

Giới thiệu Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung

Edit: team Lãnh Cung

Phu thê tương kính như tân, quy củ nhất mực tuân theo - tất cả những điều đó đều là lời nói hươu vượn của hắn. Chẳng phải nàng dù ở vị trí cao nhất cũng bị gian phi bức tử mà chết hay sao?

Đời này Diệp Linh Sương đã rút ra được bài học cho mình, khi cần thu đoạn thì phải thật thủ đoạn, lúc nên ngây thơ thì phải ngây thơ, cần ngoan độc thì phải ngoan độc. Trăm hồng nghìn tía ở hậu cung, xuất chúng nhất chỉ vĩnh viễn có một người.

Cùng xem nữ chủ thận trọng ra sao, từ Canh y[1] thấp hèn từng bước đi lên hậu vị!

Câu cửa miệng của nữ chủ: Sau lưng mỗi một nữ nhân ngoan độc luôn có một nam nhân phụ bạc xứng đáng chịu thiên đao vạn quả[2]!

[1] Canh Y: phân vị thấp nhất trong hậu cung.

[2] thiên đao vạn quả: chém ngàn vạn nhát đao.

Nhân vật chính: Diệp Linh Sương | phối hợp diễn: Đại Yến Đế, nhiều phi tần khác, nha hoàn công công

【 Biên tập Tân Giang đánh giá 】

Kiếp trước bởi vì gia tộc bị gán tội thông đồng với địch mà nàng bị tống vào lãnh cung. Hoàng đế vô tình để mặc nàng bị gian phi giết hại, chết thảm trong lãnh cung.

Diệp Linh Sương trọng sinh xuyên vào một nữ tử ở địch quốc, bị tiến cống vào hậu cung, Diệp Linh Sương chỉ có một mục đích đó là làm cho tất cả những kẻ đã hại nàng không được chết từ tế!

Nàng sẽ đòi lại từng món nợ một, sẽ tự tay đưa những kẻ hại người thân của nàng xuống vực sâu, khiến chúng không thể xoay người!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mỹ Nữ

Edit, Beta: Nhã Hiền Phi

Đại Yến quốc, Thiên Hựu năm thứ năm.

Chiến sự kéo dài nhiều năm giữa Đại Yến quốc và Minh Vũ quốc cuối cùng cũng kết thúc bằng sự bại trận của Minh Vũ quốc. Hoàng đế Minh Vũ quốc chủ động cầu hòa, dâng lên vạn thược lụa bạch, mấy trăm ruộng mỹ ngọc đồ cổ, sau đó còn có hai mươi mỹ nữ.

Nói đến mỹ nữ của Minh Vũ quốc, mọi người chỉ biết khen không dứt miệng. Tục ngữ nói: "Đại Yến có tuấn nam, Minh Vũ nhiều mỹ nữ". Lời này cũng không phải giả dối hư ảo.

Minh Vũ quốc tuy chỉ là một tiểu quốc, nhưng lại nằm ở vùng sông nước nam bộ màu mỡ, thổ địa phì nhiêu, vật tư phong phú, phong thủy hữu tình, đương nhiên sinh ra nhiều mỹ nữ. Không chỉ có thế, Minh Vũ quốc còn dựa vào nguồn lực tự nhiên dồi dào của mình để bồi dưỡng nhân khí, trở thành quốc gia cường hãn nhất trong những nước nhỏ xung quanh. Đáng tiếc, hoàng đế Minh Vũ quốc nhất thời hồ đồ, nghe lời sàm ngôn, chủ động tiến đánh Đại Yến quốc, chỉ ngắn ngủi hai năm sau đã bại trận. Cuối cùng bọn họ chỉ đành nuốt tiếc công nạp vô số bảo vật, dùng cách cầu hòa.

Lúc này một chiếc thuyền lớn hoa lệ sang trọng đang dừng giữa dòng. Thuyền chia thành hai tầng, đèn lồng đỏ thắm treo cao, thoát nhìn cực kỳ hào hứng nhưng vẫn lộ ra vài phần trang trọng.

Bên ngoài thuyền có quan binh canh gác nghiêm chỉnh, đồng loạt thêu chữ "Vũ" oai phong màu đen ngay chính giữa chiếc áo đỏ sậm.

"Ngô tướng quân." Trong khoang thuyền, màn cửa bị kéo lên, lộ ra đôi tay ngọc ngà trắng nõn. Sau đó một gương mặt trái xoan thóang ắt thóang hiện đằng sau bức lụa mỏng của rèm trên châu, đôi mắt diễm lệ dễ làm người khác chú ý.

Khoảnh khắc lúc đó, quả thực là phong tình vạn chủng.

Ngô Hạo Hiên đến gần vài bước, khẽ cúi đầu, thái độ cung kính: "Không biết cô nương có gì phân phó?"

Mặc dù cô gái mang khăn che mặt, nhưng vẫn có thể khiến người khác nhận ra giờ phút này trên mặt nàng có chút vui vẻ: "Những người bọn ta ở ở trong căn phòng gỗ nhỏ này đã lâu, trong người cảm thấy cực kỳ khó chịu, có thể để bọn ta đến mũi thuyền hóng gió được không?"

"Chuyện này..." Ngô Hạo Hiên hơi ngập ngừng một chút, sau đó nói: "Không phải là không thể, chỉ cần các cô nương nhớ phải cẩn thận một chút là được."

Đầu hắn vẫn luôn cúi thấp, chưa từng nhìn thẳng vào nàng. Nàng nhìn hắn thật lâu, bộ dáng yếu đuối kia chỉ có thể khiến nàng thờ dài, do dự một chút, rồi xoay người bỏ vào trong. Đợi người đi hồi lâu, Ngô Hạo Hiên mới dám ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt chỉ còn lại bức rèm trần châu sáng lấp lánh.

"Lạc Đan tỷ tỷ, Ngô tướng quân đồng ý rồi?" Thấy Liễu Lạc Đan tiến đến, mấy vị cô nương không thể chờ đợi được nữa, vội vàng bước tới, trong mắt lộ vẻ chờ mong.

Nữ tử kia đi vào nhìn khắp phòng, thật sự là mỗi người mỗi vẻ, nhưng đều là dung mạo khuynh thành.

Liễu Lạc Đan thân nhiên cười: "Bọn muội muội yên tâm, Ngô tướng quân đã đáp ứng, chúng ta có thể đi ra ngoài hít thở không khí."

Nghe xong, mấy vị cô nương vui vẻ ra mặt: "May là Lạc Đan tỷ tỷ có cách."

Mọi người cười nói, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, sau đó đi ra ngoài, bước đi uyển chuyển khiến dáng người lại càng đẹp hơn.

Bên cạnh bệ cửa sổ có một nữ tử ngồi ngay ngắn bất động, nụ cười đặc biệt sáng lạn nhưng lại lộ ra một tia quý dị. Nha hoàn Mặc Nguyệt bưng nước trà đến bên người nàng, trông thấy nụ cười kia, bàn tay bất giác run lên, trong lòng có chút thấp thỏm.

Kể từ một năm trước, sau khi tiểu thư bệnh nặng tỉnh lại, tính tình biến đổi cực kỳ lớn. Vốn là tiểu thư khuê các kiêu căng ngạo mạn, từ một khoảnh khắc đó, đáy mắt ẩn chứa sự tĩnh mịch vô biên vô tận, còn có cả tuyệt vọng cùng cừu hận mãnh liệt.

Những ngày về sau cũng chính là bộ dáng như hiện tại, cho dù gặp ai cũng tỏ vẻ ôn hòa yên lặng, nhưng ẩn nấp dưới vẻ mặt ôn hòa đó, lại là những tâm tư không hề đơn giản.

"Tiểu thư, không ra ngoài hít thở không khí sao?" Mặc Nguyệt đặt cốc trà vào tay Diệp Linh Sương, tò mò hỏi một câu.

Diệp Linh Sương nghiêng người dựa vào song cửa sổ bên cạnh, bộ dáng lười biếng đến cực điểm, ngoài miệng nhếch lên thành nụ cười dịu dàng mây trôi nước chảy: "Vì sao phải ra ngoài, bên ngoài có quá nhiều phiền toái, chúng ta tránh được thì nên tránh."

Dứt lời, hai mắt xuyên qua những thanh cửa gỗ, nhìn về phía dòng nước cuộn cuộn, vui vẻ trong mắt dần dần nhạt đi, đổi lại bộ dáng lạnh lùng quen thuộc.

"Phiền toái?" Mặc Nguyệt vẻ mặt nghi hoặc, lẩm bẩm tự hỏi một câu.

"Sương tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây thế?" Không khí im lặng xung quanh hai người bỗng dừng bị ai đó phá vỡ. Diệp Linh Sương đưa mắt nhìn lại, cười nói: "Thì ra là Nguyệt muội muội, đến đây ngồi cạnh ta đi, thuận tiện hóng gió một chút."

Nói rồi, nàng đưa tay kéo nàng ta ngồi xuống cạnh mình một cách vô cùng thân thiết.

Nàng vốn là nữ nhi của một tướng quân, mọi người cũng kính nể vài phần, thường hay được người khác nhường chỗ bên cạnh cửa sổ nơi nhiều gió. Chỉ có điều, quốc gia bại trận, thân phận này cũng biến thành cô đại, điển hình là việc bị đưa đến địch quốc cùng nữ nhi của những phú thương tri huyện, thật đúng là buồn cười đến cực điểm. An Nguyệt Nguyệt là con gái của một phú thương bình thường nhưng tướng lại vô cùng xinh đẹp nên mới bị chọn làm một trong hai mươi vị mỹ nữ.

"Sương tỷ tỷ, tỷ có bị say tàu hay không? Ở đây ta có một ít ô mai tự làm, là mẫu thân đưa cho trước khi ta đi, tỷ nếm thử chút xem."

An Nguyệt Nguyệt mỉm cười nhàn nhạt, lộ ra khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, mở khăn lụa giấu trong người ra, bên trong là mấy quả ô mai. Nàng dùng ngón tay mảnh khảnh cầm một viên đưa tới bên môi Diệp Linh Sương.

Diệp Linh Sương cười lắc đầu: "Ta không có say tàu, ngược lại sắc mặt của Nguyệt muội muội không tốt lắm, cần ăn nhiều một chút."

Nàng nắm tay nàng ta, đưa miếng ô mai kia tới bên môi. An Nguyệt Nguyệt cười lớn, liền mở miệng ăn vào.

"Thì ra là Sương tỷ tỷ cũng biết." Nàng có chút ngượng ngùng, cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn héch lên: "Ngoại trừ Sương tỷ tỷ, những tỷ muội ngoài kia cũng không quá để ý đến ta, lại càng không phát hiện ra ta bị say tàu."

Diệp Linh Sương cười cười không nói tiếp. Nếu muốn đặt chân vào hậu cung, không dựa vào sắc mặt để nói chuyện thì đừng mong được sống sót. An

Nguyệt Nguyệt này quá thiện lương, nhưng một phần là vì thâm cung tàn nhẫn, một phần là vì đế vương vô tình, sự hồn nhiên lương thiện sẽ kéo dài bao lâu cũng không thể biết trước được.

Ác độc cũng tốt, vô tình cũng được, chỉ có lương thiện và hồn nhiên là tuyệt đối không được, nếu không thì thứ chờ đợi người sẽ chỉ là kết cục vạn kiếp bất phục.

Đôi mắt nâu thâm trầm nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe được âm thanh vui vẻ của những nữ tử ngoài mũi thuyền, khoe miệng nhếch lên từ từ. Cười đi, tận tình cười đi, đừng chờ đến ngày vào hoàng cung xong mới phát hiện, ngay cả nụ cười thuần khiết như hôm nay, muốn tìm cũng không thể tìm được nữa.

An Nguyệt Nguyệt ngồi ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn lên. Bộ dáng của Diệp Linh Sương cực đẹp, không giống loại xinh đẹp kiểu mị của Liễu Lạc Đan nhưng phảng phất như một tiên tử bước ra từ cung trăng. Những lúc trầm mặc thanh nhã như hoa thủy tiên, lúc tươi cười lại ấm áp tựa nắng chiều tháng ba, một đường chiếu sáng tâm hồn người khác.

"Sương tỷ tỷ, tỷ trông thật đẹp." An Nguyệt Nguyệt khen một câu tự đáy lòng.

Diệp Linh Sương thoáng chớp mắt, quay đầu lại nhìn về phía nàng ấy, cười ôn hòa một tiếng: "Nguyệt muội muội, người cũng rất đẹp."

Lời nói này không phải là giả. Mặc dù An Nguyệt Nguyệt so ra kém Liễu Lạc Đan và Diệp Linh Sương, nhưng may mắn có một đôi mắt to lấp lánh, linh động hữu thần. Mà trong hậu cung của đế vương, thiếu nhất chính là phần linh động cùng hồn nhiên này. Nàng dự cảm, nếu hông có chuyện gì khác ngoài ý muốn, An Nguyệt Nguyệt sẽ là người đầu tiên trong hai mươi nữ tử lấy được thánh sủng.

"À..." An Nguyệt Nguyệt còn muốn nói điều gì, lại bị một tiếng hét chói tai từ mũi thuyền truyền đến làm kinh hãi, đột ngột đứng dậy, khủng hoảng nhìn Diệp Linh Sương vẫn đang ngồi bất động: "Sương tỷ tỷ, hình như bên ngoài đã phát sinh chuyện gì!"

Ánh mắt Diệp Linh Sương lóe lên, kéo nàng ấy ngồi lại như cũ, ôn nhu nói: "Nguyệt muội muội chớ sợ, bên ngoài có Ngô tướng quân lo liệu, sẽ không có việc gì lớn đâu, có thể là vị muội muội nào đó không cẩn thận ngã xuống."

Ánh mắt nàng thoáng nhìn về phía bàn nhỏ, một tờ giấy viết thư bị dè dưới vài cuốn sách, nếu không nhìn kỹ căn bản không thể thấy được.

Nghe nàng phân tích như thế, An Nguyệt Nguyệt mới yên tâm một chút. Có điều nàng ấy lại không thấy được trong mắt Diệp Linh Sương chột lóe một tia lạnh như băng rồi biến mất.

Chốc lát sau, từ phía mũi thuyền bên kia lại truyền đến âm thanh ồn ào và tiếng khóc của mấy vị cô nương.

"Uống chén trà cũng không còn ngon." Diệp Linh Sương thở dài một hơi, đưa tay vuốt vuốt mi tâm. Lúc này nàng này mới bắt đầu đi đứng dậy, nói với An Nguyệt Nguyệt: "Nguyệt muội muội theo ta đến xem một chút, không biết ngoài kia vị muội muội nào lại đang ồn ào."

An Nguyệt Nguyệt tất nhiên là vội vàng gật đầu, đi sau lưng nàng ra khỏi phòng, không quên bịt kín bằng khăn che mặt.

Trước mũi thuyền, mấy vị nữ tử đều đang hoảng hốt trốn to mắt nhìn nước sông bên dưới, có người sợ hãi khóc lên tiếng. Về mặt Ngô Hạo Hiên âm thầm nhìn hai tên lính đang lặn xuống nước.

"Chuyện này... Là thế nào đây...?" An Nguyệt Nguyệt nắm chặt ống tay áo của Diệp Linh Sương, khẩn trương hỏi, tay khẽ phát run.

Diệp Linh Sương cầm tay của nàng ấy, vỗ nhẹ, thấp giọng nói: "Nguyệt muội muội chớ sợ, Ngô tướng quân còn ở đây, sẽ không có việc gì." Dứt lời liếc mắt nhìn lướt qua Ngô Hạo Hiên.

Thật lâu sau đó, hai tên binh lính mới mang một thân thể nữ tử lên trên mặt nước. An Nguyệt Nguyệt vừa thấy dung mạo của nàng ta, hồ nhò một tiếng trong mắt lộ vẻ kinh hãi, chỉ vào người đang tải nhọt kia: "Sương tỷ tỷ, đó là... Đó là Mi Nhi muội muội!"

Nghe tiếng khóc xung quanh mình, Diệp Linh Sương có chút bức bối nhàu mày, nhưng vẫn vỗ nhẹ lên tay An Nguyệt Nguyệt khuyên nhủ: "Có lẽ còn có thờ, Nguyệt muội muội chớ hoảng sợ."

Thuyền của thái y rất nhanh đã đến, kịp thời cứu sống nên vị Triệu Mi Nhi này mới không gặp Diêm vương.

Đôi mắt bén nhọn của Ngô Hạo Hiên quét qua những mỹ nhân với dáng vẻ khác nhau, dừng lại trên người Liễu Lạc Đan lâu hơn một chút rồi thản nhiên nói: "Các vị cô nương cứ an tâm trở về phòng đi, lỡ như xảy ra chuyện gì, bản tướng cũng không đảm đương nổi."

Đám người mất hứng trở về phòng trong, nhìn Triệu Mi Nhi yếu ớt nằm trên giường. Có phần hận, có lo lắng, cũng có cười trên nỗi đau của người khác.

Ngô tướng quân lục soát bàn của Triệu Mi Nhi, tìm được một tờ giấy viết thư. Trước đây hẳn tuyệt đối không nghĩ tới chuyện vị Triệu Mi Nhi này để lại một phong di thư sau đó liền tìm cái chết. Cũng may từ việc này, không ai dám đến cầu xin ra ngoài hóng mát.

Liễu Lạc Đan có chút suy tư về vẻ mặt lạnh nhạt của Diệp Linh Sương, một lúc lâu vẫn thấy nàng ấy nhìn chăm chăm vào phong cảnh ngoài cửa sổ, an tĩnh đến đáng sợ. Trong lòng Lạc Đan có cảm giác, Diệp Linh Sương này giống như đã sớm biết Triệu Mi Nhi sẽ nhảy sông.

Thiên Hựu năm thứ sáu, vốn không phải là năm tuyển tú định kỳ, nhưng vẫn tổ chức đại yến trong cung để nghênh đón hai mươi vị mỹ nữ dung mạo

khuyh thành. Điều kỳ quái là, Đại Yến quốc Thiên Hựu để không thấy mặt đầu, chỉ ra lệnh phong tất cả hai mươi mỹ nữ của Minh Vũ quốc làm mặt đăng canh y. Còn phần cho họ vị trí hẻo lánh nhất hành cung, suốt cả một tháng cũng không gặp, không ban thưởng hoặc sủng hạnh bất kỳ người nào.

"Tiểu thư, nước trà đây." Mặc Nguyệt đưa nước trà vừa được nấu đến tay Diệp Linh Sương.

Thấy thần sắc Diệp Linh Sương nhàn nhạt, bản thân liền không khỏi lo lắng. Bọn họ là nô tài đi theo chủ tử, vinh cùng vinh mà hại cùng hại. Những ngày qua, chỉ là sắc mặt khinh bỉ của vài nha đầu đưa cơm cũng làm cho Mặc Nguyệt nàng bốc hỏa toàn thân.

Trước kia lúc còn ở tại phủ tướng quân, nàng tự cho mình là nha hoàn của Đại phu nhân, chưa từng chịu oan ức như vậy!

Diệp Linh Sương nhẹ nhàng thổi chén trà, nhấp một miếng, sau đó đặt lên trên bàn. Nàng ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, môi hồng khẽ mở: "Mặc Nguyệt, ngươi đang định nói cái gì?"

Mặc Nguyệt thấy nàng mặc dù nhìn ngoài cửa sổ, nhưng lại nói những lời này với mình, vội vàng cúi đầu: "Nô tỳ chỉ là... Chẳng qua là cảm thấy... Những ngày này, Hoàng Thượng..."

Diệp Linh Sương thấy bộ dạng muốn nhưng không thể nói của nàng ấy, nhếch môi cười: "Ngươi muốn nói, vì sao Hoàng Thượng không đến sủng hạnh những mỹ nữ bọn ta? Vì sao ta không nóng nảy?" Nói đến hai chữ mỹ nữ, âm thanh lại mang theo vài phần tự giễu.

"Nô tỳ không dám." Mặc Nguyệt vội vàng cúi đầu nói. Trước đây mặc dù tính tình chủ tử ngang ngược một chút, nhưng tâm tư chưa bao giờ khó phỏng đoán như hiện tại.

Hai mươi nữ tử này do nữ nhi của Đại tướng quân - Diệp Linh Sương và nữ nhi của Thái sư - Liễu Lạc Đan dẫn đầu, tướng mạo vô cùng khuyh thành. Mặc Nguyệt không hiểu vì sao Hoàng đế Đại Yến quốc này lại không sủng hạnh bất kỳ ai trong đó. Không chỉ như vậy, hẳn còn muốn ném bọn họ đến nơi vắng vẻ này.

Diệp Linh Sương thu hồi ánh mắt đang nhìn phía ngoài cửa sổ, thân thể ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ nhàng nhắm mắt, hưởng thụ những ngày tháng an nhàn mà sau này khó có thể có được.

Mặc Nguyệt thấy nàng nhắm mắt tĩnh dưỡng, rón rén đóng cửa sổ, sau đó lặng lẽ lui đi ra ngoài.

Diệp Linh Sương khẽ mím đôi môi mỏng câu dẫn, lộ ra một đường cong.

Ông trời cũng thật trêu người.

Trước đây không nghĩ tới người là kẻ đa nghi như vậy, cũng không nghĩ tới người lại là một người lãnh huyết vô tình... Đức phi, có phải người trước sau vẫn lòng dạ rắn rết hay không? Hiền phi, người luôn bày ra vẻ mặt khéo léo, hiện tại không biết có thay đổi hay không? Còn có Quan Tiệp dư cùng Tôn Dung hoa, không biết các người bỏ đá xuống giếng hãm hại người khác, bây giờ đã thế nào...

Hậu cung Đại Yến quốc vốn đầy ganh đua, trong vườn hoa lại có thêm mỹ nữ, tuyệt đối sẽ không nhường nhau.

Đã như vậy, để cho bản cung xem một chút, các người rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!

Trong mắt Diệp Linh Sương chợt lóe lên ánh sáng lạnh, sau đó lập tức lại khôi phục bộ dáng thanh cao kia, khóe miệng nhẹ nhàng vẽ lên nụ cười thản nhiên.

Có vài người có lẽ đã ngồi không yên...

Các bạn hãy đón đọc Preview tiếp theo trên facebook **LÃNH CUNG** nhé^^

Mọi thắc mắc về truyện cũng sẽ được giải đáp trên facebook nè □□□

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Suy tính

Edit: Linh Thường Tại

Beta: Nhã Hiền Phi

"Tiểu thư, nô tỳ vừa mới thấy Lâm canh y và Tiết canh y ra ngoài, đi về phía Lê Lạc viên." Mặc Nguyệt bung một ly trà đến, khẽ nói với Diệp Linh Surong.

"Ừ." Diệp Linh Surong thản nhiên đáp.

Mặc Nguyệt thấy Diệp Linh Surong thờ ơ, quyết định bấm báo tin tức mình tìm hiểu được, vì thế liền tiến sát lại, hạ giọng nói: "Xuân Hương tỷ tỷ bên người Lâm canh y không cần thận lộ ra chuyện này, hôm nay Hoàng thượng sẽ ghé qua Lê Lạc viên."

Diệp Linh Surong ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt dần dần xuất hiện ý cười: "Ồ? Tin tức người nói có chính xác không?"

Nhìn Diệp Linh Surong rốt cục cũng có phản ứng, Mặc Nguyệt cảm thấy vui vẻ, vội vàng gật đầu: "Bộ đáng kích động kia của Xuân Hương không giống như là đang nói dối, tiểu thư người xem, liệu chúng ta có nên..."

Lén quan sát biểu tình Diệp Linh Surong, Mặc Nguyệt vốn tưởng rằng chủ tử sẽ đồng ý, nhưng đôi mày thanh tú của nàng ấy bỗng nhiên nhíu lại, ý cười ôn hoà phút chốc biến mất, thản nhiên nhìn nàng: "Mặc Nguyệt, người quá phận rồi, chớ quên thân phận của chính mình." Kèm theo câu nói là một luồng khí lạnh lẽo từ từ phát ra.

Mặc Nguyệt ngẩn người, hai mắt mở to, lập tức quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu: "Tiểu chủ thứ tội, nô tỳ không dám... tiểu chủ thứ tội..." Ngay cả một tiếng tiểu thư nàng cũng không dám gọi, trực tiếp xưng hô tiểu chủ.

Diệp Linh Surong nhìn cái trán dập đến nổi chảy máu, khẽ thở dài, tự mình xoay người giúp nàng ta đứng lên. Nàng lấy từ trong người ra một chiếc khăn lụa rồi lau vết máu đi: "Mặc Nguyệt, còn nhớ rõ ta đã nói những gì trước khi vào cung không?"

Mặc Nguyệt hai mắt rung rung, vội vàng gật đầu: "Nô tỳ không dám quên. Tiểu thư từng dặn dò, mọi chuyện đều phải nghe theo tiểu thư, không nên làm việc lỗ mãng, không được nhất tâm nhị dụng (1). Nếu không tiểu thư sẽ không quản sự sống chết của nô tỳ."

(1) nhất tâm nhị dụng: ở đây ám chỉ trong lòng dám có ý nghĩ khác.

"Người là người đại phu nhân cho ta, vốn nghĩ người thông minh lanh lợi, mới để người ở lại bên cạnh, thế nhưng người đã làm được những gì?"

"Nô tỳ biết sai, về sau tuyệt đối không dám nữa!" Mặc Nguyệt cúi đầu, âm thầm rơi nước mắt. Thật ra nàng chỉ muốn tốt cho tiểu thư, người cứ mãi không tranh sủng không cướp đoạt như thế, sau này ở trong cung làm sao sống yên ổn được?

Cuộc sống của các phi tần không được sủng ở lãnh cung ra sao, một tháng qua ít nhiều gì nàng cũng biết một chút. Nghe nói một năm trước, Hoàng Hậu Đại Yến quốc Hoa Lê Nguyệt cũng vì nhà mẹ đẻ thông đồng với địch, đành chịu tội bị biếm vào lãnh cung. Vốn là phải xử chém cả nhà, nhưng Hoàng Thượng niệm tình Hoa lão tướng quân chiến công hiển hách, lại có tiền để ban cho kim bài miễn tử, nên thoát tội chết, chỉ lưu đày ra biên quan, một đời không quay về Đại Yến quốc.

Còn Hoàng Hậu không chịu nổi cuộc sống kham khổ ở lãnh cung đã tự vẫn. Hiện nay hậu cung vô chủ, chỉ có Kỳ quý phi cùng Hiền phi liên hợp quản lý mọi chuyện lớn nhỏ, coi như là những chủ nhân quyền lực nhất.

"Mặc Nguyệt, có biết vì sao giữa nhiều nha hoàn, ta chỉ chọn có mình người theo ta đến Đại Yến không?" Nhẹ nhàng đặt chiếc khăn lụa dính máu lên bàn, Diệp Linh Surong hỏi một câu.

Mặc Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, dừng một lát rồi chậm rãi cúi đầu: "Nô tỳ... không biết."

"Bởi vì, trong người lộ ra một sự kiên cường vô cùng mạnh mẽ, luôn muốn vươn lên và không chịu thua kém bất cứ ai. Mà ta, chính là cần người như thế. Tuy nhiên, nếu tính cách này chỉ mang đến cho ta nhiều rắc rối, nhất định ta sẽ vứt bỏ người không chút do dự, đã hiểu chưa?"

Vừa nghe được những lời này, cả người Mặc Nguyệt run lên, nghiêm chỉnh nói: "Về sau tất cả mọi chuyện, nô tỳ đều nghe theo tiểu chủ, sẽ không dám tùy tiện nữa."

Diệp Linh Surong nghe thế mới gật đầu, đi đến rương đồ, lấy thuốc mỡ đưa cho Mặc Nguyệt, giọng dịu dàng: "Cầm dùng đi, nữ nhân mà để lại sẹo khó coi lắm."

"Tiểu thư..." Mặc Nguyệt run run nhận lấy lọ thuốc quý giá kia. Đây chính là linh dược làm mờ sẹo mà đại phu nhân đã tặng tiểu thư trước khi đi. Nàng có nghĩ cũng không dám mơ tiểu thư lại đem nó cho mình. Nàng khụy gối, quỳ xuống, giọng nói mang theo chút ngen ngào: "Về sau nô tỳ sẽ làm việc một cách ôn hoà."

"Được rồi, mau đứng dậy đi, ta cũng không phải loại chủ tử vô tình." Diệp Linh Surong cười đỡ Mặc Nguyệt đứng dậy.

Nàng lại ngồi xuống ghế dài, nhìn hai cây liễu lắc lư đón gió ngoài cửa sổ, đôi mắt dần dần nhắm lại, ẩn sâu bên trong là sự lạnh lùng và khinh bỉ. Xem ra, những mỹ nhân mới đến này, đẹp thì đẹp thật nhưng không hề có đầu óc. Bị người ta biến thành con tốt thí mạng cũng không biết.

Loại người như thế chỉ có hai kết cục, không phải làm kẻ may áo cưới cho người (2) thì cũng là kẻ chết thay. Theo sự hiểu biết của nàng đối với Hoàng đế Đại Yến, khả năng là loại sau chiếm đa số.

(2) may áo cưới cho người: việc mình làm nhưng lại để người khác được hưởng.

Nha đầu Mặc Nguyệt kia thực sự nghĩ rằng Lâm canh y và Tiết canh y có bản lĩnh đi tìm hiểu hành tung của Hoàng Đế sao? Muốn qua được cửa của các công công quân sự và ma ma dạy lễ nghi, trước tiên cần có một số ngân lượng thật lớn. Lâm canh y và Tiết canh y chỉ là con gái của quan tri huyện nhỏ nhoi, sao có thể chuẩn bị được nhiều ngân lượng như thế?

Nhưng các nàng không thể thì có một người vẫn có thể, nàng không nghĩ ra được người thứ hai. Nàng ta có cha là thượng thư, quả nhiên khác biệt, mưu kế trước khi được sủng hạnh đã cao như vậy rồi. Khoé miệng Diệp Linh Surong khẽ cười, mang theo ân ý khiến người ta không cách nào đoán được.

Lúc bình thường, nhìn nàng ta cứ tưởng là người thanh cao, nhưng thực ra cũng luôn mong ngóng được leo lên long sàng như mấy nô tỳ có chút nhan sắc mà thôi. Khác nhau ở chỗ, nàng ta không biểu lộ sự nôn nóng, vội vã ra ngoài. Về điểm này, Diệp Linh Surong đã nhận ra từ sớm. Nàng nhẹ nhàng thôi lá trà trong chén, chỉ có một ly trà nhưng mãi đến giờ vẫn chưa uống xong.

"Mặc Nguyệt." Lại nhấp thêm một ngụm trà, Diệp Linh Surong thần nhiên gọi.

"Tiểu chủ có chuyện gì sai bảo?" Mặc Nguyệt đi tới vài bước, cúi đầu hỏi, thái độ cung kính.

Diệp Linh Surong giống như bất đắc dĩ thở dài: "Sau này lúc không có người thì không cần phải khách sáo như thế."

Nàng đưa chén trà trong tay cho nàng ta, giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi: "Người đến Noãn Âm các lấy thêm nước trà đi."

Mặc Nguyệt thấy Diệp Linh Surong không còn lạnh lùng như vừa nãy liền cười nhận lấy chén trà, nhẹ nhàng nói: "Tiểu chủ chờ một lát, nô tỳ sẽ quay lại ngay." Đối với phi tần phân vị thấp, không thể có ấm nước riêng để nấu trà. May mắn là cách chỗ này không xa có một nơi chung để lấy nước, được gọi là Noãn Âm các, cho nên mỗi lần cần thì Mặc Nguyệt đều tự mình đi.

"Mặc Nguyệt, dọc đường nhớ chú ý nghe chuyện." Thấy Mặc Nguyệt đã đi đến ngoài cửa, Diệp Linh Surong nói thêm một câu. Mặc Nguyệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu, bóng người xa dần.

Diệp Linh Surong thay đổi tư thế, dựa vào ghế dài, mặt thoáng qua ý cười nhàn nhạt. Có một số việc không cần nàng nói ra, Mặc Nguyệt vẫn có thể hiểu được. Dù sao cũng là người do nàng tự thân lựa chọn. Tuy vậy, nhân có thất thủ mã có thất đề (3), trước kia không phải do mất nàng mà nên mới dẫn sói vào nhà hay sao.

(3) nhân có thất thủ mã có thất đề: ý nói người cũng sẽ có lúc sơ sẩy.

Nhưng việc này có thể trách được ai? Xinh đẹp như thế mà Hoàng Thượng không động lòng, đúng là chỉ có lũ đàn độn! Nghĩ đến đây, bàn tay mềm mại của nàng xoa xoa giữa trán, khoé miệng mỉm cười. Quả nhiên, có phụ thân thích nói lời thô tục, khiến nàng cũng thô tục theo, dù là kiếp trước hay kiếp này đi nữa.

Một lát sau, tiếng bước chân dồn dập đến gần, ý cười trên môi Diệp Linh Surong càng sâu hơn.

"Tiểu chủ!" Cửa bị đẩy ra một cách vội vàng, nhưng rồi cũng được đóng lại rất nhanh. Mặc Nguyệt bung tách nước trà vừa mới lấy về, tiến đến trước mặt Diệp Linh Surong, vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp nạn không cách nào che giấu được.

"Không cần phải gấp, cứ từ từ." Diệp Linh Surong cười nói, định đưa tay ra cầm tách trà nhưng lại bị Mặc Nguyệt ngăn cản. Mặc Nguyệt cười cười: "Nô tỳ vừa thêm nước nóng, bông lăm, tiểu chủ cứ để cho nô tỳ." Dứt lời, Mặc Nguyệt liền lấy khăn lụa bao quanh thân chén, đặt lên một chiếc đĩa gỗ rồi cẩn thận để ở nơi Diệp Linh Surong có thể lấy.

Mặc Nguyệt lại tiến sát đến, hạ giọng nói: "Lúc nô tỳ đến Noãn Âm các, dọc đường thấy được một chuyện vô cùng náo nhiệt."

"Ồ?" Diệp Linh Surong khẽ nhún mày nhìn Mặc Nguyệt, ý bảo nàng ấy tiếp tục.

"Nô tỳ đi ngang qua, nghe được mấy vị công công nói rằng, sáng nay Lâm canh y và Tiết canh y va chạm thánh giá, trực tiếp bị tước bỏ phẩm vị, đưa tới thượng cục y làm nha đầu thô sử."

Thấy Diệp Linh Surong vẫn thần nhiên, có vẻ như không tin, Mặc Nguyệt còn nhấn mạnh: "Các công công và ma ma đều nói như vậy, cả tiểu nha hoàn ở biệt viện cũng thế, việc này không thể nào là giả."

"Hoàng Thượng thật vô tình." Diệp Linh Surong cảm thán, có vẻ như cảm thông với Lâm canh y và Tiết canh y. Nhưng sâu thẳm trong đôi mắt u ám kia lại lộ ra vẻ âm trầm, xem ra chỉ có mình nàng là thay đổi, người kia thì vẫn mãi như trước.

"May mắn vì tiểu chủ đã không đi." Mặc Nguyệt ngưng cười, trong lòng vẫn thấy sợ.

Nếu vừa rồi tiểu chủ không răn dạy, nàng còn không biết được mình sai ở chỗ nào.

Diệp Linh Surong nhìn Mặc Nguyệt suy nghĩ, liền biết nha đầu kia đã hiểu ra một ít.

Hoàng Thượng là chủ nhân của Đại Yên quốc, không phải người mà nữ nhân địch quốc như các nàng có thể tùy tiện gặp. Nếu muốn được lâm hạnh, thì người chỉ có thể tắm rửa rồi chờ đợi trong cung của chính mình. Nói cho dễ nghe thì các nàng là mỹ nữ được Hoàng Đế Minh Vũ quốc dâng đến. Còn nói khó nghe thì các nàng chỉ là những vật phẩm rẻ tiền để Hoàng Đế Đại Yên quốc tùy ý lựa chọn. Dù một ngày nào đó, hân tặng người cho một người

thị vệ, người cũng không nên thấy lạ.

"Tiểu chủ, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Mặc Nguyệt thấp giọng hỏi. Nàng biết, bản thân tiểu chủ không phải là một người không tranh giành như vẻ bề ngoài, mà là trong lòng tự có đường đi nước bước.

Diệp Linh Sương nhìn nàng ấy, tỏ vẻ khen ngợi, đôi môi hồng phấn khẽ mở: "Một chữ thôi, chờ."

Không sùng bái một đám mỹ nữ xinh đẹp tuyệt sắc, đó là chuyện chỉ có kẻ ngốc mới làm. Hoàng Đế Đại Yên quốc không phải kẻ ngốc, tất nhiên biết hiện tại nên cư xử thế nào.

Nhất là hôm nay nhìn thấy vẻ đẹp của Lâm can y và Tiết can y, nàng không tin Tề Thiên Hữu còn có thể thờ ơ. Cho dù hắn không yêu thương gì nữ nhân trong hậu cung này, nhưng đã là nam nhân thì chắc chắn không thể bỏ qua một mỹ nữ như thế! Cho dù là phát tiết cũng được, ai lại không xem trọng khuôn mặt chứ?

Thấy tiểu chủ của mình vẫn bình tĩnh, Mặc Nguyệt cũng dẹp bỏ lo lắng trong lòng. Trong lòng tiểu thư đã có kế sách, tuy không rõ đó là gì, nhưng nàng vẫn sẽ tin tưởng.

Tiểu thư không còn như trước kia nữa, Mặc Nguyệt đã biết chuyện này từ sớm, chỉ có điều được làm nha hoàn của một chủ nhân như thế thì thật có phúc. Một ngày nào đó, tiểu thư được sủng ái nhất hậu cung, các nàng làm nha hoàn cũng sẽ được hưởng hào quang của người.

Diệp Linh Sương đột nhiên thờ dài trong lòng. Kịp trước nàng cũng có một phụ thân là tướng quân uy vũ, nhưng Đại ca ở nhà lại chẳng có chút tiền đồ. Cả ngày hắn chỉ treo hoa ghẹo nguyệt chốn phong trần, xem như là đứa con hư hỏng nổi danh của Đại Yên quốc.

Trước kia nàng không hiểu được sự hấp dẫn của mấy vị nữ nhân này, giờ mới biết rằng cả vườn trăm hoa, quả thật rất mê người. Nhìn vườn hoa tươi thắm toả hương thơm ngậy ngát, đừng nói ai khác, ngay cả nữ nhân như nàng cũng nảy sinh thương tiếc.

Thật đáng tiếc, cả vườn có rất nhiều loài hoa khác nhau nhưng người hái thì chỉ có một. Có hoa chưa nở đã héo tàn, có hoa dù nở nhưng cũng chẳng toả sáng được bao lâu.

Hãy đón đọc preview chương tiếp theo trên facebook **LÃNH CUNG**.

Mọi thắc mắc cũng sẽ được giải đáp trên facebook nhé ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lục soát

Edit: Huyền Thường Tại

Beta: Nguyên Chiêu Nghi

"Tiểu chủ, đã là giờ Tuất". Mặc Nguyệt vừa cẩn thận gậy gậy bắc đèn vừa nhắc nhở.

Trên giường, nữ nhân yên lặng tựa lưng trên nệm, trong tay cầm quyển sách yên lặng nghiêm túc xem, nghe thấy tiếng liền quay lại nhìn Mặc Nguyệt cười nhạt, lắc lắc đầu.

"Bên cạnh chủ tử không có mấy người, chỗ ở của nô tỳ tuy nói cách cũng không xa chủ tử nhưng cũng cách bốn năm dặm. Nếu chủ tử có gì phân phó, có nô tỳ ở đây hầu hạ chủ tử sẽ tốt hơn. Lục Bình tỷ tỷ thay ta trải lại giường chiếu, chủ tử nên nghỉ ngơi, đừng làm nô tỳ lo lắng".

Nghe Mặc Nguyệt nói, Diệp Linh Sương muốn nói lại thôi, lúc này mới để quyển sách trên tay xuống. Mặc Nguyệt liền cười tay chân nhanh nhẹn tiến lên hầu hạ nàng tháo trang sức, thay quần áo, không quên nói:

"Nô tỳ là vì tốt cho chủ tử, đi ngủ sớm, ngày mai khi thức dậy tinh thần mới tốt".

Diệp Linh Sương lắc lắc đầu cười cười, nha đầu này có đôi khi cũng rất cứng đầu. Đỡ Diệp Linh Sương nằm xuống, lại thay nàng vén lại góc chăn, Mặc Nguyệt lúc này mới đi đến bên bàn chuẩn bị thổi tắt nến, há miệng thổi hơi còn chưa ra khỏi cổ thì bên ngoài liền vang lên tiếng bước chân lộn xộn, dồn dập, có thể khẳng định số người đến là không ít. Mặc Nguyệt vội vàng đi ra bên ngoài các, lộ ra hai ngón tay nhìn ra phía ngoài, bên ngoài tường đổ bùm một khoảng, lại rón rén đi đến cửa lớn, từ cửa lớn nhìn ra phía bức tường vừa nhìn. Ôi trời! Thật nhiều người, là thị vệ trong hoàng cung. Lúc này, bộ phận thị vệ đã bao vây Thụý Hà điện lại, những người đứng đầu cầm đuốc đi thẳng về phía Thụý Hà điện. Mặc Nguyệt cảm thấy sợ hãi, vội vàng chạy vào nội các.

"Chủ tử, không xong rồi. Bên ngoài rất nhiều thị vệ đến".

Mặc Nguyệt "phịch" một tiếng mở cửa ra, vẻ mặt hoang mang, lại vội vã đi vài bước đến trước mặt Diệp Linh Sương, thở ra một hơi. Diệp Linh Sương nhú nhú mày, vén tấm màn mỏng lên đứng dậy.

" Bao nhiêu người đến đây?"

Tùy ý hỏi một câu, bộ dáng bình tĩnh, thấy Mặc Nguyệt hoảng sợ liền tự mình đứng dậy mặc áo ngoài. Mặc Nguyệt thấy thế thì giật mình, hơi thở chậm một nhịp, liền vội vã bước đến hầu hạ Diệp Linh Sương mặc áo ngoài, thưa:

"Nô tỳ trông thấy mười mấy thị vệ đi về hướng Thụy Hà điện, còn những người còn lại thì đi theo những hướng khác, nhìn bộ dáng kia chắc là đã xảy ra việc gì nghiêm trọng, chủ tử người xem..."

Lời còn chưa nói hết, cửa Thụy Hà điện liền bị gõ vang, động tác của người gõ cửa thô lỗ, tiếng gõ vang lên bịch bịch.

" Mặc Nguyệt, người đi xem một chút, nhớ phải hỏi cẩn thận".

Diệp Linh Sương không nhanh không chậm phân phó, đi về hướng bàn trang điểm tùy ý vắn một búi tóc đơn giản. Mặc Nguyệt gật đầu thưa vâng, rồi vội vàng đi ra ngoài các. Chỉ chốc lát sau, Mặc Nguyệt trở lại.

" Chủ tử, thị vệ bên ngoài nói có thích khách chạy trốn về hướng này, vì để bảo vệ an toàn cho các vị chủ tử, muốn kiểm tra phòng, thủ lĩnh thị vệ thỉnh chủ tử mau tránh đi".

Mặc Nguyệt nói tóm tắt lại tình huống đang diễn ra, giúp Diệp Linh Sương sửa lại quần áo, đến khi hoàn hảo không mất thể diện mới hầu hạ Diệp Linh Sương ra khỏi điện. Ngoài cửa, thị vệ chờ có vẻ như bức mình, không chờ kịp Diệp Linh Sương đi ra liền lại sử dụng lực gõ loạn lên cửa. Đang chuẩn bị hét lớn vài tiếng thì cửa lại kéo kẹt một tiếng mở ra, một cánh tay thon ngọc đưa ra, tiếp theo là thân hình tuyệt sắc. Dưới ánh trăng, một nữ nhân tuyệt sắc bước đến, mái tóc đen nhánh chỉ được vắn một búi tóc đơn giản, từ đầu dài cho đến mãi thắt lưng, làn da trắng nõn lại trơn bóng nhẵn mịn, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay sờ một cái. Bờ môi như cánh hoa đào non, mềm mềm câu dẫn khẽ nhấp máy, thanh âm dễ nghe như tiếng chim oanh khẽ vang lên:

" Làm phiền thị vệ đại ca đợi lâu, mời vào".

Nói xong liền lui qua một bên, mở rộng cửa chính cho hắn đi vào. Trương Tử Nghi kinh ngạc nhìn nàng hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, cúi đầu hừ một tiếng với bản thân, đúng là nữ sắc hại người, cô nương Minh Vũ quốc này quả thật là xinh đẹp, hắn đây là kẻ không tham nữ sắc cũng nhìn không được.

" Làm kinh sợ Diệp tiểu chủ, thần là thị vệ tùy thân của Hoàng Thượng, vừa rồi có thích khách to gan thâm nhập vào hoàng cung, vì an toàn của Hoàng Thượng, các cung điện đều phải lần lượt kiểm tra".

Trương Tử Nghi cúi đầu giải thích. Mặc dù hắn xem thường những nữ nhân chỉ có tư sắc ở hậu cung, nhất là người Minh Vũ quốc, nhưng dầu gì các nàng cũng là người có phẩm cấp, hắn cũng phải cố kị ba phần.

" Cái gì? Có thích khách? Hoàng Thượng không sao chứ?"

Mặt Diệp Linh Sương thoáng cái trắng xanh, toàn bộ đều hiện lên vẻ lo lắng, hoảng sợ.

Thấy nàng lo lắng như vậy, giọng nói Trương Tử Nghi khẽ chậm dần: "Tiểu chủ bình tĩnh, Hoàng Thượng không có việc gì, chỉ sợ tên thích khách đó đã trốn đến đây, nếu chậm trễ sẽ nguy hiểm đến an toàn của các vị chủ tử. Nếu thuộc hạ có mạo phạm, kính xin tiểu chủ bỏ qua."

Nói xong cũng không đợi Diệp Linh Sương phản ứng, đi thẳng đến chỗ đám thị vệ còn lại phát tay:

"Lục soát cho ta, không được bỏ sót chỗ nào."

"Vâng". Mười mấy thị vệ hùng hổ tiến vào Thụy Hà điện, đem ngoài các nội các lục soát hết một lần.

"Bang bang" thanh âm từ bên trong truyền đến, Diệp Linh Sương nhú nhú mày, xem ra một lúc nữa trở về phải thu dọn tốt mới có thể ngủ được.

" Trương thị vệ, các cung khác cũng lục soát như vậy sao?"

Diệp Linh Sương điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Trương Tử Nghi đang đứng một bên chờ đợi kết quả. Nhìn qua khuôn mặt trắng trong thuần khiết vô hại như hoa sen trắng, lại thêm thanh âm điềm đạm dễ nghe của nàng, trên mặt Trương Tử Nghi thoáng lên tia không được tự nhiên, đáp:

" Bẩm tiểu chủ, chỉ có Thụy Hà Điện và các cung chung quanh thôi".

Thanh âm càng có chút thêm khàn khàn, đáng chết! Trong lòng tự mắng mình mấy lần, tựa hồ phát hiện ngôn từ sử dụng không ổn liền bổ sung.

" Bởi vì thích khách chạy hướng bên này, cho nên các cung điện khác không cần lục soát, hơn nữa, nương nương của các cung khác chắc hẳn đã nghỉ ngơi".

Nói cách khác, chỉ có những thứ mang từ Minh Vũ Quốc đến, kể cả quần áo cũng sẽ bị lục soát, những cung điện khác dù có cùng phẩm cấp với nàng cũng sẽ không bị lục soát. Diệp Linh Suong cười nhạt một tiếng, trong mắt lại trở nên lạnh lùng, nàng còn tưởng rằng Hoàng Thượng có biện pháp nào hay, không ngờ lại là biện pháp này. Trương thị vệ này cũng không phải người khôn khéo, một câu sau kia chính là dấu đầu hồ đuôi. Các nương nương khác nghi ngại chẳng lẽ các nàng không? Thật là một gã đầu gỗ, thật không biết hẳn làm sao leo lên được chức thị vệ tùy thân.

Lục soát gần hơn nửa canh giờ, đám thị vệ mới từ trong điện đi ra, một người lắc đầu nhẹ với Trương Tử Nghi, không để người khác nhìn thấy mới cúi đầu nói:

"Đại nhân, không tìm được tung tích của thích khách".

"A, đã như vậy, tiếp tục đi nơi khác lục soát. Tiểu chủ, thuộc hạ cáo lui trước". Không đợi Diệp Linh Suong trả lời Trương Tử Nghi đã ôm quyền rồi đi, mấy người lại đi đến Hồng Lạc điện.

Diệp Linh Suong hí hóp mắt, kia hình như là tiểu viện của Liễu Lạc Đan.

Ha, thật sự xem là mắt nàng mù à, trao đổi ánh mắt mờ ám giữa bọn họ đủ nói cho nàng biết, căn bản hôm nay đến điện của nàng không phải vì để bắt được thích khách, mà mục đích chính là lục soát nơi ở của nàng. Tất cả các nữ nhân được đưa đến hôm nay chỉ có nàng cùng Liễu Lạc Đan là được một tiểu viện, những Canh Y khác đều cùng nhau ở cùng một tiểu viện.

Không có biện pháp, ai bảo các nàng là những Canh Y cuối cùng đang chờ được sủng ái. Bất cứ nữ nhân nào trong hậu cung này phẩm cấp cũng cao hơn các nàng, muốn bóp chết nàng còn không phải là dễ như bóp chết một con kiến hay sao.

Diệp Linh Suong khẳng định mười phần, trong khoảng thời gian này không có người đến làm khó dễ chắc chắn có người phân phó. Trương Tử Nghi này lục soát trọng yếu rõ ràng là điện của nàng cùng Liễu Lạc Đan. Một là nữ nhi trấn quan tướng quân, một là nữ nhi Thượng Thư, sợ là đối với các nàng có nhiều cố kỵ. Hừ nhẹ, xoay người đi vào Thúy Hà điện.

"Mặc Nguyệt, sao còn không đi vào".

"A, nô tỳ vào ngay".

Ánh mắt Mặc Nguyệt nhìn qua Hồng Lạc điện rồi lập tức thu hồi, chạy chậm đuổi theo Diệp Linh Suong.

Trong phòng toàn bộ lộn xộn, vài cái ghế nhỏ bị gãy, chăn đệm bị lục soát nhiều lần, những quyển sách ở đầu giường cũng bị ném xuống đất. Diệp Linh Suong nhẹ khom lưng phủi bụi rồi lại đặt lại trên đầu giường.

"A, chủ tử, trà Bích U ngài mang đến bị họ làm đổ rồi."

Mặc Nguyệt hét lên một tiếng, đau lòng nhìn hơn phân nửa hộp lá trà đổ trên mặt đất, vội vàng cẩn thận nhặt lại. Đây chính là trà Bích U mà tiểu thư thích uống nhất, chỉ có Hoàng thất Minh Vũ quốc mới có. Hoàng thượng vì nhớ công lao tướng quân vất vả có công lớn mới ban cho vài hộp, lão tướng quân thương yêu đại tiểu thư liền cho nàng một hộp. Vật trân quý như thế lại bị bọn họ... Đáng giận! Đáng giận đến cực điểm! Mặc Nguyệt tức giận đến đỏ rân cả mặt.

Trong ánh mắt Diệp Linh Suong chợt lóe lên ánh sáng lạnh, nhàn nhạt nhìn qua sổ trà Bích U đổ trên mặt đất,

"Không sao, về sau sẽ đòi lại nhiều hơn gấp bội" Nói thế nào thì nàng cũng rất đau lòng.

Hai người dọn dẹp cả điện mất hơn một canh giờ, Diệp Linh Suong vuốt vuốt eo mỗi nhứ, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười. Đúng như lời nàng nói, rất nhanh Hoàng Thượng sẽ sủng hạnh nàng... Nhưng, thân phận trước mắt của nàng có hơi khó xử, đánh một trận chiến dài, có không ít năng lực chết dưới tay phụ thân, nữ nhi của người như vậy, Hoàng Thượng sẽ an bài như thế nào đây? Có điều lần này sẽ không do Hoàng Thượng quyết định, bởi vì nàng, Diệp Linh Suong sẽ không ngồi yên chịu chết.

"Chủ tử, nô tỳ đã trải xong đệm giường, ngài nghỉ ngơi đi sớm đi. Không chừng sáng mai, An Vinh Y sẽ lại đến thăm ngài sớm".

Mặc Nguyệt đỡ Diệp Linh Suong đến giường ngồi, mặt liền trở nên âm trầm, hiển nhiên vẫn còn tính toán chi li đối với việc làm của thị vệ, đặc biệt là với sổ trà Bích U bị đổ trên đất. Nhưng đối với An Canh Y này, Mặc Nguyệt vẫn còn có chút hảo cảm, kể từ lúc phong phân vị, nàng ta cùng với tất cả các nữ nhân cùng vào cung đều cùng một phẩm cấp. Bởi vì Diệp Linh Suong là nữ nhi của tướng quân, thân phận có chút cố kỵ, các nàng căn bản không ai qua lại với Diệp Linh Suong. Ngoại trừ An Nguyệt Nguyệt thường xuyên đến thăm một chút, tán gẫu cùng các nàng mấy câu, ngoài ra còn có Liễu Lạc Đan ngẫu nhiên cũng qua lại một chút, về phần nàng ta mang mục đích gì còn phải suy nghĩ thêm.

Mặt kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, Diệp Linh Suong lại ngủ rất nhanh. Mặc Nguyệt thấy chủ tử an ổn ngủ, liền nhoẻn miệng cười, thổi tắt cây đèn cây còn thấp trong nội thất, mang theo một cây đèn nhỏ đi về nơi ở dành cho nha hoàn, thái giám.

Ồn ào nháo loạn một buổi tối, Thúy Hà điện dần dần tắt hết đèn, phần lớn người bắt đầu đi ngủ, mà cùng lúc này Long Khuyết điện vẫn sáng đèn.

"Hoàng Thượng, nên nghỉ ngơi"

Lý Phúc Thắng đứng cách vài bước, cúi đầu nhìn nam tử cao quý trên án đang vung bút rồng bay phượng múa nhẹ giọng nhắc nhở. Được một lúc nhìn

không được len lén ngẩng đầu nhìn, đây chính là Hoàng đế Đại Yên quốc của họ, tư thế thiên nhân, nhân trung long phụng, cao cao tại thượng. Không lời nào để diễn tả, khí chất đã cao quý không gì sánh bằng, lại càng không nói đến tướng mạo phi phàm tuấn đạt.

"Ừ". Qua một lúc lâu, âm thanh nhàn nhạt của Đại Yên Đế vang lên, động tác trong tay cũng không có dừng.

Lý Phúc Thắng thấy hần như vậy cũng không quấy rầy nữa, từng bước lui ra ngoài.

"Đợi đã".

Đại Yên Đế ngưng bút, con ngươi tịch tịch khẽ ngược lên nhìn về phía Lý Phúc Thắng "Nếu Trương thị vệ đến đây thì cho hắn trực tiếp tiến vào báo cáo, không cần thông báo".

"Vâng". Lý Phúc Thắng rón rén lui ra ngoài, mãi cho đến cửa lớn Long Khuyết điện mới xoay người đi ra ngoài.

Ngoài điện Long Khuyết im ắng, chỉ nghe âm thanh vung bút. Hồi lâu mới truyền đến âm thanh nói chuyện cực nhỏ, như sợ làm quấy nhiễu nam tử trong điện.

"Trương Tử Nghi đến đây". Không đợi âm thanh ngoài cửa kết thúc, Đại Yên Đế đã mở miệng tuyên. Đặt bút trên thanh gỗ mộc lan, thân thể khẽ nhích về phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng bước chân tiến đến gần, đến một khoảng cách nhất định thì dừng lại. "Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần không phát hiện cái gì bất thường, trong nội điện của Diệp Canh Y cùng Liễu Canh Y không có phát hiện thư từ khả nghi, nhưng ngược lại thần trong nội viện của hai vị Canh Y phát hiện vài phong thư nhà, nhìn nội dung cũng giống như những phong thư nhà khác.."

"Phản ứng của các nàng thế nào?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, các vị Canh Y vừa nghe có thích khách thì bị dọa cho mặt mũi trắng bệnh, ngược lại Liễu Canh Y bên Hồng Lạc điện vẻ mặt trấn định hơn, còn có.." Len lén liếc hần một cái, tiếp tục nói "Thủy Hà điện Diệp Canh Y cũng bị dọa cho kinh sợ không ít, nhưng lại vội vã quan tâm hỏi đến an nguy của Hoàng Thượng, còn có..".

"Ừ, đi xuống đi". Không đợi Trương Tử Nghi nói xong, Đại Yên Đế đã cắt lời của hắn, sắc mặt rồi rầm khó hiểu.

"Thuộc hạ cáo lui".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cẩn cầu

Edit: Mị Thường tại

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Trải qua mấy ngày liên tiếp, hai mươi nữ tử được đưa tới không có bất kì người nào được sủng hạnh. Nói thẳng ra, khó có người không nhỏ giọng mà bàn tán, mà các vị canh y cũng bắt đầu xôn xao bất an. Dù gì các nàng cũng được xem là tài mạo bất phàm, làm sao mà cam tâm bị vắng vẻ. Coi như là nữ tử của địch quốc mang tới, sao Hoàng Thượng lại phòng bị như vậy. Ra sa trường cũng là những binh lính kia, một chút cũng không có liên can với các nàng.

Lời đồn đãi đang ở thời điểm cao trào, Hoàng Thượng thế nhưng lại tự mình tới những tiểu điện hẻo lánh này. Sau đó, không còn ai bàn tán nữa, bởi vì ngay đêm đó ngoài cửa Lưu Sa điện treo lên hai ngọn đèn lớn sáng ngời. Lưu Sa điện bên trong không chỉ có một vị canh ý. Tất cả đều được xếp ở cách phòng xây song song nhau, trong đó có một gian ngoài. Thái giám tổng quản Lý Phúc Thắng bên cạnh Hoàng Thượng đang cung kính đứng tại đây. Vài tiểu nha hoàn cơ trí đưa vị ở đó đi tắm rửa. Lý Phúc Thắng nghe tiếng nước chảy ồn ào phía trong, mặt không đỏ tìm không đập nhìn về phía xa, nghĩ thầm: "Mấy ngày nay có lẽ Hoàng Thượng sẽ liên tục sủng hạnh vài vị canh y đi. Về phần thời gian, cũng không phải một thái giám nhỏ như hắn dám suy đoán."

Vài vị canh y ở phòng kế bên nói, tối đêm đó, thanh âm mập mờ không ngừng, nữ tử thì than nhẹ, nam tử thì thở gấp, nghe mà mặt đỏ tới mang tai. Ngày kế, Hoàng Thượng ban thưởng rất nhiều đồ, vị canh y ngụ tại Lưu Sa điện vinh dự trực tiếp trở thành An Uyển nghi.

Sau đó mấy ngày, Hoàng Thượng lại sủng hạnh thêm vài vị mỹ nữ của Minh Vũ quốc, không ngừng phong thưởng, có người được thăng làm Thái nữ, thăng làm Tuyền thị hoặc Bảo lâm.

Lúc này tại chính điện của Đàng Nguyệt cung

Một nữ tử mặc lụa mềm màu lam đang nghiêng mình trên tháp, đầu vấn kiêu Phi Vân, cài bích trâm có gắn hoa hải đường cùng với vài hạt thủy châu, nổi bật nhất có lẽ là đôi mắt đào hoa phong tình vạn chủng kia. Đây cũng là người đứng đầu Đang Nguyệt cung, Kỳ Quý phi - Ôn Nhã Văn, là người có phong hào quý phi trong tứ đại chính phi, Hoàng Thượng đối với người này đương nhiên là vạn lần ân sủng.

"Tứ Trúc, nghe nói liên tiếp mấy ngày Hoàng Thượng đều nghỉ lại chỗ của mấy nữ nhân Minh Vũ quốc kia, ngay cả chỗ Hiền phi đều không có mấy ngày. Việc này là thật?" Vừa hỏi vừa miễn cưỡng đưa tay ra.

Một nô tỳ vội vàng vịn lấy cánh tay kia, đỡ nàng đứng dậy, cúi đầu trả lời: "Hồi nương nương, quả thật là như vậy. Vừa tháng này Hoàng Thượng nghỉ ba lần ở chỗ Uyển Quý tần, thời gian còn lại đến chỗ mấy vị cạnh y kia, đã phong bốn người làm thái nữ, ba người làm tuyền thị, ba người là bảo lâm."

Kỳ Quý phi xinh đẹp cười một tiếng: "Ta nói Hoàng Thượng thật hào phóng, hoá ra chỉ ra về một chút, m. Bản cung nhớ rõ có một người thắng ba cấp trở thành thất phẩm Uyển nghi đi."

"Vâng nương nương, là An cạnh y ngụ tại Lưu Sa điện." Tứ Trúc vội vàng nói tiếp.

"Thế nhưng một lần thắng liền ba cấp cũng không thường gặp." Kỳ Quý phi duỗi bàn tay ra, nhìn móng tay được chỉnh sửa gọn gàng, không biết đang nghĩ gì.

"Nương nương, có cần nô tỳ đi tìm hiểu không?" Tứ Trúc cẩn thận quan sát sắc mặt chủ tử, nhỏ giọng hỏi.

"Thôi, chỉ là Uyển nghi nho nhỏ mà thôi. Nữ nhân địch quốc cũng không thể cao hơn tam phẩm Quý tần." Kỳ Quý phi hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ kinh thường.

"Thế nhưng, lần này Uyển Quý tần lại xuân phong đắc ý, đoạt đi cả danh tiếng của Hiền phi." Khoé miệng vẽ nụ cười, lại mang theo mấy phần trào phúng. Giữa hậu cung này, hậu vị còn bỏ trống, ai cũng nhìn chòng chọc, nhao nhao muốn thử. Hiền phi chính là đối thủ lớn nhất của mình.

Hai người không nói nữa, Tứ Trúc cầm quạt lông nạm vàng quạt nhẹ.

Hoàng thượng Đại Yến Đế sủng hạnh, những vị phẩm cấp thấp liền đứng ngồi không yên, cả ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi lại trong vườn, mong Hoàng thượng vô tình gặp một lần, để có một đêm ân ái. Thế nhưng, Thuý Hà điện lại im ắng.

"Nương nương, ngài xem những người này mượn cơ đến thăm Thuý Hà điện để khoe khoang?" Mặc Nguyệt tức giận đến cả khuôn mặt đều đỏ, mặc dù nói chuyện cung kính nhưng không giấu được vẻ tức giận. Mấy ngày nay, những nữ tử Minh Vũ quốc được phong thưởng, duy chỉ có chủ tử của nàng và vị ở Hồng Lạc điện kia, cũng không biết là Hoàng Thượng vô ý hay là cố ý. Mà những nữ nhân này vừa có chút sủng ái lại đến Thuý Hà điện ngồi, thuận tiện chiêm chốc một chút làm người phát ghét. Chủ tử nàng không để ý, nhưng nàng thật tức giận nghĩ muốn đánh người.

"Mặc Nguyệt, ở hậu cung này tối kỵ nhất chính là nóng lòng, về sau chớ để ta nhắc lại." Diệp Linh Sương nhếch môi cười, cụp mi xuống che đi thần sắc phức tạp không rõ bên trong.

Mặc Nguyệt sững sờ, đỏ mặt thấp giọng nói: "Nô tỳ ghi nhớ kỹ, về sau sẽ không tái phạm nữa."

Diệp Linh Sương thấy bộ dạng câu nệ này của nàng, cười khẽ một tiếng, nói: "Không sao, ta có thể nói cho người biết, ta không phải không cần mà là ta đang đợi cơ hội tới."

Nghe thấy lời này, Mặc Nguyệt trên mặt vui vẻ hẳn. Về phần chủ tử nói cơ hội gì đó, mặc dù khó hiểu nhưng nàng cũng không hỏi nhiều.

"Nghe nói An Uyển nghi chuyển ra khỏi Lưu Sa điện?" Diệp Linh Sương đột nhiên hỏi một câu, đánh vỡ khoảng trầm mặc ngắn ngủi này.

Mặc Nguyệt khẽ nhún mày "Hồi nương nương, hình như là đến Đông Lục cung. Về phần cụ thể ở chỗ nào, thứ cho nô tỳ vô năng, thực sự là không có biện pháp thăm dò."

Diệp Linh Sương phát vài sợi tóc dài trước mặt, thần sắc lạnh nhạt,

"Không trách người, nô tài bên Đông Lục cung rất kín miệng, người dò ra ta mới thật giật mình."

Nghĩ tới An Uyển nghi, Mặc Nguyệt bất mãn nhếch miệng. Mặc dù nàng ta có bộ dáng thanh thuần, nhưng không xuất sắc bằng tiểu thư nhà mình. Mặc Nguyệt tin chắc, chỉ cần Hoàng Thượng gặp qua tiểu thư nhà mình sẽ nhất định nhớ kỹ vẻ đẹp của nàng.

"Nương nương, có muốn đi ra ngoài một chút không ạ?" Mặc Nguyệt đảo tròn con ngươi, thấp giọng dò hỏi.

Không biết tại sao Diệp Linh Sương ha ha cười một tiếng: "Đợi thêm mấy ngày nữa thôi. Mặc Nguyệt, mấy ngày nay người cẩn thận lưu ý động tĩnh ở Hồng Lạc điện."

Mặc Nguyệt ánh mắt sáng lên, "Nô tỳ hiểu."

Xem nàng có bộ dáng sục sôi ý chí, Diệp Linh Sương khẽ cười, ngẩng đầu ngó ra ngoài cửa sổ nhìn cây liễu đang đưa theo gió, con mắt nửa khép, trong mắt bất chợt loé lên vẻ tính kế. Liễu Lạc Đan, lúc này những cô gái bình thường kính trọng người kia đều được phong thưởng, lúc này người còn có thể bảo trì bình thân nữa hay không?

Ánh trăng mờ lung, mờ ảo trong đêm, một nữ tử mặc quần áo màu hồng phấn, trong đêm tối như yêu tinh câu người, nhanh nhẹn múa dẫn tới một nam tử áo vàng nhìn ngắm, hai mắt mê ly, dần dần nảy sinh dục tình. Ngay đêm đó, hai người mây mưa vân vũ, thực mê hồn.

Ngày kế truyền đến tin tức, Liễu canh y ở Hồng Lạc điện được Hoàng thượng hưng hăng sung hạnh một đêm, còn miễn thỉnh an với Kỳ Quý phi và Hiền phi, phong thưởng xuống, trực tiếp được thăng làm lục phẩm Tài tử khiến người lưu luyến.

Mặc Nguyệt không ngừng nói chính mình thăm dò được tin tức, phảng phất như tận mắt thấy, miêu tả Liễu Lan Đan thành nữ tử chuyên dụ dỗ nam nhân trong truyền thuyết.

"Ha ha..." Diệp Linh Sương nhịn không được cười ra tiếng, kỹ thuật nhảy của Liễu Lạc Đan xuất sắc thế nào thì mọi người ở Minh Vũ quốc đều biết. Hoàng thượng bị nàng câu dẫn một chút không kỳ quái. Thế nhưng, động tác của nàng ta còn nhanh hơn so với nàng nghĩ, bản lĩnh dụ người thật sự vượt qua dự liệu của nàng, có thể làm hoàng thượng phong làm một Tài tử. Liễu Lạc Đan đã được như tâm nguyện. Dù sao bị chụp cái mũ câu dẫn hoàng thượng, xem ra sau này sẽ bị bàn tán nhiều, cho dù nữ nhân làm như vậy quả không ít.

Trọng yếu nhất là với tính cách đa nghi của Hoàng thượng, sợ là đã có chỗ kiêng kỵ đối với Liễu Lạc Đan này. Nàng ta nhiệt tình câu dẫn hẳn như vậy, xem ra mục đích là không thuần khiết. Dù nàng ta có thật sự là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Đại Yến Đế cũng không phải một kẻ đa tình.

"Nương nương..." Mặc Nguyệt đứng một bên lo lắng gọi. Mặc dù chủ tử đã phân phó không được nóng lòng, nhưng chỉ duy nhất nương nương nhà nàng chưa được sung hạnh.

"Mặc Nguyệt, sen trong hồ đã nở hơn phân nửa rồi chứ?" Diệp Linh Sương hỏi một câu

Mặc Nguyệt khó hiểu trả lời: "Thủy Hà điện ngoài kia có hồ nước, bên trong có sen nở rất đẹp. Nhưng mà chỗ kia lại hơi vắng vẻ."

"Đã sắp tới mừng tám tháng sáu rồi..." Diệp Linh Sương thần sắc vì diệu nhìn phía xa.

"Thưa nương nương, là ba ngày sau." Mặc Nguyệt trả lời chi tiết, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, chủ tử hỏi thật kỳ quái.

Kể từ khi Liễu canh y được sung hạnh, Hoàng thượng liền ít đến điện các bên này. Thứ nhất là vì đường xa. Thứ hai, so sánh với người nhận sung ái, được Hoàng Thượng trực tiếp ban thưởng mấy chỗ thiên điện trong lục cung, thời điểm sung hạnh cũng thuận tiện hơn.

Ngoài điện mưa tầm tã, liên miên không ngừng.

Trên tầng đá lớn gần bờ ao có một nữ tử mặc cung trang đai màu xanh biếc, thích ý nhìn mưa rơi trên lá sen, khoé miệng ngẫu nhiên nở nụ cười nhạt. Bên cạnh là một nha đầu cầm dù giấy màu nâu nhạt, đang che mưa cho nàng. Chung quanh đặt biệt yên tĩnh, cô gái giữa hồ sen nhìn có mấy phần thoát tục, không nhiễm bụi trần.

"Mặc Nguyệt, cất ô này đi, nước mưa rơi trên mặt cũng rất thoải mái."

"Nương nương, che vẫn tốt hơn." Mặc Nguyệt cố chấp che ô cho Diệp Linh Sương.

"Ta nói không cần là không cần." Diệp Linh Sương cố chấp đứng lên, lông mày cũng nhăn lại, có vài phần ngậy thơ của nữ tử, đứng lên mắt đảo qua khắp nơi tìm kiếm.

"Nương nương đang tìm cái gì? Nô tỳ sẽ cố gắng tìm dùm người." Mặc Nguyệt vội vàng chạy đuổi theo, tận lực che ô trên đỉnh đầu Diệp Linh Sương.

Một đôi mắt bắn khoả, dừng lại tại một cái cây gãy, đi lên trước quen tay bẻ xuống, hươ vài cái, cảm thấy không sai biệt lắm liền hài lòng gật đầu, như đứa bé vui vẻ cười.

Mặc Nguyệt kinh ngạc nhìn từng cử chỉ của tiểu thư nhà mình, mà Diệp Linh Sương làm ra động tác kế tiếp trực tiếp làm cho Mặc Nguyệt trừng lớn hai mắt. Một tay huy động, dùng cành cây thay cho kiếm, một bộ kiếm pháp linh hoạt xuất động, dáng người tình xảo, khom lưng, nhắc tay, kiếm phong nhảm thẳng.

"Mã đạp Phi Yến". Nhắc chân, quét kiếm nhảy qua, "gió thu quét lá", Diệp Linh Sương cười. Lộn nhào vài lần liên tục, trường kiếm bay lên không, nhẹ giờ chân lên. Cuối cùng xoay người lại, đôi mắt sâu không thấy đáy, bên trong lại có vài phần cười yếu ớt. Nhánh cây đâm ra bị một bàn tay hữu lực cầm lấy, chân dài đá ra cũng bị một cánh tay rắn chắc vững vàng kẹp ở dưới nách.

"Một chiều này gọi là gì?" Nam tử cười khê hời, thanh âm trầm thấp dễ nghe, xem ra tâm tình không tệ.

Tác giả có lời tâm sự: kết quả, cá lớn đã mắc câu rồi, ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mừng tám tháng sáu

Editor: Ngọc Thường Tại

Beta: Trần Tu Dung

"Người là người phương nào, lại dám vô lễ với nương nương nhà ta như vậy." Lúc này Mặc Nguyệt mới phản ứng rằng chủ tử nhà mình bị người khác khi dễ, muốn tiến tới túm lấy hắn. Không ngờ nam tử trợn hai mắt hung dữ nhìn nàng, trong mắt hắn giống như có những mũi tên băng băng sắc bén, làm tim Mặc Nguyệt run lên, giật mình đứng tại chỗ, tiến lui đều không được.

Người tới mặc một bộ trường bào màu tím đậm, mái tóc dùng một cây trâm không rõ chất liệu búi lên, khuôn mặt tuấn lãng, khí thế oai hùng hiên ngang, đích thực là một nữ nam tử phong lưu lỗi lạc. Toàn bộ hoàng cung chỉ có hai loại nam nhân, một là Hoàng Thượng cao cao tại thượng, mà Hoàng thượng rất ít khi đến nơi hẻo lánh này, thứ hai là các thị vệ canh giữ ở cửa cung, nếu không có mệnh lệnh của Hoàng thượng căn bản không thể nào đi được nửa bước vào Hậu Cung, vậy người trước mắt là ai?

Diệp Linh Sương giương mi mắt, thái giám?!

Nam tử kia thu hết suy nghĩ và các loại vẻ mặt khổ sở của Diệp Linh Sương vào đáy mắt, khoé miệng hiện lên tia cười yếu ớt: "Người nghĩ cái gì, sao nhìn ta lại kinh ngạc như vậy?" Hắn giữ chặt chân nàng mới đá về phía hắn, nhờ vậy mà khoảng cách hai người dần thu hẹp.

"Nô tài to gan, dám vô lễ với nữ nhân của Hoàng Thượng!" Diệp Linh Sương tức giận trừng mắt nhìn hắn, ra sức giãy giụa nhưng không thoát khỏi trói buộc của hắn, lúc này một chân bị kẹp dưới nách một cách ái muội, cánh tay bị hắn sống chết nắm lấy. Diệp Linh Sương xấu hổ và giận dữ giật mạnh cánh tay ra, một quyền đánh vào mặt hắn, khoé mắt nam tử mang theo ý cười, ngay sau đó, cú đấm của Diệp Linh Sương bị hắn chế trụ trong lòng bàn tay.

Nghe được chữ nô tài, trong mắt nam tử hiện lên sát khí dày đặc, lại nghe nàng chanh chua nói "Nữ nhân của Hoàng Thượng", liền cười ha ha, rất cuồng vọng.

"Người!" Diệp Linh Sương âm ỉc đến cực điểm: "Ngay cả một nô tài như người cũng dám bắt nạt ta, các người đều bắt nạt ta!" Dứt lời, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, khiến đôi mắt càng thêm sáng ngời, giống như một dòng nước suối trong vắt.

Nam tử khẽ nhủ mảy, bàn tay đang nắm chặt hơi thả lỏng, Diệp Linh Sương nhân cơ hội liền đẩy mạnh hắn ra, xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn hắn: "Nguyên một đám đều bắt nạt ta, trên đời này không có ai quan tâm ta... Phụ thân vì quốc gia đưa ta đến nơi quý quý này chịu mọi sự đau khổ, ngay cả nẫu thân cũng không tới đưa tiễn ta, đại ca cả cả ngày nêu lông, ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng đều nhìn ta với ánh mắt bàng quan, hôm nay ngay cả một nô tài cũng dám nhục nhã ta..." Diệp Linh Sương giống như muốn mang mọi uất ức cùng oán giận trút ra ngoài, vừa nói vừa lùi lại, nước trong hốc mắt cuộn cuộn rơi xuống, nàng vẫn lùi về phía bờ đá của ao.

Nam tử nhìn chằm chằm động tác của nàng, mi mắt trừng lên thật to: "Đừng bước về phía sau nữa, ta sẽ không bắt nạt người!" Giọng nói của nam tử trầm thấp, mang theo vài phần hứa hẹn dụ dỗ.

Diệp Linh Sương hung hăng lườm hắn một cái, khễ cắn môi, quay người lại liền nhảy vào trong ao.

"A - -" Mặc Nguyệt vốn đang căng thẳng nhìn thấy cảnh tượng này, liền bị dọa sợ thét chói tai, "Nương nương! Nương nương - -, người đâu! Người đâu - -"

"Câm miệng!" Nam tử chán ghét liếc nàng một cái, từ trong vạt áo lấy ra miếng kim bài ném cho nàng, lạnh lùng nói: "Đi Thương Loan điện tìm tổng quản thái giám, bảo hắn mang một tên thay y lại đây." Thấy nàng cầm kim bài đứng ngốc tại chỗ, mi mắt nam tử nâng lên, lạnh lùng nói: "Nếu không nhanh chân, chủ tử của người sẽ thật sự mất mạng!"

Nghe thấy câu này Mặc Nguyệt liền lấy lại tinh thần, lòng bàn chân như có gió thúc nàng chạy vội đi, nhưng Mặc Nguyệt lại nghĩ rằng, trước tiên đi tìm xung quanh điện Thụy Hà mấy thái giám cung nữ gần nhất, sau đó khóc kêu om sòm để bọn họ đến cứu người, chờ bọn họ đồng ý rồi mới chạy tới Thương Loan điện, dọc đường đường đi vì có kim bài nên không có ai ngăn trở, còn có một số người dùng ánh mắt sâu kín đánh giá nàng hồi lâu.

Từ y nam tử kia chính là Đại Yến Đế - Tề Thiên Hữu, bởi vì trong lòng tràn ngập bức bối nên mới đi dạo xung quanh một chút, không nghĩ tới lại gặp màn múa kiếm kia của Diệp Linh Sương, nay tình hình trở thành như vậy, cũng không thiếu một phần tội lỗi của hắn. Nhìn thấy trong ao phun lên vài bọt nước, Đại Yến Đế vốn cau chặt mày kiếm giờ mới thả lỏng, liền nhảy vào ao sen.

Mang Diệp Linh Sương lên bờ, liền ôm ngang nàng bước nhanh về phía Thụy Hà điện. Quan sát thấy khuôn mặt vừa rồi vẫn còn hồng hào của nàng giờ đã không còn tia huyết sắc, có vẻ rất suy yếu, trong lòng Đại Yến Đế không khỏi sinh ra vài phần thương tiếc.

Hoàng Đế ôm một nữ nhân đi xa như vậy đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải. Một vài cung nữ, thái giám thấy chủ tử của Thụy Hà điện đã được người cứu lên, liền thở phào nhẹ nhõm, đối với nam nhân đang ôm Diệp Linh Sương đều quan sát vài lần, khễ thở dài một hơi. Nói vậy lần này Diệp Canh y chắc chắn sẽ được phế đi, bị nam tử khác ngoài Hoàng Thượng chạm vào, nếu truyền tới tai Hoàng Thượng, dù có tướng mạo xinh đẹp cũng đừng hòng xoay người. Mọi người lại nghĩ tới nha đầu Mặc Nguyệt kia tới nơi khác gọi thị vệ, mà không biết rằng người đang ôm Diệp Linh Sương lúc này chính là Hoàng Đế Đại Yến!

Một tiếng đập cửa vang lên, Diệp Linh Sương đã hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng khoé môi vẫn thoáng qua nụ cười chiến thắng.

Diệp Linh Surong tỉnh lại đã là một canh giờ sau, nàng nặng nề nâng mi mắt, chậm rãi ngồi dậy, trong phòng không có một bóng người.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Mặc Nguyệt cẩn thận bước đến, trên tay bưng một chén thuốc thảo dược màu đen: "Nương Nương, người đã tỉnh rồi sao?" Giọng nói kích động cùng ngạc nhiên mừng rỡ. Bước vài bước đến trước giường, Mặc Nguyệt bưng chén thuốc nói: "Nương Nương, uống thuốc thôi!"

Diệp Linh Surong cầm chén thuốc, trầm mặc khổ sở uống nước thuốc trong chén.

"Nương Nương, sáng nay người đã dọa chết nô tì. Cũng may thái y nói thân thể nương nương vốn khỏe mạnh, nên không có gì đáng ngại, nếu không nô tì chết vạn lần cũng không hết tội." Mặc Nguyệt nghĩ lại mà sợ, vuốt ngực nói, bỗng nhiên nhớ đến điều gì, ngược lại cong môi cười: "Nương Nương, người có biết tên sáng nay mạo phạm với người là ai không? Hóa ra hần lại chính là Hoàng thượng! Nô tì nghe công công nói, Hoàng Thượng tự mình ôm người trở về."

"Ồ." Diệp Linh Surong thân nhiên đáp, không để ý lắm.

Mặc Nguyệt khó hiểu, đây vốn là chuyện nên cao hứng, vậy mà sao chủ tử nhà mình không có một tia vui vẻ nào vậy?

Diệp Linh Surong chậm rì rì uống chén thuốc đắng, giống như phải tỉnh tề nhắm nháp từng vị thuốc đắng, thẳng đến khi chén thấy đáy mới lấy khăn lụa từ chỗ Mặc Nguyệt lau khoé miệng: "Hoàng Thượng đi lúc nào?"

Hai mắt Mặc Nguyệt sáng ngời, xem ra nương nương vẫn còn để ý tới chuyện này, vội vàng đáp: "Hoàng Thượng đợi Thái y đến mới đi."

"Vậy sao?" Thật là vô tình, còn chưa xác nhận thân thể mình có việc gì không đã rời đi rồi. Diệp Linh Surong cười trào phúng.

"Chắc là Hoàng Thượng có việc gấp không kịp đợi nương nương tỉnh lại đành phải rời đi." Nhìn thấy sắc mặt chủ tử không được tốt, Mặc Nguyệt vội vàng bồi thêm một câu.

"Không sao, ta chỉ là một Canh y hạ đẳng, nào có bản lĩnh giữ được Hoàng Thượng?" Trên khuôn mặt Diệp Linh Surong mang theo vài phần u oán, trong lòng lại thầm cười lạnh. Mặc mớ gì nàng phải quan tâm Tề Thiên Hữu có lo lắng cho nàng không, mục đích của nàng là loại trừ cảnh giác trong lòng Hoàng Thượng. Còn chuyện gì tới cũng sẽ tới. Thời điểm nàng ở bên cạnh ao đã sớm nghe được động tĩnh của hần, vốn định làm bộ như múa kiếm để phát tiết oán giận, sau đó đem chuyện mình bị phụ thân ép tới Đại Yến nói ra, không ngờ Tề Thiên Hữu không chỉ vô lễ mà còn dám khinh bạc nàng! Trước kia ở chung, đều nghĩ hần là người khiêm tốn, đến nay mới phát hiện nam nhân vốn đều "Sắc"... Chỉ là lúc ở cùng nàng "sắc" không thể dựng lên mà thôi.

"Mặc Nguyệt, ta muốn nghỉ ngơi một lúc." Diệp Linh Surong đưa chén không qua, nhắm mắt nằm trên giường.

"Nô tì cáo lui trước, nếu nương nương có việc gì thì gọi nô tì là được." Mặc Nguyệt thấp giọng đáp.

"Ừ." Nữ tử trên giường miễn cưỡng lên tiếng.

Mặc Nguyệt cầm cái chén không, nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa, Diệp Linh Surong mới mở to hai mắt, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm tấm màn phủ đầy bụi trên đỉnh đầu, rất lâu sau đó, trong mắt sáng như vì sao giữa đêm khuya, chói mắt đến đáng sợ....

"Hoàng Thượng, hay là nô tài tới viện Thái y đi lấy thuốc trị thương hàn cho Hoàng Thượng?" Lý Phúc Thăng khom người xuống nhỏ giọng dò hỏi.

Đại Yến Đế đang cúi đầu phê duyệt tấu chương lạnh nhạt nói: "Không cần, trầm không sao!"

Dường như biết Hoàng Thượng đang lo lắng điều gì, Lý Phúc Thăng lại cúi đầu nói: "Lúc nô tài đi lấy thuốc không có ghi lại, Thái Hậu và các vị nương nương sẽ không biết." Ngay người ở bên Hoàng Thượng một thời gian dài, Lý Phúc Thăng đã sớm thành tinh sao lại không biết những phiền não của Đại Yến Đế, mỗi lần bị vài bệnh nhỏ hoặc thương hàn, Thái Hậu cùng các vị nương nương đều phải đưa tới một đồng đủ loại thuốc bổ lớn nhỏ, Hoàng Thượng nể mặt Thái Hậu, nên thuốc bà ấy đưa tới đều tận lực dùng. Có đôi khi Hoàng Thượng giấu bệnh, miễn cho rước phải một đồng phiền toái.

Đại Yến Đế ngược mắt lên, liếc hần một cái: "Không cần, trầm quả thật không có gì đáng ngại." Đường như nghĩ đến chuyện thú vị của người nào đó, hoàng đế khẽ cười một tiếng, tiểu nữ nhân ở Thuý Hà điện kia phải uống nhiều nước như vậy còn không có việc gì, sao hần có thể bệnh cho được.

Đối với việc Hoàng đế rất nhanh đã vui vẻ trở lại, Lý Phúc Thăng hơi kinh ngạc, lại lập tức làm bộ như không có việc gì.

"Hoàng Thượng, đã đến giờ lật bài tử." Lý Phúc Thăng vụng trộm liếc nhìn tiểu công công đứng bên ngoài điện, nháy mắt ra dấu, người nọ liền chậm rãi đi vào trong điện, cúi đầu khom người, giờ khay đựng bài tử bằng gỗ lên trước mặt hoàng đế.

Đại Yến Đế nhìn lướt qua đồng bài tử cùng chất liệu kia, phát phát tay, không có hứng thú: "Cất đi thôi, hôm nay trầm nghỉ ở Long Khuyết điện." Tiểu thái giám nghe được phân phó liền giữ nguyên tư thế lui ra khỏi Thương Loan điện.

Thương Loan điện là nơi Đại Yến Đế phê duyệt tấu chương hoặc các đại thần có thành kiến cá nhân tới bẩm báo. Nếu không đến hậu cung sùng hạnh

các phi tần thì Hoàng Thượng sẽ nghỉ ở tẩm cung Long Khuyết điện của mình. Long Khuyết điện không cho phép phi tần tiến vào, chỉ có ba ngày sau đại hôn với Hoàng Hậu thì hai người mới nghỉ ở nơi đây, rồi sau đó Hoàng Hậu cũng trở về cung mình, nơi đứng đầu lục cung, cách Long Khuyết điện gần nhất.

Lý Phúc Thăng thấy Hoàng Thượng chưa có ý định đi ngủ, liền lặng lẽ lui xuống.

"Lý Phúc Thăng." Đại Yến Đế bỗng nhiên gọi hắn lại.

"Có nô tài." Lý Phúc Thăng lập tức đứng lại, cúi đầu thưa.

"Bây giờ là giờ nào?"

"Bẩm Hoàng Thượng, vừa mới đến giờ Tuất." Lý Phúc Thăng cung kính đáp, suy nghĩ có phải Hoàng thượng định đi ngủ hay không?

Đại Yến Đế không hỏi thêm gì nữa, chỉ là dời ánh mắt khỏi tấu chương trong tay, liếc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, đột nhiên trong đầu hiện lên đôi mắt rưng rưng chực khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

"Chủ tử của Thuý Hà điện thế nào rồi?"

Câu hỏi của Hoàng đế làm Lý Phúc Thăng không khỏi thất thần, sau một hồi sợ run lập tức đáp: "Bẩm Hoàng thượng, Lưu thái y nói do bị lạnh, cần uống một số thuốc trị thương hàn, những cái khác không đáng ngại."

Đại Yến Đế thản nhiên nói: "Dọn dẹp nơi này lại, trẫm về Long Khuyết điện nghỉ ngơi."

"Nô tài đã rõ." Lý Phúc Thăng đi lên trước, động tác nhanh nhẹn sắp xếp tấu chương trên ngự án, thấy Hoàng thượng đi ra ngoài, liền liếc mắt nhìn hai tiểu thái giám. Hai tiểu thái giám lập tức đi theo phía sau, cẩn thận hầu hạ hoàng thượng trở về Long Khuyết điện cách đó không xa.

Thăng đến khi đoàn người không còn thấy bóng lưng, Lý Phúc Thăng mới nhẹ nhàng thở ra, tâm tư Hoàng Thượng hi vọng vô thường, bọn họ thân làm nô tài phải thời thời khắc khắc suy đoán tâm tư chủ tử nhưng không được quá phận, việc này cũng không phải dễ. Mà ngày này hàng năm, Hoàng Thượng cũng không triệu bất kỳ kẻ nào thị tẩm.

Ngày mùng tám tháng sáu là ngày giỗ mẹ đẻ của Hoàng Thượng. Bà là một nữ tử xinh đẹp từng độc sủng Hậu cung, không biết vì lý do gì lại bị Tiên Hoàng biếm vào Lân cung, cuối cùng vì quá tuyệt vọng, nhảy hồ tự sát.

Đúng rồi, trước kia Thuý Hà điện là lãn cung, đó là nơi mẹ đẻ Hoàng Thượng - Liên phi từng ở, mà hồ sen cách đó mấy dặm cũng là nơi bà nhảy hồ tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hoàng đế đột nhiên tìm đến

Edit: Tiên Tiên Thường Tại

Beta: Mai Thái Phi

"Tôi hôm qua Hoàng Thượng vẫn chưa triệu kiến ai thị tẩm sao?"

Một nữ tử xinh đẹp nằm trên nhuyễn tháp êm ái, mắt hạnh mày ngài, búi tóc vấn cao, trên đó cài một cây trâm hoa đào Tử Ngọc. Nàng vận một chiếc váy dài bằng lụa mỏng, điểm xuyết những bông hoa thêu bằng tơ vàng càng khiến nàng tăng thêm vài phần cao quý, lịch sự và tao nhã.

"Bẩm nương nương, tôi qua Hoàng Thượng nghỉ ở Long Khuyết điện, vẫn chưa triệu kiến ai thị tẩm." Tỳ nữ Cẩm Ngọc bên cạnh vừa giúp nàng đầm bóp vai vừa vội vàng trả lời.

Tỳ nữ Cẩm Vũ tiếp nhận chén cháo tổ yến mà cung nữ bên ngoài vừa đưa vào, đưa tới trước mặt nàng. "Phòng bếp nhỏ mới vừa làm xong, nương nương cẩn thận bị phỏng."

Mạnh Hàm Ngọc nhìn hai tỳ nữ bên người một cái, hài lòng mỉm cười rạng rỡ như hoa đào tháng ba, "Cẩm Vũ theo bản cung tiến cung tính đến hôm nay đã được ba năm, Cẩm Ngọc đi theo bản cung cũng gần một năm rồi. Nếu có một ngày nào đó các người muốn lập gia đình thì hãy nói với bản cung một tiếng, bản cung nhất định sẽ chuẩn bị thật nhiều của hồi môn cho các người."

Sắc mặt hai nha hoàn khề biển, đồng loạt nói, "Chúng nô tỳ sẽ luôn hầu bên cạnh Hiền phi nương nương, không lập gia đình đâu ạ."

"Ai... Các người đã trung thành như vậy, bản cung cũng không nỡ đuổi các người đi. Về sau làm việc cho thật tốt, bản cung tất nhiên sẽ không bạc đãi các người." Hiền phi thở dài một hơi, khẽ nâng bàn tay đeo vòng ngọc màu đen tuyền, nâng chén cháo tổ yến lên chậm rãi uống từng chút.

Cầm Vũ và Cầm Ngọc vẻ mặt lại biến đổi, cúi đầu thật sâu.

"Luu Vân cung này của bản cung cũng không hẹp hòi. Đồ trang sức đeo tay, đồ cổ nơi này các người tùy tiện chọn một cái đi." Hiền phi dùng cái muỗng gầy gầy trong chén cháo tổ yến, cảm thấy không muốn ăn nữa đưa ra phía trước, Cầm Vũ vội vàng tiếp nhận.

"Bình thường nương nương đã ban thưởng rất nhiều rồi, nô tỳ không dám tham lam." Cầm Ngọc cười đáp.

"Thường cho các người thì các người cứ nhận đi. Cầm Ngọc, lấy hộp trang sức của bản cung ra đây." Hiền phi chẳng buồn đưa mắt nhìn sang, chỉ vào một cái hộp nhỏ tinh xảo trên bàn trang điểm.

"Vâng." Cầm Ngọc thấp giọng đáp, đưa cái hộp gỗ nhỏ nạm vàng tới trước mặt chủ nhân.

Hiền phi nhếch môi cười mở hộp nhỏ ra, trong đó chứa đầy châu báu và đồ trang sức đeo tay. "Các người theo hầu bản cung nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng nhận được phần thưởng gì tốt. Trong hộp này đều là đồ Hoàng Thượng và Thái Hậu ban cho, các người chọn tùy ý một cái đi."

Cầm Ngọc và Cầm Vũ kinh ngạc, không dám nhúc nhích.

"Nương nương, đồ của Hoàng Thượng và Thái Hậu ban tặng đương nhiên là vật trân quý, chúng nô tỳ thân là tôi tớ sao xứng đáng dùng. Hay là nương nương giữ lại đi. Bình thường nương nương ban thưởng cũng đủ cho bọn nô tỳ cảm thấy hạnh diện rồi." Về mặt Cầm Ngọc chân thành, trong giọng nói mang theo vài phần sợ hãi, Hiền phi nhìn thấy vậy rất hài lòng.

"Đúng vậy, thưa nương nương, Cầm Ngọc nói rất đúng ạ. Những vật này quý giá như vậy, bọn nô tỳ sao xứng đáng mà dùng được." Cầm Vũ cũng vội vàng nói hòa theo.

"Vậy cũng được. Xem các người kia, thật là không có tiền đồ." Hiền phi tuy ngoài miệng tức giận mắng, nhưng trong mắt lại không giấu được vui vẻ, chậm rãi đứng lên, váy dài uốn lượn phủ đầy trên đất. Nàng tự mình đi đến trước bàn trang điểm, đưa tay mở một cái hộp vuông nhỏ ra, từ bên trong lấy ra hai chiếc khuyên tai bằng ngọc trắng điểm xuyết màu đen, giá trị hiển nhiên rất xa xỉ.

"Nương nương, đây là..." Cầm Ngọc tiếp nhận đôi khuyên tai mà chủ tử đưa cho một cách cẩn trọng, khó hiểu hỏi, đôi khuyên tai này hầu như không thấy chủ tử nhà mình đeo lần nào. Cầm Ngọc là người bên nhà mẹ đẻ của Hiền Phi mà Mạnh tướng quân đưa tới một năm trước, nàng ngây ngốc ở Luu Vân cung một năm vẫn chưa từng thấy đôi khuyên tai này. Vậy mà Cầm Vũ bên cạnh khi nhìn thấy đôi khuyên tai bằng ngọc trắng vân đen ấy thì hai mắt tối sầm lại, sắc mặt có vẻ hơi bối rối.

Ánh mắt Hiền phi chợt lóe lên vẻ khinh bỉ và xem thường, "Thường cho các người, cầm lấy đi."

Hai người không dám nhiều lời nữa, mỗi người cầm một cái khuyên tai, cẩn thận cất vào.

Nhìn Luu Vân cung vàng son lộng lẫy, Hiền phi cười tự đắc một tiếng, mang theo vài phần trào phúng cùng càn rỡ. Hoa Lê Nguyệt, chỉ có nữ nhân ngốc như người mới có thể xem bản cung như tỷ muội tốt, người không chết thì ai chết đây.

"Cầm Vũ, tiếp tục nhìn chăm chăm động tĩnh Đặng Nguyệt cung cho bản cung. Đức phi ngược lại không đủ gây nguy hại. Về phần tiện nhân Uyển Quý tần, bản cung trước hết để cho nàng đắc ý một thời gian." Nghĩ đến thân phận vốn có của Uyển Quý tần, Hiền phi lạnh lùng cười một tiếng.

"Nô tỳ đã rõ." Cầm Vũ cúi đầu nói.

"Mọi việc không được chủ quan, phải chú ý cẩn thận, đừng để bị phát hiện." Hiền phi dặn dò.

"Xin nương nương yên tâm."

Kỳ thật cuộc sống của Hoàng thượng có thể xem như quá mức đơn điệu, mỗi ngày đều phải lâm triều sớm, phê duyệt tấu chương, còn phải bảo đảm cân bằng giữa các thế lực trong triều.

Thương Loạn Điện.

Đại Yến Đế đang cúi đầu xem tấu chương, sắc mặt bỗng nhiên tức giận, ném mạnh quyển tấu xuống dưới đất. Khá lắm Thường Thịnh Thiên, lại dám mượn cớ chiêu binh, công khai thu nhận hối lộ! Lúc trước nếu không phải vì muốn phân tán một bộ phận thế lực, phỏng chừng thế lực mạnh nhất độc chiếm binh quyền, Thường Thịnh Thiên hần sao có thể được đề bạt thành thống lĩnh tiền phong hộ vệ, nữ nhi của hần Thường Mộng Khê sao có thể được ngồi trên ghế Đức phi!

Trong lòng Lý Phúc Thăng thở dài một hơi, khom lưng nhặt tấu chương để lại trên bàn.

"Lý Phúc Thăng, gọi Trương Từ Nghi đến đây một chuyến." Đại Yến Đế dựa trên lưng ghế, một tay nâng trán.

"Nô tài xin đi ngay." Lý Phúc Thăng khom người, đi ra ngoài cửa điện. Là thị vệ thân cận bên người Hoàng thượng, Trương Tử Nghi tất nhiên thời khắc nào cũng trực ở ngoài cửa điện, ban ngày thỉnh thoảng cũng sẽ đến bốn cửa chính Đông Tây Nam Bắc tuần tra.

Chỉ sau chốc lát, hai người đi đến, Trương Tử Nghi khom người nói: "Không biết Hoàng Thượng triệu kiến thuộc hạ có gì phân phó?"

Hai mắt Đại Yến Đế hơi trầm xuống, "Người chọn thời điểm thích hợp truyền ra một chút tin tức, nói đã có người phát hiện hành vi sai trái của Thường Tướng quân, nếu còn lộ liễu sẽ bẩm báo lên Hoàng Thượng."

Trương Tử Nghi kinh ngạc nhìn Đại Yến Đế một cái, lập tức nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Khi Trương Tử Nghi đi khuất, Đại Yến Đế cầm lấy tấu chương kia nhìn lại một lần nữa, cười lạnh một tiếng. Tướng quân thống lĩnh nội thị vệ và thống lĩnh hộ quân thế nhưng lại cùng đồng thời thượng tấu buộc tội Thường Thịnh Thiên, nên nói là khéo trùng hợp, hay là bọn họ đã sớm thương lượng ổn thỏa đây.

"Hoàng Thượng, giờ Tuất đã qua hơn nửa canh giờ, người xem..." Lý Phúc Thăng đánh bạo hỏi. Nếu Hoàng Thượng không nghỉ ngơi kịp thời, long thể bị tổn hại, người đầu tiên gặp nguy không phải là Tổng quản thái giám hần sao.

"Đến cung Đức phi." Lần này ngược lại Đại Yến Đế trả lời dứt khoát, Lý Phúc Thăng nhỏ giọng đáp ứng, bắt tay vào phân phó quân sự công công đi Đức Sang cung báo tin.

Sau một lúc, Đức phi đã tắm rửa xong, đợi thánh giá đến, Lý Phúc Thăng hầu hạ Đại Yến Đế đi Đức Sang cung.

Lý Phúc Thăng và hai tỷ nữ đứng hầu tại cửa đại điện, còn chưa nóng chân đã thấy Đại Yến Đế thần sắc không vui bước ra. Kết quả như vậy Lý Phúc Thăng sớm đã đoán được, im lặng không nói gì theo sát phía sau Hoàng đế rời khỏi Đức Sang cung.

Đại Yến Đế đi về phía Long Khuyết điện, Lý Phúc Thăng lén thờ dãi một hơi, thầm nghĩ: Đức phi nương nương chớ trách Hoàng Thượng, muốn trách thì trách người phụ thân không chịu yên phận của nương nương đi.

Đi chừng mười bước, ánh mắt Đại Yến Đế dừng lại tại chỗ nào đó, bước chân dần dần chậm lại. Đột nhiên, hắn dừng hẳn, quay sang hướng khác bước nhanh mà đi. Phía sau lưng hắn, mấy tiểu thái giám và cung nữ vội đuổi theo.

Bên ngoài Đức Sang cung có một ao sen rộng rất đẹp, giọt sương trên lá sen phản chiếu ánh trăng ánh lên một tầng sáng bạc chói lọi, thật là đẹp mắt. Lý Phúc Thăng mắt nhìn chăm chú, trong lòng cảm thấy có chút sáng tỏ.

"Hoàng Thượng, đường xá xa xôi, không bằng ngồi long liễn đi ạ." Lý Phúc Thăng chậm rãi đuổi theo Đại Yến Đế, cúi đầu đề nghị.

"Không sao, lộ trình này không khiến Trẫm mệt mỏi được đâu." Đại Yến Đế thần nhiên nói, bước chân mạnh mẽ.

Lý Phúc Thăng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng theo phía sau. Đi qua lục cung về phía nam, Lý Phúc Thăng còn nhớ rất rõ phương hướng này. Mấy ngày trước đây, có một tiểu cung nữ nhanh nhẹn tự mình cầm lệnh bài của Hoàng thượng, về mặt bôi rồi bảo hần mang theo thái y đi Thụy Hà điện. Vừa mới nghe Lý Phúc Thăng còn tưởng Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì, thiếu chút nữa tâm can đau xót vụn vỡ, vòng vo một hồi cuối cùng cũng đến Thụy Hà điện theo hướng dẫn của cung nữ. Sau đó, hắn thấy cái gì? Đại Yến Đế toàn thân ướt đẫm, đứng ở bên giường, ánh mắt tỉnh mạch chăm chú nhìn cô gái hôn mê trên giường. Lý Phúc Thăng chợt liếc mắt nhìn sang, chỉ cảm thấy cô gái kia rất đẹp, còn những thứ khác cũng không mấy ấn tượng sâu sắc.

Ngoài cửa lớn Thụy Hà điện chỉ treo đèn lồng mờ tối, thập phần cũ kỹ.

Đại Yến Đế nhìn thoáng qua chiếc đèn lồng u ám ấy, về mặt ẩn trong bóng đêm làm cho người đoán không ra. "Lý Phúc Thăng, tiến lên xem cửa điện có đóng hay không."

Lý Phúc Thăng nhận lệnh, đi lên trước khẽ đẩy cửa chính, cửa kéo kẹt một tiếng lộ ra một cái khe hở, rồi xoay người thối lui đến sau lưng Đại Yến Đế, nói: "Bẩm Hoàng Thượng, cửa còn chưa đóng."

Thấy Đại Yến Đế muốn đẩy cửa vào, Lý Phúc Thăng vội vàng nói: "Hoàng Thượng, không bằng nô tài đi trước bẩm báo một tiếng để Diệp Canh Y chuẩn bị cho tốt."

"Không cần." Đại Yến Đế thần nhiên nói. Vừa đi được vài bước, hắn quay đầu lại phía sau nói với đám thái giám cung nữ: "Các người ở ngoài cửa điện canh chừng, Lý Phúc Thăng người theo trẫm đi vào."

Lý Phúc Thăng cũng không nhiều lời, yên lặng theo phía sau. Hắn là Hoàng Thượng chuẩn bị nghe lén, lòng dạ để vương quả thật khó đoán. Lúc vào hắn cũng chỉ là ở bên ngoài cửa các, trừ phi Hoàng Thượng có việc cho gọi.

Trong nội các, một nữ tử miễn cưỡng đang dựa vào nhụyn tháp đơn sơ, tóc đen dài buông xõa xuống, toàn thân chỉ mặc một tầng lụa mỏng. Sáng sớm đoàn tháp đã bị chuyển qua gần cửa sổ, từng trận gió nhẹ thổi qua khiến cho làn váy mỏng manh tung bay, mấy sợi tóc cũng nhẹ nhàng phát phơ theo gió, cả người trong lúc vô tình toát ra vẻ hấp dẫn, quyến rũ chết người.

Mặc Nguyệt mặc dù nhìn đến gần ngơ, vẫn làm bộ bất mãn nói: "Tiểu chủ, nô tỳ đã nói rất nhiều lần, sức khỏe của người vừa mới hồi phục. Cần cửa sổ gió lạnh, không nên ngồi gần cửa sổ ở đó lâu như thế. Người thì tốt rồi, ngược lại còn chuyển đoàn tháp qua đó, hơn nữa còn ăn mặc mỏng manh như

vậy."

"Thời tiết nóng lên, nơi này lại mát mẻ." Diệp Linh Surong ngơ ngẩn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, không thèm để ý giải thích.

"Tiểu chủ đừng bởi vì chút mát mẻ mà lại nhiễm phong hàn." Mặc Nguyệt vẫn là sống chết có khuyển nhủ.

Diệp Linh Surong không muốn nói thêm gì nữa, xoay người tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nghe được một trận tiếng bước chân rất nhỏ, thân sắc liền biến đổi, hướng Mặc Nguyệt khẽ hừ một tiếng, mang theo một chút ngây thơ, "Ta chính là thích hóng gió đây, tiểu chủ nhà em thân thể tốt, không dễ dàng bị nhiễm lạnh như vậy"

Đối với chủ nhân bướng bỉnh như vậy, Mặc Nguyệt không thể làm gì, chỉ đành lấy ra một cái áo choàng phủ thêm cho nàng.

"Tiểu chủ, người nói xem vì sao Hoàng Thượng không đến Thụý Hà điện vậy?" Mặc Nguyệt thờ dài một hơi hỏi. Nàng cho rằng vẻ đẹp của tiểu chủ, Hoàng Thượng sau khi nhìn thấy nhất định sẽ để tâm, nhưng đúng là đã nhiều ngày liên tục trôi qua, cũng không thấy bóng dáng Hoàng Thượng đâu.

"Xứ nha đầu, người còn muốn tên háo sắc kia đến à?" Đường như ý thức được mình lỡ lời, Diệp Linh Surong vội vàng che miệng, khẽ lè lưỡi một cái, bộ dáng rất là nghịch ngợm.

Chứng kiến chủ nhân giờ phút này lộ ra vài phần ngây thơ khó gặp, Mặc Nguyệt ha ha cười một tiếng, "Tiểu chủ, nhưng đó là Hoàng Thượng."

"Là do hấn trêu ta." Diệp Linh Surong bắt mồm lườm Mặc Nguyệt một cái, đôi mắt to đen nhánh dưới ánh trăng chiếu xuống đặc biệt sáng ngời. Ngoài cửa, một đôi mắt tinh tế dần lan tỏa vui vẻ.

"Hơn nữa, ta sợ Hoàng Thượng đến không phải để sủng hạnh ta, mà là đến phạt ta. Mặc Nguyệt người nghĩ xem, lúc ấy ta còn động thủ với Hoàng Thượng..."

"Đúng vậy, Hoàng Thượng người..." Mặc Nguyệt thanh âm dần dần nhỏ xuống, tiểu chủ nói xác thực rất đúng.

"Được rồi, ta có chút mệt mỏi. Mặc Nguyệt, người mang một ít nước nóng đến đây, ta nghỉ ngơi một lát." Diệp Linh Surong ngắt lời Mặc Nguyệt ngăn chặn nàng ấy nói ra những lời kinh hãi thế tục.

"Tiểu chủ chờ một chút, nô tỳ đi ngay." Mặc Nguyệt tiến về phía cửa đi ra ngoài.

Diệp Linh Surong khẽ nhắm mắt, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đến cửa bỗng nhiên dừng lại, một tiếng hô nhỏ khó có thể phát giác vang lên, sau đó tiếng bước chân kia lại càng lúc càng xa.

Đường như có một làn hơi thở nóng rực phả trên mặt mình, Diệp Linh Surong gãi mặt, nghiêng đầu một cái rồi lại tiếp tục ngủ.

Sau đó, hơi thở càng thêm nóng rực, trên môi có cảm giác ẩm áp, Diệp Linh Surong vội mở to hai mắt, chống lại ánh mắt mím cười lấp lánh như sao, giờ phút này đôi môi của hấn nhẹ nhàng phủ lên môi nàng, khi nàng mở mắt lại nhẹ nhàng mút vài cái.

"A!" Diệp Linh Surong vội bật dậy, không đứng vững nên người lệch nghiêng sang một bên. Đại Yến Đế cúi đầu cười một tiếng, cánh tay dài nhấc lên, kéo eo thon của nàng, ôm nàng vào trong lòng, hai người liền dán chặt vào nhau. Áo choàng đang đắp trên người nàng cũng rớt xuống, sa y trượt nhẹ, lộ ra cánh xuân mê người như ẩn như hiện.

Tác giả có lời muốn nói: Hoàng Thượng người này thật ra là cao thủ tán tỉnh, nữ chính cũng rất lợi hại, có phải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lần đầu được sủng hạnh

Edit: Như Sùng Dung

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

"Hoàng Thượng, người... sao người lại tới đây? Nô tỳ còn... còn chưa chuẩn bị nghênh đón tốt..." Diệp Linh Surong đỏ mặt, không biết là sợ hay là xấu hổ.

Đại Yến Đế ha ha cười một tiếng, "Không sao, trẫm rất thích bộ dáng của ái phi lúc này." Đặt tay vào bên hông nàng xoa xoa vài cái.

Diệp Linh Surong khẽ run, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, lần trước nô tỳ mạo phạm người, người sẽ không trách tội nô tỳ chứ?" Dứt lời, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhỏ lên nhìn hấn. Gương mặt hấn đang vui vẻ đột nhiên trầm xuống, "Trẫm đương nhiên là muốn phạt nàng."

Diệp Linh Suong kinh hãi, định thoát khỏi ngực hắn nhận lỗi, lại nghe thấy tiếng cười sảng khoái của hắn. Đại Yến Đế ôm nàng vào trong ngực: "Phạt nàng hầu hạ trăm một đêm."

Diệp Linh Suong ở trong lòng khê liếc mắt nhìn hắn, trước kia sao nàng lại không phát hiện ra Hoàng Thượng rất bản lĩnh trên phương diện tán tỉnh nữ nhân chứ? Nếu nàng là tiêu cô nương ngây thơ nhẹ dạ cả tin ngày xưa, tin vào cái thứ gọi là tình yêu đầu đời thì nói không chừng đã bị hắn mê hoặc.

"Hoàng Thượng, nô tỳ... nô tỳ còn chưa tắm rửa đâu..." Tất cả phi tần trước khi hầu hạ Hoàng Thượng đều phải tắm rửa một lần, nếu không chính là đại bất kính. Diệp Linh Suong nhắc nhở.

"Trên người ái phi có một mùi hương rất đặc biệt, trẫm rất thích, miễn cho nàng không cần tắm rửa." Đại Yến Đế cười nói, một tay kéo mạnh trường, một tay ôm mỹ nhân như hoa như ngọc đặt lên giường. Cúi đầu ngậm lấy cánh môi mềm mại, hút hết mật ngọt trong khoang miệng Diệp Linh Suong.

"Hoàng... Hoàng Thượng..." Diệp Linh Suong không thở được khê đẩy đẩy hắn ra. Thẹn thùng chỉ chỉ cây nến trên bàn, nào ngờ nghe thấy thanh âm khàn đục của hắn: "Không cần tắt đèn, tiếp tục đi."

Đại Yến Đế thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu mỹ nhân dưới thân đang đỏ bừng, đôi mắt đen láy ngập nước giống nai nhỏ mắt phượng hương bị lạc trong bóng đêm. Mắt phượng híp lại, ním cười đen tối, khê vén màn lên thoáng nhìn qua ngọn đèn, nói: "Không sao, một lát nữa ngọn nến kia sẽ cháy hết." Thanh âm khàn đục mang theo dục vọng vang lên bên tai Diệp Linh Suong.

"Vây nô tỳ... nô tỳ hầu hạ Hoàng Thượng coi áo..." Diệp Linh Suong khăn trương vươn tay vòng qua bên hông Hoàng đế tìm thắt lưng, nhưng tìm hoài không thấy, có chút nổi giận nói: "Hoàng Thượng, không bằng để nô tỳ gọi Mặc Nguyệt đến giúp người cởi quần áo, sau đó lại tiếp tục?" Diệp Linh Suong dò hỏi.

Đại Yến Đế ha ha cười, lôi kéo tay Diệp Linh Suong đặt lên hông mình, rất mịn màng a, Đại Yến Đế ngưng một lát liền hướng dẫn nàng cởi áo.

Diệp Linh Suong đỏ mặt, tay chân vụng về cởi áo bào cho hắn. Mượn ánh nến, nàng khê liếc qua Long bào của hắn, trong lòng có một chút phiền muộn lại nhanh chóng biến mất.

Mà Đại Yến Đế thì ngược lại động tác rất thành thục, sa y trên người Diệp Linh Suong bị Đại Yến Đế lột sạch chỉ trong nháy mắt.

Hai người quên đi ngưng ngừng, mây mưa một hồi. Diệp Linh Suong chịu sự đau đớn lần đầu tiên hầu hạ nam nhân, vô lực nằm trên người Đại Yến Đế, bàn tay trắng nõn vòng qua gáy hắn, đôi chân thon dài quấn ngang hông, không quên vuốt ve vài cái. Đang lúc cao trào Diệp Linh Suong đột nhiên cười khê một tiếng, hắn vẫn không ngừng ra vào hành lang nhỏ hẹp kia, nắm chặt vòng eo mảnh mai của nàng, thờ nhẹ hỏi: "Ái phi nghĩ tới điều gì buồn cười sao?"

Diệp Linh Suong dùng đôi chân dài ôm chặt vòng eo hắn, áp sát vào thân Đại Yến Đế, thờ gấp nói: "Nô tỳ nhớ tới tên một chiêu kiếm thuật."

"A? Nàng nói thử xem." Đại Yến Đế tâm tình rất tốt.

Diệp Linh Suong len lén liếc tư thế hai người một cái, hạ giọng nói: "Chiêu kiếm thuật này gọi là con khỉ leo cây."

Đại Yến Đế cũng không dừng động tác, nghe xong sững sờ trong chốc lát, rồi cười ra tiếng, "Ái phi nói trẫm là cây, vậy ái phi chẳng phải sẽ thành con khỉ?" Động tác càng ngày càng dừng mãnh.

Diệp Linh Suong nhịn không được rên rỉ lên, thanh âm động lòng người.

Một đêm này, phong cảnh mập mờ vô hạn, trong phòng tiếng thờ dốc yêu kiều không ngừng, chốc lát lại vang lên tiếng cười khê. Ngoài cửa Lý Phúc Thăng nhìn về phía mấy bụi rậm ngoài cửa chính, những cảnh tượng này đối với hắn đã quá quen thuộc. Điều làm cho hắn bất ngờ chính là, trong lúc chiến đấu không những có âm thanh ma mị mà còn có mấy tiếng cười xen kẽ phát ra. Lý Phúc Thăng thầm nghĩ: Diệp Canh Y này sợ là sẽ một bước lên mây, theo tình hình này cho thấy việc tấn vị là không tránh khỏi. Về phần Thủy Hà điện, mấy ngày này có lẽ sẽ phong quang không ít. Cách Thủy Hà điện không xa cũng có một Liễu Tài Tử dung mạo như hoa như nguyệt, nhưng Hoàng Thượng cũng chỉ sủng hạnh nàng ta hai ngày. Trong hậu cung này, thứ duy nhất không thiếu chính là mỹ nữ.

Mặc Nguyệt đã sớm lui khỏi nội điện, giờ phút này đang cùng Lý Phúc Thăng đợi ở cửa, nghe âm thanh trong phòng phát ra, gương mặt nàng đã sớm đỏ như máu, đồng thời lại cao hứng thay chủ tử, chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể trở mình.

Nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng, cảm thấy không sai biệt lắm, Lý Phúc Thăng không nghĩ nhiều bước nhanh vào đại điện, phân phó hai cung nữ chuẩn bị nước nóng, đợi lát nữa Hoàng Thượng cùng Diệp Canh Y nhất định là muốn tắm rửa.

"Lý Phúc Thăng." Chốc lát sau thanh âm trầm thấp của Đại Yến đế trong phòng truyền đến, giọng nói có chút khàn.

Lý Phúc Thăng vội vàng đi vào, đứng bên cửa nói: "Hoàng Thượng, nô tài đã sai người chuẩn bị nước nóng, đợi lát nữa là có thể tắm rửa."

Trong màn giường, Đại Yến Đế ngồi dậy khê gật đầu, "Sai người mang nước tắm vào đây, sau đó lui ra."

"Vâng!" Đang muốn lui ra ngoài cửa, lại nghe được Đại Yến Đế nói, "Đợi lát nữa thấp một cây nến mới."

"Vâng." Lý Phúc Thăng tuân mệnh, từ từ lui ra ngoài.

Ôm Diệp Linh Sương đang ngủ vào thùng tắm. Đại Yến Đế hài lòng thưởng thức những vết hôn xanh tím do mình tạo ra. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, khoe miệng nâng lên một đường cong tuyệt mỹ. Không thể không nói, nữ tử Minh Vũ quốc đúng là rất đẹp, mà Diệp Canh y này lại là người đẹp nhất trong tất cả những người còn lại. Sùng ái nàng nhiều một chút thì có làm sao.

Diệp Linh Sương mơ mơ màng màng, đôi môi khẽ động, không biết đang lẩm bẩm cái gì. Thân thể cọ cọ vào người đang ôm mình, rồi chui vào trong ngực Đại Yến Đế, giống như con mèo nhỏ nhu thuận.

Đồng tử Đại Yến Đế trầm xuống, dục vọng vừa tan biến lại bị khơi dậy. Bàn tay như rắn nước lượn quanh eo thon, chậm rãi tiến công, hai người lại một phen cá nước thân mật.

Diệp Linh Sương mơ mơ màng màng, âm thầm khinh bỉ. Ngày xưa, hai người bọn họ tương kính như tân*, ngay cả hoan ái cũng theo quy củ, giống như thi hành một loại nghi thức trang trọng, tư thế ngủ cũng rất gò bó, chưa bao giờ vượt qua khuôn khổ dù chỉ một bước, làm sao giống như hiện tại. Diệp Linh Sương khoắc tay lên hông Đại Yến Đế, đầu cũng khẽ để sát vào, cơ hồ muốn gối đầu lên khuỷu tay hắn. Diệp Linh Sương không biết là có phải ngoài nàng ra thì những phi tử khác cũng có thể hưởng thụ được vinh hạnh như vậy hay không. Diệp Linh Sương thoáng nhìn qua Đại Yến Đế, trong mắt hiện lên một tia hận ý, rất nhanh lại đổi thành thẹn thùng cùng hâm mộ.

(*Tương kính như tân: kính trọng như khách).

Đại Yến Đế chậm rãi mở mắt, "Sao ái phi còn chưa ngủ?"

"Hoàng Thượng, nô tỳ không ngủ được." Con ngươi sáng ngời như sao nhìn hắn, "Hoàng Thượng không cần để ý nô tỳ, người mau ngủ đi, sáng mai còn phải thượng triều." Diệp Linh Sương cười, vươn tay che mắt hắn lại, ngăn trở tầm mắt của hắn.

Đại Yến Đế nhếch môi cười, nâng bàn tay trắng nõn đưa lên môi hôn một cái, "Ái phi cũng đi ngủ sớm đi." Dứt lời liền nắm tay Diệp Linh Sương đi vào giấc nồng.

Diệp Linh Sương nhìn đỉnh màn, suy nghĩ mông lung. Bàn tay to dày ấm áp bao lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, nhưng trong lòng nàng lại là một mảnh lạnh lẽo, sự ấm áp nhất thời này sao có thể xua đi được cái lạnh giá kia. Tình yêu đồ chơi này, trước kia có lẽ Diệp Linh Sương sẽ tin tưởng, nhưng từ lúc nàng trọng sinh, nàng lại coi khinh nó. Hoa Lê Nguyệt có lẽ là nữ nhân ngu ngốc, nhưng vẫn ra đi vì một bình rượu độc. Chuyện cũ đã bị thời gian vùi lấp, không có một tia quyến luyến, chỉ còn thù hận lưu lại. Diệp Linh Sương thâm cười lạnh, chậm rãi nhắm mắt đi vào mộng.

Ngày kế, nếu không phải Lý Phúc Thăng ở ngoài cửa gọi, Đại Yến Đế có lẽ là thật không muốn lâm triều.

"Hoàng Thượng, đều là nô tỳ sai, là nô tỳ không gọi Hoàng Thượng dậy đúng lúc, làm Hoàng Thượng trễ giờ lâm triều." Diệp Linh Sương vẻ mặt hối lỗi, nhanh chóng hầu hạ Đại Yến Đế thay quần áo.

Đại Yến Đế cười nhẹ một tiếng, phủ xuống môi Diệp Linh Sương một nụ hôn, "Không oán ái phi, là trẫm tự mình dậy trễ, ái phi không có lỗi."

Lý Phúc Thăng đem áo bào hôm qua Hoàng Thượng thay cẩn thận thu dọn, đám người theo thứ tự cao thấp rời đi. Vì để tiết kiệm thời gian, Đại Yến Đế ngồi xe lên triều.

Đội người đã đi xa, lúc này Mặc Nguyệt mới giúp Diệp Linh Sương thay quần áo. Mặc chỉnh tề, Diệp Linh Sương ngồi trước gương đồng, tùy ý để Mặc Nguyệt vấn tóc cài trâm ngọc, Mặc Nguyệt có chút kích động nhìn nữ tử trong gương.

Diệp Linh Sương được sủng hạnh, Mặc Nguyệt là người cao hứng nhất, một khuôn mặt nhỏ nhắn không che được nét vui mừng.

"Mặc Nguyệt, hôm qua lúc Hoàng Thượng đến, sao ngươi không báo cho ta biết?" Diệp Linh Sương nhìn Mặc Nguyệt đang cười tủm tỉm trong gương, làm bộ tức giận nói.

"Chủ tử, nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ vừa đi đến đã phát hiện Hoàng Thượng đang đứng ngoài cửa, nô tỳ định thông báo cho người biết nhưng bị Hoàng Thượng ngăn cản, nô tỳ nào dám không theo." Mặc Nguyệt có chút ủy khuất nói.

"Thôi thôi, lần này tha cho ngươi, về sau nếu Hoàng Thượng đến, ngươi nhất định phải bẩm báo, có biết không?"

"Nô tỳ ghi nhớ." Mặc Nguyệt cười đáp.

Đức Sang cung

Một nữ tử kiều mị bộ dáng ung dung chỉ tay vào cung nữ đang quỳ trên mặt đất, tức giận nói: "Ngươi lập lại lần nữa cho bản cung."

Bích Hà run rẩy quỳ trên mặt đất, hít một hơi thật sâu nói, "Hồi nương nương, nô tỳ thăm dò được Hoàng Thượng sau khi rời khỏi Đức Sang cung không có trở về Long Khuyết điện, mà đi đến Thụy Hà điện của Diệp Canh Y. Mãi cho đến buổi sáng, Lý công công sai người đem long bào đưa qua, Hoàng Thượng mặc long bào xong liền thượng triều."

"Tiện nhân!" Đức phi trong cơn tức giận, quơ tay nắm lấy chiếc bình ngọc phi thụy ném xuống mặt đất.

"Nương nương bớt giận, thứ ti tiện phẩm vị thấp hèn kia làm sao so được với nương nương?" Cung nữ Hồng Y đứng bên cạnh Đức phi vội vàng khuyên nhủ.

"Bớt giận? Bản cung làm sao có thể bớt giận đây? Ngay cả một tiện nhân Minh Vũ quốc bị coi là cống phẩm cũng có thể leo lên trên đầu bản cung. Sợ là Hiền Phi và Kỳ Quý Phi còn đang chờ xem bản cung bị người ta chê cười." Hồng Y ngay thường bày ra không ít kế sách hữu dụng, Đức Phi cũng nguôi giận một chút, có điều tức giận vẫn không thể tiêu trừ.

"Hồng Y, người nói xem bản cung rốt cuộc thua kém tiện nhân kia chỗ nào?!" Đức phi ngồi trở lại ghế quý phi, nhìn cung nữ bên cạnh hỏi, bộ ngực phập phồng, con tức này không hề nhẹ.

Hồng Y ánh mắt hơi đổi, cúi đầu nói: "Nương nương, nô tỳ nghĩ, Hoàng Thượng vẫn yêu thích nương nương như trước, bất quá..." Hơi dừng một chút, nhìn sắc mặt Đức phi không đổi, mới tiếp tục nói: "Chỉ sợ đại nhân làm việc gì đó không thỏa đáng."

Nghe Hồng Y nói như vậy, Đức Phi bình tĩnh lại, buồn bã nói: "Ngày mai, đúng lúc mẫu thân vào cung thăm bản cung, chuyện tình này bản cung nhất định phải nói ti mi cho mẫu thân biết."

"Nương nương có thể nghĩ như vậy, nô tỳ an tâm rồi."

Đức phi thu hồi thái độ kiêu căng, ôn nhu cười một tiếng, "Hồng Y nói phải, bản cung không nên vì những chuyện lông gà vỏ tỏi này mà tức giận. Bích Hà!"

"Có nô tỳ." Cung nữ quỳ trên mặt đất vội vàng đáp.

Đức phi liếc nàng ta một cái, nói: "Đội lát nữa Hoàng Thượng ban thưởng, người lấy trăm hồ điệp vàng ròng khảm hồng ngọc trong kho phòng đưa tới cho Diệp Canh Y ở Thụy Hà điện đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hoàng Thượng phong thưởng

Edit: Lục Hiền Nghi

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

"Thụy Hà điện Diệp canh y hiển lương thực đức, nay thăng lên chính thất phẩm Phân Nghi, ban thưởng trăm hồng ngọc bằng vàng trắng một cái, trăm Bích Tỷ khắc hoa một cái, khuyên tai hoa sen vàng ròng khảm hồng ngọc một đôi..." Vừa đọc thánh chỉ vừa có tiểu thái giám đem ban thưởng đặt trên bàn.

Nhìn toàn phòng, Diệp Linh Sương cười nhẹ, mắt buông xuống che lại trào phúng bên trong.

Nghe Lý Phúc Thăng đọc xong thánh chỉ, Diệp Linh Sương mới tiến lên trên mặt mang chút lo lắng hỏi: "Lý công công, sáng nay Hoàng Thượng lâm triều có đến muộn không?"

Đối với phản ứng của Diệp Phân Nghi, Lý Phúc Thăng thập phần vừa lòng, cười trả lời: "Diệp Phân Nghi không cần lo lắng, Hoàng Thượng tinh thần khỏe mười phần, ngay cả hạ bút phê duyệt tấu chương cũng như rồng bay phượng múa." Gặp Diệp Phân Nghi mặt cười ửng đỏ, Lý Phúc Thăng miệng lại cười.

"Nếu Diệp Phân Nghi không còn gì phân phó, nô tài liền cáo lui trước."

Diệp Linh Sương đang ngượng ngùng lập tức hoàn hồn trở về, vội vàng gọi Lý Phúc Thăng, quay đầu nhìn Mặc Nguyệt phía sau. Mặc Nguyệt hiểu ý, đem hà bao sáng sớm đã chuẩn bị đưa tới.

"Ta nghe ma ma nói, đây là quy củ trong cung." Diệp Linh Sương sợ Lý Phúc Thăng không nhận, vội vàng nhét vào trong tay hắn, mặt lộ vẻ ngượng ngùng nói: "Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là tâm ý của ta, mong công công vui lòng nhận cho."

Lý Phúc Thăng trong lòng buồn cười, nhưng vẫn cung kính nhận hà bao "Nô tài đa tạ Diệp Phân Nghi ban cho." Dứt lời, liền mang theo tiểu thái giám rời đi.

"Lý công công đi thông thả." Diệp Linh Sương ở sau lưng bỏ thêm một câu.

Diệp Linh Sương nhìn lướt qua ban thưởng đầy bàn, biểu tình thần nhiên: "Mặc Nguyệt, lưu lại khuyên tai vàng còn lại đều cất vào đi."

"Vâng, nô tỳ tuân mệnh." Mặc Nguyệt vui vẻ đáp.

Diệp Linh Sương lạnh lùng cười, Hoàng Thượng này thật đúng là keo kiệt, nằng nết và cả dâm, vậy mà hắn chỉ cho nàng một cái chính thất phẩm Phân Nghi nhỏ nhoi. Tuy nói thăng cấp bình thường không vượt qua ba cấp, nhưng Liễu Tài Nhân mới vừa từ một bát phẩm mà thành lục phẩm Tài Tử. Chỉ là, Diệp Linh Sương chậm rãi nhếch môi, Liễu Tài Nhân này sợ là không còn cơ hội tấn vị, cũng khó trách Hoàng Thượng rộng rãi thăng nàng ta đến lục phẩm.

"Nương nương, cung nữ Đức Sang cung đến đây." Nghe được tiếng vang, Mặc Nguyệt ra ngoài coi, trở về liền bẩm báo.

"Vậy à? Mau mời nàng ta tiến vào." Diệp Linh Sương cười đến ý vị thâm trường, thưởng thức khuyển tai trong tay, hèn mọn trong mắt chợt lóe qua.

Chỉ chốc lát sau, đi vào là một tiểu nha đầu. Nhìn thấy người ngồi ở trên ghế là một nữ tử xinh đẹp, đầu tiên là hồi hộp lập tức cúi đầu nói: "Tiểu chủ, Đức phi lệnh cho nô tỳ đưa tới trăm hồ điệp vàng ròng khảm hồng ngọc, cố ý tặng cho tiểu chủ đêm qua vất vả." Bích Hà đem câu sau nhấn mạnh, chỉ là lúc nha đầu kia nói rõ ràng phát run, hiển nhiên nàng ta bị người nào đó cố ý sai sử nói vậy.

"Đã biết, trở về nói cho Đức phi nương nương, đêm qua quả thật rất vất vả, nhưng đây đều là nghĩa vụ của muội muội, lại làm cho Đức phi nương nương dể tâm đến, trong lòng muội muội thật biết ơn." Diệp Linh Sương cười yếu ớt nói, thoạt nhìn vô hại, nhưng lại làm Bích Hà đỏ mặt hơi lạnh.

"Tiểu chủ yên tâm, nô tỳ sẽ chuyển lời." Nói xong liền vội vàng rời đi. Bích Hà trầm nghĩ, Diệp Canh Y miệng lưỡi lợi hại, cũng không sợ đắc tội Đức phi nương nương. Đức phi nương nương có tiếng ngoan độc trong cung ai không biết?

Bích Hà đến hơi trễ, tất nhiên sẽ không biết Diệp Canh Y đã thành Diệp Phân Nghi.

"Trăm Hồ điệp?" Diệp Linh Sương khoe miệng mỉm cười, đánh giá cây trăm vừa mới đưa tới. Đây chẳng phải là nói nàng trang điểm xinh đẹp như hồ điệp, nhưng lại không hề hấp dẫn người chút nào sao? Chỉ là, rất nhiều người muốn cùng không có đâu. Thường Mộng Khê tuy nói là nằm trong tứ phi, nhưng đáng về bên ngoài lại không sánh kịp Kỳ Quý Phi cùng Hiền Phi, hiện tại xem ra lại càng kém xa hơn.

Đức Phi này đầu óc quả nhiên không tốt như người ta nói. Người của Hoàng Thượng bên này vừa mới rời đi, người nàng ta liền khẩn cấp đến đây, không phải rõ ràng nói cho Hoàng Thượng biết Đức Phi thời thời khắc khắc theo dõi hắn sao?! Tưởng biểu hiện chính mình hiền lương thực đức, vẫn nên nói là... mất Diệp Linh Sương chợt lóe, hạ nhân Đức Sang cung đều là những kẻ không có đầu óc hay sao?

Mặc Nguyệt tất nhiên hiểu được hàm ý bên trong, tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Trùng trùng nhìn tiểu cung nữ đã đi xa, oán hận nói: "Làm nô tì khách khí với nàng ta như thế, sớm biết ý đồ lần này nô tỳ nhất định phải ngăn nàng ta lại ngoài cửa"

"Ngăn thế nào? Mặc Nguyệt, có vài người không thể chỉ nhìn bên ngoài, người nhất định phải chặt chẽ nhớ kỹ điểm này." Diệp Linh Sương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia tức giận, cười nhẹ nói.

"Nô tỳ nhớ rõ." Từ đó về sau Mặc Nguyệt đối với người ngoài đều giữ lại vài phần cảnh giác, đối với điểm này Diệp Linh Sương rất là vừa lòng.

Nghĩ đến sự kiện kia, Mặc Nguyệt thần sắc sầu lo liếc mắt nhìn chủ tử một cái "Chủ tử, buổi sáng ngài không đi Lưu Vân cung cùng Đương Nguyệt cung thỉnh an, như vậy có phải là đắc tội Kỳ quý phi cùng Hiền phi hay không?"

Diệp Linh Sương tùy tay ném trăm hồ điệp vào hộp trang sức, khẽ cười một tiếng nói: "Trong cung có quy củ được Hoàng Thượng sủng hạnh, những phi tần phân vị thấp phải đi Lưu Vân cung cùng Đương Nguyệt cung thỉnh an sao?"

Mặc Nguyệt nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ một lát nói: "Nô tỳ cùng tỷ tỷ trong viện khác lúc trước chọe có nói qua vấn đề này. Trong cung quả thật không có quy củ như thế, khi được Hoàng Thượng sủng hạnh phi tần đều phải đi cung Hoàng Hậu thỉnh an. Nhưng sau khi Tự Hoa hoàng hậu mất, Hoàng Thượng cũng chưa lập tân hậu, trong hậu cung liền hình thành hai thế lực, một người là Kỳ quý phi cầm đầu Đông Lục cung ở Đương Nguyệt cung, một người khác là Hiền phi cầm đầu Tây Lục cung ở Lưu Vân cung. Vì không muốn bị bắt tội nên các phi tần phân vị thấp mỗi buổi sáng đều chủ động đi hai cung thỉnh an. Dần dần liền hình thành thói quen. Hoàng Thượng biết cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, xem như ngầm đồng ý."

"Một cái ở đông, một cái ở tây, chạy hai đầu cũng không ngại mệt." Diệp Linh Sương trêu tức nói.

"Nếu dùng mạng so sánh tất nhiên sẽ không mệt mỏi." Mặc Nguyệt cười nhẹ trả lời.

"Mặc Nguyệt, người vào cung không lâu lại nhanh chóng thân thiết với bọn cung nữ thái giám, xem ra là ta xem nhẹ người." Diệp Linh Sương tán thưởng nhìn nàng một cái. Mặc Nguyệt nói đúng, hậu cung quá mức phức tạp nguy hiểm. Nếu như không thuận theo, sớm muộn gì cũng sẽ bị cắn đến xương cốt cũng không còn.

"Chủ tử quá khen." Mặc Nguyệt cười đến mặt mày vui vẻ: "Chỉ là, chủ tử không thỏa hiệp, về sau có phải bước đi sẽ gian nan hay không?" Mặc Nguyệt thu hồi tia đắc ý, lại lo lắng hỏi một câu.

Diệp Linh Sương cau mày, búng cái trán của nàng ta một cái: "Người cái tiểu nha đầu này, yên tâm đi, chủ tử nhà ngươi trong lòng đều có tính toán."

Nghe chủ tử nói như vậy, Mặc Nguyệt mới thở ra một hơi, "Nô tỳ tin tưởng chủ tử."

Ngồi trên long ỷ, Đại Yến Đế đánh giá hà bao trong tay, thấy nó được thêu hai đoá hoa sen, không khỏi hé miệng cười, "Diệp Phân Nghi lấy cái này nhét ngân lượng liền đem người đường đường là nội vụ đại tổng quản đuổi đi?" Vừa nói vừa suy nghĩ một chút.

Đứng ở một bên, Lý Phúc Thăng mặt toát mồ hôi nói: "Vâng, Diệp Phân Nghi còn nói đây là ma ma dạy quy củ nói, nô tài nghe xong cũng dờ khóc dờ cười."

"Vậy sao?" Đại Yến Đế khước miệng ý cười càng sâu, như là nghe được chuyện buồn cười lắm.

"Diệp Phân Nghi phản ứng như thế nào?" Đại Yến Đế đem bạc vụn trong hà bao ném tới một bên, nhìn chăm chăm hoa sen hồng nhạt, lẳng lặng hỏi.

"Hồi Hoàng Thượng, Diệp Phân Nghi đối với đồ vật được ban thưởng cũng không hứng thú lắm. Nô tài vừa tuyên đọc thánh chỉ xong, câu đầu tiên Diệp Phân Nghi hỏi chính là Hoàng thượng vào triều sớm hay trễ, về mặt không che giấu được lo lắng."

Một mảnh trầm mặc đi qua, Đại Yến Đế thân nhiên nói: "Ừ, đi xuống đi."

Lý Phúc Thăng nhìn khuôn mặt tuần tú vui giận không hiện kia, nhất thời đoán không ra, cúi đầu nói: "Nô tài cáo lui." Xoay người, liếc nhìn hà bao trên bàn một cái, chặm rãi thối lui đến cửa đại điện.

Sau nửa canh giờ, Lý Phúc Thăng lại nhẹ tay nhẹ chân đến gần Đại Yến Đế.

Cúi đầu phê duyệt tấu chương, Đại Yến Đế hai tròng mắt rõ ràng ám ám, hỏi: "Những lục cung bên kia có động tĩnh không?" Không đợi Lý Phúc Thăng trả lời lại thêm hỏi một câu "Nàng đi bên nào trước?"

Lý Phúc Thăng vụng trộm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại cúi đầu nói: "Hồi Hoàng Thượng, Diệp Phân Nghi không có đi Lưu Vân cung, cũng không có đi Đàng Nguyệt cung, mà là ở Thúy Hà điện, chỗ nào cũng không đi."

"Hửm?" Đại Yến Đế thân sắc hơi chút buông lỏng, nói một tiếng, "Tiểu nữ nhân này, đúng là không sợ chết." Trong mắt mang theo vài phần ý cười, có lẽ nữ nhân này chính là rất đơn thuần.

"Nô tài tiến đến báo không chỉ báo chuyện này, mà còn có chuyện khác nữa." Lý Phúc Thăng thấy Hoàng Thượng thân thái có chút buông lỏng, nói chuyện cũng trở nên thoải mái vài phần

"Nói." Đại Yến Đế hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế.

"Nô tài đến Thúy Hà điện đưa phong thưởng không lâu, Đức phi liền cho người đưa qua một trâm hoa hồ điệp vàng ròng khảm hồng ngọc."

Nghe lời này, Đại Yến Đế trong mắt như bắn ra một băng mũi nhọn, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đức phi quả nhiên là đã quên thân phận trước kia, trẫm cho nàng ta vinh dự không phải để cho nàng ta lãng phí như thế. Xem ra vị trí thống lĩnh cánh tiên phong nên đổi người rồi..."

Lý Phúc Thăng cả kinh, cúi đầu không nói gì.

Hoàng Thượng cũng trầm mặc, ngón tay khẽ gõ lên đầu gối. Lý Phúc Thăng biết rõ đây là Hoàng Thượng đang suy nghĩ.

"Lý Phúc Thăng, trẫm thấy Thúy Hà điện chỉ có một tiểu cung nữ, người lát nữa chọn lựa một ít thái giám cung nữ đưa đi, cho Diệp Phân Nghi tuyển vài người sử dụng."

Lý Phúc Thăng trong lòng lại là cả kinh, trên mặt cũng không hiển lộ, cung kính trả lời: "Nô tài liền đi làm."

"Ừ, đi đi... Nếu là Diệp Phân Nghi định đoạt không được, người liền giúp đỡ chọn vài cái trung thực."

Lý Phúc Thăng thoáng ngẩng đầu, muốn xem vẻ mặt Hoàng Thượng khi nói lời này, nhưng Hoàng Thượng giờ phút này chỉ cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tâm tư Hoàng Thượng

Edit: Như Sung Dung

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

Diệp Linh Sương nhìn đám thái giám cung nữ đứng sau lưng Lý Phúc Thăng, cực kì kinh ngạc, hết lần này đến lần khác xác nhận lại, "Lý công công, Hoàng Thượng thật là để cho ta lựa chọn vài cái nô tài hầu hạ bên người sao?"

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì quá mức kinh ngạc mà đỏ ửng, Lý Phúc Thăng gật đầu cười nói: "Đúng là như vậy, Diệp phân nghi yên tâm lựa chọn, nhìn người nào vừa ý liền giữ lại Thúy Hà điện, về sau đều nghe theo sự sắp đặt của Diệp phân nghi."

Diệp Linh Sương hai mắt sáng ngời, hưng phấn cực kì. Đao quanh đám người kia hai vòng, cuối cùng vẫn là về mặt buồn rầu nhìn Lý Phúc Thăng, "Lý công công, ta coi ai cũng không tệ, không bằng người giúp ta tuyển vài cái nô tài đi."

Lý Phúc Thăng nhìn bộ dạng lúc nảy của nàng, ngay từ đầu đã đoán được kết quả, liền cười đáp: "Nếu Diệp phân nghi muốn nô tài chọn, vậy nô tài cung kính không bằng tuân mệnh."

Lý Phúc Thăng là người khôn khéo, để cho hắn chọn người đương nhiên là không có vấn đề gì. Đại Yến Đế biết hắn là người hiểu biết, nên mới để hắn giúp Diệp Linh Sương chọn người. Nhìn qua đám người kia một lần, Lý Phúc Thăng cuối cùng chọn được hai cung nữ và hai thái giám.

"Đa tạ Lý công công, mấy người này nhìn cũng không tệ." Diệp Linh Sương vội vàng nói tạ.

"Đây là chuyện nô tài nên làm, Diệp phân nghi không cần phải khách khí." Lý Phúc Thăng cúi đầu hành lễ, liền dẫn những người còn lại rời khỏi Thúy Hà điện.

Diệp Linh Sương quét mắt qua bốn người, miễn cưỡng ngồi trở lại trên giường, "Các người tên gọi là gì?" Nhìn sắc mặt Lý Phúc Thăng khi chọn người, liền biết hắn và mấy người này không có quen biết trước, cho nên không có người nào là do Hoàng thượng phái tới. Xác định điểm này, Diệp Linh Sương thở phào nhẹ nhõm. Về phần có phải là người của phi tần khác hay không, Diệp Linh Sương không có để ý nhiều, nếu là người có dã tâm, lâu ngày cũng sẽ lộ ra dấu vết.

Nghe Diệp phân nghi hỏi, mấy người liền cung kính trả lời.

"Nô tỳ là Bội Hoàn." Một tiểu nha đầu nghịch ngợm trong bốn người, vội vàng giành trả lời trước.

"Nô tỳ là Vân Kiều." Cung nữ còn lại có vẻ bình tĩnh, trong mắt không giấu không được tia khôn khéo, vừa nhìn liền biết là một người hiểu chuyện. Diệp Linh Sương không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Bên kia hai tiểu thái giám đang chờ hai cung nữ trả lời xong mới bắt đầu báo tên. Một người trong đó gọi là An Đức Tử, người còn lại gọi là Ngô Đoàn, hai người này thoạt nhìn đều là người trung hậu.

Diệp Linh Sương hài lòng gật đầu, nhận lấy ly trà từ tay Mặc Nguyệt hộp một ngụm, bộ dáng lười biếng, "Đây là Mặc Nguyệt - nha hoàn thân cận của ta, sau này có gì không hiểu liền hỏi nàng."

"Mặc Nguyệt tỳ." Bốn người đồng thanh kêu, biểu tình cung kính với Mặc Nguyệt.

Ánh mắt Mặc Nguyệt lộ ra một tia đắc ý, "Về sau, chúng ta cùng nhau hầu hạ chủ tử, nếu để ta phát hiện có kẻ gây bất lợi cho chủ tử, Mặc Nguyệt ta là người đầu tiên không tha cho kẻ đó. Các người nghe rõ chưa?"

"Đã rõ ạ." Bốn người nhìn người đang nói, thái độ tuyệt đối cung kính. Bọn họ cho rằng Diệp phân nghi của Thúy Hà điện là người hiền lương thực đức, hôm nay nhìn thấy quả thật có vài phần như vậy. Thế nhưng, chìm nổi trong hậu cung này mấy năm, bọn họ tuổi tuy nhỏ, nhưng thời gian sống trong cung cũng không ngắn. Loại chủ tử nào chộc không được bọn họ.

. Diệp phân nghi này tuy bề ngoài dễ thân, nhưng nhìn thái độ của cung nữ thân cận này liền biết, Diệp phân nghi này chưa chắc sẽ đơn giản như bề ngoài.

"Mặc Nguyệt, phân phó công việc cho bọn họ đi." Diệp Linh Sương nhàn nhạt nói, đưa chén trà đã uống cạn cho Mặc Nguyệt.

Mặc Nguyệt hiểu ý, cười đến vô cùng sáng lạn.

"Bội Hoàn, chủ tử đã uống hết trà, người đi Noãn Ấm các lấy thêm một chút đi." Dứt lời đem tách trà đưa cho nàng ta. Bội Hoàn tươi cười tiếp nhận, hớn hờ đi ra ngoài, gần như là chạy đi.

"Vân Kiều, cách Thúy Hà điện vài dặm có cái ao sen, người đến đó hái một ít cánh sen đem về, từ lâu chủ tử đã muốn làm túi hương hoa sen." Mặc Nguyệt nhìn Vân Kiều nói.

Vân Kiều cúi đầu nhận việc, cũng rất nhanh đi làm phận sự của mình. An Đức Tử và Ngô Đoàn thì được giao việc đi quét dọn sân viện.

Phân phó xong công việc cho bốn người, hai mắt Mặc Nguyệt sáng lên nhìn chằm chằm Diệp Linh Sương "Chủ tử, nô tỳ làm việc như thế nào?"

"Rất tốt." Diệp Linh Sương khen ngợi.

Được chính miệng Diệp Linh Sương tán thưởng, Mặc Nguyệt cười không khép được miệng. Trước kia chủ tử thường nói nàng làm không đúng, mấy ngày nay nàng học không ít công phu hầu hạ, lập tức nhân tiện nói: "Chủ tử, cảm giác khi phân phó người khác làm việc thật kỳ diệu nha, thật giống như mình là kẻ lớn nhất, khó trách nam nhân đều muốn làm Hoàng Thượng, nữ nhân muốn làm Hoàng Hậu."

Hai mắt Diệp Linh Sương đột nhiên thay đổi, thấp giọng mắng: "Mặc Nguyệt!"

Mặc Nguyệt sững sờ, biết rõ mình đã nói sai, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

"Tiểu nha đầu nguoi, mới khen nguoi vài câu liền đắc ý quên hình, không lẽ nguoi không nghe câu họa là từ miệng mà ra?" Thấy Mặc Nguyệt đang cúi đầu, sắc mặt chậm rãi bình thường lại, "Ta không phải là không cho nguoi nói những lời này, chỉ là trước khi nói phải coi trước coi sau, xem xung quanh có an toàn hay không."

Vừa nghe lời này, đầu Mặc Nguyệt chột nâng lên, con mắt sáng như trăng rằm, vội vàng chạy tới cửa lớn và cửa sổ nhìn xung quanh. Xác định không có ai mới chạy chậm trở lại trước mặt Diệp Linh Suong, "Chủ tử, nô tỳ vừa xem rồi xung quanh không có ai cả."

Diệp Linh Suong lắc đầu cười, "Nha đầu nguoi cũng thật là lanh lợi... Mặc Nguyệt?" Đột nhiên nhớ lại lời nói vừa rồi. Diệp Linh Suong chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng đôi mắt của Mặc Nguyệt, thần sắc nghiêm túc hỏi, "Nguoi rất thích cảm giác sai sử người khác?"

Tâm Mặc Nguyệt run lên, không tránh né ánh mắt chủ tử, cả gan nói: "Chủ tử, thật lòng mà nói, nô tỳ hy vọng một ngày nào đó có thể trở thành nha hoàn của người tôn quý nhất hậu cung, tất cả thái giám cung nữ đều cung kính với nô tỳ, mà nô tỳ cũng chỉ hầu hạ một mình chủ tử."

Ý tứ trong câu nói kia cũng quá rõ ràng, không có bất kỳ nha hoàn nào có thể so sánh với đại nha hoàn bên người Hoàng Hậu hay Thái Hậu tôn quý. Lá gan của nha đầu này quả thực rất lớn! Diệp Linh Suong chậm rãi nhếch môi, nhìn Mặc Nguyệt chằm chằm nói: "Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho nguyện vọng của nguoi trở thành sự thật."

Con nguoi Mặc Nguyệt sáng như sao, phịch một tiếng, quỵ gối trước mặt Diệp Linh Suong, "Nô tỳ nhất định tận lực hầu hạ chủ tử."

Nghe được tiếng bước chân đến gần, Diệp Linh Suong liếc Mặc Nguyệt một cái, Mặc Nguyệt hiểu ý vội vàng đứng dậy, lui trở về đứng bên cạnh Diệp Linh Suong.

"Chủ tử, Mặc Nguyệt tỳ." Ngoài cửa vang lên thanh âm trong trẻo của Bội Hoàn.

"Nha đầu kia trước khi vào cửa còn biết hỏi thăm một tiếng, thoát nhìn cũng không tệ." Diệp Linh Suong cười nhạt nói, quay đầu nhìn Mặc Nguyệt "Mấy ngày nay nguoi nhìn chằm chằm bốn người này, nếu bọn họ có làm cái gì không bình thường, cũng không được đánh răn động cò."

"Nô tỳ hiểu, chủ tử là muốn thông qua mấy người này để tìm ra người đằng sau?" Mặc Nguyệt đột nhiên hạ thấp thanh âm nói.

Diệp Linh Suong gật đầu cười, nhìn về phía kia cửa nhẹ giọng nói: "Vào đi."

Bội Hoàn bưng trà tiến vào, không có trực tiếp đem trà đưa cho Diệp Linh Suong, mà đưa cho Mặc Nguyệt đang đứng bên cạnh.

Rất có hiểu biết, Diệp Linh Suong âm thầm tán thưởng, trong lòng cũng coi trọng tiểu nha đầu này thêm vài phần.

Không lâu sau, Vân Kiều dọn cánh sen trắng vừa hái lên. Sân được An Đức Tử và Ngô Đàn dọn dẹp đã trở nên sạch sẽ, sáng sủa hơn rất nhiều.

Lại qua không lâu, Lưu Vân cung Hiền phi và Đặng Nguyệt cung Kỳ Quý phi đưa tới mấy món trang sức trân quý, vừa nhìn liền biết có giá trị không tầm thường.

Ban thường này đem đến cũng thật đúng thời điểm, Hoàng thượng vừa mới ban thưởng vài cái hạ nhân, hai cung kia liền theo tới đây. Khó trách, Đức phi vinh viễn kém hơn một chút, chỉ nói bản lĩnh đoán ý qua sắc mặt và hành động, là đã thua xa hai người này. Diệp Linh Suong cười lạnh một tiếng.

Giờ Tuất vừa qua khỏi, Lý Phúc Thăng sai thủ hạ của mình là Tiểu Lưu Tử đến truyền lời, Hoàng Thượng đêm nay sẽ thấp đèn ở Thụy Hà điện.

Sắc mặt Diệp Linh Suong không thay đổi, trái lại đám cung nhân lại khó nén được vui mừng. Vừa đến Thụy Hà điện liền gặp được chuyện tốt, bọn họ đi theo chủ tử như vậy, tuyệt đối không thua kém bất cứ nơi nào. Mấy người bắt đầu thu thập nội các, sen trắng cắm trong bình cũng được thay đổi, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra, cả căn phòng trở nên sinh động hơn rất nhiều. Bàn ghế được lau lại lần nữa, xem ra rất tươm tất.

Diệp Linh Suong để Mặc Nguyệt làm kiểu tóc đơn giản, cài trâm hoa hồ điệp Đức Phi tặng, đeo khuyên tai hoa sen vàng ròng khảm rubi Hoàng Thượng ban thưởng, lại thêm bộ cung trang màu trắng ngà, quả nhiên như tiên tử bước ra từ trong tranh.

Thấy thời gian còn sớm, Diệp Linh Suong đoán lúc này Hoàng Thượng còn đang phê duyệt tấu chương, liền bắt tay vào làm túi hương hoa sen. Lúc ban ngày Vân Kiều hái rất nhiều đem phơi nắng trong viện, hôm nay đã làm hơn phân nửa, lại phơi nắng nửa ngày, đã có thể dùng làm hương liệu. Diệp Linh Suong cười nhẹ một tiếng, nhớ tới mùi hoa sen thơm nhàn nhạt kia, trong lòng nhẹ nhàng khoan khoái không ít, đầu ngón tay chà xát sợi chỉ, chốc lát liền bắt đầu thêu hình lên túi thơm.

Diệp Linh Suong không phát hiện, Vân Kiều và Bội Hoàn vốn đang ở trong phòng lại lặng lẽ lui ra ngoài, một đôi giày màu tím thêu chỉ vàng đang từ từ đến gần.

"Ái phi thật có nhã hứng." Đại Yến Đế cười nhạt nói, trong mắt mang theo vài phần trêu tức.

Diệp Linh Suong tâm cả kinh, mũi kim đâm sai hướng, nhẹ nhàng đâm vào đầu ngón trở, một giọt đỏ tươi chảy xuống.

"Ái phi sao lại không cẩn thận như vậy?" Đại Yến Đế khẽ nhủ mày, đem ngón tay đang chảy máu ngâm vào trong miệng. Diệp Linh Suong sững sờ, kinh

ngạc nhìn động tác của hắn, nhất thời không biết người trước mặt mình có phải là hoàng đế hay không.

"Hoàng Thượng vì sao mỗi lần đến đây đều không cho người thông báo, Hoàng Thượng còn như vậy, nô tỳ sớm muộn gì cũng bị dọa đến ngã bệnh." Diệp Linh Sương dùng ngón tay khác không bị thương chọc chọc vào lồng ngực cứng rắn của hắn, ánh mắt thẹn thùng cũng có chút oán trách.

Đại Yến Đế cười ha ha, nắm ngón tay đang tác quái kia vào lòng bàn tay, vội hỏi: "Là trẫm không đúng. Lần sau khi trẫm đi vào sẽ báo trước cho ái phi một tiếng, có được không?"

Diệp Linh Sương đỏ mặt cúi đầu không nói. Sau một khắc, thân thể đột ngột bị nâng lên, cả người bị Hoàng đế ôm vào trong lòng. "Hoàng... Hoàng Thượng, nô tỳ nhìn trời vẫn còn sớm, cho nên chưa có tắm rửa..." Diệp Linh Sương khẽ giãy giụa muốn xuống.

Đại Yến Đế ôm chặt Diệp Linh Sương, không có dự định buông tay, cười nói: "Không sao, trẫm và ái phi cùng nhau tắm rửa." Ánh mắt Đại Yến Đế dừng trên cây trầm hồ điệp trên đầu Diệp Linh Sương, lông mày thoáng nhíu lại: "Cây trầm này quá tục, về sau đừng cài nữa."

Diệp Linh Sương chu mỏ một cái, "Kỳ thật nô tỳ cũng không muốn cài, nhưng mà hôm nay Hoàng Thượng đến, nô tỳ muốn cho Hoàng thượng xem một chút. Nếu Hoàng Thượng thích, nô tỳ sẽ cài nó mỗi ngày, Hoàng Thượng không thích nô tỳ sẽ không cài nó nữa."

Nhìn cây trầm kia, Đại Yến Đế theo lời Lý Phúc Thăng liền biết đó là cây trầm hoa hồ điệp của ai tặng. Nhớ tới bộ dáng ung dung hoa quý của Đức phi, Đại Yến Đế liền đưa tay gỡ cây trầm đó xuống, thuận tay ném qua một bên.

"Hoàng Thượng không nên tức giận." Diệp Linh Sương vội vàng nịnh nọt, đưa tay lên chỉ vành tai của mình, cười nói: "Nô tỳ thích nhất là cái này."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hoa nhài Tố Hình

Editor: Tiên Thường Tại.

Beta: Mai Thái Phi.

Đại Yến Đế nhìn theo ngón tay ngọc mảnh mai, trên vành tai trắng nõn là đôi khuyên tai hình hoa sen làm bằng hồng ngọc khảm vàng rỗng óng ánh mà hắn phái người đưa tới. Hoa sen đẹp mắt nổi bật trên vành tai nhỏ nhắn càng tôn thêm vẻ xinh đẹp của nó. Một chút không vui vừa rồi liền tan thành mây khói, khóe miệng chậm rãi phác thảo nụ cười, bàn tay từ tốn vuốt ve vành tai trong suốt.

"Ha ha, Hoàng Thượng, thiếp có chút nhột." Diệp Linh Sương rút cổ một cái, bật cười ra tiếng, thanh âm thanh thúy, song trong giọng nói có chút hờn dỗi do bị trêu ghẹo.

Đại Yến Đế cup mặt xuống, ánh mắt dời khỏi vành tai, rơi vào vùng cổ trắng nõn như ngọc, bèn chậm rãi cúi đầu hôn lên nơi mềm mại nõn nà ấy.

"Hoàng... Hoàng Thượng..." Diệp Linh Sương khẽ khước từ hắn.

"Ái phi làm sao vậy?" Đại Yến Đế bị quấy rầy có chút không vui, ánh mắt khẽ trầm xuống, tuy vậy thanh âm vẫn hết sức nhu hòa.

Diệp Linh Sương đỏ mặt gối đầu lên bả vai hắn, đưa tay chỉ ra cửa nội các, "Hoàng Thượng, hình như là Lý Công công đến."

Nhìn mỹ nữ yêu kiều dựa dẫm vào mình, trên má một tầng phỉm hồng, làn tóc dài đen nhánh buông xõa hững hờ trên cánh tay hắn, một cổ hương sen dịu nhẹ từ trên người nàng tản mát ra, cảnh này tình này, Đại Yến Đế đột nhiên nghĩ tới bốn chữ: tú sắc khả xan(*). Hắn khẽ nhíu mày nhìn về phía cửa, quả nhiên nhìn thấy bóng người khom xuống. Hắn cúi đầu thoáng sửa sang lại tà áo có chút mất trật tự, rồi hướng về phía người ngoài cửa lạnh lùng nói: "Mang thứ đó vào đi."

*Tú sắc khả xan: vẻ đẹp xuất chúng xứng đáng được một bữa cơm. Ở đây có nghĩa là chỉ cần ngắm nhìn vẻ đẹp của nàng là đủ rồi, không cần phải ăn cơm nữa.

Ngoài cửa, Lý Phúc Thăng lau mồ hôi lấm tấm ở thái dương. Vừa rồi hắn vốn dĩ muốn đi vào, bỗng nhiên nghe thấy một trận âm thanh ám muội nên đành dừng lại ở chỗ này. Thật tốt, Hoàng Thượng chỉ có chút không vui, vẫn chưa nổi giận. Lý Phúc Thăng quay đầu lại, đưa ánh mắt nhìn lần lượt An Đức Tử và Ngô Đoàn của Thủy Hà điện, hai người liền vội vàng khiêng bồn tắm lớn đi vào nội các, mắt nhìn thẳng một đường, sau khi đặt bồn tắm xuống rồi vội vã rời đi. Vân Kiều và Bội Hoàn thì khẽ xuống một rổ cánh hoa lải rải rồi cũng theo sát lui ra ngoài.

Đầu Diệp Linh Sương đang gối trên vai Đại Yến Đế khẽ nâng lên, len lén nhìn lướt qua bồn tắm uyên ương lớn giữa phòng, lập tức thu hồi ánh mắt, mặt thoáng chốc đỏ bừng ửng, vội vàng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi vào trong cổ hắn.

Thu toàn bộ sự ám muội của nàng vào trong đáy mắt, mày kiếm Đại Yến Đế khẽ chau lên, đưa tay nâng cái đầu nhỏ của tiểu nữ nhân này từ trên vai

mình lên. Nàng xấu hổ ngại ngùng, đôi mắt lấp lánh như sao, hờn dỗi trừng mắt liếc hắt một cái, mang theo vài phần bất mãn. Bộ dạng như vậy khiến cho Đại Yến Đế cười ha ha, "Như thế nào, ái phi đây là đang thẹn thùng? Trầm lại là không phải lần đầu tiên nhìn thấy."

Ngón tay mảnh khảnh của nàng chọc chọc vào lồng ngực của hắn, nỉ non yếu ớt: "Lần trước Hoàng Thượng và thiếp cùng nhau tắm rửa là thiếp buồn ngủ, căn bản không nhớ rõ, nhưng bây giờ..."

Lời còn chưa dứt, Đại Yến Đế đã ôm nàng đến bên cạnh bồn tắm, cười nói: "Không sao, lần này ái phi và trẫm mặt đối mặt cùng nhìn nhau tắm rửa."

Diệp Linh Surong cúi thấp đầu như muốn che giấu quần bách lục lúc này, trong mắt vụt qua một tia sáng kín đáo. Thấy Đại Yến Đế tự mình cởi áo, Diệp Linh Surong vội vàng vờn tay tới, "Hoàng Thượng, những chuyện này nên để thiếp làm."

Quan sát bộ dạng nàng đang cúi đầu cởi áo một cách nghiêm túc, giữa hai đầu lông mày Đại Yến Đế đều là sự vui vẻ, thích ý khó có được.

Áo bào màu đỏ sẫm thêu hình rồng của Hoàng đế được trút xuống liền lộ ra một thân hình trắng kiện. Bởi vì hàng năm đều sống trong cung nên màu da Đại Yến Đế có vẻ hơi sáng, tuy nhiên so với làn da của nữ nhân thì lại kém một phần mịn màng và sẫm màu một chút, cơ bắp bởi vì thường xuyên tập võ nên cuộn cuộn. Diệp Linh Surong khẽ dời ánh mắt đi chỗ khác, dường như có chút thẹn thùng. Cảm bị ngón trở nâng lên, Diệp Linh Surong đối diện với cặp mắt đã nhuộm mấy phần tình dục.

"Ái phi thật dễ dàng thẹn thùng." Hắn cười nói, bắt đầu đưa tay cởi áo Diệp Linh Surong.

"Không bằng để thiếp tự làm, để Hoàng Thượng coi y phục giúp thiếp, trong lòng thiếp thấp thỏm lo âu." Diệp Linh Surong vội vàng đưa tay ra, do vạt áo rộng che khuất nên trong lúc lơ đãng mu bàn tay vô tình chạm phải vùng cơ bụng rắn chắc của hắn, nàng vội vàng rút tay trở về, ngẩng đầu nhìn Đại Yến Đế, thấy ánh mắt hắt hăm ý trên chọc, liền gắt giọng: "Hoàng Thượng, nếu người thích thay thiếp cởi quần áo, thiếp đành sợ hãi đón nhận, kỳ thật trong lòng thiếp đúng là vừa lo lắng vừa mừng rỡ xen lẫn ngạc nhiên đây."

"A?" Khóe mắt Đại Yến Đế đầy ý cười, là gan của tiểu nữ nhân này cũng không nhỏ. Xưa nay làm gì có phi tần nào có thể thẳng thắn nói ra cảm giác trong lòng như vậy, mà không tỏ ra e thẹn chút nào? Thấy nàng ngoan ngoãn đứng bên cạnh tùy ý để mình cởi y phục, Đại Yến Đế thấp giọng ha ha cười ra tiếng, không nhanh không chậm đem cung trang bằng lụa trắng cởi bỏ, lộ ra da thịt non mềm mát lạnh. Chứng kiến cảnh này, ánh mắt Đại Yến Đế thâm trầm hơn vài phần. Sau khi gỡ dây trâm màu đỏ trên đầu Diệp Linh Surong xuống, tay lại chạm đến đôi khuyên hoa sen hồng ngọc khảm vàng ròng tinh xảo trên vành tai, hắn hơi dừng một chút, động tác chậm dần, tỉ mỉ lấy xuống. Xác định trên người Diệp Linh Surong không còn một mảnh vải che thân, hắn mới tao nhã ôm nàng bước vào bồn tắm.

Hai người va va chạm chạm, khó tránh khỏi phát sinh một chút tình huống ngoài ý muốn. Cho nên, Lý Phúc Thăng nghe thấy trong phòng liên tục truyền đến thờ dốc và rên rỉ thì vẫn trấn định như cũ, đứng đợi ở ngoài cửa, chỉ chờ Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, liền sai người thu dọn bồn tắm trong phòng. Ngược lại, Văn Kiều và Bội Hoàn lần đầu đứng hầu tại đây nên xấu hổ đỏ mặt. An Đức Từ và Ngô Đoàn trên mặt cũng lộ vẻ lúng túng.

"Ái phi yêu thích tắm rửa bằng cánh hoa lài này?" Đại Yến Đế cúi đầu nhìn nàng, gò má ửng đỏ đang nấp trong ngực hắn, cười hỏi. Một tay ôm Diệp Linh Surong tựa dọc theo bồn, một tay đặt trên thành bồn tắm thích thú đùa nghịch với những cánh hoa nhỏ màu trắng nổi lên trên mặt nước.

"Đúng vậy, mùi thơm nhẹ nhàng lại không nồng đậm, làm cho người ta cảm thấy tâm hồn sáng khoái, Hoàng Thượng sao lại hỏi như vậy?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Linh Surong đỏ bừng, mang theo vẻ thẹn thùng vì ái tình vẫn chưa tan.

Đại Yến Đế đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng mịn kia, khóe miệng mỉm cười, "Không có gì, ái phi thích là tốt. Trẫm vốn nghĩ ái phi có lẽ sẽ thích hương thơm nồng nàn của hoa nhài Tố Hình, lần sau để Mộc cung đưa ít cánh hoa Tố Hình đến. Nếu ái phi đã yêu thích hoa nhài này, trẫm tất nhiên không cần lo nghĩ nữa."

"Tố Hình?" Diệp Linh Surong ánh mắt sáng lên, thấp giọng hô ra tiếng.

Bàn tay đang vuốt ve cánh hoa nhỏ hơi dừng một chút, Đại Yến Đế mi mắt sụp xuống, mỉm cười nhìn nàng, "Như thế nào, kỳ thật ái phi cũng ưa thích tắm rửa bằng hoa nhài Tố Hình này?" Trong nụ cười lại hàm chứa vài phần ý tứ khó hiểu.

Diệp Linh Surong cười nhạt, "Thiếp chỉ hiểu kỳ thôi, thiếp nghe ma ma giáo dưỡng nói qua, hoa dùng khi tắm cũng là có chủ ý. Như loại Tố Hình này, bên ngoài hương thơm thanh lịch nhưng cũng rất nồng đậm, sợ là chỉ có phi tử từ từ dần dần mới có thể sử dụng. Hơn nữa, thiếp cũng không đi qua Lê Lạc Viên, đương nhiên cũng chưa từng thấy hoa Tố Hình này, càng không cần nói đến dùng Tố Hình làm hoa tắm, cho nên, thiếp cũng chỉ là hiểu kỳ thôi." Nói đến đây, nàng thoáng dừng một chút, xích vào gần trong lòng Đại Yến Đế, ánh mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ, "Nếu là chuyện chọn hoa tắm, không phải thiếp thích nhất hoa nhài, loài hoa khác lại càng không phải." Nàng chớp chớp đôi mắt bày ra một vẻ xinh đẹp tuyệt trần, tựa hồ khơi gợi lên sự hứng thú của hoàng đế.

"Ái phi thích gì nhất?" Đại Yến Đế theo lời nàng nói tiếp tục hỏi, thu lại ánh nhìn mơ hồ vừa rồi, mỉm cười nhìn nàng.

"Thiếp thích nhất là hoa sen, chỉ là nếu bởi vì thiếp muốn tắm rửa nên hái cánh sen trong hồ, thiếp chẳng phải thành người lạt thủ tội hoa(**) hay sao?"

(**)lạt thủ tội hoa: ý nghĩa là người có bàn tay mềm mại như lạt, nhưng đối với hoa cỏ lại không có nâng niu yêu quý mà đối xử tệ bạc.

Đại Yến Đế rõ ràng sững sờ, sau đó cười ha ha ra tiếng, "Nếu ái phi ưa thích thì cử người đến hái, cả hoàng cung cũng không phải chỉ mỗi mình Thụý Hà điện mới có ao sen."

"Vẫn chưa thật sự cần thiết, thiếp giữ lại ngắm thì tốt hơn. Thật ra làm hoa tắm thì quá lãng phí, thiếp muốn hái ít cánh sen phơi nắng khô chế thành túi

thơm."

"Chính là cái túi hương khi trầm tiến vào nhìn thấy phải không?" Ánh mắt Đại Yến Đế nhìn cái bàn gỗ trong phòng, mơ hồ trông thấy hình hoa sen quen thuộc.

Diệp Linh Surong gật đầu, gò má nhìn về thất lưng nam tử đang ôm nàng, "Nếu Hoàng Thượng ưa thích, thiếp làm thêm một cái túi thơm hoa sen tặng cho Hoàng Thượng, được không?" Nàng nhìn hần không giống như những nữ tử khác mang theo một loại cầu xin khẩn thiết chờ mong, mà là một loại khẩu khí hòa hoãn thương lượng.

"Ha ha, vì sao ái phi không tặng cho trầm ngay bây giờ?" Đôi mắt Đại Yến Đế lóe lên, cười hỏi. Nhận ra nước trong bồn tắm đã lạnh đi rất nhiều, hần vội ôm Diệp Linh Surong ra khỏi bồn tắm bước về giường lớn, ánh mắt vẫn nhìn nàng, chờ câu trả lời của nàng.

Diệp Linh Surong đưa tay vòng qua ôm cổ hần, tùy hần ôm mình đến bên giường, trả lời: "Hiện tại thiếp làm cái túi hương này là để luyện tập, Hoàng Thượng nếu có ý thích, dĩ nhiên thiếp muốn làm một chiếc khác tinh tế hơn tặng người."

"Ái phi suy nghĩ thật chu đáo." Đại Yến Đế vừa nói vừa buông mình xuống bên cạnh xuống. Ngoài cửa Lý Phúc Thăng không nghe tiếng nước chảy vang lên nữa, liền chỉ huy mấy người nhanh chóng thu hồi vật dụng trong phòng, động tác nhẹ nhàng đến cực điểm, không một chút kinh động đến việc đang diễn ra trong phòng giữa hai người.

"Hoàng thượng là nam nhân của thiếp, tất nhiên thiếp phải vì Hoàng Thượng mà cân nhắc mọi việc." Ý thức được lời nói của mình có chút lộ liễu, Diệp Linh Surong vội vàng che miệng, len lén nhìn về phía Đại Yến Đế, thấy hần tỏ ra không quá chán ghét, mới thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng sẽ không bị lời nói của thiếp hù dọa chứ?" Đôi mắt sáng lấp lánh hết như tinh tú trong đêm, thần thái bình tĩnh nhìn đỉnh đầu hần. Trong phòng đốt đèn men xanh mà Đại Yến Đế sai người đưa tới lần trước, ánh sáng lập lờ, lại làm cho khuôn mặt hần tăng thêm vài phần mông lung, nhìn không rõ lắm.

Đại Yến Đế cúi đầu cười một tiếng, đè trên người nàng, ghé sát vào vành tai trong suốt khe cắn mấy cái, phả ra một luồng khí nóng hổi, "Lời ái phi nói quả thực lớn gan, trước kia cũng như vậy sao?"

Gò má Linh Surong bỗng chốc ửng hồng, nhỏ nhẹ nói: "Không sợ Hoàng Thượng chê cười, trước kia thiếp rất muốn làm đệ nhất hiệp nữ giang hồ, cho nên ngôn từ khó tránh khỏi kinh thể hãi tục một chút. Nếu lúc nào đó không cẩn thận mạo phạm Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng nhắc nhở thiếp, thiếp sẽ sửa lại thật tốt." Trong giọng nói của nàng mang theo vài phần dè dặt.

Hần dừng động tác, ngưng đầu một chút, hồi lâu mới thấp giọng: "Về sau cứ như vậy đi..." Không đợi Diệp Linh Surong suy ngẫm ý tứ sâu xa trong lời nói của hần, cánh môi phấn nộn của nàng liền bị bao phủ bởi đôi môi mát lạnh như băng của hần, mon tron nhẹ nhàng cho đến khi căng mọng đỏ lên.

Lại là một đêm dài lê thê buồn chán... Chỉ có ái ân miên man, quân quýt không rời, luật động liên tục kéo dài thật lâu, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lần đầu gặp

Editor: Ngọc Thường Tại

Beta: Trần Tu Dung

Ngủ một giấc đến ngày hôm sau, lúc tinh dậy trời đã tờ mờ sáng.

Diệp Linh Surong thừa dịp Đại Yến Đế xoay người mới xoa nhẹ eo nhỏ của mình, sau đó cầm lấy y bào từ tay An Đức Từ, làm bộ muốn giúp Đại Yến Đế mặc.

"Ái phi cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa, việc này để cho thái giám đến làm đi." Nhìn đôi mắt Diệp Linh Surong lộ ra một quang thâm, Đại Yến Đế hơi nhú mày, vội ngăn hành động của nàng lại. An Đức Từ ở bên cạnh bưng khay gỗ, khom người lấy ra y phục được gấp chỉnh tề, cẩn thận hầu hạ Đại Yến Đế thay quần áo.

Đội mặc y quan [1] xong xuôi, Đại Yến Đế đi tới trước mặt Diệp Linh Surong, đưa tay xoa nhẹ mí mắt hơi sưng của nàng: "Là trầm không đúng mực, làm cho ái phi mệt mỏi." Trong lời nói cũng lộ ra vài phần thương tiếc.

[1] Y quan: Áo mũ triều đình, chỉ người cao sang quyền quý.

Diệp Linh Surong cầm tay Hoàng đế, giả bộ vui vẻ trả lời: "Chuyện này không liên quan đến Hoàng Thượng, chỉ là thiếp sợ Hoàng Thượng lỡ giờ lâm triều, cho nên không dám ngủ quá sâu."

Nghe được lời này, đôi mắt Đại Yến Đế chợt hiện lên tia sáng, cầm lấy bàn tay mảnh khảnh như ngọc của nàng, ôn nhu nói: "Sau này ái phi không cần

quan tâm lắm, cứ ngủ thoải mái là được."

"Vây cũng không nên, ma ma dạy nghi lễ nói buổi sáng gọi Hoàng Thượng rời giường là chức trách của mỗi phi tần, sao thiếp chỉ vì nhất thời tham ngủ mà làm lỡ giờ lâm triều của Hoàng Thượng được." Diệp Linh Sương ngẩng đầu nhìn hấn, ngửi khí kiên định, chuyển ánh mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, kéo tay Đại Yến Đế chậm rãi đi ra ngoài: "Hoàng Thượng, trên đường trở về nhớ cẩn thận, dù sao nơi này cách chỗ đó hơi xa..."

Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận khép khép mở mở, nói rất nhiều thứ, nhưng Đại Yến Đế không hề cảm thấy phiền chán chút nào, để tùy ý nàng lớn mật kéo tay mình, vừa đi vừa nhắc nhở hấn. Môi hấn mím thành một đường thẳng, cuối cùng nói một câu: "Ái phi quá lo lắng, đêm qua lúc trẩm tối đây ngồi long liên..."

"...À" Diệp Linh Sương cúi đầu đáp lại, sau khi tiễn hoàng đế đi ra cửa điện, quả nhiên nhìn thấy long liên sáng loáng, tiểu thái giám gác đêm cũng đổi thành một đám người tinh thần phấn chấn.

Đại Yến Đế đang muốn bước vào, lại thấy Diệp Phân nghi lời kéo tay áo mình, liền quay đầu nhìn nàng: "Ái phi muốn nói gì sao?"

Diệp Linh Sương giống như có hơi khó mở miệng, do dự một lát mới nói: "Thiếp nghe các cung nữ trong cung điện khác nói, sau khi được Hoàng Thượng sủng hạnh phải đi thỉnh an Đạng Nguyệt cung và Lưu Vân cung, lần trước thiếp... Không có đi, vậy lần này thiếp có nên đi thỉnh an Hiền Phi nương nương và Kỳ Quý Phi, nhân tiện nhận lỗi hay không?" Tuy hỏi vậy, nhưng trên mặt Diệp Linh Sương lại hiện lên một chút không vui.

Đại Yến Đế cười, nhìn về phía gương mặt chưa rửa nhưng biểu cảm phong phú, cùng một đầu tóc dài tinh tế mềm mại nói: "Nên đi thỉnh an." Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên xụ xuống, cười càng lớn hơn: "Nhận sai thì không cần, Hiền Phi luôn luôn rộng lượng, tính tình Kỳ Quý Phi cũng rất tốt, các nàng sẽ không so đo những việc nhỏ này."

"Thật sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Linh Sương lại lập tức sáng lên.

"Thật." Đại Yến Đế gật nhẹ đầu, trả lời. Nói xong cũng không ngừng lại trò chuyện với nàng nữa, mà ngồi Long liên trở về Long Khuyết điện. Vào tẩm cung thay triều phục xong lập tức đi đến Bảo Hòa điện, vẫn vỗ bá quan đã đứng ở Bảo Hòa điện từ sớm chuẩn bị hành lễ.

"Nương nương, nô tì nghe lão ma ma trong cung nói, trứng gà luộc có thể tiêu sùng, nô tì thấy nương nương ngủ không được ngon giấc, nên mí mắt hơi sùng, nên cố ý đi tới ngự thiện phòng xin ma ma quản sự." Bội Hoàn nói xong cười cầm một quả trứng gà đưa tới trước mặt Diệp Linh Sương.

Mặc Nguyệt thay Diệp Linh Sương búi tóc thật đẹp, cầm giữa búi tóc một cây trâm, sau đó mới không nhanh không chậm lấy trứng gà từ tay Bội Hoàn đưa tới trước mặt Diệp Linh Sương, nhếch miệng cười nói: "Nương nương, có thể thử một lần." Len lén liếc qua mí mắt hơi sùng, đã biến thành màu đen của Diệp Linh Sương, ý cười nơi vui vẻ nơi khoe miệng không giấu được.

"Bội Hoàn có lòng." Diệp Linh Sương cười nhẹ nói, cầm lấy trứng gà lẩn lẩn xung quanh mí mắt. Nhìn thấy vẻ mặt phấn khởi của Bội Hoàn, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười.

"Nương nương, để nô tì làm đi." Mặc Nguyệt lấy trứng gà từ trong tay chủ tử, cảm thấy hơi nóng, liền lấy khăn lụa bọc lại, để trên mí mắt Diệp Linh Sương lần một vòng.

nhưng là như vậy một phen lần qua lần lại xuống, đã là hao tổn không ít công phu, mà lại Thúy Hà điện cách đồ lục cung xa chút ít, còn phải sớm đi xuất phát.

"Được rồi, cứ như vậy đi, nếu không sẽ lỡ giờ tới Đạng Nguyệt cung và Lưu Vân cung thỉnh an." Diệp Linh Sương nhìn gương đồng, thấy mí mắt đã bớt sùng, liền sai Mặc Nguyệt cất trứng gà đi. Tuy nói, nhóm phi tần đi thỉnh an hai cung muộn hơn rất nhiều so với giờ Hoàng Thượng lâm triều, nhưng giầy vò một trận như vậy đã tốn không ít thời gian, mà Thúy Hà điện lại cách lục cung hơi xa một chút, cho nên cần xuất phát sớm. Một Phân Nghi nhỏ nhỏ không thể so với phi tử Tử phạm, mà nàng không có xe liên, chỉ có thể đi bộ.

"Bội Hoàn, gọi Vân Kiều tới đi đây." Diệp Linh Sương chỉnh lại quần áo, nhìn Bội Hoàn đứng bên cạnh nói.

"Vâng, nô tì đi ngay." Bội Hoàn cười lên tiếng trả lời, lập tức chạy đi.

"Nương nương muốn đi cùng Vân Kiều?" Đợi người bên ngoài đi xa, Mặc Nguyệt khó hiểu hỏi một câu, hành động này của nương nương có ý gì? Vừa hỏi vừa đỡ Diệp Linh Sương đứng dậy từ bàn trang điểm.

Mặc Nguyệt mở to hai mắt, cúi đầu nói: "Nô tì hiểu rồi, nương nương muốn nô tì ở lại chú ý những người khác trong Thúy Hà điện." Chi là, vì sao nương nương một mình đi cùng Vân Kiều, điểm này Mặc Nguyệt có chút khó hiểu, cũng không dám hỏi ra tiếng, có lúc nàng hoàn toàn không đoán ra tâm tư của chủ nhân.

Đợi Bội Hoàn đi gọi Vân Kiều vào phòng, nghe chủ tử nói muốn mình hộ tống nàng đi đến Lưu Vân cung, trên mặt Vân Kiều hơi lộ ra kinh ngạc, vội vàng cúi đầu nói: "Nô tì tạ ơn nương nương ưu ái." Những nha hoàn như các nàng bình thường chỉ có thể ở trong lục cung hầu hạ, nay có thể ra ngoài lục cung một chuyến, tất nhiên thân phận nha hoàn cũng thăng thành nhất đẳng so với mấy nha hoàn tầm thường khác.

"Đi thôi." Diệp Linh Sương hơi gật đầu, đi ở phía trước. Vân Kiều vội vàng cúi thấp đầu đi theo phía sau.

"Trước kia không biết Thúy Hà điện này cách lục cung xa như vậy." Diệp Linh Sương vòng qua mấy tiểu điện các hoàng tàn linh tinh, vẫn tiếp tục đi về hướng bắc, điểm đến cuối cùng là mười hai cung to lớn ở phía xa, bên trong đủ các dạng mỹ nữ, nhưng đi hồi lâu vẫn chưa tới, Diệp Linh Sương không

khỏi oán giận vài tiếng.

"Nương nương hay là nghỉ một chút, vẫn còn nửa quãng đường." Vân Kiều ở phía sau nhìn ra xa, thấp giọng nói.

Bước chân Diệp Linh Sương hơi dừng một chút, tiếp tục đi về phía trước: "Không được, ta không muốn muộn giờ."

Vân Kiều không nói thêm nữa, ngoan ngoan đi theo sau lưng chủ tử, đột nhiên một câu nói từ miệng Diệp Linh Sương truyền tới, khiến nàng ta vô cùng kinh hãi, cái trán tinh tế toát mồ hôi lạnh. Quen thuộc? Phải, lộ trình này rất quen thuộc với nàng. Nhưng Diệp Linh Sương chỉ nói một câu như vậy không nói thêm gì nữa. Làm Vân Kiều hoảng hốt đi theo sau.

Đi đến sáu cung chính giữa đường nhỏ, Diệp Linh Sương có chút phân vân: "Vân Kiều, người nói ta nên đi Lưu Vân cung bên trái trước hay đi Đàng Nguyệt cung bên phải?"

"Việc này nương nương làm chủ, nô tì không dám nói đến." Vân Kiều cúi đầu thật thấp.

Diệp Linh Sương cười ha ha vài tiếng, lại mang vài phần lạnh lùng: "Ta cho người lựa chọn, nhưng người lại đem vấn đề đá trở về."

Vân Kiều run nhè nhẹ bàn tay nắm chặt vạt áo, vội vàng nói: "Nô tì biết sai, nương nương thứ tội! Nếu...Nếu theo ý kiến của nô tì, nương nương có thể đi Đàng Nguyệt cung thỉnh an Kỳ Quý Phi trước, sau đó lại đi Lưu Vân cung."

"Há? Người nói vì sao?" Diệp Linh Sương miễn cưỡng ngáp một cái, hỏi.

Vân Kiều không dám do dự, vội vàng nói: "Kỳ Quý Phi là người duy nhất trong tứ đại chính phi có phong hào Kỳ nương nương, thân phận cao hơn một chút, mà Hiền phi luôn tự cho mình là hiền lành, sẽ không vì nương đi Lưu Vân cung sau mà gây khó dễ."

"Rất tốt." Diệp Linh Sương cười nói, hứng thú nhìn nàng ta một cái.

Thời điểm đi vào Đàng Nguyệt cung đã có nhiều phi tần ở bên trong, mọi người nhìn thấy ở cửa một nữ tử mặc váy hồng nhạt, thắt lưng như trúc yếu điệu đi tới, quả nhiên là một tiên tử thoát tục từ trong tranh bước ra. Kỳ Quý phi ngồi chính giữa hơi nhíu cặp mắt hoa đào, vô cùng xinh đẹp, cười nói: "Đó là Diệp Phân nghi hôm qua được thị tẩm đi, tùy ý ngồi, ở nơi này của bốn cung không cần câu nệ." Đối với việc Diệp Linh Sương tới Đàng Nguyệt cung thỉnh an trước, Kỳ Quý Phi cũng không bất ngờ.

"Tạ Kỳ Quý phi, vậy muội muội liền tùy ý." Diệp Linh Sương cười, tự nhiên tìm một chỗ tối nhất ngồi xuống.

Phi tần đang ngồi phía trên phần lớn là Dung Hoa, Tiệp Dư, đối với Diệp Linh Sương – phi tần mới được sủng hạnh một hai lần, tuy rằng bọn họ kinh diễm với dung mạo của nàng nhưng vẫn đầy khinh thường, hơn nữa đây vẫn là nữ tử do Minh Vũ quốc đưa tới, cho nên chỉ thoáng nhìn vài lần rồi rời ánh mắt. Có người thầm nghĩ: trước đó không lâu không phải có Liễu tài nhân được sủng hạnh sao, về ngoài yêu mị không bằng Kỳ Quý phi, nhưng Hoàng Thượng cũng chỉ sủng hạnh ngắn ngủn hai ngày.

"Mỹ nữ của Minh Vũ quốc thật không tầm thường, muội thấy mà mặc cảm." Giọng nói yếu ớt, yếu ớt quả nhiên truyền ra từ ghế ngồi phía trước, lời này tất nhiên là nói với Kỳ Quý Phi, nhưng nói cho ai nghe thì không cần nói cũng biết.

Diệp Linh Sương không cần nhìn cũng biết là ai, hơi rũ mắt xuống trong con ngươi hiện ra lãnh ý, rất nhanh liền thu lại. Quan Tiệp dư ơi Quan Tiệp dư, vốn muốn cho người thoải mái vài ngày, sao người không kịp chờ đợi mà... Muốn chết sớm như vậy đây!

"Quan Tiệp Dư nói rất đúng, Diệp Phân nghi bỏ xa Liễu Tài nhân, ngay cả bốn cung cũng cảm thấy kém cỏi vài phần." Kỳ Quý Phi cười sáng khoái nói, giống như trời chọc lại mang theo vài phần thâm ý.

"Kỳ Quý phi khen lắm rồi." Diệp Linh Sương cúi đầu trả lời.

Thấy thái độ nàng cung kính, không quá đặc biệt, Kỳ Quý phi nhìn vài lần cũng không để trong lòng. Nữ nhân kiểu hậu cung đầu đầu cũng có thể thấy, chỉ sợ chẳng lâu nữa Hoàng Thượng sẽ chán ngấy, thất sủng chỉ là chuyện sớm muộn, đối với một nữ nhân tương lai sẽ bị thất sủng, Ôn Nhã Văn vẫn luôn vô cùng rộng lượng.

Mọi người đều đến đông đủ không kém nhau mấy khắc, ngoài điện có tiểu cung nữ chạy chậm vào, hành lễ sau đó cúi đầu nói: "Bẩm nương nương, tỳ nữ Phi Ngọc của Cam Tuyền cung nói Uyển Quý tần thân thể có bệnh nhẹ, không thể đến thỉnh an, mong nương nương chớ trách. Còn có An Uyển Nghi của Thiên điện Cam Tuyền cung cung thân mình không khỏe, vừa mới bảo tỳ nữ bên người đến nói một tiếng."

"A, thì ra là bị bệnh cùng nhau." Kỳ Quý phi khẽ cười một tiếng, trên mặt cũng không có gì không vui: "Nói hai nha hoàn bên ngoài hỏi bẩm cho chủ tử bọn họ, nếu thân mình có bệnh nhẹ thì phải gọi thái y đến xem, sớm khỏi bệnh thì mới hầu hạ tốt Hoàng Thượng."

"Vâng." Tiểu cung nữ lên tiếng trả lời, khom người lui ra khỏi điện, bước đi không chút hoang mang, vừa nhìn liền biết đã trải qua huấn luyện.

"Tỷ tỷ, không biết hai người này bị bệnh thật hay là giả bệnh." Trong lời nói của Quan Tiệp dư có chút ghen tị, gia tộc Uyển Quý tần gần đây đường làm quan rộng mở, thường áp nòng một bậc, trọng lòng khó tránh khỏi có chút hận ý.

"Quan Tiệp Dư, lời này về sau không nên nói thì hơn." Kỳ Quý phi liếc nàng một cái nói.

Ý thức được mình nói lời lẽ, sắc mặt Quan Tiệp Dư hơi đỏ lên: "Muội lỡ lời, tạ tỳ tỳ nhắc nhở."

Kỳ Quý phi cười lạnh trong lòng, thân thể An Uyển nghi bị bệnh nặng hay bệnh nhẹ sao nàng không biết, nhưng Uyển Quý tần... À, cũng chỉ là một Quý tần tam phẩm nhỏ nhỏ, nếu nàng ta muốn nhìn kết quả của trứng gà đập vào tảng đá, nàng không ngại cho nàng ta biết quả trứng gà đập vào tảng đá cứng rắn sẽ có kết cục như thế nào!

"Thôi, các người đều về đi, thừa dịp Lưu Vân cung bên đó vẫn chưa tan nhỡ phải đi thỉnh an Hiền Phi." Kỳ Quý Phi lộ vẻ mặt mệt mỏi phát tay áo.

Mọi người nói mấy lời khách sáo liền vội vàng theo đường quanh co khúc khuỷu mà rời đi, chờ mọi người trong điện đi hết, Diệp Linh Sương mới đi tuốt đằng sau cùng, sự trào phúng trong mắt thế nào cũng không tan đi. Một năm không gặp, Kỳ Quý Phi ngược lại ngày càng ngang ngược. Ánh mắt quét về phía Đặng Nguyệt cung cách đó không xa, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

Uyển Quý Tần, bản cung vô cùng nhớ người...

Chúc các nàng

tết Trung Thu vui vẻ ♥ ☐

Dù trời mưa ngập lối nhưng không sao, chỉ cần có wifi và wattpad là đủ

☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thái độ của Hiền phi

Edit: Mị Thường Tại

Beta: Thảo Hoàng Quý Phi

Ra khỏi Đan Nguyệt cung, một đám phi tần lớn nhỏ theo đường quanh co khúc khuỷu đến Lưu Vân cung của Hiền phi. Rốt cuộc vẫn sợ hãi thế lực của Hiền phi, mặc dù nhiều phi tần phụ thuộc vào thế lực của Kỳ Quý phi cũng không dám chậm trễ việc thỉnh an này.

Lúc này tại Lưu Vân cung, phi tần lần lượt đến, Hiền phi Mạnh Hàm Ngọc đang ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị.

Cầm Vũ mang tới một ly Phở Nhị Thanh Trà. Hiền phi không nhanh không chậm nhận lấy, nhẹ nhàng thổi lá trà nổi ở phía trên, môi mím khẽ uống một ngụm, tay cầm khăn lụa thêu hoa mai lau khóe miệng, con mắt chậm rãi nhìn một phòng đầy mỹ nữ. Mọi người đều thấy Kỳ Quý phi cao quý hơn các phi tần khác, còn Hiền phi lại đoan trang mà tao nhã nhất.

Diệp Linh Sương ở phía sau các phi tần khác, khóe miệng thủy chung với nụ cười ôn hòa, nhìn tư thái đoan trang của người kia, miệng mím lại. Mạnh Hàm Ngọc, người vốn cũng chỉ là nữ nhi của một Tướng quân nhỏ nhỏ mà thôi, lại làm bộ làm tịch là nữ tử dòng dõi thư hương? Hay là nói, một năm này người đều cố gắng học cái dáng vẻ mà Hoàng hậu nên có. Đáng tiếc nha, dù có học thế nào đi nữa, cái phần thanh cao kia cũng làm người khác thấy là người đang ra vẻ thôi. Hương vị của trà Phở Nhị này cũng không tạo ra được cái nhân phẩm đó!

"Bọn muội muội không cần khách khí như vậy, đều tùy ý đi." Hiền phi cười nói với mọi người, dáng vẻ thật khéo léo.

Chúng phi tần phúc thân, nối đuôi nhau mà đi vào, nhìn ngoài mặt có vẻ tùy ý nhưng thực tế vẫn là theo phân vị mà ngồi xuống. Cho nên Diệp Linh Sương vẫn như cũ ngồi ở vị trí cuối cùng.

Hiền phi quét mắt qua từng người, ánh mắt dừng lại quan sát Diệp Linh Sương một lúc, cười nói: "Đây là Diệp Phân nghi, bản cung thấy đích thực là mỹ nhân, khó trách Hoàng Thượng có thêm vài phần thương tiếc."

"Hiền phi tỳ tỳ mới là mỹ nhân, muội muội đâu so được. Vừa rồi thấy tỳ tỳ cũng nhin không được nhìn nhiều mấy lần đấy." Diệp Linh Sương xấu hổ đáp.

Rất biết ả nói. Hiền phi âm thầm cười một tiếng, khó trách Hoàng Thượng còn ban thưởng thêm một vài hạ nhân. Cho dù là nữ nhân như vậy được cung chiều thì cũng vĩnh viễn không lên được mặt bàn. Khẽ thở dài một tiếng, vô thức quơ tay, bởi vì ống tay áo tron nên trên cổ tay trượt xuống một chiếc vòng đá hoa cương khảm kim cương xanh biếc, đặc biệt làm người khác chú ý. "Ài, già rồi, già rồi, nguyên một đám các người còn gọi bản cung là tỳ tỳ đây. Bản cung quả nhiên là già rồi." Dứt lời, bản tay trắng nõn vuốt ve gương mặt của mình.

Diệp Linh Surong trong lòng cười lạnh, người ước người khác gọi người là tỷ tỷ đi, tư vị vĩnh viễn hơn người khác một bậc có thể dễ dàng buông xuống sao.

"Tỷ tỷ chỉ mới tiến cung ba năm ngắn ngủi thôi, vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp, chúng ta những người này so ra làm sao vượt qua tỷ tỷ." Nói chuyện là Tiết Quý nhân, lời vừa ra khỏi miệng, mọi người không khỏi nhìn nàng nhiều hơn vài lần.

Trên mặt Tiết Quý nhân lộ ra vẻ đắc ý, Diệp Linh Surong liền bĩu môi. Đạo này, cho dù làm người căm so với người dám nói lung tung đắc tội người ta còn tốt hơn. Tiết Quý nhân này không nên nhắc tới cái gì mà ba năm. Đúng vậy. Mặc dù chỉ mới ba năm mà thôi. Hiền phi vào cung lúc mười tám tuổi, so ra với các tú nữ tiến cung lúc đó đã lớn hơn vài tuổi rồi. Qua ba năm đã là hai mươi mốt, mà trong cung không thiếu nhất chính là các nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi. Lời này của Tiết Quý nhân chính là xát muối vào vết thương của Hiền phi rồi.

Quả nhiên, sắc mặt Hiền phi rõ ràng trầm xuống, nhưng rất nhanh đã thu lại, trong lo lắng còn lộ ra vài tia không vui. "Muội muội vừa nói vậy, bản cung liền yên tâm... Cẩm Vũ, đi tiểu khố phòng lấy chút Nhị Phổ Thanh Trà tới đây để các vị muội muội cùng dùng."

"Vâng." Cẩm Vũ đáp rồi đi ra ngoài.

"Bản cung không thể so với Kỳ Quý phi, không có đồ gì tốt để chiêu đãi các vị muội muội, chỉ có chút ít Nhị Phổ Thanh Trà này Hoàng thượng ban. Bọn muội muội không ngại khó coi đi." Ánh mắt Hiền phi quét qua mọi người, cười nhạt.

"Là trà tiến cống lần trước mà Ngự Trà cung mới dâng lên sao?" Quan Tiếp dư kinh ngạc hỏi một câu. Lời này vừa nói ra, các phi tần khác lộ vẻ ao ước lại thêm nẩy phần kính sợ. Trà công phẩm này không phải tùy tiện là có được. Chỉ hàng năm vào thời điểm Ngự Trà cung đem các loại trà ngon từ các châu huyện sàng lọc ra rồi mới dâng lên cho Hoàng Đế, Hoàng hậu cùng Thái hậu. Bình thường các phi tần này tuyệt đối vạn lần cũng không dám mơ ước tới.

"Thì ra Quan Tiếp dư cũng biết, bản cung cũng không nói ti mi." Hiền phi sắc mặt nhu hoà nhìn mọi người, dáng vẻ đoan trang, tìm không ra tật xấu gì.

"Các vị tỷ tỷ kinh ngạc như vậy, Phổ Nhị Thanh Trà này nhất định là trân quý, muội muội chỉ là Phán nghi nào dám hưởng dụng." Trên mặt Diệp Linh Surong có một chút khùng hoảng, nhìn thoáng qua chỗ Hiền phi, lại lập tức cúi đầu, lông mi che đi thâm ý nơi đáy mắt. Tự hạ thấp bản thân cho người một lần đắc ý.

Diệp Linh Surong lộ ra thích ý, Hiền phi trong lòng hết sức hài lòng, hai đầu lông mày lo lắng hiện ra vài phần đắc ý, ung dung cười cười: "Nhiều chừng này, một mình bản cung dùng không hết, để trong tiểu khố cũng chỉ trưng bày mà thôi, cùng chúng muội muội thưởng trà, Phán nghi cũng không cần tự coi nhẹ mình như vậy. Hôm qua Hoàng Thượng mới sủng hạnh người, đương nhiên không thể thiếu phong thưởng được."

Mọi người hết sức hâm mộ lại có vài phần ghen tỵ, các nàng một ít cũng không có, Hiền phi lại còn ban thưởng loại trà quý hiếm này, ghen tỵ mới dâng lên một chút liền nghe câu sau của Hiền phi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Linh Surong có vài phần khác lạ. Đang ở Thất phẩm Phán nghi quả thực là không coi là gì hết, nhưng nếu Hoàng Thượng thăng liền ba cấp, phân vị so với các nàng ngược lại không hề thấp. Thậm chí có thể ngang hàng với các nàng.

Trong mắt Diệp Linh Surong loé lên ánh sáng lạnh, Mạnh Hàm Ngọc người tính toán thật giỏi, lập uy cho mình xong liền làm cho mọi người chĩa mũi nhọn về phía ta.

"Ngay cả Hiền phi tỷ tỷ nói vậy thì muội muội liền cùng chư vị tỷ tỷ thưởng thức Nhị Phổ Thanh Trà này." Nói đến đây lại dừng một chút, trong mắt có mấy phần âm đạm, "Nghĩ đến Hoàng Thượng thương tiếc muội muội cũng không so được với tỷ tỷ. Loại trà trân quý này, nếu không phải tỷ tỷ thương tiếc thì sợ là từ khi sinh ra đến giờ cũng khó mà gặp."

Lời này nghe vô tình nhưng xác thực lại là ý nghĩ trong lòng của nhiều phi tần. Cho dù Hoàng Thượng cưng chiều các nàng như thế nào cũng không có được địa vị như Kỳ Quý phi và Hiền phi. Một người có phụ thân đứng đầu quan văn, đảm nhiệm chức Thừa tướng, một người lại đứng đầu quan võ, là Tướng quân thống lĩnh Đại nội thị vệ. Gia thế các nàng hèn mọn làm sao có khả năng so sánh. Mọi người cảm khái, giảm bớt vài phần phong bì đối với vị Phán nghi này.

Chúng phi tần nói cảm ơn, thưởng thức hương vị Nhị Phổ Thanh Trà trong truyền thuyết, nhưng lòng lại vô cùng chua xót.

Ra khỏi Lưu Vân cung đã là nửa canh giờ sau, Diệp Linh Surong thấy ánh mặt trời chói mắt liền đưa tay cản. Ở ngoài điện, Vân Kiều thấy chủ tử nhà mình đi ra, vội vàng đi theo.

"Nương nương không trở về Thuý Hà điện sao?" Diệp Linh Surong không theo phía nam về Thuý Hà điện mà quay trở lại phía tây lục cung, nô tỳ kia có chút kinh ngạc mà hỏi.

"Ngày trước An Uyển nghi đối với ta vô cùng tốt. Lúc ở Đan Nguyệt cung nghe nói nàng ta thân thể có bệnh, ta muốn đi thăm một chút." Diệp Linh Surong thần nhiên nói cũng không quay đầu lại nhìn nô tỳ của mình, bóng lưng thẳng tắp, ánh mắt tĩnh mịch.

"Dạ." Vân Kiều thấp giọng nói, cúi đầu đi theo sau lưng Diệp Linh Surong.

Qua Đan Nguyệt cung đứng đầu lục cung liền gần đến các điện khác. Con người tĩnh mịch có mấy phần sáng lên, khôi phục một chút thanh minh, cước bộ dừng lại, Diệp Linh Surong quay đầu lại nhìn Vân Kiều, trên mặt mang theo vài phần ảo não. "Nhìn ta xem, cũng không biết Cam Tuyền cung là cái nào. Vân Kiều, người qua bên kia hỏi thăm vài nha hoàn đi."

"Nương nương, Cam Tuyền cung ở hàng thứ ba phía sau Đan Nguyệt cung." Vân Kiều con người chột loét, đáp lại, cũng không dựa theo chỉ thị của nàng mà đi hỏi người khác.

Biết rõ trong lòng nàng ta đã đưa ra lựa chọn, Diệp Linh Sương cũng không làm nàng ta nghi ngờ, gạt đầu, sai bước đến cung điện thứ ba kia.

Từng bước một đi, vui vẻ trong mắt không thể nào giấu được, chỉ là nụ cười kia... khiến người ta cảm thấy băng sương tận cốt tủy...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thăm người cũ

Edit: Huyền Thường Tại

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

Trước cửa cung treo tấm bảng đề ba chữ Cam Tuyền cung vô cùng bắt mắt. Ban ngày cửa cung mở rộng, toàn bộ được lau chùi cẩn thận sạch sẽ, cũng có người qua lại thường xuyên.

Diệp Linh Sương khẽ nâng làn váy, chậm rãi bước qua bậc thềm cao cao, toàn cảnh Cam Tuyền cung hiện ra trước mắt nàng. Đối diện với nàng, chính giữa là chính điện cung Cam Tuyền, đây chính là nơi dành cho phi tần chủ vị Cam Tuyền cung, ngoài ra hai bên trái phải là hai gian thiên điện.

"Vân Kiều, ta nghe nói Uyển quý tần bị bệnh, có nên chào hỏi nàng trước rồi mới đi thăm An uyển nghi không?"

Diệp Linh Sương vừa nhìn chung quanh điện, vừa như vô tình hỏi. Có vài tiểu cung lui tới không chú ý đến nàng, chỉ lo cúi đầu tiếp tục công việc trên tay. Trong đó có một nha hoàn bưng trà nước đi về hướng chính điện, nơi nàng đang đứng.

Vân Kiều còn đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, đã nghe Diệp Linh Sương về mặt kinh ngạc hỏi: "Người ở chính điện chính là vị nương nương kia?"

Vân Kiều vội trả lời: "Bẩm chủ tử, ở chính điện chính là Uyển quý tần. Vị ở thiên điện bên phải là Thăm tiếp dư, cùng với Điện dung hoa. Thiên điện bên trái là An uyển nghi và Tô sung dung".

Những câu phía sau Diệp Linh Sương không nghe rõ, chỉ nghe hết câu đầu tiên, ánh mắt liền không khỏi trầm xuống. Một năm trước, Tiêu Trân người chi là một nữ phẩm sung nghi nho nhỏ, không nghĩ đến chỉ qua một năm ngắn ngủi liền có thể tấn thăng đến vị trí quý tần, trước kia là ta đã coi thường người.

"Ta không làm chính điện chỉ có phi tần phân vị nhị phẩm mới có thể ở, chẳng lẽ ta nhớ nhầm?" Diệp Linh Sương nhìn chằm chằm cửa điện sơn son trước mắt, sâu kín hỏi.

"Chủ tử không có nhớ nhầm, ngoại trừ vị trí chính điện của Giương Tử cung và Trường Nhạc cung còn trống thì những chủ vị các cung khác đều là phân vị Nhị phẩm, còn vì sao Hoàng Thượng ban cho Uyển Quý tần Cam Tuyền cung thì nô tỳ không rõ".

"Ai... thôi bỏ đi, những chuyện này không phải chuyện chúng ta nên quan tâm". Diệp Linh Sương thần nhiên nói, đi thẳng về hướng chính điện.

Cung nữ đứng chờ ở đại điện thấy có phi tần xa lạ chưa từng gặp mặt đến, đi lên vài bước hành lễ, bộ dáng cũng không quá cung kính. Diệp Linh Sương trong lòng nghĩ, mỗi ngày phi tần có phẩm cấp thấp như nàng đến bái phỏng chắc cũng không ít.

"Ta là Diệp phân nghi ở Thụý Hà điện, nghe nói chủ tử người thân thể không khỏe, nên cố ý đến thăm một chút". Diệp Linh Sương cười giải thích, trong lòng lại hừ lạnh một tiếng, Tiêu Trân ơ Tiêu Trân, ngay cả nha hoàn bên cạnh người cũng không có lễ nghĩa như thế, chẳng lẽ người đã quên thân phận trước kia của mình? Lúc đấy bộ dạng người một lòng cung kính hầu hạ bản cung, bản cung còn nhớ rõ tường tận.

Cung nữ kia liền đáp lời đi vào chính điện thông báo, chỉ một lúc liền đi ra, nói: "Bẩm Diệp phân nghi, thân thể nương nương không thoải mái, hiện tại không tiện gặp khách, khi thân thể khỏe lại nhất định sẽ đích thân đến Thụý Hà điện thăm Diệp phân nghi".

Diệp Linh Sương cười nhạt: "Vậy nên để chủ tử của người cẩn thận nghỉ ngơi, chú ý giữ gìn sức khỏe. Còn chuyện đến Thụý Hà điện thì không cần, chỗ ta có chút xa, lần sau vẫn nên là ta đến bái phỏng".

"Nô tỳ sẽ khuyên bảo nương nương chú ý thân thể nhiều hơn, Diệp phân nghi yên tâm". Tiểu cung nữ kia nói xong liền cúi đầu đứng ở cửa đại điện, không hề có ý muốn truyền đạt lời của nàng. Ánh mắt Diệp Linh Sương trầm xuống, quay đầu nhìn lại cửa điện đang đóng chặt kia lần nữa, cười nhạt rồi rời đi. Tốt, rất tốt! Ta nghĩ Kỳ Quý phi đã đủ can đảm rồi, không nghĩ tới người cũng không chịu thua kém. Nhưng không sao, ta sẽ chờ xem, Kỳ quý phi sẽ dễ yên cho bộ dạng can đảm rồi này của người được bao lâu.

"Chủ tử chớ có để ý, chờ khi phân vị của chủ tử cao hơn, đến lúc đó, sẽ không có người dám từ chối chủ tử ở ngoài cửa". Vân Kiều không biết suy nghĩ

của Diệp Linh Sương, vội vàng an ủi.

"Ha ha, không có việc gì, ta sẽ không để ý những chuyện này". Diệp Linh Sương cười nhìn Vân Kiều, quay đầu đi về hướng nơi ở của An uyển nghi.

Cửa đại điện không có thị nữ đứng đứng canh, Diệp Linh Sương liền trực tiếp đẩy cửa bước vào. Nghe tiếng động, một tiểu nha hoàn bước đến, thấy có người đến thì hết sức ngạc nhiên, không nghĩ đến sẽ có người đến thăm, càng không nghĩ đến người đến thăm lại là Diệp phân nghi, người hôm qua vừa được Hoàng Thượng sủng hạnh. Nàng là thiếp thân nha hoàn của An uyển nghi tên Châu Vân, trước kia thường xuyên theo An uyển nghi đến Thụý Hà điện cho nên đã gặp qua Diệp phân nghi.

"Diệp phân nghi tiểu chủ là đến thăm chủ tử của nô tỳ?" Châu Vân cung kính khom người hỏi.

Diệp Linh Sương mỉm cười gật đầu. "Chủ tử nhà ngươi hiện giờ thế nào rồi?"

"Chủ tử mấy ngày trước tinh thần hoảng hốt, ban đêm lại không đóng cửa sổ phòng, bị gió lùa vào nên nhiễm phong hàn, hiện tại có chút ho khan". Châu Vân thần sắc chán nản nói. Hạ nhân như nàng đều mong chủ tử có thể đạt được vinh sủng, nhưng sức khỏe của An uyển nghi hiện nay suy giảm, sau này cơ hội Hoàng Thượng đến sẽ càng ít hơn.

Diệp Linh Sương cẩn thận lắng nghe, quả nhiên từ buồng trong truyền đến tiếng ho khan rất nhỏ, nàng nhíu nhíu mi hỏi: "Thái y đã đến xem qua chưa?"

"Hôm qua nô tỳ có đến Thái y viện thỉnh Thái y đến xem bệnh cho chủ tử, có thể Thái y nghe chủ tử là thất phẩm uyển nghi nên thái độ chậm trễ, chỉ thuận miệng hỏi han vài câu về tình huống thân thể liền chuẩn đoán là bị phong hàn, sau đó cho nô tỳ đi được phòng hốt chút thuốc phong hàn". Châu Vân cúi đầu tí mĩ bậm lại.

"Ồ đồ! Liên quan đến thân thể của chủ tử nhà ngươi sao có thể tùy tiện như vậy?" Diệp Linh Sương bắt mắt trừng mắt nhìn nàng ta, "Ngươi chiếu cố chủ tử của mình như vậy sao?"

"Nô tỳ biết sai" Châu Vân bị Diệp Linh Sương nói như vậy, mắt đỏ lên, chực khóc.

Diệp Linh Sương nhìn quanh một vòng lại hỏi: "Cả căn điện chỉ có một mình ngươi hầu hạ?"

"Bẩm Diệp phân nghi, vốn còn có thêm một nha hoàn tên gọi là Bảo Sinh. Nhưng sau này Hoàng Thượng chỉ đến chính điện tìm Uyển quý tần, bên chủ tử chỉ là bù nhìn, Bảo Sinh liền ân cần với chính điện, chủ tử biết cũng không nói gì, nô tỳ nhìn đến đều đau lòng". Châu Vân lại bắt đầu ủy khuất nghẹn ngào.

"Tiện tỳ như vậy giữ lại cũng dùng không được, trực tiếp cho nàng đi Hoán y cục làm việc nặng nhọc, chủ tử nhà ngươi vẫn còn có quyền lợi này". Diệp Linh Sương lạnh lùng nói.

"Châu Vân, vừa rồi là ai đến?" Buồng trong truyền đến âm thanh của An uyển nghi xen lẫn tiếng ho khan.

Diệp Linh Sương khẽ thở dài, bước vào.

An uyển nghi nửa nằm trên giường sắt mặt trắng bệch, nhìn qua hết sức suy yếu. Diệp Linh Sương không nghĩ đến chỉ qua thời gian mấy tháng ngắn ngủi không thấy An uyển nghi, mà một giai nhân trong sáng đã biến thành một bộ dáng bệnh hoạn như thế này. Trông thấy Diệp Phân nghi đến thăm nàng, An uyển nghi thần sắc có chút kích động, cười nói: "Thì ra là tỷ tỷ đến thăm ta, mau ngồi xuống đi".

"Sao lại để thân thể thành ra thế này?" Diệp Linh Sương nhìn An uyển nghi có chút trách cứ. Nếu nói trong hậu cung rộng lớn này người chưa bao giờ có hận ý cũng kinh thường nàng thì người đó chính là An uyển nghi, về sau như thế nào nàng còn chưa biết, nhưng chỉ cần nàng ta đối tốt với nàng, nàng liền chiếu cố nàng ta một chút cũng không sao.

"Muội muội không sao, chỉ là không cẩn thận nhiễm chút phong hàn, uống chút thuốc sẽ tốt lên ngay thôi". An uyển nghi không để ý cười cười. "Nghe nói tối qua Hoàng Thượng đến chỗ tỷ tỷ?" Nhắc đến Hoàng Thượng, ánh mắt An uyển nghi có chút thất thần, nhưng lại lập tức trở nên âm trầm.

Ánh mắt Diệp Linh Sương trầm xuống, nữ nhân ngọc này chẳng lẽ... Hai người hàn huyên vài câu, Diệp Linh Sương liền đứng lên cáo từ.

"An muội muội, nếu muốn thì tự mình đi giành lấy, trong hậu cung này phải thay đổi, trở nên mạnh hơn người khác thì mới không có người coi thường ngươi... Một lát nữa sẽ có Thái Y giúp Uyển quý tần chuẩn bệnh, ngươi cũng thuận tiện cho hắn xem chút đi". Trước khi đi, Diệp Linh Sương bỏ lại một câu.

An uyển nghi nhìn theo bóng lưng xa dần, ánh mắt phức tạp. Hoàng Thượng từng nói qua, hắn thích bộ dáng trong sáng thuần khiết của nàng, nàng thật phải thay đổi sao...

"Vân Kiều, ngươi nói xem An uyển nghi có thay đổi không?" Ra khỏi cửa Cam Tuyền cung, Diệp Linh Sương nhàn nhạt hỏi.

"Nô tỳ không biết, cái này không có chắc chắn". Vân Kiều cúi đầu trả lời.

Hậu cung to lớn, chuyện gì cũng có thể phát sinh, dù là hiện tại người trang sức thuần khiết như nước cũng có thể trở nên ngoan độc, những ví dụ như thế không thiếu.

Diệp Linh Sương cũng không tiếp tục đề tài này, nhìn thấy cách đây không xa là Đàng Nguyệt cung, liền đi về hướng bên đó.

"Chủ tử, bên này có còn đường đi gần hơn", Vân Kiều hào tâm nhắc nhở, từ phía phải có con đường nhỏ thông đến Thúy Hà điện mà không cần phải đi qua Đàng Nguyệt cung.

"Ừ". Diệp Linh Sương nhàn nhạt đáp một câu, cước bộ vẫn không có dừng lại.

Vân Kiều nhú nhú mày không hiểu, tiếp bước đi phía sau.

Trên đường đi qua Cam Nguyệt cung, Diệp Linh Sương đi qua cửa cung, có tiểu cung nữ và vài gã thái giám đứng đó, là tiểu cung nữ lạnh lợi đáp lời vào buổi sáng khi nàng đi thỉnh an.

Tiểu cung nữ kia trong lúc lơ đãng nhìn thấy Diệp Linh Sương, liền ngay tại chỗ phúc thân hành lễ với nàng.

Diệp Linh Sương đi thẳng đến chỗ tiểu cung nữ, ôn hòa cười cười hỏi nàng ta: "Thật là đứng canh ngoài cửa Đàng Nguyệt cung cả ngày?"

Tiểu cung nữ không hiểu ý câu hỏi của nàng nhưng vẫn cúi đầu đáp: "Bẩm Diệp phân nghi, nô tỳ là cùng vài tỳ tỳ thay phiên nhau canh gác, nếu có người đến cũng tiện đứng lúc bẩm báo cho nương nương". Ngẩng đầu nhìn Diệp Linh Sương một cái, "Diệp phân nghi đáp ứng đến chỗ Hiền Phi, nô tỳ không nghĩ đến Diệp Phân Nghi sẽ quay trở lại, tiểu chủ, nô tỳ có cần phải đi thông báo một tiếng không?"

"Ha ha, không cần, An uyển nghi ở trắc điện của Cam Tuyền cung trước kia cùng ta là tỳ muội tốt, lần trước nghe Kỳ Quý phi tỳ tỳ nói nàng thân thể không thoải mái, ta rảnh rỗi nên đi nhìn nàng một chút, vừa hay đi ngang qua Đàng Nguyệt cung của tỳ tỳ, ta không nên quấy nhiễu tỳ tỳ". Diệp Linh Sương cười nói.

"A, thì ra là như thế, nô tỳ nhớ Uyển Quý tần cũng bị bệnh". Tiểu cung nữ như vô tình hỏi một câu.

"Đúng vậy..." Diệp Linh Sương thờ dãi "Hình như bệnh cũng không nhẹ, vừa rồi ta đến thăm cũng bị cản lại bên ngoài". Diệp Linh Sương không biết vô tình hay cố ý nhấn mạnh ba chữ bệnh không nhẹ.

Đôi mắt tiểu cung nữ lóe lóe, dĩ nhiên âm thầm ghi nhớ, thấy Diệp Linh Sương xoay người muốn rời đi, vội vàng phúc thân hành lễ: "Cung tiễn Diệp Phân nghi".

Diệp Linh Sương ý cười xẹt qua, thông thả đi về hướng Thúy Hà điện. Uyển quý tần, hôm nay ta muốn người không có bệnh cũng thành có bệnh. Theo quy định, phi tần một khi bị bệnh sẽ không được nằm trong danh sách thị tẩm, lần này người bị bệnh sẽ không biết bệnh bao lâu đây, ta liền mong chờ vào thủ đoạn của Kỳ quý phi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quan hệ của Vân Kiều

Edit: Linh Quý Cơ

Beta: Nhã Quý Phi

Mới tiến vào trong sân Thúy Hà điện, Diệp Linh Sương đã thấy vài tiểu thái giám đứng ngoài cửa, trong tay bưng khay gỗ đựng nhiều vật trân quý. Lý Phúc Thăng đứng phía trước bọn họ, thông thả bước chân qua lại. Mặc Nguyệt và mấy người Bội Hoàn cũng cung kính đứng qua một bên, cúi đầu không nói.

Thấy Diệp Linh Sương tới, mắt Lý Phúc Thăng hơi sáng lên, bước đến trước mặt nàng: "Diệp phân nghi, người đã quay lại, làm lão nô đợi đã lâu."

Diệp Linh Sương lộ vẻ kinh ngạc, sau đó ngai ngừng nói: "Ta nghĩ Lý công công sẽ đến chậm nên mới đi Cam Tuyền cung của An uyển nghi ngồi một lát. Đề công công phải đợi lâu là lỗi của ta."

Phi tần được sủng hạnh, bình thường thì ngày hôm sau đều được Hoàng Thượng ban thưởng. Diệp Linh Sương tất nhiên biết Lý Phúc Thăng sẽ đến, chỉ không ngờ hắn lại đến nhanh như vậy.

Lý Phúc Thăng vội vàng khoát tay, trên mặt cũng không lộ vẻ bất mãn: "Diệp phân nghi sao lại nói thế, lão nô là nô tài, chờ đợi là việc lão nô nên làm."

Nói xong, hắn vẫy tay về phía các tiểu thái giám đang đứng, từng người nối đuôi nhau đem lễ vật vào. Lý Phúc Thăng bắt đầu truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng.

Diệp Linh Sương quỳ xuống nghe chỉ, khoe miệng khẽ cười, quả thực là thắng liền ba cấp, Hoàng Thượng thật hào phóng. Chỉ có điều, tuy từ một chính

thất phẩm Phan nghi trở thành tông ngũ phẩm Sung viện, nhưng vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bé không có phân lượng trong hậu cung mà thôi. Hoàng Thượng à, cực hạn sủng ái của người sẽ là bao lâu đây?

"Diệp sung viện, chúc mừng người." Lý Phúc Thăng hoàn thành việc truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng liền chúc mừng Diệp Linh Sương.

"Trời nóng thế này mà phải khiến Lý công công đến đây để tuyên chỉ, thực vất vả, ta nên báo đáp thật tốt mới phải." Diệp Linh Sương cười nói. Dứt lời, Mặc Nguyệt hiểu ý đã đi đến, đưa cho hắn một hà bao rất to.

Lý Phúc Thăng thấy thế dở khóc dở cười, nhưng vẫn cung kính nhận lấy.

"Lý công công có muốn ngồi lại uống một chén trà hay không?" Diệp Linh Sương hỏi, đưa mắt nhìn Mặc Nguyệt. Nàng ta vội vã mang theo ấm nước ra ngoài, đi tới Noãn Âm các cách đó không xa.

Lý Phúc Thăng hơi ngạc nhiên, không nghĩ đến lời này của nàng là thật. Trước kia hắn đi tuyên chỉ không ít, dựa vào thân phận tổng quản thái giám này đương nhiên có rất nhiều tiểu chủ tử cũng nói như thế. Nhưng phần lớn chỉ là lời khách sáo, không thật sự đi pha trà. Vậy mà tiểu nha đầu Mặc Nguyệt ấy lại nghiêm túc cảm bình đi, Vân Kiều đang đứng bên kia cũng ngay lập tức đi tìm một chiếc chén mới. Bộ dáng thật lòng đãi khách này khiến Lý Phúc Thăng ngẩn người hồi lâu.

"Không dám làm phiền Diệp sung viện, lão nô tuyên khẩu dụ xong còn phải về Thương Loan điện bẩm báo với Hoàng Thượng nữa." Lý Phúc Thăng vội vàng nói, trong mắt có ý cười.

Thấy không giữ được hắn, Diệp Linh Sương có chút tiếc nuối: "Lý công công đi đường cẩn thận."

Sau đó nghĩ đến chuyện gì, mặt mày nhũn nhếch rồi dần ra, cười cười: "Hiện tại đi cũng tốt, đợi lát nữa không biết lại có chuyện gì xảy ra."

Tiến bước Lý Phúc Thăng và những người khác, Diệp Linh Sương miễn cưỡng ngồi trên tháp quý phi, về mặt có chút uể oải: "Mặc Nguyệt, đem mấy thứ này thu lại đi."

Mặc Nguyệt gật đầu xác nhận, vẻ mặt vui mừng. Những hạ nhân khác của Thuý Hà điện cũng đều vì chủ tử được vinh sủng mà vui mừng.

"Các người đều đi xuống đi, Vân Kiều ở lại, ta có chuyện muốn hỏi người." Diệp Linh Sương đột nhiên nói. Lời này khiến cho những người khác cảm thấy khó hiểu và lo lắng không thôi, liếc mắt nhìn Vân Kiều một cái mới chậm rãi hành lễ rồi lui ra.

Diệp Linh Sương thân nhiên nhìn nàng ta: "Nói đi, ta cũng không ngại ý giữ lại rắc rối cho mình đâu."

Vân Kiều quỳ gối trước mặt Diệp Linh Sương, hít một hơi rồi bắt đầu chậm rãi kể chuyện của bản thân. Thì ra, Vân Kiều vốn là nha hoàn của Hiền phi ở Lưu Vân cung.

Quý Thục Hiền Đức là tứ đại chính phi trong cung, có tám hạ nhân để sai xử: bốn thái giám, bốn cung nữ và Vân Kiều là một trong số đó. Nhưng nàng cũng không phải người hầu hạ Hiền phi ngay từ đầu, mà là người được bỏ sung vào sau. Có điều chưa đến nửa tháng liền bị Hiền phi lấy cớ đuổi đi. Sau đó Vân Kiều mới biết, thay thế nàng là một cung nữ mới tiến cung tên Cẩm Ngọc. Cho đến tận bây giờ Hiền phi vẫn rất coi trọng nàng ta.

Trong chuyện này dường như có chút mờ ám. Diệp Linh Sương nghe Vân Kiều giải thích xong, khoé miệng khẽ nhếch lên, trong lòng suy nghĩ.

"Tiểu chủ, tuy rằng nô tì đã từng hầu hạ Hiền phi, nhưng cũng không thân cận lắm, còn bị Hiền phi coi là cung nữ hạ đẳng không có chút địa vị, ném nô tì tới Tư Lễ viện. Tư Lễ viện bình thường là chỗ của tiểu thái giám, cung nữ vừa mới tiến cung. Nô tì ở đó suốt ba năm, nếu lại thêm ba năm nữa, nô tì..." Vân Kiều mất đi sự trấn định lúc trước, thần sắc có chút bi thương.

Nàng tiện đà đưa ánh mắt kiên định nhìn Diệp Linh Sương: "Về sau nô tỳ sẽ hầu hạ tiểu chủ thật chu đáo, hi vọng tiểu chủ sẽ giữ nô tỳ ở lại!"

Tuy bày tỏ thật lòng mình nhưng Vân Kiều vẫn lo lắng. Thông thường những hạ nhân từng hầu hạ một chủ nhân khác sẽ rất ít khi được vị chủ tiếp theo bỏ qua hiềm khích mà trọng dụng. Chỉ có điều nàng cho rằng nữ nhân trước mắt này sẽ khác, nàng ấy căn bản không đơn thuần như vẻ bề ngoài.

Diệp Linh Sương nhìn nàng ta hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười: "Nếu người thật sự sẽ trung thành như lời người nói, tất nhiên ta sẽ không bạc đãi người. Tuy vậy, trên đời này tri nhân tri diện bất tri nhân tâm (1) nhiều lắm. Ta lại không biết người có như thế hay không, hoặc trong bụng cũng có tâm cơ tính toán vì lợi ích bản thân."

(1) Tri nhân tri diện bất tri nhân tâm: biết người biết mặt nhưng lại không biết được lòng người.

Vân Kiều hơi nâng mắt, cả người trở nên căng thẳng không nói lời nào, chậm rãi cúi đầu. Bàn tay nắm lại một chút rồi lập tức buông ra, sau đó bất chợt ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy ánh sáng nhìn nữ tử trước mắt: "Nô tỳ không dám giấu diếm tiểu chủ điều gì, thật ra nô tỳ đã sớm chán ghét cuộc sống trong cung. Nô tỳ hi vọng sẽ có một ngày, tiểu chủ không còn ở vị trí này nữa mà là một chức vị cao hơn, có đủ quyền lực để có thể cho nô tỳ rời cung."

Diệp Linh Sương nhìn thẳng vào mắt nàng ta một lúc lâu, cười nói: "Người cứ thế mà tin tưởng vào năng lực của ta?"

Vân Kiều nói: "Dựa theo ngôn ngữ, hành động, cử chỉ của tiểu chủ, nô tỳ có thể thấy được tiểu chủ không phải là người bình thường. Hơn nữa... đã tâm không nhỏ." Sau khi nói xong lại lập tức cúi đầu quỳ trên mặt đất.

"Nô tỳ nói lời xằng bậy, mong tiểu chủ thứ tội."

"Người và nha đầu Mặc Nguyệt kia thật giống nhau, biết chính xác điều mình muốn." Diệp Linh Sương nhìn người đang quỳ trên mặt đất kia, hài lòng đáp: "Ta rất tán thưởng thái độ cư xử này của người, nếu về sau người có thể trợ giúp ta, yêu cầu kia tất nhiên là không thành vấn đề... Được rồi, đứng lên đi."

"Đa tạ tiểu chủ!" Tận bây giờ về mặt Vân Kiều mới được thả lỏng, không đầy áp lực như lúc trước.

Diệp Linh Sương phát tay cho Vân Kiều lui đi, tựa người vào cửa sổ, nhìn những bóng cây xa xa. Đây chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hiện tại làm sao nàng có thể tùy ý mà tin tưởng kẻ khác được nữa đây?

Lại nói về việc Hoàng thượng thăng nàng lên ba cấp lên thẳng vị trí sung viện, nhưng lại không để nàng chuyển đến thiên điện nào trong lục cung, hẳn chưa bao giờ kéo kiệt trong việc ban ân nhỏ nhoi như thế! Rốt cuộc hẳn đang nghĩ gì? Hay là hẳn chỉ định sủng hạnh nàng một hai lần rồi lãng quên nàng tại Thủy Hà điện không hề quan tâm tới như trước đây? Diệp Linh Sương khẽ nhủ mầy, những ngón tay dài tinh tế ôm lấy bờ vai mềm mại. Suy nghĩ những chuyện phức tạp này, trong lòng phiền chán đến mức dù thế nào cũng không tan đi.

Lý Phúc Thăng tỉ mỉ báo lại tình hình lúc đi tuyên khẩu dụ rồi trình lên chiếc hà bao hoa sen chứa đầy bạc vụn.

Đại Yến Đế nhìn hà bao kia, hơi nhíu mày, lộ ra chút bất mãn. Tiểu nữ nhân này không phải nói muốn chuyên tâm làm cho mình một cái sao, hoá ra những cái khác đều có công dụng như vậy.

"Nghe nói người chờ ở Thủy Hà điện rất lâu?" Lý Phúc Thăng đang muốn lui xuống, Đại Yến Đế đột nhiên hỏi một câu.

"Vâng, Diệp sung viện thỉnh an xong lại đến Cam Tuyền cung một chuyến cho nên về hơi muộn."

Đại Yến Đế trầm mặc: "Nàng ấy thật sự đi thăm Uyển quý tần sao?"

"Hồi Hoàng Thượng, không phải. Diệp sung viện nói khi trước ở tại Lưu Sa cung, nàng có một vị muội muội tốt. Sáng nay lúc đến thỉnh an Kỳ quý phi thì nghe nói nàng ta bị bệnh nên đi thăm, vị muội muội đó đúng là ở tại thiên điện của Cam Tuyền cung." Lý Phúc Thăng thấy Đại Yến Đế dường như có hiểu lầm, liền không nhanh không chậm nói lại mọi chuyện. Nếu là lúc trước, hẳn sẽ không giải thích như thế, nhưng Diệp sung viện là người khiến hắn có ấn tượng không tồi nên theo bản năng nói nhiều vài câu.

"Lúc trước ở Lưu Sa cung có một muội muội tốt?" Đại Yến Đế trào phúng, mang theo vài phần ý cười. Tiểu nữ nhân này thật là khoa trương. Tỷ muội tốt của nàng sao?

Chỉ là, Đại Yến Đế bỗng nhiên đắm chiều, hậu cung này có chuyện tỷ muội tình thâm thì thật sự rất quái dị. Nhớ tới mẫu phi của mình, sắc mặt Đại Yến Đế rõ ràng u ám. "Lý Phúc Thăng, đi điều tra xem vị muội muội mà Diệp sung viện nhắc tới là ai."

Lý Phúc Thăng mấp máy môi vài cái, cuối cùng vẫn cúi đầu cáo lui. Hắn còn nhớ, tại thiên điện của Cam Tuyền cung đúng là có một vị mới từ Lưu Sa cung chuyển tới. Lý Phúc Thăng thoáng suy nghĩ lại diện mạo thanh thuần của An uyển nghi kia, không ngờ chỉ ngắn ngủi một tháng, Hoàng Thượng đã quên người này không còn một mảnh.

Làm nữ tử ở hậu cung thật đáng thương! Lý Phúc Thăng lắc đầu thở dài, thậm chí còn có những nữ nhân chẳng biết đang ở nơi nào.

"Tiểu chủ, tối nay Hoàng Thượng tới chỗ Kỳ quý phi." Mặc Nguyệt hạ giọng bẩm báo tin tức mình tìm hiểu được trước đó không lâu với nữ tử đang ngồi trên tháp.

"Ta đã biết." Diệp Linh Sương thần nhiên lên tiếng không chút kinh ngạc. Chỉ là Mặc Nguyệt có hơi bất mãn, chẳng lẽ Hoàng Thượng chỉ sủng hạnh hai lần rồi không đến Thủy Hà điện nữa sao? Việc này Mặc Nguyệt lo lắng cũng có lý do, diện mạo của Liễu tài nhân ở Hồng Lạc điện cực kỳ xinh đẹp, nhưng Hoàng Thượng chỉ ghé qua hai lần, sau đó không quay lại nữa.

"Đều đi xuống nghỉ đi, không nên đợi nữa." Diệp Linh Sương lạnh nhạt nói.

Mặc Nguyệt nhìn thoáng qua Diệp Linh Sương đang khép mí, khoát tay với mấy người Vân Kiều, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đợi bọn họ đi rồi, Diệp Linh Sương mới mở mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Trăng sáng tỏ vô cùng, nhưng lại bị mây đen che hơn phân nửa.

Nàng vốn đã đoán trước rằng Hoàng Thượng sẽ đến Nguyệt cung. Chỉ là không biết Kỳ quý phi có thể nắm bắt được cơ hội lần này hay không.

Ngày mai đến, sợ là sẽ có không ít người chờ đợi để chê cười nàng... Hậu cung này, chưa bao giờ thiếu người muốn xem diễn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lại Gặp Hoàng Thượng

Edit: Linh Quý Cor

Beta: Nhã Quý Phi

Từ khi Đại Yến Đế đến chỗ Kỳ quý phi một đêm, số lần đến Cam Tuyền cung ít đi rất nhiều. Nếu tình cờ tới thì cũng là đi những cung điện nhỏ khác của Cam Tuyền cung mà thôi.

Nguyên nhân thật ra không có gì đặc biệt, nghe nói Hoàng Thượng biết Uyển quý tần có bệnh nhẹ nên truyền thái y đến xem. Kết quả Ngô thái y chẩn đoán Uyển quý tần bị cảm lạnh. Vì suy nghĩ cho long thể của Hoàng Thượng, Ngô thái y liền khuyên hẩn không nên đến thăm nhiều để tránh nhiễm bệnh.

Đại Yến Đế chỉ thân nhiên ừ một tiếng, rồi không đến chính điện Cam Tuyền cung nữa. Bài tử thị tẩm của Uyển quý tần bị mang xuống đã rất lâu, lâu đến mức Đại Yến Đế dường như đã quên đi sự tồn tại của người này. Cửa Cam Tuyền cung cũng dần dần lạnh lẽo.

Diệp Linh Sương nghe xong tin tức này, khẽ nhếch khoé miệng, trong lòng chợt thấy vui sướng vô cùng. Nàng cầm lấy chiếc quạt nhỏ từ trong tay Mặc Nguyệt, tự tay quạt cho chính mình.

"Nương nương, đã gần mười ngày rồi mà Hoàng Thượng vẫn chưa tới Thuý Hà điện của chúng ta." Mặc Nguyệt lấy một chiếc quạt nhỏ khác từ trên bàn, theo thói quen nhẹ nhàng quạt cho chủ tử nhà mình, thuận tiện nói một câu.

Tuy rằng nàng cũng rất vui khi con đường rộng mở của Uyển quý tần đã là dĩ vãng từ khi bị thất sủng, nhưng lâu rồi Hoàng Thượng cũng không đến chỗ của nương nương. Nàng không thể không lo lắng.

"Mặc Nguyệt, Hoàng Thượng có rất nhiều việc phải làm. Không phải những ngày qua, hơn phân nửa thời gian Hoàng Thượng đều đến nghỉ ở chỗ của Kỳ quý phi và Hiền phi sao, tất nhiên ta so với các nàng thì kém vài phần." Diệp Linh Sương lãnh đạm cười, dường như nàng xem chuyện Hoàng Thượng sủng hạnh ai khác là việc bình thường. Chỉ là Mặc Nguyệt không biết, ẩn dấu trong lời nói đó một sự toan tính.

"Tâm trạng ta lúc này rất tốt, muốn ở trong sân luyện chút quyền cước, người giúp ta tìm một chiếc quần. Hiện tại ta đang mặc váy nên chắc không tiện lắm đâu." Diệp Linh Sương ngữ khí nhẹ nhàng cười nói với Mặc Nguyệt.

Vân Kiều vừa mới pha trà bước vào, nghe được lời này, bàn tay cứng lại một chút, nàng vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Linh Sương, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng về phía Mặc Nguyệt. Nàng có nghe lầm hay không, nương nương nói muốn đi ra ngoài luyện quyền cước? Đây là việc mà nữ tử hậu cung được nuông chiều từ bé nên làm sao?

Mặc Nguyệt hơi gật đầu với nàng ta, vẻ mặt mang ý cười, đi đến tủ quần áo, bắt đầu tìm kiếm bộ quần áo phù hợp.

"Vân Kiều, nha đầu Bội Hoàn kia đâu?" Diệp Linh Sương nhận chén trà từ trong tay Vân Kiều, sau đó thoải mái lả trà Bích U nổi trên mặt nước rồi chậm rãi uống.

"Hồi bẩm nương nương, mới vừa rồi thấy nước trong ấm trà hết nên Bội Hoàn đã đem ấm đi Noãn Âm các." Vân Kiều cúi đầu đáp. Chợt thấy Diệp Linh Sương đặt cây quạt nhỏ lên một góc bàn, nàng liền tự mình nhặt lên, nhẹ nhàng quạt cho chủ tử.

"Nha đầu này cũng thật chịu khó." Diệp Linh Sương thả chén trà lên bàn, cười nói một câu.

Mặc Nguyệt tìm được một bộ quần áo màu hồng đào, sau đó búi cho Diệp Linh Sương kiểu tóc Thập Tự Kế (1) xinh đẹp. Đầu tiên búi tóc theo hình chữ thập, sau đó buông xoả phần tóc dư ra ở hai bên vai và dùng thêm cây trâm Trường Vân xanh biếc để cố định tóc. Xong hết mọi thứ, cả người Diệp Linh Sương đột nhiên phát ra sự thanh lệ thoát tục, lại pha thêm vài phần khí chất nữ hiệp.

(1) Thập Tự Kế: xem thêm tại đây

"Nương nương như thế này thật sự làm chói mắt nô tỳ." Mặc Nguyệt cười nói.

Nàng mang tới một đôi khuyên tai màu hồng nhạt, định đeo lên đôi tai trắng mịn kia, nhưng Diệp Linh Sương đưa tay ngăn lại: "Không cần phiền toái như vậy, chỉ là đi luyện chút quyền cước mà thôi."

Vân Kiều đứng ở một bên che miệng cười trộm, trêu ghẹo nói: "Tay nghề Mặc Nguyệt tỷ tỷ thật khéo, trang điểm thế này, nương nương thoát nhìn không mất đi sự cao quý, nhưng lại thêm vài phần hoạt bát."

"Được rồi, các người cũng đừng trêu chọc ta. Vân Kiều, gọi An Đức Tử và Ngô Đoàn trông chừng ở ngoài điện, nếu có người đến thì báo một tiếng." Diệp Linh Sương vui vẻ liếc nhìn hai người bạn họ một cái.

"Tiểu chủ yên tâm, lúc này khi Mặc Nguyệt tỷ tỷ trang điểm cho người, nô tỳ đã nói với họ." Vân Kiều cười nói, cùng Mặc Nguyệt mỗi người một bên giúp Diệp Linh Sương đứng dậy.

"Năng lực làm việc của người thật vừa ý ta." Diệp Linh Sương vừa lòng nhìn nàng ta, khoé miệng khẽ nhếch. Dù sao thì nha đầu kia đã ở Tư Lễ viện bốn năm qua, quy củ không phải thuộc dạng tầm thường, cách đối nhân xử thế cũng rất thấu đáo.

Chỉ chốc lát sau, Bội Hoàn mang nước ấm về, thấy y phục trên thân chủ tử thì kinh ngạc vô cùng, mắt sáng lên, hiểu kì tội đồ." Nô tỳ không ngờ nương lại biết võ."

Diệp Linh Sương lắc đầu, vẻ mặt đầy ý cười: "Chỉ là khoa chân múa tay thôi, không đáng nhắc đến, không tin người hỏi nha đầu Mặc Nguyệt kia đi."

"Bội Hoàn muội muội đợi lát nữa nhìn thì sẽ biết "hăng lực" của nương nương." Mặc Nguyệt cười nói, nhưng không trực tiếp trả lời.

Một lát sau, ba nha hoàn đứng trong hiên không thể rời mắt khỏi nữ tử đang ở giữa sân thi triển quyền cước. Lúc thì nhảy lên cao tung vài cước, lúc thì liên tục lộn mấy vòng. Bội Hoàn sợ tới mức hai tay ôm ngực, hai mắt mở to, thì ra nương nương nhà mình đúng là thật sự có tài.

iệp Linh Sương cảm thấy bản thân mới chỉ lặp đi lặp lại vài động tác, trán đã lấm tấm mồ hôi, toàn thân cực kì sáng khoái. Trước khi trọng sinh, nàng vốn sinh ra ở gia đình võ tướng. Thuở nhỏ tuy học cầm kỳ thi hoạ cũng không quên tập một số chiêu để phòng thân.

Chỉ là từ khi vào cung, vì phải giữ lễ nghi tuyệt đối nên nàng đã thu lại sự hoang dã của bản thân. Mục tiêu của nàng, là đoan trang ngồi ở vị trí quyền lực mà mọi phi tần trong hậu cung đều mong muốn.

Diệp Linh Sương trong này thoải mái bao nhiêu thì hai tiểu thái giám ngoài điện lại khổ bấy nhiêu. Bình thường Thuý Hà điện chẳng có người đặt chân tới, trừ việc vài hôm trước có một số phi tần phẩm cấp thấp như Tuyền bảo lâm đến để tâm sự nỗi lòng chua xót của bản thân. Đã nhiều ngày trôi qua, hai người canh giữ ngàn vạn lần không ngờ đến, hôm nay Thuý Hà điện lại nghênh đón một nhân vật lớn như vậy.

"Hoàng... Hoàng Thượng, đề nô tài đi vào thông báo cho Diệp sung viện một tiếng, như vậy Diệp sung viện có thể chuẩn bị tốt." Hai chân An Đức Từ có chút run nhưng vẫn kiên trì nói. Ngô Đoàn cũng liên tục gật đầu.

Đại Yến Đế lạnh lùng quét mắt nhìn hai người một cái. Nếu hắn muốn gõ trống khua chiêng đến, thì sao chỉ để một mình Lý Phúc Thăng đi theo? Thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của hai người, Đại Yến Đế hơi nheo mắt lại, tầm nhìn chuyển về phía cửa lớn của Thuý Hà điện.

Theo lẽ thường tình, ban ngày ban mặt thì toàn bộ cửa nên mở ra, nhưng cửa điện của Diệp Sung viện đóng chặt, lại còn cho thái giám đứng ngoài canh chừng, chuyện này cũng thật kỳ quái!

"Hoàng Thượng, không bằng đề nô tài đi trước xem sao." Lý Phúc Thăng thấy Đại Yến Đế không có động tĩnh gì, chỉ dùng hai mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cửa điện, liền nhắc nhở hắn một câu.

"Không cần." Đại Yến Đế thần nhiên nói. Đôi môi mỏng khẽ giương lên, nhìn lướt qua cái trán đầy mồ hôi lạnh của hai tiểu thái giám, trực tiếp đi vào. Hắn cũng không để Lý Phúc Thăng mở cửa thay, tự mình dùng tay đẩy ra. Kéo kẹt một tiếng, cửa bị mở, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cho Đại Yến Đế ngẩn ngơ ngay tại chỗ.

Ba tiểu nha đầu sùng bái nhìn nữ tử như con khỉ nhỏ đang chạy tới chạy lui trong viện. Nữ tử một thân quần áo đơn giản màu hồng đào, bàn tay lưu loát đâm ra vài quyền. Búi tóc Thập Tự Kế kia bởi vì động tác của nàng mà bay qua bay lại, nhìn vào cực kỳ thanh tú. Mà đúng lúc hắn bước vào, nữ tử kia vừa vịn tung một cước và một quyền.

Mọi người nhìn qua hướng phát ra âm thanh, trong lòng hết sức kinh hãi.

"Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế." Mặc Nguyệt sợ tới mức vội quỳ trên mặt đất, thần sắc lo lắng vội trộm nhìn tư thế tung cước và quyền của chủ tử, tư thế này... thật khiếm nhã.

Diệp Linh Sương cực kì buồn bực, ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ đến thẳng nhãi hoàng đế này lại đến Thuý Hà điện. Nhớ tới động tác của mình lúc này, nàng ngay lập tức thu hồi chân tay, cúi đầu nói: "Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng."

Khuôn mặt Diệp Linh Sương đỏ ửng, trong lòng cũng vô cùng ảo não. Mới vừa rồi nàng rất chuyên tâm tập võ, quên mất cảnh giác xung quanh.

"Ha ha..." Đại Yến Đế thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, đột nhiên cười ha hả, chấp tay sau lưng đi tới trước mặt Diệp Linh Sương. Hắn giúp nàng đứng dậy, vẻ mặt đầy ý cười: "Trẫm tưởng ban ngày ái phi đóng cửa điện làm gì, hoá ra là ở trong này làm chuyện khiếm nhã như vậy."

Nghe lời này, Diệp Linh Sương kinh sợ, liền cúi người thỉnh tội, lại bị Đại Yến Đế ôm vào lòng, hơi lão đảo.

"Tần thiếp có tội." Diệp Linh Sương cúi đầu nói, gương mặt theo bản năng nhích lại gần trong lòng hắn, âm thầm che giấu hai bầu má đỏ ửng kia.

"Ồ? Ái phi có tội gì?" Đại Yến Đế nhíu mày nhìn nàng. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng nắm lấy cằm nâng mặt nàng lên, có chút sung sướng thưởng thức bộ dáng xấu hổ đỏ mặt này.

"Tần thiếp không nên vào lúc ban ngày ban mặt làm chuyện khiếm nhã như vậy, tần thiếp biết sai rồi." Ánh mắt Diệp Linh Sương vì nhuộm một tầng nước mắt nhàn nhạt nên càng thêm trong suốt, vừa buồn bực vừa thẹn thùng nhìn chằm chằm nam tử trước mắt

"Thật ra, trẫm không trách người, đừng tự oan ức như thế, đứng lên đi." Đại Yến Đế thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rung rung ngại ngùng không thôi của Diệp Linh Sương, đột nhiên thấy vui vẻ. Hắn vừa cười vừa vuốt ve đôi má hồng nhuận.

"Khiến cho Hoàng Thượng nhìn thấy bộ dáng thô tục của tần thiếp, trong lòng Hoàng Thượng nhất định là không vui. Tất nhiên tần thiếp thấy có lỗi."

Diệp Linh Sương đẩy bàn tay to lớn của hấn ra.

Thoáng thấy hấn nhú mày một chút, nàng lại đem khuôn mặt vui vào trong lòng hấn, bắt đầu nhỏ giọng oán trách: "Vì sao Hoàng Thượng lần nào cũng trêu đùa tàn thiếp như vậy? Đến đây cũng không cho hạ nhân thông báo một tiếng làm tàn thiếp quần bách. Hoàng Thượng thật quá đáng, tàn thiếp chán ghét người!"

Nghe thấy hai chữ chán ghét, chân mày Đại Yến Đế cau lại, một lần nữa nâng khuôn mặt áp trong lòng mình lên: "Nếu ái phi ghét trầm đến vậy, liệu hiện tại trẫm có nên đi để vừa ý ái phi?" Trong mắt hấn đầy vẻ trêu chọc.

Tiểu nữ nhân này lại nói ghét hấn, lần đầu tiên có người dám nói hai chữ "chán ghét" ở trước mặt hấn. Nhưng trong lòng hấn không có chút gì giận dữ, ngược lại có vẻ hưởng thụ?

"Hoàng Thượng muốn đi thì đi đi." Diệp Linh Sương quay mặt đi, xoay đầu không nhìn hấn nữa. Thật sự vậy sao?

Đại Yến Đế thấy buồn cười trong lòng, dừng một chút liền gật đầu đồng ý: "Tốt thôi, trẫm đi trước. Chờ ái phi hết giận, trẫm lại đến." Vừa quay người lại, vạt áo liền bị một cánh tay mảnh khảnh ngọc ngà nắm chặt. Đại Yến Đế quay đầu nhìn nàng, ý cười trong mắt càng sâu.

"Hoàng Thượng tốt xấu gì cũng đã đến, chẳng lẽ cứ đi như vậy." Ánh mắt nàng chăm chú nhìn thẳng vào hấn, mang theo chút hờn dỗi bất mãn

"Ha ha..." Đại Yến Đế cười rộ lên. Trong tiếng kinh hô của nàng, hấn bỗng đứng ôm nàng lên, cất cao giọng nói: "Đi, trẫm và ái phi vào phòng nói chuyện nào."

Nhìn đôi mắt sâu thẳm đột nhiên trừng lớn dán chặt vào mình, Đại Yến Đế cúi đầu hôn lên mặt nàng, tâm tình đặc biệt vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bản sắc nam nhi

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Nguyên Đức Phi

"Hoàng Thượng, hiện tại còn đang là ban ngày". Diệp Linh Sương vui đầu vào ngực Đại Yến Đế, có chút ngượng ngùng nhắc nhở hấn, nhưng vẫn đưa tay vào sau gáy hấn, cả người như treo trên người Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế không để ý lắm, khoe miệng cười càng sâu, bế ngang ôm nàng đi thẳng vào nội các của Thúy Hà điện, thấy nàng thật sự quần bách liền cười nói: "Ái phi không cần hoảng sợ, hiện tại mặt trời đã xuống núi, không được coi là ban ngày"

Diệp Linh Sương vừa nghe liền ngẩng đầu nhìn sắc trời, khoe môi không khỏi âm thầm giật giật, vậy mà hấn lại có thể trọn mắt nói dối! Rõ ràng là trời còn đang sáng như ban ngày, hiện tại nhiều lắm cũng là giờ dùng cơm tối, nghĩ như vậy, Diệp Linh Sương vội hỏi: "Hoàng Thượng đã dùng bữa tối chưa?"

Cước bộ Đại Yến Đế chợt khựng lại rồi lại tiếp tục bước về phía trước, cười nói: "Chưa ăn, hôm nay xử lý tấu chương xong sớm, nghĩ đến thăm nàng một chút ngược lại đã quên mất lát nữa phải dùng bữa tối".

"Vậy Hoàng Thượng nên trở về dùng bữa tối, đừng nên bỏ lỡ canh giờ". Diệp Linh Sương vội vàng giãy giụa muốn đứng dậy, lại bị hấn dùng một tay ấn trở lại trong ngực, thuận tiện vỗ vỗ vài cái vào mông nàng, "Không nên lộn xộn, trẫm thấy thân thể nàng nhỏ nhắn, không nghĩ đến khi ôm thể này lại không hề nhẹ". Dứt lời, mày kiếm nhướng lên, đẩy ý trêu chọc.

Tâm Diệp Linh Sương đại biến, nàng đã lớn thế mà còn bị người khác đánh đòn! Trùng lớn đôi mắt to gọn nước, giãth mình nhìn nam nhân trên đỉnh đầu, mặt bất giác đỏ lên.

"Ha ha, thế nào, còn muốn trẫm đánh nữa hay thôi?" Đại Yến Đế tâm tình rất tốt, thường thức khuôn mặt vừa thẹn vừa giận của Diệp Linh Sương, cúi đầu hôn lên mặt của nàng, cười nói: "Đôi mắt ái phi thật là đẹp, lúc trùng mắt, con ngươi linh hoạt so với quả bồ đào buổi sáng trẫm ăn còn tròn hơn mấy phần, đen hơn mấy phần.

Diệp Linh Sương lại tức giận trừng mắt tức hấn một cái, vẻ mặt giống hệt câu nói vừa rồi, khiến Đại Yến Đế không khỏi cười khẽ.

"Hoàng Thượng hay là thả thần thiếp xuống đi, thần thiếp sợ làm Hoàng Thượng mệt mỏi". Diệp Linh Sương đỏ mặt nói.

Đại Yến Đế cúi đầu nhìn nàng, lông mày nhú lại: "Thế nào, ái phi không có lòng tin với trẫm?"

“ Là Hoàng Thượng mới vừa nói ôm thần thiếp rất nặng, thần thiếp là vì Hoàng Thượng mà cân nhắc”. Diệp Linh Sương nói với hắn, còn cố tình nhấn mạnh hai chữ "cân nhắc".

Đại Yến Đế cười ha ha, thì ra tiểu nữ nhân còn dễ bụng câu nói lúc nãy, đúng là lòng nữ nhân hẹp hòi.

Không bao lâu, hai người đã vào đến nội các, lực đạo ôm Diệp Linh Sương của Đại Yến Đế mười phần không hề giảm đi, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trực tiếp ngồi xuống chiếc giường duy nhất trong phòng. Đại Yến Đế lại không có để nàng xuống mà để cho nàng ngồi ở trên đùi của mình. Diệp Linh Sương trong lúc lơ đãng nhìn qua, tư thế ngồi này có chút... mập mờ, giường ngắn chỉ có thể chứa một người, hai người ngồi có vẻ chen chúc. Khó trách Đại Yến Đế nhíu nhíu mày nói:” Lần trước nên ban cho nàng trường sập cùng bàn ghế, những thứ khác nên giảm lại”.

Ngươi mỗi lần đều chỉ biết khen thưởng châu báu, đồ trang trí đeo tay, nào đâu chú ý đến những thứ này, Diệp Linh Sương trong lòng phản bác.

“ Kỳ thật Thụý Hà điện mọi thứ đã đầy đủ, thần thiếp không dám cầu xin nhiều hơn”. Diệp Linh Sương cúi đầu nói, khoe miệng lại nhẹ nhếch lên.

“ Ái phi rõ ràng là muốn lại còn khẩu thị tâm phi”. Nhìn bộ dạng cười trộm của nàng, Đại Yến Đế không khỏi nói lời trêu ghẹo.

Diệp Linh Sương chỉnh chỉnh thân thể, nhìn chăm chăm vào con ngươi đen tít mịch của Đại Yến Đế, vẻ mặt nghiêm túc: "Thần thiếp chẳng qua cảm thấy Hoàng Thượng nghĩ đến thần thiếp nên trong lòng thập phần vui vẻ”. Cúi đầu nhìn nàng, con ngươi Đại Yến Đế khẽ lóe sáng, môi bạc mỉm cười câu dẫn: "Trẫm tất nhiên là nghĩ đến ái phi, nếu không sao lại thừa dịp không có chính sự đến thăm ái phi đây?”

"Trong lòng thần thiếp rất vui”. Diệp Linh Sương nhìn hắn thật lâu, cười nhạt nói. Thoảng vòng qua cổ hắn đứng dậy, nhẹ nhàng hôn hắn một cái, sáng khoáy mở lớn hai mắt nói: "Đây là khen thưởng cho ngài”.

"Khen thưởng?" Đại Yến Đế như nghe thấy điều gì thú vị, khẽ cười cười, đưa tay xoa nắn đôi gò má trắng mịn vài cái, cười đến cực kì vui vẻ, cho đến bây giờ chỉ có hắn khen thưởng người khác, lần đầu có người khen thưởng cho hắn, còn lại là một tiểu nữ nhân, thật là mới lạ.

"Ái phi khen thưởng hình như có chút keo kiệt, trẫm vẫn chưa thỏa mãn, ái phi nói nên làm thế nào bây giờ?" Đại Yến Đế dùng đầu ngón tay niết niết khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng của nàng, ôn nhu hỏi. Diệp Linh Sương cảm thấy mặt ngứa ngứa, muốn đẩy bàn tay đang làm loạn kia ra. Như phát giác được ý đồ của nàng, Đại Yến Đế dùng tay còn lại nắm lấy tay nhỏ, híp híp mắt, “ Còn muốn phản kháng trẫm, hử? Ai cho ngươi lá gan này?" Vẻ mặt hắn nghiêm túc, nhưng trong lời nói pha lẫn tiếng cười.

"Tất nhiên là Hoàng Thượng cho”. Diệp Linh Sương một chút cũng không sợ vẻ uy nghiêm kia, cười đáp. Thấy hắn chuẩn bị có hành động tiếp theo, vội hỏi: “ Hoàng Thượng, đã đến giờ dùng bữa tối, Hoàng Thượng nên dùng bữa, nếu làm ảnh hưởng đến long thể, tội danh này thần thiếp không thể gánh nổi”.

Dứt lời, khẽ đẩy thân thể hắn, ra hiệu cho hắn thả nàng ra. Đại Yến Đế khẽ nhíu nhíu mày, cũng không có làm khó nàng, buông lỏng trói buộc trên eo thon, trong lòng lại nghĩ: Tiểu nữ nhân này, các phi tần khác đều ước gì hắn có thể lưu lại, nàng thì tốt rồi, vội vàng đuổi hắn.

Diệp Linh Sương thấy thần sắc hắn không vui, cho rằng hắn muốn rời khỏi, ngoại dự liệu hắn lại hướng ra cửa trầm giọng gọi:” Lý Phúc Thăng, gọi vài thái giám tay chân lanh lẹ chuyển bàn cùng hai ghế dựa gỗ tử đằng đến đây, thuận tiện dọn đồ đầu bếp chuẩn bị vài món ăn, đêm nay trẫm sẽ dùng bữa cùng Diệp Sùng viện tại Thụý Hà điện”.

Một đám người Lý Phúc Thăng thấy Đại Yến Đế cùng Diệp Sùng viện vào nội các, đã sớm đứng tại cửa chờ bên trong sai bảo, lúc này vừa nghe Đại Yến Đế phân phó như thế, Lý Phúc Thăng khẽ kinh ngạc, liên tục không ngừng hỏi:” Hoàng Thượng, bàn ghế sẽ lập tức được đưa đến, còn đồ ăn nên do đầu bếp ngự thiện phòng làm mang đến, hay là...”

“ Không cần, Trẫm sẽ dùng đồ ăn tại phòng bếp cùng Diệp Sùng viện”, Không đợi hắn xin chỉ thị xong, Đại Yến Đế liền lên tiếng.

Hoàng Thượng là nhất thời nổi hứng ở lại Thụý Hà Điện dùng bữa, nhưng chuyện này lại là khổ cho đám người làm trong phòng bếp, trong ngày thường bọn họ chỉ chuẩn bị thức ăn cho vài phi tần phẩm cấp thấp, ngoài ra còn Thụý Hà điện cùng Lạc Hồng điện và vài tiểu cung điện khác đều là các phi tử không được sủng ái, cho nên số lượng món ăn cũng không nhiều, nguyên liệu nấu ăn cũng không có phong phú. Hôm nay đầu nghĩ đến vạn tuế gia lại ở lại dùng bữa tối. Một đám người trong phòng bếp cùng vài tiểu thái giám làm việc vất vả tâm tình hoảng hốt, miễn cưỡng đến trước bữa tối chuẩn bị được một bàn thức ăn.

Diệp Linh Sương thấy bữa tối được chuẩn bị thịnh soạn không khỏi tròn to mắt ngạc nhiên, quả nhiên dùng bữa cùng Hoàng Thượng có rất nhiều chỗ tốt. Đại Yến Đế lại không có biểu tình gì, miễn cưỡng dùng vài ngụm liền đặt đũa xuống, nhìn nữ nhân bên cạnh đang dùng ngon miệng, ngoác ngoác môi hỏi: " Mấy món ăn này rất hợp khẩu vị của ái phi?”

Lúc này mới nhìn rõ Đại Yến Đế đã buông đũa xuống, Diệp Linh Sương cũng vội vàng dừng tay, thỏa mãn gật gật đầu “ Món ăn hôm nay ngon hơn so với ngày thường”.

Đại Yến Đế vừa nghe những lời này, trên mặt liền hiện lên vài phần vui vẻ. Chính là có hắn đến cho nên món ăn hôm nay có thêm vài phần hương vị.

Đại Yến Đế nghĩ như thế, lại không biết Diệp Linh Sương chỉ đơn thuần là ý trên mặt chữ, từ lúc nàng tiến cung đến hôm nay, thức ăn nàng dùng tốt nhất cũng chỉ bằng với phẩm cấp của nha hoàn thượng đẳng, cuộc sống xem như cực kỳ kham khổ. Mặc dù Diệp Linh Sương không so đo trong việc ăn uống, nhưng nếu có thể ăn ngon hơn một chút tất nhiên là vui vẻ.

Dùng xong bữa tối, Mặc Nguyệt cùng vài nha hoàn chờ ngoài cửa vội vàng cúi đầu tiến vào thu thập bát đĩa, An Đức Tử cùng Ngô Đoàn thì giúp đỡ thu

thập bàn ghế mang đến phòng trống không sử dụng. Đi đến cửa, Mặc Nguyệt len lén quay đầu lại nhìn hai người, Diệp Linh Surong đang cầm khăn lụa lau khóe miệng giúp Đại Yến Đế, bộ dạng cực kì mập mờ đến. Mặc Nguyệt che miệng cúi đầu đi ra ngoài, xem ra đêm nay Hoàng Thượng sẽ nghỉ lại ở Thụý Hà điện.

Đại Yến Đế cúi đầu nhìn nữ nhân đang nghiêm túc lau khóe miệng giúp mình, con ngươi lóe sáng, trong mắt dần dần nhiễm một tầng tình dục nhàn nhạt, hai tay nắm ở eo của nàng từ từ siết chặt, làm nàng kinh hãi kêu lên.

"Ăn mặc không tệ". Đại Yến Đế thấp giọng cười nói, kè sát vào vành tai mềm mại của nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy.

"Hoàng Thượng, đừng... hiện tại vẫn còn sớm". Khuôn mặt trắng nõn của Diệp Linh Surong set qua một tia ửng đỏ, khẽ đưa tay nhẹ đẩy hất một cái.

Hất lại làm như không nghe thấy lời nàng nói, đưa tay nâng cằm của nàng lên, hôn xuống đôi môi anh đào mộng nước mấp máy kia, một phen hôn sâu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở hổn hển, tâm tình của hắn rất tốt: "Trầm cùng ái phi đi ra ngoài dạo một chút đi".

Diệp Linh Surong thấy hắn muốn đứng lên, có chút quẫn bách nhìn qua hắn rồi nhìn đến trang phục mình đang mặc: "Thần thiếp có nên đi thay trang phục hay không?"

"Không cần, trang phục này nàng mặc rất đẹp, trầm rất thích". Đại Yến Đế đưa tay vòng qua eo nàng, đi ra bên ngoài điện. Phong cảnh xung quang Thụý Hà điện cũng không có gì đặc sắc, nơi có thể đi dạo chỉ có bên ngoài Lạc Hồng điện có rải rác vài cây hoa đào cùng cách Thụý Hà điện không quá xa là một hồ sen.

"Ái phi muốn đi dạo nơi nào?" Đại Yến Đế nhìn gò má của Diệp Linh Surong, cười hỏi.

"Đi nơi nào cũng được, chỉ cần có thể ở bên Hoàng Thượng là được rồi". Diệp Linh Surong thấp giọng trả lời, tay khẽ đưa đến gần tay hắn, mang theo vài phần tình nghịch, nhưng chỉ nhẹ chạm vào rồi nhanh chóng thu trở về.

Đại Yến Đế thoáng sững sờ, vội vàng bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng, dùng tay của mình bao lấy, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười say lòng người: "Đi thôi, chúng ta đến hồ sen đi dạo một chút".

"Được". Diệp Linh Surong ôn nhu trả lời, nhìn qua có vẻ nhu thuận, trên mặt dần dần lan rộng một vệt đỏ ửng. Diệp Linh Surong cho rằng hai người sẽ ngồi thưởng thức hoa sen trong hồ, sau đó hai bên cùng tâm sự, đáng tiếc trời không chiều lòng người. Tất cả bị phá hỏng bởi sự xuất hiện của một nữ nhân, cũng là phi tần bên cạnh hồ sen.

Trên khối đá ngày thường Diệp Linh Surong thích ngồi xuất hiện một mỹ nhân, trang phục bạch sắc càng tôn thêm vẻ đẹp của nàng. Trên búi tóc đẹp mắt cài một cây trâm hoa đào, nàng khẽ quay đầu, gương mặt tràn ngập phong tình có chút kinh ngạc nhìn về phía hai người đang đi đến.

Một nữ nhân câu dẫn như thế ai không thích? Đặc biệt bây giờ trang phục Diệp Linh Surong mặc đơn giản, so sánh với nàng ta không khỏi có chút bình thường, nhưng nam nhân lại càng ưa thích nữ nhân ăn mặc diêm dúa. Diệp Linh Surong đứng phía sau Đại Yến Đế trông thấy hắn khẽ thất thần, trong lòng không khỏi hừ lạnh, nam nhân đều cùng một bản tính.

Tay Đại Yến Đế khẽ buông lỏng vài phần, Diệp Linh Surong lặng lẽ rút tay ra, cúi thấp đầu, chỉ lộ ra cổ trắng nõn. Đại Yến Đế bừng tỉnh hoàn hồn, nhìn bàn tay trống, nhìn tiểu nữ nhân đã vô thức bước xa một bước, mày nhíu lại không vui, trong lòng lại xuất hiện một tia sung sướng khó hiểu. Để bàn tay bị ghét bỏ ra phía sau, lấy lại vẻ mặt bình tĩnh nghiêm nghị đánh giá nữ nhân trước mắt.

"Thần thiếp không biết Hoàng Thượng cùng muội muội sẽ đi dạo ở nơi này, quấy rầy nhả hứng ngắm cảnh của Hoàng Thượng cùng muội muội, thần thiếp có lỗi". Liễu tài tử vội vàng phúc thân hành lễ với Đại Yến đế, về mặt áo nào nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Giữa đường gặp phải yêu tinh

Editor: Mị Thường tại

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Không biết? Ngươi lại còn nói không biết? Diệp Linh Surong thiếu chút nữa đã cười ra tiếng. Liễu Lạc Đan ngươi sợ là đã sớm thăm dò được Hoàng Thượng sẽ đi ngang qua chỗ này. Diệp Linh Surong cúi đầu, giấu đi nụ cười mỉa mai.

"Người không biết thì vô tội, ái phi không nên tự trách như vậy." Đại Yến Đế cười nhạt nói, đỡ vai nàng ta một cái, chỉ là nụ cười hoàn mỹ kia làm người ta không khỏi cảm thấy có vài phần giả tạo.

"Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng không trách tội." Lúc này Liễu Tài tử mới thẳng đầu gối lên, cười nhìn Đại Yến Đế, trên mặt lại có mấy phần thẹn thùng.

"Sao Liễu tỷ tỷ lại nhớ tới hồ sen cách không xa Thuý Hà điện? Ta còn cho rằng tỷ tỷ đang ở Hồng Lạc điện nghỉ ngơi dưỡng sức chứ." Diệp Linh sương ngẩng đầu, nhìn nàng ta, cười hỏi, trong lời nói lại mang theo tia mỉa mai không che giấu.

Đại Yến Đế khẽ nhíu mày nhìn nàng, nhưng rồi lập tức giãn ra. Bình thường thấy nữ nhân mặt trái mặt phải, tiểu nữ nhân này phản ứng như vậy làm cho hắn thấy mấy phần chân thật, mặc dù lời nói nghe xác thực là không tốt lắm.

"Ở Hồng Lạc điện ngậm ngốc lâu nên có chút phiền muộn, liền đi ra ngoài một chút, lại nhớ tới bên này có hồ sen nên thuận đường qua xem. Mấy ngày nay vừa vặn là ngày sen nở." Liễu Tài tử trả lời, dứt lời liền nhìn hoa sen trắng như bạch ngọc kia, khoẻ miệng mỉm cười, ngược lại có phần thuần túy là ngắm cảnh. Mấy nhân ngắm cảnh quả thực là phong cảnh xinh đẹp, Đại Yến Đế không khỏi nhìn nàng ta thêm vài lần.

"Hoàng Thượng và muội muội có muốn đến Hồng Lạc điện ngồi một lát không?" Liễu Tài tử phong tình vạn chủng nhìn Hoàng Thượng còn thuận tiện liếc nhìn Diệp Linh Sương.

Diệp Linh Sương cười thầm, người muốn Hoàng Thượng đến chỗ người ngồi rồi thuận tiện nghỉ ngơi tại đó đi. Liễu Lạc Đan, người tính toán thật giỏi, lâu nay không gặp, cũng làm cho ta thay đổi cách nhìn.

Đại Yến Đế trầm mặc, đột nhiên nở nụ cười, dư quang nơi khoẻ mắt quét tới chỗ Diệp Linh Sương đang cúi đầu, nhìn mỹ nhân phong tình vạn chủng trước mặt nói: "Cũng tốt, rất lâu rồi trẫm không đi tiểu viện của người. Ái phi có cùng đi không?" Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Linh Sương đang trầm mặc không nói.

"Đi chứ, tỷ tỷ đã mời há lại không đi?" Diệp Linh Sương cười sáng lạn, thanh âm trả lời đặc biệt thanh thúy. Lúc này ngược lại làm hai người kia một phen thất kinh. Tại thời điểm người ta chẳng chẳng thiết thiết này, bất kỳ người nào cũng thức thời tránh đi, nhưng sao Diệp Sương viện còn lưu lại.

Liễu Tài tử gạt mình, khoẻ miệng khẽ run rẩy, lộ ra nụ cười cứng nhắc "Muội muội và Hoàng Thượng đi trước đi."

Đại Yến Đế đi ở phía trước, Liễu Tài tử và Diệp Sương viện đi song song hai bên, cách một bước chân.

"Trẫm nhớ ở Hồng Lạc điện cách Thuý Hà điện không xa có vài gốc đào phai không?" Đại Yến Đế nhìn gò mà Liễu Tài tử thuận miệng mà hỏi.

Câu hỏi này thiếu chút nữa làm cho Diệp Linh Sương phải cười ra tiếng. Hoàng Thượng người thật biết thế nào là "thương hương tiếc ngọc". Không nhớ rõ viện của một phi tần cũng không sao, nhưng cũng đừng nhắc đến chỗ ở của một phi tần khác. Nhớ Thuý Hà điện lại không nhớ rõ Hồng Lạc điện, hay là nhớ lơ mờ Hồng Lạc điện nhưng lại lấy Thuý Hà điện làm cơ sở? Đây chính là giới nước lạnh vào lòng Liễu Tài tử.

Nụ cười trên mặt Liễu Tài tử cứng đờ, nhưng lập tức đổi lại một nụ cười quyến rũ, trả lời: "Hoàng Thượng nhớ rất rõ, đúng là có mấy gốc cây đào." Trực tiếp bỏ qua mấy chữ Thuý Hà điện.

"Ừ". Đại Yến Đế nhàn nhạt đáp, bước chân ung dung theo con đường nhỏ bên trái mà bước.

Hồng Lạc điện và Thuý Hà điện cách nhau không bao nhiêu. Liễu Tài tử vốn có một thiết thân nha hoàn tự mang vào cung, sau lần sủng hạnh, Tư Lễ viện dựa theo quy củ đưa tới một tiểu thái giám để sai sử. Tư phi Quý Thục Hiền Đức có tám gã sai sử, những phân vị thấp hơn thì giảm bớt, đến ngũ phẩm Quý cơ và Quý nhân trở xuống chỉ có hai người sai sử làm việc nặng, thêm một thái giám và một nha hoàn. Mà từ sau khi Diệp Sương viện được sủng hạnh, bên Tư Lễ viện còn chưa kịp đưa người tới thì Lý Tổng quản, hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng, đã tự mình mang tới bốn gã sai sử. Chuyện này làm không biết bao nhiêu phi tần phân vị thấp hậm mộ lẫn ghen ghét.

Ngoài Hồng Lạc điện có một cung nữ và thái giám giữ cửa, thấy ba người đi tới liền vội vàng cúi đầu hành lễ.

"Vừa rồi nô tỳ chỉ đi dạo nên không mang theo hạ nhân cho nên Mộc Hương và Tiểu An Tử đều ở lại giữ cửa." Liễu Tài tử thuận tiện giải thích một câu nhưng Diệp Linh Sương lại thấy có chút gọi là giấu đầu hở đuôi.

"Về sau ra ngoài mang hạ nhân theo, vẫn thuận tiện hơn." Đại Yến Đế nhìn hai hạ nhân đang gắt gao cúi đầu, cảm giác không thuận mắt bằng người ở Thuý Hà điện.

Một câu nói tùy ý của Đại Yến Đế làm cho Liễu Tài tử ngượng ngùng cắn môi "Nô tỳ nhớ rõ."

Trong điện của Liễu Tài tử ngược lại thật đầy đủ, mọi người vào bên trong. Đại Yến Đế cũng không nhớ những thứ này có phải do mình ban thưởng hay không, chỉ cảm thấy những thứ này nhìn thật quen mắt.

Liễu Tài tử tự mình rót trà, Đại Yến Đế chỉ nhấp miệng thoáng qua liền đặt xuống. Ngày thường hắn đều uống trà ngon, thứ trà bình thường này tất nhiên không vào được mắt hắn. Đương nhiên Đại Yến Đế cũng không keo kiệt một chút ban thưởng, nói với Liễu Tài tử: "Ái phi nên đổi trà, ngày mai Trẫm cho Ngự Trà cung mang một ít trà tốt đến đây."

Liễu Tài tử mở to hai mắt, "Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng ban thưởng."

Đại Yến Đế tùy ý khoát tay, con mắt lơ đãng nhìn đến xấp giấy Tuyên Thành trên bàn nhỏ, phía trên còn bị nghiêng mực dề lại, mơ hồ có thể thấy là vẽ gì đó. Đại Yến Đế mang theo mấy phần hiếu kỳ tới nhìn. Liễu Tài tử vừa thấy, có chút bối rối đi tới chặn lại bức tranh, đỏ mặt nói: "Hoàng Thượng đừng nhìn, chỉ là nô tỳ rảnh rồi giết thời gian. Nô tỳ kém cỏi, không dám làm bẩn mắt Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế cười "Không sao, bức tranh không đẹp lắm cũng không trách tội người."

Liễu Tài từ nghe được lời này mới xấu hổ đứng qua một bên. Diệp Linh Sương lạnh lùng nhìn nàng ta, khoé môi cười châm biếm. Ai không biết Liễu Lạc Đan người là là tài nữ nổi danh ở Minh Vũ quốc. Nếu kỹ thuật của người kém cỏi, thì ta đây còn muốn nhảy sông tự vẫn.

Đại Yến Đế đưa tay nhận lấy bức tranh, trong mắt lộ ra sự tán thưởng. Tranh vẽ một bông hoa sen trắng. Đúng là họa kỹ bất phàm, hoa sen này phảng phất như thật sự ở trước mặt. Khoé miệng Đại Yến Đế nở nụ cười "Bức họa này phải nói là rất tốt."

"Hoàng Thượng khen thật rồi." Liễu Tài từ cúi đầu nói, trên mặt còn hiện ra vẻ thẹn thùng, thoát nhìn thật phong tình. Bộ dáng như vậy làm cho con người Đại Yến Đế khê tối đi, sinh ra vài tia dục vọng.

Nhìn tình cảnh này, Diệp Linh Sương muốn chặn ngang cũng không còn hào hứng, khoé miệng lạnh lùng nhấc lên. Được, Liễu Lạc Đan người bán mạng câu dẫn Thánh Thượng, ta cũng không có lòng dạ hẹp hòi, thành toàn cho người một lần.

"Hoàng Thượng, tần thiếp nhớ ở Thuý Hà điện còn chút chuyện cần làm, không quấy rầy Hoàng Thượng và tỷ tỷ thưởng tranh, tần thiếp lui trước." Diệp Linh Sương cúi thấp đầu, là cho người ta không thấy rõ vẻ mặt bây giờ của nàng.

Đại Yến Đế hơi sững người, rồi gật đầu "Cũng được, ái phi về trước đi, đi đường cẩn thận một chút."

"Tần thiếp hiểu rồi." Diệp Linh Sương nhàn nhạt đáp, phúc thân rồi ra khỏi Hồng Lạc điện. Ở cửa điện nghiêng người, chớp mắt đã lướt qua hai người, cảm thấy thật là xứng đôi, trai tài gái sắc. Khoé miệng hiện lên tia mỉa mai, sau đó cúi đầu ngăn đi nụ cười kia, làm ra mấy phần mất mát. Đại Yến Đế bên cạnh nhìn bóng lưng nàng, ham muốn trong mắt đã phai nhạt không ít.

"Nương nương, sao người trở lại một mình? Hoàng Thượng đâu rồi?" Thấy Diệp sung viện một mình trở về, mấy nha hoàn kinh ngạc, Bội Hoàn nhanh miệng hỏi.

Diệp Linh Sương người nhạt, "Trên đường bị yêu tinh câu đi rồi." Dứt lời, bắt cháp vẻ mặt ngu ngơ của đám nha hoàn, đi về nội các.

Mấy người kia giật mình trong chốc lát, hiểu ý tứ trong lời nói, không khỏi tức giận mắng "yêu tinh" mấy lần.

"Nương nương chớ có thất vọng, Hoàng Thượng sẽ còn tới." Mặc Nguyệt an ủi, nhưng vẻ mặt lại khó nén nổi thất vọng. Hoàng Thượng lâu rồi mới tới một lần, không nghĩ đến lại ở lại chỗ khác. Gân Thuý Hà điện không có mấy vị chủ tử... Chẳng lẽ... Là vị Liễu tài tử ở Hồng Lạc điện? Nghĩ như vậy, trong mắt nha đầu loé lên một tia hung ác.

"Nương nương, sao không nghĩ biện pháp để lưu Hoàng Thượng lại?" Vân Kiều đưa tới một chén trà ấm, khó hiểu hỏi, nha đầu này cho rằng nếu chủ tử mình muốn giữ Hoàng Thượng thì sẽ có biện pháp.

Diệp Linh Sương tiếp nhận chén trà, uống vài ngụm, thoải mái thở dài, mới nói: "Trà Bích U này rất hợp ý ta." Thấy mọi người đều vội vàng nhìn mình, nàng cười khê "Tại sao ư? So đo như vậy làm gì, nữ nhân của Hoàng Thượng nhiều không đếm hết, ngăn được một lần rồi lần thứ hai, thứ ba thì sao?" Mắt nhìn từng người "Quan trọng là tâm Hoàng Thượng, hần muốn sủng ái ai, ta một Sung viện nhỏ nhoi có tư cách gì để quản. Nếu chọc hần chán ghét ngược lại khéo quá hoá vụng."

"Nương nương nói rất đúng, chỉ là lần này thật vất vả mới có cơ hội lại bị mất đi vô ích, nô tỳ không cam lòng." Mặc Nguyệt lăm lăm một câu.

"Haha, không sao, vẫn còn cơ hội." Diệp Linh Sương tự tin cười một tiếng. Nghĩ đến cái gì đó, hột hỏi, "Lý Tổng quản đi nơi nào?"

"Hoàng Thượng muốn cùng với nương nương ra ngoài một chút nhưng lại không cho phép Lý công công đi theo. Vì vậy công công liền trở về Thương Loan điện xử lý chút chuyện, nói là đến giờ thị tẩm sẽ tới." Mặc Nguyệt trả lời một cách chi tiết.

Diệp Linh Sương cười: "Thật là một Tổng quản tận hết chức trách, cũng không sợ Hoàng Thượng có chuyện thì không tìm thấy." Nhớ tới chuyện gì đó, đột nhiên mở mắt, khoé miệng vui vẻ lại có phần sâu hơn. Phi tần thị tẩm tựa hồ muốn thông qua Lý Tổng quản nhớ đến, nếu được thị tẩm mà ông ta không nhớ vậy đối với người ta... Không phải là nhục nhã bình thường mà...

"Vân Kiều, hôm nay người ở lại gác đêm, Mặc Nguyệt và Bội Hoàn đều đi nghỉ ngơi đi, nói An Đức Tử và Ngô Đoàn cũng không cần giữ cửa. Bận rộn một ngày cảm thấy thật mệt mỏi." Diệp Linh Sương cười nhạt nói.

"Nương nương, hôm nay không tắm rửa sao?" Mặc Nguyệt tò mò hỏi một câu, hôm nay có vẻ nương nương vội vã đi ngủ.

"Hôm nay mệt mỏi, ngày mai vậy." Diệp Linh Sương mệt mỏi vuốt vuốt trán, làm như hôm nay là một ngày rất mệt, thực chất chỉ là đi hai dặm đường ngăn ngủ mà thôi.

Mấy người lui xuống chỉ để lại một mình Vân Kiều đứng gác đêm, giúp chủ tử nhà mình thay quần áo, cởi bỏ trang sức, hai người rất nhanh đã đi ngủ.

Cửa cài then, các cung cũng đã tắt đèn, cả Thuý Hà điện đều một mảnh đen thui.

Trong bóng tối, cặp mắt kia đặc biệt sáng, xen lẫn trong đó là những đốm lóe kì lạ. Khoé miệng cong lên làm cho người cảm thấy đẹp đẽ mà quý dị.

Hoàng Thượng, người thật vô tình, sự vô tình này của người là thứ khiến ta khi ra tay sẽ không mềm lòng...

Liều Lạc Đan, xem ngươi còn đắc ý được bao lâu. Dung nhan nữ nhân chính là thứ vô cùng không đáng tin, thời gian trôi qua, đợi đến lúc già đi rồi, ngươi dùng cái gì để níu giữ hân, một nam nhân đa tình lại vô tình này...

Editor: Hoàng Thượng vô dụng, mới chỉ có vậy đã đói khát, nên vứt bỏ:)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Ngươi Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tâm tư khó dò

Editor: Ngọc Thường Tại

Beta: Trần Thực Nghi

Sáng sớm hôm sau, Vân Kiều hầu hạ Diệp Linh Sương mặc y phục chỉnh tề xong, liền mở cửa điện đi lấy nước ấm. Lúc trở về, Diệp Linh Sương thấy vẻ mặt nàng ấy không có gì khác thường, hơi kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Lý tổng quản không chờ ở ngoài hậu điện sao?"

"Nô tì chưa từng gặp qua Lý công công, vì sao nương nương lại hỏi như vậy?" Vân Kiều quay đầu, ánh mắt kỳ quái nhìn chủ tử của mình. Sau đó nàng cẩn thận đổ nước ấm vừa lấy vào thùng gỗ mới sơn hôm qua, dưới đáy thùng không quên kê một tấm ván gỗ thật dày, rồi lấy khăn mặt từ trên giá ngâm vào nước ấm. Chuẩn bị thỏa đáng tất cả xong liền bắt đầu hầu hạ chủ tử rửa mặt, chải đầu.

Diệp Linh Sương im lặng một lát, cười nhẹ: "Ta vốn tưởng Lý tổng quản cho rằng Hoàng Thượng sẽ nghỉ ở nơi này của ta. Nếu vậy, bây giờ hân nhất định đang ở cửa hậu điện, không ngờ hân cũng sáng suốt hơn những gì ta nghĩ."

Vân Kiều gạt mình, khoe miệng gọi lên ý cười, trong mắt như có tia sáng. Khó trách đêm qua chủ tử nhà mình vội vã muốn đi nghỉ ngơi sớm, thì ra là muốn Lý công công lầm tưởng rằng Hoàng Thượng đang nghỉ ở Thúy Hà điện. Chủ tử của Lạc Hồng điện kia có bản lĩnh thì sao chứ? Hoàng Thượng không có người hầu hạ bên người cũng khó tránh khỏi hơi mất hứng!

"Nhưng mà, rốt cuộc là ta xem nhẹ bản lĩnh của Lý tổng quản này." Diệp Linh Sương có chút tiếc nuối thở dài.

Vân Kiều đang định nói thêm một câu, đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng thỉnh an của Mặc Nguyệt và An Đức Từ.

"Cho bọn họ vào đi." Diệp Linh Sương chậm rãi đi tới, dùng nước ấm rửa sạch mặt, sau đó lại lấy khăn đã ngâm nước lau nhẹ nhàng.

Vân Kiều cao giọng truyền lời, mấy người bọn họ lần lượt đi vào trong.

"Đêm qua các người ngủ ngon không?" Diệp Linh Sương cười hỏi, ánh mắt có chút ý tứ đảo qua những người đang đứng trong phòng.

"Bọn nô tì / nô tỳ đều ngủ ngon." Bọn họ cung kính trả lời, đêm qua vốn là nghỉ ngơi sớm hơn so với mọi ngày, nhưng trong lòng hai người có chút lo lắng, sao có thể ngủ ngon được? Vì vậy hôm nay trả lời khó tránh khỏi có mấy phần gượng gạo.

"Được rồi, nên làm gì thì làm đi, cho dù Hoàng Thượng không tới thì một ngày vẫn trôi qua như vậy." Diệp Linh Sương quan sát bọn họ, nụ cười thông dong bình tĩnh, ánh mắt hơi dừng trên người hai tiểu thái giám: "An Đức Từ, Ngô Đoàn, các người vất vả canh giữ ở cửa điện, mà ta ở trong này cũng không có việc gì. Từ bây giờ chỉ cần một người thay phiên canh giữ ở đó là được, các người đi làm việc của mình đi."

"Nương nương dùng hai từ vất vả thật là muốn giết nô tì. Đây vốn là việc nô tì nên làm." Hai người vội đáp, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, nhưng lại có chút cảm kích. Thấy chủ tử không phản phô việc gì khác, bọn họ hơi khom mình lui ra cửa, tinh thần phấn chấn canh giữ ngoài Thúy Hà điện.

"Vân Kiều, Bội Hoàn, các người cũng đi làm việc của mình đi." Diệp Linh Sương thở dài, có chút lười biếng ngồi lại trên tháp.

Vân Kiều và Bội Hoàn liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt hành lễ rồi lui ra ngoài. Bội Hoàn là người ăn nói khéo léo, bình thường có quan hệ rất tốt với các nha hoàn và ma ma, muốn biết tin tức gì cũng vô cùng dễ dàng.

Mà Vân Kiều tuy không giỏi ăn nói nhưng lại biết cách dò xét lòng người thông qua lời nói, từ mặt người khác có thể nhìn ra bí mật. Để hai người này cùng đi thăm dò tin tức, Diệp Linh Sương có chút hài lòng.

"Nương nương, dùng đồ ăn sáng và nước trà giống mọi ngày sao?" Trong phòng chỉ còn một mình Mặc Nguyệt. Tuy hỏi như vậy, nhưng mà tay nàng cũng không nhàn rồi, đã bắt đầu lấy hộp trà Bích U ra, sau đó lấy chung trà, động tác thuần thục dùng phần nước trắng qua chén.

Diệp Linh Sương cười gật đầu, nha đầu này đã sớm hiểu hết thói quen của nàng, đây cũng là lý do vì sao nàng luôn muốn Mặc Nguyệt hầu hạ bên người,

lúc nào cũng có thể làm cho nàng tiết kiệm chút sức lực.

Mặc Nguyệt đã đi Noãn Ấm các lấy nước ấm. Lúc này chỉ còn Diệp Linh Sương ngồi một mình lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhìn thấy hai cây liễu đã xanh vài phần. Trong lúc vô tình, chợt nhìn thấy chiếc túi thơm đã làm xong ở đầu giường, Diệp Linh Sương cười trào phúng một tiếng. Nàng đi tới đầu giường cầm hiếc túi thơm tỏa hương sen nhàn nhạt lên, tuy nói là hương hoa sen nhưng lại không ngửi thấy mùi gì cả, bởi vì hương hoa sen rất nhạt, nhạt đến mức không thấy mùi. Diệp Linh Sương vờn ngón trở vuốt ve hoa sen Tịnh Đế được thêu trên túi thơm, ánh mắt vô định nhìn về một phía.

Hoa sen Tịnh Đế, hai đóa hoa nở trên cùng một cuống, cho dù có chen chúc giữa hàng ngàn loại sen khác, thì nó vẫn là trân phẩm quý giá nhất trong tất cả các loài hoa sen. Đáng tiếc, sen Tịnh Đế dù sao cũng chỉ là sen Tịnh Đế, có được mấy người có thể gắn bó với nhau như vậy đây?

Diệp Linh Sương nắm chặt túi hương trong tay khiến nó nhăn lại một ít, giữa hai đóa hoa Tịnh Đế xuất hiện một vết gấp nhàn nhạt.

"Như vậy mới đúng." Diệp Linh Sương cười lạnh, nghe thấy ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập, tiện tay ném chiếc túi thơm trở lại đầu giường rồi nhìn ra phía cửa.

Mặc Nguyệt để ấm nước sang một bên, sau đó vội vàng nói: "Nurong nurong, lúc nọ đi về đại điện, nhìn thấy Lý công công mang theo một vài thái giám lại đây, trong tay còn cầm đồ Hoàng Thượng ban cho, hai tiểu thái giám đang chuyển một cái tháp gỗ khắc hoa, bọn họ đều đang đi tới đây."

Diệp Linh Sương kinh ngạc, đôi mi thanh tú hơi nheo lại: "Không nhìn lầm chứ? Thật sự là tới Thụý Hà điện mà không phải Lạc Hồng điện sao?"

"Cực kỳ chính xác." Giống như sợ chủ tử không tin, giọng điệu Mặc Nguyệt đặc biệt nhấn mạnh.

Diệp Linh Sương buồn bực cười một tiếng: "Hoàng Thượng thật kỳ quái, phi tần mới sủng hạnh thì không ban cho, lại mang cho phi tử không được sủng hạnh là ta đây."

Đến bây giờ, Lý Phúc Thăng không thể không biết phi tử đêm qua được sủng hạnh là ai, nhưng việc hôm nay thật sự không hợp với lẽ thường. Diệp Linh Sương đang cúi đầu nghĩ, ngoài cửa điện đã vang lên giọng nói lớn của hân.

Diệp Linh Sương tạm thời nén lại nghi hoặc trong lòng, hơi nhấc làn váy bằng lụa mỏng, bước ra cửa nghênh đón.

Lần ban thưởng này ít hơn so với những lần được sủng hạnh lúc trước, dễ thấy nhất là tháp gỗ dài khắc hoa tinh xảo, mặt trên còn để một cái đệm con mềm mại màu hồng, tiếp theo là mấy bình trà trân quý do ngự dùng. Diệp Linh Sương chỉ liếc mắt nhìn mấy bình trà màu vàng sáng, lúc này nàng đã hơi hiểu rõ. Hoàng Thượng cũng thật biết chiều người, đây chẳng phải là trà Phổ Nhị Thanh mà lần trước Hiền Phi lấy ra khoe khoang sao? Cuối cùng nhìn đến một mâm đầy quả bồ đào, Diệp Linh Sương sững sốt một lúc lâu mới nhớ ra được, thiếu chút nữa nàng đã quên hôm qua trong lúc tán tỉnh, Hoàng Thượng đã nói cái gì.

Ánh mắt nàng trừng lên giống quả bồ đào sao? Diệp Linh Sương cười nhạo trong lòng, đời trước nàng không biết, thì ra Hoàng Thượng cũng biết tán tỉnh như vậy nha.

Đội Lý Phúc Thăng tuyên chỉ ban thưởng, nàng mới có chút xấu hổ nhìn hân cười cười: "Lý công công, ta không nghĩ người sẽ đến đây, cũng chưa chuẩn bị cái gì, xin đừng trách."

Tất nhiên Lý Phúc Thăng hiểu được ý tứ này của Diệp Sung viện, nàng muốn dùng bạc vụn trong hà bao thưởng cho hân. Nhưng cho tới bây giờ, Diệp Sung viện cũng không biết, hai cái hà bao lần trước đều ở chỗ Hoàng Thượng.

"Nô tài hiểu tâm ý của Diệp Sung viện, không cần khách khí như vậy, lần sau cũng đừng làm thế nữa, thật sự là làm nô tài ngại chết." Lý Phúc Thăng toát mồ hôi đầy mặt. Trước kia, sau khi đi các cung điện tuyên chỉ, phi tần nào cũng đưa cho hân vòng ngọc quý và trân cải. Riêng vị Diệp Sung viện trước mắt này thì ngược lại, chỉ toàn đưa bạc vụn, mà còn đưa hết lần này đến lần khác. Hân đường đường là thái giám tổng quản, sao lại thiếu chút bạc vụn này.

"Chắc là công công còn phải đến Lạc Hồng điện tuyên chỉ?" Thấy Lý Phúc Thăng nhận tâm ý của mình xong, đang chuẩn bị rời đi, Diệp Linh Sương thuận miệng hỏi một câu, trên mặt mang theo vài phần buồn bực.

Lý Phúc Thăng kinh ngạc trả lời: "Nô tài đang định đi Lạc Hồng điện, chỉ là tại sao Diệp Sung Viện lại biết được?"

Nghe thấy lời này, thần sắc Diệp Linh Sương có chút ảm đạm, cười khổ một tiếng: "Không có gì, ta đoán thôi. Lý công công đi mau thôi, đừng làm cho Lý Tài Nhân chờ sốt ruột."

Lý Phúc Thăng kì quái nhìn nàng một cái, cung kính hành lễ rồi mới rời đi. Đúng là hân muốn đi Lạc Hồng điện, nhưng Hoàng Thượng chỉ muốn hân mang tới một hộp trà chứ không còn gì khác. Mới vừa rồi hân không nhìn lầm đi, phản ứng của Diệp Sung Viện hình như là đang... ghen?

Điều tối kỵ của nữ nhân Hậu cung là ghen tị, nữ nhân của Hoàng Thượng nhiều vô số, nếu như nguyên một đám ai cũng ghen tị chỉ sợ bị dấm chua làm chết đuối. Mà những người ghen thường là những nữ nhân ngốc nghếch, sống trong Hậu cung to lớn này, sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác giẫm nát dưới chân, mà Hoàng Thượng vốn dĩ không phải là người biết thương hương tiếc ngọc.

Những nữ nhân ghen tị sẽ bị cho là mất giáo dưỡng trong Hậu cung, bị biếm vào lãnh cung cũng không ít. Lý Phúc Thăng lắc đầu, thật không biết nên nói Diệp Sung viện thông minh hay ngốc nghếch.

Lý Phúc Thăng đi không bao lâu, Vân Kiều và Bội Hoàn liền mang theo tin tức trở về, về mặt thả lỏng, có lẽ là tin tức cũng không tệ. Diệp Linh Sương nằm nghiêng trên tháp gỗ dài khắc hoa vừa được ban thưởng, thoải mái điều chỉnh tư thế, khuôn mặt lộ ý cười: "Nói đi, việc gì khiến các người vui vẻ như vậy?"

Bội Hoàn giành phần nói: "Nương nương, tối qua thật ra Hoàng Thượng không hề nghỉ ở Lạc Hồng điện, mà là tới Thúy Hà điện, thấy đèn trong điện đã tắt, cửa cũng đã cài chốt, mới mất hứng trở về Long Khuyết điện." Về mặt Bội Hoàn đầy ý cười, đưa tay sờ khoe miệng đang mở thật to, nói tiếp: "Nghe nói Hoàng Thượng đi bộ một mình trở về, giữa đường gặp Lý công công, hai người mới một trước một sau trở về Long Khuyết điện, sau khi trở về, canh giờ đã không còn sớm nên không làm hạnh phi tần nữa."

Đâu chỉ Mặc Nguyệt đứng bên cạnh giật mình, ngay cả Diệp Linh Sương cũng sững sốt hồi lâu. Nhưng nàng cũng chỉ giằng co mấy giây ngắn ngủi, khuôn mặt lại trở về với vẻ thông dong, đôi mắt sâu thẳm bị làn mi rũ xuống che khuất, không thể nhìn thấy đôi mắt bị Đại Yến Đế gọi là bồ đào đen.

Đại Yến Đế - Tề Thiên Hữu, bản cung ngày càng không hiểu người...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bồ đào quá mềm

Edit: Tiên Thường Tại

Beta: Mai Thái Phi

Nhuyễn thập mà Hoàng Thượng ban cho thật thoải mái, Diệp Linh Sương một khi đã nằm lên thì không muốn bước xuống nữa. Nàng tiện tay nhặt mấy quả hắc bồ đào đã được rửa sạch và bỏ hạt trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh, miễn cưỡng cho vào trong miệng nhâm nhi.

"Nương nương, nô tỳ bóc vỏ giúp người." Mặc Nguyệt cười cười nhặt một ít quả bồ đào lên, bóc vỏ sạch sẽ chỉ để lại ruột bên trong, rất cẩn thận, đưa tới bên miệng chủ tử nhà mình. Diệp Linh Sương nhếch môi cười, há miệng ngậm lấy, sau khi thưởng thức lại cười nói: "Đúng là sau khi được Mặc Nguyệt bóc vỏ thì ăn ngon hơn."

Mặc Nguyệt đứng một bên lắc đầu cười nhẹ, chủ tử có đôi khi trông có vẻ lười nhác một chút, đúng là bây giờ đang nghỉ ngơi nhưng cũng không phải thời gian nhàn rỗi, nhất định chủ tử đang suy tính điều gì.

"Nương nương, nô tỳ đã thay một ấm nước nóng, nương nương có muốn uống một chén trà không?" Bội Hoàn mang theo một bình nước nóng đi đến, cười nói với nữ tử trên nhuyễn thập.

"Cũng tốt, nhưng hôm nay thay bằng Phở Nhị thanh trà mà Hoàng Thượng đưa tới, Bích U trà lúc trước còn lại mang cất đi." Diệp Linh Sương ngừng một chút nói, lập tức ngồi dậy từ trên nhuyễn thập.

Bội Hoàn vâng lời, nhanh chóng pha trà, nhìn lá trà tinh xảo trong bình, khuôn mặt nhỏ nhắn thần thái rạng ngời.

"Nương nương ngồi dậy làm gì?" Vân Kiều thấy Mặc Nguyệt đang bận tay, vội tiến lên đỡ lấy vai Diệp Linh Sương.

"Nhuyễn thập này thật thoải mái, đúng là nằm lâu quá nên người có chút nóng lên." Diệp Linh Sương thờ dãi nói, cho nên có đôi khi vật dụng thượng hạng không hẳn là tốt nhất.

Nghe lời nói này, Mặc Nguyệt vội vàng dùng khăn vải lau tay rồi cầm quạt làm bằng cỏ thơm quạt cho Diệp Linh Sương, nói: "Hiện nay thời tiết có chút nóng, nương nương chịu khó thêm mấy tháng, khí trời sẽ dần chuyển sang mát mẻ."

"Không có gì, kỳ thật khí hậu nóng cũng có chỗ tốt." Diệp Linh Sương ý vị thâm trường cười cười, nâng chén trà mà Bội Hoàn mới pha đưa tới, đầu tiên là nhắm mắt ngửi làn khói đang bay lên, cảm thấy hương thơm không khác biệt mới nhẹ nhàng khẽ nhấp vài ngụm, "Hương thơm của Phở Nhị thanh trà này so với khi còn ở Lưu Vân cung thì nồng hơn vài phần."

Nghe lời này, Vân Kiều cười yếu ớt nói: "Đồ Hoàng Thượng đưa tới tất nhiên là vật phẩm vô cùng tốt."

"Nương nương, nương nương!" Âm thanh An Đức Từ truyền đến, xen lẫn là tiếng bước chạy nhỏ, vào nội các, thờ hồng học nói: "Nương nương, Lý công công đang đi tới đây."

"Buổi sáng mới đến đưa đồ ban thưởng, lúc này lại tới làm gì?" Diệp Linh Sương lăm lăm, lập tức nhìn An Đức Từ đang rịn đầy mồ hôi trên trán, cười nói: "Không cần vội vàng như vậy, về sau ra ám hiệu nhỏ, ta sẽ biết được."

An Đức Từ hiểu ý, vội cúi đầu đáp: "Nô tài hiểu rõ."

"Ừ. Đi đi, nên làm như thế nào thì cứ làm thế đó." Diệp Linh Sương phát tay áo. An Đức Từ đáp lại, cúi đầu đi ra ngoài.

Nữ tử thường tỉ mỉ hơn vài phần so với nam nhân. Đây cũng là nguyên nhân Diệp Linh Sương thích giữ lại Mặc Nguyệt và vài nha đầu ở bên người hầu hạ, tuy rằng thái giám căn bản không tính là nam nhân chân chính. Nói đến nam nhân trong hậu cung này, con người Diệp Linh Sương tối đi, ngoại trừ Hoàng Thượng, thì chỉ có thị vệ tùy thân được trọng dụng. Như nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng Diệp Linh Sương vui vẻ thêm vài phần. Mặc Nguyệt đứng bên cạnh không hề ngờ đến đó là nụ cười hưng phấn khi tính kế.

"Bây giờ là giờ nào?" Diệp Linh Sương giương mắt nhìn Mặc Nguyệt đang đứng gần đó.

"Bẩm nương nương, có vẻ như mới vừa đến giờ Tuất." Mặc Nguyệt đáp, đột nhiên, ánh mắt sáng lên, đây chính là canh giờ Hoàng Thượng lật thẻ bài, chẳng lẽ Hoàng Thượng đêm nay trở lại Thụy Hà điện?

"Diệp Sung Viện hiện có ở đây không?" Trong sân truyền đến âm thanh của Lý Phúc Thăng.

"Đi thôi, theo ta ra xem một chút." Diệp Linh Sương cười đứng lên, đi đến nội viện, vài nha đầu vội vàng theo ở phía sau, không quên âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau.

"Sáng sớm mới gặp mặt, không nghĩ nhanh như vậy lại có thể nhìn thấy công công." Diệp Linh Sương đến trước mặt Lý Phúc Thăng, cười trêu chọc nói.

Lý Phúc Thăng khom người, thái độ cung kính trước sau như một, nói: "Diệp Sung Viện, đã lâu không gặp, nô tài phụng mệnh Hoàng Thượng mà đến, để cho Diệp Sung Viện chê cười."

"Lý công công không cần bận tâm, ta chỉ là nói đùa thôi." Diệp Sung Viện thấy hần có vẻ hơi lúng túng, cười phụ họa: "Công công đến chẳng hay có chuyện gì?"

"Đêm nay Hoàng Thượng muốn đi giá đến Thụy Hà điện, Diệp Sung Viện chuẩn bị tốt một chút." Lý Phúc Thăng cúi đầu nói.

"Lý công công đến chuyến này thật là vất vả, ta đây không có vật gì tốt đền đáp, chẳng bằng công công vào trong ngồi một lát, ta cho Vân Kiều châm một ly trà, hôm qua Hoàng Thượng đưa tới Phổ Nhị thanh trà hương vị rất tốt?" Diệp Linh Sương thăm dò ý kiến.

"Diệp Sung Viện thích là tốt rồi, chỉ là nô tài phận tôi tớ sao dám dùng thứ này, Diệp Sung Viện đừng làm nô tài cảm thấy khó xử." Trên mặt Lý Phúc Thăng lộ vẻ khựng hoảng, thừa dịp nữ tử trước mặt còn chưa lên tiếng, lập tức lại nói: "Nô tài cáo từ trước, Hoàng Thượng không có nô tài hầu hạ thì không quen."

"Lý công công đi đường cẩn thận." Diệp Linh Sương khách khí nói.

"Nô tài đã rõ, nô tài xin phép cáo lui trước." Lý Phúc Thăng khom lưng, xoay người ra khỏi Thụy Hà điện.

Khi người đã đi xa, hạ nhân trên dưới trong viện cao hứng không ngậm miệng được.

"Nương nương, Hoàng Thượng có phải là nhớ người, nếu không buổi sáng vừa mới ban thưởng, buổi tối lại tới chỗ nương nương nghỉ ngơi." Vẻ mặt Mặc Nguyệt không giấu được vui vẻ.

Diệp Linh Sương chỉ cười nhàn nhạt, đều nói tâm tư Hoàng Thượng khó đoán, nhưng nàng tinh tế ngầm nghĩ một chút, cũng đoán được vài phần dụng ý.

"Canh giờ không còn sớm, Thụy Hà điện vốn cách khá xa Thương Loan điện. Vân Kiều người nhanh đi chuẩn bị vật dụng tắm rửa, Bội Hoàn sắp xếp đồ đạc trong phòng. An Đức Từ và Ngô Đoàn, hai người các người quét dọn trong sân một chút. Mặc Nguyệt thay ta tới hồ sen hái cánh hoa về." Diệp Linh Sương hơi dừng lại một chút, an bài từng người.

Mấy người nhận nhiệm vụ vội vàng chia nhau hành động, ra sức làm việc, chỉ cần chủ tử của mình được sung ái, khi đi trên đường bọn họ cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực.

Khi Đại Yến Đế đến Thụy Hà điện đã là nửa canh giờ sau. Tuy ngày mùa hè nhưng sắc trời cũng đã tối xuống. Giống như lần đầu Đại Yến Đế chính thức đi giá đến Thụy Hà điện, sau lưng là một đám thái giám nha hoàn lũ lượt đi theo.

Một thân áo bào màu đỏ thêu rồng làm nổi bật lên vẻ uy nghiêm tuấn đạt, nam tử bước xuống long liễn, đi về phía đèn lồng đã sáng hơn vài phần so với ngày thường treo ở trước cửa Thụy Hà điện. Lúc này cửa được mở rộng, hai tiểu thái giám cung kính đứng chờ, thấy hần đến, vội vàng hành lễ.

Tiểu nữ nhân kia lại không tới? Đại Yến Đế khẽ nhíu nhíu mày, từ xưa đến nay mỗi khi hần đến cung nào, thì rất nhiều nữ nhân đều tự mình đợi trước cửa nghênh đón hần. Tiểu nữ nhân này rất yếu ớt sao, Đại Yến Đế đột nhiên nhếch môi cười. Chẳng lẽ là vì chuyện đùa giỡn hôm qua vẫn còn nóng giận? Hần vừa nghĩ vừa bước vào bên trong.

Lần này Đại Yến Đế không ngăn cản Lý Phúc Thăng thông truyền, bởi vì tiểu nữ nhân kia mỗi lần như vậy đều ủy khuất oán hận hần dọa nạt nàng.

Nữ tử một thân váy dài màu hồng nhạt từ trong nhà bước ra, trên bầu trời là một vầng trăng to tròn vàng vạc tỏa sáng huyền ảo, nữ tử giống như là tiên tử trắng ngần giáng xuống. Nữ tử chân thành bái lạy, thanh âm giòn giã như chim oanh nhưng mang theo vài phần dí dỏm, "Thần thiếp cung kính đợi Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế đi lên trước cầm những ngón tay thon dài và ẩm áp dễ chịu, đỡ nàng đứng lên, một tay hấn ôm lấy eo thon, mày kiếm dựng lên, cười nói: "Ái phi vừa mới tắm rửa xong sao, trầm hương như ngửi thấy được một cỗ hương thơm."

Diệp Linh Surong cúi đầu, trên mặt một tầng đỏ ửng, "Thiếp không dám đường đột, tất nhiên là tắm rửa xong mới dám tiếp giá, chi là..." cặp con ngươi đen láy, sáng trong khẽ nâng lên, nhìn chăm chăm vào nam tử trước mắt, thẹn thùng nói: "Hoàng Thượng sao lại ngửi thấy mùi thơm này, thiếp dùng cánh sen, đúng là có hương thơm nhưng lại vô cùng nhạt, rất khó ngửi được."

"Ha ha..." Đại Yến Đế cúi đầu tiến đến gần tai nàng, giễu cợt nói: "Kỳ thật trầm hương ngửi thấy được không phải là hương hoa sen, mà là mùi thơm cơ thể ái phi."

Vừa nghe lời này, vành tai trắng nõn lập tức trở nên đỏ bừng, Diệp Linh Surong cúi đầu, khẽ hừ một tiếng, "Nói như vậy thật là thiệt thòi cho Hoàng Thượng, ta cho rằng hôm qua Hoàng Thượng thấy Liễu Tài Tử thì đã say mê một loại hương khác rồi." Nói xong, trên mặt oán trách trừng mắt liếc hắt hăm một cái.

Đại Yến Đế đột nhiên cười ha ha, "Ái phi quả thật vẫn còn vì chuyện ngày hôm qua mà canh cánh trong lòng." Nhìn thấy đôi mắt to tròn linh hoạt kia có chút lay động, hấn cười hỏi: "Buổi sáng hôm nay Trầm phái người đưa bồ đào tới, ái phi có thích không?" Hấn vừa hỏi vừa ôm nàng đi vào phòng.

Diệp Linh Surong đưa tay chỉ miệng của mình, "Thiếp ăn toàn bộ rồi, chi là không nghĩ tới bồ đào có hương vị ngọt ngào ngon miệng như vậy, sau khi ăn hết toàn bộ, hàm răng đã mỏi nhừ, bắt đầu run lên."

Đại Yến Đế nhìn theo ngón tay mảnh mai như ngọc, cánh môi phấn hồng lúc mở lúc đóng, lộ ra hàm răng trắng đều đặn, trông rất động lòng người, đưa tay ngắt nhẹ cái mũi của nàng, ngay cả trong mắt cũng ẩn chứa vài phần vui vẻ, "A? Vậy theo ý của ái phi, cũng là do trầm không phải? Ái phi đang trách trầm sao?" Lần đầu tiên nhìn thấy phi tần có chút ghét bỏ ban thưởng của mình, ngược lại Đại Yến Đế cảm thấy có vài phần mới mẻ.

"Thiếp nào dám quấy nhiễu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn nhớ tặng thiếp nhuyễn tháp êm ái, trong lòng thiếp rất vui mừng, còn có Phở Nhị thanh trà kia, hương thơm đậm đà mà không ngán, thiếp rất thích."

"Thì ra là ái phi yêu thích nhuyễn tháp và lá trà, ghét bỏ bồ đào." Đại Yến Đế cười nói.

"Cũng không phải là ghét bỏ, nếu chán ghét, sao thiếp lại ăn hết tất cả bồ đào?" Diệp Linh Surong bắt mắt liếc hắt hăm một cái, có chút oán trách.

"Được được được, là Trầm trách lầm ái phi." Đại Yến Đế hắng giọng cười một tiếng, nâng cái cằm nhắn mịn lên, cúi đầu đặt lên cánh môi mềm mại, mút vào vài cái liền cạy hàm răng ra, dò xét bên trong một hồi liền cảm thấy sạch sẽ. Xong việc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ và hơi thở ngắt quãng, lại tiếp tục nhẹ nhàng hôn sâu vài cái, vẻ mặt vui vẻ, "Trầm cũng không nếm ra vị chua gì, ngược lại có vị ngọt thanh đậm."

Thấy nàng ngày càng thẹn thùng, Đại Yến Đế cũng không trêu chọc nàng nữa. Bỗng một tiếng thét kinh hãi vang lên, hấn một tay ôm ngang người bé nàng lên, đến bên giường. Mảnh trường roi xuống, ngọn đèn bên ngoài từ từ tối đi nhưng vẫn soi rõ bóng dáng hai người đang quấn vào nhau trên chiếc rèm, mang theo từng đợt tiếng ngâm nga rên rỉ mập mờ và tiếng thở dốc mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nửa đêm nói nhỏ

Edit: Như Sung Dung

Beta: Nguyên Đức Phi

Sau đó, hai người nằm trên giường thờ hồng hộc, Diệp Linh Surong cẩn thận đến gần Đại Yến Đế, len lén quan sát sắc mặt của hấn, thấy hấn đang nhíu mày nhưng cũng không biểu hiện gì khác, liền ha ha cười, một cánh tay len lén ôm lấy vòng eo săn chắc, đầu gối lên khuỷu tay hấn.

"Nha đầu nàng ngủ cũng thật xấu tính." Môi mòng Đại Yến Đế khẽ cong, thu cánh tay lại, kéo Diệp Linh Surong ôm vào lòng ngực.

Một tiếng "nha đầu" của Đại Yến Đế làm cho hai con ngươi Diệp Linh Surong lóe sáng, đột nhiên ngược mắt nhìn hấn, trong đôi mắt có tia sáng kỳ dị, ha ha cười, hỏi: "Hoàng thượng vừa gọi thần thiếp là cái gì?"

"Trầm gọi cái gì?" Đại Yến Đế hỏi, nhìn thẳng vào đồng tử đen như mực đang nhìn chăm chăm mình, cúi đầu hôn lên đôi mắt Diệp Linh Surong, khoe miệng nâng lên đường cong hoàn mỹ, khẽ cười.

"Hoàng Thượng không nhớ thì thôi vậy." Diệp Linh Surong có chút thất vọng, nhắm chặt mắt chuẩn bị ngủ.

"Ha ha..." Đại Yến Đế trầm thấp nở nụ cười, nâng cái cằm bóng loáng của nữ nhân đang nằm trong ngực, hôn lên cánh môi đỏ thắm kia, trần trọc mút vào, làm cho Diệp Linh Surong không thể không đáp lại hấn, miễn cưỡng híp con ngươi nhìn hấn, bộ dáng y như con mèo nhỏ lười biếng.

"Trẫm vừa nói xong, sao có thể quên, nha đầu nguoi thật dễ gạt." Đại Yến Đế cười nói.

Vừa nghe lời này, đôi đồng tử Diệp Linh Sương lại sáng ngời, dựa người vào bờ ngực rắn chắc của Đại Yến Đế, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn hắn, "Thần thiếp thích Hoàng Thượng gọi thần thiếp như vậy, về sau Hoàng Thượng gọi như vậy, có được hay không?"

Đại Yến Đế nhìn vẻ mặt chờ đợi của Diệp Linh Sương, vốn là đang muốn cười, nhưng lại kìm nén, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trẫm cảm thấy không được tốt."

"Vì sao?" Diệp Linh Sương nhăn mặt.

"Ái phi không biết khi trẫm gọi người là nha đầu, trẫm sẽ cảm thấy mình đã già?" Đại Yến Đế vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Hoàng Thượng sao có thể già được, người chỉ mới hai mươi lăm tuổi thôi, là thời điểm tuổi trẻ sức lực dồi dào. Nô tỳ cũng đã qua tuổi mười sáu, cũng là vô cùng thích hợp với Hoàng Thượng." Diệp Linh Sương vẻ mặt thành thật nói.

Đại Yến Đế thất thần suy nghĩ, sau đó lại cao hứng nở nụ cười, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng: "Lời này cũng chỉ có mình nha đầu nguoi nói ra." Cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của Diệp Linh Sương, than thở nhẹ một tiếng, đưa bàn tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, thanh âm mềm mại vài phần chân thành nói: "Lời này chỉ có thể nói ở trước mặt trẫm, không được nhắc tới trước mặt người khác, ái phi nhớ kĩ."

Diệp Linh Sương khó hiểu nhìn hắn, cuối cùng vẫn gật đầu, "Thần thiếp đã biết."

Không khí nhất thời trở nên yên lặng.

"Đúng rồi, trẫm nhớ rõ lần trước ái phi có đáp ứng với trẫm, sẽ làm cho trẫm một cái túi thơm hoa sen, ái phi không phải đã quên rồi chứ?" Đại Yến Đế chợt hỏi.

Vừa nghe lời này, Diệp Linh Sương nở nụ cười, "Thì ra Hoàng Thượng còn nhớ, thần thiếp cho rằng Hoàng Thượng bề bộn công vụ, sớm đã quên mất rồi."

Đại Yến Đế không nói gì chỉ chau mày. Kỳ thật lời của Diệp Linh Sương không tính là sai, những chuyện lông gà vò tỏi này hắn căn bản là không quan tâm, các loại đồ tặng của phi tần trong hậu cung hắn chưa bao giờ thiếu, hắn chỉ cần hưởng thụ thành quả. Chỉ là tiểu mỹ nhân trước mắt hắn lại rất đặc biệt, người không hỏi nàng cũng không làm cho. Nếu không phải hắn ngẫu nhiên nhìn thấy cái hà bao có thêu hai cánh hoa sen, phòng chừng cũng không nhớ tới.

"Trẫm không có quên, ái phi đã làm xong hay chưa?" Đại Yến Đế cười hỏi.

Diệp Linh Sương nhìn hắn, vẻ mặt không che được tia đắc ý, "Đương nhiên là làm xong rồi." Bàn tay vươn đến bên cạnh đầu Đại Yến Đế, nói: "Hoàng Thượng nhắc đầu lên đi."

Đại Yến Đế nghe lời nâng đầu lên, gấp bàn tay tiểu mỹ nhân đang lục lọi dưới gối, lát sau lấy ra một cái túi thơm được thêu rất tinh xảo.

Diệp Linh Sương hớn hờ đem túi thơm đưa cho nam nhân bên cạnh, đắc ý nói, "Hoàng Thượng, thần thiếp vì muốn làm túi hương đã thêu rất nhiều hoa sen, đợi đến lúc tay nghề thành thục mới làm cái này cho Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế đánh giá túi thơm trước mặt, từng đường kim mũi chỉ đều có thể thấy được chủ nhân của nó đã dồn hết tâm huyết vào. Nhớ tới lời nói vừa rồi của Diệp Linh Sương, khoe miệng khóe nâng lên một đường cong tuyệt mỹ, cười hỏi: "Ái phi lúc trước thêu rất nhiều hoa sen là vì muốn nâng cao tay nghề?"

"Đúng vậy." Diệp Linh Sương mở to hai mắt, ghé sát vào tai Đại Yến Đế, thấp giọng cười nói: "Lúc trước thần thiếp thêu một ít hà bao, coi như là luyện tay nghề."

"Ha ha..." Đại Yến Đế cười khẽ một tiếng, hôn lên khuôn mặt của Diệp Linh Sương một cái, giờ cái túi thơm lên trước mặt hai người, tình tứ thương thức, "Ái phi làm rất tốt, trẫm rất thích."

"Hoàng Thượng thích thì tốt rồi. Thanh hà đắp nước biếc, phù dung khoác lụa hồng. Dưới có đôi giai ngẫu, trên có Tịnh Đế liên*." Diệp Linh Sương đưa tay vuốt ve túi thơm thêu hình Tịnh Đế liên, nhỏ giọng thì thầm, giống như đang lẩm bầm lầu bầu, cũng giống như là nói cho người bên cạnh nghe.

(*Tịnh Đế liên: là hai đóa sen nằm cùng một cuống. Tịnh Đế liên là hoa sen đứng đầu về sự thanh cao và thuần khiết, đại diện cho điềm lành, ngày xưa dùng để tiến vua nên mới có tên gọi là "Tịnh Đế".

Theo truyền thuyết Trung Quốc, sen Tịnh đế tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Vì ngày xưa có một đôi nam nữ yêu nhau say đắm nhưng không thể ở bên nhau, hai người cùng tự vẫn ở hồ sen, sau đó tại hồ sen ấy xuất hiện một cảnh sen có hai đóa.)

Đồng tử Đại Yến Đế lóe sáng, không nói gì, chỉ là cánh tay đang ôm Diệp Linh Sương ngày càng siết chặt.

Diệp Linh Sương đột nhiên đem túi thơm đẩy tới bên cạnh mũi Đại Yến Đế, "Hoàng Thượng ngửi thử xem, có phải ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt?"

Đại Yến Đế làm bộ hít vài hơi, cười nói: "Quả thật là có hương thơm nhàn nhạt. Chỉ là..." Tiếng nói dừng một chút, quay đầu nhìn Diệp Linh Sương, trong mắt có vài phần ám muội, "trẫm lại thích mùi hương của ái phi hơn."

Tiểu mỹ nhân trong lòng Đại Yến Đế đột nhiên đỏ mặt, còn chưa nói gì đã bị hất xoay người đè lên trên.

"Ngô..." Lời muốn nói ra đành chui lại vào miệng.

Hai người vốn cũng không muốn làm thêm lần nữa, nhưng lại không thể dừng, đùi ngọc quần ngang thắt lưng, mành trướng lại tiếp tục đung đưa, lại thêm một hồi hoan ái mới.

Thấy Đại Yến Đế còn muốn thêm lần nữa, Diệp Linh Sương lập tức che miệng của hắn, vẻ mặt thẹn thùng nhìn hắn, "Hoàng Thượng ngày mai còn phải lâm triều, đừng nên hoạt động nhiều, sẽ rất mệt."

Là nam nhân ai cũng không chịu được bị nữ nhân nghi ngờ năng lực của mình. Đại Yến Đế vừa nghe lời này, lập tức nở nụ cười, giọng nói mang vài phần tà ác, "Bây giờ trẫm sẽ cho ái phi biết, trẫm có mệt mỏi hay không." Đại Yến Đế lấy cánh tay đang che miệng mình ra, cúi đầu hôn lên cánh môi mê người kia, dưới thân cũng bắt đầu một vòng tiến công mới, động tác so với lúc này còn muốn dũng mãnh hơn vài phần.

Trong lòng Diệp Linh Sương thầm mắng một câu: Cầm thú! Nếu không phải nàng giỏi kiềm chế, thì làm sao có thể để hắn hăng hái cày cấy như vậy.

Cuối cùng mây tan mưa tạnh, Đại Yến Đế thỏa mãn ôm mỹ nhân đã kiệt sức vào lòng. Nữ nhân trong ngực mềm mại như không xương, rất vừa ý hắn. Đưa tay xoa nhẹ vòng eo nhỏ nhắn vài cái, cảm giác da dẻ vô cùng mềm mịn.

Diệp Linh Sương bình ổn hơi thở lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, gấp rút nghiêng người nhìn nam nhân đang ngủ bên cạnh, "Hoàng Thượng, trong lòng thần thiếp có chút thắc mắc, không hỏi sẽ không thoải mái, nhưng hỏi thì lại sợ Hoàng Thượng mất hứng."

Đại Yến Đế cười nhạt, hai mắt khẽ mở, "Ái phi muốn hỏi cái gì nói ra đi, trẫm sẽ không trách tội nàng."

Nàng hơi hơi do dự một lát, cắn cắn môi hỏi: "Sao Hoàng Thượng không cho thần thiếp dọn đến lục trắc điện?"

Lời vừa nói ra, đôi mắt đang khép hờ kia lại đột nhiên mở ra, quay đầu nhìn nàng, thấy Diệp Linh Sương đang dùng ánh mắt trong suốt nhìn mình, vẻ mặt cũng rất chân thật. Thấy Đại Yến Đế không trả lời, Diệp Linh Sương lẩm bẩm nói: "Thụy Hà điện ở xa như vậy, Hoàng Thượng muốn tới cũng có chút khó khăn, nô tỳ muốn gặp mặt Hoàng Thượng cũng có chút bất tiện." Dứt lời, quay đầu đi tránh ánh mắt của hắn, giọng nói có chút ủy khuất.

"... Thụy Hà điện không tốt sao?" Thời điểm Đại Yến Đế hỏi câu này lại ẩn hiện một tia lãnh ý nhàn nhạt.

"Không phải là không tốt, chỉ là nơi này không có bóng dáng của Hoàng Thượng, nếu là có thể ở gần hơn với Hoàng Thượng hơn một chút, cho dù lúc Hoàng Thượng đi... đi sủng hạnh phi tần khác, thần thiếp cũng có thể len lén nhìn bóng lưng của Hoàng Thượng." Thanh âm khi nói lời này có chút nghẹn ngào.

Đại Yến Đế có chút kinh ngạc nhìn Diệp Linh Sương, thấy đôi mắt đẹp kia đang ngấn nước, trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác kỳ quái. Thật lâu sau, hắn bắt đầu thở dài một hơi, đem thân thể nàng kéo lại gần ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Trẫm sẽ thường xuyên đến Thụy Hà điện thăm nàng."

"Thần thiếp ở lục cung không được sao? Như vậy, khi Hoàng Thượng đến thăm thần thiếp sẽ thuận tiện hơn một chút." Diệp Linh Sương rúc vào trong ngực Đại Yến Đế, khó hiểu nhìn hắn.

Đại Yến Đế trầm mặc một lát, thở dài nói: "Chỗ đó không thích hợp với ngươi..." Hắn chỉ sợ có một ngày một tiểu cô nương đơn thuần như vậy bị vấy bẩn. Cũng có thể căn bản không được coi là sợ, chỉ đơn giản là có chút nuôi tiếc.

"Thần thiếp biết Hoàng thượng lo lắng." Diệp Linh Sương đột nhiên nói một câu như vậy, làm cho Đại Yến Đế không thể không chú ý nàng.

"A? Vậy ái phi nói thử xem."

"Trước khi thần thiếp chưa vào cung mẫu thân nô tỳ có nói, trong hậu cung không có tỷ muội tình thâm, mỗi người đều là mang theo mục đích đến gần người. Lúc thần thiếp còn chưa vào cung thì đã quen biết An muội muội, nàng ấy đối đãi với ta rất tốt, lúc Hoàng Thượng chưa đến Thụy Hà điện, chỉ có nàng ấy là thường xuyên đến thăm ta." Diệp Linh Sương bắt đầu không tự chủ, xưng mình là ta.

Đại Yến Đế khẽ mỉm cười, cũng không trách nàng. Nhớ tới người nàng vừa nhắc, Đại Yến Đế chen vào một câu, "Là An Uyển Nghi ở Cam Tuyền cung?" Vừa nói lời này, ánh mắt Đại Yến Đế thoáng hiện lên một tia trào phúng.

"Hoàng Thượng thế nhưng lại nhớ rõ?" Diệp Linh Sương có chút giật mình nói.

Đối với tiểu nữ nhân đang giật mình, Đại Yến Đế bất mãn nghiêng đầu liếc Diệp Linh Sương một cái nói: "Nữ nhân trẫm sủng hạnh đương nhiên cũng nhớ rõ một hai người." Bộ dáng vừa rồi của nàng rõ ràng là đang nói, nữ nhân của hắn có rất nhiều, nhất định là hắn không thể nhớ hết. Nữ nhân này!

Diệp Linh Sương ho nhẹ hai tiếng nói: "Thần thiếp không có ý gì khác." Thấy hắn không có tức giận, liền nói tiếp: "Mẫu thân thần thiếp còn nói, nữ nhân trong hậu cung đa số đều là lòng dạ rắn rết, bảo ta phải phòng bị thật tốt."

Nghe thế, Đại Yến Đế như hiểu rõ điều gì đó, liền gật đầu, "Mẫu thân ngươi hiểu biết cũng không ít."

"Thần thiếp biết Hoàng Thượng đang lo lắng, bắt quá Hoàng Thượng yên tâm!" Diệp Linh Sương đột nhiên ôm cổ hắn, hôn nhẹ lên khóe môi Đại Yến Đế, cười nói: "Lần trước Lý công công giúp thần thiếp chọn được mấy cái cung nhân rất thông minh, cho dù thần thiếp không hiểu, bọn họ cũng sẽ giúp đỡ thần thiếp."

Đại Yến Đế gật gù đầu, phụ họa nói: "Quả thực là có vài người thông minh."

"Vậy là Hoàng Thượng đã đáp ứng?" Con mắt Diệp Linh Sương đột nhiên sáng ngời.

Đại Yến Đế trầm mặc một lát, nhàn nhạt hắng giọng đồng ý. Diệp Linh Sương tâm trạng cực tốt, liên tục hôn môi hắn "Hoàng Thượng thật tốt."

Nhìn động tác không tự chủ của nàng, lúc hôn hắn còn không quên uốn éo vài cái, dục vọng Đại Yến Đế lần nữa sôi trào. Nhưng là vừa nổi dậy thì đã bị Đại Yến Đế ép xuống, ngày mai hắn còn muốn lâm triều, hắn không muốn ngủ gật trong lúc thượng triều. Nữ nhân này, lần sau phải hung hăng phạt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Uyển Quý tần xuất hiện

Edit: Chang Phi

Beta: Nhã Quý phi

Giúp Đại Yến Đế thay y phục xong, Diệp Linh Sương mang theo vẻ mặt thỏa mãn vui vẻ đưa mắt nhìn hắn đi xa. Đến khi thấy hắn ngồi trên long liễn, được Lý Phúc Thăng cùng một đám cung nữ thái giám tiền hô hậu ủng khuất bóng, Diệp Linh Sương mới thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời xa kia lại.

Nàng đưa tay lên môi vuốt nhẹ, khóe miệng gọi lên nụ cười không có một chút ám áp nào. Diệp Linh Sương vẫn còn nhớ rõ trước khi đi hạ xuống nơi đó một nụ hôn nhẹ nhàng, tia trào phúng càng lúc càng sâu. Đối với hắn mà nói, lúc hắn sùng ái một người, hắn có thể sùng người lên tận trời, nhưng lúc hắn không sùng ái nữa, thì phía trước chính là vực sâu. Dù sao trong hậu cung không thiếu nhất là nữ nhân, thiếu một người, rất nhanh sẽ lại xuất hiện thêm người khác.

Đội đám người Hoàng Thượng đi rồi, Mặc Nguyệt cùng với mấy nha đầu mới bắt đầu đứng lên.

"Chúc mừng nương nương lấy được thánh sủng." Mặc Nguyệt cười nói, cầm lược gỗ từ đàn bắt đầu trang điểm cho chủ tử nhà mình.

Diệp Linh Sương lạnh nhạt, đưa tay miết mi tâm: "Có cái gì mà cao hứng, từ giờ sáng sớm mỗi ngày đều phải đi Lưu Vân cung cùng Đan Nguyệt cung thỉnh an."

Tuy nói được Hoàng Thượng sủng hạnh trên ba lần thì thân phận nữ nhân sẽ được tăng lên một bậc, nhưng về sau mỗi ngày đều phải đi thỉnh an Kỳ quý phi cùng Hiền phi. Diệp Linh Sương cảm thấy, ngày ngày phải xem sắc mặt hai nữ nhân kia thật đúng là không phải việc vui gì. Nhưng suy cho cùng, mọi việc có được tất có mất, một ngày còn chưa trừ bỏ được bọn họ, nàng sẽ không được bình yên. Nghĩ như vậy, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên.

"Nương nương muốn búi kiểu tóc gì?" Mặc Nguyệt chải mái tóc đen nhánh dài đến tận eo, không quên hỏi một câu, sau đó lại xem xét một chút, khóe miệng mỉm cười: "Hiên ngang kê (*) nhẹ nhàng hoạt bát, Phi Tiên kê lại trông có linh khí hơn, nương nương thích kiểu nào? Nô tỳ thấy, Hiên ngang kê có vẻ thích hợp hơn một chút."

(*) có bạn nào biết "Hiên ngang kê" là gì thì cmt cho mỵ biết với T.T

"Nô tỳ lại thấy Phi Tiên kê thích hợp hơn." Bội Hoàn đang thu dọn xiêm y ở bên cạnh cũng cười nói, mang theo vài phần dí dỏm.

Vân Kiều cười nhìn hai người thảo luận về kiểu dáng búi tóc, hé miệng cười cười, đến gần hộp đồ trang sức chọn lấy một đôi hoa tai phi thúy, cùng một chiếc trâm trăn châu nhìn đơn giản nhưng lại mang nét hào phóng.

"Mặc Nguyệt, chải kiểu Tuỳ Vân kê là được, Hiên ngang kê trông khá cao quý, bình thường búi lên cũng được, nhưng không thể để trước mặt Hiền phi cùng Kỳ quý phi. Còn Phi Tiên kê, kiểu tóc này được phần lớn nữ tử chưa kết hôn ưa thích, ngại cho rằng ta vẫn là tiểu cô nương chưa xuất giá sao?" Diệp Linh Sương cười cười nhìn Mặc Nguyệt, giải thích.

Mặc Nguyệt nghe xong liền nghĩ lại, cả kinh nói: "Nô tỳ suy nghĩ không chu toàn, nương nương thứ tội." Nếu không phải chủ tử đều suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, không chừng nàng đã phạm phải đại kị.

"Không sao, về sau chú ý nhiều hơn là được. Ngươi làm việc ta vẫn luôn yên tâm."

Diệp Linh Surong nói như vậy, Mặc Nguyệt mới bớt phiền muộn. Nếu không phải lúc nào chủ tử cũng nhắc nhở nàng những chỗ nên chú ý, sao nàng có thể khéo léo được như bây giờ. Nàng lo lắng quay đầu lại, thấy khuyên tai cùng cây trâm Vân Kiều chọn rất phù hợp với búi tóc Tuy Vân kế của chủ tử. Mặc Nguyệt cúi đầu, quả nhiên nàng vẫn còn phải rèn luyện thêm. Dù sao Vân Kiều cũng sống trong cung gần bốn năm, tất nhiên hiểu biết đạo lý đối nhân xử thế hơn nàng rất nhiều.

Mặc Nguyệt nhận khuyên tai trong tay Vân Kiều đeo lên cho chủ tử, sau đó lại cài lên cây trâm. Cả người Diệp Linh Surong toả ra vài phần đoạn trang thành thực, nhưng lại không mất đi sự linh động vốn có.

"Vân Kiều, hôm nay ngươi cũng theo ta đi." Diệp Linh Surong cười nhẹ.

Nghe thấy lời này, Mặc Nguyệt cùng Vân Kiều đều khẽ giật mình, Bội Hoàn lại cảm thấy không sao cả, nàng là người nói nhiều, cho nên có đi theo cũng chỉ thêm phiền toái, Mặc Nguyệt tỷ tỷ và Vân Kiều đi thì càng tốt.

"Nương nương, sao không để Mặc Nguyệt tỷ tỷ đi?" Vân Kiều cúi đầu nói. Bàn về tuổi tác, nàng lớn hơn Mặc Nguyệt, nhưng dù sao Mặc Nguyệt mới là người bên cạnh chủ tử ngày từ đầu, về điểm này nàng vẫn tự mình hiểu rõ.

Tuy trong lòng Mặc Nguyệt có chút không thoải mái, nhưng lại không thể không bội phục năng lực làm việc của Vân Kiều, bản thân quả thật vẫn còn rất nhiều chỗ phải học tập.

"Nương nương làm việc đều có chủ ý, trong lòng nô tỳ hiểu rõ. Vân Kiều tỷ tỷ cũng không cần để tâm, ta không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi."

Diệp Linh Surong vẫn luôn quan sát hai người, đôi mắt đột nhiên sáng lên, thần kinh căng thẳng hơi buông lỏng xuống: "Các ngươi có thể nghĩ như vậy là rất tốt, ta hy vọng các ngươi có thể giúp đỡ lẫn nhau, về sau mới có thể cùng trợ giúp ta."

Diệp Linh Surong nói như vậy, thứ nhất là vì Vân Kiều có nhiều kiến thức hơn, giỏi về chuyện nhìn mặt đoán ý, thứ hai là muốn xem thử giữa ba người có tồn tại khúc mắc không. Nếu như nô tỳ thân cận của nàng không thể đồng lòng thì thật không tốt, nhưng hôm nay xem ra ba người ở chung cũng khá hòa hợp.

Vân Kiều theo Diệp Linh Surong vào lục cung, trên đường đi thường thức cảnh sắc ven đường khiến tâm tình thư thái hơn một chút. Vừa đến bên ngoài cửa Đan Nguyệt cung, Diệp Linh Surong tuyệt đối không nghĩ tới mình lại gặp được người kia! Nàng hơi cúi đầu, nghiêng người để cho nàng ta qua trước, trong đôi mắt buông xuống ẩn chứa lãnh ý đan xen khinh bỉ.

Người nọ vẫn là bộ dạng nhu thuận đáng yêu như trước kia, lại cố ý ăn mặc mang theo hướng ung dung quý phái, khiến cho Diệp Linh Surong nhìn không được nhếch môi. Tuy nhiên bên cạnh vẻ đáng yêu lại có vài phần tái nhợt, quả thật là bị bệnh sao? Diệp Linh Surong lạnh lùng cười cười.

"Ngươi là người ở đâu, sao ta chưa từng gặp?" Uyển Quý tần cao ngạo nhìn Diệp Linh Surong hơi cúi đầu, thấy gương mặt nàng còn thuần khiết ngây thơ so với mình, trong nội tâm bắt đầu ghen ghét, nói chuyện cũng thêm mấy phần khinh thường lạnh nhạt.

"Muội muội là Diệp sung viện ở Thúy Hà điện, khá xa xôi, tỷ tỷ không biết cũng là bình thường." Diệp Linh Surong cung kính trả lời.

Nghe được lời này, Uyển quý tần nhướn mày, càng không vui: "Ngươi là Diệp sung viện tối hôm qua được Hoàng Thượng sủng hạnh. A, cũng khó trách, quả đúng là một bộ dạng câu người."

"Tỷ tỷ quá khen." Diệp Linh Surong nhếch môi, khẽ ngẩng đầu, lo lắng nói: "Nghe nói lần trước tỷ tỷ bị bệnh cũng không nhẹ, muội muội muốn đến thăm lại không được tỷ tỷ cho phép. Không biết hiện tại bệnh tình của tỷ tỷ như thế nào rồi?"

Giống như bị chọc đúng chuyện đau lòng, trong mắt Uyển quý tần chợt loé lên hận ý nồng đậm, nhưng vẫn cố tao nhã cười nói: "Một cho muội muội phải lo lắng, bệnh của ta tốt hơn rồi, nếu không sao có thể đến thỉnh an Kỳ Quý phi được?"

Nàng ta thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, trước khi bước đi, chỉ thuận miệng bỏ lại một câu: "Tỷ tỷ đi trước một bước, muội muội cứ tự nhiên."

"Vân Kiều, ngươi nói bệnh của Uyển quý tần tốt hơn rồi sao?" Diệp Linh Surong cười nhìn theo bóng lưng trên hành lang quanh dài, khóe miệng cười lạnh, hồi lâu mới thân nhiên hỏi một câu.

"Hồi nương nương, nô tỳ thấy bệnh của Uyển quý tần sợ là trong chốc lát không thể khỏi được." Vừa rồi Vân Kiều đã quan sát một lúc lâu, sắc mặt Uyển quý tần tái nhợt, môi thì trắng bệch, chính là bộ dạng bệnh nặng chưa khỏi. Với cái bộ dạng này, không ở yên trong điện của mình mà đường bệnh, lại cứ thích chạy đến Đan Nguyệt cung thỉnh an, thật sự là khổ thân.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Vân Kiều liền hiểu được vài phần, nghe nói trước kia người này chính là sủng phi, thiếu chút nữa thì áp đảo được Kỳ quý phi cùng Hiền phi, gần đây lại vì thân thể không khỏe nên không thể thị tẩm. Nếu nàng ta không xuất hiện, sợ là hậu cung sẽ dần dần quên mất Uyển quý tần phong quang vô hạn này.

"Đội lát nữa ta vào trong điện thỉnh an Kỳ Quý phi, ngươi ở ngoài cũng không được lơ là." Diệp Linh Surong thấy Uyển quý tần đi được khá xa mới bắt đầu đi theo, không quên quay đầu lại phân phó cho Vân Kiều một câu.

Vân Kiều cười nhẹ: "Nô tỳ đã biết."

Mỗi phi tần đều có tỷ nữ thân cận đợi trên đường nhỏ cách chủ điện mấy trượng. Đến lúc các phi tần đều đã thỉnh an, các tỷ nữ ở bên ngoài nói chuyện, không chừng có thể thu được tin tức nào đó. Diệp Linh Sương tiến vào Đan Nguyệt cung, vì vừa được thăng làm sung viện, không phải là phẩm cấp thấp nhất nên được phép ngồi vào vị trí hơi gần phía trên một chút.

"Đây không phải là Diệp Sung viện muội muội sao? Khoảng mười ngày không thấy, muội muội lại càng phong quang chói lọi rồi." Giọng nói chanh chua khiến người khác nhức cả răng tất nhiên là xuất phát từ miệng Quan tiếp dư.

Diệp Linh Sương cười: "Quan tỷ tỷ nhớ thật rõ, muội muội còn cảm thấy như mấy tháng rồi chưa được nhìn thấy Quan tỷ tỷ, trong lòng quả thực rất nhớ." Lời nói ngắn gọn nhưng lại có thể để cho những người thông minh nghe ra chút ẩn ý.

Diệp sung viện đây là đang kể khổ, cả ngày lẫn đêm nàng đều ngóng trông Hoàng thượng, trông mong tận mười ngày mới chờ được Hoàng Thượng đến sủng hạnh. Người đang ngồi ở đây đều là những người từng trải, Hoàng Thượng sủng hạnh ít nhất cũng có bốn năm lần, cho nên cũng không khó xử Diệp sung viện vừa mới được sủng hạnh này. Ngược lại, Uyển quý tần có bộ dạng bệnh tật kia mới là tiêu điểm của mọi người.

Quan tiếp dư chỉ bĩu, sau đó đặt ánh mắt lên người Uyển quý tần vừa mới ngồi vào không lâu kia, trên mặt có thêm chút tươi cười hả hê.

"Ngồi đi, đều là tỷ muội với nhau cả, ở Đan Nguyệt cung của bốn cung không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy." Kỳ quý phi trước sau đều là đáng về kiêu my cao quý, phát nhẹ tay, cười nói. Lời này nghe giống như tùy ý nhưng lại có chút ngầm nhắc nhở. Ở Đan Nguyệt cung không cần nhiều nghi thức xã giao, vậy ở chỗ nào thì cần? Đây không phải là ám chỉ Lưu Vân cung có quá nhiều nghi thức xã giao sao?

Đội mọi người tới đông đủ, Kỳ quý phi liền tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, ánh mắt vô tình nhìn về phía Uyển quý tần, vờ như quở trách: "Bốn cung thấy thân thể Uyển muội muội vẫn chưa khỏi hẳn, không nhất thiết phải đến thỉnh an. Bốn cung cũng không phải người không thông tình đạt lý, còn sợ bốn cung trách tội Uyển muội muội hay sao?"

Nghe thấy từng tiếng từng tiếng Uyển muội muội, trong lòng phi tần đang ngồi ở đây đều cười trộm.

Thân phận của Uyển quý tần không ai không hiểu, một cái tên đầy đủ cũng không có! Nàng ta chỉ là một nha hoàn ti tiện, lại có thể leo đến vị trí chính tam phẩm, quả nhiên là dựa vào thể diện của Hoàng hậu đã chết kia. Nghe nói năm đó Hoàng hậu Hoa Lê Nguyệt xem nha hoàn ti tiện này là muội muội kết nghĩa gửi gắm tình thâm, thiếu chút nữa thì ban thưởng cho nàng họ Hoa tôn quý. Chỉ tiếc kẻ ti tiện này đã sớm bò lên long sàng, lãng phí một cơ hội có được họ Hoa, còn chọc cho nữ nhân ngu ngốc Hoa Lê Nguyệt kia tức giận gần chết. Nhưng hiện tại xem ra, đó cũng là vận may của nàng ta, năm đó cả một nhà Hoa thị vì thông đồng với địch mà phải chịu tội lưu vong, bệnh tật mà chết, sớm đã xuống dốc.

Chỉ còn kẻ ti tiện này vẫn còn sống, vì sao nàng ta không chết luôn đi? Diệp Linh Sương lạnh lùng nhìn, trong lòng thâm gào thét không chỉ một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lãnh ý

Editor: Linh Quý cơ

Beta: Tâm Quý tần

Trong nháy mắt, sắc mặt Uyển Quý tần trở nên khó coi, tay đặt trên thành ghế vì siết chặt mà lộ ra vẻ tái nhợt hiếm thấy, chặt vật hồi lâu mới dần dần nở một nụ cười yếu ớt: "Tỷ tỷ lo lắng nhiều rồi, bệnh tình của muội đã khá lên nên đến Nguyệt cung thỉnh an tỷ."

"Ồ, ra là vậy, Uyển muội muội không có chuyện gì thì tốt rồi." Kỳ quý phi cười nói. Dường như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ánh mắt kia trở nên sắc bén hơn, chuyển đề tài: "Uyển muội muội không có chuyện gì nhưng bản cung lại nghe Ngô thái y nói thân thể muội muội vẫn chưa bình phục, quả là thứ cầu ngự y hồ ngôn loạn ngữ (1). Để bản cung bẩm báo Hoàng Thượng tước chức quan của hần, đồ cho hần đi khắp nơi ăn nói lung tung!"

(1) Hồ ngôn loạn ngữ: nói lời xằng bậy

Vừa nói ra lời này, Uyển quý tần chợt kinh sợ, thần sắc kích động: "Tỷ tỷ không cần phải kinh động đến Hoàng Thượng đâu. Thật ra những gì Ngô thái y nói không sai, muội đúng là còn bệnh nhẹ, nhưng cảm thấy không ảnh hưởng lắm mới đến thỉnh an tỷ. Nếu vì việc này mà liên lụy người ngoài, vậy trước tiên phải xét tội muội."

Nghe được lời này, Kỳ quý phi mới bớt tức giận, có chút oán thầm: "Muội muội có bệnh thì nên tịnh dưỡng mới phải. Ta ở Nguyệt cung này, trừ bỏ chuyện quan trọng ra, ta không muốn bẩm báo nhiều với Hoàng Thượng. Dù sao muội muội cũng là người được Hoàng Thượng yêu thích, nên chăm sóc thân thể tốt để hầu hạ Hoàng Thượng." Nói xong, lại nhìn một vòng các phi tần đang ngồi, nghiêm mặt: "Các người cũng thế, đều nên chăm lo sức khỏe bản thân cho thật tốt, nếu như lây bệnh cho Hoàng Thượng, đó là tội đáng chết. Chớ vì cái nhỏ mà mất cái lớn, biết không?"

Tất nhiên chúng phi tần vội vàng gật đầu. Kỳ quý phi này ngay cả tội chém đầu cũng đều nói ra, quả thật là một chiêu ngoan độc.

Diệp Linh Surong quét mắt về phía sắc mặt càng thêm tái nhợt của Uyển quý tần, trong lòng tự dung thấy sáng khoái vô cùng. Uyển quý tần, chung quy người cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, làm sao đấu lại kẻ giảo hoạt như Kỳ quý phi? Muốn trách chỉ có thể trách người lấy trúng chọi đá, không rõ phân lượng của bản thân!

"Tỷ tỷ, muội chợt cảm thấy cả người không khỏe lắm, muốn cáo lui trước." Uyển quý tần đứng dậy hành lễ, toàn thân có chút lung lay như sắp đổ.

"Nhược Vũ, còn không mau giúp Uyển quý tần?" Kỳ quý phi liếc mắt nhìn thị nữ bên người mình một cái, thản nhiên nói. Lập tức ánh mắt trở nên dịu dàng, nhìn Uyển quý tần, cười tao nhã: "Muội muội đi thông thả, nhớ chú trọng dưỡng thân mình."

Cung nữ được gọi là Nhược Vũ kia nhanh chóng gật đầu, đi tới bên người Uyển quý tần và đỡ nàng ta.

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm." Uyển quý tần dường như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười ngọt ngào. Cho dù rời đi, nàng vẫn muốn duy trì thể diện của mình.

Nhìn theo Uyển quý tần đã đi xa, phi tần đang ngồi ít hay nhiều cũng có chút vui sướng khi người gặp họa. Kẻ đê tiện chính là kẻ đê tiện, sao có thể đối nghịch với người như Kỳ quý phi? Quả thật không biết tự lượng sức mình. Bệnh này của Uyển quý tần chỉ sợ không hết được, nếu Uyển quý tần thất sủng, các nàng có thể nhận được chút sủng ái từ Hoàng Thượng. Xem ra đây là việc trăm lợi mà không hại gì.

Mọi người ngồi một lát rồi cáo từ Kỳ quý phi đi Lưu Vân cung thỉnh an. Vẫn mang bộ dáng ung dung nhàn nhã, Diệp Linh Surong thờ ơ, chả nhiều lời, nhưng Diệp Linh Surong lại nhớ tới chuyện lúc nãy. Khi vừa tiến tới Lưu Vân cung, các nàng gặp được một đám phi tần đang chuẩn bị rời đi. Trong đó có một người, nàng không nhìn lầm... là An Uyển nghi.

Khoé miệng Diệp Linh Surong khẽ nhếch, trong mắt lộ vẻ thấu hiểu. Đúng là đã thay đổi sao? Chẳng qua như vậy cũng tốt, không đến mức sống không nổi trong hậu cung. Tuy rằng nàng không ngờ An Uyển nghi lại chọn dựa vào Hiền phi. Đối với phi tần các nàng, đi thỉnh an Nguyệt cung trước rồi thỉnh an Lưu Vân cung không có nghĩa các nàng phụ thuộc vào thế lực của Kỳ Quý phi. Thân phận Kỳ Quý phi cao hơn Hiền phi một bậc, đi thỉnh an trước là lẽ thường tình. Nhưng nếu đi Lưu Vân cung trước rồi mới đi Nguyệt cung, đó rõ ràng là lựa chọn. Đối với An Uyển nghi mà nói, càng không thể nghi ngờ thêm, bởi nàng ta vốn ở trong sườn điện Cam Tuyền cung tại phía Đông, hiện giờ lại đi Lưu Vân cung đứng đầu phía Tây.

Diệp Linh Surong nhếch mi theo thói quen, có lẽ từ trước tới giờ nàng đã coi thường An Uyển nghi. Tâm kế của nàng ta không hề kém hơn các phi tần khác. Ví dụ như chuyện này, nếu lựa chọn Kỳ Quý phi, phẩm cấp thấp như An Uyển nghi cho dù biểu hiện tâm ý cũng khó sống yên ổn. Bởi có rất nhiều người lệ thuộc vào thế lực Kỳ Quý phi, điển hình là Lâm Chiêu nghi và Quan Tiệp dư với tư thái tài trí hơn người. Họ sẽ không tha cho một Uyển nghi bé nhỏ như người dám đoạt sự nổi bật trước mặt Kỳ Quý phi. Mà Hiền phi thì không giống, bên người chỉ có Tôn Dung hoa có chút địa vị, nếu An Uyển nghi đầu nhập vào phe Hiền phi, sẽ sống dễ dàng hơn.

Rời khỏi Lưu Vân cung, mặt trời cũng muốn lên cao. Mắt thấy đám phi tử tần vị đều ngồi kiệu rời đi, thị nữ bên người nhắm mắt đi theo sau, mà bản thân chỉ có thể đi bộ một khoảng xa như thế, trong lòng Diệp Linh Surong có chút phiền muộn không nói thành lời.

Thấy chủ tử mình đi ra, Vân Kiều đã sớm chờ ở ngoài vội vàng ra đón, đi phía sau Diệp Linh Surong.

"Vân Kiều, trời nóng thế này thật vất vả cho người khi đợi lâu như vậy." Mỗi ngày đến giờ mẹo đều phải đi thỉnh an, tới giờ thỉn mới có thể về, thực sự rất mệt mỏi.

"Nương nương nói lời này thật làm khó nô tỳ, đó là việc nô tỳ nên làm. Huống hồ, nô tỳ đứng dưới bóng cây, có thể cùng vài tỷ muội khác trò chuyện trong chốc lát. Một chút cũng không cực khổ." Vân Kiều vừa đi vừa nói, ý cười trên mặt.

"Vậy thì tốt." Diệp Linh Surong đi phía trước, Vân Kiều ở phía sau không nhìn thấy thần sắc của chủ tử hiện tại, chỉ cảm thấy nàng ấy giống như đang có tâm sự, nhưng thân là nô tỳ, hỏi nhiều cũng không tốt.

"Vân Kiều, người đoán lúc ta đến Lưu Vân cung thì gặp ai?" Diệp Linh Surong đi phía trước đột nhiên bước chậm lại, hỏi một câu.

Vân Kiều ở phía sau, lập tức tinh ý nói: "Chẳng lẽ người nương nương gặp là An Uyển nghi?" Thời điểm chủ tử đi vào nàng cũng ở bên ngoài, có một đám phi tần đi ra, đương nhiên ít nhiều gì Vân Kiều cũng có nhớ kỹ không ít. Đối với An Uyển nghi kia, có chút tình cảm với chủ tử, Vân Kiều chắc chắn sẽ không nhìn sai thân ảnh của nàng ta.

Diệp Linh Surong khoé miệng khẽ cười: "Mang người đến quả nhiên đúng đắn." Bước chân lại khôi phục tốc độ vốn có, vừa đi vừa đối thoại với Vân Kiều đang theo sau: "Người từng nói chuyện này không phải không có khả năng, nhưng mới hơn mười ngày ngắn ngủi, một nữ nhân nhu nhược lại thay đổi nhanh đến bất thường, hậu cung này thực đáng sợ."

Vân Kiều khẽ nhủ mảy, từ chối cho ý kiến. "Nương nương cảm thấy thương tiếc cho nàng ta?" Trầm mặc hồi lâu mới hỏi.

Diệp Linh Surong cười lắc đầu: "Vì sao phải thương tiếc chứ, chỉ có nữ nhân như vậy mới có thể có chút chỗ đứng trong hậu cung."

Thấy mảy Vân Kiều nhíu lại, trong mắt thêm vài phần lạnh lùng, nói: "Chớ có cho rằng ta với nàng ta có tình cảm gì đó, đối với ta mà nói, bên trong hậu cung không có thứ gọi là tình tỷ muội, làm thế nào để bo bo giữ mình, đi lên địa vị cao mới là quan trọng nhất."

Ánh mắt Vân Kiều giãn ra một chút, lần đầu tiên nở nụ cười thật lòng: "Nương nương là chủ tử chân thực nhất nô tỳ từng gặp qua, không che giấu dã tâm và mục đích của chính mình." Nương nương nói đúng, người không cần tỷ muội, có những hạ nhân trung thành như các nàng là đủ.

Bọn tin tưởng tình nghĩa tỷ muội kia đều là kẻ ngốc, mà An Uyển nghi đã không còn là kẻ ngốc đơn thuần như trước nữa, nương nương không cần bận khoản thứ tình cảm nhỏ bé kia. Nếu An Uyển nghi an phận thì tha, nhưng dám cản trở con đường của nương nương, cho dù người có buồng ta nàng ta thì các nàng nhất định sẽ không nhân nhượng mà bỏ qua!

Hai người thích ý đi dưới bóng cây, khi thì tán gẫu vài câu, bất tri bất giác đã đến Thuý Hà điện. Ngô Đoàn canh giữ ở cửa hành lễ, thấy chủ tử nhà mình hài lòng gật đầu, không nhanh không chậm trở về tiểu viện rồi tiếp tục canh giữ ở đại môn Thuý Hà điện.

"Đúng rồi, An Đức Tử đâu?" Diệp Linh Sương bước vài bước chợt quay đầu hỏi Ngô Đoàn.

"Hồi nương nương, mới vừa rồi An Đức Tử thấy Triệu công công đang thiếu người, nên chủ động đi giúp đỡ." Ngô Đoàn không nghĩ tới chủ tử đột nhiên quay đầu lại, vội vàng cúi đầu đáp.

Diệp Linh Sương thân nhiên ừ một tiếng, mắt sụp xuống, hỏi: "Đó có phải Triệu công công - người phụ trách quản lý trung cung của hoàng hậu hay không?" Ngô Đoàn có chút kinh ngạc, không ngờ rằng chủ tử lại biết người này. Tuy nói Triệu công công phụ trách công việc của trung cung, khi hoàng hậu còn sống tất nhiên là, nhưng hiện tại trung cung kia chẳng qua là một cái vỏ rỗng tuếch, Triệu công công cũng chỉ làm một ít công tác dọn dẹp, không đáng được coi là đại nhân vật gì.

"Hồi nương nương, đúng vậy." Nhớ tới chuyện gì đó trọng yếu, Ngô Đoàn nhìn lướt qua bốn phía, xác định không có người rảnh rồi mới hạ giọng: "Nương nương, ngày thường An Đức Tử nói chuyện với công công khác nhiều lắm, biết được phần lớn thời gian tiểu thái giám trong trung cung rất nhàn rỗi, Triệu công công cũng không quản thúc chặt chẽ, vì thế bọn hán nhân đến nhàm chán nên đi tới bên này một chút. An Đức Tử vô tình nghe được, thời gian này việc Triệu công công thiếu người là có nguyên nhân."

Nghe lời này, nhất thời Diệp Linh Sương hưng trí, nói thẳng: "Nơi này là địa bàn của ta. Cần gì phải bận khoản, cứ nói thẳng ra đi."

Ngô đoàn được chủ tử khẳng định, ngay lập tức nói ra: "Nghe nói tháng sau là ngày giỗ của Hoa Hoàng hậu, nhưng chuyện này dường như bị kiêng kị trong cung. Có người nói Hoa Hoàng hậu chết oan, quỷ hồn của nàng ta vẫn chưa tiêu biến, Triệu công công hầu hạ Hoa Hoàng hậu kia đã lâu, biết nàng ta yêu thích sạch sẽ, mới muốn triệu tập nhân thủ dọn dẹp một lần từ trong ra ngoài trung cung."

Diệp Linh Sương hai mắt mở to, chỉ một cái chớp mắt ngăn ngừa đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt lúc trước, cười với Ngô Đoàn: "Làm không sai, chờ sau khi An Đức Tử trở về hai người các ngươi cùng nhau đến nội các một chuyến."

"Đa tạ nương nương khen thưởng, đều là nô tài nên làm." Ngô Đoàn cúi đầu đáp.

Diệp Linh Sương đi với phía nội các, lãnh ý trong mắt bùng bùng như muốn hủy thiên diệt địa. Ha ha, thiếu chút nữa nàng đã quên, ba mươi tháng bảy chính là ngày giỗ củi nữ nhân ngu xuẩn Hoa Lê Nguyệt kia. Đúng rồi, nàng chết như thế nào? Là một chén rượu độc nhỏ nhân tình xảo trực tiếp đổ xuống? Hay dùng ba thước lụa trắng như tuyết kia mà treo cổ?

Đúng, đúng vậy. Nàng tình tường nhớ rõ những tiện tì kia nắm chặt cầm nàng ra sao, mạnh mẽ đổ xuống một ly độc dược, lại nhân lúc ý thức nàng còn chưa hoàn toàn mất đi treo cổ nàng! Về phần kẻ đứng sau bọn tiện tỳ lớn mật đó là người phương nào, Diệp Linh Sương cười lạnh một tiếng. Kỳ quý phi, Hiền phi, Đức phi, Quan Tiệp dư... Bản cung muốn tất cả các người đều không được chết từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chuyển đến trắc điện

Editor: Nhiên Thực tàn

Beta: Vy Tu Nghi

Dùng bữa sáng xong, thánh chỉ của Hoàng Thượng cũng được đưa tới.

Nhìn lần này Lý Phúc Thăng không chỉ đơn giản chỉ là đến truyền khẩu dụ nữa, mà là cầm theo thánh chỉ sáng loáng đến, khóe miệng của Diệp Linh Sương khẽ kéo lên. Hình như chỉ khi phong cho phi tần từ Tầm vị trở lên mới có thể được như vậy. Không phải lần này Hoàng Thượng thăng liền ba cấp cho nàng thành chính tứ phẩm Dung hoa chứ? Hoàng Thượng, người ngoài dùng việc thăng phân vị hoặc ban thưởng cho một đồng thứ quý giá nhìn như là ta được sủng ái lắm để lừa gạt những nữ nhân trong hậu cung này, thì người còn có thể làm gì khác không?

Lý Phúc Thăng đứng thẳng tuyên thánh chỉ. Diệp Linh Sương sau khi nghe xong chỉ nhân nháy mắt. Nàng cho rằng Hoàng Thượng sẽ trực tiếp thăng phân vị cho nàng lên chính tứ phẩm Dung hoa. Không ngờ chỉ là từ tứ phẩm Tầm, bất quá được ban thêm phong hào "Hình". Vì vậy so với các phi tần khác cùng Tầm vị nhưng không có phong hào, nàng cao hơn một bậc. "Hình" nghĩa là hương thơm. Cái phong hào này của Hoàng Thượng cũng đáng để suy ngẫm. Diệp Linh Sương tiếp chỉ, thấy vẻ mặt vui vẻ của Lý Phúc Thăng cũng liền vui mừng nhìn hân.

"Chúc mừng Hình tần, ngày mai chủ tử liền dọn tới trắc điện bên phải của Trường Nhạc cung. Đến lúc đó nô tài tìm vài người khỏe mạnh đến giúp chủ tử chuyển đồ." Lý Phúc Thăng cười nói.

Diệp Linh Surong vội vàng khoác tay: "Không dám làm phiền Lý công công. Ta cũng chỉ có vài món đồ thôi, đám người An Đức Từ, Ngô Đoàn cũng đủ rồi." Ngoài vui mừng ra, Diệp Linh Surong còn có chút ngượng ngùng hỏi một câu: "Lý công công có thể nói cho ta biết là Trường Nhạc cung nằm ở đâu được không? Mặc dù ta đã đi Lưu Vân cung và Đặng Nguyệt cung hai lần nhưng lại không có để ý các cung điện khác. Nếu để đến lúc đi nhầm lại làm trò cười cũng sẽ không tốt."

Lý Phúc Thăng rất kinh ngạc, Hình tần này ngay cả chuyện cơ bản nhất mà cũng không biết. Một là người này nhất định quá mức đơn thuần, hai là tâm tư giấu cũng thật sâu? Trong hậu cung ai mà không thăm dò công việc của Hoàng Thượng, ngay cả Hoàng Thượng thường đi cung điện nơi nào đều sẽ được tìm hiểu rõ ràng tường tận. Vậy mà sơ đồ vị trí cụ thể lục cung trong hoàng cung nàng cũng không biết.

"Bẩm Hình tần, Trường Nhạc cung là cung thứ tư ở phía Đông hoàng cung. Hiện nay chính điện còn chưa có chủ, trắc điện bên trái thì có Từ Lương đệ cùng Triệu Quý nhân ở, trắc điện bên phải cũng không có ai ở, chỉ đợi Hình tần chuyển qua." Lý Phúc Thăng nói một mạch, không chỉ là vị trí của Trường Nhạc cung mà còn tình tế nói đến cả chuyện hiện tại phi tần nào đang ở đó.

Diệp Linh Surong tất nhiên là cảm kích, nhìn thoáng qua Mặc Nguyệt, nàng liền hiểu ý đưa cho Lý Phúc Thăng một hà bao.

Lý Phúc Thăng xấu hổ tiếp nhận hà bao kia: "Kỳ thật Hình tần không cần phải khách khí như vậy." Thật sự hắn rất muốn nói, hắn thân là Tổng quản thái giám, trong mắt hắn một ít đồ này cũng bình thường như hạt cát không đáng giá. Huống chi Lý Phúc Thăng khẽ nhìn thì cảm thấy hà bao lần này so với lần trước có ít đi một chút, hơn nữa ngay chính giữa hà bao cũng không còn được thêu đóa hoa sen nữa.

"Gần đây chi phí ở trong cung cần phải tiêu nhiều, công công không chê ít là được rồi. Nhưng cũng là một chút tâm ý của ta, cầm đi mua thêm chút rượu và đồ ăn cho các tiểu công công thuộc hạ của người ở cửa cũng tốt." Diệp Linh Surong có chút quần bách, lập tức nhìn mấy tiểu thái giám tay đang bụng đồ ban thưởng với sắc mặt ôn hòa.

Thấy nàng có ý như thế, Lý Phúc Thăng cũng không muốn nhiều lời vô ích, hướng mấy tên tiểu thái giám sau lưng trừng mắt: "Còn không mau tạ ơn Hình tần nương nung." Mấy tên tiểu thái giám lập tức hành lễ tạ ơn, mặt lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ Lý Tổng quản thực sự sẽ cho bọn họ thêm chút thừa ăn?

"Lý công công, ta còn có một chuyện muốn nhờ." Thấy Lý Phúc Thăng có vẻ muốn đi, Diệp Linh Surong vội vàng nói thêm một câu.

"Xin Hình tần nói thẳng, nếu như nô tài có thể giúp được chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không từ chối." Lý Phúc Thăng hơi hơi nhíu nhíu mày, thân nhiên nói, nhưng lời này lại có một chút qua loa. Lúc trước hắn thấy vị Hình tần này có chút khác biệt, nhưng hôm nay nhìn lại thấy nàng cùng với các phi tần khác cũng đều giống nhau. Đối xử khách sáo với hắn để tìm hiểu những điều mình muốn.

Thấy thái độ của hắn lãnh đạm đi vài phần, Diệp Linh Surong làm như không thấy, thờ dài, đôi mắt tối đi vài phần, chậm rãi nói: "Ta nhờ Lý công công giúp ta hỏi Hoàng Thượng một câu." Dừng một chút, bồi hồi đưa mắt nhìn quanh Thụy Hà điện rồi mới tiếp tục nói: "Giúp ta hỏi Hoàng Thượng một chút xem xem có thể tạm thời để trống Thụy Hà điện được không?"

Lý Phúc Thăng có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, sự lạnh nhạt trên mặt cũng nhạt đi chút ít, cười nhẹ nói: "Xin Hình tần yên tâm, nô tài nhất định sẽ giúp nương nung đem lời này hỏi Hoàng Thượng." Sau khi nói xong, Lý Phúc Thăng liền mang theo mấy tiểu thái giám rời khỏi Thụy Hà điện.

Chủ tử thẳng phân vị, vui mừng nhất chính là nha hoàn và nô tài thân cận ở Thụy Hà điện.

"Chúc mừng nương nung trở thành Hình tần" Bội Hoàn cười nói, mấy người Mặc Nguyệt cũng không giấu được sự vui sướng. An Đức Từ xưng phong nhận việc tiến lên vài bước nói: "Ngày mai nương nung chuyển khỏi Thụy Hà điện, không bằng để nô tài tìm thêm vài tiểu thái giám tới hỗ trợ chớ phải tốt hơn không?"

Diệp Linh Surong đang muốn nói không, chút nhờ tới điều gì đó liền nói: "Nghe Ngô Đoàn nói người cùng vài tiểu thái giám trong cung có quan hệ tốt, tìm một hai người đến giúp đỡ cũng tốt. Lúc trước cũng muốn nói với người chuyện này, không ngờ đến Ngô Đoàn cũng quên." Dứt lời nhàn nhạt đưa mắt nhìn hắn một cái.

"Xin nương nung thứ tội!" Ngô Đoàn lập tức quỳ xuống. "Lúc An Đức Từ trở về nương nung đang dùng bữa sáng cho nên nô tài không dám quấy rầy. Định là chờ đến khi nương nung dùng bữa xong sẽ bẩm báo, nhưng khi nương nung vừa dùng bữa xong thì Lý công công mang thánh chỉ tới. Nô tài đã biết sai, lần sau nhất định sẽ bẩm báo cho nương nung đúng lúc."

"Đứng lên đi, ta không trách tội người. Về sau phải để ý kỹ càng hơn một chút, người là người thật thà chất phác, không có như An Đức Từ thông minh cơ trí." Diệp Linh Surong thờ dài nói.

Khi đứng lên thần sắc của Ngô Đoàn có chút âm trầm, sau lại nghe chủ tử nói tiếp một câu trong nháy mắt lập tức có thần thái trở lại.

"Người như người ngược lại tính cách cũng có chút trầm ổn." Diệp Linh Surong cười nói. Có đôi khi cũng cần phải khen hạ nhân vài câu. Cho nên nàng cũng không kiệm lời đến mức vài câu đơn giản như vậy cũng không nói được.

"Mặc Nguyệt, người đi xem một chút xem có đồ gì ở Thụy Hà điện cần mang đi, để đến lúc chuyển đi không có sai sót. An Đức Từ, ngày mai lúc chuyển đồ nhớ mang theo nhuyến thấp và chiếc bàn Hoàng Thượng mới ban thưởng."

"Nô tài hiểu rõ thưa nương nung." An Đức Từ vội vàng nói, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Tại trác điện của Trường Nhạc cung vốn đã có đầy đủ hết đồ đạc, chuyển qua cũng không cần mang theo thứ gì. Cho nên Đại Yến Đế cũng không để ý chuyện này. Cho đến lúc hần nghe Lý Phúc Thăng nói rằng chủ tử ở Thúy Hà điện chuyển hết cả bàn to lẫn bàn nhỏ khiến cho dọc đường đi cung nữ, thái giám đều quay lại nhìn, thiếu chút nữa bật cười. Thì lập thức nhớ rằng nhuyển tháp cùng bàn mình mới ban thường cho nàng, ánh mắt sâu thêm vài phần. Tiểu nữ nhân này, Trường Nhạc cung cũng không thiếu những thứ đó, cho dù có mang tới cũng không có chỗ để đặt.

"Lý Phúc Thăng, ngươi cho người cẩn thận quét dọn trác điện mà Hinh tần sắp chuyển đến. Còn có cho người mang bàn ghế bên trong chuyển đi."

Lý Phúc Thăng mang theo một bụng nghi hoặc đi ra ngoài. Không nghĩ tới ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy mà Hoàng Thượng cũng để ý. Có lẽ thực sự Hoàng Thượng đối với Hinh tần này có vài phần quan tâm. Tuy nhiên đây chỉ là có lẽ thôi. Qua nhiều năm như vậy Hoàng Thượng vô tình hần đương nhiên biết, cho dù chuyện của Hoa Hoàng hậu năm đó... Nghĩ đến đây thần sắc của Lý Phúc Thăng có chút âm đạm. Thật ra Hoa Hoàng hậu cũng là một Hoàng hậu tốt, Hoàng Thượng cũng không phải không có chút thương tiếc nào...

"Hoàng Thượng, nô tài còn có chuyện muốn bẩm báo." Lý Phúc Thăng chợt nhớ lại ánh mắt luyến tiếc không muốn rời Thúy Hà điện của Hinh tần. Đến chính mình khi nói cũng có vài phần âm đạm: "Hinh tần có nhờ nô tài hỏi Hoàng Thượng một câu."

Đại Yến Đế không quá mức để ý, nghe vậy mới hơi ngược mắt lên nhìn hần: "Nói."

"Hinh tần nhờ nô tài hỏi Hoàng Thượng có thể tạm thời để trống Thúy Hà điện được không?" Dứt lời, hồi lâu cũng không thấy có tiếng đáp liền cúi đầu không dám nhìn sắc mặt Đại Yến Đế lúc này.

"Bên kia tạm thời để trống đi." Đại Yến Đế đột nhiên nói, không biết có phải ảo giác không Lý Phúc Thăng lại nghe ra trong đó có vài phần thích thú, thật giống như là nhẹ nhàng nói ra chủ ý.

Diệp Linh Sương chuyển đến Trường Nhạc cung mới phát hiện ra rằng nơi này có chút vắng vẻ. Chính điện ở giữa để trống, trong cung toàn bộ chỉ có hai vị là Từ Lương đệ và Triệu Quý nhân đều là phi tần có phân vị dưới Tàn vị ở trác điện bên trái. Cho nên khi nàng vừa chuyển vào liền là người có thân phận cao nhất, hai người họ cũng đối xử với nàng có vài phần lễ phép.

Từ Lương đệ và Triệu Quý nhân thoát nhìn cũng là cô nương có tướng mạo xinh đẹp khó gặp. Chỉ là ở đây là hậu cung nơi có trăm hoa đua nở khoe sắc cho nên có thua kém một chút. Vì đã ở trong cung nhiều năm nên ánh mắt không còn thấy sự linh động nữa mà là làm cho người khác cảm thấy vẻ dờ dẩn. Thấy nàng chuyển đến, các nàng cũng chỉ khách khí gọi một tiếng muội muội, những không làm gì tỏ ra khách sáo nữa. Khuôn mặt Diệp Linh Sương tự nhiên tươi cười chào đón. Có thể ở trong đám phi tần trong hậu cung này sống sót, nếu không có chút bản lĩnh, cũng là kẻ giấu kỹ tâm tư của mình, có khả năng xem xét thời thế mà sống.

Trác điện rõ ràng đã được dọn dẹp quét tước sạch sẽ, nhìn thấy giữa phòng có một khoảng trống giống như thiếu cái gì đó Diệp Linh Sương liền ngăn người. Mãi cho đến lúc An Đức Từ cùng vài tiểu thái giám mang cái bàn chuyển tới đặt vào đó, Diệp Linh Sương mới cong môi nở nụ cười.

Nhìn tiểu thái giám nhẹ tay nhẹ chân cẩn thận đặt cái bàn xuống Diệp Linh Sương chậm rãi đi tới, vẻ mặt ôn hòa có ý cười: "Nghe An Đức Từ nói các ngươi là tiểu thái giám ở Trung cung, ở Trung cung không có bận việc sao?"

Thấy chủ tử của trác điện lên tiếng một tiểu thái giám đứng giữa ba người liền đáp lại: "Bẩm nương nương, trước đó mấy ngày An Đức Từ cùng có đi qua Trung cung giúp đỡ chuyển vài cái bàn ghế cho nên bọn nô tài cũng nên qua giúp đỡ. Hơn nữa bên kia Triệu công công cũng đã sai người quét dọn, cho nên bọn nô tài cũng coi như là không có việc gì."

"Thật là khiến mấy vị công công vất vả rồi... Mặc Nguyệt." Diệp Linh Sương nhìn lướt qua Mặc Nguyệt, nàng ta gật đầu đi đến trước mặt mấy người họ đem một ít bạc vụn nhét vào tay bọn họ: "Mấy vị công công đến đây giúp đỡ cũng đã vất vả nhiều rồi, đây là một chút tâm ý của chủ tử mong các vị không từ chối."

Ba tiểu thái giám trao đổi ánh mắt với nhau một lúc liền cầm lấy chỗ bạc vụn kia sau đó cung kính lui xuống. Lúc trước cảnh tượng khi bọn họ được không ít phi tần nịnh nọt cho ngân lượng để có thể giúp bọn họ nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Hậu. Chỉ là từ khi Hoa Hoàng hậu qua đời, Trung cung cơ bản là bị bỏ trống, người khác cũng không còn cung kính với bọn họ nữa. Bọn họ cũng hiểu đây là đạo lý đối nhân xử thế, về sau nếu như Hinh tần có muốn giúp đỡ, bọn họ cũng sẽ thuận tiện giúp một chút.

"Nương nương vì sao người phải nịnh nọt mấy tên tiểu thái giám này chứ, bọn họ căn bản cũng không giúp được nương nương cái gì?" Đợi cho đám người kia đi xa, An Đức Từ khó hiểu hỏi một câu.

Diệp Linh Sương cười nhạt: "Dù sao bọn họ cũng vất vả chuyển bàn ghế cũng có chút cực nhọc sao có thể nói là nịnh nọt."

"Nô tài lỡ lời, xin nương thứ tội." An Đức Từ vội khom người nói, chủ tử nói vậy quả không sai, nhưng mà hần lại thấy trong mắt chủ tử rõ ràng là đang tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Uyển Quý tần nổi giận

Edit: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

Diệp Linh Sương không thể không cảm thán một câu, hậu cung này nữ nhân quả thực quá nhiều, nếu trong một tháng Hoàng thượng có thể tới chỗ người hai ba lần đã là tốt rồi. Mấy ngày nay phần lớn hân đều nghỉ ở chỗ của Kỳ Quý phi, Hiền phi, Lâm Chiêu nghi, Quan Tiếp dư. Từ ngày nàng dời đến Trường Nhạc cung cũng chưa từng thấy hân, chỉ có một quân sự công công tới đây hỏi có thiếu thứ gì không hay thôi.

"Mặc Nguyệt, gần đây lục cung có chuyện gì thú vị xảy ra không?" Diệp Linh Sương bình thần lật sách y thuật trên tay, miễn cưỡng hỏi.

"Hồi nương nương, Cam Tuyền cung quả thật có truyền ra chuyện thú vị." Mặc Nguyệt nghĩ đến, nụ cười trên mặt thêm sáng lạn vài phần: "Hoàng Thượng hôm qua vốn là đi thăm Uyển Quý tần chưa khỏi bệnh, về sau không biết tại sao lại đến trắc điện của An Uyển nghi nghỉ ngơi."

Nghe thế, Diệp Linh Sương khẽ nhếch môi, lại cười ra tiếng: "Người nói, Uyển Quý tần kia có phải tức giận đến xanh mặt rồi hay không?" Dứt lời, con người khẽ híp lại, xem ra bản lĩnh của An Uyển nghi thật không nhỏ, mà Uyển Quý tần kia cũng không còn kiên cường được, mất đi sùng hạnh của Hoàng Thượng thì nàng dựa vào đâu để lớn lối nữa?

"Nương nương, Uyển Quý tần không phải chỉ đơn thuần là tức giận đến xanh mặt đâu, nàng ta vừa nghe Hoàng Thượng đêm đó nghỉ ở trắc điện của Cam Tuyền cung liền phun ra một ngụm máu tươi."

"Không phải người tận mắt thấy đó chứ, sao có thể miêu tả rõ ràng như vậy?" Diệp Linh Sương thấy bộ dáng hả giận của nha đầu này liền âm thầm buồn cười nhưng trong mắt lại không hề có vui vẻ. Cái này thì tính là gì, nàng sao có thể đơn giản như vậy mà bỏ qua cho nàng ta. Những việc nàng ta đã làm, một ngụm máu mà đủ đền bù lại sao?

"An Uyển nghi được ban thưởng cái gì?" Diệp Linh Sương hướng mắt ra cửa sổ, lơ đãng hỏi một câu.

Nghe chủ tử hỏi, Mặc Nguyệt che miệng cười cười: "Đương nhiên là có ban thưởng rồi, nhưng cũng chỉ là Thất phẩm Uyển nghi thăng một bậc thành Lục phẩm Mỹ nhân thôi, lại được thêm hai khúc tơ lụa nữa."

Diệp Linh Sương không nói gì nữa, thoáng trầm mặc, khoé miệng câu lên nụ cười, nói: "Hào tử muội được thăng phân vị ta cũng nên đi chúc mừng vài tiếng mới phải."

Cam Tuyền cung cùng Trường Nhạc cung đều thuộc Đông lục cung, vì vậy cách nhau cũng không xa lắm. Lúc Diệp Linh Sương đi vào Cam Tuyền cung, vài tiểu nha hoàn đang vội vàng đi ra ngoài, Châu Ngọc tươi cười với nàng, Diệp Linh Sương không nhanh không chậm đi tới. Mấy người nhìn thấy đúng là Hinh tần vừa chuyển đến Đông cung không lâu, vội vàng phúc thân hành lễ.

"Đều làm việc của mình đi." Diệp Linh Sương cười gật đầu nói.

"Hinh tần nương nương tại sao lại đến đây, chủ tử đang nghỉ ngơi rồi, không bằng nô tỳ đi vào thông báo một tiếng." Thiếp thân tỳ nữ của An Mỹ nhân không nghĩ vị trước mặt này cứ đeo mãi không tha, đến nhiều như vậy.

"Không cần, người cùng ta đi vào thôi." Diệp Linh Sương cười nhạt, tay đẩy cửa phòng bước nhẹ đi vào. Trên giường êm, một cô gái đang nửa nằm, một tay đỡ đầu, đôi mắt khép hờ, thoát nhìn lại có vài phần ung dung phú quý. Đường như phát giác có người đến, đôi mắt khẽ rung động hai cái liền chậm rãi mở ra, thấy là Diệp Linh Sương, vẻ mặt nàng ta thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ ngăn ngủ trong nháy mắt liền biến thành vui mừng khó tả, từ trên giường lập tức đứng lên:

"Diệp tỷ tỷ sao lại tới đây, người nếu nói sớm một tiếng thì ta đã chuẩn bị tốt rồi." Có chút oán trách liếc nhìn nàng một cái, gấp rút nói với Châu Ngọc ở phía sau: "Còn không mau đi pha trà?" Thanh âm kia lại mang nhiều hơn một phần uy nghiêm.

Diệp Linh Sương mỉm cười ngồi bên người nàng ta: "Không sao, ta muốn đến xem An muội muội, nghe nói sáng nay muội muội đã được thăng thành Mỹ nhân, tỷ tỷ như ta cũng thuận tiện đến nói tiếng chúc mừng."

Tay An Mỹ nhân bị nàng nắm có chút cứng đờ trong mắt lại hiện lên vẻ ghen tỵ, cười nói: "Tỷ tỷ cần gì phải chúc mừng ta, muội muội vô năng, hầu hạ Hoàng Thượng nhiều lần mới được phong thành Mỹ nhân. Đầu giống tỷ tỷ mới mấy lần đã là Hinh tần, Hoàng Thượng quả nhiên là yêu thương tỷ tỷ."

Diệp Linh Sương nhấp nhẹ môi câu dẫn: "An muội muội như vậy làm cho người ta thấy triu mến, Hoàng Thượng tất nhiên là đau lòng muội muội rồi."

Ngây ngốc trong chốc lát, hai người cảm thấy không còn lời gì để nói với nhau nữa, Diệp Linh Sương khách sáo vài câu, trước khi rời đi dường như nhớ đến cái gì đó, nói với An Mỹ nhân:

"Nghe nói Uyển Quý tần mấy ngày nay thân thể vẫn không khỏi sắc, muội muội không bằng theo ta cùng đi thăm nàng ta."

An Mỹ nhân trên mặt phần hân cùng đắc ý đan xen, lập tức cười đến vạn phần vô hại: "Buổi sáng muội muội mới đi nhìn rồi, Uyển tỷ tỷ thân thể xác thực không bằng lúc trước. Hiện tại muội muội có chút mệt mỏi, cũng không thể cùng tỷ tỷ cùng nhau đi nữa."

Diệp Linh Suong gật gật đầu rồi đi, còn chưa ra đến cửa điện, trong lúc vô tình nghe được chủ tớ hai người kia nói chuyện với nhau.

"Nha đầu Bảo Sinh ở Thượng Y cục đã hiểu quy củ chưa?"

"Bẩm nương nương, Bảo Sinh nói mình biết sai rồi, cầu nương nương gọi nàng trở lại."

"Trở lại làm gì, Diệp tỷ tỷ không phải đã nói, loại tiện nhân này giữ lại cũng vô dụng!" Trong lời nói kia mang theo vô vàn hận ý.

Diệp Linh Suong đảo mắt, thì ra hôm đó nàng nói với Châu Ngọc cái gì cũng đều rơi vào trong tai nàng ta. Khoé miệng chậm rãi nở nụ cười, An Mỹ nhân này quả thật không thể khinh thường.

Ra khỏi trướng điện, Diệp Linh Suong ánh mắt mờ ảo nhìn bầu trời bao la trên đỉnh đầu, trong lòng ngàn vạn cảm khái, hậu cung này nói nhỏ thành lớn, nói lớn thành nhỏ, lòng người nói thay đổi liền thay đổi...

"Nương nương muốn đi chính điện thăm Uyển Quý tần sao?" Mặc Nguyệt thấy chủ tử nhà mình thất thần liền nhắc nhở một câu. Diệp Linh Suong nhàn nhạt lên tiếng, bước chân hướng về phía chính điện. Còn chưa đến cửa đại điện đã nghe được thanh âm đồ vật rơi trên mặt đất phát ra tiếng vỡ thanh thúy.

"Chuyện gì làm cho tỷ tỷ tức giận như vậy? Chọc tức thân thể sẽ không tốt." Diệp Linh Suong cười đi vào, thấy vài nha hoàn đang cúi đầu thu thập mảnh vụn trên mặt đất, trên bàn là cảnh bình hoa bị đánh nát.

Uyển Quý tần nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, thấy Diệp Linh Suong tiến đến, hừ lạnh một tiếng nói: "Nguyên lai là Diệp Sung viện, a không, hiện tại đã là Hinh tần. Như thế nào, người đến chế giễu ta?" Nàng ta cố gắng tỏ ra vài phần khí thế, từ trên giường đứng lên, mặt không thay đổi nhìn nàng.

"Tỷ tỷ nói gì thế, muội muội chỉ là nghe nói thân thể người không có khôi sắc nên mới qua thăm, lời này của tỷ tỷ quả nhiên làm cho tâm muội muội rét lạnh, đau lòng vạn phần." Lời này vô cùng thành khẩn không khỏi làm cho Uyển Quý tần nhìn nàng nhiều vài lần, trên mặt lại không thể hiện thái độ gì.

"Vừa rồi muội muội đi đến chỗ An Mỹ nhân ngồi trong chốc lát, lần trước An muội muội cùng với tỷ tỷ thân thể bị bệnh nhẹ, hôm nay đã tốt lên bảy tám phần rồi, sắc mặt cũng hồng hào, có sao tỷ tỷ lại càng nghiêm trọng?" Diệp Linh Suong thờ dãi nói.

Không đề cập đến An Mỹ nhân thì còn tốt, vừa nghe mấy chữ này sắc mặt Uyển Quý tần biến đen: "Đừng ở trước mặt ta nhắc đến con tiện nhân kia!" Trong lúc nói chuyện, ngực nàng ta phập phồng không ngừng có thể thấy được là tức giận không hề nhẹ.

Diệp Linh Suong vội vàng tiến lên giúp nàng thuận khí: "Tỷ tỷ không nên như vậy, chọc tức thân thể cũng không hay. Hôm nay chuyện quan trọng nhất là dưỡng tốt thân thể, tỷ tỷ hà tất vì một chuyện nhỏ như vậy lại tức giận."

Uyển Quý tần gạt tay nàng ra, lạnh lùng nói: "Chuyện của ta không cần Hinh tần quan tâm, hiện tại thân thể ta hơi mệt, không cách nào tiếp đãi Hinh tần được, hay là người trở về Trường Nhạc cung đi."

Diệp Linh Suong có chút bị thương nhìn nàng ta: "Muội muội vốn là lo lắng cho thân thể của tỷ tỷ, ngày trước tỷ tỷ phong quang vô hạn, hôm nay lại như vậy... Theo lý, Ngô Thái y y thuật cao siêu rất nhanh liền có thể chữa khỏi cho tỷ tỷ, nghe nói trong ngày thường Kỳ Quý phi bệnh lớn bệnh nhỏ đều do vị thái y này điều trị, nhưng sao bệnh của tỷ tỷ lâu vậy vẫn chưa lành?" Nói xong lời này có chút lo lắng nhìn nữ nhân khuôn mặt tái nhợt trước mặt.

Nghe xong lời Diệp Linh Suong nói, thần sắc Uyển Quý tần khê biến, cũng không nói thêm gì. Đợi Diệp Linh Suong đi rồi, Uyển Quý tần mới gọi thiếp thân nha hoàn Phi Ngọc đến, nói nhỏ: "Người nghĩ biện pháp đi tra quan hệ của Ngô thái y kia, đặc biệt là quan hệ đối với Ôn gia Kỳ quý phi."

Dứt lời, chọn lấy mấy món đồ trang sức tinh xảo cùng một ít bạc vụn đưa cho nô tỳ kia: "Làm việc này cho tốt, đồ trang sức ban thưởng cho người, bạc vụn giữ lại để tạo quan hệ."

Nha hoàn kia cũng là người khôn khéo, thu ngân lượng cùng đồ trang sức xong liền lặng lẽ làm việc, quả nhiên đêm đó có tin tức.

"Hồi nương nương, lúc Ngô thái y chưa vào Thái y viện là chủ của một tiệm thuốc nhỏ, nghe nói Ôn Thừa tướng trong lúc vô tình thấy Ngô thái y, cảm thấy hần y thuật tốt liền đề cử người này."

Nói thẳng ra, Ôn Thừa tướng cũng xem như ân sư của Ngô thái y..."

Khuôn mặt tái nhợt của Uyển Quý tần liền biến sắc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt lộ ra hoảng sợ, càng nghĩ càng sợ, gắt gao ôm lấy ngực kêu lên: "Kỳ Quý phi, tiện nhân kia! Tiện nhân!"

Nha hoàn Phi Thuý thấy chủ tử mình bắt đầu nổi điên, vội vàng lui ra, chờ đến khi nàng ta phát tiết xong sẽ có việc khác để làm.

"Phi Ngọc!" Uyển Quý tần đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn nha hoàn đứng một bên kia, bộ dáng đúng là hận không thể tiến đến cho hai bạt tai.

"Lúc trước là người nói Ngô thái y y thuật cao siêu, còn có loại thuốc bí truyền, thực ra người đã sớm bị tiện nhân Kỳ Quý phi kia mua chuộc có phải không?" Bộ dáng kia đúng là đã muốn phát điên.

Phi Ngọc vội vàng quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ trong lúc vô tình nghe mấy nha hoàn khác nói, Ngô thái y có phương thuốc bí truyền giúp nhanh thụ thai, chuyện này thật sự không hề dối trá, nô tỳ không dám lừa gạt nương nương, xin nương nương minh giám." Cho dù lúc này Uyển

Quý tần không được sủng nhưng xử trí một nha hoàn là chuyện nhỏ, Phi Thủy không dám lỗ mắng, lập tức đập đầu cầu xin tha thứ.

Uyển Quý tần cảm thấy cổ họng khó chịu, bỗng dưng phun ra một ngụm máu đỏ tươi, ho hai tiếng nói: "Kỳ Quý phi, người sẽ chết không từ tế! Ta chết cũng muốn kéo người theo cùng."

Uyển Quý tần vốn là nghe nói Ngô thái y có phương thuốc thụ thai bí truyền, Cúc phi trộm được nên mới có thể sinh Nhị Hoàng tử. Lần trước giả vờ thân thể khó chịu không đi thỉnh an Kỳ Quý phi, không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ phái Ngô thái y lại đây chẩn bệnh cho mình. Cũng do nhất thời bị quý mê tâm, cố gắng dùng vàng bạc hối lộ, Ngô thái y kia mất lộ ra tham ý, lên mang bình thuốc cho nàng. Sau này nàng mới phát giác ra thân thể ngày một suy yếu hơn, Ngô thái y bắt mạch lại tiếc hận thở dài còn oán Uyển Quý tần dùng một lần quá nhiều, thân thể không chịu được, cần phải điều trị tốt. Uyển Quý tần tất nhiên tin là thật, lại không dám tìm thêm thái y khác để xem mạch, thân thể ngày càng xuống dốc. Hôm nay, Uyển Quý tần cẩn thận nghĩ lại chuyện này mới nhìn ra manh mối.

Nàng cắn răng cười gằn, máu thấm vào từng kẽ răng, cười một tiếng liền lộ ra hàm răng toàn máu, nhìn cực kỳ ghê tởm: "Kỳ Quý phi, nếu ta không dễ chịu người cũng đừng nghĩ sẽ được thoải mái!" Uyển Quý tần hung hăng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp gỡ tại Lê Lạc Viên

Editor: Ngọc Hiền tần

Beta: Thiên phi

"Nương Nương, lời nói của người ở Cam Tuyền cung hôm qua, giống như có hàm ý gì khác?" Mặc Nguyệt vừa mới chớp mắt được một lúc, đã phải theo chủ tử tới Trường Nhạc cung. Dọc đường đi hai người rất tùy ý, thấy chủ tử nhà mình im lặng không nói chỉ nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ tới cái gì. Đột nhiên nghĩ tới lời nói của Uyển Quý tần hôm qua, Mặc Nguyệt không nén khỏi tò mò hỏi. Vốn tưởng rằng chủ tử sẽ không trả lời, nào ngờ nữ tử trước mặt đột nhiên cười:

"Tất nhiên là như vậy, nếu không vì sao ta phải chạy tới đây một chuyến."

Cảm thấy chủ tử giống như không muốn nói nhiều, Mặc Nguyệt cũng không hỏi tiếp, nhưng những nghi hoặc vẫn quán quanh trong lòng không tan đi. Theo cách nói của chủ tử, chắc là Kỳ Quý phi có quen biết với Ngô thái y, nhưng mà chủ tử luôn ngây ngốc ở trong điện, làm sao có thể biết được chuyện này? Nghi hoặc vẫn là nghi hoặc, chỉ cần có thể làm cho Uyển Quý tần kia hoặc Kì Quý phi sống không tốt, tất nhiên Mặc Nguyệt sẽ rất vui khi việc này thành.

Tuy Mặc Nguyệt nghĩ như vậy, nhưng Diệp Linh Sương cũng không ôm hy vọng quá lớn, chẳng qua Uyển Quý tần bây giờ chỉ là một chính tam phẩm quý tần không được sủng ái, nàng ta muốn cùng Kì Quý phi đối nghịch chắc chắn không chiếm được chỗ tốt. Thật ra nàng cũng không trông cậy vào Uyển Quý tần này có thể lay động địa vị của Kì Quý phi, chẳng qua mục đích là làm cho Hoàng Thượng tăng thêm chút dè phòng thôi, mà Uyển Quý tần kia....cũng chỉ khiến Hoàng Thượng càng thêm không thích mà thôi.

"Nương Nương, bây giờ quay về Trường Nhạc cung hay là đi thêm một chút?" Thấy nàng không lập tức lên tiếng, Mặc Nguyệt vội vàng nói: "Nô tì nghe nói, ở Lê Lạc viên bây giờ đúng lúc hợp hoan và tường vi nở hoa, hay là nương nương cũng qua ngắm một chút."

Diệp Linh Sương cười haha, quay đầu nhìn nàng: "Chỉ sợ không phải là ngắm hoa nở, nghe nói Hoàng Thượng thường đi dạo ở Lê Lạc viên, hoa ở Lê Lạc viên kia đúng là đẹp nhất thiên hạ." Đôi mắt đen bóng hơi chuyển, thân mình đột nhiên đổi hướng: "Đi thôi, đi Lê Lạc viên ngắm hoa."

Mặc Nguyệt đi theo sau chủ tử, dù sao Hoàng Thượng cũng đã vài ngày không tới Trường Nhạc cung, nếu có duyên gặp gỡ Hoàng Thượng, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ nhớ tới chủ nhân. Nghĩ tới đây, trên mặt nàng không giấu được ý cười.

Trong Lê Lạc viên trồng mấy cây lê đại thụ, chỉ là hoa Tuyết Lê kia đã sớm tàn, bây giờ quả lê xanh đã to bằng một nắm tay. Diệp Linh Sương đứng bên cạnh, không khỏi nhìn những quả lê xanh này thêm vài lần, giật mình cảm thấy cả hoa viên này muôn hoa khoe sắc, phải chăng chỉ làm nền cho cây lê đại thụ này thôi.

"A? Đây không phải là Hinh tần của Trường Nhạc cung sao? Sao cũng tới Lê Lạc viên này." Giọng nói lạnh lạnh quen thuộc của cô nương truyền tới, làm cho Diệp Linh Sương hơi nhũn mày. Quay đầu nhìn lại, nàng giương mi, nhìn nàng ta cười khách khí: "Thì ra là Quan Tiệp dư, không nghĩ tới có thể gặp tỷ ở đây."

"Chỉ sợ không phải là trùng hợp." Quan Tiệp dư thấy nàng một thân y phục màu lục nhạt trang nhã, mặt mày xinh đẹp, ở hậu cung vô cùng nổi bật, trong lòng không khỏi có thêm vài phần ghen tị, nói chuyện cũng mang theo một chút sắc bén.

Diệp Linh Sương từ chối cho ý kiến, chỉ cười thản nhiên: "Đúng lúc hoa trong Lê Lạc viên đang nở rộ, chi bằng Quan Tiệp dư và muội muội cùng

ngắm hoa?"

Quan Tiệp dư cao ngạo liếc nhìn nàng một cái: "Muội muội cứ tự nhiên đi, ta muốn qua đình nhỏ kia ngồi một lát."

Diệp Linh Sương xa xa nhìn qua, dường như thấy vài thân ảnh thướt tha đang ở trong đình vui đùa âm ỉ, tiếng cười thanh thúy loáng thoáng truyền đến, nếu lại gần thêm vài bước chân có thể nghe được rõ ràng. Đánh giá một lát, Diệp Linh Sương thu hồi tầm mắt, nhìn Quan Tiệp dư cười nói: "Muội muội đã quấy rầy, tỷ tỷ cứ tự nhiên." Dứt lời, xoay người đi về hướng bên kia, Mặc Nguyệt cúi đầu đi theo phía sau nàng.

Quan Tiệp dư nhìn bóng dáng thướt tha đang đi xa dần, miệng hừ lạnh một tiếng, chẳng qua chỉ có khuôn mặt đẹp một chút, ta muốn xem ngươi có thể kiêu ngạo bao lâu!

Đi tới đình nhỏ xa xa kia, gặp vài sung nghi và quý nhân đang nói chuyện, Quan Tiệp dư liền gia nhập vào đó, phẩm cấp của mấy người kia đều thấp hơn so với nàng. Lúc này, trọng tâm câu chuyện đều xoay về phía nàng. Quan Tiệp dư cười đắc ý, bày ra tư thái cao cao tại thượng, cảm giác được người khác kính sợ thật là tốt vô cùng, khó trách Kì Quý phi và Hiền phi đều mơ ước tới vị trí trung cung kia.

Mấy người này tuy là tùy ý nói chuyện, nhưng ánh mắt thường quét về phía cổng vào hình vòm của Lê Lạc viên kia, trong lòng tất nhiên đều hy vọng nhìn thấy một chút thân ảnh màu vàng sáng. Đột nhiên, một nữ tử trong đám người kinh ngạc nói: "Người vừa mới đi qua hình như là Hinh tần."

Quan Tiệp dư khẽ nhíu mày nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Hinh tần đứng ở đó, ngẫu nhiên nhìn cổng vòm vài lần. Lúc này ánh mắt nàng ta trầm xuống, nữ nhân này thật không biết sống chết, lại dám đứng ở cổng vòm, cũng không sợ quấy rầy thánh giá, quả nhiên là không kịp chờ đợi mà muốn gặp Hoàng Thượng. Lập tức, trong con ngươi đang tức giận lại nhiễm vài phần vui sướng khi người khác gặp họa, nàng muốn nhìn xem, hôm nay Hinh tần sẽ gặp hậu quả như thế nào.

Ngày thường Hoàng Thượng ghét nhất là loại nữ nhân giả dối, cố tình tạo cơ hội gặp gỡ, trước kia cũng không ít phi tần vì chuyện này mà bị hạ phẩm cấp, có đôi khi tâm tình Hoàng Thượng không tốt sẽ trực phệ đi phi tần kia. Ngay cả chính nàng cũng chỉ dám ngồi trong đình này nhìn từ xa, trông chờ vào lúc tâm tình Hoàng Thượng tốt sẽ tới đây ngồi cùng các nàng, mà trong này nàng là nữ tử xuất chúng nhất, tất nhiên ánh mắt Hoàng Thượng sẽ dừng lại trên người nàng vài phần.

"Nương Nương, vì sao không tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi trước?" Mặc Nguyệt đề nghị nói, tuy là muốn Hoàng Thượng sẽ tình cờ gặp được chủ tử sau đó hai người sẽ vui vẻ cùng nhau, nhưng nàng không nghĩ rằng chủ tử lại can đảm như vậy dám đứng ở nơi này chờ người. Nhớ tới trước kia có vài vụ về các phi tần cố tình đụng phải Hoàng Thượng, trong lòng Mặc Nguyệt càng lo lắng: "Nương nương, canh giờ đã không còn sớm, chi bằng nô tì bồi nương nương trở về Trường Nhạc cung."

Diệp Linh Sương liếc nàng một cái: "Mặc Nguyệt, lúc trước ai là người đề nghị ta tới Lê Lạc viên ngắm hoa, tại sao bây giờ lại đổi ý?" Tuy đang cười nhưng trong lời nói lại có vài phần trêu chọc. Mặc Nguyệt không còn lời nào để nói, nàng chỉ muốn chủ tử tình cờ gặp gỡ Hoàng Thượng, nhưng hành động này của chủ tử làm cho người sáng suốt vừa thấy liền biết là cố ý, sao có thể gọi là tình cờ.

Dường như biết nàng suy nghĩ cái gì, Diệp Linh Sương cười nói: "Mặc Nguyệt, người chê ta đứng gần quá, vậy chúng ta sẽ đứng xa một chút." Dứt lời lại thông thả bước tới cổng vòm hơn mười bước. Qua một lúc lâu, cánh môi hơi cong lên, đến rồi!

Tiếng bước chân ngày càng gần, góc áo màu vàng sáng đã lọt vào mắt, Đại Yến Đế chấp hai tay sau lưng, đi từng bước tới đây. Mỗi lần dùng xong ngọc thiện, Đại Yến Đế đều có thói quen chớp mắt một lúc, mà sau khi chớp mắt một lúc sẽ tới Lê Lạc viên này đi dạo một chút, nhìn ngắm cả vườn cây hoa này, tâm tình liền thoải mái hơn rất nhiều.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng." Đại Yến Đế vốn đang đi về phía trước, nào ngờ đột nhiên xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, giọng nói thanh thúy dễ nghe còn mang theo vài phần vui sướng không chút che giấu. Đại Yến Đế hơi nheo mắt, trên mặt đã có chút không vui, hắn ghét nhất là bị người khác đang quấy rầy lúc mình nhàn nhã.

Lý Phúc Thăng cũng là một người biết nhìn sắc mặt, thấy vẻ mặt không vui của Đại Yến Đế, nhìn về phía nữ tử đang cúi đầu, the thé hét lên một tiếng: "Lớn mật, dám quấy rầy thánh giá!"

Nàng kia hoảng hốt ngừng đầu, khi thấy rõ dung nhan của nàng, Lý Phúc Thăng không khỏi hô nhỏ một tiếng: "Hinh tần nương nương?"

Nghe thấy lời này, Đại Yến Đế mới chậm rãi chuyển mắt tinh tế đánh giá nữ tử. Nữ tử trước mắt một thân váy dài chấm đất màu lục nhạt, vô cùng thanh lệ thoát tục, Đại Yến Đế vốn đang nhíu mày nay càng nhíu chặt hơn, vẫy vẫy tay về phía Lý Phúc Thăng, ý bảo hấn lui ra. Bước tới vài bước, tới gần nàng một chút, đột nhiên cười, tuy là cười, nhưng lại làm cho người ta không thấy một chút ấm áp nào: "Sao hôm nay ái phi lại đến Lê Lạc viên này?" Cánh tay duỗi ra, đỡ nàng một chút: "Đứng dậy đi."

Lúc này Diệp Linh Sương mới dám thở ra một hơi, nhìn hấn, giống như muốn thấy rõ thần sắc của hấn, thấy hấn cười nhẹ, liền cười theo: "Hoàng thượng coi như thần thiếp và Hoàng thượng là tình cờ gặp gỡ." Nàng vui vẻ nói.

Đại Yến Đế sau khi nghe thấy lời này, mày kiếm hơi nhíu một chút, nữ nhân này đang nói gì? Coi như? Chẳng lẽ đây là hào phóng thừa nhận mình đã sớm đợi sẵn trong này? Nghe thấy câu kia, lạnh lùng trong mắt thoáng vui đi một ít.

Diệp Linh Sương cười đi tới bên cạnh, ngừng đầu hỏi hấn: "Hoàng Thượng muốn đi dạo Lê Lạc viên, chi bằng thần thiếp đi dạo cùng người một chút được không?" Con ngươi lóe sáng nhìn hấn, nhưng lại làm cho hấn sinh ra vài phần xúc động.

"Ha ha, đi thôi, cùng ngắm đi dạo một chút." Tức giận lúc trước của Đại Yến Đế đã tiêu tan, cao giọng nói.

Nghe thấy lời này, Diệp Linh Surong hé miệng cười, đi theo bên cạnh hắn, giống như là gian kế đã thực hiện được, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ xen lẫn một chút đắc ý nho nhỏ.

Đại Yến Đế vô tình thấy màn kia, khẽ nhướn mi, cũng không nói ra, trong lòng kinh ngạc mình lại có chút yêu thích bộ dáng đắc ý, mặt mày hớn hở của tiểu nữ nhân này: "Ái phi dạo đã lâu?" Đại Yến Đế đột nhiên hỏi một câu, không nhìn ra vui hay giận.

"Sao Hoàng Thượng biết?" Diệp Linh Surong kinh ngạc hỏi, đột nhiên ý thức được điều gì vội vàng lấy tay che miệng, có chút sợ hãi nhìn nam tử cười như không cười trước mặt.

"Ái phi thật vất vả, chỉ bằng tìm chỗ nghỉ ngơi một lát?" Đại Yến Đế đề nghị, nhướn mày nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm.

Diệp Linh Surong ha ha cười gượng hai tiếng, vừa vận thấy bên cạnh có một cái bàn đá và hai cái ghế đá, liền đỏ mặt cúi đầu nói: "Thật ra thiếp không vất vả, nhưng nếu Hoàng Thượng mệt mỏi, tất nhiên có thể nghỉ ngơi ở chỗ này một lát."

Đại Yến Đế liếc nàng một cái, giống như trách cứ, nhưng bên trong cũng có vài phần ý cười.

Lý Phúc Thăng đi theo phía sau ngay lập tức tiến lên dùng tay áo lau bàn ghế, sau đó mới lui sang một bên.

Đại Yến Đế ngồi lên ghế, Diệp Linh Surong vội vàng đi theo, thấy ghế của mình không được lau, không khỏi có chút oán giận nho nhỏ, cuối cùng vẫn không tình nguyện ngồi xuống ghế đá đối diện Đại Yến Đế.

Chờ nàng ngồi xong, Đại Yến Đế chậm rãi nhìn nàng, thân nhiên nói: "Không có mang đồ ăn tới?"

Diệp Linh Surong hơi mở mắt, chợt dạ cúi thấp đầu, thấp giọng ngập ngừng nói: "Thiếp chỉ là muốn gặp Hoàng Thượng, nghe thấy bọn nha hoàn và thái giám nói Hoàng Thượng thường đến Lê Lạc viên đi dạo, cho nên cứ tới đây chờ. Máy người trong đình và nha hoàn vốn đề nghị thiếp tới Lê Lạc viên này ngẫu nhiên gặp gỡ, không muốn quấy rầy thánh giá, sao Hoàng Thượng lại không cho thần thiếp chút mặt mũi nào?" Trong lời nói có vài phần oán giận.

"Người nói thật là có lý." Đại Yến Đế quát nhỏ: "Đưa tay ra."

"A?" Diệp Linh Surong không hiểu, đưa tay phải ra, lập tức nhớ tới điều gì, đôi mắt sáng ngời, lập tức rút tay phải về đổi thành tay trái, than thở nói: "Tay phải thiếp còn muốn dùng bữa, Hoàng Thượng muốn đánh cứ đánh tay trái."

"Ha ha, ái phi thật thông minh, biết trăm muốn trừng phạt người." Đại Yến Đế vốn đang lạnh mặt, đột nhiên có thêm vài phần ý cười, nắm lấy tay trái của nàng, dùng sức phát vài cái lên tay ngọc mảnh khảnh. Nghe thấy tiếng nàng hít khí, tâm tình càng thêm vui sướng: "Cái tốt không học, lại muốn học mấy thứ khiến người ta chán ghét, chính người nói xem có nên bị đánh không, hử?" Thấy lòng bàn tay nàng đã đỏ lên, Đại Yến Đế thu tay.

"Thiếp biết sai rồi, không nên đứng chờ tại Lê Lạc viên." Diệp Linh Surong có chút uất ức nhìn hắn, ủ rũ nói.

Đại Yến Đế thở dài, xoa nhẹ lòng bàn tay ửng đỏ, không nói gì.

"Hoàng Thượng, thiếp chỉ là có chút nhớ Hoàng Thượng." Thấy hắn trầm mặc không nói gì xoa xoa lòng bàn tay mình, Diệp Linh Surong thấp giọng nói.

Hai người lặng im hồi lâu, thẳng đến khi Diệp Linh Surong nghĩ Đại Yến Đế sẽ không nói gì nữa, hắn lại nhẹ nhàng gật đầu: "...Ừ."

Giọng nói trầm thấp khiến đôi mắt đang buông xuống kia hơi run rẩy một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nửa đường sinh sự

Edit: Giang sung dung

Beta: Ka Thái Hậu

Xa xa vài vị phi tần ngồi ở trong đình tự nhiên nhìn thấy cảnh này, ai cũng kinh ngạc không nói nên lời. Quan Tiệp dư vừa kinh sợ lại vừa hận, mới vừa rồi tuy rằng không thấy rõ biểu tình trên mặt Hoàng Thượng và Hinh Tàn, nhưng mỗi nhất cử nhất động sau đó đều lọt vào mắt nàng.

Rõ ràng là Hoàng Thượng thân mật vuốt tay nàng ta, sau đó còn đặt tay của nàng ta lên trên lòng bàn tay của mình, hai người ngồi cùng nhau, nhất định là liếc mắt đưa tình, cười nói vui vẻ. Đây tính là cái gì? Quan Tiệp dư hung ác chau đôi mày thanh tú. Hinh Tàn cứ như vậy mà xông tới thánh giá, Hoàng Thượng cũng không hề trách phạt, chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự quan tâm Hinh Tàn này sao?

Trong mắt Quan Tiệp dư chợt lóe lên tia tàn nhẫn. Tuyền tử vào ba năm trước, nàng tiến cung cùng Hiền phi và Kỳ Quý phi. Đã nhiều năm rồi! Cho dù nàng không thể nhìn thấu tâm tư Hoàng Thượng nhưng cũng sẽ hiểu rõ được mấy phần.

Hoàng Thượng có thể cung chịu bất kì một vị phi tần nào, có thể cho họ sự sủng ái tốt bậc nhất. Nhưng nếu muốn tình yêu của Hoàng Thượng, dù chỉ là một chút xíu thôi thì đó chính là mơ mộng hão huyền.

Chỉ nói riêng Hoa Hoàng hậu! Hoa Lê Nguyệt cùng chung chăn gối với Đại Yến Đế năm năm, dù tình cảm không phải là sâu đậm nhưng cũng xem như là tương kính như tân.

Tuy rằng sau đó phạm vào tội diệt tộc nên bị chặt đầu, nhưng Đại Yến Đế lại có lòng tốt miễn cho tội chết, chỉ đẩy nàng ta vào lãnh cung. Về sau hán cũng chẳng thêm quan tâm, cuối cùng Hoa Lê Nguyệt đã treo cổ tự vẫn ở trong lãnh cung.

Trong hậu cung, nữ nhân nào lại không biết cái chết của Hoa Hoàng hậu là không hề đơn giản như bề ngoài, nhưng Hoàng Thượng lại có thái độ gì chứ? Hẳn chỉ sai người lấy quốc lễ hậu táng, còn đối với cái chết của nàng ta cũng không truy cứu nhiều thêm. Người đàn ông này vốn dĩ không có trái tim.

Quan Tiệp dư nhìn qua hai người một lần nữa, trong mắt chỉ là sự lạnh nhạt, khóe miệng bỗng nhếch lên. Một nam nhân lãnh đạm như vậy, không phải nói muốn thay đổi là thay đổi ngay.

Hình Tần! Người chẳng qua chỉ là một tiện nhân giống như Uyển Quý tần kia, nhất thời được lọt vào mắt Hoàng Thượng. Chỉ mới hơn một năm ngắn ngủi mà tiện nhân kia đã mất đi long sủng, còn người thì có thể có được bao lâu?

Thu hồi ánh mắt! Quan Tiệp dư nhìn mấy người trong đình mang ánh mắt ước ao rồi cười nói: "Các muội muội không cần phải ngưỡng mộ người khác, ân huệ của hoàng thượng đồng đều. Đến thời điểm thì các muội muội cũng được phong quang như Kỳ Quý phi và Hiền phi thôi".

"Tỷ tỷ chớ nói vậy, chúng muội muội làm sao dám so sánh cùng Kỳ Quý phi và Hiền phi chứ?" Một người trong đó nghe được lời của Quan Tiệp dư, mặt lộ vẻ sợ hãi lập tức trả lời.

Những phi tần không có người chống lưng như các nàng, tuyệt đối không dám nghĩ như thế. Lỡ như truyền đến tai người khác thì chắc chắn sau này các nàng không thể sống tốt.

Mắt Quan Tiệp dư tối sầm lại, lập tức che miệng cười: "Tỷ tỷ chẳng qua chỉ nhất thời nói đùa thôi, các vị muội muội không nên để ở trong lòng."

"Tỷ tỷ nào có nói gì, mấy người chúng ta cũng không nghe thấy gì cả."

Từ lâu, mọi người đều đã thấy rõ chuyện ở trong cung. Quan Tiệp dư cũng là người có lai lịch, dĩ nhiên mấy người họ không dám làm càn ở trước mặt nàng ta, nếu có bất kính cũng chỉ dám giấu ở trong lòng.

Khoé miệng Quan Tiệp dư nhìn như cười như đùa, vui vẻ lại mang theo vài phần đắc ý. Cũng chỉ có nàng mới có can đảm dám nghĩ dám làm. Nhìn đám người không có tiền đồ này, xem ra cả đời cũng chỉ có thể chết già ở trong cung mà thôi.

Diệp Linh Sương lén lút nhìn về phía bên đình, nghĩ đến bộ dạng tức chết của Quan Tiệp dư, khóe miệng không khỏi kéo lên, hớn hờ nở nụ cười.

"Ái phi đang cười gì vậy?" Đại Yến Đế thấy tiểu nữ nhân cười thật vui vẻ, tâm tình của mình cũng cảm thấy tốt hơn.

Thuận theo ánh mắt của nàng vừa lén lút nhìn qua, Đại Yến Đế cũng thấy đám người oanh oanh yến yến trong đình. Thăm nghĩ: Thảo nào tiểu nữ nhân này lại vui vẻ như vậy, thì ra là đang đắc ý. Liền thu lại ý cười, nhân dịp hỏi một câu như vậy.

Diệp Linh Sương thấy Đại Yến Đế đang chăm chú nhìn nàng, đợi nàng trả lời, liền nhanh chóng thu lại nụ cười đắc ý kia, cúi đầu, nói lí nhí: "Hồi bẩm Hoàng Thượng! Bởi vì Hoàng Thượng ở bên cạnh thần thiếp, nên thần thiếp rất cao hứng".

Đại Yến Đế hí mắt: "Chứ không phải ái phi đang muốn đánh vào tay trẫm mấy cái nữa sao?"

Diệp Linh Sương liền theo quy củ vờ tay trái ra, nghiêm túc nhìn hán "Nếu thiếp nói dối, hoàng thượng cứ đánh đi".

Nhìn hán không những không nói mà mắt lại hí thành một đường, lại vội vàng nói thêm "Dĩ nhiên là vẫn còn nguyên nhân khác, nhưng thiếp thực sự vì có Hoàng Thượng ở bên cạnh mà cao hứng". Cố ý nhấn mạnh ngữ khí, giống như sợ hán không tin vậy.

"Ồ! Vậy ái phi nói nghe xem nào". Đại Yến Đế khẽ gật đầu, xem như tạm thời chấp nhận lời nàng nói, thấy nàng thật thà nhìn mình, lại giải thích thêm một câu "Lúc này ái phi nói có nguyên nhân khác là chỉ cái gì? nói cho trẫm nghe!".

"Đều là những việc nhỏ trong nhà của nữ nhi thôi, Hoàng Thượng nghe cái này làm gì?" Diệp Linh Sương khẽ rủ mi mắt, len lén liếc hán một cái rồi nói.

"Sao vậy? Trẫm cũng không thể nghe được sao?" Đại Yến Đế rất bất mãn với việc so đo của tiểu nữ nhân này.

"Ý thiếp nói là, Hoàng Thượng không nên hờ một chút thì lại nghiêm mặt như vậy." Diệp Linh Sương nhìn hán uất ức, "Hoàng Thượng chỉ giỏi làm chuyện nhảm chán, nghe xong rồi lại quên ngay thôi".

Đại Yến Đế theo thói quen nhủ nhủ mảy, "Khi nào thì nha đầu nhà ngươi lại học được nói chuyện vòng vèo như vậy? Cứ nói thẳng ra! Trẫm sẽ không trách ngươi nói huyền thuyên."

Diệp Linh Surong mắt đen sáng ngời, vui vẻ nói: "Hoàng Thượng anh minh, vậy mà hiểu được những suy nghĩ ở trong lòng thiếp".

Đại Yến Đế liếc nàng một cái, hừ nhẹ "Tiểu nha đầu thật biết nịnh hót".

Diệp Linh Surong tươi cười càng xán lạn, một đôi mắt đẹp híp lại thành hình mắt trăng lưỡi liềm, nói: "Đã vậy, thiếp đành phải biết gì nói vậy, là như thế này....".

Diệp Linh Surong kể lại chuyện lúc này gặp được Quan Tiệp dư tại Lê Lạc Viên thật tường tận, sau đó tròn tròn mắt, có chút tức giận nói: "Hoàng Thượng! Người nói có phải Quan Tiệp dư cũng đến chờ Hoàng Thượng giống như thiếp hay không? Nàng ta đúng là không nên nói một đằng làm một nẻo, còn xem thường thiếp. Không phải bây giờ Hoàng Thượng ở bên cạnh thiếp sao? Thiếp nghĩ là! Có lẽ hiện giờ Quan Tiệp dư đang dò mắt ngóng trông mà nhìn Hoàng Thượng ở trong đình, haha... thiếp rất đắc ý.... haha" Diệp Linh Surong không che giấu mà bật cười. Trong khu vườn yên tĩnh liền có thêm mấy phần sinh động.

"Nàng nha... trẫm cũng không biết nên nói nàng như thế nào..." Đại Yến Đế khẽ lắc đầu, nhìn như bất đắc dĩ, thế nhưng trên khóe miệng lại kéo lên nụ cười, càng lúc càng lớn.

Đám người Lý Phúc Thăng đang đứng ở phía xa, đầu cũng cúi thấp mấy phần. Không dám nhìn trộm long nhan đang tươi cười kia. Có điều nghe tiếng cười của Hình tần, cũng thoải mái không nói nên lời.

"Hoàng Thượng!" Bỗng nhiên một âm thanh tràn đầy bi thương của nữ tử truyền đến làm cắt đứt không khí thoải mái ấm áp này.

Lý Phúc Thăng ngẩng đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt tái nhợt của Uyển Quý tần ở bên ngoài, không biết từ lúc nào đã đi đến được vài bước. Ở xa xa, hướng về phía Đại Yến Đế gọi to một tiếng.

Trông thấy Đại Yến Đế cau mày nhìn lại, vừa rồi còn đang mỉm cười nhưng trong nháy mắt lại lạnh như băng. Trong lòng Uyển Quý tần càng đau đớn như dao cắt.

Một màn kia phẳng phất như ảo ảnh, nàng chưa từng thấy qua một Hoàng Thượng như vậy. Trước kia Hoàng Thượng nhiều nhất cũng chỉ khẽ cười, nhu tình gọi một tiếng ái phi, nhưng một màn lúc này đã tổn thương nàng mạnh mẽ. Hoàng Thượng lại có thể nhìn Hình Tần mà tươi cười sáng lạn đến thế. Trước nay nàng chưa bao giờ nhìn thấy, chưa bao giờ!

"Uyển Quý tần, Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, nếu Uyển Quý tần không có chuyện gì quan trọng thì hãy quay lại sau". Lý Phúc Thăng thấy Hoàng Thượng không vui, lập tức ngăn cản nữ tử đang hung hăng ở bên ngoài lại.

"Cầu nô tài to gan! Hoàng Thượng còn chưa lên tiếng, ngươi nhiều lời cái gì." Giờ phút này trong lòng Uyển Quý tần vốn đang ghen một cục tức, đang lo không có nơi phát hỏa, gặp được người tự mình tìm đến, liền đem hết tất cả nỗi chua xót lẫn nhẫn nhịn mà hết lên.

Lý Phúc Thăng cúi đầu không nói! Mọi người đều biết hắn là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, cũng là người hiểu rõ tâm tư Hoàng Thượng nhất. Người khác đều hận không thể nịnh bợ hắn, mà trước kia Uyển Quý tần cũng từng nịnh bợ hắn không ít lần, vậy mà hôm nay lại la hét trước mặt hắn.

Lý Phúc Thăng cũng không ngăn cản nữa, theo như hiểu biết nhiều năm về Đại Yến Đế thì lúc này căn bản là Uyển Quý tần cũng không chiếm được chỗ nào tốt. Bản thân nàng ta muốn chịu tội, hắn cũng không xen vào!

"Đề nàng ta vào đi". Đại Yến đế lạnh mặt nói. Uyển Quý tần nghe được lời này, hai mắt đầy nước, liền quỳ trước mặt Đại Yến Đế. Gương mặt đang bị bệnh lại còn thêm nước mắt uất ức vốn dĩ khiến người vô cùng thương xót, nhưng Đại Yến Đế vẫn cứ thờ ơ không chút động lòng, lạnh lùng nhìn nàng.

"Ái phi có chuyện gì mà cần gấp trẫm lúc này?"

"Thiếp khẩn cầu hoàng thượng làm chủ cho thiếp". Uyển Quý tần dập đầu xuống đất, chỉ mong Hoàng Thượng có thể thương xót mấy phần. Hiện tại sức khỏe càng ngày càng tệ, Hoàng Thượng lại không đến diện nàng, nếu không nắm bắt cơ hội này, nàng sợ về sau mình lại càng thêm thảm.

Đại Yến Đế cau chặt mày, Diệp Linh Surong duỗi tay muốn vuốt đôi mày đang cau chặt lại sợ tình cảnh lúc này không thích hợp nên đành thôi, chỉ ngồi yên không nói gì.

Đại Yến đế vốn đang nhìn Uyển Quý tần, mắt lại nhìn nàng một cái, nhìn thấy cánh tay miễn cưỡng thu hồi kia, trên mặt liền bớt tức giận đi một chút.

"Có chuyện gì thì giao cho Kỳ Quý phi và Hiền phi xử lý là được rồi. Bây giờ thân thể ái phi suy yếu, không nên ra ngoài đi lại quá nhiều mới phải". Nghe như Đại Yến Đế đang quan tâm nhưng thật ra chỉ là để Uyển Quý tần yên lòng.

Nàng ta liền trung ra bộ dạng nữ nhân bị bệnh rưng rưng muốn khóc, mang theo vạn phần ăn năn cùng uất ức nói: "Cầu xin hoàng thượng làm chủ cho thiếp. Thân thể thiếp suy nhược như vậy không thể hầu hạ Hoàng Thượng là do bị người làm hại".

Hai mắt Đại Yến Đế bỗng lạnh lẽo, nghiêm nghị nhìn nàng ta, lạnh nhạt nói: "Nói rõ ràng".

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Ngô Thái y đưa phương thuốc lung tung cho thiếp, dẫn đến bệnh lâu không khỏi. Mà người sau lưng Ngô thái y chính là Kỳ

quí phi".

Thấy Đại Yến đế bỗng dưng âm trầm, cũng không làm gì khác, Uyển Quý tần liền nói: "Mỗi câu thiếp nói là thật, cầu xin Hoàng Thượng minh xét. Ôn Tướng là ân sư của Ngô Thái y, Ngô Thái y chuyện gì cũng đều nghe hẩn. Hoàng Thượng, Kỳ Quý phi muốn hại thiếp!"

"Ái phi, nàng về Trường Lạc cung trước đi". Đại Yến Đế liếc nhìn Diệp Linh Surong đang ngồi một bên, trên mặt đã là một mảnh băng hàn.

"Vậy thiếp xin cáo lui trước" Diệp Linh Surong hành lễ rồi nhanh chóng rời đi. Có nhiều chuyện, Hoàng Thượng không muốn người khác biết, nàng tự nhiên sẽ tránh xa.

Có điều Uyển Quý tần này thật sự không có đầu óc, cũng không nghĩ tới thế lực phía sau Kỳ Quý phi khổng lồ như thế nào? Nàng ta cứ cho rằng cứ khóc lóc kể khổ thì Hoàng Thượng sẽ nghe lời của nàng ta mà đi trị tội Kỳ Quý phi sao? Quả thực là nói chuyện viễn vông.

Chẳng qua Diệp Linh Surong quay lại nhìn hai người một quý một đứng kia, chậm rãi nở nụ cười. Từ nay về sau! Sợ là Uyển Quý tần kia sẽ bị phế thật sự rồi.

Kỳ Quý phi, người cũng phải ôm chặt cây đại thụ Ôn tộc nhà người đi. Nếu không một ngày nào đó Hoàng Thượng không vui, chiếm hết quyền lực trong tay Ôn tướng, thì người cũng không xong rồi.

Kỳ thực, đã vô số lần nàng muốn đứng trước mặt chất vấn Đại Yến Đế, tại sao lúc trước hẩn có thể nhẫn tâm bỏ mặc nàng bị hại mà không quan tâm, năm năm tình nghĩa cũng đều là giả sao?.

Chỉ là sau này nàng mới phát hiện, vô dụng thôi, có ích lợi gì đâu, người cũng đã chết rồi, oán giận những chuyện này làm gì nữa? Hoa Hoàng hậu không trở về được, Hoa gia cũng sớm đã không còn. Nàng muốn tận mắt nhìn thấy những người đổ đau khổ giữa tranh đấu, còn có cả hẩn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Biếm lãnh cung

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Giang Tàn

Nhìn thấy bóng dáng xanh kia dần dần khuất xa, Đại Yến Đế mới thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn Uyển Quý Tần đang quỳ trên mặt đất kia. Nàng ta không còn nhu thuận, phần hận trong mắt không cách nào che giấu được, gò má trắng mịn cũng trở nên tái nhợt không còn chút máu.

"Đứng lên rồi nói". Đại Yến Đế thần nhiên cười.

"Thần thiếp không dám, kính xin Hoàng Thượng làm chủ cho thần thiếp!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Quý tần như hoa đào gặp mưa, nhìn rất đáng thương, chỉ là nam nhân trước mắt vẫn không có một chút thương hoa tiếc ngọc. Về phương diện tình cảm thì hẩn vẫn luôn là người keo kiệt.

Nữ nhân trong hậu cung có hai loại, một là làm cho người khác yêu thương, một là làm cho người khác chán ghét, rất rõ ràng, cách làm của Uyển Quý tần lần này không làm cho người ta yêu thương.

"Lý Phúc Thắng người lập tức đi được phòng tra một chút, xem bản ghi xuất nhập của dược liệu có loại dược nào không được dùng, lại lệnh cho Trương Từ Nghi đi Thái Y viện thăm dò Ngô Thái Y". Đại Yến Đế lạnh lùng nói.

"Nô tài lập tức đi ngay". Lý Phúc Thắng cúi đầu đáp một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

Uyển Quý tần vừa nghe lời hẩn nói, sắc mặt tái đi vài phần, dược liệu kia là Ngô thái y kê riêng cho nàng, nếu để Hoàng Thượng biết được việc này, đối với mình là điều bất lợi. Nếu để Hoàng Thượng biết mình hối lộ thái y, đây cũng là một tội lớn. Nhưng ngoài việc này, ở Thái Y viện mỗi khi thái y kê đơn thuốc đều được ghi chép lại, ở dược phòng khi bốc thuốc hoặc nhập thuốc vào cũng được ghi lại, nàng làm sao có thể nói Ngô thái y khai sai đơn thuốc? Nghĩ đến đây, Uyển Quý tần bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, sau lưng áo mỏng ướt đẫm mồ hôi, nàng không nên nhất thời xúc động mà quấy nhiễu thánh giá, bây giờ nghĩ lại mình cũng có tội, nhưng tên đã lấp vào cung không bán không được. Bàn tay Uyển Quý tần để trên mặt đất nắm chặt đến trắng bệch, mồ hôi phát run, trong mắt ngoại trừ tức giận còn có sự không cam lòng, đều tại tiện nhân Kỳ Quý phi! Nếu không phải nàng ta muốn nàng chết, nàng cũng sẽ không luân lạc đến như thế này!

Uyển Quý tần còn đang quỳ trên đất suy nghĩ thì Lý Phúc Thắng đã dẫn quản sự của dược phòng Lưu Dược Sư đến, Lưu Dược Sư là một lão nhân tầm năm mươi tuổi, trong ngực ôm mấy quyển ghi chép tình hình xuất nhập dược liệu, thấy Đại Yến Đế vội vàng hành lễ thỉnh an, sau đó trình mấy quyển ghi chép kia lên, cúi đầu thái độ cung kính bẩm báo: "Hoàng Thượng, mấy quyển này ghi chép lại tình hình xuất nhập dược liệu trong gần một tháng này, Hoàng Thượng từ từ xem xét".

"Không cần, Lưư Dược Sư xem một chút ghi chép về dược liệu dùng cho các phi tần có phát hiện gì không?" Đại Yến Đế đưa tay lên ngăn Lưư Dược Sư dâng quyển ghi chép lên cho hắn. Lưư Dược Sư giật mình, ngay lập tức hiểu được ý của Hoàng Thượng, nhưng lại không dám nói đến, suy nghĩ một chút trả lời: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, vi thần sẽ xem xét cẩn thận".

"Ừ..." Đại Yến Đế cất giọng nhàn nhạt, trên mặt lộ ra vài phần không kiên nhẫn. Lưư Dược Sư liền nhanh chóng xem xét thật kỹ vài lần quyển ghi chép, chắc chắn không có gì khác thường mới trả lời: "Bẩm Hoàng Thượng, dược liệu được ghi chép đều là dược liệu trị thương hàn nhẹ, còn có dược cho Cúc phi nương nương trị ho, cùng với thuốc bổ cho các cung điện khác, không có dược liệu nguy hại đến thân thể".

"Được rồi, Lưư Dược Sư lui xuống trước đi". Sắc mặt Đại Yến Đế trầm xuống vài phần, liếc xéo qua nữ nhân đang quỳ trên mặt đất.

Trên trán Lưư Dược Sư đã đổ một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng hành lễ lui xuống, may mắn không có chuyện gì xảy ra, nếu không hôm nay cái mạng già của hắn sẽ khó mà giữ được.

Sắc mặt Uyển Quý tần trong chớp mắt trở nên trắng bệch, chuyện đã đến nước này, nếu không nói thật với Hoàng Thượng, còn do dự chính là phạm vào tội khi quân, nghĩ như vậy, Uyển Quý tần liền hạ quyết tâm đập đầu thật mạnh xuống đất, âm thanh đập đầu rất lớn khiến Đại Yến Đế kinh hãi, không vui nói: "Uyển Quý tần muốn làm gì?".

"Hoàng Thượng, thần thiếp nhất thời bị quý ám, thần thiếp nghe nói Ngô Thái y có một phương thuốc bí truyền giúp mang thai nên hướng hẩn thỉnh đơn thuốc, nhưng là về sau thần thiếp mới phát hiện đây không phải là phương thuốc bí truyền giúp mang thai mà là Ngô Thái y muốn hại thần thiếp, hẩn nghe sự sai khiến của Kỳ Quý phi muốn hại thần thiếp! Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nhất định phải làm chủ cho thần thiếp, cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho thần thiếp...". Uyển Quý tần khóc đến thê thảm, trên trán vì lúc nãy đập đầu quá mạnh nên rịn ra một ít máu.

Sau khi nghe xong lời này, hai mắt Đại Yến Đế trầm xuống, "Ngươi thật là to gan! Lại dám lên lúc sử dụng dược, không biết tội này là tội lớn?" "Hoàng Thượng thứ tội, thiếp chỉ là một lúc hồ đồ, thần thiếp đúng là nên chịu sự trách phạt, Hoàng Thượng muốn trị tội thần thiếp, thần thiếp cũng không có nửa lời oán than, nhưng Hoàng Thượng tuyệt đối không được bỏ qua người đã hãm hại thần thiếp!". Thanh âm Uyển Quý tần thê lương nói, trong mắt tràn đầy hận ý, Đại Yến Đế nhìn thấy, trong lòng vốn đã chán ghét, nay lại dâng thêm vài phần.

"Uyển Quý tần không cần nhiều lời, chờ Ngô Thái y đến đây Trẫm liền có quyết định". Đại Yến Đế thần nhiên nói, ánh mắt đã nhìn sang hướng khác, như không muốn nhìn nàng ta lâu hơn nữa.

Từ xa đã thấy thị vệ Trương Từ Nghi dẫn Ngô Thái y đến, thần sắc Ngô Thái y vẫn bình tĩnh như bình thường, ngẩng đầu nhìn về phía Uyển Quý tần, trong mắt chột lóe sáng.

"Hoàng Thượng, thuộc hạ đã dẫn Ngô Thái y đến". Trương Từ Nghi bẩm báo, thấy Đại Yến Đế gật đầu thì thối lui về một bên, đứng bên cạnh Lý Phúc Thắng, chỉ còn một mình Ngô Thái y đứng ở giữa. "Thần xin tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế". Ngô Thái y đoan chính hành lễ, không có một chút nào sợ hãi biểu hiện có tật giật mình. Uyển Quý tần thấy bộ dáng của Ngô Thái y đường đường chính chính, hận không thể tiến lên xé rách mặt nạ giả dối của hắn.

"Ngô Thái y, trẫm cho ngươi nói trước, ngươi liệu có lời gì muốn nói?" Đại Yến Đế không vội tra hỏi, ngược lại buông ra một câu như vậy.

Ngô Thái y vừa nghe Đại Yến Đế nói lập tức nhấc áo lên quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, thần có tội, lúc trước khi chuẩn bệnh cho Uyển Quý tần, Uyển Quý tần hỏi lộ cho thần một số tiền lớn hi vọng có thể mua được phương thuốc bí truyền giúp mang thai từ chỗ thần. Thần vốn không đáp ứng, Uyển Quý tần lại phạt quỳ hạ thần, hạ thần sợ hãi liền đem phương thuốc bí truyền đưa cho Uyển Quý tần, nhưng cũng không có nhận số tiền lớn mà Uyển Quý tần ban cho. Thần biết sai, cầu xin Hoàng Thượng trị tội!". Lời nói mang theo ngữ khí vạn phần ăn năn, nhưng lại làm cho Uyển Quý tần choáng váng.

"Hoàng Thượng, Ngô Thái y nói năng bậy bạ! Hắn không chỉ nhận của thần thiếp trang sức đáng giá, còn đưa dược giả đến hại thần thiếp". Uyển Quý tần lúc này đã quên tất cả các lễ giáo, bộ dáng tức giận hung ác của nàng như muốn đem Ngô Thái y róc thịt, uống máu.

"Hoàng Thượng, thần tuyệt đối không dám lừa dối dưới gạt trên, những gì thần nói đều là sự thật, là thần vạn lần không nên nghe những lời mê hoặc của Uyển Quý tần, phạm phải chuyện sai lầm như này, cầu xin Hoàng Thượng trị tội". Lời nói sang sảng ngữ khí có lực, chứng tỏ nội tâm hắn đang kích động.

"Hoàng Thượng chớ nghe hắn nói bậy, trong điện của thần thiếp còn lại mấy viên dược, những trang sức đeo tay quý giá cũng mất, Hoàng Thượng điều tra liền rõ ràng" Nghe được như vậy, trong mắt Uyển Quý tần mới lấy lại được chút bình tĩnh, đây cũng chính là bằng chứng vững chắc như núi, đến lúc đó xem Ngô Thái y chối cãi như thế nào. "Hộp trang sức ở trên bàn trang điểm, lọ dược cũng được đặt bên trong, Hoàng Thượng phái người đi điều tra liền biết được chân tướng". Uyển Quý tần vội nói.

Đại Yến Đế quay qua nhìn Lý Phúc Thắng, Lý Phúc Thắng lập tức hiểu ý bẩm: "Nô tài liền phái người đi tìm".

"Trương thị vệ, ngươi cũng đi Thái Y viện mang Tiết Thái y đến đây, trẫm ngược lại muốn xem độc dược trong lời nói của Uyển Quý tần là thật hay giả" Hai đầu lông mày của Đại Yến Đế chau lại lộ ra vẻ bén nhọn, làm cho người bên cạnh sinh ra cảm giác sợ hãi.

Lý Phúc Thắng cùng Trương Từ Nghi chia ra hành sự, cũng may Cam Tuyền cung Lê Lạc viên không xa lắm, Lý Phúc Thắng trong chớp lát đã ôm đến một hộp trang sức, bên kia Trương thị vệ cũng đã dẫn người có y thuật thâm sâu nhất Thái Y viện Tiết Thái y đến.

Lý Phúc Thắng ở trước mặt mọi người mở ra hộp trang sức vừa mang đến từ chỗ Uyển Quý tần, quả nhiên bên cạnh các loại vàng bạc phi thúy là một bình sứ thanh hoa, từ bên trong Lý Phúc Thắng lấy được một viên dược màu đen, đưa cho Tiết Thái y.

Tiết Thái y liền hiểu, đem viên dược màu xám đen đầy bóp nát, đưa lên mũi cẩn thận ngửi hồi lâu mới hướng Đại Yến Đế bẩm: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, thuốc này phần lớn thành phần có công dụng bổ thận, trị những người bị thể hàn, cũng không có gì bất thường".

"Ái khanh có thể khẳng định?" Thanh âm của Đại Yến Đế vô cùng bình tĩnh, làm cho người nghe biết giờ phút này hẳn cực độ không vui.

"Thần hành y đã hơn hai mươi năm tự nhiên không dám chuẩn đoán bừa, thuốc này không có gì bất thường, ngược lại đối với nữ nhân thể hàn trợ giúp rất lớn". Tiết Thái y nói từng chữ, khẳng định vạn phần.

Uyển Quý tần khó có thể tin nhìn chằm chằm mấy viên dược xám đen trong tay Tiết Thái y, sắc mặt trắng bệch, lâm lâm tự nói: "Không thể nào...Không thể nào..."

"Tiết Thái y, thân thể Uyển Quý tần có bệnh nhẹ, người xem một chút có phải hay không uống nhầm thuốc gì". Ngự khí Đại Yến Đế phảng phất lạnh lùng.

Tiết Thái y vội vàng đi đến chỗ Uyển Quý tần, thấy sắc mặt nàng trắng bệch không khỏi âm thầm thở dài trong lòng, đang chuẩn bị lấy khăn lụa từ trong ngực ra để bao lên cổ tay của Uyển Quý tần thì lại nghe Đại Yến Đế lãnh đạm nói: "Không cần tìm, trực tiếp bắt mạch cho nàng". Tiết Thái y vội vàng nâng lên cổ tay đã vô lực rũ xuống của nàng, cẩn thận giữ hồi lâu, tiếc hận lắc đầu nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Uyển Quý tần là do sử dụng quá nhiều dược liệu bổ, nên làm tổn hại đến tử cung, về sau sợ là khó có thể mang thai..."

Câu nói tiếp theo của Tiết Thái y Uyển Quý tần không thể tin tưởng, từ từ quỳ rạp xuống mặt đất, phảng phất như mất hồn, đối với một nữ nhân mà nói không thể mang thai thì sao được xem là nữ nhân chân chính? Uyển Quý tần vô tình nhìn qua Đại Yến Đế, từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy một bên gò má vô tình và môi mỏng mím chặt.

Đột nhiên Uyển Quý tần nhớ đến điều gì, vội vàng đoạt lấy hộp trang sức trong tay Lý Phúc Thắng, tát một tiếng, hộp trang sức vỡ nát, bên trong các loại trang sức đeo tay tinh xảo chói mắt đều rơi ra trên đất, đôi tay trắng bệch không chút máu của Uyển Quý tần loạn tìm trong các trang sức rơi trên đất kia. Bỗng dưng, đôi tay trắng bệch kia từ trong đống trang sức tìm được một cây trâm ngọc lưu ly khảm hoa lê rất tinh xảo và một cây trâm Phi Yến Bát Bảo, tay cầm trâm không ngừng run lên "Tại sao nó lại nằm ở đây, sao có thể... Hai cây trâm này rõ ràng đã bị Ngô Thái y lấy đi".

Đại Yến Đế khẽ híu mắt nhìn về cây trâm Phi Yến Bát Bảo, con người khẽ trầm xuống, quát khẽ: "Lý Phúc Thắng, trẫm thấy cây trâm Phi Yến Bát Bảo này hình như là vật trẫm ban thưởng?"

Lý Phúc Thắng bước đến bên Uyển Quý tần đoạt lấy cây trâm trong tay nàng quan sát cẩn thận "Hồi bẩm Hoàng Thượng, đúng là vật lúc trước Hoàng Thượng ban thưởng".

Đột nhiên Đại Yến Đế cười lạnh một tiếng, "Ái phi, chứ không phải người nói trang sức quý trọng dùng để hối lộ là hai cây trâm này chứ? Ái phi suy nghĩ cũng thật tốt, lại dám lấy vật trẫm ban thưởng đi hối lộ người khác, xem ra là trẫm ngày thường đã quá cưng chiều người".

"Hoàng Thượng, không phải như thế, người nghe thiếp nói, chuyện căn bản không phải như thế" Uyển Quý tần nói tiếp: "...Nhất định là tiểu tiện nhận Thụý Ngọc nhận hối lộ của Kỳ Quý phi, sau đó cùng với Ngô Thái y hãm hại ta, đúng vậy, nhất định là như vậy. Mong Hoàng Thượng tra cho rõ..."

"Lý Phúc Thắng! Trẫm thấy thần trí của Uyển Quý tần thất thường, mau đưa nàng trở về Cam Tuyền cung".

Đại Yến Đế quát lạnh "Nô tài tuân mệnh" Lý Phúc Thắng lời Uyển Quý tần bộ dạng như nữ nhân điên mất hồn mất vía quỳ bệt trên đất đứng lên, ra hiệu bằng mắt cho vài tên tiểu thái giám cùng bước lên mang Uyển Quý tần rời khỏi Lê Lạc viên.

"Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan uổng!" Uyển Quý tần quay lại phía hán quát lớn, Đại Yến Đế lại làm như không nhìn thấy nàng. Đột nhiên nàng cười điên cuồng: "Hoàng Thượng, lúc trước người nói sẽ luôn đối tốt với thần thiếp, người đều quên rồi sao? Thiếp vì Hoàng Thượng làm nhiều chuyện như vậy, Hoàng Thượng..."

Về mặt vốn không quan tâm của Đại Yến Đế bỗng tối sầm lại, con người bắn ra hàn băng lạnh lẽo. "Lý Phúc Thắng, trẫm thấy không cần để Uyển Quý tần trở lại Cam Tuyền cung, lát nữa trực tiếp đưa nàng vào Lãnh Nguyệt điện". Đại Yến Đế trầm giọng nói, phất tay áo bỏ đi.

Lý Phúc Thắng vội vàng đuổi theo, đột nhiên quét mắt qua đống trang sức rơi đầy đất, vội vàng nhặt lên nhét vào trong hộp, tay chạm vào cây trâm ngọc lưu ly khảm hoa lên dừng lại một, cây trâm này... Rất quen mắt...

Bên trong khảm hoa lê rất khéo léo tinh xảo, rất đẹp... Hoa lê... Hoa lê nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thủ đoạn hung ác

Edit: Như Hiền Dung.

Beta: An Thực Phi

Chỉ cần tốn một ít công phu, chuyện Uyển Quý tần bị đưa vào Lãnh Nguyệt điện đã truyền khắp cả hậu cung.

Sau khi mọi người biết rõ chuyện này, cũng chỉ là cười trên nỗi đau của người khác nhiều hơn là đồng tình. Lãnh Nguyệt điện là nơi nào? Là lãnh cung đấy! Năm đó Hoa Hoàng hậu gặp chuyện không may ở trong đó suốt ba tháng, cuối cùng vẫn là treo cổ tự vẫn. Cho dù có thương cảm cũng chả biết làm gì, Uyển Quý tần này chính là một tấm gương điển hình, mặc kệ trước kia được sủng hạnh thế nào, hôm nay thất sủng, lại chẳng có được một chút thương cảm nào từ Hoàng thượng? Nếu các nàng có thể được Hoàng thượng sủng ái như Uyển Quý tần, ngày sau cho dù có phải chịu kết cuộc như Uyển Quý tần thì cũng cam lòng, còn đỡ hơn phải chết già trong cung.

Những người có đầu óc sẽ biết khả năng Uyển Quý tần khôi phục phi vị là cực kỳ bé nhỏ, kết quả chỉ có thể là: chết già trong lãnh cung!

Lúc này ở Đàng Nguyệt cung, hai người ngồi một thấp một cao.

"Nghe nói hôm qua muội muội tận mắt nhìn thấy Uyển Quý tần bị biếm lãnh cung." Kỳ Quý phi nâng tách trà lên uống từng ngụm, nhìn Quan Tiệp dư ngồi dưới mình hỏi.

Quan Tiệp dư khó nén được vui vẻ, "Đúng vậy, hôm qua muội muội cùng mấy vị Sung nghi Quý nhân có đến đình Lê Lạc hóng mát một lát, lại thấy được Hoàng Thượng đang liếc mắt đưa tình với Hinh tần." Nói đến đây, nàng len lén quan sát sắc mặt Kỳ Quý phi một cái, thấy nàng ta chỉ nhú mồm, mới nói tiếp: "Uyển Quý tần thấy một màn này, lúc đó lại cắt đứt nhũ húng của Hoàng thượng. Muội muội cho rằng nàng ta chỉ là đi tranh thủ tình cảm, không ngờ Uyển Quý tần lại than thở khóc lóc quỳ trên mặt đất, lúc ấy sắc mặt của nàng ta, chắc chắc..." Ý cười trên mặt Quan Tiệp dư ngày càng đậm, "Tỷ tỷ người không biết mặt nàng ta có bao nhiêu đặc sắc đâu. Muội muội ngồi rất xa mà cũng không dám thở mạnh, mấy người khác thì sợ tới ngay người."

"Bản cung nghe nói Hoàng Thượng tìm Tiết thái y và Ngô thái y tra hỏi, mà Uyển Quý tần cũng thật kì lạ, sinh bệnh sao không đi tìm Y Cục mà đến bên chỗ Hoàng thượng oán hận. Thái y ở Y Cục cũng không phải lang băm." Kỳ Quý phi hình như có chút khó hiểu, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại hỏi.

"Tỷ tỷ có điều không biết, tuy hôm qua muội muội đứng ở khá xa nghe không được rõ ràng lắm, nhưng toàn bộ sự việc muội đều trông thấy, Uyển Quý tần tựa hồ cực kì căm hận với Ngô thái y, lúc sau còn không ngừng chửi rủa lời rất khó nghe. Muội muội ngồi ở trong đình cũng nghe được một hai câu. Hôm nay lại nghe được mấy cung nhân nói, Uyển Quý tần hoài nghi Ngô thái y cho nàng ăn độc dược, nên mới đi tìm Hoàng Thượng khóc lóc. Đáng tiếc không có chứng cứ ngược lại còn tự hại mình, hối lộ Thái y, còn dám dùng còn thuốc để mang thai, cái nào cũng là trọng tội." Quan Tiệp dư không chút hoang mang chậm rãi nói, giống như là đang kể một câu chuyện rất thú vị.

"Thì ra là như vậy, Uyển Quý tần này thật là không biết mình có bao nhiêu phân lượng, cứ như vậy mà đi tìm Hoàng Thượng. Chỉ có thể nói là tự làm tự chịu thôi." Kỳ Quý phi làm ra bộ dạng không liên quan đến mình, trong mắt đầy ý chỉ có mình nàng thấy rõ.

"Còn có một việc muội muội không biết có nên nói hay không?" Quan Tiệp dư hơi do dự hỏi.

Đồng tử Kỳ Quý phi động, cười nhạt nhìn Quan Tiệp dư, "Muội muội cứ nói đi." Lời này tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng đã đoán được vài phần.

"Muội muội còn nghe Uyển Quý tần hô tên tỷ tỷ lên, nàng còn lôi cả họ tên tỷ ra mắng, nói tỷ bản đến không chịu nổi, muội nghe xong cảm thấy thật khó mở miệng nói lại với tỷ." Thanh âm Quan Tiệp dư ngày càng thấp, trong mắt xoẹt qua một tia sáng kì dị.

Trong lòng Kỳ Quý phi hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại là bộ dạng không quan tâm, phát tay thản nhiên nói: "Thôi thôi, người cũng đã vào lãnh cung rồi, bản cung so đo chẳng phải sẽ là lòng dạ hẹp hòi sao?"

"Tỷ tỷ là người rộng lượng, đương nhiên sẽ không tính toán với loại người như Uyển Quý tần." Quan Tiệp dư cười trả lời, thấy sắc trời không còn sớm, liền vội vàng đứng dậy, hành lễ nói: "Bữa tối cũng đã đến, muội muội không quấy rầy tỷ tỷ nữa."

Kỳ Quý phi gật gật đầu, "Đi đi, cẩn thận trên đường." Nghe giống như lời quan tâm nhưng trong mắt một chút quan tâm cũng không có.

Đợi đến khi Quan Tiệp dư đi xa, nha hoàn thiếp thân Tú Trúc của Kỳ Quý phi mới đi tới, hạ giọng nói: "Nương nương, Ngô thái y nói những thứ thuốc bị đòi đi đã xử lý xong, nương nương hãy yên tâm."

Khuôn mặt của Kỳ Quý phi không giống như ngày thường mà tựa hồ vui vẻ hơn mấy phần, nàng dựa lưng vào tấm đệm, về mặt buồng lòng, mang theo vài phần thích ý, nhếch miệng lên, "Tú Trúc, lúc người làm việc có bị người khác thấy không?"

Tay Tú Trúc run lên, vội nói: "Hồi nương nương yên tâm, không có người trông thấy nô tỳ gặp riêng Ngô thái y."

Thấy thần sắc Tú Trúc bối rối, trong mắt đầy sợ hãi, Kỳ Quý phi cất giọng cười một tiếng, "Bản cung không có ăn người, người sợ hãi như vậy để làm gì, lần này người làm việc rất tốt, bản cung nghĩ nên thưởng cho người chút gì đó."

"Nô tỳ không cầu nương nương ban thưởng, được làm việc cho nương nương là phúc khí của nô tỳ." Tú Trúc bối rối, gặt gao cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt của chủ tử nhà mình, nàng làm không ít việc cho Kỳ Quý phi, cũng là có chút lo sợ, sợ một ngày nào có không giữ được cái mạng nhỏ này.

Ngón tay trắng nõn của Kỳ Quý phi duỗi ra, từ trên búi tóc gỡ xuống một cây trâm vàng có gắn ngọc trai, "Đây là cây trâm lần trước mẫu thân bản cung

tiền cung tằng, tuy giá trị không cao nhưng cũng là tâm ý của bản cung. Hiện tại ban thưởng cho người, về sau làm việc cho bản cung tốt, bản cung sẽ không để người chịu thiệt."

Tú Trúc sợ hãi tiếp nhận cây trâm vàng gắn ngọc trai, giọng điệu cương quyết nói: "Nương nương yên tâm, nô tỳ về sau nhất định trung thành với nương nương!"

"Nghe người nói như vậy bản cung rất yên lòng. Chỉ là, người nhớ kỹ cái gì không nên tồn tại thì nên giải quyết thật sạch sẽ."

Lời này của Kỳ Quý phi lời nói ra nhẹ như không, Tú Trúc là người thông minh, vội vàng cúi đầu nói: "Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định làm thỏa đáng chuyện này!"

Nhìn thấy Tú Trúc rất biết vâng lời, Kỳ Quý phi nhếch môi cười "Phiền muộn của bản cung cũng vui đi một ít." Rồi nghĩ đến gì đó, lập tức thờ dài, nói: "Gần đây Đức phi rất kì quái, rất an phận, bản cung còn muốn xem nàng ta giờ thủ đoạn gì, bất quá nàng ta muốn lớn lối cũng không còn đủ tiền vốn, nghe nói gần đây cha nàng ta làm một số việc khiến Hoàng thượng không thích..."

Tú trúc không dám tiếp lời, chỉ nghe Kỳ Quý phi đang lăm bằm lâu bầu, vẻ mặt rất đắc ý.....

Ngày còn chưa sáng, Đồng cung truyền tới thanh âm hoảng sợ của một cô gái. Lúc ấy có một tiểu cung nữ đi ngang qua bắt gặp bên cạnh giếng cạn có một chiếc giày thêu, liền hô to gọi mọi người.

Không bao lâu, vài tên tiểu thái giám vớt lên một cái thi thể nha hoàn, nha hoàn đó lại là cung nữ Phi Ngọc bên người Uyển Quý tần! Trong ngực của nàng còn có mấy món trang sức. Mọi người thăm nghĩ nha đầu này nhất định là trộm đồ của Uyển Quý tần sau đó đi tìm một chỗ giấu, không ngờ lại trượt chân ngã vào trong giếng cạn, thật sự ông trời có mắt, đã trừng trị kẻ xấu.

Việc này so với việc Uyển Quý tần bị biếm lãnh cung còn truyền đi nhanh hơn. Kỳ Quý phi và Hiền phi ép chuyện này xuống, dù sao trong hậu cung xảy ra việc này cũng xem như là các nàng thất trách, cho nên lời đồn đãi kia đã nhanh chóng lặng tiếng. Nhưng có một số việc rất khó giấu giếm.

Đại Yến Đế nghe xong, cười lạnh một tiếng, ném cây bút lông nạm vàng trong tay xuống bàn, "Trẫm cố tình mặc kệ hậu cung, không nghĩ tới hậu cung lại ngày càng mù mịt."

"Hoàng Thượng bớt giận, chỉ là tiểu cung nữ không cẩn thận trượt chân té vào giếng cạn chết, mà cái giếng kia cũng đã bị Kỳ Quý phi cho người che lấp, về sau sẽ không phát sinh việc thế này nữa." Lý Phúc Thăng nghĩ một đằng nói một nẻo, hắn sống trong cung nhiều năm như vậy, chuyện lần này không đơn giản như vẻ bề ngoài, trong lòng Hoàng Thượng chắc chắn đã rõ, hắn cũng không cần nhiều lời.

"Lý Phúc Thăng người đi gọi Trương Tử Nghi tới cho trẫm." Đại Yến Đế cũng không có nói thêm, đột nhiên đổi đề tài. Lý Phúc Thăng vội vàng lui ra ngoài, khi Hoàng Thượng nổi giận làm việc cần phải lưu loát, miễn cho Hoàng Thượng tức giận thêm.

Chốc lát sau, Trương Tử Nghi đã đến, chân sau quỳ xuống đất, "Thuộc hạ gặp qua Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế."

"Đi điều tra lai lịch của Ngô thái y cho trẫm, điều tra kĩ khoảng thời gian một năm gần đây lão cùng Ôn tướng đã làm ra "việc tốt" gì." Nói đến chuyện tốt, trong lời nói kia mang theo vài tia hàn ý.

Trương Tử Nghi lập tức lĩnh mệnh đi. Bọn họ là thuộc hạ chỉ cần làm việc không cần hỏi nhiều.

Đại Yến Đế ngẩng đầu nhìn cung điện lộng lẫy, ánh mắt trầm xuống. Ôn Dương Vinh, lão già này sống thoải mái vài năm, hạnh kiểm liền xấu đi..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tâm huyết vẽ tranh

Edit: Hy Thực Dung

Beta: Nga Dung Hoa

"Ta nghe nói ngày hôm qua Hoàng Thượng đi Đan Nguyệt cung của Kỳ quý phi, còn gọi cả Hiền phi đến, sau đó răn dạy cả hai người một trận. Ngay cả thái giám cung nữ hầu hạ ở Đan Nguyệt cung cũng nghe thấy tiếng mắng của Hoàng Thượng. Văn Kiều, người có biết chuyện này hay không?" Diệp Linh Sương cúi đầu nhìn quyển sách trong tay mình, lời nói là hỏi Văn Kiều đang đứng bên cạnh.

Văn Kiều đang nghiền mực nghe thấy chủ tử hỏi thì thả chậm động tác trong tay, trả lời: "Nương nương, chuyện này là thật, mấy ngày trước trong hậu cung xảy ra sự việc kia tự nhiên là không giấu được Hoàng Thượng."

"A, chẳng lẽ Hoàng Thượng không cảm thấy là bây giờ mới quản chuyện này đã quá muộn sao? Trong hậu cung không hề thiếu những chuyện như vậy

xảy ra." Diệp Linh Surong buồn cười nói, trong tay lật sách cũng nhanh hơn, không biết là đang đọc sách hay là đang suy nghĩ chuyện gì.

Vân Kiều cúi đầu không có nói tiếp, cũng không dám nói. Chủ tử nói đúng, trong hậu cung thỉnh thoảng chết cung nữ thái giám cũng không phải chuyện hiếm lạ, khác nhau là đi vắng mọi người đều mắt nhắm mắt mở mà lần này Hoàng Thượng lại quan tâm thôi. Nhìn nghiền mực trong tay đã được mài tốt, Vân Kiều quay đầu xem chủ tử nhà mình, cười nhạt: "Nương nương, mực đã được nô tỳ mài xong, giấy Tuyên Thành cũng đã trải tốt."

Diệp Linh Surong để quyển sách trên tay xuống, đi đến phía trước giấy Tuyên Thành lắng lắng nhìn một lúc lâu, giống như là đang khoa tay múa chân, sau đó lại nhìn ngoài cửa không khỏi nhúm mày hỏi: "Mặc Nguyệt và Bội Hoàn đã đi một lúc lâu, sao vẫn chưa trở lại?"

"Có lẽ bọn họ có chuyện gì trì hoãn." Vân Kiều thấp giọng trả lời, trong giọng nói là không dám chắc.

"Chỉ là đi mượn một chút chu sa[1] và thuốc màu vẽ màu xanh lam, xanh lá cây thôi, chuyện gì có thể trì hoãn lâu như vậy?" Diệp Linh Surong nhếch môi cười, nụ cười có vài phần lãnh ý, ung dung nói: "Nghe nói Tôn Dung Hoa ở Đan Linh cung có tài vẽ tranh, khoảng cách từ Đan Linh cung đến Trường Nhạc cung rất gần. Hôm nay ta chỉ mượn có mấy loại thuốc màu mà thôi, một ít thuốc màu như vậy mà nàng ta cũng không bỏ được."

([1] Chu sa: thuốc màu đỏ, có màu đỏ tươi như máu)

Qua thêm một lúc Mặc Nguyệt và Bội Hoàn mới cầm lấy nghiền mực trở về, nhẹ nhàng để lên trên bàn nghiền mực có chu sa, thuốc màu xanh lam và xanh lá cây.

"Nô tỳ để cho nương nương đợi lâu." Mặc Nguyệt vội vàng trả lời

"Sao lại đi lâu như vậy, chẳng lẽ Tôn Dung Hoa làm khó dễ các người?" Diệp Linh Surong cầm nghiền mực lên nhìn kỹ, sau đó liếc mắt nhìn Mặc Nguyệt và Bội Hoàn hỏi.

"Tôn Dung Hoa không có khó xử nô tỳ. Nhưng từ trước đến nay Tôn Dung Hoa không thích có người ngoài quấy rầy, sau khi nghe nô tỳ nói nương nương muốn mượn một chút thuốc màu vẽ tranh thì trên mặt càng lộ rõ vài phần không vui. Lúc đó Tôn Dung Hoa bật thốt lên nói là đã lâu rồi chưa vẽ tranh nên muốn tìm được thuốc màu sẽ mất thời gian lâu. Nô tỳ và Mặc Nguyệt tỷ tỷ đứng ở một bên chờ, liên tục chờ đến bây giờ." Bội Hoàn lẩm bẩm vội trả lời, nàng nhớ tới thái độ của Tôn Dung Hoa không tình nguyện thì sắc mặt lại đen thêm vài phần, lòng mày cũng nhíu lại.

"Các người đợi lâu như vậy cũng mệt rồi, đi sang bên cạnh nghỉ ngơi đi." Diệp Linh Surong cười nói, tay cầm nghiền mực có thuốc màu đặt lại trên bàn. Đầu ngón tay của Diệp Linh Surong sờ một chút thuốc màu xanh lá, trên chu sa với thuốc màu đều còn sót lại vài sợi lông từ bút vẽ tranh, rõ ràng là Tôn Dung Hoa mới dùng để vẽ tranh. Nàng ta tìm lý do nói dối cũng quá buồn cười, chỉ là mấy thứ đơn giản là vật ngoài thân mà thôi, so sánh với mạng sống của nàng ta thì không đáng một đồng.

Mặc Nguyệt và Bội Hoàn lúc ở cung điện của Tôn Dung Hoa đều chịu đựng thật lâu, bây giờ nghe chủ tử nói liền đi qua bên cạnh nghỉ ngơi buông lỏng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn giấy Tuyên Thành trước mặt chủ tử đợi Diệp Linh Surong bắt đầu vẽ tranh. Vân Kiều lập tức thêm nước vào chu sa và thuốc màu nhẹ nhàng hòa tan, sau đó xếp ngay ngắn vào nghiền mực để trước mặt Diệp Linh Surong.

"Nương nương, thuốc màu đã sẵn sàng." Vân Kiều nói sau đó lùi về phía sau một bước.

Diệp Linh Surong cầm bút lông trước tiên vẽ vài nét cơ bản trên giấy, sau đó cầm bút lông chấm mực nước lưu loát vẽ. Chỉ một thời gian ngắn đã thấy mấy chiếc lá sen hiện lên trên giấy, gần một canh giờ sau thì trên giấy đã hiện lên đầy đủ hoa sen lá sen.

"Bức tranh nương nương vẽ rất đẹp." Bội Hoàn cười nhẹ nhàng nói.

"Hoa sen này rất giống Bạch liên trong ao sen ở phía ngoài Thụy Hà điện, nhưng hoa sen có thêm chu sa nên thành Hồng liên." Vân Kiều quan sát bức tranh một lúc lâu mới nói.

"Hoa sen trong bức tranh của nương nương vẽ rõ ràng là Bạch liên trong ao sen phía ngoài Thụy Hà điện." Mặc Nguyệt cười nói, lúc còn ở Thụy Hà điện nàng thường xuyên đi cùng chủ tử ra hóng mát ở ao sen, chủ tử vừa vẽ xong bức tranh nàng liền nhận ra.

"Các người nói ta vẽ hoa sen rất giống sao?" Diệp Linh Surong không xác định hỏi lại. Nàng cũng không đợi bọn họ trả lời mà tiếp tục nhẹ nhàng miêu tả vài chiếc lá sen, sau đó nhẹ nhàng thổi hơi lên chỗ vẽ rồi đặt bút xuống.

"Nương nương vẽ rất giống, trước đây nô tỳ không biết là họa kỹ của nương nương tốt như vậy." Mặc Nguyệt thở dài nói.

Diệp Linh Surong cười một tiếng, "Ta là nữ nhi của Đại tướng quân làm sao có thể biết chút võ thuật khoa chân múa tay. Xưa nay đều nói nữ nhân không tài là đức nhưng làm gì có nam nhân nào không thích nữ nhân đa, tài đa nghệ." Nàng thấy mấy vị nha hoàn đều nhìn chăm chăm vào bức tranh liền lắc đầu nói.

"Không cần nhìn nữa, họa kỹ của ta cũng chỉ có như vậy thôi. Các người mang bức tranh cất đi, chu sa và thuốc màu còn thừa thì đem trả cho Đan Linh cung đi."

"Đi trả thuốc màu chỉ cần một mình nô tỳ đi là được." Bội Hoàn ha ha cười nói sau đó bung lên nghiền mực liền đi ra cửa. Mặc Nguyệt và Vân Kiều rửa sạch bút lông sau đó treo lên kệ bút.

"Các người chờ bức tranh khô thì mang cất đi." Diệp Linh Surong vuốt vuốt cổ tay của mình nói. Ánh mắt nàng nhìn thấy trên bàn và dưới đất có vài vệt

thuốc màu vẽ màu xanh lam, trong mắt lóe lên tinh quang. Thuốc màu này rất khó rửa sạch nên sẽ lưu lại một thời gian. Có lẽ mấy ngày nay Hoàng Thượng sẽ đến chỗ nàng, nếu Hoàng Thượng không đến thì chuyện nàng cố ý gặp Hoàng Thượng ở Lê Lạc Viên không phải sẽ uống phí sao...

Diệp Linh Sương vừa mới nghĩ đến Hoàng Thượng thì Lý Phúc Thăng liền mang theo khẩu dụ của Hoàng Thượng đến, nàng không thể không hoài nghi có phải Hoàng Thượng nghe được sự oán hận của nàng nên kịp thời cho người đến hay không?

"Xin Hinh tần hãy chuẩn bị đón tiếp Hoàng Thượng thật tốt." trước khi rời khỏi Lý Phúc Thăng còn cười nói. Ngoài ra còn mang cánh hoa Nhài Tổ Hinh mà chỉ có phi tần từ tần vị trở lên mới có thể dùng lúc tắm đến.

Diệp Linh Sương tùy ý nắm một ít cánh hoa nhài trong giỏ lên ngửi, hương thơm thật sự rất nồng. Nàng thả cánh hoa lại trong giỏ quay lại nhìn thấy Mặc Nguyệt vẻ mặt vui mừng thì thân nhiên nói: "Người đi phòng bếp nhỏ nói cho Lý mã mã chuẩn bị cơm tối sớm, ăn bữa tối sớm thì mới có thể tắm rửa sớm được."

"Nô tỳ đi ngay ạ." Mặc Nguyệt vội nói rồi chạy chậm đến phòng bếp nhỏ ở chính điện của Trường Nhạc cung.

Theo quy định phòng bếp nhỏ do chủ vị của một cung quản lý, tuy nhiên chính điện của Trường Nhạc cung trước giờ đều không có người ở, các trắc điện trong Trường Nhạc cung thì Diệp Linh Sương có phân vị cao nhất nên Lý mã mã tạm thời nghe theo phân phó của Diệp Linh Sương. Trong phòng bếp nhỏ có một vị đầu bếp là Tiết công công có tài nấu nướng tốt, thức ăn khá ngon.

Khi Hoàng Thượng sủng hạnh phi tần trong cung, các phi tần khác sống trong cùng một cung đó sẽ tự động tránh né, đóng chặt cửa điện lại. Có thể nói đây là một quy củ bất thành văn trong hậu cung. Trong cung, cửa của các trắc điện đều xây giống nhau như đúc, đã rất lâu rồi Đại Yến Đế mới đi đến Trường Nhạc cung nếu như không nhìn thấy một thân ảnh màu hồng nhạt đang đứng đợi hẩn ở cửa điện thì khả năng rất cao hẩn sẽ đi nhầm.

"Tần thiếp cung nghênh Hoàng Thượng" Diệp Linh Sương cười rất sáng lạn cúi đầu hành lễ.

"Để ái phi đợi lâu." Đại Yến Đế cười nhạt, tiến lên ôm lấy Diệp Linh Sương rồi vuốt tay ra nắm lấy tay của nàng hai người đi vào trắc điện.

"Trong khoảng thời gian này ái phi ở Trường Nhạc cung có quen hay không?" Đại Yến Đế thuận miệng hỏi, hẩn đang định tìm chỗ ngồi xuống liền nhìn thấy thấp dài chính hẩn mới ban thưởng cho Diệp Linh Sương, lông mày của hẩn giương lên liền đi đến đó ngồi xuống.

Diệp Linh Sương nhìn thấy Đại Yến Đế buông lỏng tay của mình ra rồi ngồi xuống thấp dài, trên mặt nàng hiện lên vẻ không vui nhưng vẫn tiến lên ngồi xuống bên cạnh hẩn. Đại Yến Đế chau mày, sau đó bật cười vuốt tay ôm cả người Diệp Linh Sương vào trong lòng, hẩn nhìn thấy trong mắt của nàng có vẻ không vui, nhẹ nhàng gõ đầu của nàng nói: "Ồ trước mặt trẫm mà nàng cũng dám nghiêm mặt, lá gan của ái phi càng ngày càng lớn."

"Thiếp mất hứng, làm thế nào thiếp có thể cao hứng được?" Diệp Linh Sương vuốt ngón tay chỉ tại lông mày đang nhíu của nàng, tỏ vẻ nàng không vui.

Đại Yến Đế cười khê: "Trẫm không có mất hứng."

"Bệ hạ đừng vội lừa thiếp, bệ hạ không vui đều viết rõ trên mặt." Diệp Linh Sương cười chỉ chỉ mặt của mình, lại nhìn một chút mặt của hẩn.

Nghe được lời nói của Diệp Linh Sương, Đại Yến Đế không biết là hi là giận, đành phải thờ dài hỏi: "Thật sự rõ ràng như vậy?"

Diệp Linh Sương vội vàng gật đầu: "Tự nhiên, thiếp chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay."

Diệp Linh Sương nhìn thấy lông mày của hẩn vẫn nhíu chặt, nàng vươn tay ra từng chút một đến gần gương mặt của Đại Yến Đế. Nàng nhìn thấy hẩn đang mỉm cười nhìn nàng, trên mặt hẩn không có chút nào không vui mới dám chạm tay vào giữa lông mày của hẩn, nhẹ nhàng vuốt rồi ôn nhu nói: "Bệ hạ đã cảm thấy tốt hơn chưa?"

Đại Yến Đế nhìn nàng thật lâu, đột nhiên bật cười một tiếng, "Tay của ái phi thật sự là thần kỳ, chỉ vuốt nhẹ một cái trẫm liền tốt hơn nhiều."

Hẩn cầm lấy tay của Diệp Linh Sương đặt vào tay mình cúi đầu quan sát cẩn thận, khen: "Ngón tay thon dài, trắng như bạch ngọc. Rất đẹp!"

Diệp Linh Sương rất thoải mái cho hẩn quan sát, trên mặt nàng vui vẻ: "Nếu bệ hạ yêu thích thì nên thường xuyên ngắm."

Đại Yến Đế nghe xong liền ngây người, sau đó cười to: "Người là quý nha đầu, một chút khiêm tốn cũng không có. Trẫm chỉ khen người một câu người liền thuận cột bò lên[2]."

([2] Thuận cột bò lên: câu này hiểu là được khen một câu nhưng không biết khiêm tốn còn muốn nhiều hơn)

"Hoàng Thượng cho cột, tần thiếp đương nhiên dám bò lên." Diệp Linh Sương cười trả lời.

"Ái phi đừng cử động!" Đột nhiên Đại Yến Đế nói. Hẩn thấy nụ cười trên mặt Diệp Linh Sương nhạt dần liền vội vàng lắc đầu, "Không phải như thế, ái phi lại cười một cái."

Diệp Linh Sương nhìn hẩn một cái, cảm thấy rất kỳ quái. Nàng lại tiếp tục cười thật tươi, nàng cười lâu đến mức khuôn mặt cứng đờ, hẩn vẫn không bảo dừng lại, nàng nhìn hẩn có chút oán trách.

Đến lúc này Đại Yến Đế mới phục hồi tinh thần, hần hoi cong ngón tay trở chạm nhẹ vào gò má của nàng, cười nói: "Bây giờ trẫm mới phát hiện, lúc ái phi cười rộ lên trên má sẽ có hai núm đồng tiền rất nhạt, trẫm nhìn liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui."

"Chỉ có lúc tần thiếp nhìn thấy Bệ hạ thì cười mới xuất hiện núm đồng tiền." Diệp Linh Sương nhìn hần, trên mặt có chút đắc ý.

"Vì sao?" Đại Yến Đế cười nhạt hỏi. Ngón tay của hần vẫn để ở chỗ xuất hiện núm đồng tiền, hần có chút luyến tiếc bỏ tay ra.

"Bởi vì lúc tần thiếp nhìn thấy Hoàng Thượng là lúc tần thiếp cao hứng nhất, mà núm đồng tiền của tần thiếp rất nhạt chỉ xuất hiện khi tần thiếp cao hứng nhất thôi. Chính là như vậy." Diệp Linh Sương giải thích rất cẩn thận, nàng nói xong lại cười rất sáng lạng. Núm đồng tiền trên má nàng vốn rất nhạt bây giờ lại rõ ràng hơn nhiều.

Đại Yến Đế cúi đầu xuống hôn nhẹ vào núm đồng tiền. Ngay lập tức núm đồng tiền biến mất, thì ra mặt của Diệp Linh Sương đã đỏ rực.

"Biến mất rồi." Giọng nói của Đại Yến Đế có chút tiếc hận.

"Hoàng Thượng, người vừa làm như vậy với tần thiếp làm sao tần thiếp còn có thể cười được nữa. Hơn nữa cười quá lâu không cử động gương mặt sẽ bị cứng đơ." Diệp Linh Sương bắt mắt trừng mắt nhìn Đại Yến Đế, sau đó không vui nói: "Chẳng lẽ cả người của tần thiếp Hoàng Thượng chỉ thích mỗi núm đồng tiền thôi?"

"Ừ? Ha ha... Đương nhiên không phải. Cả người của ái phi trẫm đều rất thích." Hần nhìn thấy trên mặt của nàng có mắt hửng liền ôm cả người nàng đi về phía giường, cúi đầu đã nhìn thấy nữ nhân trong ngực mình xấu hổ đỏ cả mặt.

"Hôm nay lúc tắm ái phi có dùng cánh hoa Nhài Tố Hinh?" Đại Yến Đế cúi sát xuống cổ của Diệp Linh Sương ngửi nhẹ xong hỏi.

"Đúng vậy, đây là quy củ trong cung. Sau này tần thiếp có thể không cần dùng được không?"

"Đương nhiên là được..."

Hai người không có nói chuyện lâu, rèm giường màu xanh rơi xuống che kín xuân quang trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngự diễn liên hồng

[1] Ngự diễn liên hồng: Cá đùa sen hồng

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Trần Thục Nghi

Sau cơn đột kích tình qua đi, Diệp Linh Sương thân mật gói đầu lên vai Đại Yến Đế, len lén ngược mắt trộm nhìn hần một cái, thấy hần khép hờ mắt chuẩn bị đi ngủ, bèn cũng nhắm mắt từ từ chìm vào mộng đẹp.

"Ái phi có lời muốn nói?". Đột nhiên Đại Yến Đế lên tiếng, làm Diệp Linh Sương vừa nhắm mắt lại hoảng sợ nhảy dựng.

Qua một lúc sau, âm thanh nặng nề vang lên: "Bẩm Hoàng thượng, không có".

Đại Yến Đế chậm rãi mở mắt ra, nhìn gò má của nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia bởi vì hoan ái mà ửng đỏ trông vô cùng đẹp mắt, giọng nói không khỏi nhu hòa hơn: "Ái phi có chuyện gì cứ nói thẳng, không sao đâu".

Diệp Linh Sương suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng vẫn nói không, bộ dạng không muốn bày tỏ làm cho Đại Yến Đế có vài phần không vui. Rốt cuộc hai người không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi vào giấc mộng.

Có lẽ bởi vì buổi tối ngủ không được ngon giấc, sáng hôm sau Diệp Linh Sương tỉnh giấc sớm hơn ngày thường một chút, nhìn sắc trời không còn sớm liền lay Đại Yến Đế thức dậy.

Đại Yến Đế dang rộng hai tay, quan sát nữ tử trước mắt đang thay y phục cho hần, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn kia không còn vui vẻ như trước đây, trong lòng hần không nén nổi thở dài, dâng lên một nỗi thất vọng và tiếc nuối khó nói lên lời.

"Hoàng Thượng đi thông thả". Diệp Linh Sương cúi cúi người hành lễ, thái độ cung kính, khiến Đại Yến Đế không khỏi nghiêm nghị vài phần.

Nhân nhật ừ một tiếng, Đại Yến Đế đi đến cửa đại điện, sắp ra tới cửa thì ánh mắt hắn lại bị một vệt thạch anh dưới chân bàn hấp dẫn, vì vậy hắn thay đổi bước chân, từ nơi đó đi thẳng tới.

"Đây là... Dùng thạch anh [2] vẽ tranh?" Đại Yến Đế khẽ cúi người nhìn.

[2] Thạch anh: Tên một loại khoáng vật trong suốt có màu sắc đa dạng: tím, hồng, đen, vàng,.... Còn gọi là thủy ngọc, được dùng làm đồ trang sức từ rất xa xưa.

Diệp Linh Surong vội vàng tiến lên, đôi mắt hơi lo lắng: "Nhất định là lúc trước thần thiếp vẽ tranh không cẩn thận rơi vãi trên mặt đất, Hoàng Thượng chớ trách, lát nữa thần thiếp sẽ sai nha hoàn lau dọn sạch sẽ".

Đại Yến Đế đột nhiên hứng khởi, quay đầu nhìn về phía nữ tử đang có chút sợ hãi kia, lúc này con ngươi đen nhánh bởi vì kinh ngạc mà tròn tròn, trông thật đẹp mắt: "Ái phi vẽ tranh? Lúc trước sao trẫm chưa từng phát hiện?". Đại Yến Đế nhật cười hỏi.

"Hoàng Thượng không có hỏi thần thiếp, tất nhiên Hoàng Thượng không biết". Diệp Linh Surong cười ngán vang trả lời. Đường như vừa nhắc tới chuyện này, vốn dĩ nữ tử đang ủ rũ bỗng trở nên tươi tắn vài phần, Đại Yến Đế thấy vậy không khỏi vui vẻ hẳn lên.

Vốn là thức dậy có chút sớm, một lát nữa lâm triều cũng không tính là trễ, Đại Yến Đế hứng thú dạt dào: "Trẫm có thể xem tranh vẽ của ái phi một chút được không?".

"Tất nhiên, thiếp cầu còn không được". Diệp Linh Surong giương lông mày lên, vừa mừng rỡ vừa mang theo vài phần tự tin, đi về phía bên cạnh bình sứ Thanh Hoa, cầm lấy một cuộn bức họa ra. Nàng hứng khởi trải nó lên trên bàn, khi bức tranh được mở ra, lộ ra đóa hoa sen đỏ bên lá xanh.

Nàng quay đầu nhìn về phía nam tử đã đứng bên cạnh mình, mỉm cười nhẹ, "Hoàng Thượng cảm thấy bức tranh của thiếp như thế nào?".

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi còn ủ uất, bây giờ lại trở nên tươi tắn đầy sức sống, Đại Yến Đế khẽ nhếch môi mỉm cười, xem xét một cách kĩ lưỡng, con mắt hẹp dài xẹt qua tia kinh diễm, không khỏi thở dài nói: "Trẫm không ngờ ái phi vẽ hoa sen lại giống như vậy, rất tốt".

"Thiếp cũng cảm thấy rất tốt". Diệp Linh Surong ha ha cười nhẹ nói, có câu nói này của Đại Yến Đế khiến nàng càng thêm phần vui vẻ rạng ngời.

Đại Yến Đế khẽ lắc đầu, tiểu nữ nhân này mỗi lần đều rất dễ dàng thỏa mãn, không nghĩ nàng đặc ý quên quy củ như vậy, hắn thu lại nụ cười nói: "Tốt thì tốt, chỉ là còn thiếu vài phần thần sắc trong tranh".

Đột nhiên Diệp Linh Surong quay đầu nhìn hắn, giống như đang đợi hắn tiếp tục chỉ ra điểm thiếu sót.

Đại Yến Đế cười khẽ, ngón tay ấn nhẹ trên trán nàng: "Còn không mài mực cho trẫm".

Ánh mắt Diệp Linh Surong sáng ngời, lập tức chuẩn bị giấy bút, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, thần sắc bỗng ngưng ù rũ trở lại, rầu rĩ nói: "Nơi này của thiếp không có bột màu để vẽ tranh. Bức tranh hoa sen lúc này, khi họa nó là thiếp bảo nha hoàn đến Đan Linh cung của Tôn Dung hoa hỏi mượn màu vẽ".

Đại Yến Đế khẽ nhíu mi, Tôn Dung hoa ở Đan Linh cung đúng là rất thích vẽ tranh, hắn đã quên phẩm cấp nha đầu (DLS) kia quá thấp, không thể tùy ý đi phủ Nội Vụ lấy một ít đồ thường dùng:

"Không sao, trẫm sai Lý Phúc Thăng đến phủ Nội Vụ lấy một chút". Đại Yến Đế cười nói.

"Thật sao? Như thế, thiếp vạn phần cảm kích". Diệp Linh Surong vội vàng cúi người tạ ơn, vẻ mặt mừng rỡ.

"Chỉ là một ít màu vẽ tranh thôi mà, sao lại hứng khởi như vậy?". Đại Yến Đế đỡ nàng đứng dậy, khó hiểu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ sự vui vẻ hải lòng của nàng.

"Hoàng Thượng không hiểu nỗi khổ tâm của thiếp". Về mặt Diệp Linh Surong sảo nào, "Hỏi mượn đồ người khác... Tóm lại sao bằng dùng đồ của mình".

Mặc dù Diệp Linh Surong không nói, nhưng Đại Yến Đế cũng đoán được vài phần, hẳn là lúc tiểu nữ nhân này đến Đan Linh cung mượn đồ bị người ta tỏ thái độ. Nhưng những việc vặt vãnh này ở hậu cung, đa phần hắn không quan tâm, nên cũng không có tiếp tục hỏi nữa.

"Lúc trước nàng cứ hay phiền não u sầu là bởi vì chuyện này?". Đôi mày Đại Yến Đế nhíu lại, đột ngột hỏi một câu như vậy.

Diệp Linh Surong hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn, "Tất nhiên không phải như thế. Thiếp nào có lòng dạ hẹp hòi như vậy, thiếp chỉ muốn hỏi Hoàng Thượng một ít màu vẽ, thật sự cảm thấy khó có thể mở lời thôi".

Đại Yến Đế giương mày kiểm lên: "Chỉ là một chút bột màu, chẳng lẽ trẫm không ban được sao?". Diệp Linh Surong khẽ cúi đầu, thẹn thùng nói: "Thiếp chỉ là không thích cái cảm giác chính miệng đòi hỏi Hoàng Thượng ban cho cái gì đó".

"Nàng thật là... Trẫm không biết nên nói nàng như thế nào nữa..." Sắc mặt Đại Yến Đế không rõ hi nộ, hung hăng gõ lên đầu Diệp Linh Surong vài cái khiến cho nàng đau đến mức ôm lấy đầu.

"Nên như thế". Đại Yến Đế thấp giọng trách mắng: "Trẫm chưa thấy nữ nhân nào ngốc hơn nàng, vì chút chuyện nhỏ như vậy mà rầu rĩ không vui, giấu ở

trong lòng cũng không nói ra. Vàng bạc châu báu trăm đều có thể ban thưởng được, nói chi đến thứ nhỏ nhất như bột màu dùng vẽ tranh?"

"Thiếp biết sai, Hoàng Thượng chớ trách tội". Diệp Linh Sương có chút oan ức nhìn hắn, tay vẫn còn duy trì tư thế ôm đầu. Thấy sắc mặt hắn không vui, nàng không khỏi cúi đầu chột dạ, ấp úng lên tiếng: "Hoàng Thượng đang tức giận sao?"

"Trẫm không có tức giận". Đại Yến Đế thờ dài nói.

"Vậy thì tốt rồi". Trong nháy mắt Diệp Linh Sương trở lại nét mặt tươi cười.

Đại Yến Đế còn muốn mở miệng nói gì đó, ngoài cửa lại không đúng lúc vang lên vài tiếng ho nhẹ của Lý Phúc Thăng, hắn không khỏi nhướng mày, nói với nữ tử trước mặt: "Hôm nay trẫm còn phải lâm triều, ái phi chờ trẫm sau khi hạ triều sẽ đến dùng ngọc thiện với nàng, có được không?"

"Tất nhiên thiếp đợi được". Diệp Linh Sương cười nói, sau đó tranh thủ chỉnh lại trang phục trên người Đại Yến Đế từ trên xuống dưới một lượt, thấy y quan chỉnh tề, vội cười nói: "Hoàng Thượng mau đi đi".

Nhìn nàng cười sáng lạn một tiếng làm lúm đồng tiền hơi lộ ra, đột nhiên Đại Yến Đế cúi người hôn xuống, khó khăn lắm mới hôn lên được lúm đồng tiền bên má trái. Sau đó cũng không đợi nàng kịp phản ứng đã nhàn nhã bước đi, hắn đưa lưng về phía nàng, khoe miệng khẽ nhếch, vẽ nên một vòng cung đẹp mắt lộ ra một nụ cười nhạt.

Không biết rằng sau lưng hắn, Diệp Linh Sương đưa tay xoa lên nơi bị hắn hôn, cũng hiện ra một cười yếu ớt, chỉ là nụ cười kia không rõ có tư vị gì.

Dùng ngọc thiện xong, Diệp Linh Sương sai đầu bếp Tiết công công ở phòng bếp làm một chút điểm tâm, nhìn món bánh Như Ý và đường chung mứt mềm bày biện ở trên bàn, ngay cả nhìn thôi cũng cảm thấy vui vẻ.

Khi Đại Yến Đế đến Trường Nhạc cung đã hơn thời gian dùng ngọc thiện một canh giờ, Diệp Linh Sương nằm trên nhuyễn tháp chờ đến nhâm chán, tự mình lấy một miếng đường chung mứt mềm nếm thử, vừa mới há miệng cắn một miếng nhỏ nhỏ, ngay lúc Lý Phúc Thăng vừa hô vang một tiếng thì Đại Yến Đế cũng vừa vào. Diệp Linh Sương vội vàng dùng khăn tay lau khoe miệng, nhưng Đại Yến Đế tới rất nhanh, bắt gặp một màn này thu hết vào mắt.

"Thiếp biết tội". Diệp Linh Sương vội vàng cúi đầu nói, khoe miệng còn lưu lại chút vụn đường chung mứt mềm, nét mặt quẫn bách vì làm chuyện xấu mà bị bắt gặp. Đôi mắt tinh tường của Đại Yến Đế sớm đã liếc thấy điểm tâm trên bàn, không khỏi hạ giọng cười ra tiếng: "Ái phi ăn vụng điểm tâm bị trẫm bắt gặp, có tội gì đâu".

"Thiếp biết Hoàng Thượng sẽ đến, vốn là sai người làm một chút điểm tâm cho Hoàng Thượng thưởng thức mới phải, chỉ là thiếp nhịn không được nếm thử trước một miếng, thiếp... có tội". Diệp Linh Sương cúi đầu nói.

"Ha ha... Ái phi biết sai có thể sửa chữa, trẫm như được an ủi trong lòng". Đại Yến Đế cười rất sáng khoái, đưa tay lấy một miếng đường chung mứt mềm trong cái khay kia, nhưng chỉ cắn một miếng rồi đặt lại vào khay, thấy khối đường mà mình ăn nằm sát bên khối đường mà Hinh tần đã ăn dở trước đó, lông mi dài sung sướng nhảy lên, trên nửa khối đường chung mứt mềm kia mơ hồ có thể trông thấy vài dấu răng nhỏ, khiến Đại Yến Đế có chút buồn cười.

"Hoàng Thượng không thích đường chung mứt mềm này sao?". Diệp Linh Sương hình như có chút ít kinh ngạc.

"Quá ngọt". Đại Yến Đế chỉ trả lời ra hai chữ. Hắn luôn luôn không thích thứ gì quá ngọt.

"Thiếp hiểu". Diệp Linh Sương hơi có chút thất vọng, không ngờ Đại Yến Đế lại cười nói với nàng: "Phần tâm ý này của ái phi trẫm nhận, chớ có lại bày một mặt u uất phiền muộn nữa, trẫm nhìn thấy cũng muốn sầu não theo".

Vừa nghe lời này, Diệp Linh Sương yên tâm mà nở nụ cười, vội vàng lấy bức tranh hoa sen ra bày trên bàn: "Hoàng Thượng nói sẽ chỉ điểm cho thiếp những chỗ sai, thiếp rất chờ mong".

Đại Yến Đế gật gù đầu, cười nói: "Trẫm cho tới bây giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh [3], đã đồng ý với ái phi thì sẽ không nuốt lời". Nói xong, Đại Yến Đế triệu Lý Phúc Thăng đang ở ngoài cửa điện đến.

[3] Nhất ngôn cửu đỉnh: một lời nói ra thì cả thiên hạ giang sơn đều đã nghe thấy rõ.

Lý Phúc Thăng sớm đã chuẩn bị xong đủ loại màu sắc hình dạng màu vẽ đứng ở ngoài điện trông chừng, nghe hoàng thượng phân phó, lập tức bày các loại màu vẽ thành một hàng ở trên bàn. Không chỉ có có chu sa [4], thạch anh, còn có hoàng thạch [5], nhũ kim loại và bột màu bạc, màu vẽ đầy đủ thật làm cho Diệp Linh Sương kinh ngạc một phen.

[3] Chu sa: Tên một loại khoáng vật màu đỏ, còn gọi là Đan sa, dùng làm vị thuốc (Cinnabar).

[4] Hoàng thạch: Tên một loại khoáng chất màu vàng, còn gọi là Hoạt thạch phấn, dùng làm vị thuốc.

Thấy mặt nàng lộ vẻ sửng sốt, Đại Yến Đế không chỉ có lắc đầu cười khẽ. Đại Lý Phúc Thăng pha trộn xong các loại màu vẽ, Đại Yến Đế lấy ra bút lông mà Lý Phúc Thăng đã chuẩn bị, chấm vào các loại màu rực rỡ mà hứng khởi khai bút. Chỉ đơn giản vài nét chấm phá, bức họa kia bỗng trở nên có thần hơn hẳn, cuối cùng, bên dưới lá sen trong làn nước xanh biếc thêm vào hai con cá vàng, thoạt nhìn quả nhiên là khoan khoái vui vẻ.

"Ngư diễn hồng liên? Hoàng Thượng thật lợi hại, thiếp bội phục". Diệp Linh Sương hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm bức họa sen kia, khó nén nổi sự

mừng rỡ và tôn sùng.

Nhìn thần thái sáng láng của nữ nhân bên cạnh, Đại Yến Đế hé miệng cười một tiếng, chỉ là một bức họa mà thôi, tiểu nữ nhân này lại cao hứng như vậy? Quả nhiên là rất dễ dàng thỏa mãn:

"Thích lắm sao?". Đại Yến Đế đặt bút, cười hỏi với nàng.

"Vô cùng thích, đây là của thiếp, không cho Hoàng Thượng lấy đi". Đôi mắt Diệp Linh Surong hơi mở to, che ở trước mặt bức họa, làm như sợ người khác đoạt đi vật trân bảo gì đó.

"A? Ái phi không cho trăm mang đi, vậy trăm càng muốn mang đi". Bình thường Đại Yến Đế đặc biệt thích đối nghịch với nàng, thấy trông mắt đen nhánh kia lại tròn tròn vài phần, tâm tình rất tốt, "Lý Phúc Thăng?".

"Nô tài ở đây". Lý Phúc Thăng chờ ở một bên, vội vàng đi lên trước vài bước.

"Mang này bức tranh hoa sen này đi, sau đó..." Đại Yến Đế ngừng một chút, tận lực lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực của Diệp Linh Surong, vui vẻ ở hai đầu lông mày càng sâu, "Trang hoàng cho tốt...sau đó đem trở lại điện của Hinh tần".

Đôi mắt Diệp Linh Surong đang rù xuống chợt ngược lên, nhìn về phía vẻ mặt đang trêu tức của Đại Yến Đế, thấp giọng kêu nói: "Hoàng Thượng, người rõ ràng trêu thiếp!".

"Ha ha... Trăm chỉ là ưa thích nhìn bộ dạng trừng mắt của ái phi thôi..." Đại Yến Đế cười vang nói.

Đại Yến Đế luôn luôn bận rộn, lúc này vẽ tranh xong, chỉ ở tại Trường Nhạc cung thêm một lúc lại trở về Thương Loan điện bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Lý Phúc Thăng đem bức Kim ngư diễn liên hồng [6] trang hoàng kỹ lưỡng rồi mang đến điện của Diệp Linh Surong, nhìn Hinh tần cẩn thận treo bức họa kia ở giữa phòng, mới mỉm cười thối lui ra khỏi Trường Nhạc cung.

"Sao rồi?" Đại Yến Đế vừa nhìn tấu chương bên cạnh mở miệng hỏi.

Mới từ Trường Nhạc cung trở về, tất nhiên Lý Phúc Thăng biết rõ hần hỏi gì, vội cúi đầu trả lời:

"Hinh tần rất là thích, còn treo trên vách tường ở giữa điện".

"Hừm?". Đầu tiên Đại Yến Đế khẽ nâng lông mi dài, sau đó lập tức nhàn nhạt ừ một tiếng. Đợi Lý Phúc Thăng lui ra, liền lại tiếp tục cúi đầu phê tấu chương, chỉ là động tác chấp bút phê duyệt đột nhiên nhanh hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tìm hiểu Lãnh Nguyệt điện

Edit: Phương Tiệp dư

Beta: An Thực Phi

Mặc dù ban ngày Đại Yến Đế cùng Hinh tần cùng nhau vẽ tranh, thoát nhìn vô cùng vui vẻ, vậy mà đêm đó lại không ở chỗ Hinh tần tại Trường Nhạc cung.

Vân Kiều biết nhưng cũng không nói gì thêm, tựa hồ đối với việc này đã sớm dự đoán được nhưng không thể trách. Lại càng không thể không nói đến việc Diệp Linh Surong phản ứng, nghe như thế cũng chỉ cười nhạt chẳng để tâm. Nữ nhân của Hoàng Thượng nhiều như thế, tự nhiên không thể nào chỉ lưu lại chỗ của nàng mãi, một tháng lưu lại hai, ba lần cũng đã vô cùng khó có được. Còn nếu muốn nhiều hơn chỉ có thể nói nàng lòng tham quá lớn, dễ dàng trở thành chim đầu đàn, cuối cùng cũng giống Uyên quý tần không biết sống chết mà thôi. Nhắc đến Uyên quý tần, Diệp Linh Surong liền nhíu mày.

"Vân Kiều, mấy ngày nay thành thói, ta muốn ra ngoài một chút. Hôm qua lúc đi ngang qua trác điện vô tình nghe được Triệu Quý nhân nói gần phía Tây lãnh cung có một vườn hoa, lại vừa lúc hoa lại đang độ khoe sắc, ta muốn đi xem, người đi theo ta."

Diệp Linh Surong ngẩng đầu nhìn bức tranh cá và hoa sen đùa giỡn, tưởng như đang thưởng thức, lại như từ đó xuyên thấu đến một nơi nào khác.

Vân Kiều nhủ thầm, nếu như nàng nhớ không lầm, trong khu vườn kia xác thực hoa nhài nở rất đẹp, lại không có cung nữ và thái giám chuyên môn đi chăm sóc nên vẻ đẹp càng thêm rung động lòng người. Nhưng mà nơi đó rất gần lãnh cung, cũng là nơi Uyên Quý tần vừa chuyển vào ở...Lãnh Nguyệt

điện! Nương nương nhắc đến chuyện này, không biết là vô tình hay cố ý đây?

Vân Kiều nhẹ cúi đầu: "Nương nương đã muốn đi, nô tỳ hiển nhiên liền đi cùng."

"Mặc Nguyệt, người cùng Bội Hoàn ở lại điện coi chừng. Nếu có người hỏi đến, nhớ cẩn thận mà trả lời." Diệp Linh Sương quay đầu lại liền phân phó cho hai nha hoàn đang yên lặng cúi đầu hai bên.

"Nô tỳ hiểu, nương nương người cứ yên tâm ra ngoài." Mặc Nguyệt cười đáp.

Bội Hoàn cũng cười gật đầu: ""Xem chừng Hoàng Thượng sẽ không đến. Còn nếu là các nương nương cung khác đến, nô tỳ cùng Mặc Nguyệt tỷ tỷ tất sẽ đuổi đi."

Hiện nay, Diệp Linh Sương tuy không phải là sủng phi nhưng cũng có chút phân lượng, ngẫu nhiên sẽ có một vài phi tần phẩm cấp thấp đến bái phỏng, vì vậy Diệp Linh Sương mới chú ý dặn dò. Nếu Mặc Nguyệt cùng Bội Hoàn không thể ứng đối thích đáng, bị người có tâm nghe được, tất sẽ có một phen thêm dầu vào lửa, thật không tốt lắm. Được hai nha hoàn đảm bảo, Diệp Linh Sương mới rời đi. Đang muốn bước ra khỏi Trường Nhạc cung lại vừa lúc gặp Triệu Quý nhân đang thướt tha đi đến.

"Tỷ tỷ đang muốn đi ra ngoài thưởng hoa sao? Muội hôm qua vô tình nghe tỷ tỷ nói gần Tây Cung có một vườn hoa nhài đang nở rất đẹp. Những loài hoa khác muội không thích lắm, riêng hoa nhài lại thật yêu thích, không bằng tỷ muội chúng ta cùng nhau đi đi." Diệp Linh Sương cười hỏi nàng.

Bộ dáng của Triệu Quý nhân vừa nhìn chính là nhất định phải ra khỏi cửa, đột nhiên nghe Diệp Linh Sương hỏi vậy, khóe miệng khẽ cứng đờ, cười: "Không được, ta chợt nhớ ra phải có chuyện phải làm, Hình tần muội muội không bằng tự mình đi đi, sao ta có thể quấy rầy nhả hứng của muội được." Triệu Quý nhân bề ngoài nhìn khách khí như thế, bên trong lại đang cười lạnh. Trong hậu cung này sao có thể thiếu người gọi nàng hai tiếng "Tỷ tỷ" đây, chỉ là tâm tư người so với người chỉ càng thêm hiểm độc mà thôi! Huống chi, nơi Hình tần này muốn đi, nàng liền không cần thiết đi theo làm việc xấu. Xong, liền hướng phía Hình tần bày ra nụ cười tiếc hận: "Lần sau rảnh rồi nhất định gọi muội đi cùng, hôm nay tỷ tỷ thật sự có việc rồi."

Diệp Linh Sương hiểu rõ gật đầu, cười nhạt: "Như thế, tỷ tỷ liền làm việc của mình đi, ta cùng Vân Kiều đi là được rồi."

Chào tạm biệt, hai người ngược hướng bước đi, trong lòng lại cẩn thận tính kế.

"Vị Triệu Quý nhân này không hổ là người đã ngậy người trong cung một năm, quả thật vô cùng cẩn trọng." Diệp Linh Sương hé miệng. Bất quá, nàng cũng không có dự định cùng đi với nàng ta, vừa rồi bất quá chỉ muốn nhìn một chút phản ứng của Triệu Quý nhân mà thôi. Kết quả lại thật sự như nàng dự đoán, bộ dáng kia thật như mọi chuyện đều không liên quan đến bản thân, cũng vô cùng lạnh nhạt với những phi tần hậu cung khác.

Nghe chủ tử nói vậy, Vân Kiều nghiêm nghị trả lời: "Nô tỳ ngược lại cảm thấy Triệu Quý nhân như thế cũng chỉ để vào vệ chính mình mà thôi, không phải ai cũng có được bản lĩnh như nương nương người."

Diệp Linh Sương nghiêng đầu liếc nàng một cái: "Người như vậy nhưng ngược lại nhìn được vô cùng thấu triệt."

"Bẩm nương nương, nô tỳ vào cung từ năm 15 tuổi, đến nay đã được bốn năm, tự nhiên đạo lý đối nhân xử thế học được cũng không ít." Vân Kiều gấp rút đáp.

"Cũng đã mười chín... Là một đại cô nương rồi..." Diệp Linh Sương đột nhiên thờ dài nói.

Vân Kiều thần sắc khẽ biến. Nàng tự nhiên biết rất rõ, nô tỳ trong cung chết già vô cùng nhiều, có thể phượng mao lân giác [1] đều cực kỳ may mắn. Nhưng muốn có tư cách xuất cung phần nhiều chỉ là những vị cô cô hầu hạ sủng phi như Kỳ Quý phi cùng Hiền phi. Tuy vậy chỉ cần có quyền cao liền vàng đồ nhọ lòng son [2], dứt khoát lựa chọn ở lại trong cung, việc việc chu toàn.

[1] Phượng mao lân giác: vô cùng hiếm. Ý chỉ việc lập nghi gia nghi thất.

[2] Vàng đồ nhọ lòng son: ý chỉ việc ham mê quyền lực mà vứt bỏ tất cả.

"Nương nương không nên nhọc lòng, so với nhiều cung nữ khác, nô tỳ đã tốt hơn nhiều lắm rồi." Vân Kiều cúi đầu trả lời, thần sắc sợ hãi. Nương nương nói vậy là có ý gì? Không phải đang muốn tìm cho nàng một thị vệ tương xứng đó chứ?

Diệp Linh Sương thấy nàng phản ứng như thế, không khỏi thấp giọng cười một tiếng: "Vân Kiều người nghĩ nhiều rồi. Yên tâm, trừ phi người tự nguyện hoặc ta có năng lực bảo đảm cho người xuất cung, nếu không liền không động đến."

Nghe nói thế, Vân Kiều thở một hơi nhẹ nhõm, nói: "Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ nương nương thật chu toàn. Những chuyện khác...nô tỳ chắc chắn sẽ không hai lòng."

Hai người vừa nói vừa đi, thoáng chốc đã đến khu vườn không người chăm sóc kia. Trong vườn là một mảng hoa nhài trắng xóa như tuyết, nhàn nhạt phiêu hương, thoạt tiên nhìn thấy thật nhẹ nhõm, thư thái.

Diệp Linh Sương ánh mắt sáng ngời, không khỏi thờ dài cảm thán: "Quả thật so với những vườn hoa nhài khác trong hậu cung, nơi này thật tốt!" Dứt lời liền nhẹ nhàng rẽ làn vẩy, đến gần phía hoa nhài hơn, cúi đầu hít hà, cười nói: "Hương hoa nhài vẫn thật thoải mái nhất."

Vân Kiều hơi nghiêng đầu, nhìn xem bên trái liền thấy phía xa lối đi nho nhỏ là những thềm đá, trong lòng không khỏi lo lắng, đề nghị: "Nương nương,

không bằng để nô tỳ hái về làm hương liệu."

"Rất tốt. Vân Kiều người hái nhiều một chút, trở về phơi khô một ít để làm túi thơm." Diệp Linh Sương vui vẻ nói.

Vân Kiều dạ thưa, liền gấp rút dời mắt khỏi hương đi đối diện rồi cúi người hái hoa, khó khăn lắm mới che được lối đi đầy những cỏ dại cùng thềm đá trải dài. Kết quả, vẫn bị Diệp Linh Sương nhìn thấy, kéo dài xa xa.

"Vân Kiều, thềm đá này thông đi đâu?" Diệp Linh Sương đột nhiên hiếu kỳ hỏi.

Vân Kiều đang hái hoa liền dừng tay: "Bẩm nương nương, đây là lối đi thông đến lãnh cung, bình thường không có ai đi qua nơi này, chỉ trừ những cung nữ, thái giám mang những vật phẩm ô uế sợ làm dơ bẩn đường lớn mới đi lối này."

Diệp Linh Sương lông mày giương lên, vẻ đã hiểu: "Lãnh Nguyệt điện - nơi Uyển Quý tần đang ở cũng trong nơi này sao?"

"Bẩm nương nương, đúng vậy. Đi qua lối đá này liền là cung điện đầu tiên." Vân Kiều đã ngừng hái hoa, từ trước mặt Diệp Linh Sương rời đi, cúi đầu đáp.

Diệp Linh Sương bỗng trầm mặc, giống như suy nghĩ điều gì, hồi lâu mới thở dài nói: "Ngày trước Uyển Quý tần được sủng ái nên xuân phong đặc ý như thế, hôm nay lại phải vào lãnh cung nơi này. Vân Kiều, theo ta vào thăm nàng một chút."

Vân Kiều nghe vậy mắt tròn xoe: "Nương nương, sao có thể như vậy được. Lãnh cung là nơi xúi quẩy, nương nương hay là đừng đi nữa."

Diệp Linh Sương cười nhẹ: "Vân Kiều người mà cũng tin những thứ hoang đường như vậy sao? Phàm là bước qua cửa lãnh cung, cuộc sống sau này nhất định cũng không dễ chịu?" Diệp Linh Sương lắc đầu, vẫn tiếp tục hướng đến con đường nhỏ heo hút kia. Vân Kiều nhủ thầm, nhưng chỉ có thể theo sát phía sau.

Bước trên con đường đá, chỉ cần quẹo một lần, một cung điện trong trẻo nhưng đơn sơ, lạnh lùng liền hiện ra trước mắt. Diệp Linh Sương bước đến gần cửa điện, ngửa đầu nhìn ba chữ thật to "Lãnh Nguyệt điện", nhếch môi cười châm biếm. Nơi này thật đúng là làm cho người ta...hoài niệm a.

Cửa điện khép hờ, Diệp Linh Sương chậm rãi bước vào, trong nháy mắt, đủ những hình ảnh hỗn loạn từ trong đầu hiện lên, khóe miệng đang cười mím bất giác đã lạnh đi vài phần.

Vân Kiều đang muốn đi theo vào, Diệp Linh Sương lại bất ngờ quay đầu, phân phó: "Người cứ ở cửa điện chờ ta, ta trong chốc lát thăm xong liền trở ra."

Nghe xong, hai đầu lông mày của Vân Kiều liền xô lại: "Nương nương nên coi chừng vị kia."

"Uyển Quý tần không phải mãnh thú hay bạo tố gì, người lại còn sợ nàng ta ăn thịt ta hay sao?" Diệp Linh Sương cười nhạt, liền lưu lại Vân Kiều ở cửa điện, từng bước hướng đến các phòng trong điện mà đi.

Trong viện không có lấy một người hầu hạ, chắc hẳn nha hoàn duy nhất được phép mang theo cũng đã đi từ lúc nào. Hôm nay Uyển quý tần không quyền không thế, dù có bị nha hoàn cười trên đầu trên cổ cũng không có gì lạ. Uyển Quý tần, người cuối cùng cũng nắm được đủ loại tư vị khổ sở rồi, nhưng là, vì sao bản cung còn muốn người phải thể thảm hơn nữa đây? Diệp Linh Sương cười lạnh, một tay đẩy cánh cửa đã rách nát tàn tạ không biết từ bao giờ, kéo kẹt một tiếng, khung cảnh trước mắt liền sống động hiện ra. Diệp Linh Sương nhìn thoáng qua, như xuyên qua mà thấy mảnh lụa trắng dài ba thước chói mắt, vắt qua cổ.

Trong phòng chỉ có vài vật đơn sơ, Uyển Quý tần đã từng phong quang vô hạn nay đang ngơ ngác ngồi trên giường gỗ. Cửa bị đẩy ra, hai mắt đang trông rỗng vô hồn bỗng dưng quét tới, vui vẻ nói: "Hoàng Thượng, người đây là đến xem thân thiếp sao?" Đèn khi ánh sáng chiếu rõ thân hình bước vào, Uyển quý tần mới nhận ra, hóa ra lại là Hình tần nay đang vạn phần đặc ý.

"Tiện nhân người đến đây làm gì?" Uyển quý tần lạnh lùng. Nếu không phải nàng âm thầm ra hiệu với Ngô thái y Hình tần có vấn đề, nàng sao có thể không biết lượng sức mình mà cáo trạng với Hoàng Thượng đây. Đều là do các nàng, các nàng. Kỳ Quý phi là tiện nhân, Hình tần cũng là tiện nhân.

Diệp Linh Sương chậm rãi nhếch môi: "Ta chính là hảo tâm đến thăm Uyển Quý tần tỷ tỷ, sao tỷ tỷ lại mất hứng như vậy, thật là làm cho lòng muội muội ta lạnh giá." Không bằng lòng đi, ta liền làm cho người tức chết.

"Tiện nhân, người đừng vội can rờ, ta cuối cùng có ngày trở ra, đến lúc đó người nhất định sống không bằng chết!" Uyển quý tần từ trên giường đứng lên, liền hung hăng chỉ vào mặt Diệp Linh Sương.

"Phải không? Ta thật ra cũng rất mong đợi ngày đó a. Chắc chắn...Người xem, nhiều ngày như vậy trôi qua, Hoàng Thượng cũng không thèm ghé miệng hỏi người một câu, hẳn là đã sớm quên người rồi." Diệp Linh Sương hả hê nhìn bộ dáng khiếp sợ của nàng ta, so với lúc này nhìn thấy hoa nhài trong vườn liền cảnh đẹp ý vui hơn vạn phần.

"Tiện nhân người thì biết cái gì! Ta cùng Hoàng Thượng ân ái vô cùng, đã hứa sẽ giành cho ta ngàn vạn sủng ái, sao có thể mặc kệ ta sống chết ở lãnh cung, hẳn chỉ là nhất thời tức giận thôi." Uyển Quý tần vừa nói vừa tiến đến gần nàng, hân ý trong mắt như muốn nuốt nàng vào bụng.

Diệp Linh Sương cũng không tránh né, lông mày giương cao, cười trào phúng: "Vậy Uyển Quý tần người liền kiên nhẫn chờ xem, ta thật là mong đến ngày người tàn không dậy nổi."

"Câm miệng! Ngươi cái đồ tiện nhân chết tiệt!" Uyển Quý tần đã tiến đến trước mặt nàng, đưa tay định tát, bỗng bị Diệp Linh Sương bắt lấy, năm ngón tay từ từ khép chặt, trên cổ tay dần in năm vết hồng hồng.

"Thả ta ra, tiện nhân kia!" Uyển Quý tần trong tay nàng giãy giụa mãi không được, liền hướng cánh tay trước mặt nàng.

"Bụp..." Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng vang vọng trong điện. Uyển Quý tần chưa kịp vuron tay, chính mình liền bị Diệp Linh Sương hung hăng tát một bạt cái.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Uyển Quý tần phát điên

Edit: Phương Tiếp dư

Beta: An Thực phi

"Ngươi... Ngươi lại dám đánh ta!" Uyển quý tần tay run run chỉ Diệp Linh Sương, trong mắt lộ vẻ khó có thể tin, miệng lập tức chửi ầm lên, "Ngươi, đồ tiện nhân kia, ta nguyện rửa ngươi chết không từ tể, tiện nhân này - -"

"Bốp..." một thanh âm nữa vang lên vọng cả căn phòng, khuôn mặt Uyển quý tần hai bên phải trái đều in đậm dấu hai bàn tay đỏ tươi, từ từ đồng loạt sưng phồng lên.

"Uyển quý tần, ngươi cứ thử tiếp tục mắng đi..." Diệp Linh Sương thu hồi cánh tay phải có chút tê dại, cười nhạt nhìn Uyển Quý tần, thanh âm trong trẻo như nước suối, vẻ mặt kia thật thiên chân vô tà, giờ phút này trong ánh mắt của Uyển Quý tần lại như Tu La địa ngục. Cổ tay trái bị Diệp Linh Sương gắt gao nắm lấy, siết chặt đến mức ửng hồng cả cổ tay.

Uyển quý tần nhất thời ngây ngốc nhìn chằm chằm Diệp Linh Sương, không hiểu vì sao đôi mắt ngày thường mềm mại sao giờ bỗng chốc đã tràn đầy hận ý, hơn nàng không biết bao lần. Trong lúc nhất thời nàng không tự chủ được liền bước về phía sau, chỉ là cổ tay vẫn đang bị Diệp Linh Sương nắm chặt, Uyển quý tần chỉ có thể hung ác trừng mắt. Trong lúc mãi giãy giụa, ngay cả bụi tóc đơn giản cũng đã rơi tung rơi bừa, mất trật tự rơi xuống trước trán, vài bà tử xa xa có thấy thấp thoáng cũng chỉ chọn đường vòng mà đi.

"Ta với Hinh tần ngươi từ trước đến nay không thù không oán, ngươi vì sao lại hại ta như vậy!" Uyển quý tần không thể tránh thoát, chỉ biết hướng Diệp Linh Sương tức giận hét lớn.

Diệp Linh Sương đột nhiên điên cuồng cười ra tiếng, thoát nhìn rất thích ý, chỉ là sâu trong ánh mắt đến một ý cười cũng chẳng có. Bàn tay mảnh khảnh ấy nắm chặt cổ tay của Uyển Quý tần, càng chẳng quan tâm nàng ta có đau đến hô ra tiếng, ở khoảng cách thật gần mà đánh giá khuôn mặt kia, rồi chậm rãi vuron một tay khác ra, móng tay như có như không xẹt qua, làm Uyển quý tần toàn thân run rẩy.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì?" Đôi mắt Uyển quý tần vốn không tính là quá lớn bỗng chốc tròn tròn, con ngươi cũng di động theo mu bàn tay không ngừng di chuyển của Diệp Linh Sương, thanh âm cũng chốc lát phát run. Nàng bị nữ nhân trước mắt lừa! Nữ nhân này căn bản chính là một mực nguy trang, bây giờ mới là bộ mặt thật sự của nàng ta, tựa như kia địa ngục Tu La làm cho lòng người kinh sợ! Nhất là đôi mắt giống như đang nhìn người chết kia, làm cho trái tim Uyển Quý tần cũng không nhịn được mà run rẩy.

"Nhìn khuôn mặt này của ngươi mà xem, bình thường không có gì đặc biệt, ở trong mắt của ta cũng chỉ thuộc dạng xấu xí, ngươi rốt cuộc là dựa vào cái gì mà câu dẫn Hoàng Thượng đây." Diệp Linh Sương cong cong năm ngón tay, ở trên gương mặt bóng loáng nhẹ nhàng vuốt ve, ngay cả giọng nói cũng ôn nhu như thế, lại làm Uyển quý tần phảng phất như ngồi trên bàn chông nhưc nhồi. Tuy nói bộ dáng Uyển quý tần không xinh đẹp bằng các phi tần khác, thế nhưng cũng được coi như giai nhân thanh lệ, bị Diệp Linh Sương dùng chữ xấu để hình dung, khuôn mặt nhỏ nhắn kia hết xanh lại đỏ, đôi môi không nhịn được hé mở, run run, ngay cả một lời cũng không thốt ra được.

Diệp Linh Sương ngược lại ha ha cười một tiếng, "Nghe nói, uyển quý tần ngươi trước kia chẳng qua chỉ là một nha hoàn ti tiện bên người Hoàng hậu, rõ ràng thân phận thấp hèn như vậy, sao cái miệng lại không ngừng gọi người khác là tiện nhân đây..." Diệp Linh Sương vừa nói vừa dùng ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đỏ mọng khẽ run, thấy ngón tay dính màu son liền hỏi "Chắc chắc, uyển quý tần ngươi lại vẫn dùng màu son đỏ tươi này, cũng không biết là bôi cho ai xem."

Thân phận trước đây có thể nói là nghịch lân của Uyển quý tần, lúc nàng đang được sủng ái, làm sao có ai dám ở trước mặt nàng nhắc đến chuyện này, vậy mà nữ nhân này lại tận lực phơi bày ra ngay trước mắt nàng, đến mặt mũi cũng chẳng còn. Diệp Linh Sương ngươi thật đáng chết.

"Ngươi câm miệng, câm miệng!" Uyển quý tần hai mắt đỏ bừng, gắt gao trừng mắt.

"Như thế nào, còn không muốn cho ta nói sao?" Diệp Linh Sương liền vạch một vết thật sâu trên khuôn mặt nhọt nhọt của Uyển Quý tần.

"A - -" uyển quý tần kêu đau một tiếng, trên mặt xuất hiện một vết móng tay đâm máu.

"Nương nương, nương nương người không sao chứ?" Vân Kiều ở bên ngoài cửa nghe thấy tiếng động liền sốt sắng hỏi.

Diệp Linh Surong hướng về phía cửa, thanh âm liền thay đổi, "Vân Kiều, ta không sao. Người cứ ở đó coi chừng cẩn thận, đừng để người khác đến gần, có việc gì ta sẽ gọi người vào."

Bên ngoài yên lặng một lát mới lại vang lên tiếng đáp của Vân Kiều "Nương nương nhớ cẩn thận Uyển Quý tần một chút, nô tỳ sẽ ở cửa điện coi chừng."

Đội tiếng bước chân kia xa dần, Diệp Linh Surong mới lại tiếp tục nhìn về nữ tử tàn tạ trước mắt, hướng nàng khẽ cười nói: "Uyển quý tần có phải cảm thấy rất đau nhức không?"

Uyển quý tần bởi vì đau đớn mà trong mắt đã rịn ra nước mắt, cúi đầu nức nở, tầm mắt có chút mơ hồ xem nữ nhân này trước mắt, nàng là ma quỷ, là ma quỷ! Nàng so với Kỳ quý phi hay Hiền phi càng ác độc hơn vạn lần!

Đột nhiên, Diệp Linh Surong nhéo mạnh cằm của nàng, đem cả khuôn mặt của nàng hướng về phía nào đó. Đập vào trong mắt, Uyển Quý tần trong lòng dâng lên vô vàn nỗi sợ hãi, bởi đối diện chính là những cái xà ngang cao cao đầy ám ảnh.

"Nghe nói tiên Hoàng hậu đã bị đày ở Lãnh Nguyệt điện ba tháng, cuối cùng lại tự vẫn trên chính xà ngang này, Uyển Quý tần có hay chẳng biết được việc này?" Diệp Linh Surong hướng sát tai Uyển Quý tần mà ôn nhu thì thầm.

Uyển quý tần toàn thân run rẩy, lắc đầu thật mạnh, "Ta không biết, ta cái gì cũng không biết! Thả ta ra, người thả ta ra!" Rồi lại Đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm Diệp Linh Surong nói: "Ta sẽ không nể người là tiện nhân, cũng sẽ không cầu dẫn Hoàng thượng nữa, cầu xin người thả ta ra!" Trong giọng nói lộ vẻ năn nỉ.

Diệp Linh Surong ha ha cười một tiếng, "Như thế nào, Uyển quý tần người đây là làm chuyện gì có lỗi với lương tâm, mới không dám nhìn nơi tiên Hoàng hậu chết đi sao?"

Cầm Uyển quý tần càng bị nàng gắt gao bóp, chỉ có thể trơ mắt nhìn về phía chỗ xà ngang, trước mắt liền sinh ra ảo tưởng, Uyển quý tần tựa hồ trông thấy vị Hoàng hậu trong dĩ vãng kia hướng nàng cười chân thành, "Hũy Trân, bản cung rất yêu thích người, về sau bản cung sẽ cho người một đoạn lương duyên thật tốt." Đột nhiên, khuôn mặt ôn hòa kia phút chốc biến thành nữ tử miệng to, lưỡi dài, đầu tóc rũ rượi trong đêm tối càng giống như nữ quỷ, hướng nàng nổi giận mắng, "Tiện nhân, người sao có thể vu oan bản cung làm loại chuyện đó, bản cung lại chưa từng hãm hại người. Vì sao người lại lấy oán trả ơn? Bản cung nguyện rửa người chết không từ tể - -" Câu nói kia tựa như ma âm quấn quanh tâm trí Uyển Quý tần, không nhận được toàn thân phát run.

"Hũy Trân." Uyển quý tần đang thất thần, bỗng nhiên lại thấy Hình tần hướng về phía nàng cười thật ôn nhu, nhẹ nhàng ní non một tiếng, bộ dạng kia lại thật giống như tiên Hoàng hậu. Còn có, vừa rồi nàng nói cái gì vậy?

Đột nhiên hoàn hồn, đôi mắt trừng lớn hết cỡ.

"A - -" uyển quý tần thét chói tai ra tiếng, điên loạn đẩy Diệp Linh Surong ra, rồi sau đó quơ quơ tay loạn xạ, rồi rất nhanh co lại một góc trong xó phòng, tay run run chỉ Diệp Linh Surong, "Người không phải là Hình tần, người là Hoàng hậu! Hình tần bị Hoàng hậu nhập hồn! Không... Đừng tới đây..." Nàng gắt gao ôm lấy đầu của mình, lại bắt gặp Hình tần hướng nàng cười yếu ớt, bao nhiêu can đảm như muốn nứt ra, thân thể mềm nhũn, cả thân thể quỵ rạp trên mặt đất, mãnh liệt đập đầu, khóc hô: "... Hoàng hậu nương nương, nô tỳ sai rồi, sai rồi! Cầu xin nương nương thứ tội..." Uyển quý tần trong chốc lát nổi điên van xin Hoàng hậu, trong chốc lát trên trán đã xuất hiện vết máu đỏ tươi, nhiễm đỏ đầy đất, mùi máu tươi gay gay mũi dần dần mất ra.

Diệp Linh Surong mất lạnh nhìn bộ dáng điên cuồng của nàng ta, giờ phút này về mặt chỉ còn đồ điên, kinh ngạc nhìn hồi lâu mới xoay người rời đi, lúc đi đến cửa, Uyển quý tần vẫn còn tiếp tục điên cuồng ní non, nàng liền vừa vặn nghe được một câu nói, "... Nương nương, nô tỳ biết sai, nô tỳ không nên đem thư của nương nương và lão gia trao đổi mà đem cho Hoàng Thượng, nô tỳ biết sai rồi... Sai rồi... Cầu xin nương nương tha mạng..."

Diệp Linh Surong cước bộ hơi dừng một chút, lại tiếp tục bình thân mà tiến về phía trước, chỉ còn Uyển quý tần trong góc tiếp tục ní non khóc lóc...

Vân Kiều gấp chủ tử nhà mình đi ra, thần sắc quái dị nhìn nàng một cái, liền lập tức cúi đầu, chờ nàng phân phó.

"Vân Kiều, vừa rồi người ở đây có thể nghe được cái gì?" Diệp Linh Surong như có điều suy nghĩ nhìn nàng nói, ánh mắt một chớp cũng không có dời đi.

Vân Kiều nhú nhú mày, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì của Hình tần, đành phải chi tiết nói tới, "Nô tỳ nghe thấy Uyển quý tần thỉnh thoảng thét chói tai một hai tiếng, ngẫu nhiên lại gọi tên tiên Hoàng hậu... Những thứ khác nghe không rõ ràng."

Diệp Linh Surong thờ dài, hình như có chút ít cảm khái, nói: "Uyển quý tần cũng là đáng thương, lúc ta rời đi thấy nàng có chút thần chí không rõ, không hiểu được nàng cùng tiên Hoàng hậu có khúc mắc gì không, trong miệng lại đối với tiên Hoàng hậu nhớ mãi không quên."

Nghe thế, Vân Kiều cả kinh. Chủ tử nhập cung mới chỉ được một thời gian ngắn, tự nhiên không biết vị Uyển quý tần này trước kia thân phận chính là thiếp thân nha hoàn bên cạnh tiên Hoàng hậu, cho dù những chủ tử khác tính tình hiền hòa hơn nữa cũng sẽ không chịu nổi thiếp thân nha hoàn của mình leo lên giường với người bên gối, huống chi là tiên Hoàng hậu. Uyển quý tần này bỗng dưng lại nhớ đến tiên Hoàng hậu lúc chết đi, hẳn đã làm việc trái với lương tâm không ít.

"Đi thôi, hôm nay liền coi như ta chưa từng tới..." Diệp Linh Surong thần nhiên nói, cũng không quay đầu lại mà rời đi Lãnh Nguyệt điện sớm đã vắng

lạnh, Vân Kiều cũng chỉ trầm mặc không nói theo sát phía sau chủ tử.

Hướng về phía con đường đá nhỏ cũ kĩ lúc nãy mà quay trở lại, lại nhìn một mảnh hoa nhài trắng xinh kia, Diệp Linh Sương cũng không còn hứng thú nữa, chỉ hướng Vân Kiều phân phó một câu, "Hái một chút đem về phơi đi..."

Vân Kiều lên tiếng, sau đó tiện tay hái được hai cây. Vô ý thức ngẩng lên nhìn lãnh cung phía xa xa xem xét vài lần, chỉ cảm thấy một mảnh tĩnh mịch. Những người đi vào lãnh cung nhiều người không nửa sống nửa chết cũng sớm sẽ điên khùng, Uyển quý tần sống ở đây hiển nhiên cũng không thoải mái, an nhàn gì.

Uyển quý tần điên rồi. Tin tức này rất nhanh truyền khắp hậu cung. Vốn là những người tại lãnh cung trở nên điên khùng cũng chỉ là chuyện bình thường, bởi vì nơi đó quá mức tịch mịch, đủ để làm một người bình thường điên loạn, nhưng Uyển quý tần điên có chút kỳ quái, mà chỗ kỳ quái chính là những câu năng ta nói ra. Mà những lời này đủ để khiến cho cả hậu cung lòng người bàng hoàng, hoảng chi mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của tiên Hoàng hậu quá cố.

Trong Thương loan điện, Đại Yến Đế đang cúi đầu phê duyệt tấu chương nghe vậy khẽ nheo mắt, thịnh nộ.

"Người lập lại lần nữa." Đại Yến Đế lạnh lùng nói.

Lý Phúc Thăng khom lưng thật thấp, lại lập lại một lần nữa, nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, những chủ quản sự lãnh cung mấy hôm trước có bẩm báo, Lãnh Nguyệt điện Uyển quý tần đã điên rồi, trong miệng nàng lại luôn luôn thì thào, nói là cái gì mà tiên Hoàng hậu hiện hồn lấy mạng nàng ta, còn khóc lóc xin tiên Hoàng hậu tha mạng, trên trán do đập đầu mà máu chảy ròng ròng, bộ dáng vô cùng thê thảm. Càng phiến toái hơn chính là, lời của nàng khiến cho cả hậu cung người người thấp thòm lo âu."

Đại Yến Đế trầm mặt, giọng nói bằng hàn tận xương, "Sống như vậy cũng thống khổ. Lý Phúc Thăng, ngươi liền cho nàng đi thống khoái thôi."

"Nô tài lĩnh mệnh." Lý Phúc Thăng khom lưng rồi hành lễ cáo lui, cùng Đại Yến Đế cũng chỉ một vẻ mặt lạnh như băng. Chuyện như vậy hẳn làm vô cùng thuận buồm xuôi gió, cũng sẽ không có một ít thương cảm nào.

Cứ như vậy, hôm sau lại truyền ra tin tức của Uyển quý tần, tổng quản thái giám bên cạnh Hoàng thượng đã tự mình mang theo vài tùy tùng hướng Lãnh Nguyệt điện mà đi. Một ly rượu độc, Uyển quý tần đã từng nhận được ngàn vạn sủng ái cuối cùng cũng chỉ hương tiêu ngọc vẫn tại Lãnh Nguyệt điện, từ nay về sau trên đời không còn người này nữa, cảnh tượng ngày ấy cũng biến mất không còn gì.

Nghe tin Uyển quý tần đã chết, các phi tần khác cũng thêm vài phần lo sợ mà hoảng loạn.

Lúc Nghe được tin Uyển quý tần được ban chết, Diệp Linh Sương đang cùng Vân Kiều và vài người nha hoàn khác ở trong viện phơi hoa nhài đã hái không lâu. Diệp Linh Sương cười nhạt một tiếng, cũng không nhiều lời, chỉ là vài đóa hoa nhài cầm trong tay bị nghiền nát ném ra ngoài, lại rơi đứng cạnh chân. Dừng lại trong chốc lát, Diệp Linh Sương đem nhiệm vụ phơi hoa giao cho mấy người Mặc Nguyệt, chính mình lại lẻ bóng trở lại trắc điện.

Tầm lưng kia đáng vẻ thướt tha mềm mại bao nhiêu, lại làm cho Triệu quý nhân trong lúc vô tình quét mắt phải đánh giá thêm.

Tác giả có lời muốn nói: đánh máu gà-ìng...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chuyện ma quái trong cung

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Trần Thục Nghi

"Mặc Nguyệt, mấy ngày nay An Đức Tử và Ngô Đoàn có về nhàn rồi vô sự, ngươi xem nơi nào trong cung hoặc trong khuôn viên nhiều việc cần người giúp thì tiện thể để bọn họ qua đó hỗ trợ". Diệp Linh Sương nhấp một hớp trà rồi nói.

"Nô tỳ đã rõ, lát nữa sẽ chuyển lời cho bọn họ". Mặc Nguyệt gật đầu, tay nhận cốc trà mà chủ tử mới vừa uống xong.

"Trà xanh Phổ Nhị này thật sự rất tốt, nhưng ta vẫn thích trà Bích U mà ta mang từ Minh Vũ quốc tới đây hơn". Diệp Linh Sương nhìn lướt qua lá trà Phổ Nhị xanh thẫm dưới đáy cốc kia, không khỏi thở dài nói.

"Chi tiết nương nương mang theo không nhiều lắm". Mặc Nguyệt nói tiếp, nghĩ lại cảm thấy trong quốc khố Đại Yến đế hẳn là có rất nhiều, bởi vì Minh Vũ quốc sau khi chiến bại, quân vương Minh Vũ quốc dâng lên vô số kì trân dị bảo, mà trà Bích U này trân quý hiếm có như thế, nhất định cũng được

dâng tặng.

Nghĩ tới đây, lông mày Mặc Nguyệt khẽ nhíu lại. Nàng thiếu chút nữa đã quên thân phận của nương nương lúc tiến cung, mỹ nữ của một nước thua trận đưa tới nước đối địch để cầu hòa, dù cho có xinh đẹp thế nào, tài năng ra sao thì cũng có địa vị gì được đây. Tính đến hôm nay đã hơn ba tháng trôi qua, hai mươi mỹ nữ này tuy mỗi người đều dung mạo khuynh thành, nhưng rốt cuộc còn không phải là phò mặc cho Hoàng Thượng tùy tiện nói một câu liên an bài địa vị sao.

Ngước mắt nhìn lại, hai mươi mỹ nữ của Minh Vũ quốc đều là cấp bậc thất phẩm Phân nghi, bát phẩm Thái nữ, không có địa vị nào đáng để nhắc tới. Khá hơn một chút chính là An Mỹ nhân hiện đang ở trắc điện của Cam Tuyền cung và Liễu Tài tử vẫn như cũ ở tại Hồng Lạc điện. Đương nhiên, Hình tần là ngoại lệ, nhưng mà Đại Yến Đế chỉ phong cao nhất đến tòng tứ phẩm Tần. Chiều theo điều này, chỉ sợ về sau nương nương thăng cấp sẽ rất khó. Mặc Nguyệt càng u buồn hơn chút nữa.

"Bội Hoàn". Diệp Linh Sương đột nhiên lên tiếng.

Bội Hoàn đứng ở một bên vội vàng trả lời: "Có nô tỳ. Nương nương có chuyện gì cần sai nô tỳ?". Diệp Linh Sương cười nhẹ: "Bình thường nha đầu người thích nhất là không chịu ngồi yên, bây giờ người đến Đan Linh cung của Tôn Dung hoa giúp ta hỏi một chút, chu sa trong điện nàng ấy còn đủ dùng không? Dù sao lần trước lúc ta vẽ bức tranh Hồng Liên [1] đã dùng không ít chu sa".

[1] Hồng Liên: Sen hồng

"Nô tỳ hiểu rõ, sẽ đi ngay". Giọng nói Bội Hoàn thật nhẹ nhàng, cười đồng ý, quay người lại đã nhanh chóng biến mất ở trong điện.

Vân Kiều có chút nghi ngờ nhìn chủ tử nhà mình, theo lý mà nói phân vị của Tôn Dung hoa không thấp, miễn cưỡng cũng được xem là sủng phi. Sai người đến Nội Vụ phủ lấy chút màu vẽ mà nói, quân sự công công nhất định sẽ đưa, đâu có thiếu mấy loại không đáng giá như chu sa này. Nhưng chủ tử làm việc luôn luôn khiến nàng đoán không ra, Vân Kiều miễn cưỡng nuốt nghi hoặc vừa mới nhen nhóm lại vào bụng.

Bên kia Bội Hoàn mới đi không lâu, bên này An Đức Tử và Ngô Đoàn được Mặc Nguyệt truyền vào. Ánh mắt Diệp Linh Sương quét qua hai người một lượt, khẽ nghiêm mặt nói: "Chắc hẳn Mặc Nguyệt cũng đề cập qua với các người. Trong cung có rất nhiều nơi cần phải giúp đỡ, các người trong lúc rảnh rỗi nên đi xung quanh giúp đỡ một chút, vừa tiện thể kết giao nhiều hơn với những người đó".

"Nô tài hiểu rõ, vừa rồi chính là đến chỗ Triệu công công hỗ trợ, mấy ngày nay người làm vô cùng bận rộn. Nếu không phải đến giờ cơm tối, ắt hẳn Triệu công công vẫn còn đang bận việc".

"Cũng được, đợi qua bữa tối người và Ngô Đoàn lại tiếp tục qua đó hỗ trợ". Diệp Linh Sương cười nhạt nói, lập tức nhìn về phía cửa đại điện xem xét, lông mày không khỏi thoáng nhíu lại, thấp giọng tự nói: "Nha đầu Bội Hoàn kia đi nửa buổi vẫn chưa trở về".

Nàng hơi khép hàng mi đi đến chỗ mấy màu vẽ trước mặt, nói với Vân Kiều đang đứng bên cạnh: "Ta nhớ lần trước có một hộp son dùng hết rồi, người đi lấy cái hộp rỗng đó, sau đó bỏ chu sa vào đựng".

Đầu tiên Vân Kiều hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng đi đến bàn trang điểm, lấy hộp son mới vừa dùng hết cách đây không lâu, theo như lời Diệp Linh Sương phân phó, đổ bột chu sa màu đỏ như máu vào, đến khi đầy rồi hỏi: "Nương nương, nhiều như vậy đủ chưa?".

Diệp Linh Sương chỉ cười không nói, chỉ là nàng tự tay lấy nghiền mực bên cạnh hộp chu sa ra, trực tiếp đổ vào trong hộp phấn, cho đến khi bột trong hộp đầy tràn, thậm chí tràn ra ngoài: "An Đức Tử, người mang bột chu sa này đến chỗ Đan Linh cung của Tôn Dung hoa, nói rằng trước đó vài ngày, Hoàng Thượng đặc biệt ban thưởng cho ta, lần trước ta dùng của nàng một lượng lớn, nay ta trả lại cho nàng một ít". Diệp Linh Sương quay đầu lại phân phó một câu.

Thấy An Đức Tử cẩn thận tiếp nhận hộp chu sa kia, Diệp Linh Sương lại nghiêm túc bồi thêm một câu: "Đi đường cẩn thận, đừng để bột chu sa đổ ra ngoài".

"Nô tài nhất định sẽ cẩn thận". An Đức Tử đáp, cầm lấy hộp chu sa đi càng lúc càng xa.

"Vì sao nương nương không đập nắp lên hộp phấn, như vậy cũng không bị dao động mà rơi vãi ra ngoài". Vân Kiều thấy bộ dáng An Đức Tử cẩn thận từng chút một, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Cái nắp kia khi đập vào thì rất khó mở ra, nếu Tôn Dung hoa mở hộp không cẩn thận dính bột lên váy, chẳng phải là có lòng tốt lại biến thành chuyện sai lầm?". Diệp Linh Sương cười khanh khách nói thêm: "Hơn nữa, nếu che thì chẳng phải giống như hộp son bình thường sao, lỡ Tôn Dung hoa làm tưởng dùng làm son nên trang điểm trên mặt, trở thành trò cười ầm ĩ thì chính là lỗi của ta".

"Nô tỳ đã hiểu". Vân Kiều đáp, tuy nhiên trong lòng vẫn thầm nói. Nếu muốn An Đức Tử căn cứ theo ý tứ của chủ tử mà bám lại với Tôn Dung hoa, nàng ta không những không nhận lấy mà còn có thể bị tức chết, rốt cuộc nương nương đang tính kế gì? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn khoe khoang một phen với Tôn Dung hoa? Không, mặc dù nàng ở bên cạnh chủ tử thời gian không lâu nhưng cũng hiểu rõ tính tình của nàng ấy, chủ tử không giống người sẽ làm ra chuyện này.

Đến canh giờ bữa tối, Diệp Linh Sương tùy ý ăn vài món, Mặc Nguyệt, Vân Kiều và Ngô Đoàn yên lặng hầu ở một bên. Bắt buộc phải đợi chủ tử của mình dùng bữa xong, bọn họ mới có thể đến nơi quán sữ của lục cung để dùng cơm. Những cung nhân này sẽ cùng ăn ở phòng bếp lớn, so với các vị chủ tử, bọn họ ăn chậm hơn một canh giờ.

"Nương nương, An Đức Tử và Bội Hoàn đã đi hơn nửa canh giờ". Nhìn chủ tử cúi đầu dùng bữa, Mặc Nguyệt nhỏ giọng báo một tiếng.

"Ừ". Diệp Linh Sương lại gấp vài miếng thức ăn nuốt xuống mới ngừng đưa, nhìn về phía mấy người bọn họ: "Dọn những thứ này đi, các người cũng lui xuống trước dùng bữa tối, nếu chậm trễ sẽ không còn cơm để ăn".

"Chuyện này... Nhưng bên cạnh nương nương không có người hầu hạ, rất bất tiện...". Vân Kiều do dự nói. Trong ngày thường, lúc bọn họ ăn cũng sẽ để lại một người hầu hạ, đúng lúc hôm nay đến lượt của An Đức Tử, nhưng hẳn lại không có ở đây.

"Không sao, các người đều đi đi". Diệp Linh Sương cười nhẹ nói.

"Vậy chúng nô tỳ xin cáo lui". Vân Kiều liếc mắt nhìn Mặc Nguyệt và Ngô Đoàn một cái, dò hỏi ý kiến của hai người rồi sau đó trả lời.

Ba người thu dọn bát đĩa lần lượt lui ra, chỉ còn lại một mình Diệp Linh Sương.

Canh giờ lại qua một nén nhang, ngoài điện mới có hai bóng người tiến vào. Nhưng thấy sắc mặt cả hai đều nặng nề, khóe miệng Diệp Linh Sương hơi nâng lên, lòng mày khẽ nhíu: "Thế nào, Tôn Dung hoa kia tỏ thái độ với các người?".

"Đâu chỉ có thái độ, còn phạt nô tỳ và Ngô Đoàn quỳ hơn nửa canh giờ". Bội Hoàn lộ vẻ không cam lòng. Cho đến bây giờ, đầu gối vẫn còn chút tê dại.

Về mặt An Đức Tử cũng nặng nề, cầm hộp sơn trống rỗng trong tay đưa đến trước mặt chủ tử: "Nương nương, hộp chu sa đó bị Tôn Dung hoa hắt đổ, toàn bộ bột phấn bên trong đều rơi vãi trên mặt đất".

"Quả nhiên Tôn Dung hoa này một chút mặt mũi cũng không cho, phạt các người chẳng khác gì cho ta một cái bạt tai". Diệp Linh Sương cười lạnh nói, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét về phía bàn tay An Đức Tử bị chu sa nhuộm đỏ hơn phân nửa và một ít bột phấn bám dọc theo giày của hắn, trong mắt thoáng ánh lên một tia sáng.

Vừa nghe xong lời của Diệp Linh Sương nói, An Đức Tử và Bội Hoàn nhất thời kinh hãi, bọn họ bị phạt quỳ lại khiến cho chủ tử nhà mình mất mặt.

"Là nô tài không làm tốt việc, xin nương nương xử phạt". An Đức Tử cúi đầu nói, Bội Hoàn bên cạnh cũng vội vàng thỉnh phạt.

"Cũng được, chung quy là bởi vì các người khiến cho ta bị mất đi mặt mũi, bữa tối hôm nay các người không cần ăn nữa". Diệp Linh Sương thản nhiên nói.

Hai người hơi kinh ngạc, cho rằng chuyện này nương nương ắt sẽ không trách tội, không nghĩ tới lại phạt bọn họ không ăn tối.

"Nô tài / nô tỳ tạ ơn nương nương". Hai người cùng đồng thanh đáp. Dù sao trước kia bọn họ chịu xử phạt không ít, từ ngày theo hầu Hinh tần cũng đã lâu chưa bị phạt, không ăn một bữa cơm tối thực chất cũng không đáng là gì.

"Được rồi, nên làm cái gì thì cứ làm cái đó đi. An Đức Tử người lại đến Trung cung giúp đỡ lau dọn lật vật, Bội Hoàn cũng không được nhàn rỗi, quét tước bên ngoài trừ điện thật kỹ".

"Vâng". Tất nhiên hai người phụng mệnh làm việc của mình. An Đức Tử đến Trung cung phụ Triệu công công một tay, vốn cũng không nhiều việc, lau dọn bàn ghế rồi bài trí lại một chút.

Trùng hợp mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của Hoa Hoàng hậu, đến khi đó cung nữ thái giám nơi này sẽ thiếu đi. Trung cung vốn là tám cung nữ và thái giám, nhưng kể từ sau khi Hoa Hoàng hậu mất đi, quân sự công công của Nội Vụ phủ liền điều bốn người sang cung khác cho đủ quân số. Hiện tại, Trung cung lớn như vậy cũng chỉ có ba thái giám và một cung nữ. Lúc An Đức Tử đến hỗ trợ quét dọn cung điện, Triệu lão công công vô bờ vai của hắn đây cảm kích.

"Trước kia Hoa Hoàng hậu còn tại thế thường khen lão nô làm việc nhanh nhẹn, Trung cung lúc ấy cũng được quét dọn vô cùng sạch sẽ. Bây giờ Hoa Hoàng hậu không còn nữa, toàn bộ Trung cung như là một cái vỏ rỗng, chỉ còn mỗi lão nô vẫn ở chỗ này trông coi".

Thấy trên mặt lão biểu lộ nỗi buồn ly biệt man mác, An Đức Tử chỉ đành phải thấp giọng khuyên nhủ: "Xin Triệu công công nén bi thương, nô tài sẽ giúp quét dọn cung điện sạch sẽ, Hoa Hoàng hậu dưới suối vàng biết được nhất định sẽ vô cùng vui mừng".

"Như thế rất tốt". Triệu công công thu lại bi thương đau buồn kia, gọi mấy hạ nhân ở Trung cung lại, sau đó tiếp tục quét dọn trong ngoài cung điện. Vốn là hết thấy mọi việc đều tốt, đột nhiên có tiếng cung nữ hét chói tai khiến mọi người đều kinh hãi giật mình.

"Công công, trên mặt đất có vết máu! Có vết máu! Trong nước cũng có!". Cung nữ kia kinh hãi kêu lên, tay run run chỉ về phía vũng nước đọng sàn nhà có hòa lẫn mấy vết đỏ nhàn nhạt không rõ ràng. Chậu dùng để chứa nước cũng nổi hai vết máu đỏ.

Vài tên thái giám đồng loạt cả kinh. Lúc này Triệu công công sợ đến ngất đi.

Ngày thứ hai trong cung lan truyền tin tức, buổi tối hôm qua Trung cung xuất hiện chuyện ma quỷ, có người tận mắt thấy vết máu, mặc dù rất mờ nhạt, nhưng thật sự chính xác. Tuy rằng những ngày gần đây chuyện tình liên quan tới Hoa Hoàng hậu bị cấm nói, nhưng dù sao miệng đời khó lấp, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hậu cung người người đều thấp thỏm lo âu.

Lưu Vân cung.

Đầu Hiền phi đầy mồ hôi, bộ dáng như mới vừa bừng tỉnh từ trong mộng, hô lớn về phía cửa: "Người đâu, người đâu!".

Cung nữ Cẩm Vũ gác đêm nghe tiếng kêu vội vàng đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bộ dạng Hiền phi hoảng loạn, vội vàng cúi đầu xuống: "Nương nương có gì phân phó?".

"Thắp đèn cho bản cung, ngay lập tức!". Hiếm khi Hiền phi đánh mất vẻ uy nghi, tức giận nói.

Cẩm Vũ vội vàng thắp sáng đèn lưu ly bằng sứ men xanh trong điện. Trong phút chốc cả nội điện sáng sủa hẳn lên.

Đội trong điện sáng hẳn, Hiền phi mới bình ổn một chút: "Cẩm Vũ, khi nào là ngày giỗ của Hoa Hoàng hậu?". Hiền phi bình tĩnh hỏi.

Cẩm Vũ bị hỏi câu hỏi này làm kinh ngạc nheo mắt lại, trả lời: "Bẩm nương nương, là từ hôm nay trở đi".

Mắt Hiền phi tối lại, trong lòng oán hận nói: Hoa Lê Nguyệt, người chết đã hơn một năm, còn không đi đầu thai, sao cứ quần lấy bản cung như vậy? Hại người cũng không phải bản cung!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đức Phi ngu ngốc

Beta: Nga Dung Hoa

Từ khi ở Trung Cung [1] truyền ra chuyện xuất hiện quỷ thi trong cung nhiều phi tần đều không ngủ ngon, không riêng gì Hiền Phi mà cả Đức Phi ở Đức Sang cung đều mất ngủ mỗi đêm, nàng ta tức giận đến mức ném vỡ một chung trà xuống đất.

([1] Trung Cung: một cách gọi khác cung điện của Hoàng Hậu)

"Hong Y, người cùng với bốn cung đi một chuyến Đan Nguyệt Cung." Đức phi nổi giận dùng dằng nói, sửa sang lại quần áo liền đi về phía Đan Nguyệt Cung của Kỳ Quý phi, Hong Y vội vàng cúi đầu đi theo phía sau.

"Sao tự nhiên Đức phi muội muội lại nhớ đến Đan Nguyệt Cung thăm bốn cung?. Thật là trùng hợp, mấy ngày trước bốn cung còn nhắc đến Đức phi muội muội đấy." Kỳ Quý phi đầu tiên là hơi hơi kinh ngạc mà chớp chớp đôi mắt đào hoa hẹp dài của mình, ngay sau đó thập phần thân mật cầm tay của Đức phi cười hỏi.

Trong lòng Đức phi cười lạnh: Chỉ sợ người nhắc đến là sao mãi mà ta vẫn chưa chết đi. Trong lòng của Đức phi nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười sáng lạng hơn tất cả mọi người: "Mấy ngày nay muội muội có chút vội nên không có thời gian tới thăm tỷ tỷ, tỷ tỷ chớ trách tội muội muội."

Mặc dù trong cung có lẽ là phi tần phải đi thỉnh an, nhưng điều này cũng chỉ áp dụng cho các phi tần không phải là chủ vị một cung. Đức phi là chủ vị của Đức Sang cung thì hàng ngày không cần phải đi thỉnh an Kỳ Quý phi, có đi cũng chỉ là dự vào tình nghĩa tỷ muội mỏng manh trong cung. Hôm nay Đức phi đột nhiên đến Đan Nguyệt Cung khiến Kỳ Quý phi có chút giật mình.

"Tú Trúc, đi pha trà cho Đức phi nương nương." Kỳ Quý phi phân phó nói, nàng ần ần nhìn thấy quang âm đen trên mắt Đức phi liền hiểu rõ nguyên nhân hôm nay Đức phi đến đây.

"Dạ!" Tú Trúc vội vàng trả lời, xoay người đi lấy lá trà, bởi vì Đan Nguyệt Cung thường xuyên có người đến nên đã chuẩn bị sẵn chén trà không cần đi lấy nữa.

"Tỷ tỷ không cần khách khí như vậy, muội muội cũng chỉ ngồi trong chốc lát, không cần bày vẽ quá nhiều." Đức phi đoan trang cười nói. Nàng nhìn thấy Kỳ Quý phi ngồi xuống mới ngồi xuống một ghế trống bên cạnh.

"Tình hình của muội muội gần đây như thế nào? Bốn cung thấy sắc mặt của muội muội không tốt lắm?" Kỳ Quý phi giả vờ quan tâm hỏi, đôi mắt đảo qua quang âm dưới mắt của Đức phi.

Nụ cười trên mặt Đức phi cứng đờ. Kỳ Quý phi thật quá đáng, nàng ta rõ ràng là biết rõ còn cố hỏi! Gần một tháng rồi Hoàng Thượng không đi Đức Sang cung của nàng, chuyện này đối với bất kỳ một vị phi tần nào làm chủ vị một cung đều rất mất thể diện. Sắc mặt của nàng không tốt cũng là vì chuyện ma quỷ ở Trung Cung, mỗi đêm nàng ngủ đều bị bóng đè bừng tỉnh, Hoa Hoàng Hậu cho dù chết rồi cũng bám nàng không tha. Nàng không tin là Kỳ Quý phi không có một chút ảnh hưởng nào, lúc Hoa Lê Nguyệt ngã xuống nàng ta không thiếu làm việc bỏ đá xuống giếng.

Đoạn thời gian đó cho dù Hoa Lê Nguyệt bị biếm lãnh cung nhưng mà vẫn được giữ lại Hậu vị. Từ rất lâu rồi Kỳ Quý phi đã thèm muốn Hậu vị, nàng ta

chỉ hận Hoa Lê Nguyệt không chết sớm một chút để nhường ra Hậu vị và Trung Cung. Thật đáng tiếc, cho dù Hoa Lê Nguyệt chết mấy năm rồi nhưng Hoàng Thượng không có ý định lập Tân Hậu. Phụ thân của Kỳ Quý phi là Ôn Tương cùng với vài vị quan viên khác đã từng dâng tấu sớ đề nghị Hoàng Thượng lập Tân Hậu, lấy lý do ổn định hậu cung. Ngày hôm đó Hoàng Thượng rất tức giận, "Chuyện hậu cung của trăm khi nào thì cần các người quan tâm!", Sau đó chuyện lập Tân Hậu cũng không có ai dám nhắc lại.

Mối quan hệ của Thái Hậu và Hoàng Thượng trở nên không tốt cũng vì chuyện của Hoa Lê Nguyệt. Đại Yến Đế đăng cơ năm mười chín tuổi, hai vị sủng phi của Thái Từ được phong làm Cúc phi và Ngạn phi, mỗi người làm chủ một cung. Ngày đăng cơ của Đại Yến Đế chính Thái Hậu lựa chọn con gái của Đại tướng quân là Hoa Lê Nguyệt làm con dâu. Đăng cơ đại điển và Phong Hậu đại điển cùng nhau cử hành, cả nước vui mừng, ngày hôm đó rất náo nhiệt. Người con dâu mà Thái Hậu vừa lòng lại có phụ thân phạm tội mưu phản, sau đó Hoa Lê Nguyệt lại thất cổ tự tử ở Lãnh Nguyệt Điện, trong lòng của Thái Hậu rất khó chịu. Một khoảng thời gian dài sau đó Thái Hậu đều ở Phúc Thọ cung lễ Phật, Thái hậu đóng cửa cung không ra, cũng không gặp bất kỳ người nào. Ngay cả Đại Yến Đế đến thăm cũng bị từ chối ngoài cửa.

Bây giờ Đại Yến Đế thường xuyên đi thỉnh an Thái Hậu nhưng Thái Hậu cũng chỉ khách sáo một phen. Tất cả mọi người đều hiểu Thái Hậu vẫn còn oán trách Hoàng Thượng. Trong hậu cung những phi tần không an phận có dã tâm cũng không dám đi thỉnh bệ Thái Hậu, bọn họ biết cho dù bọn họ nhiệt tình cũng sẽ bị Thái Hậu đối xử lạnh nhạt.

Chỉ một lát sau cung nữ Tú Trúc dâng trà lên cho Đức phi. Đức phi cúi đầu uống một ngụm nhỏ, thở dài nói: "Vẫn là nước trà ở trong cung của tỷ tỷ uống ngon hơn."

"Muội muội thích thì tốt, đợi chút nữa bồn cung cho Tú Trúc đưa một ít trà đi Đức Sang cung." Kỳ Quý phi cười nhạt nói.

"Tỷ tỷ không cần làm vậy đâu, Đức Sang cung của muội muội mặc dù kém hơn Đan Nguyệt Cung của tỷ tỷ nhưng lá trà hay điểm tâm đều không thiếu." Đức phi từ chối khéo léo, sau đó nhẹ nhàng nâng mắt nhìn Kỳ Quý phi đang uống trà, mỗi nhấp một cái rồi nói: "Muội muội nghe nói mấy ngày nay ở Trung Cung không an bình, không biết tỷ tỷ có nghe nói việc này hay không?"

Đôi lông mày thon dài của Kỳ Quý phi nhíu nhẹ: "Mấy cái cung nữ thái giám ở Trung Cung cả ngày không có việc gì làm, nhàn đến hoảng, lại dám cả gan tạo ra lời đồn đãi như vậy. Ngày hôm qua bồn cung đã cho người trừng phạt bọn họ một chút, mỗi người bị đánh hai mươi đại bản. Bồn cung muốn nhìn xem sau này còn có ai dám cả gan bịa đặt gây ra đồn đãi!" Kỳ Quý phi lạnh lùng nói. Bỗng nhiên Kỳ Quý phi thu lại khí chất lạnh lùng rồi cười thân thiện với Đức phi:

"Muội muội đừng nghe những cung nhân đó nói bậy bạ. Nếu thực sự có quỷ thì hậu cung đã sớm náo loạn mà không phải đợi đến bây giờ."

Đức phi rũ mắt, cười trả lời: "Muội muội tự nhiên không tin chuyện đó là thật. Nhưng mà những nô tài này dám cả gan bịa đặt gây chuyện khiến cho lòng người trong hậu cung hoảng sợ, tỷ tỷ trừng phạt bọn họ cũng quá nhẹ."

"À! Vậy thì Đức phi muội muội cảm thấy nên xử phạt như thế nào?" Kỳ Quý phi nhìn về phía Đức Phi, khóe miệng mỉm cười.

"Muội muội cảm thấy loại người suốt ngày sinh sự như vậy nên trực tiếp trượng tử [2], tránh trường hợp sau này bọn họ lại tái phạm." Đức phi bình thản nhẹ nhàng nói, giống như chuyện nàng nói không phải là sống chết một con người mà giống như nàng đang nói về cỏ dại mọc dưới đất ai cũng có thể dẫm đạp.

([2] Trượng tử: đây là một loại hình phạt, người bị phạt sẽ bị đánh bằng gậy cho tới chết.

Kỳ Quý phi cảm thấy Đức phi vẫn là người tàn nhẫn nhất trong hậu cung này. Chỉ cần bản thân trợ giúp nàng ta một chút, vậy thì Hoàng Thượng sẽ càng ngày càng chán ghét nàng ta. Đây quả nhiên là cơ hội hiếm có, nàng cầu còn không được, nghĩ như vậy nên Kỳ Quý phi ngay lập tức cười trả lời:

"Mặc dù những cung nhân đó có sinh sự làm sai trước nhưng dù sao bọn họ cũng đã từng hầu hạ Hoa Hoàng Hậu, bồn cung không đành lòng xử phạt quá nặng. Trên danh nghĩa là Hoàng Thượng cho phép bồn cung và Hiền phi quản lý hậu cung, nhưng những người có quyền trừng phạt một vài cung nhân gây sự thì không phải chỉ có bồn cung hay Hiền phi."

Lời nói của Kỳ Quý phi quá rõ ràng, nàng là Đức phi chủ vị của Đức Sang cung, nàng có quyền tùy tiện xử lý một vài cung nhân, chỉ cần nàng tìm tội danh hợp lý! Đức phi hiểu ý Kỳ Quý phi, trong mắt ánh lên ánh sáng độc ác, nàng hướng về Kỳ Quý phi cười, "Muội muội làm phiền tỷ tỷ đã lâu, muội muội nên cáo từ, ngày khác có thời gian muội muội lại đến bái phỏng tỷ tỷ."

"Như vậy cũng tốt... Tú Trúc, người mau thay bồn cung đưa tiễn Đức phi." Kỳ Quý phi nhàn nhạt liếc Tú Trúc đang đứng phía sau mình, nói.

Tú Trúc đang đứng yên lập tức đi đến trước mặt Đức phi, cúi đầu nói: "Nô tỳ cung tiễn Đức phi nương nương."

Đức phi liếc xéo Tú Trúc một cái, nhàn nhạt "ừ" một tiếng, dáng điệu dàng thướt tha đi về phía cửa cung của Đan Nguyệt Cung.

Phía sau Kỳ Quý phi nhìn chằm chằm thân ảnh của Đức phi đang dần đi xa, khóe miệng nhếch lên, trong mắt có ý cười từ tận đáy mắt phát ra còn trộn lẫn khinh thường. Ở trong hậu cung này, nếu hỏi ai ở bên ngoài biểu hiện ra thù đoạn độc ác nhất thì chính là Đức Phi, nếu hỏi ai là người ngu ngốc nhất hậu cung thì đó cũng là Đức Phi. Trong hậu cung loại người không thể sống lâu chính là loại người ngu ngốc như vậy.

"Nương nương!" Thần sắc của Bội Hoàn kinh hoảng, bước nhanh từ ngoài cửa đi vào.

Nữ tử đang ngồi dựa vào đệm đọc sách ở trên giường chậm rãi bỏ quyển sách trong tay mình xuống, ánh mắt nhìn về phía bóng người đang vào, kinh ngạc nói: "Chuyện gì khiến người kinh hoàng thành như vậy?"

Mặc Nguyệt và Vân Kiều đang đứng bên cạnh cũng cau mày nhìn về phía Bội Hoàn, trong lúc đọc sách nung nung thích nhất an tĩnh, Bội Hoàn cũng biết điều này, chắc là có chuyện lớn xảy ra nếu không thì Bội Hoàn sẽ từ từ không làm mất lễ nghĩa như vậy.

Bội Hoàn ổn định tinh thần mới nói: "Lúc này nô tỳ giúp đỡ Triệu ma ma đi Phủ Nội Vụ nhận đồ vật của tháng sau, vừa lúc đi ngang qua Trung Cung, nô tỳ nghe thấy ở bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của cung nữ, sau đó tiếng kêu la nhỏ dần chỉ còn tiếng rên, nô tỳ đoán là cung nữ đó bị bịt miệng bằng miếng vải thô. Nô tỳ không dám đứng lâu liền vội vàng rời đi, sau khi nhận muối tinh và đồ vật khác từ Phủ Nội Vụ ra về nô tỳ có đi ngang qua Trung Cung, nô tỳ nhìn thấy Đức phi nương nương đi từ bên trong ra, trên mặt Đức Phi nổi giận đùng đùng. Nô tỳ nhìn thấy một tiểu cung nữ đã bị đánh chết, có hai vị tiểu thái giám kéo thi thể ra ngoài." Bội Hoàn nói liền một hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi thở dốc vài cái.

Mất của Diệp Linh Sương hít lại: Đức phi người rất giỏi, người cũng dám nhúng tay vào việc của Trung Cung!

Mặc Nguyệt và Vân Kiều đồng thời cả kinh. Trước giờ đều nghe nói Đức phi là người tàn nhẫn, nhưng bọn họ không nghĩ đến Đức phi sẽ cho người đánh chết cung nữ kia.

"Mặc Nguyệt, gọi An Đức Tử và Ngô Đoàn vào đây cho ta." Âm thanh của Diệp Linh Sương lạnh lùng nói.

Mặc Nguyệt vâng lệnh, vội vàng gọi An Đức Tử và Ngô Đoàn đang đứng canh ngoài cửa vào.

"An Đức Tử, Ngô Đoàn, mấy ngày nay hai người các người không cần tiếp tục đi Trung Cung nữa, tránh trường hợp bị độc phụ trong hậu cung hại chết." Diệp Linh Sương nhàn nhạt nói.

Ngô Đoàn là người thành thật cũng không nói nhiều, hần chỉ cúi đầu vâng lệnh. Trên mặt An Đức Tử lộ vẻ khó chịu, cúi đầu nói: "Hồi bẩm nương nương, nô tài tất nhiên sẽ tạm thời không đi, nô tài chỉ là không ngờ được cung nhân của Trung Cung sáng hôm qua đã bị Kỳ Quý Phi phạt đánh hai mươi đại bản mà hôm nay lại còn bị Đức Phi trừng phạt thêm."

"Các người đã biết?" Diệp Linh Sương liếc nhìn hai người một cái, lòng mày nhướng lên.

"Nô tài và Ngô Đoàn vô tình nghe được Triệu ma ma quản sự phòng bếp nhỏ nói việc này." An Đức Tử cúi đầu trả lời. Trong lòng hần cảm thán: Trong mắt các vị sủng phi ở hậu cung thì mạng sống của nô tài bọn họ không đáng một đồng, dễ tiện giống như cỏ dại ven đường, chỉ cần một câu nói liền không có. Tiểu cung nữ ở Trung Cung là người đầu tiên phát hiện ra vết máu liền bị Đức phi cho người trực tiếp đánh chết. Trong lòng An Đức Tử hiểu rất rõ, Đức phi làm vậy là giết gà dọa khỉ thôi, dù sao quản sự của Trung Cung là Triệu công công đã từng hầu hạ Hoa Hoàng Hậu rất nhiều năm, Đức Phi không dám trừng phạt Triệu công công nên lấy tiểu cung nữ đó khai đao.

"Các người biết thì tốt, chờ thêm một đoạn thời gian là được. Các người cũng biết trong hậu cung không thiếu nữ nhân có tâm địa độc ác, nếu các người không cẩn thận đắc tội bọn họ thì chỉ có con đường chết. Địa vị hiện tại của ta quá thấp không có năng lực cứu các người. Các người phải minh bạch điều này." Diệp Linh Sương nghiêm mặt nói.

"Nô tài hiểu rõ." Hai người đồng thời trả lời, sau đó lui ra ngoài theo ý chủ tử.

Mấy người Mặc Nguyệt nghe xong trong lòng cũng hoảng sợ, không dám lên tiếng. Cung nhân trong cung nếu làm sai việc gì thì chỉ cần phi tần là chủ vị một cung sẽ có quyền trực tiếp xử phạt, nhưng có rất ít người làm như vậy. Nếu có người trực tiếp xử phạt thì tội danh phải rất lớn, ví dụ như tư thông với thị vệ hoặc là lén lút buôn bán cấm phẩm trong cung. Không biết Đức Phi gán cho tiểu cung nữ kia tội danh gì?

"Vân Kiều, đi pha ly trà cho ta." Diệp Linh Sương đột nhiên lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng giống như chết chóc giữa mấy người Mặc Nguyệt.

Vân Kiều đang thất thần lập tức hoàn hồn, vội vàng trả lời: "Nương nương chờ một chút, nô tỳ ngay lập tức sẽ pha trà mang tới."

Diệp Linh Sương tiếp nhận một chung Phở Nhị Thanh Trà do Vân Kiều dâng lên, thổi nhẹ lá trà màu xanh thẫm đang nổi lên mặt chung trà, uống mấy ngụm nhỏ, đôi mắt buồn xuống, khiến cho người khác nhìn không thấy thần sắc sáng rọi trong mắt nàng, nhưng cánh môi duyên dáng đang ngậm miệng chung trà nhẹ nhàng cong lên một cái rồi biến mất.

Đức phi, người ngu ngốc như vậy thì chết sớm một chút cũng tốt. Nhưng không biết người bị ai xúi giục, Hiền phi, hay là... Kỳ Quý phi! Ánh sáng lạnh lẽo chọt lóe qua trong mắt Diệp Linh Sương. Kỳ Quý phi, bây giờ tốt nhất là người hãy ngồi yên tại cái vị trí cao cao tại thượng kia đi. Nếu không sẽ có một ngày, người bị ta kéo xuống và người sẽ được ném thử mùi vị của lãnh cung hoặc là... mùi vị của tử vong!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Khoa chân múa tay

Edit, beta: Nhã Quý Phi

Đức phi xử trí bọn hạ nhân, vốn cũng không phải chuyện đại sự gì, nhưng tội danh lại không rõ ràng, chỉ nói cung nữ kia bịa đặt sinh sự, hành vi không đứng đắn.

Nghe Lý Phúc Thăng hồi bẩm chuyện bát nháo trong hậu cung ngày hôm đó, gương mặt Đại Yến Đế đã trầm lại càng thêm trầm, trước đây chưa từng xuất hiện sự việc loạn thế này! Đột nhiên hần chớp mắt, lãnh ý càng thêm sâu thẳm, trong lòng chỉ còn lại một tiếng than nhẹ bất đắc dĩ.

Lý Phúc Thăng biết giờ phút này Đại Yến Đế rất giận dữ, hần cũng lẳng lặng đứng một bên, không dám nói thêm nữa.

"Lý Phúc Thăng, chuyện ma quái ồn ào huyên náo trong trung cung (*), chân tướng rốt cuộc là thế nào?" Đại Yến Đế lạnh giọng hỏi.

(*) trung cung: cung của Hoa Hoàng Hậu.

"Hồi Hoàng Thượng, ngày hôm trước nô tài tự mình hỏi qua, vài nô tài trong trung cung kia đều nói, đúng là lúc dọn dẹp phòng thấy mấy chỗ tự dưng xuất hiện vết máu. Ngay cả người vẫn luôn hầu hạ tại trung cung..." Lý Phúc Thăng đang nói thì dừng lại, vụng trộm liếc mắt nhìn Đại Yến Đế một cái, thấy sắc mặt hần không có gì khác thường thì mới tiếp tục nói: "Ngay cả Triệu lão công công vẫn luôn quản lý trung cung đều cũng vì chính mắt nhìn thấy vết máu quý dị kia mà sợ hãi ngất đi. Có lẽ việc này không phải là giả dối."

Sắc mặt Đại Yến Đế khẽ thay đổi, khóe miệng hiện lên nụ cười khó hiểu, thanh âm lạnh lẽo trầm thấp: "Không phải giả dối, vậy là thật sự có quý sao?"

Lý Phúc Thăng đang muốn trả lời, lại bị nụ cười chứa ám khí của Đại Yến Đế làm sợ hãi, toàn thân liền phát run không dám nói lời nào.

"Lý Phúc Thăng, gọi Trương Tử Nghi tới cho trẫm, trẫm muốn nhìn xem, rốt cuộc ma quỷ là thật hay là giả!" Trong mắt Đại Yến Đế bỗng dưng phát ra ánh sáng lạnh. Trên thái dương của Lý Phúc Thăng đỏ một chút mồ hôi lạnh, lên tiếng trả lời xong liền lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Trương Tử Nghi đã bị Lý Phúc Thăng gọi đến. Hần quý gối xuống, vào thẳng chủ đề: "Thỉnh Hoàng Thượng phân phó."

"Trương Tử Nghi, vài ngày tới ngươi cùng mấy tên thị vệ ẩn nấp xung quanh trung cung, đừng để bất kỳ kẻ nào phát hiện. Nếu nhìn thấy ma quỷ thì ngay lập tức bắt đến đây cho trẫm!" Đại Yến Đế lạnh lùng nói.

Trương Tử Nghi tuy là thị vệ bên người Hoàng Thượng, nhưng cũng là phó thống lĩnh, trong cung có chuyện lớn nhỏ gì đều phải đi tuần tra. Mấy hôm nay đi qua nhiều nơi, đương nhiên biết chuyện ma quỷ ở trung cung, vốn đã cảm thấy việc này có điều kỳ quái. Nay Hoàng Thượng phân phó như vậy thì ngay lập tức hiểu ý, hần chấp tay nói: "Hoàng Thượng yên tâm, thuộc hạ sẽ làm việc ổn thỏa, nhất định bắt được kẻ sinh chuyện ma quỷ."

Đại Yến Đế khẽ gật đầu: "Việc này phải âm thầm bố trí, tuyệt đối cẩn thận."

"Thuộc hạ hiểu được." Trương Tử Nghi chấp tay đáp, thấy Đại Yến Đế không định phân phó thêm điều gì, liền hành lễ lui ra khỏi Thương Loan điện.

"Lý Phúc Thăng!"

"Có nô tài." Lý Phúc Thăng đang đứng một bên vội vàng lên tiếng, sợ mình một phút bất cẩn sẽ chọc giận vị Đại Yến Đế vui buồn bất thường này.

"Truyền khẩu dụ của trẫm, Đức phi có hành vi đánh mất dung hạnh, tính tình nóng nảy, phạt cấm túc một tháng. An tâm ở tại Đức Sang cung sao chép kinh Phật, bình ổn tâm trạng, học phép tắc mà một hậu phi nên có." Đại Yến Đế thần nhiên nói, dứt lời lại tiếp tục xem tấu chương như cũ, thần sắc cũng không thay đổi, giống như chưa từng phát sinh việc phiến lòng nào.

"Nô tài tuân lệnh, bây giờ lập tức truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng." Lý Phúc Thăng đáp, sau đó mau chóng rời Thương Loan điện, chuyển bước đến Đức Sang cung của Đức phi.

Đại Yến Đế thấy Lý Phúc Thăng đã đi xa mới đột nhiên thở dài một hơi. Hần nhú mày, dùng ta ẩn nhẹ vào ai bên thái dương để giảm bớt một mối. Nhớ lại ngày mai chính là ngày giỗ Hoa Hoàng hậu, trong đầu bỗng hiện ra khuôn mặt của nàng. Khuôn mặt đó vừa xa vừa gần, không cách nào nhìn rõ, mông lung vô tận. Chỉ ngần ngừ một năm, hần đã sớm quên diện mạo của Hoa Lê Nguyệt, chỉ nhớ mang máng bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần và thập phần đoan trang của nàng, mỗi cái giờ tay nhắc chân cũng mang phong thái mà một Hoàng hậu nên có.

Nhưng mỗi khi hần ở bên cạnh nàng đều cảm thấy hết sức câu nệ, ban ngày xử lý công vụ mỗi một không có một chút thời gian rảnh, đến khi gặp nàng lại càng thêm phiền lòng. Bởi vì mỗi một cử chỉ đoan trang của nàng đều nhắc nhở người làm Hoàng Thượng như hần phải có cấp bậc lễ nghĩa, khiến thần kinh của hần không khỏi gò bó.

Tương kính như tân suốt năm năm, vốn định cả đời cũng sẽ như vậy, nhưng phụ thân của nàng lại làm ra trọng tội! Nếu không vì như thế, sao hần có thể nóng lòng đoạt lại binh quyền, còn nhốt nàng vào lãnh cung.

Rốt cuộc, Đại Yến Đế thở dài một hơi, ngửa mình ra sau dựa vào nhụyen tháp khắc rồng vàng. Mọi người đều nói Hoàng Thượng quyền lớn lực lớn, nhưng đâu có mấy người hiểu được, trong lòng hần vô cùng tịch mịch, ngay cả Thái Hậu luôn đứng về phía hần cũng không thể hiểu. Buồn khổ trong lòng chẳng thể kể ra cùng ai, chỉ có thể giữ lại cho riêng mình.

Trong đầu hần đột nhiên lướt qua một khuôn mặt tươi cười, Đại Yến Đế giật mình, ánh mắt đờ đẫn về u sầu dần dần nhạt đi, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên. Hần phảng phất thấy được hai cái má lúm đồng tiền thật sâu, nhẹ nhàng run lên, ẩn hiện trước mặt hần. Nhưng chưa được bao lâu, hần dập tắt

ý cười, đồng tử trong mắt lại sâu không thấy đáy. Nữ nhân hậu cung, vào mỗi thời điểm hẳn có thể sủng ái vô hạn, nhưng không thể kéo dài vĩnh viễn. Mẫu phi của hắn đã từng rất ngốc như vậy, cho nên mới...

Đức phi bị cấm túc, số kẻ âm thầm cười lên bên trong hậu cung cũng không ít, thậm chí Hiền phi còn nhịn không được, cười lớn ra tiếng. Đức phi tuy biết rõ Hoàng Thượng không thích nữ nhân quá mức ngoan độc, lại còn dám phóng túng làm càn (*) chuyện tiểu cung nữ của trung cung đã chết kia. Thật không hiểu là do nàng ta quá mức vụng về, hay là bị hồn ma quỷ Hoa Lê Nguyệt dọa sợ, không giết một hai người thì không thể hóa giải nỗi hận trong lòng.

(*) nguyên gốc: mình mực trương đảm

"Cẩm Ngọc, hôm nay tâm tình bản cung rất tốt, nói ma ma quân sự của phòng bếp làm vài món ăn nhẹ đem đến đây." Hiền phi tự mình lột vỏ vài quả bồ đào, xoay người nói chuyện với Cẩm Ngọc, bộ dáng rất thích ý.

"Nô tỳ đi ngay, nướng nướng chờ một lát." Cẩm Ngọc nhanh chóng bước ra khỏi cửa điện.

Quả thực, tâm tình của chủ tử vui vẻ thì hạ nhân bọn họ mới có thể thoải mái sống qua ngày. Cẩm Ngọc vừa ra ngoài, Cẩm Vũ đã mang tin tức mới đến.

"Thế nào? Tới nay Hoàng Thượng lật bài tử của ai?" Hiền phi thân nhiên hỏi, lau lau khóe môi hồng nhuận xinh đẹp, sau đó nhẹ nhàng cắn quả Bồ Đào chín mọng.

Cẩm Vũ cúi đầu, biết tâm tình Hiền phi rất tốt, trong lòng mới thoáng thả lỏng: "Hồi bẩm nương nương, đêm nay Hoàng Thượng lật bài tử của Hình tần ở Trường Nhạc cung."

Hiền phi thoáng trầm mặc rồi thân nhiên ừ một tiếng. Cẩm Vũ thấy chủ tử không hỏi thêm gì, cũng không hề tức giận, liền cẩn thận lui qua đứng ở một bên.

Bất quá chỉ là một tử phẩm Hình tần nho nhỏ được Hoàng Thượng tùy tiện sủng ái. Còn không biết nhìn lại thân phận trước khi tiến cung của mình, muốn tiến xa hơn nữa cũng không thể được. Chẳng qua là dựa vào vài phần tư sắc nên tạm thời được hưởng chút long sủng, một thứ đồ chơi do Minh Vũ quốc đưa tới cùng lắm cũng lên được chức quý tần mà thôi!

Nhìn lại vị Uyển quý tần kia, lúc đó chẳng phải long sủng dồi dào, tiền đồ rộng mở sao? Cuối cùng vẫn rơi vào kết cục biếm lãnh cung, ban cái chết. Hình tần nàng ta cho dù có bản lĩnh, cũng sẽ như vậy mà thôi... Hiền phi chớp hai mắt, tâm tình rất tốt.

Khi Lý Phúc Thăng đến Trường Nhạc cung tuyên chỉ, Hình tần đang dùng bữa tối. Theo như ngày thường thì lúc này vẫn còn sớm, chỉ là gần đây nàng rất thêm ăn nên mới dùng sơ qua. Diệp Linh Sương vội vàng dùng khăn lụa lau lau khóe miệng, hành lễ cúi đầu nghe Lý Phúc Thăng truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng.

Lý Phúc Thăng thoáng nhìn vài món ăn nhẹ trên bàn, cười nói: "Hình tần cũng thật tiết kiệm, mấy món ăn này quả là có chút... đậm bạc."

"Lý công công đừng lo lắng, ta cảm thấy rất ngon miệng, hơn nữa ta vốn quen ăn thanh đạm." Diệp Linh Sương cười cười trả lời, sau đó cho Vân Kiều tiễn Lý Phúc Thăng ra khỏi Trường Nhạc cung.

Nghe tin Hoàng Thượng muốn tới Trường Nhạc cung, Bội Hoàn và Mặc Nguyệt đều cực kỳ vui mừng.

"Hoàng Thượng vẫn nhớ kỹ nương nương, tháng này đã đến đây hai lần rồi." Bội Hoàn cao hứng nói.

Người đẹp ở hậu cung là vô số, riêng chủ nhân của các cung đã hơn mười vị, hơn nữa còn có Quan Tiệp dư, Tôn dung hoa là sủng phi. Trong một tháng, hơn phân nửa thời gian đều phải đến những chỗ này, số nữ nhân còn lại nếu được Hoàng Thượng sủng hạnh một lần đã tính là vinh hạnh. Diệp Linh Sương không nghĩ tới việc, đã gần cuối tháng nhưng Hoàng Thượng lại tới điện của mình một lần nữa. Về mặt nàng bình thân, từ chối cho ý kiến. Tâm tư Hoàng Thượng thì đừng có đoán, có đoán cũng không thể đoán hết được.

Lúc Đại Yến Đế đến, Diệp Linh Sương đã sớm chờ ở bên cạnh cửa. Nàng mặc một thân váy dài xanh lục, búi kiểu tóc Bách Hợp kế xinh đẹp, vì không mang nhiều đồ trang sức nên càng thêm vẻ thanh lệ thoát tục, thật giống như tiên tử bước ra từ rừng rậm đêm đen. Đôi mắt Đại Yến Đế sáng ngời, mỗi khi thấy nàng, khóe miệng liền không tự giác gọi lên một nụ cười. Lúc đến gần, hắn lại thấy trên gương mặt trắng nõn kia cất dấu hai vết má lúm nhỏ xinh, tâm tình càng tốt hơn vài phần.

"Đế ái phi đợi lâu." Đại Yến Đế đi lên bậc thang, một tay cầm tay nàng, một tay đặt trên vai nàng, sánh bước đi vào sùnn điện.

"Thật ra thiếp cũng chưa đợi lâu, An Đức Tử ở cửa cung canh giữ, thấy bóng dáng Hoàng Thượng thì đến thông báo cho thiếp. Vậy nên thiếp cũng chỉ mới ra mà thôi, Hoàng Thượng không cần áy náy." Diệp Linh Sương nép dưới thân mình hắn, nhỏ nhẹ giải thích.

Đại Yến Đế sững sốt một lát, đột nhiên cười lớn ra tiếng: "Người lại lừa trẫm như vậy! Sao trẫm lại không biết được, việc này còn khiến trẫm cảm động một phen."

"Ban đêm gió mát, thiếp biết Hoàng Thượng muốn cùng thiếp đứng ở cửa nói chuyện, cho nên ban này đã tự ý ăn trước một ít, Hoàng Thượng sẽ không trách thiếp tùy tiện phải không?" Diệp Linh Sương ngẩng đầu hắn, đôi mắt chớp chớp, lông mi dài rung nhẹ như cánh bướm, cực kỳ động lòng người.

Đại Yến Đế có chút đứng hình, cười nói: "Trầm đương nhiên sẽ không keo kiệt như vậy. Ái phi không nên đứng ở nơi có gió lạnh vào đêm khuya, thân mình nàng quá mảnh mai, trúng phong hàn cũng không tốt."

Hắn vừa nói xong, đôi mi thanh tú của Diệp Linh Sương hơi nhíu lại, có chút tự đắc nhìn hắn: "Hoàng Thượng nói những lời này là sai rồi."

"Sai? Sao trầm có thể nói sai được?" Tâm tình Đại Yến Đế vui vẻ, khoe miệng khẽ cười. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt đặc biệt sáng ngời dưới ánh trăng của nàng, đôi mắt tối tăm của hắn cũng dần hiện lên vẻ tinh quang.

Diệp Linh Sương cười lém lỉnh, hai má lúm nhô nhỏ khắc sâu vào ánh mắt hắn, nàng khẽ nói: "Hoàng Thượng nói thiếp thân mình mảnh mai, lời này không đúng. Tuy người nhà của thiếp cho thiếp theo học cầm kỳ thư họa, nhưng cơ thể thiếp cũng rất yêu thích công phu. Cho nên vào những lúc phụ thân không chú ý, thiếp đã vụng trộm học mấy chiêu, bây giờ thập phần thuần thực, thậm chí có thể dùng làm phòng thân."

Ý cười trong mắt Đại Yến Đế càng sâu, mang vài phần trêu chọc: "Không phải lần đầu tiên trầm gặp được ái phi là lúc nhìn thấy mấy chiêu khoa chân múa tay kia sao?"

"Sao lại là khoa chân múa tay? Hoàng Thượng chớ xem thường thiếp, trước kia lúc thiếp ở trong phủ, mấy nha đầu cũng không phải là đối thủ." Diệp Linh Sương vội vàng tranh cãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đại Yến Đế không khỏi cười ra tiếng: "Được, ái phi nói cái gì thì là cái đấy, trầm không xen vào, bằng không nguoi lại trách trầm keo kiệt."

"Thiếp nói thật, Hoàng Thượng không cần dỗ dành thiếp."

"Được được... Là sự thật..." Đại Yến Đế miễn cưỡng gật đầu, thanh âm vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Hoàng thượng sủng ái

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Giang Tần

Hai người ở trong nội điện, Đại Yến Đế ôm Diệp Linh Sương trên trường kỷ, Diệp Linh Sương cười hỏi hắn: "Hoàng Thượng muốn uống trà sao? Hay là Hoàng Thượng để thân thiếp pha trà Phở Nhị Thanh cho người ném thử?"

"Ái phi cũng biết pha trà?" Đại Yến Đế kinh ngạc hỏi, công việc pha trà là việc của các nô tài, không nghĩ đến tiểu nữ nhân này cũng sẽ biết làm.

"Thiếp uống trà nhiều nên tò mò học được chút ít, đừng nghĩ pha trà là việc đơn giản, bên trong chứa đựng rất nhiều học vấn. Ví dụ như nước dùng để pha trà không thể quá nóng cũng không thể quá lạnh, lá trà cũng không thể bỏ quá nhiều, nhưng cũng không được quá ít, mùi vị trà khi pha dùng nước sôi sẽ tốt hơn so với dùng nước giếng". Diệp Linh Sương cười yếu ớt, Đại Yến Đế lại thấy rõ ràng hai con ngươi linh hoạt, phát sáng, chắc chắn tiểu nữ nhân này đang khoe khoang đắc ý.

"Như thế, Ái phi liền pha cho trầm một ly trà đi". Đại Yến Đế cười nói, bàn tay đang ôm eo của nàng buông ra, vỗ nhẹ lên lưng nàng.

"Hoàng Thượng chờ một lát". Diệp Linh Sương cười nói, bắt tay pha trà ngay. Trước tiên nàng đi về hướng cửa phân phó Mặc Nguyệt đi phòng bếp nhỏ lấy nước nóng đến, sau đó tự mình đến bên ngăn kéo nhỏ lấy ra một hộp trà Phở Nhị Thanh tinh xảo.

Đại Yến Đế cười nhạt nhìn Diệp Linh Sương hai tay vội vàng không ngừng, cảm giác trong lòng khi nhìn tiểu nữ nhân này bận rộn thật ấm áp. Lúc vừa bước vào nội điện hắn quét mắt liền thấy bức tranh "Ngư Diễn Hồng Liên" hắn và nàng cùng vẽ được treo ở vách tường ở giữa, trong lòng chợt thấy buồn cười, tiểu nữ nhân này thật là khoe khoang, đem bức trang treo ở vị trí người khác dễ chú ý nhất, nhưng hắn rất hưởng thụ, nữ nhân này khoe khoang như thế chứng tỏ việc cung chiêu của hắn làm rất tốt.

Không khỏi dời mắt nhìn quang nội điện một vòng, Đại Yến Đế đột nhiên phát hiện một hộp đựng trà chưa từng thấy qua, liền tò mò đi đến, cầm hộp trà lên xem phát hiện bên trong chứa đầy hoa lải đã được phơi khô không lâu, hương hoa lải tạo nên trà có vị tinh khiết và thơm mới lạ, Đại Yến Đế dường như đã từng ngửi qua.

Bên đây Mặc Nguyệt đã mang nước nóng đến, Diệp Linh Sương từ trong hộp trà lấy ra bốn lá trà bỏ vào đáy chén, thấy nước độ ấm vừa vặn, liền trực tiếp rót vào chén trà, đem hương trà tận lực lưu giữ trong nước. Đợi khi trà ngấm, về mặt Diệp Linh Sương hài lòng bụng chén trà đến trước mặt Đại Yến Đế, không ngờ hắn lại không có ở trên trường kỷ, đang ở bên bàn xem hộp trà hoa lải, thần sắc có chút thất thần.

"Hoàng Thượng, trà đã pha xong". Diệp Linh Sương cúi đầu kêu một tiếng.

Đại Yến Đế lúc này mới để hộp trà hoa lái xuống, nhận lấy chén trà trong tay Diệp Linh Sương, cúi đầu nhẹ nhàng hít một hơi hương trà bốc lên, cười nói: "Trà ái phi pha đúng là rất thơm". Dứt lời, cúi đầu nhấp vài ngụm, nụ cười trên môi không khỏi sâu thêm vài phần " So với trà Lý Phúc Thắng mỗi ngày đưa tới uống ngon hơn nhiều". Sau đó liền cúi đầu uống thêm vài ngụm mới đặt chén xuống bàn.

Nghe được Hoàng Thượng khen ngợi, Diệp Linh Sương ngăn không được nét mặt tươi cười "Hoàng Thượng thích là tốt rồi". Ánh mắt nhìn qua hộp trà hoa lái, không khỏi nghi hoặc hỏi "Hoàng Thượng vừa rồi nhìn chăm chú vào hộp trà hoa lái, là muốn xin một ít?"

Vừa nghe lời này, Đại Yến Đế cảm thấy thật vui vẻ, tiểu nữ nhân này lại dám nói là hần xin? Trong quốc khố của hần có cái gì không có, sẽ hiếm lạ một hộp trà hoa lái nhỏ nhỏ này?

Đại Yến Đế chỉ cười không nói, Diệp Linh Sương lại cho là thật, " Nếu Hoàng Thượng thích, lát nữa sai Lý công công mang hộp này đi, thiếp có thời gian lại làm hộp khác dù sao hộp trà này thiếp cũng muốn đem làm hương liệu cho Hoàng Thượng, chỉ là Vân Kiều hái quá nhiều, nên thiếp nghĩ làm một ít trà hoa lái".

Đại Yến Đế thấp giọng cười, kéo nàng vào trong lòng: "Trong Hậu cung thiếu cái gì liền đi Nội vụ phủ mang đến, đâu cần ái phi đích thân làm".

Diệp Linh Sương cũng thuận thế ôm lấy eo của hần, ngửa đầu nhìn hần cười hai tiếng, nói: "Trong lúc rảnh rỗi, thần thiếp tìm chút chuyện làm để thời gian trôi qua. Hơn nữa vài ngày trước thần thiếp vừa biết công dụng của trà hoa lái có thể sơ can sáng mắt, nhuận da, trừ độc dưỡng nhan, còn có nâng cao tinh thần, tác dụng tiêu thực, nhiều công dụng như vậy, thiếp sao có thể bỏ qua ".

"Vậy sao? Ái Phi tại sao lại am hiểu nhiều lý như vậy?" Đại Yến Đế cười nhạt, giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vén một lọn tóc rủ trên trán nàng ra sau tai. Một động tác này đã làm cho mặt của Diệp Linh Sương ửng hồng lên, lại nghe được câu hỏi của Đại Yến Đế trên mặt liền lộ ra vẻ đắc ý, chỉ chỉ quyển sách y cũ được đặt tại đầu giường, nói: "Vài ngày trước thiếp sai Vân Kiều đến Thái Y cục mượn sách, Tiết thái y là lão nhân để nói chuyện nhất, liền mượn cho thiếp một quyển sách thuốc không quan trọng, thiếp mỗi ngày không có chuyện làm liền xem sách qua ngày, nên biết được tác dụng của trà hoa lái".

"Ha ha, ái phi đúng là không chịu ngồi yên". Đại Yến Đế liếc nhìn quyển sách da vàng cũ kia nói.

Lông mày Diệp Linh Sương khẽ nhếch lên, mỉm cười nhẹ, lộ ra hai lúm đồng tiền đẹp mắt, ôm chặt eo hần thêm, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát vào lồng ngực hần, hỏi: "Hai ngày nay thiếp uống trà hoa lái, Hoàng Thượng xem thần sắc của thần thiếp đã tốt hơn một chút".

Khóe miệng Đại Yến Đế nhếch lên, cau mày nói: "Trẫm nhìn không rõ lắm, ái phi đến gần thêm chút nữa".

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia quả nhiên nghe lời đưa đến gần, Đại Yến Đế thấy thể bỗng cúi đầu hôn lên gò má của nàng, làm Diệp Linh Sương giật mình nháy mắt lên.

Giọng cười trầm thấp của Đại Yến Đế truyền đến, tay tăng thêm vài phần lực ôm chặt lấy eo của nàng, phồng ngửa nàng trốn mắt, chế giễu nói: "Ái phi sao lại kích động như vậy, nếu không hôn nàng, thì làm sao biết da mặt có nhẵn mịn hay không". Dứt lời, ấn nhẹ tay lên gương mặt nàng, cười càng thêm vui vẻ: "Quả thật là da mặt so với trước kia càng thêm trắng mịn, làm cho trẫm yêu thích không rời tay".

Nghe lời trêu chọc của Đại Yến Đế, Diệp Linh Sương xấu hổ đỏ mặt, lập tức chuyển đề tài khác, "Trà hoa lái còn có tác dụng dưỡng thần, không bằng Hoàng Thượng để một ít ở Thương Loan điện dùng".

Nghe nàng nhắc đến hai chữ dưỡng thần, thần sắc Đại Yến Đế biến đổi, mày kiếm đột nhiên nhướng cao lên, cất cao giọng nói: "Ái phi nói không sai, hôm nay đêm đã khuya, nên làm chút chuyện để dưỡng thần".

Diệp Linh Sương còn chưa kịp phản ứng với lời nói của Đại Yến Đế, đã bị hần một tay ôm lấy, cũng không phải như trước ôm nàng ngồi trên giường mà là nhắc nàng lên cao, Diệp Linh Sương sợ hãi kinh hô lên tiếng đồng thời vai tay vội ôm lấy vai hần.

"Hoàng Thượng, người lại hù dọa thiếp". Diệp Linh Sương oán hận lên tiếng.

Đại Yến Đế không vui, khẽ nhíu mày "Trẫm cảm thấy ái phi so với trước kia nặng hơn rất nhiều, trẫm rất lâu không có đến, nàng nên mong nhớ trẫm mà ăn không ngon ngủ không yên". Tuy giọng nói có phần ghét bỏ, nhưng bên trong lại nghe ra vài phần trêu chọc.

Diệp Linh Sương sắc mặt trở nên hồng, bĩu môi nói: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng không đến thiếp phải để mình chết đói sao? Thiếp đương nhiên phải tận dụng làm những điều thú vị khác như dùng bữa, pha trà, thêu túi thơm".

Đại Yến Đế trong lòng không hiểu sao bỗng cảm thấy không vui, nhưng trên miệng vẫn nói: "Như thế rất tốt".

Vừa nói vừa sai bước lớn, ôm Diệp Linh Sương vào đến giường nhỏ, rèm lụa màu xanh vừa được buông xuống, hai người bắt đầu một phen triền miên, mây mưa vùn vụt. Tối nay Đại Yến Đế cực kỳ hưng phấn, cũng không biết lý do gì kích thích, chỉ khổ cho Diệp Linh Sương cùng hần một phen dây dưa lẫn qua lẫn lại. Sau đó cả hai người đều mở mắt đầm đìa, Đại Yến Đế từ trên người Diệp Linh Sương đã kiệt sức lật qua nằm kế bên nàng, ôm thân thể mềm mại kia vào lòng, bàn tay ở trên vòng eo tinh tế của nàng vuốt ve.

"Tối nay Hoàng Thượng muốn thiếp mệt chết sao?" Diệp Linh Sương hờn dỗi trừng mắt nhìn hần, sau đó chui vào lòng hần, đem đầu nhỏ đặt lên cánh

tay của hắn, cọ qua cọ lại vài cái mới dừng lại.

"Ha ha... Trăm sao nở làm như vậy..." Đại Yến Đế cười lớn một tiếng, tùy ý đến cực điểm, tay nâng cằm của nàng lên cúi đầu hôn xuống cánh môi phần nộn của nàng, cuốn đã đòi hỏi, đem cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa anh đào của nàng mút chặt đến đỏ thắm dị thường.

Ngày thường Đại Yến Đế cực kỳ đứng đắn, không nghĩ đến khi ở trên giường hắn lại hóa thân thành cầm thú, Diệp Linh Sương trên mặt không biểu hiện điều gì, nhưng trong lòng hung hăng mắng chửi hắn trăm ngàn lần.

"Hoàng Thượng đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải thượng triều". Diệp Linh Sương nhắc nhở hắn.

Đại Yến Đế cười một tiếng "Vậy nghe lời ái phi đi ngủ sớm".

Khi Đại Yến Đế sắp ngủ thiếp đi, nhưng tiểu nữ nhân bên cạnh lại không an phận lên tiếng, bên tai hắn nhẹ giọng hỏi nhỏ: "Hoàng Thượng, người nói xem trên thế gian thật sự có quỷ thần hay không?" Lời này mang theo nồng đậm nghi vấn.

Đại Yến Đế chậm rãi mở mắt có chút mệt mỏi nhìn qua gò má của nàng, tay khẽ vuốt mái tóc nàng cười nói: "Nàng đừng nghe những lời nói không đáng tin như vậy trong hậu cung, những chuyện đó là do con người làm".

"Vậy sao, như thế thiếp đã yên tâm rồi, thật ra thiếp cũng không tin những lời này, nhất định là có người quấy phá". Diệp Linh Sương thấp giọng nói.

"Thật sao? Sao ái phi lại khẳng định như vậy?" Đại Yến Đế lại mở to mắt thêm một chút, cười hỏi.

"Thiếp nghe bọn hạ nhận trong lúc bàn tán có nhắc đến trong cung có vài tên tiểu thái giám thật sự thấy có vết máu nhỏ, nhưng màu lại đỏ đậm hơn bình thường, không chừng là có ai đa động tay bỏ thêm bột phấn vào, trong lúc bọn họ ngạc nhiên nên không chú ý kỹ". Diệp Linh Sương đem những suy nghĩ đã nghĩ ra trước đó nói cho hắn biết.

Đại Yến Đế nhìn bộ dạng nghiêm túc phân tích của nàng, càng thêm đáng yêu, đưa tay nheo nheo má nàng, ôn nhu nói: "Chuyện này trăm tự có định đoạt, ái phi nên ngủ sớm đi".

Diệp Linh Sương đã có được đáp án đối với nghi hoặc trong lòng, liền an tâm nhắm mắt ngủ. Ngược lại, Đại Yến Đế lúc này lại thêm tỉnh táo, con người híp lại, trong mắt loá qua ánh sang lạnh. Nếu là người trong lúc vô tình nói dối thì không sao, nhưng nếu có người chủ tâm bịa đặt, hắn nhất định không bỏ qua.

Tầng sáng ngày hôm sau, Diệp Linh Sương tuy có chút mệt mỏi nhưng vẫn đứng giờ gọi Đại Yến Đế dậy, Đại Yến Đế nheo mắt hai cái lập tức tinh thần trở nên tỉnh táo, trước khi đi còn không quên hôn lên trán của Hình Tần.

Diệp Linh Sương nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của hắn, cho đến khi biến mất khỏi cửa của Trường Nhạc cung mới xoay người trở về, quay phát người lại, trong con người thêm một phần tối tăm.

Trong long môn vạn tâm tình, hôm nay là một ngày đặc biệt. Cuộc sống này đối với những người khác có thể là điều bình thường, nhưng đối với nàng lại là một vết thương. Vào ngày hôm nay của năm trước, vào ngày hôm nay của năm nay, thù cũ bây giờ sẽ tính, nàng sẽ làm cho các nàng vĩnh viễn không thể nào quên được mỗi chuyện phát sinh ngày hôm nay. Vân Kiều và Mặc Nguyệt đợi khi Hoàng Thượng rời đi liền vào nội điện giúp Diệp Linh Sương rửa mặt thay quần áo. Chủ tử vừa mới nhận long sủng, đáng lẽ nên cao hứng mới đúng, nhưng Vân Kiều lại thấy trên mặt chủ tử không thấy một tia vui sướng, trong lòng vạn phần nghi hoặc, nhưng trong lòng vẫn kiềm nén, tâm tư Hình tần giờ đây so với tâm tư của các nữ nhân khác trong hậu cung càng kín đáo không lường được. "Vân Kiều, người vào cung lâu rồi có biết hôm nay là ngày gì không?" Vân Kiều đang cài trâm hoa lưu ly cho Diệp Linh Sương, bất ngờ nghe nàng hỏi một câu như vậy. "Bẩm nương nương tất nhiên là biết, hôm nay là ngày giỗ của cố hoàng hậu". Diệp Linh Sương khoe miệng khẽ kéo ra nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại làm người trong thấy kinh sợ. "Hôm nay mọi động tĩnh trong cung cần chú ý cẩn thận, đặc biệt là bên phía Đan Linh cung... Tôn dung hoa bên đó".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ma quỷ sinh sự

Edit: Nguyệt sung dung

Beta: Ka Thái Hậu

Hôm nay trong hậu cung, ai cũng biết là ngày giỗ của cố Hoa Hoàng hậu. Ngày này bầu không khí trong cả hậu cung đều nặng nề, ngay cả Quan Tiệp dư thường ngày là người ồn ào nhất cũng ít lời hẳn. Chúng phi tần ở Đan Nguyệt Cung của Kỳ Quý phi hoặc Lưu Vân Cung của Hiền phi tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, cũng liền đi về.

Bây giờ Diệp Linh Sương thân là tứ phẩm Hình Tần, dĩ nhiên cũng có kiêu mềm của riêng mình.

Dáng người hai tiểu Thái giám khiêng kiệu rất rắn chắc, Diệp Linh Sương ngồi ở trên kiệu thực thoải mái, đung đưa lắc lư lại có cảm giác tự tại hơn.

Cách một khoảng kiệu mềm, Vân Kiều nhanh chân đi theo. "Nhìn Hình Tàn muội muội xem ra rất thích ý nhỉ".

Một âm thanh bén nhọn truyền đến từ gần đó, Diệp Linh Sương quay đầu nhìn lại, Quan Tiệp dư cũng ngồi kiệu mềm, đang mở miệng nói.

"Tỷ tỷ cũng không tệ". Diệp Linh Sương cười nhạt, đúng là một dạng vừa thích ý lại mang theo lười nhác.

Nhìn thấy dáng vẻ nàng không khiêm tốn chút nào, Quan Tiệp dư hừ lạnh một tiếng. Cả tháng nay Hoàng Thượng chỉ mới đến điện nàng một lần, không nghĩ tới mới chớp mắt đã tới cuối tháng rồi, Hình Tàn lại vẫn được Hoàng Thượng sủng hạnh một lần, cục tức kia nàng làm sao nuốt trôi được.

Lúc đầu tiện nhân Uyển Quý tần được sủng ái, trong lòng mọi người ai cũng hiểu rõ, tốt xấu gì cũng là đại nha hoàn bên cạnh Hoa Hoàng hậu, đối với sở thích của Hoàng Thượng cũng biết rất nhiều.

Đúng là Hình Tàn trước mắt này có tư sắc không tệ, nhưng cũng không có cái gì khác nổi trội. Không hiểu nàng ta làm sao câu dẫn được Hoàng Thượng!

Nghe tiếng hừ lạnh của Quan Tiệp dư, Thái giám nâng kiệu dường như hiểu ý, tăng tốc nâng kiệu Quan Tiệp dư vượt qua kiệu mềm của Hình Tàn. Nha hoàn bên cạnh cũng từng bước rạp khuôn theo sát một bên kiệu mềm.

Diệp Linh Sương nhìn người cùng kiệu từ từ đi xa, khóe miệng mỉm cười. Quan Tiệp dư! Người cứ can rờ thêm vài ngày nữa đi, cũng sẽ tới lúc người chịu khổ thôi.

Trung cung là cung đầu tiên, nằm ở ngay phía trước Đông Tây lục cung, thể hiện tư thế bách điều triệu phượng, mẫu nghi thiên hạ. Nhưng hôm nay, mỗi khi đi từ Tây cung qua Đông cung hoặc từ Đông cung đi qua Tây cung, chúng phi tần không nhận được mà đi đường vòng, chọn đi đường nhỏ của hai cung Đông Tây lục cung.

Diệp Linh Sương vốn không có ý đi vòng nhưng lại không muốn làm người ngoại lệ. Từ Lư Vân Cung của Hiền phi đi ra, tiểu Thái giám nâng kiệu đi theo con đường nhỏ ở cung, sau đó vòng về Trường Lạc Cung ở Đông cung.

Ngày hôm đó ngoài dự liệu, Đại Yến Đế đi đến Trung cung. Mọi người đều nói Hoàng Thượng hoài niệm Hoa Hoàng hậu, chỉ có Diệp Linh Sương cười lạnh trong lòng.

Nếu hấn hoài niệm Hoa Hoàng hậu vậy sao ngày gỗ Hoa Hoàng hậu mới đi! Chẳng qua làm dáng cho người bên ngoài xem một chút thôi. Huống hồ vài ngày trước chuyện ma quỷ ồn ào ở Trung cung cũng chưa lắng xuống, có lẽ là hấn tự mình đi khảo chứng mà thôi.

Lúc này ở trong Trung cung, các Thái giám quý một hàng dài, đứng đầu là Triệu lão Công công, một dáng vẻ bệnh tật đang cúi đầu, quy củ quý trên mặt đất.

Đại Yến Đế cũng tìm ghế tử kim ở giữa ngồi xuống, Lý Phúc Thăng thì đứng bên cạnh hấn.

"Triệu Công công, người đứng là xử lý Trung cung không tệ". Đại Yến Đế cười như không cười nói.

Triệu Công công trán chảy mồ hôi lạnh, nhanh chóng đáp: "Lúc trước Hoa Hoàng hậu chăm sóc cho nô tài rất nhiều, nô tài cũng chỉ tận lực góp một phần sức mà thôi. Hoa Hoàng hậu rất thích sạch sẽ nên nô tài không dám làm chậm trễ."

"Đúng là người trung thành". Đại Yến Đế khẽ cười một tiếng, bỗng con người liếc một cái, nghiêm mặt hỏi: "Mấy ngày trước, Trẫm nghe nói Triệu Công công người cùng vài nô tài phát hiện vết máu trên mặt đất, có chuyện này không?"

Vừa nghe lời này, vốn dĩ gương mặt già nua của Triệu Công công đã trắng nay lại còn bị dọa trắng thêm mấy phần, liền nhanh chóng dập đầu "Hoàng thượng thứ tội, có.... có lẽ là nô tài không cẩn thận nhìn nhầm rồi". Ba tiểu Thái giám ở phía sau cũng dập đầu liên tục, cùng hô Hoàng Thượng thứ tội.

Đại Yến Đế nắm giữ quyền sinh sát, nếu bọn họ không cẩn thận đắc tội Đại Yến Đế thì đầu liền dọn nhà. Mặc dù Đại Yến Đế là minh quân, cũng sẽ không dễ dàng giận chó đánh mèo người bên cạnh. Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, ai có thể nói trước được chuyện gì, mà đây còn là chuyện liên quan đến cố Hoa Hoàng hậu.

Đại Yến Đế liếc xéo mấy người này một cái, lạnh nhạt hỏi: "Đều quỳ lên nghe trẫm hỏi".

Mấy người vừa nghe lời này xong liền ngưng dập đầu, dựng thẳng thất lưng, nhưng vẫn gặt gao cúi đầu, nội tâm kinh hoàng.

"Đem tình hình ngày hôm đó nói cụ thể ra một lần". Giọng Đại Yến Đế không nghe rõ tâm tình.

Mấy người nhìn nhau, một tiểu Thái giám giành lên tiếng trước: "Bẩm Hoàng Thượng! Khi đó mấy người nô tài đang quét dọn ở gian phòng, nha đầu Tiểu Linh bỗng dưng kêu một tiếng, mặt khủng hoảng chỉ xuống đất. Nô tài cùng vài người nữa đi theo phương hướng nàng ta chỉ, liền nhìn thấy có vết đỏ nhạt nhạt trên mặt đất. Triệu Công công cũng nhìn thấy, sau đó thì ngắt đi. Mấy nô tài cũng thất kinh, liền lau chùi hết những dấu vết trên mặt đất, mãi cho đến khi sạch như lúc đầu mới thôi."

Đại Yến Đế nhàn nhạt liếc nhìn mấy người, hỏi: "Nói như vậy, căn bản là các ngươi không xác định được đó có phải là vết máu hay chỉ là vết đỏ thôi đúng không?".

Mấy nô tài run rẩy gật đầu, một người trong đó nói: "Ngay đêm đó cũng quá mức hoảng loạn, chưa nhìn kĩ nhiều, mong Hoàng Thượng thứ tội".

"Có từng nghe thấy mùi gì dị thường không? Còn có vết đỏ có dễ lau chùi không?". Đại Yến Đế trầm mặc một chút, lại hỏi.

Một tiểu Thái giám dừng một chút, liền đáp: "Khi ấy cũng không chú ý, nhưng bây giờ nghĩ lại thì lúc nô tài lau vết đỏ đó, có nghe được mùi thơm nhàn nhạt. Hơn nữa khi nô tài dùng vải lau, vết đỏ này cũng không dễ lau, cũng chính vì điểm này mà nô tài mới cho rằng đó là vết máu."

Hai mắt Đại Yến Đế lạnh lẽo, "Lý Phúc Thăng, ngươi nghĩ kĩ cho lắm, thứ không dễ lau chùi lại có mùi thơm nhàn nhạt này có thể là gì?".

Cả người Lý Phúc Thăng đỏ mặt lạnh, vật này trong thời gian ngắn làm sao có thể nghĩ ra, màu đỏ, không dễ lau chùi, còn có mùi thơm nhàn nhạt.

Bỗng dung Lý Phúc Thăng mở to mắt, lần trước ban thưởng màu thuốc vẽ tranh cho Hình Tàn, là hấn tự mình đưa đi, chu sa cũng không có mùi thơm thoang thoảng.

Vốn dĩ thứ này là vô vị, thế nhưng các hoàng thượng chuyên cung ứng các loại thuốc màu son phấn cho hoàng cung đã cân nhắc rằng: Những thứ đó đa số được các hậu phi sử dụng nên ở bên trong thường bỏ thêm ít hương liệu, vậy không phải chu sa này sẽ có mùi hương sao?

"Hoàng Thượng". Lý Phúc Thăng đứng thẳng thân người, trả lời: "Nô tài nghĩ ra một vật giống như vậy, vật này chính là chu sa dùng để vẽ tranh".

Lời này mới vừa nói ra, hai mắt Đại Yến Đế lại trầm xuống. Cả hậu cung phi tần thích vẽ tranh cũng không nhiều, lấy Đan Linh Cung của Tôn Dung hoa dẫn đầu, cũng chỉ có năm, sáu cái. Nếu để cho hấn phát hiện là nữ nhân nào cố ý làm ra chuyện này, nhất định sẽ phạt không nhẹ.

"Hôm nay trầm hỏi cái gì các người làm như không biết, đừng để người bên ngoài nhắc đến". Đại Yến Đế nhìn mấy người quỳ trên đất, lạnh lùng nói.

Mấy người liền gật đầu, giọng run run nói: "Nô tài nhất định ngậm miệng kín như bưng".

Đại Yến Đế khẽ cười một tiếng, mang theo vài phần lãnh ý "Hôm nay là ngày giỗ của Hoa Hoàng hậu, các ngươi ở Trung cung cúng tế một chút đi, miễn cho quỷ hồn kia thật sự tìm tới cửa".

Nghe lời này, mấy thái giám không dám thờ ơ, chỉ gặt gao vùi đầu xuống. Mãi cho đến khi Đại Yến Đế cùng đại tổng quản Lý Phúc Thăng đi xa mới dám thở một hơi. Đối diện với Đại Yến Đế quả thật lúc nào cũng phải làm việc cẩn thận.

Lý Phúc Thăng khom lưng đi theo phía sau Đại Yến Đế, không dám ngông cuồng suy đoán giờ khắc này trong lòng Đại Yến Đế đang suy nghĩ gì.

"Đi tra một chút, xem mấy ngày trước cung phi nào đã sai người đi Nội Vụ phủ lấy chu sa?". Đại Yến Đế bỗng lên tiếng phân phó. "Nô tài đi ngay". Lý Phúc Thăng đáp một tiếng, liền bước nhanh đi.

Bước chân Đại Yến Đế lại đi về hướng Đan Linh Cung. Không ngờ Đại Yến Đế lại đến chỗ này, nha hoàn và thái giám của Đan Linh Cung cùng nhau quỳ hành lễ, "Nô tài/ Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế".

Đại Yến Đế tùy ý ừ một tiếng, trực tiếp đi đến điện của Tôn Dung hoa. Vốn dĩ Tôn Dung hoa đang vẽ tranh, nhưng khi nghe bên ngoài điện truyền một tiếng Hoàng Thượng vạn tuế, đã mừng rỡ vô cùng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài thỉnh an. Nhưng còn chưa đi tới cửa liền thấy Đại Yến Đế đang đi vào.

Tôn Dung hoa có tướng mạo đẹp như tranh vẽ, lại vẽ tranh tinh xảo, Đại Yến Đế thích nhất là tranh nàng vẽ. Nên mỗi khi Tôn Dung hoa rảnh rỗi liền chấp bút vẽ tranh sơn thủy ở trong điện. Mỗi lần Đại Yến Đế đến, đầu tiên là sẽ cùng nàng phẩm tranh một phen, xem ra rất thích ý.

"Ái phi thật hăng hái". Đại Yến Đế quét mắt nhìn một hàng thuốc vẽ xanh đỏ kia, cười nhạt nói.

"Bẩm Hoàng Thượng, trong lúc thiếp nhàn rỗi, liền vẽ tranh để giết thời gian." Tôn Dung hoa cười yếu ớt đáp.

Đại Yến Đế đang muốn đi đến gần mấy bức tranh trên bàn, đột nhiên lại nhìn thấy có một khối vết đỏ trên mặt đất, hai mắt híp lại, thanh âm bỗng lạnh đi mấy phần: "Ái phi, trên mặt đất là chu sa không cẩn thận bị đổ sao?".

Tôn Dung hoa nhìn thấy chỗ đó, chính là lần trước Hình Tàn sai người đưa tới hộp chu sa, nàng giận dữ đã đánh đổ trên mặt đất. Dĩ nhiên không muốn Hoàng Thượng biết mình nổi giận, liền thuận theo Đại Yến Đế nói: "Bẩm Hoàng Thượng, mấy ngày trước lúc thiếp vẽ tranh, có nô tài không cẩn thận làm đổ chu sa, lau chùi không sạch liền để lại vết đỏ".

Đại Yến Đế im lặng một chút, nhàn nhạt nói: "Tranh này vẽ rất đẹp, trẫm không tiếp tục quấy rầy ái phi vẽ tranh nữa".

Trong lúc Tôn Dung hoa còn kinh ngạc, Đại Yến Đế đã quay người rời đi. Làm trong lòng nàng lo lắng khó bình tĩnh được, thực sự không biết tại sao Hoàng Thượng lại vội vàng đến rồi lại vội vàng đi.

Tôn Dung hoa có được địa vị như bây giờ thì đầu óc cũng không phải là đơn giản. Lúc này liền kêu tiểu Thái giám bên cạnh đi thăm dò xem hôm nay bên cạnh Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì.

Đại Yến Đế trầm mặt trở về Thương Loan Điện, Lý Phúc Thăng cũng đã tra được tin tức, cúi đầu nói: "Bẩm Hoàng Thượng, mấy ngày trước Tôn Dung hoa phái người đi Nội Vụ phủ lấy rất nhiều chu sa. Trong cung cũng có các phi tần khác đi lấy một ít thuốc màu." Lúc trả lời như vậy, Lý Phúc Thăng cũng âm thầm thay Tôn Dung hoa lau mồ hôi.

Không biết tại sao Tôn Dung hoa lại sai người đi lấy chu sa? Mà hai người cũng không biết, ngày đó Hình Tàn sai người đem tặng một hộp phấn đựng đầy chu sa, khiến Tôn Dung hoa mất mặt hoàn toàn. Vì muốn thể hiện địa vị sủng phi của mình nên mới phái người đi lấy nhiều chu sa về như vậy.

Tôn Dung hoa muốn khiến Hình Tàn lo lắng, nữ nhân kia thật không sợ chết mà dám chọc giận nàng. Trong mắt Tôn Dung hoa việc này vốn không là gì, nhưng rơi vào mắt Đại Yến Đế, trăm miệng cũng không thể bào chữa cho chuyện ma quỷ sinh sự.

Đại Yến Đế nhú mày, ánh sáng lạnh trong mắt lộ ra, khóe miệng nhếch lên, "Lúc trước, có người nói Tôn Dung hoa có quan hệ rất tốt với Hoa Hoàng hậu, là bởi vì thấy Hoa Hoàng hậu đã hết hy vọng nên trong lòng đã sinh ra oán niệm".

Lý Phúc Thăng đứng một bên cúi thấp đầu, "Quả thật là có chuyện như vậy". Câu nói kế tiếp, Lý Phúc Thăng lại không dám nói ra.

Sau khi Hoa Hoàng hậu gặp chuyện không may, Tôn Dung hoa đã bỏ đá xuống giếng không ít lần. Hình như còn nhảy vào nương nhờ dưới trướng của Hiền phi.

Khẽ ngẩng đầu nhìn Đại Yến Đế, lại phát hiện ánh sáng lạnh trong mắt pha thêm sự tàn nhẫn, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tôn Dung hoa chết

Editor: Ngọc Hiền tần

Beta: Thiên phi

"Lý Phúc Thăng, qua đêm nay để cho đám người Trương Tử Nghi rút về đi." về mặt Đại Yến Đế bình tĩnh nói.

"Nô tài tuân lệnh." Lý Phúc Thăng cúi đầu nói, bỗng nhiên thấy tiểu thái giám ngoài cửa đang lưỡng lự không dám vào. Lý Phúc Thăng có hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn khoát tay, gọi hần tới.

"Hoàng Thượng, đã đến giờ lật mộc bài, người xem...." Lý Phúc Thăng nhỏ giọng dò hỏi, tiểu thái giám bưng mộc bài cung kính cúi người, giờ khay mộc bài lên cao.

Đại Yến Đế phiến chán quét mắt qua hai hàng mộc bài đã được sắp xếp, nhẹ nhàng lắc đầu, nhú mày nói: "Lui ra đi."

Thấy thế, Lý Phúc Thăng thoáng xua tay về phía tiểu thái giám kia, lập tức thái giám nọ bưng khay mộc bài cẩn thận rời khỏi Thương Loan điện.

Xem ra, tối nay Hoàng Thượng sẽ nghỉ ngơi ở Long Khuyết điện, Lý Phúc Thăng thầm nghĩ trong lòng. Chẳng qua, hôm nay là ngày giỗ của Hoàng Hậu, vì vậy Đại Yến Đế cũng không có tâm tình sủng hạnh các phi tần khác, tốt xấu gì Hoàng Hậu cũng đã từng cùng Đại Yến Đế đồng giường cộng chằm suốt năm năm.

Nói đến Hoa Lê Nguyệt, Lý Phúc Thăng cũng không biết mình có hiểu rõ nữ nhân số khổ này không. Ngày thường Hoàng Hậu đoan trang, cao quý, hành vi cử chỉ đều có phong thái của Hoàng Hậu. Nhưng mà, có một lần hần tình cờ gặp Hoàng Hậu ở Lê Lạc viên, cũng không giống như vậy. Lúc ấy chỉ có mình nàng đứng dưới gốc cây lê, nhìn cây hoa Tuyết Lê đại thụ cười vô cùng sáng lạn, còn kiễng mũi chân khẽ hái một bông hoa đưa lên mũi ngửi, trên mặt thêm một vẻ ngây thơ mà Hoàng Hậu chưa bao giờ có.

Lý Phúc Thăng từng nghĩ, có lẽ đây mới là tính tình thật sự của Hoàng Hậu, chẳng qua vì thân phận là Mẫu nghi thiên hạ nên đành đem tính tình thật sự của mình che giấu. Một màn kia hần vẫn luôn giữ trong lòng, không có ai biết Hoàng Hậu vẫn còn một mặt như vậy. Có lẽ, ngay cả Đại Yến Đế....Cũng không biết.

Nhưng mà, nữ nhân như vậy chỉ sợ cuộc sống sẽ vô cùng vất vả...Lý Phúc Thăng bỗng nhiên cảm thấy mình ngày càng đa sầu đa cảm.

Đại Yến Đế ở Thương Loan điện phê duyệt tấu chương, đang muốn đi tới Long Khuyết điện để ngủ, nào ngờ ngoài cửa điện Trương Tử Nghi cầu kiến.

"Cho hần vào." Đại Yến Đế nhìn Lý Phúc Thăng nói, ánh mắt hơi nheo lại, ngón trỏ hơi co lại, gõ gõ trên bàn hai cái.

Lúc Trương Tử Nghi đi vào, trên mặt lộ vẻ vui sướng, nói với Đại Yến Đế: "Hoàng Thượng, thuộc hạ không làm nhục sứ mệnh, đã bắt được quý. Thuộc hạ nghe theo phân phó của Hoàng Thượng, khi trời tối liền ẩn núp ở ngoài cung, cuối cùng nhìn thấy một tiểu thái giám lén lút đi về phía trung cung. Vào đến Lưu Hương lâu của trung cung thì dừng lại một chút lại lén lút đi ra, thuộc hạ đã bắt người này lại, tất cả chờ Hoàng Thượng phân phó."

"Mang hắn vào." Đại Yến Đế thân nhiên nói, giống như người kia là ai, trong lòng đã sớm biết.

Hai thái giám trói cánh tay người nọ, mang hắn vào Thương Loan điện.

Tiểu thái giám kia lập tức dập đầu xin tha, khóc lóc nói: "Hoàng Thượng tha mạng, nô tài vẫn chưa làm gì, chỉ đi một chuyến tới trung cung, Hoàng Thượng, nô tài thật sự chưa làm gì cả!"

Đại Yến Đế lạnh lùng liếc hắn một cái, thân nhiên nói: "Ngươi là ai ở trong cung, đêm khuya tới trung cung làm gì, trả lời từng câu một." Tay phải gác bút lông lên giá, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy bút lông có thể sẽ bị hắn bẻ thành hai nửa.

Tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, cả người run run, lắp ba lắp bắp nói: "Nô...nô tài là Tiểu Vinh Từ hầu hạ bên người Tôn Dung hoa ở Đan Linh cung, Tôn dung hoa sai nô tài cẩn thận tìm hiểu xem hôm nay Hoàng Thượng đi đâu...Đi trung cung làm gì...Nô...nô tài vốn định hỏi thăm tin tức từ những người ở xung quanh trung cung, nhưng ngay cả cung nữ và thái giám ở trong đó cũng không biết được. Nô tài liền nghĩ thừa dịp mọi người đi ngủ, chỉ còn thái giám gác đêm sẽ đến hỏi hắn....."

Từ sau khi Hoàng Hậu mất, mặc dù trung cung bỏ trống, nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều di vật, Đại Yến Đế cũng ngầm đồng ý giữ lại nguyên trạng. Hắn lo lắng những vật quý giá bị cung nữ, thái giám trong cung lấy trộm, nên cử vài thái giám luân phiên gác đêm tại trung cung, điều này đã dẫn tới Tiểu Vinh Từ nghĩ ra biện pháp này.

"Hửm? Thì ra thái giám gác đêm kia có nói cho ngươi sao?" Đại Yến Đế cười cười hỏi, nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ lạnh lùng.

Cả người thái giám Tiểu Vinh Từ đã sớm toát mồ hôi lạnh, nghe được Đại Yến Đế cắt ngang lời nói của mình, hắn lập tức nói: "Không...không...thái giám gác đêm kia không nói, hắn cũng không muốn mất mạng, dù nô tài cho bạc hắn cũng không nói ra."

Cho bạc sao? Bỗng dưng Đại Yến Đế nhíu mày: "Ngươi cảm bao nhiêu ngân lượng tới hỏi lộ thái giám gác đêm kia?"

"Hoàng Thượng, đây là thuộc hạ vừa soát người thái giám kia thu được." Trương Tử Nghi nói, ra lệnh cho một thị vệ mang túi ngân lượng tới.

Đại Yến Đế cầm trong lòng bàn tay, suy nghĩ một lúc, lạnh lùng cười ra tiếng: "Không ngờ trong điện Tôn Dung hoa lại có nhiều ngân lượng như vậy, có thể là ngày thường trộm trưỡng cho rất nhiều, cũng còn dư giả để sử dụng vào việc như vậy."

Tiểu Vinh Từ thấy tình thế không ổn, lại dập đầu cầu xin tha thứ: "Hoàng Thượng tha mạng, tất cả đều là Tôn Dung hoa sai nô tài làm, xin Hoàng Thượng tha mạng!"

"Tên cậu nô tài gió chiều nào theo chiều ấy!" Đại Yến Đế hừ lạnh một tiếng, nói: "Lý Phúc Thăng, mang tên này xuống lập tức đánh chết, nhớ chặn mồm hắn lại." Đại Yến Đế ghét nhất chính là loại tiểu nhân này, triều đình cũng thế, Hậu cung cũng như vậy.

Tiểu Vinh Từ nghe xong lập tức choáng váng, gào khóc nói: "Hoàng Thượng tha mạng, xin Hoàng Thượng tha mạng....., Hoàng.....a....." Lời còn chưa dứt đã bị Lý Phúc Thăng bảo người dùng vải thô chặn miệng, hai thái giám cao lớn một đường kéo Tiểu Vinh Từ ra khỏi Thương Loan điện.

"Trương Tử Nghi, việc này ngươi làm rất tốt, rút hết người đi." Đại Yến Đế ném hà bao trong tay cho chặn, lạnh lùng nói.

Thấy Trương Tử Nghi cầm túi ngân lượng há hốc mồm, khoe miệng cong lên, nói thêm: "Cầm cho huynh đệ của ngươi mua thêm một vài bộ quần áo cũng được."

Trên mặt Trương Tử Nghi vui vẻ, vội vã ôm quyền tạ ơn.

"Dẫn các huynh đệ của ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi." Đại Yến Đế xua xua tay nói.

"Thuộc hạ cáo lui." Trương Tử Nghi cung kính thi lễ, xoay người rời đi.

Thấy Đại Yến Đế trầm mặc không nói câu nào, Lý Phúc Thăng không khỏi nhắc nhở một câu:

"Hoàng Thượng, nên nghỉ ngơi."

"...Ừ" Đại Yến Đế thân nhiên đáp lại, sửa sang lại áo bào mới bước vào tẩm cung Long Khuyết điện cách đó không xa, Lý Phúc Thăng sắp xếp hai cung nữ, thái giám cùng theo hầu phía sau.

"Lý Phúc Thăng, ngươi đi theo trăm nhiều năm, cảm thấy cách làm người của trăm như thế nào?" Đại Yến Đế vốn đang quay lưng đi trước, lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Trong lòng Lý Phúc Thăng nhảy dựng, hắn làm một nô tài sao dám nghĩ tới việc đánh giá Thiên Tử, thu lại vẻ hoảng hốt, cúi đầu nói: "Nô tài cảm thấy Hoàng Thượng trên triều đường luôn xử lý mọi việc công bằng, sáng suốt, đối với các nương nương trong Hậu cung cũng vậy."

"Nếu trầm tự xử tử người chung chăn gối của mình, có phải quá máu lạnh vô tình không?" Ánh mắt Đại Yến Đế nhìn bóng cây xa xa, sâu kín hỏi.

Lý Phúc Thăng kinh hãi, đôi mắt tránh né vài lần mới nói: "Nếu người trong Hậu cung phạm lỗi tất nhiên phải phạt, nếu không sẽ làm Hậu cung hỗn loạn không có quy củ, Hoàng Thượng sẽ phải bận tâm nhiều thêm."

Khỏe miệng Đại Yến Đế cong lên, mang theo vài phần tự giễu, nói: "Những nữ nhân trong Hậu cung này luôn miệng nói yêu trầm, nhưng có mấy người thật sự trước sau như một? Các nàng yêu trầm chẳng qua là vì trầm mang đến vinh quang và quyền lợi thôi. Nếu như, các nàng an phận giữ mình, trầm sẽ cho các nàng như ý nguyện, nếu làm không tốt, trầm sẽ thu hồi lại tất cả!"

Lý Phúc Thăng cúi đầu thật thấp, không có lá gan dám nói tiếp. Đại Yến Đế nói đúng, cũng có phần không đúng, bây giờ Đại Yến Đế tuổi trẻ cường tráng, đáng vẻ lại tuần mỷ như thế, nếu nói không có nữ nhân nào thích Đại Yến Đế là không có khả năng. Nhưng họ đều mang nấy phần lòng tham, muốn được Hoàng Thượng sủng hạnh rồi sẽ ngày càng leo lên cao, sau đó có được quyền lực, lòng tham lại tăng lên, vừa muốn có quyền lực lại vừa muốn được Hoàng Thượng sủng hạnh. Ở Hậu cung này chìm nổi nhiều năm, đối với quyền lực không tự chủ được mà mê luyến không dứt, vượt qua mọi thứ khác. Đại Yến Đế cũng không thể chỉ sủng hạnh một nữ nhân, khiến các nữ nhân trong Hậu cung dần dần đem trọng tâm đặt vào việc tranh giành quyền lực, thậm chí tranh đến người sống kẻ chết.

Tất cả những điều này không phải Đại Yến Đế không rõ, chẳng qua là lười quan tâm. Chính hắn cũng cho rằng trong Hậu cung có nhiều người đẹp, nhưng hắn cũng chưa bao giờ rung động, hoặc là... Vốn dĩ là không cần!

Lý Phúc Thăng không khỏi nhớ tới Tôn Dung hoa của Đan Linh cung, cũng từng được Hoàng Thượng sủng ái rất nhiều, nhưng nay đã chạm đến điểm tối kỵ của Hoàng Thượng, cuối cùng mất nhiều hơn được.

Nếu làm trong âm thầm không bị phát hiện cũng tốt, nhưng một khi bị Hoàng Thượng phát hiện, trong lòng sẽ lập tức sinh ra chán ghét lẫn ắt tất cả những sủng hạnh, sẽ xuống tay không chút nể lòng!

Tiểu thái giám làm việc bên người cả đêm không trở về, chỉ sợ Tôn Dung hoa khó có thể đi vào giấc ngủ, thật là một nữ nhân đáng thương, ngay cả một đêm trước khi chết cũng không thể ngủ an ổn.

Lý Phúc Thăng không khỏi thờ dài một tiếng, sau khi Uyển Quý Tàn chết không lâu, trong Hậu cung liền mất đi một vị giai nhân mỹ mạo, sợ là cuối cùng Tôn Dung hoa cũng không thấy được bức tranh kia.

Bỗng nhiên hắn sinh ra một ý nghĩ, Đại Yến Đế lập tức xử tử thái giám bên người Tôn Dung hoa, nhưng lại chưa động tới nàng, phải chăng muốn cho nàng ném thừ cảm giác bất an, đêm đêm không thể chợp mắt?

Đại Yến Đế đối với Hậu cung cũng giống như những kẻ không tốt trên triều đình, lạnh lùng, tàn nhẫn, không hề nương tay. Hướng chỉ hai loại người này cũng có khác nhau, trong Hậu cung không thiếu nữ nhân tài mạo song toàn có thể làm cho Hoàng Thượng vui vẻ, chẳng qua bây giờ chỉ là người cũ đòi thành người mới mà thôi. Không có một Uyển Quý Tàn còn có nhiều quý tần khác, không có một Tôn dung hoa sau này cũng sẽ có người lấp vào chỗ trống.

Sau ngày giỗ Hoàng Hậu, không biết có bao nhiêu người mất ngủ, chỉ biết rất nhiều nơi trong Hậu cung đều sáng đèn, chỉ sợ ngay cả Đại Yến Đế cũng không thể an ổn đi vào giấc ngủ như bình thường.

Ngày tiếp theo, Lý Phúc Thăng lãnh chỉ đi Đan Linh cung. Dọc theo đường đi, các cung nữ đều tự biết bẩm báo việc này cho chủ tử nhà mình.

Lúc đó, Tôn Dung hoa đang ngồi trang điểm kỹ càng, muốn che giấu đi mí mắt hơi sưng. Nghe được thánh chỉ đến trắc điện của nàng, vội vàng quỳ xuống tiếp chỉ, còn chưa chờ Lý Phúc Thăng tuyên đọc thánh chỉ, mí mắt liền giật giật liên hồi.

"Phụng Thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Tôn Dung hoa bao che người dưới, làm loạn Hậu cung... Trầm niệm tình cảm trước kia, ban thưởng một dải lụa trắng, lập tức hành hình, khám thử." Lý Phúc Thăng cuộn lại thánh chỉ màu vàng, nhìn Tôn Dung hoa đang choáng váng trước mắt, biểu cảm đã biến thành lạnh lùng.

"Lý công công, Hoàng Thượng có làm hay không, làm sao có thể, làm sao có thể, ta đã làm sai điều gì? Thật sự, ta chưa làm gì sai trái cả! Lý công công người giúp ta nói với Hoàng Thượng, sẽ không, không có khả năng. Trước kia Hoàng Thượng còn khen ta vẽ đẹp, sao có thể muốn ta chết!" Tôn Dung hoa lâm bầm liên tục, khuôn mặt đã sớm trở nên trắng bệch.

Mặt Lý Phúc Thăng không chút thay đổi, lấy ra một dải lụa trắng trên khay gỗ, mang tới: "Tôn Dung hoa đi bình an, để nô tài tiễn người một đoạn đường."

"Không, không..." Tôn Dung hoa quỳ rạp trên mặt đất, lùi dần về phía sau: "Ta không muốn chết, không muốn!"

Đôi mắt Lý Phúc Thăng trầm xuống, nhìn hai thái giám phía sau, ý bảo một thái giám đề Tôn Dung hoa lại, một thái giám còn lại cầm vài trắng quấn quanh cái cổ mảnh khảnh kia.

Tôn Dung hoa giãy giụa một chút, hai mắt bắt đầu trũng lớn, hơi thở ngày càng mỏng manh. Nàng cố hết sức siết lấy vài trắng nhưng rốt cuộc không thể chống lại sức lực của thái giám, khuôn mặt dần dần mất đi huyết sắc, hai mắt giữ nguyên trạng thái trũng lớn mà chết.

Chết không nhắm mắt...

Chương 39: An Mỹ nhân đi thăm dò

Edít: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

Việc Tôn Dung hoa bị Hoàng Thượng ban chết rất nhanh đã lan truyền khắp nơi, rất nhiều chủ tử trong cung đều phái người đi tìm hiểu.

"Việc này quả thực quá kỳ quặc." Tú Trúc bấm báo tin tức vào thời điểm Kỳ Quý phi đang ở phòng bếp nhỏ thưởng thức món điểm tâm mới làm. Nghe Tú Trúc nói vậy, tay nàng ta có chút dừng lại sau đó lại làm như không có chuyện gì, cầm điểm tâm bỏ vào trong miệng, nuốt xuống rồi thản nhiên nói một câu. "Việc này là thiên chân vạn xác, nghe nói tối hôm qua Tôn Dung hoa ở cạnh Tiểu Vinh Từ mà không trở về Đan Linh cung, cả đêm không rõ tung tích. Hôm nay nô tỳ đi điều tra, Tiểu Vinh Từ kia sợ là buổi tối qua cũng mất rồi."

Tú Trúc cúi đầu, nói ra ý nghĩ của mình: "Tôn Dung hoa này ngày xưa ít nói, giả bộ thanh cao, khi Hoa Lê Nguyệt còn tại thế, nàng ta luôn thể hiện khí độ của bản thân ngang với Hoàng Hậu. Đến lúc Hoa Hoàng Hậu xảy ra chuyện, nữ nhân đó lại bỏ xuống sự thanh cao, ngay lập tức đầu phục Hiền phi."

Kỳ Quý phi cười lạnh, tiếp nhận chén trà tiểu thái giám dâng lên để súc miệng, sau đó tiếp tục nói: "Lần này lựa chọn kết cục như vậy, thật quá ngu xuẩn!"

"Tú Trúc, người có thăm dò được nguyên nhân chính xác không?" Kỳ Quý phi liếc nhìn nha hoàn nhà mình hỏi. "Để xác nhận việc này, hôm qua Hoàng Thượng đến trung cung để điều tra chuyện ma quái đó, một loạt nghi vấn nảy ra, tra được vết máu trên mặt đất chính là chu sa trộn với nước. Tôn Dung hoa vài ngày trước đó phân phó người bên cạnh đi Nội vụ phủ lấy một ít chu sa, tối qua còn cho Tiểu Vinh Từ đi trung cung dò xét nữa, mà Hoàng thượng đã phái người canh chừng tại đó, sự việc bị bắt ngay tại trận."

Tú Trúc đem mọi chuyện mà mình tra được kể lại rõ ràng. Kỳ Quý phi trầm mặc, ngược lại trong lòng cảm thấy chuyện này có gì đó không thích hợp, lại nói: "Tại sao từ hai chuyện này lại kết luận là Tôn Dung hoa làm? Như vậy Hoàng Thượng không khỏi quá phiền diện."

Nàng hiện tại không nghĩ Tôn Dung hoa có động cơ gì, nàng ta chỉ là nữ nhi của một Tri huyện nhỏ nhỏ, có thể làm đến Tứ phẩm Dung hoa là tốt rồi, quả thật không cần thiết gây ra những chuyện như vậy. Nếu nói mục đích của nàng ta là khiến cho hậu cung này bị ám ảnh bởi chuyện ma quái thì cũng quá mức buồn cười, bởi vì Tôn Dung hoa cũng đã làm không ít chuyện trái lương tâm.

Theo nàng biết, lúc trước Tôn Dung hoa đầu nhập vào vây cánh của Hiền phi, Hiền phi cũng không dễ bị gạt gẫm, khiến nàng ta đến Lân Nguyệt cung chế nhạo Hoa Lê Nguyệt, bỏ đá xuống giếng làm cho Hoàng Hậu đau thương đến tuyệt vọng. Không thể không nói, bình thường nhìn Hiền phi sạch sẽ thanh cao nhưng tay so với Đức phi lại càng hung ác, ngoan lệ hơn.

"Nương nương, nô tỳ không cảm thấy việc này khả nghi chút nào. Đi Nội vụ phủ lấy chút thuốc màu cũng hợp lý, vì Tôn Dung hoa vốn thích vẽ tranh, nhưng nàng ta lại sai người chỉ lấy một ít chu sa, việc này dễ dàng khiến người khác sinh nghi. Hoàng Thượng đến trung cung hỏi, nàng ta không chờ được liền cho Tiểu Vinh Từ đi tìm hiểu tin tức, đích thực là chột dạ." Tú Trúc thấy Kỳ Quý phi nhíu mày suy nghĩ việc này, liền mang suy nghĩ của mình ra mà lý giải một phen.

Bên cạnh Kỳ Quý phi cũng không thiếu người dễ sai sử, nếu mình không bày mưu tính kế, chỉ là một nha hoàn không đầu óc thì đã sớm xuống địa ngục cùng mấy thứ quý chết oan kia. Nghĩ đến đây, Tú Trúc không khỏi rung mình một cái.

Kỳ Quý phi liếc nhìn nha hoàn này vài lần, "Người nói cũng không sai, chỉ là bản cung cảm thấy có chút kỳ quặc, Tôn Dung hoa làm như vậy quả thật khiến cho người khác không đoán ra được động cơ."

Nghe lời này, Tú Trúc liền im lặng, trong hậu cung này làm gì nữ nhân nào có thể chân chính để người khác nhìn thấu bản thân? Cho dù có gốc như Đức phi thì có đôi khi cũng vì bản thân mình mà hành động.

"Cũng chỉ là một Dung hoa chết mà thôi, hậu cung này người chết không thiếu." Kỳ Quý phi nhếch môi cười, đột nhiên nhớ tới Đức phi đang bị cấm túc, cười hỏi: "Đức phi mấy ngày nay có quy củ không?"

"Hồi nương nương, mấy ngày nay Đức phi không ầm ĩ cũng không làm khó người khác, chỉ an tâm mà ở trong Đức Sang cung." Tú Trúc liền trả lời, đuôi mắt hơi lộ ra vui vẻ. Mắt đảo của Kỳ Quý phi khẽ nhướng lên, cười nói: "Đức phi mấy ngày nay sợ là nhàm chán sắp chết rồi, ngày nào cũng ở Đức Sang cung sao chép kinh Phật, thanh thân sắp theo kịp Thái Hậu lão nhân gia rồi."

"Đức phi sao có thể cùng Thái Hậu đánh đồng được, Thái Hậu đã lễ Phật hơn một năm rồi, Đức phi này phỏng chừng chỉ có thể yên lặng một tháng." Tú Trúc vội vàng cười nói tiếp.

Kỳ Quý phi đắm chiêu, cười cười: "Cũng đúng, Đức phi sao có thể cùng Thái Hậu đánh đồng, Thái Hậu năm đó làm những chuyện như vậy quả thật làm

cho bản cung... theo không kịp."

Đừng nhìn hàng ngày Thái Hậu có bộ dạng hiền lành thân cận, bà ta năm đó đúng là đập lên thi thể chất chồng để bò tới địa vị cao quý như hiện nay, quay đầu nhìn lại chính là máu tươi đầy đất. Cho nên, Kỳ Quý phi nàng cho đến bây giờ làm chuyện gì cũng không nương tay, thủ đoạn của Thái Hậu không thể chỉ học ngày một ngày hai mà được. Ngóng trông mãi, cuối cùng nàng cũng đứng ở vị trí cao nhất là nàng! Dối mặt mà xem, cả hậu cung này ngoại trừ nàng còn có ai thích hợp hơn cho vị trí này, cho dù có là gia tộc cường đại như Hoa Lê Nguyệt cũng không phải đối thủ của nàng, cuối cùng còn phải rơi vào kết cục bi thảm!

Nghe Kỳ Quý phi nói lời này, Tú Trúc không nói thêm gì nữa, không phải người nào cũng có thể mở miệng bàn luận về Thái Hậu. Chỉ là Kỳ Quý phi ngẫu nhiên lộ ra ánh mắt đã tâm khiến Tú Trúc rất nhanh nghiêm nghị lại, nếu chủ tử muốn vị trí đó nhất định phải thành công, nếu không đã có thể tưởng tượng được kết cục vạn phần bi thảm, nha hoàn như các nàng cũng sẽ cùng bị vạ lây, bị xúi quẩy! Trường Nhạc cung, trầm điện.

Diệp Linh Surong nghe đến tin tức không còn là bí mật kia, khoé môi khẽ nhếch lên thành nụ cười. Cúi đầu uống trà, cho đến khi chén trà đã cạn, để lại lên bàn, thân nhiên nói: "Không nghĩ tới Hoàng Thượng so với ta còn lãnh khốc vô tình hơn." Vốn chỉ muốn Tôn Dung hoa này bị biếm lãnh cung thôi, không ngờ Hoàng Thượng lại trực tiếp ban cho nàng ta ba thước lụa trắng, để nàng ta thống khoái mà chết. Như vậy cũng tốt, tránh đến lúc đó nàng ta đang sống mà bị mình hù đến sợ mà chết.

"Nương nương có muốn thêm trà không?" Vân Kiều thấy chén trà đã hết, liền hỏi một câu.

"Không cần, uống quá nhiều ngược lại sẽ không tốt cho thân thể." Diệp Linh Surong cự tuyệt, bưng chén trà kia lên tinh tế quan sát thật lâu, động tác này làm cho Vân Kiều không thể hiểu nổi.

"Đừng xem Phở Nhị Thanh Trà này mùi vị nồng đậm, thường thức đúng cách là phải xét trên hương vị, bất quá càng về sau sẽ phát hiện nó càng đáng chất, đến tốt cùng là thơm nhiều hơn hay chất nhiều hơn?" Diệp Linh Surong cầm chén trà xoay một vòng, khẽ vuốt vuốt, ánh sáng trong mắt cùng với sắc đen của đồng tử giao trộn lẫn nhau, làm cho người khác không rõ thâm ý bên trong.

Vân Kiều cùng với Mặc Nguyệt, Bội Hoàn nghe lời này đều nhíu mi cảm thấy thực là khó hiểu.

Vân Kiều thoáng suy nghĩ, rồi cười nói: "Nương nương đã hỏi sai người rồi, nô tỳ chưa từng thưởng thức qua hương vị của Phở Nhị Thanh Trà, hơn nữa cũng không có lá gan dám đánh giá nước trà mà Hoàng thượng cùng các chủ tử dùng hàng ngày."

Diệp Linh Surong cười khê: "Ngược lại là do ta quên. Bất quá, theo ta thấy, mỗi người thưởng trà không phải ai cũng thưởng ra hương vị giống nhau, nếu là Kỳ Quý phi hoặc Hiền phi thì nhất định sẽ thấy hương thơm nhiều hơn vị đáng chất..."

Mấy người Vân Kiều nhìn nhau, không nói tiếng nào, cũng không biết nên nói sao cho đúng.

"Nương nương, An Mỹ nhân ở Cam Tuyền cung đến đây." Một người đang trầm mặc, đột nhiên Ngô Đoàn từ cửa điện đi vào bẩm báo.

Diệp Linh Surong nghe xong có vài phần hứng thú, ha ha cười ra tiếng: "Không biết ngọn gió nào lại thổi An Mỹ nhân đến đây? Còn không mau mời nàng ta đi vào."

Tiếng nói vừa dứt, Ngô Đoàn còn chưa kịp đi ra mời người vào thì đã thấy An Mỹ nhân tiến đến. Thân thể mềm mại như lá liễu, vẻ mặt thanh thuần, chỉ là con người sạch sẽ mọi ngày, hôm nay đã trộn lẫn không ít tạp chất. Vừa vào cửa, con người đã dừng lại trên bức Hồng Liên vẽ đàn cá vui đùa, nhưng rất nhanh đã dời đi ánh mắt, bên trong thoáng qua vẻ ghen tỵ.

"Diệp tỷ tỷ, lâu như vậy người cũng không đến Cam Tuyền cung của ta ngồi một chút, muội muội nhớ người nên liền tìm tới đây." An Mỹ nhân cười nói, trong giọng nói mang theo vài phần hờn dỗi. Diệp Linh Surong trong lòng cười thầm, có phải An Mỹ nhân đã nghĩ mình là người đứng đầu Cam Tuyền cung không? Thế nên mới trách mình không tới Cam Tuyền cung của nàng ta ngồi chơi, mà Cam Tuyền cung kia sao lại là của nàng ta? Cho dù Uyển Quý tần mất cũng không tới phiên nàng ta, một người có thân phận như vậy vào ở chủ điện.

Thu hồi sự coi thường vào trong lòng, Diệp Linh Surong cười nói: "An muội muội sao lại oán trách ta rồi, ta đến điện của người đã hai lần, ngược lại muội muội người cũng nên đến chỗ của ta xem một chút chứ, ta cũng rất tưởng niệm người đó." Dứt lời, liền kéo tay làm cho nàng ta ngồi xuống bên cạnh mình.

"Diệp tỷ tỷ nhớ thương muội muội, làm cho muội muội thụ sủng nhược kinh đây." An Mỹ nhân cười nói, bàn tay bị Diệp Linh Surong nắm cảm thấy có vẻ lạnh buốt.

"An muội muội sao lại nói như vậy, tỷ tỷ đây lúc nào cũng nhớ người hết." Diệp Linh Surong vỗ vỗ tay của nàng ta, thân mật nói. Bỗng nhiên cảm giác được bàn tay kia có cảm giác hơi lạnh, khẽ kinh ngạc: "Muội muội bị phong hàn sao? Tay đã lạnh đến như thế này rồi."

Vừa nghe đến phong hàn, sắc mặt An Mỹ nhân trắng bệch, nhớ tới Uyển Quý tần vì bị phong hàn mà chết thể thảm, không khỏi vội vàng phủ nhận nói: "Diệp tỷ tỷ quá lo lắng, muội muội thân thể tính hàn chứ không phải bị phong hàn đâu."

"Thì ra là vậy, như thế tỷ tỷ cũng an tâm." Diệp Linh Surong thở phào nhẹ nhõm, một bộ dáng thập phần quan tâm An Mỹ nhân.

Hai người ngồi tán gẫu hồi lâu, Diệp Linh Surong âm thầm suy đoán, An Mỹ nhân này vô duyên vô cớ tìm đến mình, hiện tại lại cùng mình đàm luận tỷ muội tình thâm, tình huống không khỏi có chút buồn cười.

Đợi đến khi không còn lời nào để nói nữa, An Mỹ nhân mới ra khỏi trắc điện của Diệp Linh Sương.

"Mặc Nguyệt, người ở cửa cung nhìn nàng ta, không cần đi theo, chỉ cần ngó xem nàng ta đại khái đi phương nào rồi trở lại nói với ta." Diệp Linh Sương thân nhiên nói, ý cười đối với An Mỹ nhân vừa nảy hoàn toàn biến mất.

"Nô tỳ hiểu, xin nương nương yên tâm." Mặc Nguyệt đáp, đợi đến lúc An Mỹ Nhân rời đi, đến cửa cung Trường Nhạc cung, xa xa nhìn xem An Mỹ nhân đi hướng nào.

Chứng kiến An Mỹ nhân lo lắng đi vào Lưu Vân cung của Hiền phi, Mặc Nguyệt cảm thấy căng thẳng, thì ra là như vậy. Xem ra vẫn là nương nương nhà mình thông minh, đoán trước được mọi việc. Mặc Nguyệt đi vào, còn chưa mở miệng, Diệp Linh Sương cười khẽ một tiếng, hỏi: "An Mỹ nhân đi Lưu Vân cung?"

"Bẩm nương nương, đúng là vậy." Mặc Nguyệt cúi đầu trả lời, không nghĩ đến trong lòng chủ tử đã sớm biết.

"Thôi, vừa rồi bị nàng ta quấy rầy, hôm nay ta có chút mệt mỏi." Diệp Linh Sương nhẹ nhàng nhắm mắt, nửa nằm trên giường nệm nghỉ ngơi.

An Mỹ nhân, người thông minh như vậy cũng chỉ là con cò trong tay Hiền phi thôi. Nếu quả thật Hiền phi phái người tới giám thị ta, vậy Hiền phi kia cũng quá coi thường ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Sinh thần của Hiền Phi

Editor: Nhiên Thực tần

Beta: Vy tu nghị

Cuối cùng ngày giỗ của Hoa Hoàng hậu cũng đã qua, trong lòng các phi tần dù có sợ hãi cũng dần dần cảm thấy yên tâm hơn.

Ngày giỗ vừa qua thì sinh thần của Hiền phi cũng đến. Chúng phi tần đều thầm nghĩ mấy ngày nay đều không có chuyện gì tốt.

Nên khi sinh thần của Hiền phi diễn ra thì các phi tần mới cảm thấy nổi bất an không còn nữa, mà vui vẻ tới chúc mừng. Mà các phi tần tới chúc mừng này chỉ sợ là những người dối trá tới xem cuộc vui, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ vui mừng.

Mặc dù có chuyện ma quái vừa xảy ra ở Trung cung, Tôn Dung hoa thì bị Hoàng Thượng ban cho ba thước lụa trắng nhưng cũng không làm ảnh hưởng gì đến tâm tình vui sướng của người nào cả.

Lúc Lý Phúc Thăng tới Thương Loan điện, Đại Yến Đế đang cúi đầu phê duyệt tấu chương với vẻ mặt nghiêm nghị. Hắn thấy Lý Phúc Thăng đứng bên cạnh mình đã lâu mà không dám nói gì thì thân nhiên nói: "Lý Phúc Thăng, từ khi nào mà người trở nên rụt rè như vậy? Có chuyện thì cứ nói thẳng ra." Tay Đại Yến Đế cầm bút vẫn không dừng viết, ghi một vài chữ trên tấu chương.

Lý Phúc Thăng vội cúi đầu: "Bẩm Hoàng Thượng, nô tài có sai sót, vừa rồi thấy Hoàng Thượng vô cùng chú tâm, cho nên không dám vì chuyện nhỏ mà quấy rầy Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế cười một tiếng: "Cho dù là chuyện nhỏ nhưng đã khiến Tổng quản thái giám người tự mình tới bẩm báo thì ắt cũng không phải chuyện quá nhỏ nhặt."

Lý Phúc Thăng suy nghĩ một chút mới nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi có nha hoàn Tú Trúc của Kỳ Quý phi tới đây bẩm báo, ngày mai chính là sinh thần của Hiền phi. Tuy nói đây là chuyện của Hậu cung, cũng không nên quấy rầy Hoàng Thượng, nhưng Kỳ Quý phi cùng Hiền phi cùng phân vị, vượt quyền như vậy cũng không tốt. Cho nên cũng không biết là nên giải quyết như thế nào, thỉnh Hoàng Thượng cho ý kiến."

"Nàng sợ vượt quyền sao?" Đại Yến Đế đột nhiên nói một câu có ý sâu xa làm Lý Phúc Thăng lập tức cúi đầu nhìn xuống.

Vốn những chuyện này nên để Hoàng hậu đứng ra an bài tất cả. Những phi tần từ Tàn vị trở lên sẽ nghe theo sự an bài của Hoàng hậu. Còn một ít phi tần phân vị thấp đang được sủng ái thì Hoàng hậu sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng một hai câu. Thật ra đồ ăn và hoa quả trong yến tiệc cũng đã được sắp xếp xong xuôi từ lâu. Hoàng Thượng cũng sẽ góp ý, nếu như thấy không phù hợp thì sẽ nói đôi câu, nhưng cũng không quan tâm cho lắm.

"Lý Phúc Thăng."

"Bẩm, có nô tài." Đại Yến Đế đột nhiên gọi một tiếng làm cho Lý Phúc Thăng lập tức đứng thẳng, nghiêm nghị đáp.

"Người đi một chuyến đến Đan Nguyệt cung của Kỳ Quý phi truyền lại ý của trẫm. Bấy lâu nay trong hậu cung ngột ngạt nên tổ chức náo nhiệt một chút, để nàng an bài chu đáo, cho tất cả mọi người vui vẻ một phen." Đại Yến Đế nhẹ nhàng nói. Tuy miệng hắn nói làm cho vui vẻ một chút nhưng vẻ mặt vẫn u ám nghiêm nghị.

"Nô tài tuân lệnh." Lý Phúc Thăng cúi đầu, nhưng trong lòng cũng đã hiểu rõ vài phần. Hậu cung gần đây đúng là có chút buồn tẻ. Đầu tiên là Uyển Quý tần nổi điên bị ban cho rượu độc. Sau đó là đến Trung cung xảy ra chuyện ma quái, cuối cùng tra ra được là do Tôn Dung hoa làm, Tôn Dung hoa liền được ban cho ba thước lụa trắng.

Trong lòng mọi người dù có vui mừng thì cũng chỉ có thể mừng thầm ở trong lòng, ngoài mặt thì ai cũng làm ra vẻ lo lắng trùng trùng.

Lúc này, Lý Phúc Thăng tuân lệnh rời khỏi Thương Loan điện đi tới Đan Nguyệt cung.

Kỳ Quý phi không nghĩ là Hoàng Thượng sẽ phái Lý công công tự mình tới đây, lại còn mang tới tin tức đó. Sắc mặt nàng chợt cứng lại nhìn Lý Phúc Thăng cười nói:

"Làm phiền Lý công công rồi, người về nói với Hoàng Thượng, bản cung nhất định sẽ an bài yến tiệc sinh thần lần này thật tốt."

Tiếng nói vừa dứt liền đưa bàn tay mềm mại trắng nõn lên búi tóc được vấn kiêu Lan Hoa Chi rút xuống một cây trâm được nạm vàng điểm xuyên một viên ngọc tinh xảo đặt vào trong tay Lý Phúc Thăng: "Lý công công cũng đã vất vả rồi, cây trâm này cũng không phải vật gì đáng giá, nhưng cũng coi như đây làm một ít tâm ý của bản cung."

Lý Phúc Thăng đã sớm hiểu đạo lý đối nhân xử thế ở Hậu cung. Đây cùn không phải lần đầu hắn nhận lễ vật của Đan Nguyệt cung, cho nên nở nụ cười tự nhiên nhận lấy cây trâm kia cẩn thận cho vào trong tay áo rồi cúi thấp đầu nói: "Đa tạ Kỳ Quý phi ban thưởng, nếu như không còn chuyện gì nữa, vậy nô tài xin được phép cáo lui."

Kỳ Quý phi mỉm cười gật đầu. Đến khi thân ảnh của Lý Phúc Thăng đi khuất khỏi cửa của Đan Nguyệt cung, nụ cười trên mặt liền biến mất, ung dung ngồi trên nhuyễn tháp, cười lạnh một tiếng.

Tú Trúc đứng bên cạnh toàn thân run lên, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Nương nương có muốn uống trà không ạ?"

Kỳ Quý phi liếc nhìn nàng: "Uống trà thì có ích lợi gì chứ, chả lẽ nó giúp cho tâm tình của bản cung tốt lên sao?" Thanh âm có vài phần lãnh khí, cười nói: "Vốn tưởng rằng sinh thần của Hiền phi rơi vào lúc này thì sẽ không có ai còn tâm tình để chúc mừng nàng ta. Không ngờ rằng Hoàng Thượng lại muốn mượn sinh thần của nàng ta để giải tỏa bầu không khí nặng nề trong Hậu cung này. Vậy nên nói là Hiền phi gặp được may mắn, hay là bản cung gặp xui xẻo đây?"

Tú Trúc còn chưa kịp đáp lời thì lại nghe một tiếng cười duyên của nàng: "Không thể tưởng được, không thể tưởng được. Khi Hoa Lê Nguyệt kia còn sống đã giúp đỡ Hiền phi rất nhiều, thật không ngờ rằng khi chết rồi nàng ta cũng vô tình giúp đỡ Hiền phi. Không uống công Hoa Lê Nguyệt khi còn sống xem Hiền phi nham hiểm kia là tỷ muội thân cận."

Kỳ Quý phi nói xong liền mỉm cười, trong giọng nói có chút trào phúng còn mang theo cả chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Một người đã chết cũng có thể làm cho Kỳ Quý phi cười nhạo trên nỗi đau của người đó. Thực sự có thể thấy Kỳ Quý phi này đối với Hoa Hoàng hậu tràn đầy hận ý.

Có ý chỉ của Hoàng Thượng, Kỳ Quý phi cũng không dám chậm trễ. Tuy nói là vì Hiền phi mà an bài yến tiệc sinh thần, lại còn phải tổ chức thật náo nhiệt, trong lòng tự nhiên cũng có chút không thoải mái. Nhưng thấy tất cả đều do một tay mình an bài cho nên cũng có chút vui vẻ. Kỳ Quý phi và Hiền phi cùng phân vị nên nàng thực sự thỏa mãn.

Kỳ Quý phi chuẩn bị lệnh cho Tú Trúc đưa danh sách món ăn, điểm tâm và trái cây sử dụng trong yến tiệc sinh thần đến Thương Loan, thì Lý Phúc Thăng tới truyền khẩu dụ, Hoàng Thượng tối nay sẽ ở lại Đan Nguyệt cung. Kỳ Quý phi vô cùng vui mừng, cũng không quên trọng thưởng cho Lý Phúc Thăng. Lý Phúc Thăng làm Tổng quản thái giám đã lâu, mà những lần được sủng phi ban thưởng cho rất nhiều, có thể tích được một ngân kho (nơi lưu trữ tiền bạc, trang sức, đồ quý giá) nhỏ.

Lý Phúc Thăng tiếp nhận ban thưởng của phi tần như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân, những chuyện này Đại Yến Đế biết rất rõ ràng, nhưng cũng ngầm cho phép.

Tiền Lý Phúc Thăng đi xong, Kỳ Quý phi bắt đầu tắm rửa, đốt hương. Có rất nhiều sủng phi ở Hậu cung thích dùng hoa nhài để tắm. Nàng còn nhớ rõ Hoàng Thượng từng khen ngửi hương thơm trên người nàng, mùi thơm này đích thực chỉ thích hợp khi ở trên người nàng. Lúc ấy vì sự cao ngạo trong lòng nên tất nhiên là nàng cảm thấy vui mừng liền ghi nhớ câu nói của Đại Yến Đế trong lòng.

Thấy canh giờ đã đến, Kỳ Quý phi liền tới cửa điện đứng chờ. Ngay tức khắc có tiếng của thái giám truyền tới, Kỳ Quý phi liền nở một nụ cười mà nàng cho rằng đó là nụ cười đẹp nhất, ánh mắt nhìn đoàn người đi đến. Đại Yến Đế dẫn đầu từng bước một tiến đến gần nàng.

"Đêm tối gió lạnh, đã để ai phi đợi lâu." Đại Yến Đế nở nụ cười yếu ớt.

Kỳ Quý phi liền hành lễ với hắn, cười quyến rũ một cái, mặt lộ rõ vẻ phong tình: "Hoàng Thượng đến Đan Nguyệt cung tất nhiên là thân thiếp phải vui mừng vạn phần, cho nên đứng chờ lâu một chút cũng không sao."

Nụ cười của Đại Yến Đế giữ nguyên không thay đổi. Trong đầu bỗng dung thoáng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thuần mỹ tinh xảo. Nhớ tới lời nói thẳng thắn thừa nhận việc đứng chờ của nàng, chợt cảm thấy cô gái trước mặt thật quá sức giả tạo.

"Vào trong đi, ái phi đừng đứng đây nữa, nếu như nàng bị cảm lạnh sẽ đau lòng." Đại Yến Đế cười nói nhưng không kéo tay của nàng ta dẫn vào trong, nụ cười kia vẫn hoàn mỹ vô cùng, cũng chỉ có hân mĩ biết được thâm ý ẩn sau nụ cười đó, lập tức đi vào trong điện.

Biết rõ Đại Yến Đế không thích điểm tâm quá ngọt, Kỳ Quý phi liền ra lệnh cho phòng bếp nhỏ làm một chút điểm tâm nhìn ngon miệng nhưng lại không quá ngọt ngào bày ở trên bàn. Thấy Đại Yến Đế cầm một miếng lên ăn thử, trong lòng nàng mừng rỡ vô cùng.

"Điểm tâm này cũng không tệ!" Đại Yến Đế khen, nuốt một miếng điểm tâm nhỏ xuống bụng.

"Hoàng Thượng thích là được rồi." Trong lòng Kỳ Quý phi đang vui sướng thì Đại Yến Đế lập tức nói một câu: "Ngày mai là yến tiệc sinh thần của Hiền phi, nàng cho người làm món điểm tâm này để chúng phi tần đều có thể được nếm thử."

Lời này làm cho nụ cười của Kỳ Quý phi cứng lại. Nhưng nàng ta rất nhanh lấy lại tâm trạng làm bộ như không sao, tiếp tục cong môi nói: "Ngày mai thiếp sẽ sai phòng bếp làm nhiều một chút."

Sau đó Kỳ Quý phi lập tức đưa danh sách các món ăn, điểm tâm và hoa quả dùng trong yến tiệc ngày mai cho Đại Yến Đế: "Hoàng Thượng, người xem một chút. Đây là danh sách đồ ăn mà thần thiếp sai người chuẩn bị cho yến tiệc ngày mai của Hiền phi muội muội."

Đại Yến Đế chỉ tùy ý nhìn lướt qua, cười nhạt nói: "Trẫm rất yên tâm khi giao phó việc này cho ái phi nên cũng không cần thiết phải xem lại. Chẳng qua, nếu chỉ sắp xếp hai bàn tiệc thì có phải quá mức đơn giản không? Ngày xưa vào những ngày vui như vậy Thái hậu nhất định sẽ cho mời mấy gánh hát vào cung biểu diễn. Gánh hát Hồng Viên cũng không tệ đâu. Ái phi cho mời mấy gánh hát tiến cung biểu diễn hí khúc cũng tốt, như vậy cũng thêm phần náo nhiệt." Đại Yến Đế vừa nói vừa cầm bàn tay mềm mại, trắng nõn như bạch ngọc lên vỗ nhẹ.

Kỳ Quý phi cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười quyến rũ: "Hoàng Thượng yên tâm, ngày mai thần thiếp sẽ an bài chuyện này thỏa đáng." Hai con mắt đầy vẻ phong tình đào hoa làm cho người nhìn cảm thấy triu mến. Nhưng giờ khắc này đôi mắt chim ưng của Đại Yến Đế lại sáng cực kỳ, không tồn tại chút ham muốn nào.

"Canh giờ cũng không còn sớm, ái phi cùng trẫm nên nghỉ ngơi thôi." Đại Yến Đế nâng khuôn mặt kiều mị kia lên, cúi đầu khẽ hôn lên khóe miệng, ôm Kỳ Quý phi tới giường, màn chướng hồng nhạt rơi xuống che đi cảnh xuân phong tình bên trong.

Lý Phúc Thăng đứng ở bên ngoài cửa một lúc, thấy nến trong điện đã tắt, liền căn dặn mấy tiểu thái giám cùng cung nữ coi chừng bên ngoài cửa Đan Nguyệt cung vài câu, rồi cũng tạm thời đi nghỉ ngơi. Trong lòng hắn không khỏi sinh ra vài phần cảm thán. Hoàng Thượng, người cũng nên bồi bổ thân thể một chút, gần đây thời gian ân ái của người càng ngày càng ngắn rồi. Nghĩ đến như vậy liền quyết định ngày mai sẽ đi tìm Tiết Thái y ở Thượng Y cục chuẩn bị một chút thuốc bổ.

"Nương nương, hôm nay giờ Thân có tiểu thái giám của Đan Nguyệt cung tới nói, ngày mai là sinh thần của Hiền phi, Kỳ Quý phi có mở một yến tiệc nhỏ mời các phi tần trong Hậu cung tới góp vui, thêm phần náo nhiệt." Vân Kiều bẩm báo với Hinh tần đang đọc sách. Thấy nàng hơi nheo nheo mắt liền đẩy cây nến đến gần một chút.

Diệp Linh Sương đặt cuốn sách trong tay xuống, khẽ cười: "Ta thấy từ giờ Tỵ hôm nay, Kỳ Quý phi đã bận rộn chuẩn bị, xem ra ngày mai yến tiệc sinh thần của Hiền phi sẽ rất náo nhiệt đây."

"Nô tì có chỗ không hiểu, vì sao yến tiệc sinh thần lần này lại phá lệ náo nhiệt đến vậy?" Vân Kiều nhìn chủ tử nhà mình với ánh mắt nghi ngờ hỏi.

"Chẳng phải là do Hoàng Thượng hạ lệnh sao, nếu không Kỳ Quý phi nào dám làm vậy chứ." Diệp Linh Sương thần nhiên nói. Nhưng đột nhiên thay đổi, phá lệ nở một nụ cười tươi tắn: "Nghe nói đêm nay Hoàng Thượng nghỉ tại Đan Nguyệt cung của Kỳ Quý phi?"

Vân Kiều ngưng lại, gật đầu nhẹ. Con mắt Diệp Linh Sương sụp xuống. Hoàng Thượng làm như vậy chẳng phải là vừa tát một cái thật đau rồi lại cho một miếng táo ngọt sao. Thật muốn biết bây giờ trong lòng Kỳ Quý phi đang nghĩ cái gì. Nếu như trong tình huống này mà Kỳ Quý phi còn có thể cười được thì nàng ta đúng thật là không đơn giản.

Khẽ ngáp một cái, Diệp Linh Sương có chút buồn ngủ: "Vân Kiều, người cũng đi nghỉ ngơi đi, đã trễ thế này rồi mà còn lôi kéo người cùng xem sách, ta thực sự có chút áy náy."

Vân Kiều cười duyên: "Nương nương như vậy làm nô tì ngại chết mất. Đêm nay đến lượt nô tì gác đêm, nương nương không ngủ được muốn đọc sách, thì tất nhiên là nô tì phải hầu hạ người rồi." Nói xong liền hầu hạ Hinh tần đi ngủ, xong tiền tới chỗ cây đèn Hoàng Thượng ban thường thối tắt rồi rón rén đi ra ngoài.

Diệp Linh Sương ở trên giường trở mình, khóe miệng khẽ nở nụ cười, rất mong đợi được xem thái độ của các phi tần trong yến tiệc sinh thần của Hiền phi vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tranh phong tương đối

Edit: Linh Quý cơ

Beta: Tâm Quý tần

Kỳ Quý phi tổ chức sinh thần cho Hiền phi tại Lê Lạc viện, ước chừng là khoảng ba bàn tiệc rượu lớn, tất cả phi tần đều đã đến rồi. Một số phi tần phân vị thấp như Quý nhân, Sung nghi được sủng ái cũng được dự. Diệp Linh Sương tới không trễ quá cũng không sớm quá, lúc nàng tới đã có rất nhiều phi tần đang ở đó cười đùa với nhau.

"Nha, Hình tần tỷ tỷ đến rồi." An Mỹ nhân đang cười đùa thì thấy Diệp Linh Sương, vội vàng đứng lên, cười nói với nàng. Bên ngoài, An Mỹ nhân không gọi Diệp Linh Sương là Diệp tỷ tỷ mà chỉ xưng phân vị của nàng thôi. Là vì nàng cũng không muốn trước mặt nhiều người như vậy bày ra cái gọi là tỷ muội tình thâm thôi. Bên cạnh An Mỹ nhân là một vài Tiểu nghi cùng Quý nhân, các nàng nhìn thấy vị Hình Tần đang được sủng ái tới liền vội vàng cười cười với nàng rồi thêm vài lời khách khí.

Quan Tiệp dư ngồi bên cạnh cũng chỉ thần nhiên nhìn nàng một lần, các nàng còn chưa có đủ tư cách để tham gia loại yến tiệc này, nhưng không nhìn xem người ta có thân phận gì. Bất quá, Kỳ Quý phi mời các nàng cũng coi như nể mặt lắm rồi, Hình Tần thì thôi, nhưng An Mỹ nhân này nghe nói ở Minh Vũ quốc cũng chỉ là con gái phú thương. Nghĩ đi nghĩ lại, Quan Tiệp dư trong lòng càng thêm khinh bỉ, nàng đường đường là con gái quan Nhị phẩm Nhạc tỉnh Tuần phủ thế nhưng cùng bọn người không có giá trị này tranh giành tình cảm, trong lòng tất nhiên rất không thoải mái.

Người từ từ nhiều dần lên, Diệp Linh Sương không khỏi nhìn mấy bàn phía trên cao, phần lớn bọn họ là người đứng đầu lục cung. Tây Cung Dương Chiêu nghi, cùng cung với Phùng Chiêu viện, Tường Tu nghi của Băng Lãnh cung, Đan Linh cung Tiểu Tu viện. Mặc dù Tiểu Tu viện đứng đầu một cung nhưng danh tiếng lại không bằng Tôn Dung hoa vừa mất, không biết trong lòng nàng ta là bi thương hay hi vọng đây. Bất quá bây giờ trên gương mặt nàng ta cười nhẹ nhàng, một thân váy hồng phấn dài, thoát nhìn thập phần vui mừng.

Kỳ Quý phi mở tiệc rượu, theo đường quanh co khúc khuỷu mà đến, chúng phi đang cười riu rít vội vàng hành lễ rồi tán dương. Bữa tiệc này bày trong đình, một bên có thể thấy hồ cá, trong hồ có cá chép vàng bơi qua bơi lại, bên kia lại có vài đoá Bạch Liên.

"Hoa sen thật đẹp, đáng tiếc hoa tốt như thế nào cũng khoe sắc không được lâu." Kỳ Quý phi đột nhiên cảm thán một câu, khoé mắt khẽ nhìn về phía cuối hành lang, miệng cười nhạt.

"Tỷ tỷ nói đúng, loài hoa cũng có lúc héo tàn." Dương Chiêu cơ cười tiếp lời, bất quá thấy thân ảnh nơi xa kia lập tức im lặng.

Bỗng dưng, tất cả các vị phi tần đều không hẹn mà cùng đứng lên, ngay cả Kỳ Quý phi cũng vậy, về mặt cung kính nhìn về nữ nhân đang chậm rãi đi tới. Nữ nhân này mặc dù đi chậm rãi, có vẻ hơi lớn tuổi nhưng lại lộ ra vẻ trầm ổn, tướng mạo cũng xinh đẹp,

"Ngân phi tỷ tỷ, người đến rồi, lúc này chúng ta còn đang tính xem chừng nào người mới ra khỏi cung đây." Phùng Chiêu viện hơi cười thẳng thừng nói, thoát nhìn cùng Ngân phi có chút quen thuộc.

"Vất vả bọn muội muội nhớ mong, đều ngồi đi, chắc không phải là bản cung đến đây phá hư náo nhiệt của các người chứ?" Ngân phi cười nhạt, thấy mọi người nhường chỗ cho nàng, cũng không nhiều lời, trực tiếp ngồi xuống. Chúng phi tần thấy nàng đã an tọa cũng lục tục kéo nhau ngồi xuống.

Ngân phi cùng Cúc phi lúc Đại Yến Đế còn chưa đăng cơ đã đi theo, mặc dù gia thế không quá cường đại, cũng không phải vạn lần sủng ái, nhưng trong hậu cung này tư chất lại sâu nhất. Đại Yến Đế cũng là thập phần tôn kính hai người này. Lúc trước Đại Yến Đế đăng cơ, phụ thân hai vị này là trọng thần, mang tất cả tài lực của mình ra ủng hộ hắn, chèn ép đám người ủng hộ Nhị Hoàng tử, phần ân tình tự nhiên Hoàng thượng cũng sẽ không quên. Về sau, Cúc phi sinh hạ Nhị Hoàng tử mà Ngân phi cũng đã có một vị công chúa.

"Mấy ngày không thấy, Kỳ Quý phi, muội muội lại càng chói lọi nha." Ngân phi quan sát Kỳ Quý phi vài lần, cười nói. Lời này nếu là người khác nói thì có ý tứ chửi bới, nhưng Ngân phi nói ra lại thấy tự nhiên.

"Ngân phi tỷ tỷ cũng thướt tha thùy mị hơn." Kỳ Quý phi cười đáp, thấy khoé miệng Ngân phi cười cũng làm như không thấy.

"Ai, già rồi, già rồi, bệnh lớn bệnh nhỏ tới không ngừng. Kỳ Quý phi nếu như rảnh rỗi thì tới chỗ của ta ngồi chơi, bản cung cả ngày rất nhàm chán." Ngân phi cười hơi nói, người không biết sẽ cho rằng Ngân phi nhiệt tình, nhưng tinh tế nghe lại mới phát hiện Ngân phi đang cười nhạo Kỳ Quý phi không thể độc tài hậu cung nắm giữ quyền lực như Hoàng hậu, cũng cả ngày nhàm chán vô sự.

Kỳ Quý phi cụp mắt xuống, cười đáp: "Ngân phi bây giờ vẫn còn trẻ tuổi, sao lại tự nói mình là lão nhân? Không phải dung nhan ngài vẫn đẹp như hoa sao?" Nhưng cũng chỉ là hoa cúc mà thôi, Kỳ Quý phi trong lòng cười lạnh. (Beta: cúc a~~)

"Hoa? Bản cung cũng không dám làm những thứ như vậy, nở được mấy ngày thì lại tàn, đúng là làm cho người ta tiếc hận. Ngược lại bản cung lại cảm thấy cây xanh trăm năm rất tốt, bốn mùa thường thanh." Ngân phi không giống lúc trước nói lời khách khí, đối với Kỳ Quý phi cười càng thêm sáng lạn. Nàng là nhất phẩm phi, cũng sẽ không để cho Kỳ Quý phi đứng đầu tứ đại chính phi đến phủ đầu ra oai.

Các phi tần khác vội vàng cuối đầu, ý không muốn cuốn vào ám đấu của hai người họ.

"Đứng rồi, sao không gặp Cúc phi?" Không muốn cùng kỳ Quý phi đấu võ miệng, Ngạn phi đột nhiên dời đề tài.

"Ngạn phi tỷ tỷ không biết rồi, hôm qua bản cung phái người truyền lời, Cúc phi đã nói là không tới được, chỉ sợ là bệnh tình lại thêm nghiêm trọng." Kỳ Quý phi tiếc hận thở dài.

Hậu cung mọi người đều biết Cúc phi sinh hạ Nhị Hoàng tử xong thì thân mình không còn tốt như lúc trước, sau lại vô ý nhiễm phong hàn, đến tận hôm nay vẫn chưa khỏi hẳn. Vì việc này, Hoàng thượng liên tiếp không sủng hạnh nàng ta nữa, chỉ ngẫu nhiên tới Thuý Ngọc cung thăm một lát. Mọi người không biết nên nói nàng ta đáng thương hay là có phúc, có Nhị Hoàng tử coi như là củng cố địa vị của mình, nhưng vì vậy lại mất đi ân sủng của Hoàng thượng. Đây cũng có thể coi là lợi bất cập hại.

Nghe thấy có người nhắc tới Cúc phi, Diệp Linh Sương trong mắt thoáng vụt qua vẻ thương tiếc, tiếp tục bình thường tán gẫu cùng các phi tần khác, đương nhiên thanh âm không dám áp đảo cái người có địa vị cao nhất trong đám phi tần hậu cung này.

Mấy người trầm mặc một lát, đột nhiên Phùng Chiêu viện nghi hoặc lên tiếng, "Sao không gặp Đức phi của Đức Sang cung vậy?" Lời này vừa nói ra không ít người đã che miệng cười trộm.

"Phùng Chiêu viện chắc đã quên, Đức phi bị Hoàng thượng cấm túc, bản cung đương nhiên không dám cãi thánh chỉ để cho nàng ra khỏi Đức Sang cung đến dự Khánh sinh yến này bình thường này." Kỳ Quý phi cười nhạt nói, mấy chữ này vừa nói xong, hàm xúc ý tứ. Hôm nay là Khánh sinh yến của Hiền phi, Kỳ Quý phi lại nói đây chỉ là tiệc của người bình thường, đây là không đem Hiền phi để trong mắt.

Ngạn phi nghe xong lời này cũng chỉ cười cười, chính mình quả nhiên không còn trẻ, Kỳ Quý phi này ngược lại có vài phần giống mình lúc trẻ, đều muốn đem tất cả mọi thứ giấu dưới chân, đứng ở nơi cao nhất trong hậu cung. Nhưng mà không ngờ năm đó Đại Yến Đế lúc vừa đăng cơ lại nghe lời Thái hậu cưới Hoa Lê Nguyệt dòng chính nữ của Hoa Đại Tướng quân làm Hoàng hậu. Mọi người đều biết vị Tướng quân lúc trước ủng hộ Tiên Đế phế truất lập ấu, ủng hộ Nhị Hoàng tử Tề Thiên làm tân hoàng. Quả nhiên bất kể hiềm khích lúc trước a, Thái hậu lão nhân gia quả nhiên đã thành tính.

"Ha ha, bản cung đến trễ, mọi người chớ trách a." Xa xa truyền đến tiếng Hiền phi cười nói. Hôm nay Hiền phi vẫn Phi Thiên Kế, lại cài trâm vàng khảm hồng ngọc cùng trâm ngọc tua rua, tai mang khuyên tai điểm thuy vàng, một thân cung trang vàng óng ánh điểm theo hai dải tua dải theo thân váy, trang phục thập phần phú quý lấn át tất cả mọi người.

Kỳ Quý phi ánh mắt trầm xuống, Hiền phi này ăn mặc như vậy là để cho ai xem, không phải hôm nay là vinh quang của nàng ta sao, ha ha, quả nhiên tự biết lượng sức mình.

Hôm nay là sinh thần của Hiền phi, đương nhiên chúng phi tần đều đứng dậy chúc mừng, tràng diện này nhất thời náo nhiệt vô cùng.

"Hiền phi lại để cho chúng ta chờ." Ngạn phi cười nói.

"Hoá ra là Ngạn phi tỷ tỷ, muội muội sớm nghĩ tới Ban Mai cung ngồi một lát, chỉ là gần quả thực quá bận rộn, tỷ tỷ chớ trách ta nha." Hiền phi cười đáp. Không thể không nói, Hiền phi là một mỹ nhân, trang phục lại lộng lẫy tinh xảo, cho dù là nữ nhân như nàng cũng nhìn nhiều vài lần.

Hiền phi vào chỗ của mình, các món ăn lần lượt được dâng lên, Hiền phi nhìn một bàn đầy các món phong phú, không khỏi cười nói với Kỳ Quý phi: "Hai ngày nay thật là vất vả cho Kỳ Quý phi rồi, qua mấy tháng nữa đến sinh thần của Quý phi, bản cung sẽ chuẩn bị thật tốt."

Kỳ Quý phi đang vui vẻ thì dừng lại, nhưng lập tức lại bày ra nụ cười thay thế, "Sinh thần bản cung cứ tùy ý mà làm, trong cung cũng không thể chịu được nhiều lần khánh sinh yến náo nhiệt như vậy, Hoàng thượng không thích xa xỉ, cũng sẽ không cho phép lập lại." Lời này nghe vô cùng tự nhiên, đây là Kỳ Quý phi đang ám chỉ Hiền phi sinh thần quá mức xa xỉ, sau đó lại nhắc tới Hoàng thượng, lần này Khánh sinh yến của Hiền phi long trọng như vậy bất quá để hoà hoãn từ khí ngọt ngào nơi hậu cung, có gì đáng để kiêu ngạo cùng khoe khoang?

Hiền phi sắc mặt lập tức tái đi, rất nhanh quét một vòng các phi tần khác, cười nói: "Bọn muội muội đều tùy ý dùng bữa đi, chớ có quá mức câu nệ, cứ tự nhiên như trong điện của mình là được."

Diệp Linh Sương cùng mọi người đồng dạng cười nói phải, nhìn phi tần ngồi ở bàn thứ nhất đã động thủ nàng mới nâng đũa. Cũng được, những món trân quý này rất lâu chưa ăn, khoẻ miệng tràn đầy vui cười. Hiền phi, người gọi chúng ta là muội muội tốt, lại ngồi ăn cùng các phi tần không hề sợ gây thù hằn, vậy thì người quá tự tin rồi.

Diệp Linh Sương đang muốn kẹp một miếng cá Hải Long ăn, còn chưa kịp vươn tay thì An Mỹ nhân ngồi bên cạnh che miệng lại nôn ra, mà nàng ta vừa cắn một miếng cá Hải Long xong, thấy vậy nhiều người liền đi đến xem.

"An muội muội, người sao vậy?" Diệp Linh Sương vỗ vỗ lưng nàng ta, khoẻ mắt thì lại liếc về bàn của Ngạn phi kia, quả nhiên thấy Hiền phi Mạnh Hàm Ngọc ngẩn ngơ, trong lòng đã hiểu.

Kỳ Quý phi mặc dù không vui nhưng khoẻ miệng lại cười nhạt, phân phó người bên dưới, "Người đâu, còn không đỡ An Mỹ nhân tới Y Cục xem, có lẽ là chuyện vui rồi."

Hiền phi sắc mặt trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: An Mỹ nhân mang thai

Edit: Chang Phi

Beta: Nhã Quý Phi

An mỹ nhân được cung nhân của Kỳ quý phi đỡ ra khỏi yến tiệc náo nhiệt, đi đến thái y cục.

Ngân phi cười sáng lạn: "Theo kinh nghiệm của bốn cung, An mỹ nhân sợ là đã có, ha ha. Hôm nay thật là song hỷ lâm môn, không nghĩ tới trong bữa tiệc sinh thần của Hiền phi muội muội lại có tin vui này, Hoàng Thượng mà biết nhất định rất cao hứng."

Lời này của Ngân phi làm cho sắc mặt của Hiền phi càng thêm khó coi. Nàng hầu hạ Đại Yến Đế nhiều năm cũng không có thai, còn An mỹ nhân này tổng cộng mới hầu hạ được bốn năm lần liền mang thai! An mỹ nhân mang thai cũng không sao, dù sao phẩm cấp của nàng ta cũng không đủ tư cách nuôi dưỡng công chúa hoàng tử, nhưng tuyệt đối không nên phát hiện ra chuyện đó ở sinh yển của nàng!

Mọi người đều biết con nối dõi của Hoàng Thượng đơn bạc, trong hậu cung mới có một hoàng tử, hai công chúa. Mấy năm trước có một Quý cơ được Hoàng Thượng sủng hạnh qua một lần, cái bụng kia có chí tiên thủ liền mang thai. Lúc đấy Đại Yến Đế còn chưa có con, cho nên đặc biệt coi trọng cái thai này, về sau Quý cơ quả nhiên sinh hạ được một hoàng tử, chính là Đại hoàng tử, còn được gửi nuôi dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu Hoa Lê Nguyệt. Chỉ là, còn chưa được bao lâu Đại hoàng tử bị chết non, quý cơ kia thương tâm quá độ, không lâu sau bị trượt chân rơi xuống ao chết. Đây xem như là bí sử hậu cung, đám phi tần không dám nhiều lời, nhưng là đại bộ phận mọi người đều biết được. Việc này mặc dù mặt ngoài không liên quan tới Hoàng Hậu, thế nhưng mà ai cũng không rõ sao đứa nhỏ này lại trùng hợp bị chết non như vậy, việc này ở trong lòng Đại Yến Đế vẫn còn tồn tại chút khúc mắc với Hoàng Hậu đấy.

Cũng không lâu lắm, tiểu thái giám đưa An mỹ nhân đi thái y cục chạy chậm trở về, hồi bẩm với Kỳ quý phi: "Nương nương, An mỹ nhân được chẩn đoán đã mang thai hơn một tháng."

Lúc sau, lại cẩn thận liếc Kỳ quý phi rồi mới nói thêm một câu: "Là Tiết thái y giỏi nhất đến xem bệnh, không sai được."

Đôi mắt Kỳ quý phi hơi đỏ, cười nói: "Ha ha, rất tốt, lập tức đi Thương Loan điện hồi báo Hoàng Thượng biết."

Vừa mới nói xong lại ngăn cản nói: "Vẫn nên chờ một lát đi, lúc này chắc Hoàng Thượng đang dùng cơm trưa, đợi một canh giờ nữa rồi đi."

"Vâng." Tiểu thái giám cung kính nói, đứng lui sang một bên.

"Đúng rồi, đã sắp xếp cho An mỹ nhân nghỉ ngơi thật tốt chưa?" Kỳ quý phi lại hỏi.

"Nương nương yên tâm, sau khi An mỹ nhân được chẩn đoán là mang thai, nô tài đã đưa An mỹ nhân trở về sùng điện Cam Tuyền cung rồi. Tiết thái y còn kê chút ít thuốc dưỡng thai, chắc nha hoàn bên cạnh của An mỹ nhân đã đi lấy thuốc rồi." Tiểu thái giám cẩn thận trả lời.

"Tốt, tốt, lát nữa sẽ có thưởng." Kỳ quý phi hài lòng cười nói, thái giám vội cúi đầu tạ ơn.

Một bàn tiệc rượu còn lại, mọi người ăn đều không thấy ngon, vui vẻ trên mặt Hiền phi cũng giảm bớt. Nói mấy câu chúc mừng xong, mọi người liền tán đi. Cuối cùng, Kỳ quý phi còn không quên bỏ lại một câu: "Tối nay mọi người lại tới đây, bốn cung đã sắp xếp một sân khấu kịch."

Mọi người cười yếu ớt đáp lời, đợi mấy phi tần phẩm cấp cao đi trước, bọn người Diệp Linh Sương mới dần dần theo sau rồi khỏi.

Đêm nay mấy vở diễn trên sân khấu kịch đều là chuẩn bị cho sinh thần của Hiền phi, nhưng xem ra lại có chút biến đổi rồi.

An mỹ nhân có thai, đây mới là chuyện đáng giá để ăn mừng. An mỹ nhân giọng khách át giọng chủ như vậy, không biết Hiền phi sẽ cảm thấy như thế nào? Diệp Linh Sương nhếch môi, ánh mắt trong lúc vô tình đảo qua Ngân phi đi ở đằng trước, khoe miệng càng thêm mấy phần vui vẻ, quả nhiên mấy ngày này Ngân phi sống rất thoải mái rồi. Nếu có bản lĩnh như vậy, sao không ngồi lên ghế Thục phi đi? Sợ là người đã sớm nhìn chằm chằm vào vị trí tư phi kia rồi phải không? Nhưng thật tiếc, cuối cùng người cũng già rồi, cần gì phải tranh cùng một đám người mới, cứ an phận như vậy là được. Nếu người vẫn đã tâm bình khí yên như trước kia thì đừng trách ta không nhớ đến tình cảm ngày xưa...

Lúc Lý Phúc Thăng đi qua bẩm báo sự tình, Đại Yến Đế vừa dùng xong bữa trưa không bao lâu, đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Lý Phúc Thăng nhỏ giọng gọi: "Hoàng thượng."

Nếu là chuyện khác hẳn còn có thể lui lại, nhưng chuyện lớn như vậy vẫn nên sớm nói ra thì hơn.

Đại Yến Đế chậm rãi mở mắt, ngồi dậy: "Chuyện gì?"

Lý Phúc Thăng hạ thấp thanh âm, trả lời: "Vừa rồi Kỳ quý phi sai người tới thông báo, nói là... Nói là Cam Tuyền cung An mỹ nhân được chẩn là đã

mang thai được tầm một tháng." Càng nói đến đoạn sau, Lý Phúc Thăng càng thêm lo lắng.

Đại Yến Đế hơi sững lại một lát, hai mắt nhắm lại: "Lý Phúc Thăng, không phải trăm đã nói mỗi lần xong việc đều phải đưa qua một chén thuốc bổ sao, ngươi coi lời trăm nói là gió thoảng bên tai?"

Lời nói tuy rất bình thản, nhưng Lý Phúc Thăng biết lúc này Đại Yến Đế đang vô cùng tức giận, liền quỳ rạp xuống mặt đất: "Hoàng thượng thứ tội. Nô tài chắc chắn là mỗi lần đều sai người đưa thuốc bổ đi, mấy lần trước đều thấy An mỹ nhân rất nhu thuận, tự mình uống hết. Về sau nô tài liền không nhìn chăm chăm vào nữa, nào có thể đoán được..." Lý Phúc Thăng cúi đầu, tự biết việc này là sai lầm của hắn, thấy bình thường An mỹ nhân kia đều mang một bộ dáng hồn nhiên, không nghĩ tới sẽ vụng trộm đồ thuốc bổ đi. Quả nhiên, nữ nhân trong hậu cung đều không thể khinh thường, là hắn nhất thời đã quá chủ quan.

"Được rồi, ngươi đứng lên đi, lát nữa mang chút ít thuốc bổ an thai qua đó." Đại Yến Đế thản nhiên nói một câu.

Trong nội tâm Lý Phúc Thăng có hơi hồ nghi nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đứng lên lui sang một bên.

Đại Yến Đế đã ngồi lại nhuyến tháp duyệt tấu chương, trong ánh mắt buông xuống loé lên tia tinh quang, trong lòng cười lạnh một tiếng. An mỹ nhân quả thật là càng ngày càng lớn mật rồi, bất quá, hắn cũng không ngại thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhỏ này của nàng.

Lúc biết Lý Phúc Thăng mang thuốc bổ và đồ ban thưởng của Hoàng Thượng đến Cam Tuyền cung, Hiền phi tức giận gạt cả bàn đồ vật xuống đất. Mà An mỹ nhân đang nằm trên giường thì lại cười vui sướng, nàng có thai! Nàng mang thai đứa trẻ của Hoàng Thượng!

Lúc Lý Phúc Thăng đối mặt với An mỹ nhân, sắc mặt của hắn không được tốt lắm, nhưng vẫn truyền ý chỉ của Hoàng Thượng, để cho nàng dưỡng thai thật tốt. An mỹ nhân sau khi nghe được càng thêm cao hứng, xem ra Hoàng Thượng rất thích đứa bé này. Nhưng là, Đại Yến Đế cũng chỉ sai Lý Phúc Thăng đưa đồ đến, chính bản thân hắn lại không tới thăm, An mỹ nhân vẫn thấy có chút thất vọng.

Sau khi Diệp Linh Sương trở lại Trường Nhạc cung, Vân Kiều đã biết được tin tức An mỹ nhân mang thai, sắc mặt có chút lúng túng.

"Nương nương, bụng của An mỹ nhân cũng không chịu thua kém, mới mấy lần như vậy liền mang thai." Ngữ khí của Mặc Nguyệt có vẻ rất khó chịu, Bội Hoàn cũng không cao hứng, chỉ có Vân Kiều trầm mặc không nói gì.

Diệp Linh Sương thản nhiên nhìn Vân Kiều đang cúi đầu: "Vân Kiều, ngươi thấy thế nào?"

Vân Kiều hơi cá kình, không nghĩ tới chủ tử chủ động hỏi nàng, suy nghĩ một lát mới đáp: "Hồi nương nương, nô tỳ lại cảm thấy lúc này An mỹ nhân mang thai cũng không phải là một chuyện tốt."

Lời này vừa nói ra, Mặc Nguyệt và Bội Hoàn đều nghi ngờ nhìn về phía nàng.

Diệp Linh Sương cười nhẹ: "Ngươi nói ta nghe một chút xem."

"Hôm nay vốn là sinh nhật của Hiền phi, vào lúc này An mỹ nhân lại phát hiện có thai. Cho dù An mỹ nhân là người của Hiền phi, Hiền phi cũng không chịu được cảnh bị người khác tát vào mặt như vậy. Còn nữa, thân phận An mỹ nhân thấp kém, cho dù có thai, đến lúc sinh hạ hoàng tử hoặc công chúa cũng không thể tự mình nuôi dưỡng. Nếu hoàng tử hoặc công chúa được ôm đến chỗ kẻ khác, người làm mẹ ruột như nàng phải cố gắng lắm mới có thể chịu đựng." Vân Kiều chậm rãi nói, sắc mặt bình tĩnh.

Diệp Linh Sương cười ra tiếng rồi đột nhiên dừng lại: "Đâu chỉ đơn giản là cố hết sức chịu đựng như vậy, ngươi cho rằng Hiền phi sẽ để cho nàng ấy thuận lợi sinh hạ đứa bé sao?" An mỹ nhân này vẫn quá ngốc, nàng cho rằng có đứa bé thì thân phận của nàng cũng sẽ cao lên? Cho dù nàng may mắn bảo vệ được đứa trẻ trong bụng, nhưng trong mười tháng hoài thai lại không thể thị tẩm, đến lúc đó Hoàng Thượng sớm đã quên mất mỹ nhân này sang một bên, nếu có cũng chỉ là thoáng nhớ đến đứa bé trong bụng nàng mà thôi. Còn nữa, lỡ như sinh con mà thân thể xảy ra việc gì bất trắc thì không tốt, đến lúc đó cũng đừng mong được Hoàng Thượng sủng ái, đứa trẻ thậm chí cũng không còn là của ngươi nữa."

Nghe những lời này, ba người kẻ cả Vân Kiều đều đổi sắc mặt, sau đó lại giả bộ như không có việc gì xảy ra, cúi đầu xuống, nhưng trong lòng đại khái đã hiểu rõ ngọn nguồn. Nếu như vậy, hiện tại chủ tử cũng không thích hợp để mang thai, phẩm cấp vẫn quá thấp, phải là chủ một cung mới có quyền được nuôi dưỡng hoàng tử công chúa. Mấy người bọn họ không khỏi cảm thán trong lòng: Chủ tử của các nàng khi nào mới chịu bực lộ tài năng?

Diệp Linh Sương nghi ngại xong liền tùy ý xem sách. Vân Kiều đã đổi sách thuốc cây hồng bì lần trước, mượn tới một quyển khác. Tiết thái y vốn tưởng là phi tần hậu cung nào đó đang nhầm chán nên mới cho mượn một quyển sách thuốc vô dụng kia, nào ngờ nha đầu lần trước lại một lần nữa đến tìm hắn. Tiết thái y nghĩ, có lẽ vị chủ tử này thực sự hứng thú với sách thuốc, liền nghiêm túc cho mượn một vài quyển. Diệp Linh Sương lật từng tờ một, mỗi lúc bàn tay lật giấy dừng lại ở một trang sách, đôi mắt lại loé lên, một lát sau mới lật sang trang khác.

Xem được hồi lâu, tiểu thái giám chỗ Kỳ quý phi mới tới Trường Nhạc cung bẩm báo, nói sân khấu kịch đã chuẩn bị tốt, gánh hát Hồng Viên cũng đã đến đông đủ. Diệp Linh Sương tất nhiên không dám chậm trễ, liền bước lên liền đi đến Lê Lạc Viên.

Sân khấu kịch bày ở một khoảng đất trống trong Lê Lạc Viên, bên dưới đài đã dọn bàn dựa theo vị trí. Kỳ quý phi cùng Hiền phi đang ngồi đợi mọi người. Diệp Linh Sương tìm chỗ của mình rồi ngồi xuống, vừa vịn ở hàng thứ hai cách chỗ Hiền phi không xa. Không bao lâu sau, các phi tần cũng lục tục kéo đến.

"Hiền phi, hôm nay chính là thọ tinh của ngươi, tập hát này tất nhiên phải giao cho ngươi, ngươi tới chọn mấy bài đi." Kỳ quý phi cười nói, giao tập hát vào tay Hiền phi.

Hiền phi thoải mái cười cười: "Bổn cung cũng không hiểu những thứ này, Kỳ quý phi là người tinh thông, không bằng người chọn đi." Sau đó lại đưa tập hát trở về chỗ cũ.

Đôi mắt hoa đào của Kỳ quý phi nhướn lên, cũng không hề từ chối, lúc này mới cười nói: "Nếu thế, để bổn cung làm thay cũng được." Nàng tùy ý xem một lượt, chọn lấy mấy bài rồi chỉ cho thái giám ở bên cạnh xem. Thái giám sau khi hiểu ý liền cung kính lui xuống.

Trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ bánh ngọt cùng dưa và trái cây. Diệp Linh Sương nhàm chán bóc mấy quả nhãn, nhưng thấy bánh ngọt ở bên cạnh cũng không tệ liền ăn thêm vài miếng.

"Ha ha, bánh ngọt Kỳ quý phi tỷ tỷ chuẩn bị coi như không tệ, ngon miệng đến cực điểm, bổn cung trước kia cũng chưa từng được ăn qua." Có người đã nói ra những lời Diệp Linh Sương muốn nói, nàng ngẩng đầu nhìn, hoá ra là Phùng chiêu viện luôn lăm miệng kia.

Lời này vốn là lời nịnh nọt, lại làm cho khuôn mặt yêu mị của Kỳ quý phi trầm xuống. Ngon miệng, sao lại không ngon được! Vì muốn làm được bánh ngọt mà Hoàng Thượng ưa thích, nàng đã bỏ ra bao nhiêu công sức. Thế nhưng Hoàng Thượng chỉ nói một câu liền chia bánh ngọt cho mấy nữ nhân này ăn, thật đúng là không nể tình nàng dù chỉ một chút!

Chỉ chớp lát sau, rèm trên sân khấu mở ra, có con hát mặc đồ hóa trang bắt đầu hát lên, nhưng giọng điệu lại cực kỳ thô lương khiến người nghe không khỏi rơi lệ.

Hiền phi đen mặt, Kỳ quý phi, người có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đùa giỡn

Edit: Chang Phi

Beta: Nhã Quý Phi

"Kỳ quý phi, vở diễn này cũng quá mức bi thương rồi, chẳng lẽ người quên hôm nay là sinh nhật của bổn cung sao?" Hiền phi lạnh giọng nói.

"Ha ha, Hiền phi đừng vội, vở diễn này nửa trước là bi thương, nhưng về sau vai chính sẽ viên mãn, mà kết cục cũng là tất cả đều vui vẻ." Kỳ quý phi không nhanh không chậm nói, thấy sắc mặt Hiền phi vẫn không tốt, khéo miệng chỉ thần nhiên nâng lên. Nàng không hề nói gì, chuyên tâm xem diễn, thỉnh thoảng phụ xướng vài câu, tâm tình rất tốt.

"Hoàng thượng giả lâm." Một thanh âm bén nhọn truyền đến. Chúng phi tần đều kinh ngạc, nhanh chóng đứng lên phúc thân hành lễ với Đại Yến Đế, kẻ đang đập lên ánh trăng mà tiền vào.

"Các ái phi thật có nhã hứng, không cần đa lễ, nhanh đứng lên đi." Đại Yến Đế cười vang nói. Đã có thái giám đưa nhuyển tháp đến từ sớm, Đại Yến Đế hơi hát trường bào, ngồi xuống. Lúc này chúng phi tần lúc này mới cùng nhau ngồi xuống.

Lúc này vở diễn vừa vặn đã đến đoạn vai chính được đại đoàn viên, thoát nhìn thật là vui mừng, Đại Yến Đế nhếch môi: "Mặc dù trẫm không thích nghe diễn, nhưng lúc này cũng cảm giác được sự vui mừng trong đoạn hát kia, vở diễn này không tệ."

Vừa nghe đến đây, Hiền phi nhíu mi, Hoàng Thượng đương nhiên không phát hiện ra đoạn trước thật thê thê oán oán, nếu xem được thì sao còn có thể bình luận như vậy. Nhưng mà ngoài miệng nàng cũng không nói thêm điều gì, nàng biết rõ Hoàng Thượng không thích người hay sinh sự. Huống chi lúc này tâm tình Hoàng Thượng cũng không tệ, nàng tuyệt đối không thể vì một ít việc nhỏ này mà quấy rầy nhã hứng của Hoàng Thượng. Tối nay nhất định Hoàng Thượng sẽ ở lại Lưu Vân cung của nàng, đây xem như là lệ cũ ở hậu cung đi.

Kỳ quý phi cũng có chút nhẹ nhàng thở ra, cười lớn nói: "Nếu Hoàng Thượng muốn đến, nên cho người phân phó một tiếng, để thiếp cùng Hiền phi cũng sớm chuẩn bị cho Hoàng Thượng ít dưa, trái cây và bánh ngọt." Dứt lời, nàng liếc nhìn thái giám đang đứng bên cạnh, tiểu thái giám lập tức hiểu ý mang đến một cái bàn nhỏ, một lát sau lại dâng lên dưa, trái cây tươi mới cùng bánh ngọt.

"Ái phi có lòng." Đại Yến Đế cười nói, cầm một khối bánh ngọt, bắt đầu ăn. Hắn lên tiếng khen: "Quả nhiên giống hương vị lần trước trẫm ăn ở Đan Nguyệt cung của ái phi. Chúng ái phi đều nếm thử, bánh ngọt này mùi vị không tệ đâu."

Đại Yến Đế vừa nói, trong nội tâm chúng phi tần đã hiểu rõ, bánh ngọt này là do Kỳ quý phi vì muốn nịnh nọt Hoàng Thượng mà chuẩn bị. Không nghĩ tới Hoàng Thượng lại chia bánh ngọt này cho các nàng cùng thưởng thức, trong nội tâm cũng không khỏi sinh ra mừng thầm. Chúng phi tần cười vui vẻ, nhao nhao ăn bánh ngọt trong mâm, chỉ cảm thấy hương vị bây giờ so với lúc nãy càng ngon hơn, ai cũng đều vui mừng hả dạ.

"An mỹ nhân đang có thai, đêm nay không đến được, phòng bếp của ái phi nếu còn bánh ngọt, đợi lát nữa hãy sai người đưa cho nàng ấy một ít đi." Đại

Yến Đế vừa mới ăn xong một khối bánh màu vàng tươi, đột nhiên nói như vậy.

Kỳ quý phi khó hiểu dừng tay một chút, cười nói: "Chỗ thiếp có rất nhiều loại, Hoàng Thượng cứ yên tâm, phần của An mỹ nhân tất nhiên không thể thiếu. Thiếp cho rằng, An muội muội được Hoàng Thượng nhớ đến như vậy, cho dù không thể xem diễn kịch thì trong lòng nhất định cũng rất mừng rỡ."

Hoàng Thượng nói lời này không biết là vô tình ý hay là cố ý đánh vào thể diện của Hiền phi, ở sinh nhật của Hiền phi lại cố ý nhắc đến một nữ nhân khác, lại là nữ nhân vừa được phát hiện có thai. Cho dù Hiền phi có rộng lượng cũng rất dễ bị lòng đố kỵ làm choáng váng đầu óc, Kỳ quý phi tất nhiên là không ngại thêm một mối lửa nữa.

Quả nhiên, lúc Kỳ quý phi thăm dò xét Hiền phi, thấy trong mắt nàng có hận ý loé qua, dù không thấy được nhưng cũng biết bàn tay giấu trong tay áo tay đang nắm chặt lại. Khóe miệng Kỳ quý phi khẽ cười, cuộc đời nàng thích nhất là xem chó cắn chó, nhất là loại bình thường rất trầm mặc nhưng đến lúc cắn người lại rất lợi hại.

Diệp Linh Sương ngồi cách mấy người đó không xa, tất nhiên nghe rõ bọn họ nói gì. Trong lòng nàng rất vui vẻ, Kỳ quý phi sợ là muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi rồi, chỉ là không biết Hiền phi này có bao nhiêu phân lượng, có thể đối phó với kẻ địch như Kỳ quý phi nghĩ hay không đây.

Vì rảnh rồi đến nhàm chán, Diệp Linh Sương liền ăn thêm mấy khối bánh ngọt, âm thanh nhấm nuốt vốn rất tinh tế nhẹ nhàng, nhưng đối với người tập võ lại nghe được rất rõ. Đại Yến Đế cũng có chút nhàm chán khi xem con hát ở trên đài biểu diễn, đột nhiên nghe được một hồi thanh âm nhấm nuốt rất nhỏ, trong nội tâm buồn cười, không biết là phi tần nào thêm ăn như vậy. Cái miệng nhỏ không ngừng nghỉ ăn từ dưa đến trái cây, bánh ngọt, cũng không cách nào kiềm lại được.

Hiếu kỳ, Đại Yến Đế quay lại, quét mắt về chỗ phát ra tiếng, muốn tìm xem là người nào. Rốt cuộc hẳn lại phát hiện người nợ thật sự là Hinh tần ở Trường Nhạc cung. Lúc này hai mắt nàng chăm chú nhìn trên đài, tay ngọc thon thon thì cầm một khối bánh ngọt đưa lên miệng, tướng ăn rất đẹp mắt, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn khẽ cắn từng miếng, mắt to lấp lánh, nhìn rất chói mắt.

Đại Yến Đế hơi cười, cảm thấy cũng không nhàm chán như lúc trước nữa, xoay người tiếp tục xem diễn trên đài, trong lòng lại nghĩ đến bộ dáng ham ăn của tiểu nữ nhân kia. Lúc Đại Yến Đế hơi quay đầu đi, các phi tần tất nhiên là tranh thủ thời gian giải tỏa, giả bộ như cúi đầu nhìn mâm dưa và trái cây, hoặc bày ra bộ dáng xem cuộc vui, tất nhiên là không thấy lúc Đại Yến Đế nhìn qua Hinh tần, trong mắt có vui vẻ loé qua.

Nghe diễn hí một hồi lâu, Đại Yến Đế cũng thấy mệt mỏi, chậm rãi đứng lên, nhìn qua đám phi tần đằng sau lưng, cười nói: "Hôm nay xem diễn cũng không tệ, chúng ái phi cũng mệt mỏi rồi, đều sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Chúng phi tần cúi đầu phúc thân, một đoàn người lục đục kéo nhau ra về. Lúc chỉ còn lại Kỳ quý phi cùng Hiền phi, Kỳ quý phi nhìn Đại Yến Đế cười cười: "Hoàng thượng cùng Hiền phi đi trước một bước, thiếp còn phải thu thập mấy thứ này một lát."

Đại Yến Đế đang chuẩn bị cúi tay nắm lấy tay Hiền phi, bị lời này cắt ngang, bàn tay liền dừng lại một chút, thay đổi phương hướng cầm chặt tay Kỳ quý phi, vô nhẹ nhẹ mu bàn tay bóng loáng, thương tiếc nói: "Hôm nay ái phi vất vả rồi, cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, những thứ này tạm gác lại để ngày mai lại thu dọn."

Kỳ quý phi đỏ mặt, hé miệng cười nói: "Thiếp không sao, mỗi ngày đều nhàn rồi, giờ bận rộn một chút cũng tốt."

Nghe được lời này, ánh mắt Đại Yến Đế phút chốc trở nên lạnh lẽo, rồi lại lập tức che kín bằng vui vẻ, cười nhẹ: "Vậy ái phi liền vất vả một chút, ngày khác trầm lại đến gặp người."

Dứt lời, ánh mắt chuyển sang Hiền phi đang đứng một bên. Vì lúc này Hiền phi bị Kỳ quý phi đột nhiên cắt ngang, trong lòng có hận ý, lúc này thấy Đại Yến Đế nhìn sang lại ngay lập tức bày vẻ ngượng ngùng. Ánh mắt hai người giao nhau, Đại Yến Đế không khỏi lên tiếng tán thưởng, cười nói: "Khi trước không nhìn kỹ ái phi, hôm nay lại thấy ái phi so với ngày bình thường còn động lòng hơn mấy phần, một thân trang phục này cũng thực đẹp."

"Tạ Hoàng Thượng tán thưởng, chỉ cần Hoàng Thượng thích là được." Hiền phi dịu dàng nói, hai người tựa như sóng vai mà đi, bàn tay Đại Yến Đế tùy hứng ôm lấy nữ tử bên người.

Sinh nhật Hiền phi, tất nhiên là Đại Yến Đế muốn nghỉ ở lưu Vân cung. Lý Phúc Thăng sớm đã chuẩn bị, cùng hai hàng cung nhân đi theo sau lưng Đại Yến Đế và Hiền phi, đi về hướng Lưu Vân cung. Bọn họ nghe thấy tiếng hai người phía trước nhỏ nhẹ trêu đùa, nhưng cũng coi như không thấy, toàn bộ đều cúi đầu.

Kỳ quý phi nhìn hai bóng lưng chậm rãi đi xa, sắc mặt thản nhiên, khóe miệng bỗng hiện ra một nụ cười lạnh. Hiền phi, chẳng lẽ người không phát hiện, lúc Đại Yến Đế tán thưởng trang phục của người cực kỳ đẹp, trong mắt hẳn xen lẫn sự lạnh lẽo sao? Cách ăn mặc này của người quá mức rêu rao, cho dù Hoàng Hậu còn trên đời cũng sợ sẽ bị người áp xuống, người không biết thu liễm tính tình thật làm cho bốn cung... vô cùng cao hứng!

Sinh nhật náo nhiệt của Hiền phi coi như là đã qua, trong hậu cung quả nhiên không nặng nề nữa, phi tần các nàng lại trở về như lúc trước.

Sau khi đến hai cung thỉnh an trở về, Diệp Linh Sương tùy ý dùng một chút điểm tâm, vốn định tiếp tục xem sách thuốc, trong đầu đột nhiên xẹt qua một gương mặt quen thuộc. Nàng không khỏi thở dài trong lòng, gọi Vân Kiều: "Vân kiều, thay ta chuẩn bị đồ, lát nữa ta muốn đi Tích Ngọc cung một chuyến."

"Nương nương đi chỗ đó làm gì?" Vân Kiều khó hiểu hỏi, tính tình chủ tử nàng cũng biết được vài phần, có đôi khi trong lòng nghi ngờ hỏi ra, chủ tử chẳng những sẽ không trách tội còn khen ngợi thêm, lúc này lập tức hỏi ra nghi ngờ của mình.

Ở chính điện Tích Ngọc cung là Cúc phi, người có thời gian vào cung lâu nhất. Những điện bên cạnh là của các cung nữ lương thiện không quá được sủng ái. Thêm nữa, Cúc phi còn bị bệnh, đến nay vẫn chưa khỏi. Chúng phi tần chỉ muốn cách xa nơi đó một chút, mà chủ tử thì ngược lại, nàng ấy muốn đi đến chỗ đó.

Lúc trước, Đại Yến Đế cũng thường đến Tích Ngọc cung thăm Cúc phi hoặc đến gặp Nhị hoàng tử, nhưng hiện tại số lần đến đó cũng giảm dần.

"Hôm qua ở bữa tiệc sinh nhật Hiền phi, ta nghe nói Cúc phi bệnh khá nặng, ta cũng nên đi thăm một chút." Diệp Linh Sương thần nhiên nói.

Thấy Vân Kiều định nói gì đó nhưng lại thôi, nàng không khỏi cười khẽ một tiếng: "Bệnh đó cũng không phải là bệnh lây nhiễm, người đã quên Nhị hoàng tử vẫn được nuôi dưỡng ở Tích Ngọc cung đây sao?"

Bên ngoài Tích Ngọc cung có chút lạnh lẽo, cửa cung có một tiểu thái giám trông coi, nhìn thấy cách ăn mặc của Diệp Linh Sương liền biết là phi tần được sủng ái. Hắn vội cúi đầu thành lễ, trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Diệp Linh Sương mỉm cười nhẹ gật đầu, đi tới chính điện Tích Ngọc cung, cửa chính điện có hai nha hoàn đứng canh giữ, nghe nói người trước mắt là Hình tần ở Trường Nhạc cung, đương nhiên không dám lạnh nhạt, vội tiến vào trong điện thông báo cho Cúc phi. Chỉ chốc lát sau cửa điện từ trong mở ra, nha hoàn lúc trước cúi đầu nói: "Hình tần nương nương mời vào."

Trên giường một nữ tử sắc mặt trắng bệch nửa nằm nửa ngồi, mơ hồ có thể thấy được phía dưới vẻ tái nhợt đó là sự xinh đẹp hiếm có. Thấy Hình tần tiến đến, nàng ta đặt bộ y phục nhỏ vừa mới thêu được một nửa sang bên cạnh, cười nhẹ với nàng: "Hình tần muội muội tùy ý ngồi đi."

"Lúc này muội muội đến đây có quấy rầy Cúc phi tỷ tỷ không?" Diệp Linh Sương ngồi xuống ghé ở bên cạnh, cười hỏi.

Cúc phi cười khẽ lắc đầu: "Tích Ngọc cung này của bốn cung quá mức hui quạnh, Hình tần muội muội có thể tới, bốn cung rất cao hứng, nào có bị quấy nhiễu gì. Đã sớm nghe những hạ nhân kia nói chuyện phiếm, nói dung mạo của Hình tần ở Trường Nhạc cung giống như thiên tiên, nay nhìn thấy đúng thật là như vậy, đến bốn cung cũng rung động không thôi." Lời nói này rất bình tĩnh, không có trào phúng hay ao ước, coi như lòng nữ nhân này sớm đã không gợn nổi một tia sóng, âm điệu cũng không có nửa phần phật phồng.

Diệp Linh Sương từ chối cho ý kiến, chỉ cười nhẹ. Nàng nhìn đến bộ đồ nhỏ xinh đẹp bên người Cúc phi, trong lòng chảy qua tình cảm ấm áp, trên mặt không khỏi thán phục lên tiếng: "Cúc phi tỷ tỷ, xiêm y này là làm cho nhị hoàng tử sao, rất tinh xảo."

Vừa nghe người ngoài nhắc tới con của mình, trong mắt Cúc phi dường như loé qua một tia cảnh giác, thần nhiên nói: "Trong lúc rảnh rỗi tùy tiện làm thôi, để cho Hình tần muội muội chê cười rồi."

Diệp Linh Sương đương nhiên đã nhận ra Cúc phi có cảnh giác, trong lòng thờ dài, nhìn xung quanh một lúc thấy nhị hoàng tử không có ở đây, theo bản năng lên tiếng: "Đứa nhỏ Minh Hiền không ở trong điện sao?"

Nàng nói xong lời này, trong lòng Cúc phi đột nhiên nhảy dựng lên, cặp mắt thoáng kinh ngạc rồi nhanh chóng tối dần đi. Hình tần này đến cùng là có ý gì? Nếu nàng ta định làm gì liên lụy đến Minh Hiền, cho dù thân thể nàng chỉ có thể nửa sống nửa chết, nàng nhất định sẽ khiến nàng ta không được sống thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngẫu nhiên gặp gỡ

Edit: Linh Quý Cơ

Beta: Nhã Quý Phi

Diệp Linh Sương cười yếu ớt, sự tươi sáng trong mắt biến mất, thay vào đó là vẻ âm trầm: "Cúc phi tỷ tỷ không cần lo lắng nhiều, muội muội chỉ đơn giản là thích trẻ con thôi. Hậu cung quá mức nặng nề, quay qua quay lại, lúc nào cũng thấy các phi tần hậu cung mang khuôn mặt tươi cười giả dối, thật sự khiến cho người ta tâm sinh phiền muộn. Muội nghe nói thân thể Cúc phi tỷ tỷ không tốt, nên đến Tích Ngọc cung thăm tỷ, không có ý gì khác." Trong chớp mắt, Diệp Linh Sương đã chuyển đề tài đến bệnh tình của Cúc phi.

Cúc phi có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Linh Sương, muốn tìm ra chút manh mối từ trong mắt nữ tử này, nhưng nhìn hồi lâu vẫn không thấy có điểm gì bất thường. Rốt cuộc nữ nhân này quá mức đơn thuần hay là tâm cơ quá sâu? Nàng ấy không sợ nàng sẽ bầm báo chuyện gì cho Kỳ quý phi hoặc Hiền phi sao?

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng nàng đưa ra kết luận, mục đích thật sự của Hình tần này chính là lấy lòng mình. Chẳng lẽ nàng ta sẽ chỉ đơn giản tới thăm? Nghĩ vậy, khoe miệng Cúc phi gọi lên một nụ cười đầy mỉa mai, người tin tưởng tình cảm chân thành có tồn tại trong hậu cung, chắc chắn là kẻ ngốc.

"Hình Tàn muội muội quan tâm bản cung như thế, bản cung cảm thấy vui mừng vô cùng. Đây chỉ là bệnh cũ mà thôi. Mỗi đêm khuya, gió trở nên lạnh hơn, lúc đó muốn ngừng cũng ngừng không được." Cúc phi mỉm cười một cách lạ lùng, bộ dáng tự nhiên hào phóng.

Nghe lời này, Diệp Linh Suong vội vàng lấy ra hộp thức ăn đã tự mình mang theo đặt lên bàn, cười với Cúc phi: "Đây là canh mã thầy bách hợp (1) do ta đến phòng bếp của Tích Ngọc cung sai người làm. Lúc ta ở Minh Vũ quốc nghe dân gian truyền nhau rằng canh này trị bệnh ho rất tốt nên ngay lập tức làm thử một lần cho Cúc phi tỷ tỷ." Nói xong, lại mở nắp một hộp khác, lấy từ bên trong ra một chén canh thuốc còn bốc khí nóng, thoạt nhìn rất ngon miệng.

(1) Canh mã thầy bách hợp: một loại canh giúp trị bệnh viêm phế quản.

Diệp Linh Suong đang muốn đưa canh mã thầy bách hợp kia tới trước mặt Cúc phi, sắc mặt nha hoàn bên cạnh Cúc phi đã cá kình, đi hai bước đến trước mặt Hình Tàn, cúi đầu nói: "Cúc phi nương nương vừa dùng hoàn dược lúc này, hiện tại không được ăn thứ khác, không bằng nô tỳ thay nương nương giữ lại đây, chờ đến tối lại hâm nóng lên ăn?"

Khóe miệng Diệp Linh Suong tràn đầy ý cười, chỉ khoảng nửa khắc đã hiểu ý, cũng không cưỡng ép, liền gật đầu rồi đưa bát canh mã thầy bách hợp kia tới tay nha hoàn.

Cúc phi thu hồi ánh mắt đánh giá, cười nói: "Nha đầu kia ngày thường bị bản cung dung túng đến hư hỏng rồi, Hình Tàn chớ trách."

"Nha hoàn đó thật ra cũng là suy nghĩ cho tỷ tỷ." Diệp Linh Suong cười yếu ớt, liếc nhìn canh mã thầy bách hợp kia một cái, thần sắc thật thà: "Sau khi tỷ tỷ ăn xong canh mã thầy bách hợp này, nếu cảm thấy dùng được, muội muội sẽ mang phương thức làm tới cho tỷ tỷ. Hiện tại muội muội không quấy rầy nữa, tỷ tỷ nghỉ ngơi tốt." Nói xong, Diệp Linh Suong mang thần sắc phức tạp nhìn nàng ta một cái, sau đó đi ra chính điện.

Trong lòng Cúc phi băn khoăn, cảm thấy trong ánh mắt này có một loại đau lòng và thương tiếc quen thuộc, khóe miệng không khỏi cong lên, mang theo vài phần trào phúng. Cả hậu cung, người duy nhất có thể xưng tỷ muội với nàng đã ra đi một năm rồi. Ngày giỗ của nàng ấy, sợ rằng chỉ có mỗi mình nàng lén lút đến Tiểu Lâm Tử lý đốt chút tiền giấy.

Nguyệt nhi, cho dù bình thường người có huệ chất lan tâm (2) thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn thua trong lòng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đối với người căn bản là vô tâm vô phế, nói cách khác làm sao hẳn lại làm một việc nhân tâm đến vậy, không hề tha cho người đường sống. Thông đồng với địch phản quốc? Cúc phi thầm cười trong lòng, tội danh này cũng thật lớn! Ai không biết một nhà Hoa thị trên dưới đều rất yêu nước? Rơi vào kết cục đó thì nhất định do công cao hơn chủ thôi. Hoa lão tướng quân mới đánh lui Minh Vũ quốc, trong phủ ngay lập tức bị tra ra thư tín cầu kết với Minh Vũ quốc, điều này cũng quá mức buồn cười. Chẳng lẽ năm ấy vất vả tác chiến chỉ là diễn trò?! Tất cả đều là một đám người tròn mắt nói nói dối!

(2) Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, ý chỉ những người cao quý, thanh khiết.

"Nương nương, người có cần nô tỳ đem canh mã thầy bách hợp này đồ đi không?" Nha hoàn mới vừa thay Cúc phi nói chuyện hồi này thấp giọng hỏi.

Cúc phi hoàn hồn, thu lại oán hận trong lòng. Đang muốn gật đầu bỗng nhiên trước mắt thoáng qua đôi mắt sâu thẳm như đầm lầy trong suốt kia, có chút do dự: "Cứ giữ đi, không chừng có thể khỏi ho thật."

Nha hoàn Linh Ngọc cúi đầu xác nhận, trong lòng kinh ngạc một phen. Nương nương không nên ăn đồ do người ngoài đưa, ai biết trong đó có bỏ cái gì không sạch sẽ hay không.

Giống như biết nàng ta suy nghĩ cái gì, hai mắt Cúc phi có chút vô thần, cánh môi trở nên trắng bệch, cười nói: "Hình Tàn đến Tích Ngọc cung của bản cung một cách quang minh chính đại như vậy, làm sao có thể ngu ngốc mà ám hại bản cung. Hơn nữa, thân thể bản cung hiện tại đã như nửa sống nửa chết, có hay không cũng chẳng quan trọng." Dứt lời, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Thần sắc Linh Ngọc khẽ biến: "Sao nương nương có thể không quan tâm đến sức khỏe của bản thân như thế?"

Cúc phi cười nhẹ, lông mi hài hòa trên đôi mắt chưa mở kia hơi rung động, nói: "Người yên tâm, Nhị hoàng tử còn chưa lớn lên, bản cung không thể nào chết mà bỏ lại mình hán..." Ký thác duy nhất của nàng đó chính là đứa nhỏ này, không hề còn điều gì khác. Sự sùng ái của Hoàng Thượng nàng không cần, loại tình cảm tỷ muội chốn hậu cung nàng càng không cần...

Ra khỏi Thủy Tích cung, Diệp Linh Suong vẫn trầm mặc không nói, đến khi nấy tên nô tài và tiểu thái giám nhắc nhở vài câu mới giật mình trở về. Nàng đi bộ phía trước, Vân Kiều theo sau, càng đi sự hoài nghi trong lòng nàng càng dâng cao hơn.

"Có gì ái phi lại ở đứng đây lúc này?" Thanh âm từ phía sau của nam tử kéo Diệp Linh Suong đang chìm trong suy nghĩ trở lại. Diệp Linh Suong vừa nghiêng đầu đã thấy Đại Yến Đế không biết khi nào đã đi tới bên cạnh mình, nghi hoặc hỗn loạn trong mắt nhanh chóng thay thế bởi ý cười nhạt nhẽo.

Vân Kiều tự trách, vừa rồi nàng không phát hiện Đại Yến Đế đến gần nên không thể nhắc nhở chủ tử, thật sự là đáng chết.

Diệp Linh Suong nhìn chằm chằm người trước mắt, hình như có chút không dám tin: "Hoàng Thượng?"

Nếu đã thấy hẳn chắc chắn phải hành lễ: "Thiếp thỉnh an Hoàng Thượng." Lúc này Đại Yến Đế mới hạ triều không bao lâu, Diệp Linh Suong không nghĩ tới sẽ gặp được hán ở nơi này.

Đại Yến Đế đi tới, đỡ nàng đứng dậy. Người không liên quan đứng phía sau như Lý Phúc Thăng và Vân Kiều đã sớm lui đi.

"Vừa rồi ái phi suy nghĩ chuyện gì mà lại thất thần đến mức ngay cả trăm đến đây cũng chưa nhìn thấy?" Đại Yến Đế cười yếu ớt, trong nụ cười rõ ràng có ý tứ trêu chọc.

Trên mặt Diệp Linh Sương xuất hiện hai vệt đỏ ửng: "Thiếp không đâu thể lúc nào cũng nhớ thương Hoàng Thượng, thiếp còn có chuyện phải làm."

Đại Yến Đế hơi thu liễm nụ cười, nữ tử hậu cung không phải luôn nhớ hân ả, chẳng lẽ sai sao? Nữ nhân này thì ngược lại, dường như mỗi lần nói ra đều gây mất hứng một chút, nhưng hân cũng không bài xích tính cách thẳng thắn ấy của nàng.

"Không có chuyện gì thì ái phi theo trăm một chút được chứ?" Tuy là câu hỏi, lại mang theo khí thế không cho người khác cự tuyệt, cất bước đi về phía trước.

Diệp Linh Sương đương nhiên không dám từ chối, cười nói: "Thiếp rất vui lòng." Chỉ có điều lúc cúi đầu, nàng bắt gặp hơi bĩu môi, sau đó đi theo bên cạnh Đại Yến Đế.

"Hoàng Thượng, thiếp mới vừa đến Tích Ngọc cung thăm Cúc phi tỷ tỷ." Diệp Linh Sương ngoan ngoãn đi theo, thấy bước chân của Đại Yến Đế vẫn bước nhanh phía trước, lại tiếp tục nói: "Tại Khánh Sinh yến của Hiền phi, thiếp nghe Kỳ quý phi nói bệnh tình Cúc phi ở Tích Ngọc cung đã lâu không hết, vừa hay thiếp biết một phương thuốc cổ truyền của dân gian nên mang tới."

Đại Yến Đế bỗng nhiên nghi chân, quay đầu nhìn nàng, khẽ thở dài: "Về sau đừng đến quấy rầy nàng ấy."

Diệp Linh Sương nhủ mi: "Vì sao thiếp lại quấy rầy nàng ấy? Cúc phi tỷ tỷ rất thích thiếp."

Nghe lời này, Đại Yến Đế cau mày: "Ồ? Chẳng lẽ Cúc nhìn ái phi với cặp mắt khác xưa?" Không đợi nàng trả lời, ngữ điệu của hân đã vang lên đầy bình thản: "Nếu nàng ấy thích nàng, nàng nên thường xuyên tới thăm."

Diệp Linh Sương không đoán được tâm trạng của hân, hơi nhíu mi, khó hiểu cúi đầu.

"Sao lại gục đầu ủ rũ rồi?" Thấy lúc này nàng vẫn mang thần thái sáng láng, giờ lại đáng thương cúi đầu, Đại Yến Đế cười hỏi. Vốn muốn lấy tay xoa đầu nàng, nhưng nghĩ đến việc lúc này đang là ban ngày, bàn tay đang giờ lên đành chậm rãi thu trở về.

"Nếu Hoàng Thượng không thích thiếp đến Tích Ngọc cung, thiếp không đi cũng được." Mặt nàng không chút thay đổi, lạnh lùng thản nhiên, mang bộ dáng "thiếp thấy sợ hãi" rất đáng thương. Diệp Linh Sương cúi đầu, không nhìn hân, trong lời nói lộ ra sự oán trách không hề che giấu.

"Ha ha..." Đại Yến Đế đột nhiên nở nụ cười, dùng tay búng trán nàng: "Nha đầu này, còn lại giận trăm sao? Trăm còn chưa tức giận với ngươi, chẳng lẽ trăm nghĩ gì ngươi cũng muốn quản?"

"Thiếp nào dám, khi này hoàng thượng quả thật làm thiếp sợ. Thiếp nghĩ bản thân mình dường như đã làm ra tội lớn ngập trời gì." Diệp Linh Sương lầm bầm nói, ngẩng đầu lên lút liếc hân một cái, thấy hân vẫn đang cười, mới dám hoàn toàn ngẩng đầu lên.

"Giờ thì không sợ?" Đại Yến Đế thấy bộ dáng lên lút đánh giá của nàng, vừa xấu hổ lại vừa ngại ngùng, tâm tình không hiểu sao tốt lên một chút.

"Hoàng Thượng cười, trăm hoa trong vườn cũng không sánh bằng, khiến cho lòng người vô cùng vui sướng, sao thiếp phải sợ hãi?" Diệp Linh Sương ha ha cười ra tiếng, có vẻ như đã bỏ qua buồn bực lúc trước.

Đại Yến Đế nhìn chằm chằm nữ tử cười không kiêng nể gì, ánh mắt dừng ngay cánh môi phấn nộn và hai má lúm nhò khá ái, trong mắt cũng dần dần chứa đầy ý cười.

Đám người Lý Phúc Thăng nhìn từ xa, bỗng nhiên phát hiện một chuyện, thật ra tâm tình Đại Yến Đế sau mỗi lần gặp Hình tần so với bình thường thì tốt hơn rất nhiều. Xem ra, Hình tần ở Trường Nhạc cung sẽ được sủng ái thêm một thời gian. Nhưng cái chính là, "một thời gian" này kéo dài bao lâu đây? Lý Phúc Thăng vội vàng hạ mắt, gần vua như gần cọp, đừng phỏng đoán tâm tư Hoàng Thượng, chuyện Hoàng Thượng muốn làm, người cũng đừng quan tâm, vì có muốn quản cũng quản không được.

"Nhưng Hoàng Thượng không thể nào rảnh rỗi như vậy, hiện tại nên ngồi phê duyệt tấu chương mới phải." Diệp Linh Sương đột nhiên cười hỏi.

"Gần đây ít chuyện phải làm, thời gian dư dả rất nhiều. Sao, trăm rút ra một chút thời gian tản bộ còn bị ái phi coi là rảnh rỗi?"

"Thiếp nào dám, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi. Mỗi ngày Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương quả thật vất vả, lâu lâu cũng nên ngẫu hứng đi dạo một chút." Diệp Linh Sương vội vàng thay đổi giọng điệu. Bỗng nhiên trông mắt kia nhanh chóng thay đổi, bình tĩnh quay đầu nhìn Đại Yến Đế, hai mắt tỏa sáng.

Dường như nhận thấy ánh mắt nóng rực kia, Đại Yến Đế quay đầu nhìn nàng. Đối mặt với đôi mắt sáng lấp lánh lộ vẻ giao hoạt kia, hân không khỏi mỉm cười: "Ái phi lại muốn đòi hỏi điều gì đây, cứ nói thẳng ra là được, lần này trăm sẽ không chê cười."

Vừa nghe, Diệp Linh Sương theo bản năng rút tay lại, chọc Đại Yến Đế cười ra tiếng. Tuy ở đằng xa, đám người Lý Phúc Thăng giữ khoảng cách nhất định nhưng cũng bị tiếng cười kia làm chấn động tâm can.

"Kỳ thật cũng không có gì, thiếp nghe nói Hoàng Thượng có võ nghệ phòng thân, Hoàng Thượng còn nói thời gian dư dả, thiếp liền nghĩ, lúc nào đó Hoàng Thượng dạy cho thiếp một hai chiêu được không?" Ánh mắt tràn đầy hi vọng, yên lặng nhìn hân, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Đại Yến Đế nhếch môi, cảm thấy đôi mắt trước mặt mình cực kỳ xinh đẹp, trong lòng cũng mềm đi rất nhiều. Tiểu nữ nhân này lại coi mình là lão sư dạy võ? Cũng chỉ có nàng mới nói ra được những lời này!

"Lần sau khi đến cung của ái phi, trăm sẽ thuận tiện dạy ngươi vài chiêu, được không?" Đại Yến Đế không đành lòng cự tuyệt, đành phải đáp lại. Tuy rằng có chút thất vọng, Diệp Linh Sương vẫn cười rồi gật đầu: "Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy (*), Hoàng Thượng chó lừa thiếp."

(*) Một lời đã nói ra, bốn ngựa cũng không đuổi theo kịp, ý nói "Quân tử nhất ngôn".

Nhìn thấy sự thất vọng trong mắt nàng, đôi mắt Đại Yến Đế chợt lóe, cười nhẹ: "Tất nhiên sẽ không nói dối."

Hai người lại đi cùng một lát, Đại Yến Đế mới bước về phía Thương Loan điện, Diệp Linh Sương cũng trở về Trường Nhạc cung. Chỉ có điều, Diệp Linh Sương ngàn vạn lần không ngờ Hoàng Thượng sẽ tới nhanh như vậy.

Hôm nay Đại Yến Đế đến cung thị tẩm sớm hơn rất nhiều so với ngày thường. Diệp Linh Sương mới dùng xong bữa tối không lâu, bản thân mệt mỏi dựa vào nhuỷn thấp đọc sách. Lý Phúc Thăng vừa mới cho truyền xong, Đại Yến Đế đã đi theo vào cửa, làm Diệp Linh Sương sợ tới mức lập tức đứng dậy. Mấy người Mặc Nguyệt cũng kinh hi vô cùng, hành lễ xong vội vàng lui ra ngoài.

"Hoàng Thượng sao lại đến đây? Nếu Hoàng Thượng thông báo trước một tiếng, thiếp sẽ có thể chuẩn bị tốt hơn." Diệp Linh Sương nhìn làn váy có chút nhăn của mình, xấu hổ cười.

Không nghĩ tới việc sẽ nhìn thấy vẻ lúng túng của tiểu nữ nhân, lúc đầu Đại Yến Đế có hơi sùng sốt, sau đó cười ra tiếng, nói: "Không sao, trăm sẽ không ghét bỏ ái phi." Hắn nhanh nhẹn tiến lên vài bước, khi nàng chưa phản ứng kịp đã lập tức choàng tay qua eo nhỏ của nàng. Đột nhiên hắn cảm lấy chiếc cảm bóng loáng tinh tế kia, cúi đầu hôn lên khoe miệng, cười phóng túng: "Không phải để trăm dạy ngươi mấy chiêu sao? Trước tiên cho trăm xem bản lĩnh của ái phi nào."

Đôi mắt Diệp Linh Sương sáng lên, dường như đã hiểu được. Tay nàng nắm thành một quyền, không chút khách khí đâm về phía khuôn mặt kia, chỉ cách mũi nửa tấc thì bị một đòn chưởng đầy nội lực ngăn lại, vì thế chân trái nhanh chóng đá một cước, không ngờ người trước mặt chỉ cần dùng một bên thân đã né được. Ngược lại, nàng đá vào chiếc ghế dựa sơn màu tím cách đó không xa. Diệp Linh Sương đau tới mức thò ra tiếng, căm giận dùng chân phải đá về phía hai chân hắn. Một cước cuối cùng này cũng ngay lập tức bị phản lại, bị hai chân Đại Yến Đế khoá chặt không thể động đậy.

Hai tai nàng trở nên đỏ ửng, không biết là xấu hổ hay giận, đôi mày liễu khẽ nhíu, đột nhiên hô nhỏ một tiếng với Đại Yến Đế: "A.. Hoàng Thượng, đây là do Hoàng thượng bức thiếp phải dùng độc chiêu! Hãy xem..."

Mấy người Lý Phúc Thăng đứng ngoài cửa nghe được thì run sợ trong lòng, bởi vì trong phòng thường có âm thanh đồ vật bị rơi xuống đất, còn có âm thanh quyền đâm cước đá. Một tiếng gầm nhẹ cuối cùng kia của Hinh tần lại làm cho tâm can người ta run lên, nhưng nhớ tới lúc trước Hoàng Thượng đã phân phó không thể đi vào, cũng đành phải kiên nhẫn chờ, chỉ ngóng trông trận tranh đấu trong phòng sẽ nhanh chóng kết thúc. Tuy nói Lý Phúc Thăng tin tưởng Hinh tần nhất định sẽ không thể đá thương Hoàng Thượng, nhưng lỡ như trong quá trình đánh nhau Hoàng Thượng không cẩn thận có vết xước, dù nhẹ thì chung quy vẫn là lỗi của nô tài.

Mà lúc này trong phòng, hai chân Diệp Linh Sương đã gần như kẹp chặt trên thắt lưng của Đại Yến Đế. Áo choàng đỏ sẫm chỉnh tề kia bị chà đạp đến đáng thương. Một cánh tay ngọc ngà tinh tế che hai mắt hắn, tay còn lại giữ cổ hắn, đôi môi hồng phấn khẽ nhếch, hàm răng mạnh mẽ cắn một cái vào cổ.

Đại Yến Đế sững sờ tại chỗ. Nha đầu kia thế mà lại dám cắn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vinh dự trở thành Quý tần

Editor: Nhiên Thực tần

Beta: Vy tu nghị

"..." Đại Yến Đế cảm thấy đau nhói, lực cắn rất mạnh.

Lúc này, Diệp Linh Sương tựa hồ đã quên rằng người này chính là Đại Yến quốc Hoàng đế - người nắm trong tay quyền sinh sát. Nàng lập tức giấu hận ý cùng ánh nhìn hung ác ở đáy mắt vào, tựa hồ như chưa có gì xảy ra.

Đợi Đại Yến Đế ngậy người chốc lát, Diệp Linh Sương liền té nhào vào lòng hắn, đôi chân thon dài gắt gao quấn lấy hắn, không để cho hắn nhúc nhích, mở to hai mắt giả hoạt nhìn hắn. Ha ha cười nói: "Người cảm thấy như thế nào? Hoàng Thượng cảm thấy thua thiếp rồi chứ?"

Đại Yến Đế khẽ nhủ mảy, đưa tay lên xoa xoa vết cắn, mơ hồ cảm thấy có máu chảy ra. Nhìn về phía đỉnh đầu cô gái, tiểu nữ nhân này mỉm cười vui vẻ đến cực điểm, còn thỉnh thoảng nhìn hẩn chớp chớp mắt, làm cho người ta cảm thấy vừa thương lại vừa hận.

Nhìn theo ngón tay của hẩn, Diệp Linh Sương tái mặt, không khỏi hô ra một tiếng: "Hoàng Thượng, thiếp không nghĩ là mình cần mạnh như thế, thiếp có tội." Dứt lời định từ trên người hẩn đứng lên thì Đại Yến Đế lại đột nhiên cười một tiếng, đưa tay bóp chặt eo nàng, ngăn cản nàng đứng dậy.

"Hiện tại ái phi mới nhận ra lỗi lầm sao, không biết là đã quá muộn rồi hả? Ái phi có biết rằng đã thương long thể phải chịu tội gì không?" Hẩn chợt nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc nữ nhân này.

Lời nói của Đại Yến Đế xoay chuyển, bén nhọn vô cùng.

Trong lòng Diệp Linh Sương cả kinh, nhanh chóng thấp giọng cầu xin tha thứ: "Thiếp biết sai rồi, cùng lắm thiếp để Hoàng Thượng cần lại thiếp là được chứ gì."

Đại Yến Đế khẽ nheo mắt, thần nhiên nói: "Nếu đã như vậy, trăm cũng không khách khí." Tiếng nói vừa dứt, trở mình một cái liền áp Diệp Linh Sương ở dưới thân.

Diệp Linh Sương kêu lên một tiếng, thấy gương mặt tuần tú của Đại Yến Đế không ngừng phóng đại trước mắt mình, liền vội vàng gắt gao nhắm mắt lại, đôi lông mi dài khẽ run lên vì sợ.

Đại Yến Đế nhìn đôi mắt đang nhắm chặt kia, ánh mắt chợt trở nên tỉnh mạch, cúi đầu vùi sâu vào cổ nàng. Lúc cánh môi chạm nhẹ lên chỗ da thịt trắng như tuyết kia, cô gái dưới thân không khỏi hô lên một tiếng mang theo tiếng khóc: "Hoàng Thượng, thiếp biết sai rồi, xin người cần thiếp nhẹ một chút."

Làm như cũng không nhận được nữa, Đại Yến Đế cười ra tiếng, ở chỗ da thịt trắng như tuyết hôn lên mút vài cái, cảm giác được bên dưới da thịt khẽ run. Há miệng điểm xuống thêm vài dấu hôn, nhàn nhạt như hồng mai.

Diệp Linh Sương nghi ngờ mở mắt, còn chưa mở hết toàn bộ, Đại Yến Đế đã quay đầu hôn lên cánh môi của nàng, một phen cắn chặt mút lấy.

"A... Hoàng Thượng..." Kỳ thật Diệp Linh Sương rất muốn nói rằng có thể chuyển chỗ khác được không, trên mặt đất có chút lạnh.

Lý Phúc Thăng ở ngoài cửa nghe thấy rõ ràng, đầu càng cúi xuống thấp. Thầm nghĩ: Hình tàn quả thực là người có bản lĩnh, làm cho Hoàng Thượng sớm như vậy đã cảm giữ không nổi, đã bắt đầu nổi lên hứng thú.

Bên trong tiếng động ân ái vang lên một hồi liền nghe thấy tiếng khàn khàn của Đại Yến Đế truyền ra: "Lý Phúc Thăng đem nước tắm rửa vào đây."

Lý Phúc Thăng vội vàng thưa, khoát tay nhảy mắt với hai tên thái giám của Trường Nhạc cung ở gần đây cùng nha hoàn Vân Kiều đi chuẩn bị đồ. Những người còn lại thì tiếp tục chờ ở ngoài cửa.

Lúc An Đức Tử và Ngô Đoàn mang bồn tắm đi vào, ánh mắt không dám nhìn loạn, cúi thấp đầu đem bồn tắm đặt ở giữa phòng xong nhanh chóng lui ra ngoài. Vân Kiều đem cánh hoa nhài dùng để tắm đặt ở một bên, quay đầu lại, mang ánh mắt vẫn còn vẻ lơ đãng nhìn hai người, trong lòng cả kinh.

Đại Yến Đế đứng đưa lưng về phía cửa điện, Hình tàn cúi đầu vùi ở trong ngực hẩn. Mặc dù chỉ thấy được bóng lưng thôi, nhưng cũng có thể thấy được quần áo hai người có chút xộc xệch. Vân Kiều lập tức đỏ mặt, cúi đầu bước nhanh ra ngoài, coi như chưa nhìn thấy gì. Sợ rằng Đại Yến Đế cũng không muốn để cho người khác trông thấy cảnh này. Nếu như đem chuyện Đại Yến Đế quần áo không chỉnh tề truyền ra ngoài, thì một cái đầu của nàng cũng không đủ chém.

"Hoàng Thượng, đều là tại người hết, về sau thiếp còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa." Diệp Linh Sương sắc mặt đỏ bừng, đầu ngon tay đâm vào lồng ngực rắn chắc của hẩn oán trách nói.

"Ha ha, không sao, hôm nay trăm cũng rất mệt thể diện." Đại Yến Đế cười nhẹ, cầm lấy ngón tay mảnh mai đang tác quái ở lồng ngực lên hôn. "Quả thực không thể coi thường ái phi, chỗ nàng cắn đến bây giờ vẫn còn đau đây, không ngờ đầu ngón út cũng thật lợi hại đâm vào làm tim trăm cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu."

Diệp Linh Sương mặt càng đỏ nhìn sang thăm dò, phát hiện đúng là trên cổ hẩn có một hàng dấu răng cắn thật sâu, liền nằm trên bờ vai hẩn giấu mặt đi. Sau đó lại nhẹ nhàng đặt môi hôn lên dấu răng đó, ngẩng đầu nhìn hẩn: "Như vậy có phải sẽ đỡ hơi một chút?"

Hẩn hơi ngăn người một chút liền cười nhạt, đưa tay ôm eo nàng, tay kia đưa lên đánh nhẹ hai cái: "Đánh người để sau này người nhớ kỹ, từ nay về sau người không được vô lễ như vậy nữa. Cho dù trăm không trị tội người nhưng nếu chuyện này để người khác nhìn thấy, ái phi chắc chắn không thể thoát khỏi tội chết, hiểu không?"

Diệp Linh Sương thấy sắc mặt hẩn nghiêm túc, không giống như muốn trêu chọc cũng không giống như muốn đe dọa liền vội vàng gật đầu. "Về sau thiếp sẽ chú ý hơn."

Đột nhiên con người chuyển động một cái, nghĩ đến điều gì đó nhìn hẩn gian trá cười một tiếng: "Hoàng Thượng, trước mặt người khác không được làm như vậy. Nhưng nếu chỉ còn lại hai người là Hoàng Thượng và thiếp thì có thể làm vậy không?"

Đại Yến Đế dở khóc dở cười: "Người nha, lần sau sao trăm có thể lại có sơ hở để người lợi dụng chứ. Mỗi lần như vậy trăm cũng không thể để yên cho người muốn làm gì thì làm được."

"Loại dụng sơ hở không được sao? Bởi như vậy nên người khác cũng không thể bắt được yếu điểm của thiếp."

Đại Yến Đế mất hứng lại, thanh âm bỗng ngưng lạnh xuống: "Chẳng lẽ có người tìm ái phi gây phiền toái?"

Diệp Linh Sương vừa nghe lời này liền nở nụ cười, đem đầu gối lên cần cổ hắn: "Hoàng Thượng yên tâm, thiếp thông minh như vậy, người khác muốn khi dễ liền có thể khi dễ được sao? Hoàng Thượng không phải là quên vừa rồi người vừa thua trên tay thiếp đấy."

Tâm tư trần trọc một lúc sau lại nghe Diệp Linh Sương nói như vậy, Đại Yến Đế liếc ánh mắt đầy thâm ý, lắc đầu cười: "Không phải là thua ở trên tay ái phi mà là thua ở cái miệng của ái phi." Dứt lời ngón tay vuốt mấy cái trên môi nàng, định cúi đầu hôn lên lại nghe thấy bên ngoài cửa có động tĩnh liền ngừng lại.

"Hoàng Thượng, người có cần thêm nước nóng không ạ?" Lý Phúc Thăng đột nhiên hỏi, thanh âm có vài phần do dự. Theo lý mà nói, Đại Yến Đế cùng Hinh tần nên tắm rửa để tẩy sạch tàn dư sau khi ân ái. Nhưng Lý Phúc Thăng lại chỉ nghe thấy hai người nhỏ giọng nói chuyện qua lại nên sợ rằng nước lúc này chuẩn bị đã nguội lạnh đi rồi, liền đứng lên tiếng nhắc nhở một chút.

"Không cần." Âm thanh không có chút mệt mỏi từ trong điện truyền ra, nhưng lại có vài phần bất mãn vì bị quấy nhiễu.

Thân thể Lý Phúc Thăng run lên, không nói gì nữa. Nghĩ rằng có lẽ mình đã hỏi không đúng lúc rồi.

Chỉ trong chót lát nội điện liền truyền ra tiếng vỗ nhẹ bọt nước xem ra là đang tắm. Theo như kinh nghiệm của Lý Phúc Thăng về chuyện ân ái, trong quá trình tắm rửa này thể nào cũng phát sinh thêm chút chuyện.

Quả nhiên không qua bao lâu, âm thanh va chạm vào nước dần dần thay đổi. Là âm thanh của thân thể kịch liệt đập vào trong nước theo tiết tấu. Thình thoảng trong lúc đó có xen lẫn tiếng thở gấp của nam nhân và tiếng ngâm khẽ mập mờ của nữ nhân. Âm thanh nhanh chóng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ đỏ mặt.

"Hoàng Thượng, nước lạnh rồi." Diệp Linh Sương thở gấp lấy hơi nhắc nhở, sít sao bầu vú vào vai hắn. Nếu như Đại Yến Đế vì ngủ lại Trường Nhạc cung mà bị phong hàn, tội này nàng chịu không nổi.

Đại Yến Đế còn chưa hết hứng, đầu dựa vào vai nàng hôn lên da thịt mềm mại, hai tay thì dứt khoát bóp vòng eo mảnh mai của nàng, mơn trớn trên da thịt nàng một hồi, như bị rơi vào vòng cuồng dã. Hắn giống như con thú lâu ngày chưa được ăn thịt.

Diệp Linh Sương không khỏi thở gấp liên tục, vòng cánh tay chặt chẽ ôm lấy hắn, hai chân cũng gắt gao quấn lấy ngang hông của hắn. Nàng theo từng chuyển động của hắn mà phập phồng, vòng eo cũng vô thức lên xuống theo nhịp của hắn, lúc này động tác đó vô tình như đang câu dẫn người khác đến cực điểm. Con người Đại Yến Đế càng thêm tỉnh mạch, động tác lại mãnh liệt thêm vài phần.

Lý Phúc Thăng nghe trong phòng ào ào tiếng nước chảy khẽ nhăn mày lại. Mấy ngày trước lúc sủng ái phi tần khác, Đại Yến Đế chỉ vội vã vài cái liền xong việc. Hắn còn nghĩ là sẽ bồi bổ thêm cho thân thể của Đại Yến Đế. Không ngờ hiện tại... chỗ nào cần dùng đến thuốc bổ chứ, Đại Yến Đế vẫn sinh long hoạt hổ* lắm.

(*Sinh long hoạt hổ: mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào)

Nghĩ đến đúng là mấy ngày vừa rồi mệt nhọc rất nhiều, hôm nay có một chút nhàn rỗi cho nên là "đánh đâu thắng đó", không người nào có thể so sánh.

Một lúc lâu sau tiếng nước chảy cũng ngừng lại, Lý Phúc Thăng đoán rằng hai người cũng đã tắm rửa xong và trở lại giường rồi, liền dẫn mấy người An Đức Từ đi vào nội điện. Trong phòng hương vị của trận mưa vẫn còn lưu lại, thập chí là thập phần nồng nặc. Ba người nâng thùng nước tắm ra ngoài, trên mặt đất đọng lại một vùng nước lớn liền dọn dẹp một chút sau đó cũng rón rén đi ra ngoài.

Trong màn lụa nhẹ, hai người nằm bất động cho đến khi đám người Lý Phúc Thăng ra ngoài hết lại dần dần quấn quýt lấy nhau. Ánh nến ảm đạm phản chiếu rõ ràng bóng dáng hai người đang dây dưa với nhau lên màn mỏng.

Bên trong hai người nhẹ nhàng mút môi, đem môi mình với môi đối phương dán vào nhau. Hai chân nàng quấn chặt lấy eo hắn. Những ngón tay thon dài của hắn không ngừng vuốt ve từ eo nàng xuống cặp đùi trắng ngọc.

Một đêm vô cùng triền miên.

Rất lâu sau đó, phải đến khi Lý Phúc Thăng bắt đầu buồn bực ngủ gà ngủ gật, ngọn đèn trong nội điện mới tắt.

"Nhớ kỹ buổi tối hôm qua ở Trường Nhạc cung đã nghe được gì, nhìn thấy gì đều không được phép nói ra. Nếu ai có gan đem chuyện tối nay nói huyên thuyên, về sau không cần đi theo tạp gia học hỏi nữa! Đầu lưỡi cũng không cần giữ lại nữa!" Trước khi Lý Phúc Thăng rời đi không quên dặn dò mấy tên thái giám, cung nữ đi theo mình. Ánh mắt khôn khéo và bén nhọn quét qua một lượt những người có mặt, thấy mọi người ai nấy đều nom nớp lo sợ, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, mới hài lòng gật đầu bước đi.

Trường Nhạc cung chỉ để lại thái giám An Đức Từ gác đêm, những người còn lại cũng đều đi nghỉ ngơi. Mấy người Vân Kiều khuôn mặt nhỏ nhắn đến bây giờ vẫn liên tục đỏ lên, cúi đầu nhanh chóng đi xa, không dám dừng lại.

Ngày kế lúc Đại Yến Đế tỉnh dậy, Diệp Linh Sương vẫn còn đang ngủ say. Hắn cười nhặt một tiếng, hôn nhẹ lên khóe miệng một cái. Dứt khoát gọi Lý

Phúc Thăng vào thay quần áo trước.

Lý Phúc Thăng len lén liếc nhìn cô gái trên giường một cái, thấy sắc đỏ thắm trên mặt nàng, cánh môi trắng mịn ướt át, quả nhiên trong trẻo như một giọt nước, là một mỹ nhân nũng nịu chiều lòng người.

Sau khi Diệp Linh Suong rời giường liền vội vã rửa mặt, rồi đi tới Đan Nguyệt cung cùng Lưu Vân cung thỉnh an. Khi tới nơi cũng không thể thiếu đi được vài lời châm chọc mang theo sự ghen ghét của những phi tần khác, cùng với thần thái rộng lượng của Kỳ Quý phi và Hiền phi.

Những cái đó đều ở trong dự liệu của Diệp Linh Suong, chỉ là nàng nghĩ được rằng khi trở về Trường Nhạc cung lại phát sinh sự việc.

Đối với những phi tần đang ở Tàn vị mà nói, được phong Phi vị giống là từ chìm sẽ hóa thành phượng hoàng vậy, hoặc là trong vòng một năm sẽ không được thăng phân vị nữa. Như Quan Tiệp dư kia suốt cả năm nay vẫn chưa thấy được thăng phân vị.

Vậy mà giờ phút này, tay Lý Phúc Thăng đang cầm thánh chỉ, từng chữ từng câu rõ ràng đọc:

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trường Nhạc cung Hình tần, xinh đẹp ôn nhu, đoan trang nhẹ nhàng, tao nhã ôn hòa, tính cách hiền thuận, vì Nhu gia khai chi tán điệp, an ủi tâm trầm. Tiếp tục sắc phong làm từ tam phẩm Quý tần, vẫn giữ lại phong hào Hình, khâm thử!"

Diệp Linh Suong ngu ngơ một lúc, Lý Phúc Thăng không khỏi lên tiếng nhắc nhở: "Hình Quý tần còn không mau mau tiếp chỉ?"

Diệp Linh Suong vội vàng đứng lên, cười nói: "Đa tạ Lý công công."

Đội Lý Phúc Thăng đi rồi, Diệp Linh Suong mới ung dung nhìn thánh chỉ trong tay, mắt lóe sáng. Hoàng Thượng, người làm ra hành động lần này là có ý gì đây? Như vậy ta sợ rằng mình sẽ trở thành cái gai trong mắt người khác mất, không muốn làm chìm đầu đàn cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hình Quý tần dụ dỗ

Edit: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

Lý Phúc Thăng tuyên chỉ xong liền trở về Thương Loan điện, lúc này Đại Yến Đế vẫn còn đang phê duyệt tấu chương. Thấy hán đã về, Đại Yến Đế dừng bút, ngẩng đầu nhìn: "Hình Quý tần có phản ứng gì không?"

Không đợi hán đáp lại, Đại Yến Đế tiếp tục nói: "Chắc là vô cùng mừng rỡ?" Cặp mắt kia mang theo vài phần sắc bén khiến người khiếp sợ.

Lý Phúc Thăng suy nghĩ rồi cúi đầu nói: "Hồi Hoàng Thượng, mừng rỡ tất nhiên là có, nhưng nhìn như thế nào cũng cảm thấy có chút miễn cưỡng. Nô tài vừa tuyên chỉ xong, về mặt Hình Quý tần cực kỳ kinh ngạc, nói đúng hơn là khiếp sợ."

Đại Yến Đế nghe lời này, mí mắt sụp xuống, môi mỏng khẽ mím lại, về mặt không rõ là vui hay giận, hồi lâu mới thân nhiên nói: "Hôm nay phái người lưu ý chỗ Trường Nhạc cung bên kia."

Lý Phúc Thăng khẽ nâng đầu, trong lòng có hàng vạn suy nghĩ thoáng qua, cuối cùng chỉ cong lưng, thấp giọng đáp: "Nô tài lĩnh mệnh."

Đại Yến Đế khẽ phát phát tay, hán mới rón rén lui ra ngoài, phân phó người bên dưới chú ý canh chừng kỹ càng hơn.

Mà bên này của Diệp Linh Suong nhận được ý chỉ của Đại Yến Đế, ai nấy trong Trường Nhạc cung đều vui vẻ náo nhiệt hết một ngày. Phi tần liên tục kéo nhau đến chúc mừng, ngay cả Kỳ Quý phi cùng Hiền phi cũng phái người mang quà tặng đến. Thế nhưng ngoại trừ một người, chính là Quan Tiệp dư luôn luôn đối đầu với Diệp Linh Suong.

"Nương nương, hôm nay chúng ta thu được rất nhiều quà tặng." Bội Hoàn nói, mấy người còn lại đều là vẻ mặt mừng rỡ, ngược lại Văn Kiều thực bình thản, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Đều thu lại hết." Diệp Linh Suong cười nhạt nói, nụ cười kia lại dường như có vẻ có sức giả bộ bình thường, không đạt đến đáy mắt.

Cảnh tượng phong quang vô hạn, mỗi người đều đi qua nhing nọt nhưng trong lòng lại ước gì mình sớm thất sủng, từ vị trí này lăn xuống vũng bùn.

"Nương nương, An Mỹ nhân ở Cam Tuyền cung đến đây." An Đức Tử đi vào truyền lời.

Diệp Linh Suong khẽ "A" một tiếng, cuối cùng nàng ta cũng đến, nàng chờ nàng ta đã được một lúc rồi. An Mỹ nhân này đang mang thai, thân mình chiều

chuộng như vậy còn đến đây, cũng không biết mục đích của nàng ta là gì, chúc mừng nàng hay muốn khoe khoang với nàng?

"Mau mau mời An Mỹ nhân vào." Diệp Linh Surong suy nghĩ trong lòng nhưng ngoài miệng lại cười nói. Đợi đến lúc An Đức Từ ra cửa truyền lời, An Mỹ nhân mới nhẹ nhàng đi tới, cũng không dám tùy tiện như trước đây.

Diệp Linh Surong đảo mắt, nhìn về phía nữ nhân đang tới, thấy nàng ta vô ý thức đặt tay trên bụng, khoé miệng cười nhạt: "An muội muội mau ngồi xuống, hôm nay ngươi là người có thai, không thể đứng lâu." Lập tức nhìn Mặc Nguyệt, nói: "Còn không đỡ An Mỹ nhân ngồi xuống, Vân Kiều, ngươi mau đi lấy nệm êm cho An Mỹ nhân."

Lần trước hai người ngồi chung một chỗ, lần này Diệp Linh Surong dựa theo thân phận để An Mỹ nhân ngồi chỗ khác. Vui vẻ trên mặt nàng ta cũng không thay đổi, đỡ bụng ngồi trên ghế gỗ màu tím có nệm êm.

"Diệp tỷ tỷ hôm nay đã là Quý tần, muội muội nên tới chúc mừng, nhưng chẳng may thân thể có chút khó chịu nên mới chậm trễ, tỷ tỷ chớ trách tội." An Mỹ nhân thẹn thùng, tay phải vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của mình.

Diệp Linh Surong dời mắt khỏi vùng bụng bằng phẳng kia, cười: "An muội muội có phần tâm ý này là được rồi, vốn là ta nên đến Cam Tuyền cung thăm muội, không nghĩ rằng muội lại tới trước, làm ta thực áy náy."

An Mỹ nhân khẽ thở dài: "Muội muội nào dám, bất quá chỉ là có thai mà thôi, cũng không thấy được Hoàng Thượng xem trọng hơn trước bao nhiêu."

"An muội muội không được loạn ngôn! Bị người có tâm nghe được không hay." Diệp Linh Surong quát một tiếng này làm cho An Mỹ nhân kinh hãi kêu to, thân thể không khỏi run lên, cười mĩa nói: "Muội muội nhất thời lỡ lời, Diệp tỷ tỷ coi như gió thoảng bên tai là được."

"Ta đây đương nhiên sẽ không quan trọng, nhưng về sau lời này muội muội tuyệt đối không được nói ra ngoài." Diệp Linh Surong đối với Mặc Nguyệt nháy mắt, các nha hoàn này hiểu ý lập tức lui xuống, trong phòng hiện giờ chỉ còn nàng và An Mỹ nhân.

Diệp Linh Surong từ trên giường êm đứng dậy đi tới bên cạnh An Mỹ nhân, khom lưng nói nhỏ vào tai nàng ta: "Trong hậu cung này chính là mẹ vinh nhờ con, mà con nói dòng của Hoàng Thượng lại quá đơn bạc, chỉ có một Nhị Hoàng tử cùng hai Công chúa. Muội muội hiện có thai, không biết là nam hay nữ, bất quá cũng là mẹ đẻ của Hoàng tử hoặc Công chúa, trong hậu cung này còn ai dám coi khinh muội? Nếu sinh Hoàng tử mà còn là Hoàng tử có tiền đồ, muội muội cũng..." Chưa nói xong nhưng thấy ánh mắt An Mỹ nhân chột lơ, Diệp Linh Surong cười nhẹ, lui về chỗ cũ, vịn phần ưu nhã ngồi trên giường êm.

An Mỹ nhân động dậy môi, thấp giọng cười nói: "Tỷ tỷ nói đùa, muội muội chỉ hy vọng có thể thuận lợi, bình an mà sinh hạ long thai, cái khác đều không muốn cầu." Mặc dù nói như vậy nhưng trong mắt lại tràn đầy toan tính, đã tâm. Có thể làm Hoàng Thượng thương tiếc nhiều hơn tất nhiên là tốt, nếu hoàng nhi có chuyện gì đúng là dệt hoa trên gấm. Mặc dù hiện tại nàng ta chỉ là một Mỹ nhân nhưng nếu sinh được con trai, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ ban thưởng, nói không chừng quá cao hứng cũng có thể phong thành Tần.

"Muội muội có món đồ nhỏ, là vòng tay phi thủy, không biết tặng cho Diệp tỷ tỷ có tốt không?" An Mỹ nhân lấy từ trong tay áo ra một hộp gấm nhỏ nhỏ à tinh xảo đưa Diệp Linh Surong.

Diệp Linh Surong vội vờn tay đỡ nàng ta, cười nói: "Không cần những thứ nghi thức xã giao này, An muội muội đến thăm ta trong lòng ta đã vui lắm rồi. Huống chi ta cũng nên tặng lễ vật cho muội muội, nay ngươi đã không còn giống như trước."

An Mỹ nhân vốn cũng cảm thấy lễ vật của mình không quá tốt, mà Hình Quý tần cũng đã tỏ vẻ từ chối như vậy nên nàng vội vàng thu đồ trở lại, cười nói: "Nếu đã như vậy, muội muội cũng không cầu nệ mấy thứ nghi lễ xã giao này nữa. Tỷ tỷ có rảnh thì đến Cam Tuyền cung ngồi chơi một lát, muội về trước, không làm trễ nãi thời gian dùng bữa tối của tỷ tỷ nữa."

"Cũng được, muội muội sớm nghỉ ngơi, dù sao cũng là người có thai. Mặc Nguyệt!" Diệp Linh Surong hướng ngoài cửa hô.

Mặc Nguyệt vội vàng đến gần nàng: "Nương nương có gì phân phó?"

"Đỡ An Mỹ nhân đi ra ngoài, nói Châu Ngọc đi đường cẩn thận, chớ làm cho chủ tử mình va chạm."

Mặc Nguyệt sững sờ, cúi đầu nói: "Nô tỳ đã hiểu." Đến đỡ An Mỹ nhân ra ngoài cửa điện, sau đó lại tinh tế dặn dò Châu Ngọc một phen rồi vội quay về trác điện. Vân Kiều cùng Bội Hoàn cũng đi theo vào.

Diệp Linh Surong ánh mắt tinh mịch nhìn chằm chằm ngoài cửa, giống như An Mỹ nhân vẫn còn đang đứng ở đó, ánh mắt xuyên thấu nhìn về phương xa. Nàng muốn làm cho An Mỹ nhân kỳ vọng thật nhiều vào cái thai này, rồi lại không cẩn thận làm mất đi. Do đó từ hy vọng biến thành tuyệt vọng, khiến nàng ta trở thành điên khùng, như chó sủa loạn, gặp người nào cắn người đó.

Lưu Vân cung.

Sắc mặt Hiền phi không tốt lắm, cười lạnh nói: "Hình Quý tần này quả thật có bản lĩnh. Mới mấy tháng ngắn ngủi thôi đã bò lên được phân vị Tam phẩm Quý tần, trước kia bản cung đã coi thường nàng ta rồi."

Cầm Vũ cùng Gấm Ngọc đứng bên cạnh không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu im lặng lắng nghe.

"Cầm Vũ, bản cung sai người mang cuộn gấm thêu hoa nhỏ nạm vàng đến tay Hinh Quý tần, người đã đưa đi chưa?" Hiền phi đột nhiên thu lại nét cười lạnh, nhàn nhạt hỏi.

"Hồi nương nương, nô tỳ không dám chậm trễ, đã sớm đưa qua rồi ạ. Hinh Quý tần cũng cười nhận lấy, còn bảo nô tỳ chuyển lời cảm ơn đến nương nương." Cầm Vũ vội vàng đáp.

Hiền phi lúc này mới lộ vẻ tươi cười, Hinh Quý tần kia cùng hoa nhỏ trên vải gấm đồng dạng, bộ dạng nàng ta làm sao so được với mẫu đơn xinh đẹp, còn kém xa lắm! Nàng ta làm gì có tư cách tranh giành ở hậu cung? Cũng không nhìn xem kết cục của Uyển Quý tần, bản lĩnh của Hinh Quý tần chỉ đến như vậy thôi, cho dù lấy cái thân phận đề tiện đó ra thì sao, cũng không cách nào vượt qua nỗi Tam phẩm. Về phía Hoàng Thượng, cũng chỉ là ngài cảm thấy mới mẻ thôi.

"Cầm Vũ, Gấm Ngọc, cùng bản cung ra ngoài đi dạo một lát, ở Lưu Vân cung này lâu nên có chút mệt mỏi." Hiền phi đưa tay ra, ngáp một cái, chậm rãi đứng lên. Váy dài sát đất, theo chuyển động của bước chân mà uốn lượn, hai nha hoàn theo sát phía sau.

Vốn Hiền phi chỉ định tùy ý đi dạo một chút, không ngờ gặp được An Mỹ nhân. Hôm nay thân thể An Mỹ nhân được chiều chuộng lắm, ngay cả thỉnh an cũng được Hoàng thượng miễn cho.

"Ồ, đây không phải là An Mỹ nhân sao, mấy ngày nay thân thể có tốt không?" Hiền phi mở lời nói chuyện với An Mỹ nhân đang muốn tránh né.

Tay An Mỹ nhân vô ý thức che bụng, đối với Hiền phi hơi khuyu gói hành lễ: "Tần thiếp gặp qua Hiền phi. Mấy hôm nay thân thể thiếp vẫn tốt, làm phiền nương nương lo lắng." Cùng Hiền phi chung đụng nhiều ngày, An Mỹ nhân biết rõ vị chủ nhân này không phải đèn cạn dầu. Nếu là nàng ta có ý đồ đối với bụng của mình, sợ là mình sẽ không có chỗ tốt, mọi lúc mọi nơi đều phải phòng bị.

"Nếu rảnh rồi thì nên ngồi nghỉ ngơi trong điện đi, lỡ như ở trên đường không cẩn thận va chạm cái gì thì không hay rồi." Hiền phi nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta, ánh mắt trong lúc lơ đãng xẹt qua vùng bụng bằng phẳng ấy làm cho An Mỹ nhân kinh hoàng.

"Người là một hạ nhân, thấy chủ tử ăn mặc đơn bạc ra ngoài người cũng không cần. Lỡ may không cẩn thận bị nhiễm phong hàn, làm ảnh hưởng đến long thai trong bụng thì sao? Người có mấy cái đầu để chém hả?!" An Mỹ nhân còn đang thấp thòm, đột nhiên Hiền phi nhìn về thiếp thân nha hoàn Châu Ngọc ở sau lưng An Mỹ nhân mà trách mắng.

Lời này vừa nói xong, hai chân Châu Ngọc mềm nhũn, quỳ trên mặt đất: "Hiền phi nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai rồi! Lần sau nô tỳ chắc chắn sẽ hầu hạ chủ tử mặc nhiều quần áo hơn khi ra ngoài."

"Vậy thì tốt, niệm tình người vì phạm lần đầu, bản cung không xử phạt nữa, đứng lên đi." Hiền phi liếc nhìn nàng ta, tỏ vẻ khoan thứ sau tư thái cao ngạo. Cũng không vì một chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến sự rộng lượng, đoan trang của mình. Đây chính là Hiền phi.

"Nô tỳ tạ ơn nương nương!" Châu Ngọc vội vàng quỳ trên mặt đất khấu đầu một cái. Đợi Hiền phi từng bước đi xa, An Mỹ nhân mới thu hồi ánh mắt, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh nhưng trong mắt là hận ý không che dấu chút nào. Làm sao nàng không nghe ra thâm ý trong lời nói của Hiền phi, chính là giễu cợt nàng có thân phận đề tiện, dù có mắc phải phong hàn chết cũng không đáng tiếc! Được lắm Hiền phi, ngoài mặt thì cười cười nói nói, bên trong lại ẩn chứa dao nhọn.

"Châu Ngọc, đi!" An Mỹ nhân tức giận trừng phía xa xa một cái rồi theo đường cũ trở về.

Hiền phi đi xa, khoe miệng nở một nụ cười trào phúng, loại người không có thân phận địa vị như nàng ta cũng muốn cùng nàng đấu? Quả thật không biết tự lượng sức. Cho dù có thể sinh hạ long thai thì sao, đứa bé kia cũng không đem lại lợi ích gì cho nàng ta. Chẳng bằng nàng giúp nàng ta một lần, giảm đi sự thông khổ của việc hoài thai mười tháng!

Đang trầm tư chột nghe xa xa truyền đến thanh âm của hải đồng đang chơi đùa. Hiền phi ngẩng đầu nhìn thì thấy Nhị Hoàng tử Minh Hiền vừa tròn năm tuổi đang cầm trong tay mấy hòn đá cuội thực đẹp mắt, chơi đến cao hứng. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào kia làm cho người ta nhìn liền muốn cắn một cái.

"Mấy cục đá kia nhìn cũng thật đẹp mắt." Hiền phi thản nhiên nói.

"Nô tỳ nhớ hình như là ngoài cửa Thủy Ngọc cung có một con đường mòn lót đá nhỏ giống thế này." Cầm Vũ cúi đầu trả lời một câu.

"À? Thì ra là như vậy." Hiền phi đột nhiên nhếch miệng cười, ánh mắt lảng lảng nhìn mấy cục đá nhỏ đang bị nắm siết sao trong lòng bàn tay hồng hào của Nhị Hoàng tử. Nếu những tảng đá sạch sẽ này không cẩn thận rơi ở nơi không nên rơi, như vậy cũng thật là không hay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Sẩy thai

Editor: Ngọc Hiền Tân

Beta: Thiên phi

Có thể là lời nói lần trước của Hình Quý tần làm cho An Mỹ nhân sinh ra vài phần hảo cảm, thế nhưng An Mỹ nhân lại ít đi Lưu Vân cung của Hiền Phi, mà thường đến Trường Nhạc cung của Hình Quý tần.

Đội Vân Kiều tiến bước An Mỹ nhân, Diệp Linh Suong mới miễn cưỡng nằm lên nhuyễn tháp, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, không thể giải thích nổi.

Nàng nói Hiền phi là người thiếu kiên nhẫn, không nghĩ tới nàng ta lại có thể dễ dàng tha thứ cho việc An Mỹ nhân kiêu ngạo trong thời gian dài như thế, hoặc là nói nàng ta căn bản không để tâm đến đứa con trong bụng An Mỹ nhân?

Không, Diệp Linh Suong lắc đầu, đây không phải là tính tình của Hiền phi. Tại Khánh Sinh yến, Hiền phi bị An Mỹ nhân làm mất thể diện, để cho An Mỹ nhân đoạt đi một nửa nổi bật, trong lòng Hiền phi đã sớm sinh ra một cái gai. Đừng nhìn bộ dáng bao dung ngày thường của Hiền phi, không ai có thể hiểu rõ hơn Diệp Linh Suong về sự hẹp hòi trong lòng của nàng ta đâu.

"Nương nương, không tốt!" Tiếng bước chân dồn dập tới gần, vẻ mặt Vân Kiều kích động chạy vào.

Vân Kiều không giống Mặc Nguyệt và Bội Hoàn, ngày thường trầm ổn ít nói, nếu kích động như vậy nhất định đã có chuyện lớn xảy ra.

Về mặt Diệp Linh Suong lạnh lùng, đứng thẳng dậy từ nhuyễn tháp: "Đã xảy ra chuyện gì?" Hai mắt nhìn Vân Kiều chăm chú, nàng hỏi.

Vân Kiều hô hấp dồn dập, vội vàng trả lời: "Nô Tỳ tiến An Mỹ nhân ra khỏi Trường Nhạc cung, nào ngờ chưa đi được bao xa, An Mỹ nhân liền trượt chân ngã xuống, trên mặt đất lập tức có vết máu!" Một hồi nói xong, trong mắt lộ vẻ lo lắng. An Mỹ nhân này ngã ở nơi nào cũng được, lại cứ ngã ở cách Trường Nhạc cung không xa, nhìn vết máu kia, chỉ sợ An Mỹ nhân lành ít dữ nhiều.

"Bây giờ An Mỹ nhân ở đâu?" Lần đầu tiên sắc mặt Diệp Linh Suong trở nên khó coi như thế, nặng nề hỏi.

"An Đức Tử và Ngô Đoàn đã nâng....." Lời còn chưa dứt, Diệp Linh Suong đã nghe thấy tiếng gào khóc bén nhọn của An Mỹ nhân truyền vào từ ngoài điện, "Đau quá....Bụng, bụng của ta đau quá. A.....máu! Là máu! Con, con trong bụng của ta, sẽ không, sẽ không, a....." Một tiếng thét chói tai cuối cùng, sau đó liền không còn âm thanh gì nữa.

An Đức Tử và Ngô Đoàn đã nâng An Mỹ nhân tiến vào, lúc này An Mỹ nhân đã đau tới ngất đi, sắc mặt tái nhợt, phía dưới làn váy mơ hồ chảy ra máu đỏ tươi.

"Mặc Nguyệt, mau tới Thượng Y cục gọi Thái Y, nhanh lên! Vân Kiều, người lập tức tới Thương Loan điện bẩm báo cho Lý công công, nói rằng An Mỹ nhân không cẩn thận té ngã ở ngoài Trường Nhạc cung, tình hình có vẻ không tốt." Diệp Linh Suong lạnh lùng nói. Mặc dù nàng đã bình tĩnh lại, nhưng trong mắt lại là một khoảng tiêu điều xơ xác. Tốt, rất tốt, Hiền Phi thế nhưng lại bày kế ở nơi của nàng!

Về mặt Mặc Nguyệt và Vân Kiều nghiêm nghị, vội vàng chạy ra khỏi Trường Nhạc cung.

"Hình Quý tần làm sao vậy, vừa rồi tại sao nghe được tiếng thét chói tai của nữ tử?" Từ hai sườn điện khác, Từ Lương viện và Triệu Quý nhân cùng lần lượt vào sườn điện của Diệp Linh Suong, về mặt lo lắng nói.

Diệp Linh Suong cười lạnh trong lòng, ngày thường hai người này vốn không để ý tới chuyện bên ngoài, đều là thái độ mọi chuyện không liên quan đến mình. Hiện tại thấy An Mỹ nhân vừa đi ra khỏi điện của mình liền xảy ra chuyện, còn không phải sợ việc này không thoát khỏi liên quan với mình. Dù sao chuyện này cũng xảy ra ở ngoài Trường Nhạc cung, nếu đứa con trong bụng An Mỹ nhân có chuyện gì, mọi người trong Trường Nhạc cung các nàng đều khó thoát khỏi trách phạt.

"Từ Lương viện và Triệu Quý nhân chớ hoảng sợ, chẳng qua An Mỹ nhân không cẩn thận té ngã bên ngoài Trường Nhạc cung, việc này mọi người đều thấy rõ, sao Hoàng Thượng có thể trách phạt vô cớ." Ánh mắt Diệp Linh Suong bình tĩnh, nhìn chằm chằm hai người nói.

Triệu Quý nhân chậm rãi cúi đầu, cười nhẹ: "Hình Quý tần nói rất đúng, An Mỹ nhân tự mình té ngã bên ngoài Trường Nhạc cung, đây là sự thật." Từ Lương viện thấy thế, cũng thấp giọng phụ họa theo.

"Được rồi, đều ngồi đi, đợi Thái Y đến xem nói như thế nào, nha đầu Vân Kiều đã đi bẩm báo Lý công công, như vậy không bao lâu nữa Hoàng Thượng sẽ biết chuyện này."

Triệu Quý nhân và Từ Lương viện nghe nói Hoàng Thượng sẽ đến, sắc mặt khê biến, những người giống các nàng hai ba tháng mới được nhìn thấy Hoàng Thượng tất nhiên là rất vui vẻ, nhưng dưới tình huống này làm sao còn có thể thấy vui sướng.

Không bao lâu sau, Mặc Nguyệt liền dẫn Thái Y của Thượng Y cục tới. Lý Thái Y vừa nghe nói An Mỹ nhân người gần đây nhất được chẩn đoán có thai xảy ra chuyện, nào dám chậm trễ, vội vàng mang theo mấy thang thuốc dưỡng thai chạy nhanh tới Trường Nhạc cung.

Thời điểm vừa chạy tới Trường Nhạc cung, còn lão đạo thiếu chút nữa ngã một cái, Lý Thái Y không dám kéo dài, ổn định cơ thể rồi vội vàng chạy vào Trường Nhạc cung. Mặc Nguyệt lại nhìn mấy hòn đá trơn trượt dưới chân mà giật mình, vội vàng đá mấy hòn đá vào góc tường, lúc này mới bước nhanh theo vào.

An Mỹ nhân trên giường dần tỉnh lại, thấy Lý Thái Y đang bắt mạch cho nàng, lại cảm thấy trong bụng quặn đau, hai mắt không khỏi trừng lớn, nhìn Lý Thái Y lầm bầm nói: "Lý Thái Y, Long nhi trong bụng ta không có việc gì đúng không, hắn vẫn còn đúng không?"

Lý Thái Y bắt mạch thật lâu, sau đó tức hậm hực đầu, thờ dãi nói: "Xin An Mỹ nhân nén bi thương, long tử trong bụng...Không còn."

"Không thể nào! Người gạt ta, người gạt ta! Làm sao có thể không còn, Lý Thái Y người có chẩn đoán sai lầm hay không! Hắn rõ ràng vẫn còn....." An Mỹ nhân chịu đựng đau đớn ngồi dậy, bàn tay túm lấy vạt áo trước người Lý Thái Y, vẻ mặt vô cùng kích động.

Y thuật bị nghi ngờ với thầy thuốc là một sỉ nhục to lớn, Lý Thái Y tuy có vài phần đồng tình với An Mỹ nhân, nhưng lúc này trên mặt cũng có vài phần tức giận, thản nhiên nói: "Đứa nhỏ thật sự không còn, An Mỹ nhân vẫn nên nén bi thương đi."

"A....." An Mỹ nhân ôm đầu hét lên một tiếng, trước đó vài ngày nàng vẫn còn chìm trong mộng đẹp, nhưng bây giờ lợi thể trong bụng này cũng không còn, nàng sao có thể chấp nhận được. Trong mắt lộ vẻ không cam lòng, thù hận.

"An muội muội vẫn nên nằm nghỉ đi, lúc này cơ thể quan trọng hơn." Diệp Linh Sương không mặn không nhạt khuyên nhủ nàng ta.

Bỗng nhiên ánh mắt An Mỹ nhân quét về phía nàng, đều là oán hận! Nếu không phải vì tới thăm nàng, sao mình có thể vô cớ té ngã.

"Cút, đều cút ra ngoài cho ta....." An Mỹ nhân lạnh lùng nói, lớn tiếng khóc lên, hoàn toàn không để ý tới lễ nghi.

Diệp Linh Sương khoác tay với những người trong phòng, những người liên can đều lui khỏi nội điện, đứng bên ngoài.

Lúc Vân Kiều bẩm báo sự việc với Lý Phúc Thăng, không ngờ đến hắn chỉ hơi sững sốt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: "Việc này Táp gia sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng, người về trước đi."

Vân Kiều khom người: "Nô tỳ cáo lui."

Mọi việc trong Hậu Cung này đều không thể ngờ, nàng nghĩ tới An Mỹ nhân tốt xấu gì cũng hoài Long tử, Hoàng Thượng nhất định là vô cùng coi trọng, không ngờ tới Lý công công có thái độ này.

Lý công công là Thái giám tổng quản địa vị cao quý, thường làm bạn cùng Hoàng Thượng, tâm tư Hoàng Thượng chỉ có hắn mới biết, thái độ lơ đãng vừa rồi, có lẽ Hoàng Thượng cũng không để trong lòng. Nghĩ như thế, cuối cùng trái tim Vân Kiều buông lỏng rất nhiều.

"Hoàng Thượng, An Mỹ nhân ở bên ngoài Trường Nhạc cung trượt ngã một cái, Long tử trong bụng xem ra lành ít dữ nhiều." Lý Phúc Thăng cúi đầu bẩm báo, thái độ không khác với ngày thường.

Đại Yến Đế nằm ngửa trên tháp khếp hờ hai mắt, nghe thấy tin tức này mi mắt cũng chỉ khẽ run, thản nhiên ừ một tiếng, nói: "Trẫm đã sớm biết nàng sẽ không bảo vệ được đứa con trong bụng này, đám nữ nhân trong Hậu cung kia, người này so với người kia càng ác độc hơn. Như thế, coi như cho nàng một bài học, về sau chớ dám sau lưng trẫm vụng trộm bỏ canh tránh thai."

Bỗng dưng, đôi mắt hơi mở, Đại Yến Đế ngồi dậy từ nhuyển tháp, đôi mắt hơi híp lại: "Lý Phúc Thăng, người vừa nói An Mỹ nhân trượt chân ở nơi nào?"

Phát hiện hơi thở của Đại yến Đế đột nhiên lạnh xuống, Lý Phúc Thăng hoảng sợ, vội vàng trả lời: "Mới vừa rồi là nha hoàn Vân Kiều của Hình Quý tần tới bẩm báo việc này, An Mỹ nhân là trượt chân ở bên ngoài Trường Nhạc cung."

Đại Yến Đế im lặng một lát, trong lòng không khỏi thờ dãi, có phải hắn đã làm sai hay không. Nha đầu ngọc kia đơn thuần như vậy, làm sao có thể là đối thủ của các nàng, nhưng, nếu không làm như vậy...

"Lý Phúc Thăng, theo trẫm tới Trường Nhạc cung xem sao." Đại yến Đế lạnh lùng nói, phát tay áo ra khỏi Thương Loan điện, trên mặt mơ hồ tức giận.

Lý Phúc Thăng đi theo phía sau, trầm tư suy nghĩ. Hoàng Thượng vừa đến, mọi người đồng loạt khom người hành lễ. Triệu Quý nhân, Từ Lương viện, Hình Quý tần đều hầu bên ngoài điện. Lý Thái Y cũng đứng một bên, ánh mắt Đại Yến Đế đảo qua mấy người Triệu Quý nhân, cuối cùng dừng lại trên người Hình Quý tần, thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, trong lòng không khỏi căng thẳng, lại không nói thêm gì, đi vào nội điện.

"Hoàng Thượng, con trong bụng thần thiếp đã không còn, Hoàng Thượng....." An Mỹ nhân vừa thấy Đại Yến Đế đi vào, biết hắn vẫn là coi trọng đứa nhỏ này, trong lòng không khỏi uất ức, khóc rống lên.

Trong lòng Đại Yến Đế có chút chán ghét. Nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng, vỗ vỗ bờ vai của nàng nói: "Ái phi nén bi thương, có thể Long nhi trong bụng ái phi không có duyên với trẫm, ái phi nên chăm sóc thân thể thật tốt mới được."

Đại Yến Đế nghĩ An Mỹ nhân sẽ thu liễm một chút, nào ngờ nàng khóc càng nhiều hơn, không hề giống ngày thường đoan trang hiền tuệ, trong mắt hắn đã có chút tức giận.

Phàm là người có mắt đều có thể nhìn ra vài phần, An Mỹ nhân này đúng là người thiếu một sợi gân, khóc lác giọng nói: "Sẽ không, mấy ngày trước thiếp còn cảm thấy Long nhi trong bụng động đây, sao có thể vô duyên, xin Hoàng Thượng làm chủ cho thiếp....." trong đầu phút chốc hiện ra điều gì, An Mỹ nhân sững sốt, lầm bầm nói: "Hoàng Thượng, là có người muốn hại thiếp, lúc thiếp trượt chân, dưới đất có cái gì đó."

Cặp mắt kia đột nhiên mở to, giọng nói không khỏi cao hơn vài phần: "Hoàng Thượng, nhất định là Hinh Quý tần, nàng ghen tị thiếp có thai, nàng đã sớm có ý xấu, Hoàng Thượng hãy làm chủ cho thiếp. Thiếp chỉ nghĩ tới ngày thường nàng đối xử với thiếp rất tốt, nhưng không ngờ nàng lại làm như vậy với thiếp, tâm tư Hinh Quý tần ác độc như thế, Hoàng Thượng ngàn vạn lần không thể dễ dàng tha thứ cho nàng, Hoàng Thượng....."

"Đủ rồi!" Đại Yến Đế bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, làm cho An Mỹ nhân vẫn còn đang nức nở cả người chấn động: "Lý Thái Y, lần tới đây cho trẫm!"

Lý Thái Y ở ngoài điện nghe thấy tiếng rống to này, trong lòng run lên, vội vàng chạy nhanh vào nội điện, hai chân quỳ trên mặt đất: "Hoàng Thượng thứ tội, tội thần đáng chết vạn lần, không thể bảo vệ Long tử trong bụng An Mỹ nhân."

Đại Yến Đế thản nhiên liếc hán một cái: "Cảm xúc của An Mỹ nhân lúc này không ổn, lập tức kê phương thuốc ổn định cảm xúc, sau đó tới Thượng Y cục lấy, đưa tới điện của An Mỹ nhân trong Cam Tuyền cung."

Lý Thái Y vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ trách tội hán không thể bảo vệ long tử, không nghĩ tới lại gọi hán kê đơn thuốc, vội vàng hoàn hồn xác nhận, không dám chậm trễ. Nhưng trong lòng không khỏi buồn bực, tại sao lại đưa tới Cam Tuyền cung, hiện tại An Mỹ nhân vẫn đang nằm ở Trường Nhạc cung mà. Chẳng lẽ Đại Yến Đế muốn An Mỹ nhân lập tức trở về Cam Tuyền cung? Lý Thái Y vốn định nói cơ thể An Mỹ nhân rất yếu, không tiện di chuyển, nhưng những lời này bị ghen ở cổ họng, cuối cùng nuốt xuống bụng.

Lý Thái Y kê đơn sau đó đi tới Thượng Y cục lấy thuốc, còn chưa ra khỏi cửa điện, đã nghe thấy giọng nó vô cùng lạnh lùng của Đại Yến Đế truyền ra: "Lý Phúc Thăng, tìm một chiếc kiệu tới đây, trẫm thấy An Mỹ nhân ngật ngồ ở đây cũng không thể khỏe lên, vẫn nên về Cam Tuyền cung thì tốt hơn." Lý Thái Y hơi đảo tròn mắt, trong lòng đã hiểu rõ vài phần, không khỏi sinh ra vài phần đồng cảm với An Mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Điều tra thực hư

Edit: Nguyệt Sùng dung

Beta: Ka Thái Hậu

Lý Phúc Thăng tùy ý kêu một xa liễn tới, An Mỹ nhân liền bị xa liễn đưa trở về Cam Tuyền cung. Lúc An Mỹ nhân bị đỡ lên xa liễn, lộ ra gương mặt tái nhợt nhìn chằm chằm theo Đại Yến Đế.

Nào ngờ Đại Yến Đế không thèm nhìn nàng ta, An Mỹ nhân không khỏi uất ức rót nước mắt, hoa lê đài vũ, thật là đáng thương. Nhưng cho dù có đáng thương thế nào thì cũng không có ai yêu.

Xa liễn từ từ đi xa, lúc Diệp Linh Sương nghe tiếng kèn kẹt của xa liễn dần dần lướt qua bên tai, hai mắt rũ xuống. E rằng An Mỹ nhân không biết trên đời này Đại Yến Đế ghét nhất là nữ tử khóc sụt sùi, ai sẽ đau lòng cho bộ dáng uất ức của nàng ta đây?

"Ái phi có bị kinh hách không?" Diệp Linh Sương đang sững sờ bỗng dưng giật mình, nhìn về phía người lên tiếng. Đại Yến Đế lúc này đứng rất gần nàng, cúi đầu quan sát nàng, trong mắt mang tâm tình khó hiểu.

Diệp Linh Sương cười nhạt, sắc mặt rất không tốt, "Bẩm Hoàng thượng, thiếp vô sự! Chỉ là hải nhi trong bụng An Mỹ nhân đã mất ở bên ngoài Trường Nhạc cung, về sau An mỹ nhân nhất định sẽ oán thiếp, sợ rằng tình cảm tỷ muội cũng sẽ... trở nên nhạt nhẽo mất".

Nghe nàng nói lời này, Đại Yến Đế khẽ thở dài một cái, muốn đuổi tay vuốt ve đầu nàng, bỗng liếc sang Triệu Quý nhân cùng Từ Lương viện rất chướng mắt đang đứng một bên, tay kia liền để lại chỗ cũ, không vờn ra được.

"Ái phi đừng nghĩ quá nhiều, không làm tỷ muội nữa thì không làm, trong hậu cung này tỷ muội còn rất nhiều". Đại Yến Đế nhìn Diệp Linh Sương nói, lời nói này là tùy ý, nhưng Diệp Linh Sương lại nghe ra một tia trào phúng nhàn nhạt. Trong hậu cung này hảo tỷ muội kẻ ra thì vô số, có điều tất cả chỉ là hư tình giả ý mà thôi.

"Tạ Hoàng Thượng khuyên giải". Diệp Linh Sương cúi đầu nói, tâm tư bay xa. Đại Yến Đế thấy nàng đang thất thần, cũng không trách tội nàng, nhắc chân định rời đi. Nào ngờ chỉ mới bước một bước, liền thấy Kỳ Quý phi cùng Hiền phi đồng loạt bước vào cửa cung Trường Nhạc cung.

"Thiếp tham kiến hoàng thượng". Hai người uyển chuyển cúi đầu, thanh âm dịu dàng êm tai.

"Không cần đa lễ, đều đứng lên đi". Khóe miệng Đại Yến Đế nhếch nhẹ, cười nói, nhưng trong mắt một chút ý cười cũng không có, tin tức lại truyền đi nhanh như vậy, người đến cũng thật trùng hợp.

Thần sắc Hiền phi lo âu nhìn Đại Yến Đế, thấp giọng nói: "Thiếp vốn đang ngồi ở Đan Nguyệt cung của Kỳ Quý phi, chợt nghe hạ nhân bẩm báo An Mỹ nhân bị té ở bên ngoài Trường Nhạc cung, tình hình rất không ổn nên vội vã cùng Kỳ Quý phi tới Trường Nhạc cung, để thăm dò thực hư. Mới vừa rồi tình cờ gặp Lý Thái y ở giữa đường, hỏi mới biết long nhi trong bụng không thể nào giữ lại. Việc này là thật sao Hoàng Thượng?".

Đại Yến Đế nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người, thấy thần sắc lo âu của Hiền phi, Kỳ Quý phi hơi nhíu mày, cũng không biết tại sao chính mình lại nhếch môi, một mảnh lãnh ý.

"Long nhi trong bụng An Mỹ nhân không còn" Đại Yến Đế rất nhanh thu lại biểu tình, ném ra một câu lạnh như băng.

Kỳ Quý phi cùng Hiền phi hô khẽ một tiếng. "An Mỹ nhân có khỏe không? Thiếp có thể đi thăm một chút không?"

Kỳ Quý phi thu lại nét mặt kinh ngạc, thấp giọng dò hỏi. Hiền phi cũng phụ họa lên tiếng, "Hoàng Thượng, thiếp cũng cùng Kỳ Quý phi đi thăm xem sao."

"Đi cũng không sao". Hai tay Đại Yến Đế chấp ở sau lưng nói, gương mặt vốn đang giận dữ thì giờ khắc này lại không có biểu tình gì.

Lúc này Hiền phi cùng Kỳ Quý phi cũng không đoán được suy nghĩ trong lòng của Đại Yến Đế. Hai người trước sau cùng đi vào nội điện, dư quang ở khóe mắt Hiền phi lướt qua về mặt lạc lõng của Hinh Quý tần một cái, ác ý trong mắt xẹt qua nhanh chóng.

"Hai vị ái phi có phải đi nhầm chỗ rồi hay không?" Kỳ Quý phi cùng Hiền phi còn chưa đi vào nội điện đã bị một câu nói của Đại Yến Đế làm giật mình tại chỗ, không hiểu nhìn về phía hắn.

Hôm nay An Mỹ nhân xảy ra chuyện ở bên ngoài Trường Nhạc cung, đã mất đứa nhỏ, không phải là nên ở bên trong điện của Hinh Quý tần sao? Lẽ nào đã bị đưa về Cam Tuyền cung rồi? Đây không phải là không thêm đề ý đến tính mạng của An Mỹ nhân sao?

"An Mỹ nhân không chịu ở trong điện của Hinh Quý tần, trăm đành phải sai người đưa nàng trở về, hai vị ái phi mau đi Cam Tuyền cung thăm hỏi một phen đi". Đại Yến Đế nói thật nhẹ nhàng, thế nhưng Kỳ Quý phi và Hiền phi trong lòng lại cả kinh.

Hiền phi sắc mặt cứng đờ, Kỳ Quý phi lại trả lời ôn nhu: "Đã như thế, vậy thiếp liền cùng Hiền phi đi Cam Tuyền cung một chuyến. Nghĩ đến An Mỹ nhân bây giờ chắc đang đau khổ vì mất đi long nhi, cần có người xung quanh đề ý một chút, nếu không lại làm chuyện khờ dại".

Kỳ Quý phi vừa nói lời này, Hiền phi lộ ra vẻ mặt tự trách nhìn Đại Yến Đế, nói tiếp: "Đáng lẽ chuyện hậu cung này phải do thiếp và Kỳ Quý phi bận tâm nhiều hơn, làm phiền Hoàng Thượng đã tự thân xuất mã, là thiếp không đúng. Thiếp cùng Kỳ Quý phi sẽ điều tra việc này thật thỏa đáng! Nếu như là chuyện ngoài ý muốn thì không sao, nhưng nếu có người nào mang tâm tư không đáng có, thiếp nhất định sẽ không bỏ qua cho người đã làm hại long chủng."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, đặc biệt là Triệu Quý nhân và Từ Lương viện cơ hồ bị người khinh thường, làm hại long chủng chính là tội chém đầu. Hôm nay từ trong miệng Hiền phi nói ra, lại thêm mấy phần ác liệt, người nghe được càng thêm run sợ.

Đại Yến Đế quay đầu nhìn chằm chằm Hiền phi, giọng nói lãnh đạm "Ái phi chuẩn bị đi điều tra như thế nào?"

Hiền phi hơi ngẩng người, không biết Đại Yến Đế nói vậy là có ý gì, vội hỏi: "Thiếp nhất thời cũng không có manh mối gì, không biết Hoàng Thượng có cao kiến gì không?"

"Theo trăm đến nơi mà An Mỹ nhân bị té nhìn một cái, trăm cũng muốn xem thử là rốt cuộc An Mỹ nhân tự mình không cẩn thận bị té hay là người hữu tâm dùng quỷ kế đây, tổn thương long chủng của trăm!" Đại Yến Đế lạnh lùng nói. Nhìn đáng vẻ Hiền phi cúi đầu nhưng tai lại lắng nghe, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Lời này vừa nói ra, dường như Kỳ Quý phi cùng Hiền phi đều quên mất chuyện muốn đi thăm An Mỹ nhân lúc nãy, cặp mắt đi theo phía sau Đại Yến Đế, trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng.

"Ba vị ái phi cũng cùng đi để nhìn một chút". Bỗng nhiên Đại Yến Đế quay lại nhìn về phía ba người Hinh Quý tần nói. Triệu Quý nhân và Từ Lương viện trong lòng cả kinh, cùng Hinh tần đáp lời rồi đi theo ở phía sau.

Các nàng đều là người của Trường Nhạc cung, nếu chuyện An Mỹ nhân bị té đích thực là do người làm, vậy thì dĩ nhiên là các nàng không thoát được việc có liên quan.

Diệp Linh Sương quay đầu nhìn về phía Vân Kiều cùng An Đức Từ chờ chuyển ánh mắt, mấy người lập tức đi theo.

"An Mỹ nhân té ở chỗ nào?" Đại Yến Đế quay đầu nhìn về phía Hinh Quý tần. Diệp Linh Sương hiểu ý, cúi đầu nói: "Lúc đó thiếp phái Vân Kiều đưa An Mỹ nhân ra khỏi Trường Nhạc cung. Ở cửa cung, Vân Kiều nhìn thấy An Mỹ nhân đi xa, mà khi đó An Đức Từ và Ngô Đoàn cùng trông coi ở trong cung. Ba người bọn họ là rõ ràng nhất nhân quả trước sau của chuyện này, Hoàng Thượng hỏi bọn họ mới phải".

Lời này vừa nói xong, Vân Kiều lập tức đi lên trước, khom lưng nói với Đại Yến Đế: "Bẩm Hoàng Thượng, đích thực là nô tỳ đưa An Mỹ nhân ra khỏi Trường Nhạc cung. Đại khái là An Mỹ nhân bị té ở chỗ kia, nô tỳ tận mắt nhìn thấy." Dứt lời, chỉ vào chỗ ở cách góc tường không xa.

An Đức Từ và Ngô Đoàn cũng lập tức đứng dậy, An Đức Từ nói: "Nô tài tận mắt nhìn thấy tình huống lúc đó. Khi ấy An Mỹ nhân trượt chân một cái liền ngã trên đất, nô tài không dám chậm trễ, vội vàng đỡ An Mỹ nhân vào trong điện của Hinh Quý tần. Lúc ấy Hinh Quý tần cũng bị kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, thiếu chút nữa ngất xỉu."

"Hỏi người cái gì thì nói cái đó, nhiều lời như vậy làm gì?" Hiền phi lạnh lùng nhìn hắn một cái. Cậu nô tài kia còn biết vì chủ tử mà tranh cãi mấy câu, thật đúng là trung tâm.

"Nô tài đáng chết, nô tài lắm mồm". An Đức Từ bị dọa sợ run cả người, đưa tay đánh lên mặt mình một bạt tai.

Hiền phi hơi biến sắc, vốn dĩ nàng cũng không có ý gì, cầu nô tài kia lại chỉ vì một câu nói của mình mà tự vả miệng. Ngược lại càng thể hiện lòng dạ nàng nhỏ mọn, cũng khiến cho người khác hiểu lầm mình có thành kiến với Hinh Quý tần nên không cho nô tài giải bày. Len lén nhìn sang Đại Yến Đế một cái, quả nhiên thấy sắc mặt hắn trầm xuống.

"Hiền phi, rốt cuộc là trẫm đang hỏi hay là ngươi đang hỏi?" Đại Yến Đế không vui nhìn nàng ta một cái.

"Thiếp nhất thời kích động, Hoàng Thượng chớ trách tội". Hiền phi vội vàng cúi đầu nói, trong lòng lại ghi hận với tên Thái giám An Đức Từ này.

"Lúc ấy có ai khác nhìn thấy An Mỹ nhân trượt té không? Nha hoàn thiếp thân của An Mỹ nhân sao lại không ở bên cạnh nàng ta?" Ánh mắt bén nhọn của Đại Yến Đế quét qua mấy người Văn Kiêu, lại hỏi.

"Hoàng Thượng, thường ngày nha hoàn thiếp thân của An Mỹ nhân là Châu Ngọc đều cùng nhau tới. Nhưng hôm nay An Mỹ nhân nói nha đầu Châu Ngọc kia có chuyện nên tự mình đi cũng không sao, liền đi một mình tới điện của thiếp. Lúc trước thiếp có hỏi qua An Mỹ nhân chuyện này." Diệp Linh Surong nói tiếp, đầu chậm rãi rũ xuống, trong mắt có lãnh ý chợt lóe lên, Hiền phi người thật giỏi tính toán, ngay cả chuyện này cũng tính tới.

"Ồ, ra là như vậy, xem ra cũng thật đúng dịp". Đại Yến Đế cười nhạt, lãnh ý đều hiện ra. "Lý Phúc Thăng, tìm người đi Cam Tuyền cung đưa nha hoàn thiếp thân của An Mỹ nhân tới đây, trẫm ngược lại muốn nghe một chút vì sao nàng ta dám để chủ tử ra ngoài một mình".

Lý Phúc Thăng đứng thẳng người, lập tức trả lời: "Nô tài lĩnh mệnh". Quay đầu nhìn về hai hàng tùy tùng đứng sau lưng, nhìn một tiểu thái giám cơ trí, "Tiểu Dạ Từ, người mau đi Cam Tuyền cung gọi nha hoàn Châu Ngọc đó tới đây".

Thái giám tên Tiểu Dạ Từ thấy không chỉ Lý Phúc Thăng mà Hoàng Thượng còn nhân nhạ nhìn mình một cái. Nghiêm mặt, lập tức lĩnh mệnh đi Cam Tuyền cung ở phía Tây cung, chạy đi như một làn khói không thấy bóng dáng đâu.

"Hoàng Thượng, chắc phải đến gần chỗ kia kiểm tra tí mĩ". Kỳ Quý phi hỏi, chỗ kia dĩ nhiên là chỗ mà An Mỹ nhân trượt té. Trong lòng nàng cũng thật tò mò, An Mỹ nhân rốt cuộc là té như thế nào? Tình cảnh kia nghĩ một chút cũng thấy thật thú vị.

Đại Yến Đế chỉ câu câu khoe môi, "Ái phi vội cái gì, chuyện này phải giải quyết từng chút từng chút một, không thể làm rối loạn thứ tự". Lời này xen lẫn tức giận, mấy người yên lặng, không nói nữa. Diệp Linh Surong nhanh chóng nhìn qua vẻ mặt của mấy người, tiếp tục cúi đầu xuống.

Lúc này Châu Ngọc mới thấy chủ tử mình xảy ra chuyện, bị người dùng xa liễn đưa trở về, biết được long thai của chủ tử không giữ được, Châu Ngọc thiếu chút nữa ngất xỉu.

Chủ tử thật vất vả mới nổi trời một chút, nào ngờ hài tử trong bụng lại không còn. Sau này chủ tử không quyền không thế, cuộc sống của nàng cũng không tốt theo.

Lúc trước nội vụ phủ còn đặc biệt cho người đưa tiền tiêu hàng tháng nhiều hơn. Không ngờ tới chỉ vừa chớp mắt mà công sức bấy lâu lại biến thành cảnh tượng như vậy.

Châu Ngọc đang muốn đem thuốc của Thượng Y cục đưa tới phòng bếp nhỏ, nhanh chóng nấu thuốc đưa chủ tử uống, nào ngờ động tác còn chưa bắt đầu đã có người tới gọi nàng đi Trường Nhạc cung một chuyện.

"Công công, có thật là Hoàng Thượng triệu nô tỳ tới không? Châu Ngọc bước nhanh theo sau lưng Tiểu Dạ Từ, tâm tình thấp thỏm hỏi.

Tiểu Dạ Từ liếc nàng ta một cái, "Dĩ nhiên rồi, ta gạt ngươi cũng không có chỗ tốt gì. Đợi lát nữa ngươi nên nói sự thật, đừng giấu giếm, nếu không mạng nhỏ khó bảo toàn, đến lúc đó chớ trách ta không nhắc nhở ngươi".

Hai người bước nhanh tới bên ngoài Trường Nhạc cung, Châu Ngọc nhìn thấy tư thế của mấy người đứng ở cửa cung, cả người đã không nhận được run rẩy, hai chân liền khụy xuống, quỳ trên đất: "Nô... nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến các vị nương nương".

"Ngươi chính là nha hoàn thiếp thân bên người An Mỹ nhân?" Mắt Đại Yến Đế hơi rũ, từ trên cao nhìn xuống, tư thái nhìn bằng nửa con mắt, "Trẫm hỏi ngươi vì sao không cùng chủ tử của mình đi ra ngoài? Mặc cho chủ tử nhà ngươi ra ngoài một mình, nha hoàn này lá gan cũng không nhỏ".

Châu Ngọc cả người run rẩy, phục trên đất, nghe lời này sắc mặt lại kinh hãi, liền khóc oan nói: "Hoàng Thượng, nô tỳ không dám, là An Mỹ nhân phân phó nô tỳ không được phép đi theo, dĩ nhiên nô tỳ không dám chống lại lệnh của chủ tử".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Một hòn đá hạ ba con chim nhạn

"Vì sao An Mỹ nhân không cho người đi theo?" Đại Yến Đế liếc nha hoàn đang quỳ trên mặt đất, lạnh giọng hỏi.

"Bởi vì...Bởi vì An Mỹ nhân mang thai, cho nên bổng lộc mỗi tháng của An Mỹ Nhân được thêm gấp đôi. Hôm nay Nội Vụ phủ sẽ đến bỏ sung bổng lộc, An Mỹ nhân sợ khi người của Nội Vụ phủ đến Cam Tuyền Cung không có người chiêu đãi nên sai nô tỳ đứng chờ ở cửa đại điện". Châu Ngọc không dám có chỗ nào dấu giếm, vội vàng một năm một mười nói ra, đầu vẫn gất gao cúi xuống, hai mắt chỉ dám nhìn giày thêu kim long sáng loáng của Đại Yến Đế.

"Trẫm nhớ không lầm, từ Tần vị trở lên thì có hai hạ nhân hầu hạ".

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, vẫn còn một nha hoàn nữa cùng nô tỳ hầu hạ tên là Bảo Sinh, nhưng vài ngày trước nàng làm sai chuyện nên đã bị An Mỹ nhân phạt đi Hoán Y cục làm tạp dịch". Châu Ngọc vội vàng giải thích.

"Hoán Y cục? Không ngờ An Mỹ nhân lại là chủ nhân hay phạt người khác". Đại Yến Đế khẽ cười, trong mắt tăng thêm vài phần chán ghét.

"Hoán Y cục không phải là nơi tốt lành, nếu nha hoàn Bảo Sinh biết nàng sẽ bị phạt như vậy chắc sẽ hối hận không làm như vậy, An Mỹ nhân này không nên đụng vào". Hiền phi ở bên cạnh thấp giọng phụ họa thêm, khoe miệng khẽ nhếch lên. Hoàng Thượng luôn luôn không thích những nữ chủ nhân trong hậu cung cậy thế khi dễ hạ nhân, nếu đúng là nàng làm ra chuyện này thì tuyệt đối không thể cho Hoàng Thượng biết, tránh Hoàng Thượng thêm chán ghét.

Thấy Đại Yến Đế và vài vị phi tần đứng hồi lâu, Lý Phúc Thăng nói nhỏ vào tai mấy người đứng sau lưng, chỉ trong chốc lát, hai tiểu thái giám từ trong điện của Hình tào đưa đến một chiếc giường êm, để sau lưng của Đại Yến Đế.

"Hoàng Thượng, ngài đã đứng hồi lâu không bằng ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát". Lý Phúc Thăng cúi đầu nói.

Đại Yến Đế lướt mắt nhìn hần, hất vạt áo ngồi lên giường, có cảm giác quen thuộc, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy đúng là giường êm trong điện của Hình tào, trong lòng bỗng dưng mềm nhũn. "Lý Phúc Thăng, coi như ngươi hiểu ý trẫm, hôm nay trẫm không có quá nhiều việc, vậy thì ngồi đây từ từ thẩm tra". Giọng nói của Đại Yến Đế có vài phần nhân nhả, tức giận cũng giảm đi vài phần.

Kỳ Quý phi cùng Hiền phi không dám nói một từ, mặc dù đứng chân đã có chút mỏi nhừ, cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh của Đại Yến Đế, Hoàng Thượng không có cho phép các nàng không dám ngồi, mà Lý Phúc Thăng cũng không cho các nàng ghé ngồi.

"Nói như vậy là An Mỹ nhân sai người coi chừng Trắc điện, chỉ vì muốn nhận bổng lộc tháng?" Thân thể Đại Yến Đế khẽ dựa vào thành ghế phía sau, ung dung hỏi nàng.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, đúng là như vậy, nô tỳ không dám có nửa lời dối gạt.." Châu Ngọc trả lời, trong giọng nói thốt ra run run.

"Kỳ Quý phi, trẫm nhớ chuyện phát bổng lộc mỗi tháng là do người quản lý, ái phi có biết chuyện này?" Đại Yến Đế không quay đầu nhìn Kỳ Quý phi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Châu Ngọc đang quỳ trên mặt đất.

Kỳ Quý phi vội vàng bước ra, cúi đầu nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, chuyện này thần thiếp có biết đến, bởi vì An Mỹ nhân mang thai, nên thiếp tăng gấp đôi vào bổng lộc mỗi tháng của nàng. Nhưng bổng lộc của tháng trước đã được phát vào cuối tháng, thiếp liền dặn dò Nội Vụ phủ tìm thời gian rảnh bỏ sung vào bổng lộc cho nàng, nhưng cũng không biết bọn họ chọn là ngày hôm nay".

Đại Yến Đế nghe Kỳ Quý phi trả lời, con ngươi có thêm vài phần tỉnh mịch, nhưng ngoài miệng vẫn nụ cười nhạt nhẽo "Thì ra là như thế, xem ra lần này An Mỹ nhân xuất hiện ở Trường Nhạc cung không có người đi theo chỉ là chuyện trùng hợp, trẫm có nên nói là do vận khí của nàng không tốt".

Không đợi mọi người hiểu được ý trong câu vừa nói, Đại Yến Đế đã từ trên giường êm đứng lên, đi đến chỗ An Mỹ nhân tề ngã, Hiền phi cùng Kỳ Quý phi theo sát phía sau, Diệp Linh Sương lông mày nhíu lại cũng đi theo sau.

Đại Yến Đế chấp tay đứng sau lưng đứng bên cạnh chỗ tai nạn, cúi người xem những dấu vết còn lưu lại trên mặt đất, lông mày không khỏi cau lại. Trên mặt đất có dấu vết đi bộ và té ngã trượt qua, hai lực đạo không giống nhau nhưng lại cực kỳ rõ ràng, hiển nhiên chân An Mỹ nhân đã dẫm lên vật gì nên nàng mới bị trượt chân. Ngẩng đầu xung quanh nhìn một vòng, Đại Yến Đế đột nhiên phát hiện ở góc chân tường có mấy hòn đá nhỏ phủ rêu trơn, hai mắt bỗng dưng lạnh xuống.

Theo ánh mắt của hần, vài phi tần cũng đồng loạt nhìn qua, đều kinh hãi kêu to một tiếng. Diệp Linh Sương nhíu mày càng thêm chặt, quay đầu hướng mấy người Vân Kiều nhìn một vòng, trông thấy sắc mặt Mặc Nguyệt trắng bệch, đã hiểu vài phần.

"Lý Phúc Thăng đến góc tường đem mấy hòn đá nhỏ đó gói kỹ cho trẫm xem". Thanh âm Đại Yến Đế cứng rắn vang lên.

Lý Phúc Thăng vội vàng đi đến, từ trong lòng ngực lấy ra một cái khăn lụa hình vuông, đem bảy tám hòn đá nhỏ bỏ vào giữa khăn lụa, nhìn thấy tất cả đã ổn thỏa mới đưa khăn lụa đến trước mặt Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế xem xét cẩn thận từng hòn đá nhỏ một, quả nhiên tìm thấy trong số đấy có hai hòn đá có dấu vết bị mài mòn, Đại Yến Đế nheo mắt lại, đem khăn lụa và đá tất cả ném xuống đất, hiển nhiên rất tức giận.

Lý Phúc Thăng còn giữ tư thế dâng khăn cho Đại Yến Đế sợ hãi kêu lên "Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng bớt giận".

"Bớt giận? Trẫm như thế nào bớt giận được, lại có người dám đánh chủ ý lên hoàng tự. Lý Phúc Thăng, hãm hại hoàng tự của trẫm phải trị tội gì?"

Đại Yến Đế khi thế sắc bén. Lý Phúc Thăng nghiêm mặt nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, lập tức bị chém đầu".

Vừa nghe lời này, Hiền phi buông xuống đôi tay khẽ run, che vào trong tay áo.

Ánh mắt hoa đào của Kỳ Quý phi chau lên, nhìn Hình Quý tần ở phía sau. Hôm nay Hình Quý tần vừa ngồi vào vị trí tam phẩm còn chưa vững, Trường Nhạc cung liền xảy ra việc này, An Mỹ nhân là người ở Trắc điện của nàng, Hình Quý tần làm sao không thoát được liên lụy. Kỳ Quý phi cười mỉa mai, dùng cổ vừa mới lên vị trí Quý tần đã bị người khác kéo xuống, như thế thì không có gì thú vị.

"Hoàng Thượng, chắc An Mỹ nhân đã giẫm phải những hòn đá này nên mới bị trượt chân, chỉ là thiếp khó hiểu sao mấy hòn đá này lại nằm ở góc chân tường, sẽ không có người cố ý dời chúng đi chứ?". Hiền phi bộ dáng không hiểu hỏi.

Lời này vừa nói ra mọi người đều hiểu, từ lúc An Mỹ nhân ngã cho đến khi Hoàng Thượng đến, trong khoảng thời gian này chỉ có người của Trường Nhạc cung qua lại, Triệu Quý nhân cùng Từ Lương viện thì không cần nói, nhưng Hình Quý tần ước chừng là có năm hạ nhân, không phải là bọn họ thì là ai?

Triệu Quý nhân cùng Từ Lương viện vừa nghe nói như vậy, sắc mặt đồng loạt biến đổi, quỳ sụp trên mặt đất, Triệu Quý nhân vội nói: "Hoàng Thượng, thiếp không có làm chuyện này, do dù thần thiếp có trăm lá gan, thiếp cũng không dám, hơn nữa lúc An Mỹ nhân xảy ra chuyện không may, hai nha hoàn của thần thiếp đang ở trong điện ngây ngô, cũng không đi ra khỏi cửa cung". Từ Lương viện cũng gấp rút phân bua.

Đại Yến Đế chỉ nhàn nhạt nhìn qua nàng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Hình Quý tần, giờ phút này nàng không còn nói cười rạn rờ như ngày thường, chỉ là lặng lẽ đứng đó, làm cho trong lòng hắn cảm thấy khó chịu.

Dường như phát giác được ánh mắt của Đại Yến Đế, Diệp Linh Sương cũng ngẩng đầu nhìn lại hắn, không kieu ngạo, không kiêu nịnh nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, thiếp xác thực chưa bao giờ làm chuyện này, cầu xin Hoàng Thượng minh xét". Đôi con ngươi ngày thường linh hoạt tròn to như quả bò đào giờ đây nhìn thẳng vào hắn không hề tránh né.

Ánh mắt Đại Yến Đế nhìn sang chỗ khác, ánh mắt phức tạp. Nhưng vào lúc này, Mặc Nguyệt đứng sau lưng của Hình Quý tần bước ra phía trước, "thùng" một tiếng quỳ xuống trước người của Đại Yến Đế.

"Hoàng Thượng, là nô tỳ đem những hòn đá đó đổ vào góc tường". Mặc Nguyệt gấn từng chữ, vẻ mặt tận lực ra vẻ trấn định, dù thế thân thể cũng không ngăn được run lên. "Sau khi An Mỹ nhân té ngã, chủ tử sai nô tỳ đi Thái Y viện gọi thái y đến đây cứu chữa, Lý thái y cùng nô tỳ ở chỗ này thiếu chút nữa đã bị trượt chân, nô tỳ chính là trong lúc này nhìn thấy những hòn đá này, sợ... sợ người khác hiểu lầm Hình Quý tần, liền nhất thời hồ đồ đá mấy hòn đá đó vào góc tường, là nô tỳ không biết phân biệt lợi hại, làm Hoàng Thượng hiểu lầm Hình Quý tần, nô tỳ cam nguyện chịu phạt, nhưng mà chuyện này không có liên quan đến Hình Quý tần, cầu xin Hoàng Thượng minh xét".

Mặc Nguyệt vừa dứt lời liền "bang bang" dập đầu xuống đất. Da đầu bị đất đá làm rách cơ hồ có máu rỉ ra, hành động thành thật như vậy không một ai có thể nghi ngờ được.

Hiền phi mát lạnh nhìn Mặc Nguyệt đang quỳ ở trên đất, cầu nô tài kia quả thật rất trung thành, nhưng đến cuối cùng kết quả cũng không khác hơn như nàng ta gây ra, nghĩ được như vậy, nàng không khỏi cười đắc ý.

Đại Yến Đế khẽ nhíu mày, thâm âm trầm ổn vang lên: "Tốt lắm, đứng lên rồi nói". Mặc Nguyệt vội vàng tạ ơn rồi đứng qua một bên, những vẫn tự trách áy náy nhìn thoáng qua Diệp Linh Sương.

"Hoàng Thượng, nô tỳ của thần thiếp làm ra hành động này là do thiếp quản lý bất lực, xin Hoàng Thượng trách phạt". Diệp Linh Sương cuối thấp đầu, trong mắt ánh lên tia lạnh, xem ra nha đầu Mặc Nguyệt này cần phải dạy dỗ lại, miễn cho suy nghĩ sai lầm.

"Chuyện này chờ trẫm điều tra rõ ràng sẽ quyết định". Đại Yến Đế thản nhiên nói, nhìn qua mấy hòn đá trên đất một cái nói: "Lý Phúc Thăng, trẫm nhìn mấy hòn đá này sáng bóng đẹp mắt, không giống như đá bình thường, mà giống như đá lát đường, ngươi đi điều tra xem chỗ nào đá lát đường không đầy đủ, điều tra rõ ràng rồi bẩm báo cho trẫm".

"Vâng". Lý Phúc Thăng tuân chỉ mang theo hai người theo làm việc, còn lưu lại hầu hạ Đại Yến Đế.

"Thời gian cũng không còn sớm, hai vị ái khanh cũng nên trở về nghỉ ngơi". Đại Yến Đế nhìn qua Kỳ Quý phi và Hiền phi một cái, ra lệnh.

"Thần thiếp xin cáo lui". Một đông một tây quanh co khuất dần đi.

Hiền phi bước từng bước nhẹ nhàng, khoe môi chậm rãi kéo ra nụ cười, một hòn đá hạ ba con nặn quả là không tệ, vừa có thể loại trừ hải nhi trong bụng của An Mỹ nhân, tiêu diệt khí thế của nàng ta, còn làm cho Hình Quý tần có miệng mà không thể có thể minh oan cho mình. Nếu Hoàng Thượng xem trọng hải nhi trong bụng của An Mỹ nhân, những ai đánh chủ ý sẽ mang tội rơi đầu, Hình Quý tần dù không chết cũng sống không yên. Hôm nay xem ra Hoàng Thượng đối với hải nhi trong bụng của An Mỹ nhân không quá xem trọng, ngược lại đối với Hình Quý tần lại có vẻ thương tiếc. Chuyện này một khi tra ra sẽ liên quan đến Cúc phi và Nhị Hoàng tử, một bên là ân tình với người cũ cùng hoàng tử duy nhất, một bên chỉ là một sủng phi đề tiện, bên nào nặng bên nào nhẹ, vừa nhìn đã rõ. Cúc phi mà có mâu thuẫn với Hình Quý tần thì đây thật là đúng chuyện thú vị đáng được mong chờ.

Hiền phi một tay che miệng cười, ha ha cười to. Nha hoàn Cẩm Vũ cúi đầu theo sát phía sau không nói gì, trong chuyện này không ai hơn nàng hiểu rõ nhất.

"Các người đều trở tự trở về đi". Đại Yến Đế nhân nhạ nhìn qua Triệu Quý nhân cùng Từ Lương viện, giọng điệu không được tốt lắm.

Hai nàng tạm thời vô sự, trong lòng mừng rỡ, vội vàng phúc thân tạ ân rồi nhanh chóng trở về trác điện của mình.

Bên ngoài cửa cung chỉ còn Diệp Linh Sương cùng đám người có liên quan, Đại Yến Đế đi vào cửa cung, phát hiện sau lưng không có động tĩnh, liền quay đầu nhìn Diệp Linh Sương một cái, "Còn đứng thất thần ở đó? Không mau đi theo trẫm". Mấy thái giám hậu hạ bên người Đại Yến Đế có một hai người nhanh trí, thấy Đại Yến Đế cùng Hình Quý tần đi vào trong điện, liền cho người mang giường êm trở về, để lại chỗ cũ rồi vội vàng lui ra, đứng canh ngoài điện.

Diệp Linh Sương cúi đầu đi theo sau lưng của Đại Yến Đế, trong đầu trăm ngàn suy nghĩ lướt qua. Ánh mắt lóe lên tia lạnh, trong lòng ý hận tràn ra: Hiền phi, mưu kế này của người thật là hay, người đã muốn cùng ta độ sức, vậy thì chờ xem, ai sẽ chết trong tay ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hoàng thượng cân nhắc

Edit: Hy Thục Dung

Beta: Nga Dung Hoa

Diệp Linh Sương đi theo Đại Yến Đế vào nội điện, những cung nhân khác không có ý chỉ của Hoàng Thượng tự nhiên không dám đi vào mà chờ ở ngoài cửa đại điện. Ngay cả Châu Ngọc là cung nữ bên người An Mỹ nhân cũng thối lui đến một bên, Hoàng Thượng không cho phép đi cùng Châu Ngọc cũng không dám tùy ý rời đi.

Mấy người An Đức Từ cúi đầu đứng hầu ở ngoài cửa, thần sắc trên mặt đều có chút lo lắng. Vân Kiều oán trách nhìn Mặc Nguyệt một cái, nhưng nhìn thấy vết máu trên trán Vân Nguyệt không biết nói gì, cuối cùng cũng chỉ khẽ thở dài.

Nội điện.

Đại Yến Đế ngồi lên trên giường nệm, trầm mặt nhìn Diệp Linh Sương, lại thấy nàng ấy chỉ cúi đầu đứng ở trước mặt mình, hai tay hơi hơi nắm lại giống như có chút run rẩy, hần đành phải nhẹ giọng nói: "Nàng mau đi đến trước mặt trẫm."

Diệp Linh Sương đến gần một bước, vẫn như cũ cúi đầu, quật cường không chịu nâng đầu lên. Đại Yến Đế có chút phần nộ, nữ nhân này lúc nào bắt đầu cứng đầu là sẽ bày ra bộ dạng không muốn nghe người khác thuyết giáo. Hần nghĩ một chút, duỗi thẳng chân ra ngoài, Diệp Linh Sương lao đảo sắp ngã hô nhỏ một tiếng, cánh tay Đại Yến Đế duỗi ra ôm lấy vòng eo thon gọn của Diệp Linh Sương. Sau đó nhẹ nhàng ôm cả người nàng vào trong ngực, đặt Diệp Linh Sương ngồi lên đùi của mình.

Đại Yến Đế không nghĩ là sau một loạt động tác thì đầu của tiểu nữ nhân rũ càng thấp hơn, hần không vui, duỗi tay nâng chiếc cằm nhỏ của Diệp Linh Sương lên, hần không nghĩ sẽ đối diện với một đôi mắt mờ mịt đầy nước mắt.

"Tại sao ái phi lại khóc?" Đại Yến Đế hơi nhíu nhíu mày, nhẹ tay lau đi mấy giọt nước mắt ở khóe mắt của Diệp Linh Sương. Lần đầu tiên Đại Yến Đế nhìn thấy Diệp Linh Sương quật cường như vậy, rõ ràng rất muốn khóc lại cố gắng chịu đựng.

"Hoàng Thượng người tin tưởng thiếp sao, tin tưởng chuyện kia không phải thiếp làm sao?" Diệp Linh Sương liều mạng không cho nước mắt chảy ra nhưng vẫn có vài giọt nước mắt rơi xuống.

Đại Yến Đế than nhẹ một hơi, duỗi tay nhẹ nhàng xoa xoa đôi mắt toàn nước mắt kia, cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi của nàng, ôn nhu nói: "Trẫm đương nhiên không tin chuyện này là ái phi làm, ái phi người lo lắng quá nhiều."

Diệp Linh Sương giật mình một chút, hai mắt hơi hơi trừng lớn, bởi vì trong hốc mắt tràn đầy là nước mắt khiến cho đôi mắt càng sáng càng trong suốt hơn so với ngày thường.

Đại Yến Đế nhìn thấy bộ dáng đáng yêu này của Diệp Linh Sương thì tâm tình lập tức tốt hơn nhiều, không nhịn được liền bật cười.

"Hoàng Thượng nói thật? Vậy tại sao lúc nãy ở ngoài cửa cung Hoàng Thượng nhìn thiếp là bộ mặt lạnh như băng, cũng chưa nhìn thiếp mấy lần?" Diệp Linh Sương duỗi tay lau lau khóe mắt của mình, đôi mắt nhìn chằm chằm Đại Yến Đế đợi hần giải thích.

Trong mắt Đại Yến Đế có ánh sáng lợi hại và tàn nhẫn chột lóe mà qua, sau đó nhìn nữ nhân ngồi trong lòng mình thì ánh mắt trở nên nhu hòa, cười nhạ

xoa đầu nàng: "Trẫm làm như vậy là cho hữu tâm nhân xem, nếu không có tình huống hiện tại là người ngoài nghi ngờ ái phi, sau đó trẫm chất vấn riêng ái phi thì ái phi có thể thoải mái mà thân mật ngồi trong lòng ngực trẫm sao?"

Diệp Linh Sương vừa nghe xong lời này lại nhìn lại tư thế ngồi của mình, hai chân ngồi ngang trên đùi Đại Yến Đế, cánh tay hấn vẫn luôn ôm lấy vòng eo của nàng. Mặt Diệp Linh Sương lập tức đỏ lên, giọng nói như muỗi kêu: "Như vậy là Hoàng Thượng tin tưởng An Mỹ nhân trượt chân không phải do thiếp gây ra."

"Ha ha, trẫm đương nhiên tin. Người chỉ có chút thông minh, lại không có đủ tâm địa gian xảo, đương nhiên không thể làm ra loại sự tình này." Tâm tình của Đại Yến Đế rất tốt, cười lên tiếng.

Đôi mắt của Diệp Linh Sương sáng ngời, còn sáng hơn cả lúc này, nàng dịch chuyển thân mình gần lồng ngực hấn hơn một chút, hai tay nhẹ nhàng ôm cổ Đại Yến Đế, khuôn mặt nhỏ tiến lại gần "bep" hôn một cái vang dội trên mặt Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế ngậy người, ngay sau đó cười càn sung sướng, nhướn mày kiểm: "Một cái hôn của ái phi tính là cái gì? Không nhẽ là khen thưởng trẫm tin tưởng ái phi?"

"Hoàng Thượng thánh minh, đoán một câu liền đúng," Diệp Linh Sương ha hả bật cười.

Đại Yến Đế duỗi tay chọc chọc hai cái mún đồng tiền lộ ra nhàn nhật trên mặt nàng, cong môi nói: "Ái phi ở trước mặt trẫm luôn cười mới đúng. Ái phi cười so với bộ dáng lúc trước đẹp hơn nhiều."

Diệp Linh Sương nhớ đến cái gì liền thu lại nụ cười, hờn dỗi trừng mắt Đại Yến Đế: "Vậy tại sao lúc tất cả mọi người đều đã đi rồi mà bộ dáng của Hoàng Thượng vẫn là tức giận. Lúc vừa tiến vào trong nội điện khẩu khí của Hoàng Thượng đối với thiếp rất hung dữ."

"Lúc này trẫm thực sự rất tức giận." Đại Yến Đế lạnh lạnh nhìn nàng, từ từ nói.

Diệp Linh Sương khó hiểu nhú mi, "Lúc trước không phải Hoàng Thượng nói..."

"Trẫm tức giận tại sao nàng có thể ngốc như vậy, bị người khác thiết kế hãm hại đều không biết."

"Hoàng Thượng, thiếp..."

"Ngày thường An Mỹ nhân đối với ái phi gọi lẫn nhau tỷ muội, nhưng tâm tư của nàng ta như thế nào ái phi có biết không?"

"Hoàng Thượng, thật ra..."

"Cung nữ Mặc Nguyệt của ái phi cũng không phải là người thông minh, về sau ái phi không nên trọng dụng."

"Nhưng mà thiếp..."

"Chuyện tới mức này, ái phi còn muốn giải thích. Hử?" Đại Yến Đế hí hí mắt nhìn chằm chằm nàng.

Hai mắt của Diệp Linh Sương rũ xuống: "Thiếp không có lời nào để nói."

Ngón tay của Đại Yến Đế vươn ra, đầu ngón tay điểm nhẹ cái trán của Diệp Linh Sương, trầm giọng nói: "Lần sau phải thông minh. Nếu lần này không phải là trẫm tự mình điều tra mà là Kỳ Quý phi hay Hiền phi thì cái đầu nhỏ này của ái phi còn có thể yên yên ổn ổn ở trên người của nàng sao?"

Diệp Linh Sương để yên cho Đại Yến Đế chọc chọc cái trán của mình, đợi cho hấn nói sắp xong mới ngược mắt lên nhìn hấn, cười giong già: "Hoàng Thượng, ở trong mắt ngài, thiếp thật sự rất ngốc sao?"

Đại Yến Đế không tỏ ý kiến mà nhướn mày, "Chẳng nhẽ không đúng?"

Diệp Linh Sương ôm cổ Đại Yến Đế, gồi đầu lên trên vai hấn, hoi hoi ngửa đầu nhìn hấn, thần sắc nghiêm túc ngoài ra còn thêm vài phần ý cười nhẹ nhàng: "Hoàng Thượng đừng có xem thiếp hàng ngày một bộ dáng chậm hiểu, nếu thật sự giống như Hoàng Thượng nói thiếp rất ngốc thì làm sao thiếp có thể lớn lên xinh đẹp như hoa được? Tướng mạo và trí tuệ của thiếp là hỗ trợ lẫn nhau, nếu không thì sẽ không đáng giá để Hoàng Thượng sủng ái như vậy. Hoàng Thượng, ngài nói thiếp nói có đúng hay không?"

Đại Yến Đế sừng sốt một lúc mới lấy lại tinh thần, không khỏi cười lớn tiếng. Nếu hấn nói không đúng thì là thừa nhận bản thân hấn thích một nữ nhân ngốc, nếu hấn nói đúng thì thừa nhận tiểu nữ nhân này có dung mạo và trí tuệ, nàng sẽ âm thầm đắc ý. Không thể không nói nàng ấy vẫn là có vài phần tiểu thông minh, nếu không thì không thể khiến hấn ghen hòng không biết nói gì để phân bác.

"Ái phi thật sự là nhanh nhẹn nhanh miệng. Tại sao lúc ở ngoài cửa cung không thấy ái phi phân bác một hai câu?"

Lý do của Diệp Linh Sương rất đơn giản: "Kỳ quý phi và Hiền phi đều ở đó, thiếp đương nhiên không có tư cách lên tiếng, dù sao thiếp không thể mất lễ nghĩa."

"Ah, thì ra là thế a..." Đại Yến Đế kéo dài lời nói cố ý trêu đùa nàng, duỗi tay ra捏捏 mũi của Diệp Linh Sương.

"Hiện tại ái phi có cao kiến gì cứ nói thẳng đừng ngại."

"Hoàng Thượng thật sự muốn nghe thiếp nói?"

Diệp Linh Sương nhìn Đại Yến Đế, thấy hắn gật gật đầu, liền háng giọng tinh tế nói: "Lúc đầu thiếp nghĩ An Mỹ nhân té ngã là do không cẩn thận, nhưng Hoàng Thượng điều tra một lúc ở ngoài cửa của Trường Nhạc Cung thì người sáng suốt đều nhìn ra là có người cố ý hãm hại thiếp."

Nói đến đây dừng lại, Diệp Linh Sương liếc mắt nhìn Đại Yến Đế một cái.

Đại Yến Đế cười gật đầu, "Ái phi tiếp tục nói, trẫm nghe."

"Nhiều ngày nay An Mỹ nhân thường đến chỗ thiếp, mỗi ngày đều ngồi một lát, nhưng thời gian mỗi lần ngồi đều xấp xỉ. Thiếp nghĩ hung thủ chắc chắn đã âm thầm theo dõi khá lâu, tính kế rõ ràng canh giờ An Mỹ nhân ra vào Trường Nhạc Cung. An Đức Tử luôn canh ở ngoài cửa cung cũng nói, lúc đến An Mỹ nhân thích đi phía bên phải, cho nên lúc An Mỹ nhân đến sẽ không đi qua chỗ đã rải sẵn hòn đá. Nhưng lúc đi về thì không giống, lúc về An Mỹ nhân đi bên trái sát vách tường, chắc chắn sẽ đi qua chỗ có bẫy!" Nói đến chỗ này đôi mắt của Diệp Linh Sương rục rục lấp lánh.

Đại Yến Đế sững sờ, hắn không biết là lúc nàng thông minh so với ngày thường hấp dẫn hơn nhiều.

"Còn có, hung thủ sẽ không vô duyên vô cớ lựa chọn hôm nay gây án. Thiếp nghĩ cung nữ Châu Ngọc bên người An Mỹ nhân hôm nay không thể đi cùng cũng là vì hung thủ tính kế trước. Nếu không Hoàng Thượng thử điều tra Phủ Nội Vụ xem có cung nhân nào có ý đi tìm hiểu về việc phát tiền tiêu vật hay không? Thiếp còn thấy hòn đá nhỏ kia ngay cả Hoàng Thượng cũng nhìn ra là dùng để lót đường đi thì hung thủ chắc chắn sẽ không chọn con đường được lát loại đá kia ở gần cung điện của mình. Người này tâm kế rất nặng. Lúc đó thiếp thật sự rất kinh ngạc, hoảng hốt bây giờ nhớ kỹ lại mới nghĩ ra rất nhiều điều."

Diệp Linh Sương nói liền một mạch, ngừng đầu nhìn Đại Yến Đế, thấy hắn nhìn chằm chằm vào mặt mình, trong lòng nhảy dựng, ấp úng nói: "Tại sao Hoàng Thượng lại nhìn thiếp như vậy, chẳng lẽ thiếp nói sai?"

Đại Yến Đế lắc lắc đầu, đột nhiên cười nhẹ ra tiếng: "Trẫm không biết là ái phi thông minh như vậy, trong lòng trẫm rất vui."

Diệp Linh Sương ha hả cười, rút một bàn tay ra nắm nhẹ lại rồi đám nhẹ vào ngực của hắn: "Hoàng Thượng đang giễu cợt thiếp sao?"

Đại Yến Đế cầm lấy nắm tay của nàng, nhẹ nhàng duỗi tay nàng ra nắm trong tay mình, cảm giác được tay Diệp Linh Sương lạnh lẽo, nhũn nhũn mảy: "Tại sao lòng bàn tay lại lạnh lẽo như vậy?"

Đầu của Diệp Linh Sương lập tức buông xuống, lẩm bẩm nói: "Lúc trước ở ngoài cửa của Trường Nhạc Cung, thiếp bị dọa."

"Hử? Ha..... Ha ha ha..... Ái phi của Trẫm không sợ trời không sợ đất, hóa ra vẫn sợ đầu nhỏ của mình dòi đi....." Đại Yến Đế cười rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hoàng thượng cân nhắc (2)

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Trân Thục Nghi

Đám người Lý Phúc Thăng đi gần hơn hai canh giờ mới về, dù sao toàn bộ các nhánh nhỏ của lục cung đều phải tra xét kỹ càng, hơn nữa phải xem có bỏ sót góc ngách nào hay không, lúc ấy đương nhiên là việc vừa phí sức lại không có kết quả tốt.

"Hoàng Thượng". Tại cửa đại điện Lý Phúc Thăng mơ hồ nghe tiếng cười của Đại Yến Đế, trong lòng hoài nghi. Không phải Đại Yến Đế đang nổi nóng sao, sợ Đại Yến Đế nghe không rõ âm thanh của mình, Lý Phúc Thăng cố gắng cao giọng thêm một chút. Nghĩ đến việc tiếp theo là mình phải bẩm báo lại chuyện kia, trong lòng Lý Phúc Thăng không khỏi thở dài. Việc này có liên quan đến ai cũng được, không nghĩ rằng lại là người đó. Mặc kệ Hình Quý tần được sủng cỡ nào, cũng không sánh bằng ảnh hưởng của người kia đối với Hoàng thượng, huống chi người kia còn vì Hoàng Thượng sinh ra hoàng tử duy nhất.

Nghe ngoài điện có tiếng gọi, Đại Yến Đế ngừng cười, Diệp Linh Sương cũng nhanh chóng ngồi dậy từ trên người hắn, sửa sang lại tà áo và làn váy, thấy long bào của Đại Yến Đế vì mình dựa vào mà nhăn nheo một chút, Diệp Linh Sương vội cúi đầu sửa sang lại cho hắn.

Hai người họ đi ra ngoài điện, Đại Yến Đế chấp tay nhìn cửa đại điện, trầm giọng nói: "Vào đi".

Nghĩ đến trước đó hắn còn bộ dạng vui cười sung sướng, bây giờ thu liễm lại toàn bộ, lạnh lùng nghiêm nghị, trong lòng Diệp Linh Sương không khỏi cười một tiếng, nàng không ngờ Hoàng Thượng lại có thể giả bộ như vậy.

Nghe tiếng, Lý Phúc Thăng nhẹ nhàng đẩy cửa điện, đến trước người Đại Yến Đế rồi dừng lại, cúi đầu nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi mấy người nô tài cẩn thận tra xét khắp các nhánh toàn bộ lục cung, rốt cuộc cũng không cô phụ kỳ vọng".

"Trình bày rõ ràng đi". Âm thanh Đại Yến Đế nhàn nhạt.

"Lúc trước, bên ngoài Trường Nhạc cung phát hiện một viên đá giống hệt viên đá ở Tích Ngọc cung". Lý Phúc Thăng len lén ngược nhìn Đại Yến Đế một cái, thấy sắc mặt hắn trầm xuống, không khỏi nuốt một hớp nước bọt, tiếp tục nói: "Thời điểm nô tài đi điều tra, nhũ mẫu của Nhị hoàng tử đang chơi đùa với Nhị hoàng tử, trong tay Nhị hoàng tử đang cầm đúng là loại đá đó. Nô tài còn cố ý hỏi nhũ mẫu Vương thị kia, Vương thị chỉ nói, bình thường Nhị Hoàng tử thích cầm theo mấy hòn đá nhỏ trên đường để ngắm ngía, bà chỉ là phận tôi tớ nên cũng không dám nhiều lời, lúc bẩm lại với Cúc phi, Cúc phi cũng nói rằng Nhị hoàng tử còn nhỏ nên cứ tùy ý ngài ấy".

Nói đến đây, ý tứ không cần nêu ra cũng biết, hòn đá nhỏ ở ngoài Trường Nhạc cung cùng với cục đá Nhị hoàng tử mân mê chơi đùa trong tay giống nhau như đúc. Tích Ngọc cung này của Cúc phi vốn là không may may dính dáng đến Hình Quý tần hoặc An Mỹ nhân, sao có thể lường trước sẽ điều tra ra được kết quả này.

Đại Yến Đế cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng là kết quả này! Không ngờ hãm hại người cũng thật ác độc, tưởng rằng bắt được nàng ta thì nàng ta sẽ không động đến Cúc phi và Nhị hoàng tử sao? Tốt, rất tốt, vốn là hắn không có ý định điều tra đến cùng, thế nhưng người này lại dám đối nghịch với hắn, đã như vậy hắn muốn xem một chút, rốt cuộc lần này có tra ra được người hắn muốn động đến hay không?

"Lý Phúc Thăng!".

"Có nô tài".

"Trẫm lệnh người đi điều tra vài chuyện, nhớ kỹ âm thầm hành động, không để bất kì kẻ nào phát hiện..."

Một lúc sau, Lý Phúc Thăng ghi nhớ tất cả chuyện Đại Yến Đế phân phó một lượt: "Hoàng Thượng yên tâm, nô tài nhất định dốc hết sức làm tốt chuyện này, phái người âm thầm theo dõi, tuyệt sẽ không bị phát giác".

Lúc này Đại Yến Đế mới hài lòng gật đầu, quay lại nói với Hình Quý tần: "Ái phi nên thoải mái, thả lỏng tinh thần, nếu chuyện này không liên quan đến ái phi, trẫm nhất định sẽ không vô cớ bắt nàng chịu tội".

Diệp Linh Suong khuyêu gối, cúi đầu nói: "Tất cả do Hoàng Thượng làm chủ, thiếp tin tưởng Hoàng Thượng".

Đám người Đại Yến Đế và Lý Phúc Thăng vội vàng vàng vàng rời khỏi Trường Nhạc cung, mọi người đều nói khi rời đi, về mặt Đại Yến Đế rất tức giận.

Việc Hậu cung không bao giờ thiếu nhất, chính là xem kịch hay của người khác, những người mong đợi Hình Quý tần bị kéo xuống đài nhiều không đếm xuê. Mà vị trí Quý tần chỉ có năm ghế, thiếu đi một người tất nhiên các nàng sẽ có nhiều cơ hội hơn. Lúc này nghe tin đồn Đại Yến Đế tức giận rời khỏi Trường Nhạc cung, trong lòng mọi người đều xuất hiện vài phần mừng thầm.

Đan Nguyệt cung.

Kỳ Quý phi ung dung uống nước trà, từ khi quay về từ Trường Nhạc cung, khoe miệng tràn đầy ý cười.

"Tú Trúc, người nói chuyện An Mỹ nhân trượt chân xảy thai này có liên quan gì đến Hình Quý tần hay không?". Kỳ Quý phi quét mắt một cái về phía Tú Trúc ở bên cạnh, cười hỏi.

"Nương nương, nô tỳ không dám nói thêm lời xằng bậy, nhưng nếu như muốn nô tỳ nói lời thật lòng, ngược lại nô tỳ cảm thấy chuyện này không có can hệ gì với Hình Quý tần". Tú Trúc trả lời, tất nhiên nàng đã rất nhiều lần gặp qua Hình Quý tần, nhưng mỗi ngày nhìn biểu hiện của nàng ấy lúc thỉnh an Kỳ Quý phi căn bản không giống người thích sinh sự, mà bộ dáng kia thoạt nhìn có phần hơi đơn thuần.

Kỳ quý phi che miệng cười ha ha một tiếng: "Cho dù thật sự không có dính dáng gì tới nàng ta thì như thế nào, tất cả chúng có kia đều hướng về phía nàng ta. Nhưng cũng khó trách, một người với thân phận thấp hèn có thể trong mấy tháng gần gũi mà lên tới vị trí chính Tam phẩm Quý tần, người người đều đang đỏ mắt mong chờ nàng ta phạm lỗi. Ngoại trừ An Mỹ nhân đang mang long tự trong bụng, tiếp đó thuận tiện đoạt lấy phần hào quang này, sau lưng lại hoàn hảo tính kế hãm hại, ngay cả bản cung cũng không khỏi bội phục vài phần".

Tú Trúc cúi thấp đầu, một bộ dáng lắng nghe chăm chú. Trong hậu cung ngầm tính kế hại nhau nàng đã sớm thấy được không ít, chiều này quả thật có thể xem là kẻ sách một hòn đá hạ hai con chim. Nhớ tới một chuyện khác, Tú Trúc nhìn khoe miệng đang mỉm cười Kỳ Quý phi một lúc, hỏi: "Nương nương, lúc trước Hoàng Thượng phái Lý công công điều tra lai lịch cục đá kia, bây giờ hẳn đã có kết quả. Nếu không Hoàng Thượng cũng sẽ không nổi giận đùng đùng từ Trường Nhạc cung trở về Thương Loan điện, nương nương có cần nô tỳ đi tìm hiểu một phen?"

Kỳ Quý phi khẽ khoát tay: "Hiện tại đang lúc bàn tán xôn xao, trong thời điểm nhạy cảm này không nên làm những việc khiến người khác dễ dàng bắt được điểm yếu, xử lý chuyện này như thế nào, trong lòng Hoàng thượng tự có suy tính, chỉ là bản cung biết trễ một chút thôi".

Nghe lời này, Tú Trúc không nói nữa, nghiêm chỉnh đứng một bên, thỉnh thoảng châm nước trà cho Kỳ Quý phi.

Kỳ Quý phi yêu kiều mỉa mai hoặc như hoa đào, mắt nhìn xa xăm vô định, một bộ phong thái thanh thoi an nhàn. Hiền phi, bản lĩnh của người thật không nhỏ. Bản cung cho rằng người tri trệ không động thủ là đã quên mất ở bữa tiệc sinh thần An Mỹ nhân cất lực đánh vào thể diện của người như thế nào. Người

không phải không so đo, mà là cẩn thận sắp đặt kĩ càng trong thời gian dài, tìm ra hướng đi của An Mỹ nhân những ngày gần đây, tính cả việc đồng thời kéo Hình Quý tần vừa mới vinh hiển thăng mấy cấp ở Trường Nhạc cùng xuống. Chỉ là, không biết lần này người tính kế thành công hay không, người cũng đừng bất cẩn để mình bị dính vào, đến lúc đó đúng là lợi bất cập hại [1]...

[1] Lợi bất cập hại: Không có lợi nhưng có hại.

Lúc Lý Phúc Thăng tiến vào Thương Loan điện, Đại Yến Đế đang ngửa đầu dựa vào ghế đệm, nhắm mắt dưỡng thần.

"Hoàng Thượng".

"Nói, tra được chuyện gì bẩm báo hết, một chữ cũng không được thiếu". Đại Yến Đế mở to hai mắt, gằn từng chữ một.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài đến phủ Nội Vụ dò xét kĩ càng một phen, mấy ngày qua đến Nội Vụ phủ lấy vật dụng ở lục cung đa phần là nha hoàn hoặc thái giám thiếp thân của chủ tử chính điện. Bởi vì tiền tiêu vật phẩm phát cuối mỗi tháng, bây giờ đã qua đầu tháng, chuyện lương tháng không còn thành kiến gì nữa, vì thế nên rất ít người quan tâm đến chuyện này. Nô tài thẩm vấn mấy tiểu thái giám quản lý vật tư, đề ra nghi vấn hồi lâu mới moi ra được một ít lời khai từ một thái giám tên là Tiểu An Tử. Nha hoàn Cẩm Ngọc của Lưu Vân cung thường giúp Hiền phi lấy một chút đồ dùng, thường xuyên qua lại với Tiểu An tử nên dần dà trở thành thân quen. Hai người thường thường cùng nhau tán dóc vài câu. Trước đó vài ngày, trong lúc vô tình Cẩm Ngọc từng hỏi chuyện An Mỹ nhân, không biết vì sao lại đề cập tới chuyện tiền tiêu vật mỗi tháng. Tiểu An tử kia thuận miệng nói ra việc đưa tiền mỗi tháng đến Cam Tuyền cung. Vốn là tháng này tùy tiện chọn một ngày đem tiền tới, nhưng theo thông lệ cũ của phủ Nội Vụ, lương tháng xuất ra đều phải ghi chép lại ngày giờ và con số trong sổ sách, kết quả tra ra được sự tình đằng sau". Lý Phúc Thăng nói một hơi xong, lúc này mới ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Đại Yến Đế, không ngờ được vẻ mặt Đại Yến Đế chỉ nhàn nhạt, giống như đã sớm có chủ ý.

"Tiếp tục". Đại Yến Đế không đếm xỉa bộ dáng Lý Phúc Thăng miệng đắng lưỡi khô, bình tĩnh nói.

Lý Phúc Thăng nào dám chậm trễ, lại tiếp tục cúi đầu nói: "Về phần tiếp cận người của Tích Ngọc cung những ngày gần đây, thứ cho nô tài vô năng, thực sự hoàn toàn không tra được gì". Phong cảnh bên ngoài Tích Ngọc cung vốn không đẹp, duy chỉ có luống hoa cúc nhưng bây giờ cũng không phải mùa nở, mà Tích Ngọc cung kia là nơi tịnh dưỡng bệnh của Cúc phi, bình thường rất ít người đến.

Đại Yến Đế im lặng một lúc, mới thản nhiên nói: "Cũng được, việc này tra thêm nữa quả thực có chút khó khăn. Lý Phúc Thăng, những ngày tới phải thêm người quan sát động tĩnh nha hoàn tên là Cẩm Ngọc kia, nếu có gì mờ ám, đều phải tra xét kĩ càng một lượt, nếu nha hoàn kia có hành động bất thường, lập tức trở về bẩm báo cho trẫm".

Lý Phúc Thăng khẽ ngược mắt lên: "Hoàng Thượng yên tâm, chuyện này nô tài nhất định xử lí thỏa đáng. Nô tài cáo lui trước".

Đại Yến Đế khẽ gật đầu, nhìn Lý Phúc Thăng ra khỏi cửa điện, phút chốc hai mắt toát ra một tia sắc lạnh. Hiền phi, bình thường người có chút mờ ám cũng không sao, trẫm lưỡi phải so đo với người, nhưng bây giờ người lại càng ngày càng không an phận!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cúc Phi oán hận

Edit: Phương Tiệp dư

Beta: An Thực phi

Từ ngoài cửa điện truyền đến tiếng Lý Phúc Thăng hô to, Cúc phi đang nằm trên giường thêu, nghe thế liền cảm thấy cả kinh, tâm tư trăm mối tơ vò. Từ sau khi nàng bị bệnh, Đại Yến Đế chỉ ngẫu nhiên đến thăm nàng một lần mà thôi. Tháng trước Đại Yến Đế vừa đến, Cúc phi tuyệt không nghĩ tới nhanh như vậy mà Đại Yến Đế đã đến tiếp, liền vội vã đứng lên, Linh Ngọc cẩn thận tới đỡ.

"Ái phi không cần đa lễ." Đại Yến Đế một bước tiến đến, thấy nàng giãy giụa muốn đứng dậy, liền nhanh chóng miễn lễ.

Đại Yến Đế lên tiếng, Cúc phi cũng không kiên trì nữa, liền đứng tại chỗ, hướng Đại Yến Đế cúi thấp đầu nói: "Thiếp thỉnh an Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế khẽ vuốt cằm, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh nàng.

Nhìn nàng một lát, Đại Yến Đế lại cảm thấy lúng túng không biết nói gì, thật lâu sau mới hỏi một câu, "Bệnh của ái phi lại nặng lên sao?"

Cúc phi trong lòng sớm đã là một mảnh lạnh như băng, lời này vừa nói ra liền tăng thêm vài phần buốt lạnh tâm can, trên mặt cười nhạt nói: "Vẫn là như cũ, bất quá cũng chưa chết ngay được, Hoàng Thượng đừng lo."

Lời này làm cho Đại Yến Đế sắc mặt nháy mắt cứng đờ, lại thêm vài phần không vui, thanh âm trầm thấp, "Một năm đã trôi qua rồi, ái phi không phải vẫn vì chuyện của Hoàng hậu mà trách trẫm chứ?"

Nghe được Đại Yến Đế nhắc tới tiên Hoàng hậu, Cúc phi thần sắc biến đổi, khóe miệng thoáng nét cười mỉa mai, "Thiếp sao dám, Hoàng Thượng quá lo lắng rồi."

Đại Yến Đế nhìn vẻ mặt này của nàng, thần sắc lại càng không vui, thanh âm không khỏi lãnh đạm thêm vài phần, "Nàng không dám? Nàng có dám nói vì sao mỗi lần trẫm đến Thủy Tích cung, ái phi đều không cho trẫm sắc mặt tốt? Lúc trẫm chưa đăng cơ, ái phi đã bầu bạn bên cạnh trẫm, tính ra đã bảy năm rồi, lại vẫn không sánh bằng tình cảm giữa nàng với Hoàng hậu ư?"

Cúc phi khẽ nhủ nhủ mày, cười nhạt, "Hoàng Thượng thật là quá lo lắng, thiếp bây giờ thân thể đã sớm lụi tàn, không thể nào như hoa cười được, sao có thể vì chán ghét Hoàng thượng người đây?"

Đại Yến Đế lông mày càng nhíu chặt, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nhưng lại hàm chứa vài phần ớn lạnh, "Kia ái phi giờ phút này cũng không có lại cường nham cười vui, thế mà trẫm lại không biết nàng cùng Hoa Lê Nguyệt đã sớm thân quen như vậy? Khăn tay chỉ giao?" [1] Trẫm ngược lại đã quên phụ thân nàng khi ấy vẫn đang là đệ nhất phó tướng dưới trướng của Hoa lão tướng quân, nàng cùng Hoa Lê Nguyệt quan hệ tự nhiên sẽ vô cùng thân thiết."

[1] Ý là những thiếu nữ từ thuở nhỏ đã chơi thân với nhau.

Nghe thế, tay Cúc phi khẽ run, không nói tiếng nào, sắc mặt lại trắng thêm vài phần.

"Như thế nào, ái phi có thể vì cái chết của Hoàng hậu mà oán trách trẫm?" Đại Yến Đế lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng nói. "Sự tha thứ của trẫm cũng sẽ có hạn, ái phi chớ có nhiều lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của trẫm."

Cúc phi nhẹ nhàng thở phào, khóe miệng khẽ nhúc nhích, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, thanh âm cũng lãnh đạm hơn vài phần, "Hoàng Thượng đối với Hoa gia chẳng lẽ không có một tia áy náy sao? Hoa lão tướng quân trung thành và tận tâm, Hoàng Thượng vì sao phải đem Hoa thị một nhà toàn bộ lưu vong, Hoa lão tướng quân tại chỗ bị tức chết, Hoa gia những người khác tất cả không chết thì cũng bị bệnh, đây cũng là kết quả Hoàng thượng muốn sao?"

"Người thật lớn mặt!" Đại Yến Đế từ trên ghế đứng lên, hướng nàng quát lạnh một tiếng.

Cúc phi không chỉ không sợ mà ngược lại còn cười, "Hoàng Thượng đây là then quá hoá giận rồi sao?"

Đại Yến Đế dùng sức hít một hơi thật sâu, đợi lửa giận hơi tắt, mới nói: "Tư thông với địch là tội chết, trẫm phán cả Hoa gia lưu vong từ trước đến nay đã là vạn phần khoan nhượng, nàng còn muốn trẫm như thế nào?"

"Giân thần nói như vậy, Hoàng Thượng há có thể tin tưởng?"

"Chúng có vô cùng xác thực, sao lại không tin." Đại Yến Đế trầm giọng nói, trong mắt lóe lên tia sáng không rõ.

"Vậy Hoàng hậu thì sao? Bị Hoàng Thượng biếm vào lãnh cung, thần thiếp không nói một lời, người còn căm tức thần thiếp. Đến lúc được trở ra, thần thiếp nghe được cái gì đây? Lê Nguyệt nàng đã tự vẫn trong Lãnh Nguyệt Điện! Hoàng Thượng không nói cho thần thiếp, nàng ấy trong lãnh cung gặp không ít chuyện đi!" Cúc phi yên lặng nhìn Đại Yến Đế, giờ phút này bao nhiêu oán hận đều tràn ra.

Đại Yến Đế khẽ quay mặt đi, thần nhiên nói: "Nàng cho rằng Hoa gia vướng vào tội này, Hoa Lê Nguyệt sống trong lãnh cung có ý nghĩa gì? Có đôi khi, chết còn tốt hơn sống nhiều."

"Cho nên?" Cúc phi khó có thể tin trọn to hai mắt, cánh môi không chút huyết sắc khẽ run, lắm bả nói: "Cho nên Hoàng Thượng liền thay Lê Nguyệt quyết định sinh tử của nàng, mặc cho hậu cung phi tần thỏa ý bức tử nàng?"

Đại Yến Đế trầm mặc không nói, Cúc phi đột nhiên ha ha nở nụ cười, trong mắt lộ vẻ tự giễu, "Hoàng Thượng có biết, lúc tiên Hoàng hậu gặp chuyện không may, vì sao thần thiếp lại không vội tính sổ những gian phi kia không?" Thấy Đại Yến Đế khẽ đưa con mắt, Cúc phi liền lạnh lùng nói: "Bởi vì thần thiếp biết, Hoàng thượng căn bản sẽ không bao giờ động đến các nàng, nữ nhân hậu cung này toàn bộ đều không có giá trị gì, bất quá chỉ là công cụ sống để cân bằng quyền lực mà thôi, thần thiếp sao có thể hồ đồ làm chuyện vô dụng đây?"

Đại Yến Đế bỗng dừng quay mặt sang, cũng không giận, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng, trong mắt màu đen dường như càng thêm sâu thẳm, làm cho người khác khó có thể hiểu được thâm ý trong đó. Thật lâu sau, Đại Yến Đế nhếch môi cười, "Ái phi không hồ là người làm bạn cạnh trẫm bảy năm, vô cùng hiểu trẫm. Đối với trẫm mà nói, nữ nhân xác thực chỉ là phụ gia, bất kỳ ai cũng không sánh được với giang sơn Đại Yến này." Rồi lại nhẹ nhàng nói thêm, "Hôm nay nếu ái phi không nói, trẫm còn không biết nàng có nhiều oán khí ghen ghét như vậy."

Cúc phi chăm chú nhìn hắn, thần sắc tiêu điều lạnh lẽo, lại toát ra vẻ ung dung, "Thiếp đối với Hoàng Thượng mà nói tính là cái gì, Nguyệt Nhi đối với Hoàng Thượng mà nói lại tính là cái gì?" Trong lúc nói giật mình nhớ lại thật lâu trước kia, lúc nàng cùng Lê Nguyệt chơi đùa, lại nói giỡn thêm vài câu, rằng về sau sẽ chọn một phu quân thật nghĩa tình, bạc đầu cũng chẳng xa nhau. Vận mệnh lại thật trêu người, hai người các nàng cuối cùng lại cùng tiến cung. May mắn Nguyệt Nhi nàng thông minh, luôn giữ vững lòng mình, không giống nàng luôn chìm đắm trong hết thảy những sủng ái của Hoàng Thượng, về sau mới phát hiện ấy chỉ là nhất thời, rồi cũng sẽ chẳng có điều gì lưu lại cả.

Nghe Cúc phi nói thế, Đại Yến Đế môi mông nhấp nhẹ, cũng không đáp lại, trong hậu cung nữ nhân muốn bao nhiêu sủng ái cũng có thể, nhưng muốn có được tình yêu của đế vương chính là si tâm vọng tưởng. Không phải hấn keo kiệt không muốn cho, chỉ là hấn căn bản không có khả năng như thế.

"Nguyệt Nhi là cô nương tốt nhất ta từng thấy, không nên vào cung, không nên... Là hậu cung phá hủy nàng..." Cúc phi vẫn nói nhỏ, lông mi nhẹ khép.

Thấy nàng mắt lễ nghi, Đại Yến Đế cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng, lại nhớ tới nguyên do bản thân đến Thủy Tịch cung, đang muốn nói, Cúc phi bỗng nhiên từ trên giường vội bước xuống, quỳ trên mặt đất, thần sắc Đại Yến Đế không khỏi biến đổi, "Ái phi đây là làm gì?"

"Khẩn cầu Hoàng Thượng xem đến việc thần thiếp chẳng còn sống được bao nhiêu ngày giờ nữa, xin người hãy đáp ứng một điều." Cúc phi nghiêm mặt nói, liền dập đầu lên mặt đất.

"Hồ nào, nàng đứng lên nói chuyện cho trầm." Đại Yến Đế lạnh lùng nói, những cung nữ, thái giám dập đầu là điều hiển nhiên, còn một cung phi nhất phẩm sao có thể như vậy!

"Khẩn cầu Hoàng Thượng đáp ứng."

Cúc phi vẫn quỳ như cũ, từng chữ từng chữ vang vọng.

Đại Yến Đế nhíu mi, dứt khoát nghiêng mặt qua không nhìn tới nàng, chỉ lạnh lùng nói: "Nói."

"Về sau mặc kệ Hoàng Thượng có bao nhiêu con nối dòng, dù Nhị hoàng tử biểu hiện như thế nào, Hoàng Thượng cũng đừng lập Nhị hoàng tử làm thái tử. Thiếp chỉ cầu Minh Hiền cả đời bình an, không cần phải như Hoàng Thượng cả ngày vất vả." Lời này vừa nói ra, Đại Yến Đế kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, đã thấy Cúc phi đầu cúi thật thấp, căn bản không thấy rõ vẻ mặt nàng lúc này.

"Khẩn cầu Hoàng Thượng đáp ứng." Thấy hồi lâu không có âm thanh đáp lại, Cúc phi lại lặp lại.

Đại Yến Đế đột nhiên thấp giọng nở nụ cười, hi vọng không rõ, cười trong chốc lát, mới thần nhiên nói: "Cũng được, nếu ái phi đã khẩn cầu như vậy, trầm liền thành toàn cho nàng. Bất quá Nhị hoàng tử thân là hoàng tử, nên học gì đó vẫn phải học, trầm nhớ không lầm, Hiền nhi đã sắp tròn năm tuổi, đến lúc đó cho hắn làm lễ bái sư, bắt đầu học tập."

"Thiếp tạ ơn Hoàng Thượng..." Dừng một chút, Cúc phi lại dập đầu một đầu.

Đại Yến Đế liếc nhìn nàng, liền phát tay áo ra khỏi Thủy Tịch Cung, không hề quay đầu.

Linh Ngọc ở ngoài cửa nghe được một hai, lúc trở vào trong điện thấy chủ tử nhà mình quỳ trên mặt đất, vội vàng tới đỡ nàng đứng dậy, "Nương nương, ngài sao phải khổ vậy chứ? Hoàng Thượng rõ ràng đối với ngài vô cùng chiều chuộng, nương nương sao lại nói thẳng với Hoàng Thượng như vậy." Linh Ngọc đi theo Cúc phi đã lâu, chuyện giữa Hoàng Thượng và Cúc phi cũng biết không ít, nhưng đối với việc Cúc phi bỗng nhiên cực đoan như vậy có chút không hiểu cùng không đồng ý. Tiên Hoàng hậu đã mất một năm, nương nương cần gì phải liên tục giữ chặt không buông?

"Linh Ngọc, ngươi không hiểu đâu." Cúc phi cười nhạt một tiếng, sắc mặt so với lúc trước còn tái nhợt hơn vài phần. Không chỉ là bởi vì Nguyệt Nhi, mà là, hậu cung này hỗn loạn, nàng đã sớm thờ ơ...

Đại Yến Đế rời khỏi Thủy Tịch cung, thần sắc mệt mỏi, Lý Phúc Thăng chỉ biết theo sát phía sau, không dám hỏi nhiều cái gì.

"Lý Phúc Thăng, trầm xử Hoa thị toàn gia đều bị giết là trầm tàn nhẫn sao?" Đại Yến Đế đột nhiên hỏi một câu, làm cho Lý Phúc Thăng chỉ biết theo sau tâm can bất chợt run lên.

"Nô tài không dám vọng luận chuyện triều chính." Lý Phúc Thăng qua loa đáp, gặp Đại Yến Đế hai mắt khép hờ suy nghĩ, lập tức bổ sung: "Nô tài phát giác được Hoàng Thượng làm việc từ trước đến nay luôn công chính, đối với việc Hoa thị một nhà cũng coi như nhân từ, tội tư thông với địch vốn nên diệt cửu tộc."

"Thôi, trầm không muốn nhắc lại chuyện này." Đại Yến Đế chặn lời Lý Phúc Thăng lại, tiếp tục đi về phía trước. Hắn đến Thủy Tịch cung vốn là muốn thăm dò Cúc phi một chút, tuy nói hắn hoài nghi chuyện An mỹ nhân sảy thai cùng Hiền phi thoát không khỏi quan hệ, nhưng dù sao cũng có liên quan đến Cúc phi, nếu Cúc phi gây án cũng có động cơ, hôm nay chỉ có được duy nhất một hoàng nhi là Nhị hoàng tử. Nếu là An mỹ nhân lại sinh hạ thêm một hoàng nhi tự nhiên bất lợi đối với Nhị hoàng tử, nhưng lại nhớ đến chuyện vừa rồi... Đại Yến Đế không khỏi cười khổ một tiếng, Cúc phi lại oán hận hắn nhiều như thế.

Như thế xem ra, chuyện An mỹ nhân sảy thai chính là Hiền phi làm không thể nghi ngờ. Xem ra, hắn phải thay đổi người giữ chức nội thị vệ tướng quân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Hiền phi bị biếm

Edit: Du Tân

Hình quý tần ở Trường Nhạc cung truyền ra việc An Mỹ nhân sảy thai, vui vẻ nhất chắc chắn là Quan Tiệp dư.

Lúc trước, khi nghe Diệp Linh Sương tấn thăng quý tần, Quan Tiệp dư thiếu chút nữa tức đến hộc máu. Diệp Linh Sương tuy có thân phận cao quý là con gái của Trấn Quan Đại tướng quân ở Minh Vũ quốc, nhưng dù sao cũng là "cồng phàm" đưa tới hậu cung Đại Yến quốc, là thân phận thấp kém, ti tiện. Thế nhưng Hoàng Thượng lại thăng nàng ta lên làm quý tần!

Ngay cả nàng, đến nay cũng chỉ là một tam phẩm Tiệp dư, chihon Hình quý tần một đẳng. Đã vậy còn phải thân thiện, lễ nghi, cử chỉ phải chu toàn, miễn cho người khác bắt được nhược điểm, bảo nàng làm sao không tức? Vốn tưởng rằng lần này Trường Nhạc cung gây ra chuyện, vị Hình quý tần kia chắc chắn không trốn được sự trách phạt của Hoàng Thượng, vậy mà hai ngày trôi qua cũng không thấy Hoàng Thượng lên tiếng. Nếu so ra thì An Mỹ nhân ở Cam Tuyền cung kia còn mệt hơn, hai ngày qua nửa chết nửa sống.

"Kỳ quý phi, người nói xem tại sao Hoàng Thượng vẫn để yên chuyện này, rốt cuộc là có ý gì? Ý đồ mưu hại Hoàng tự là tội lớn phải chém đầu, thế nhưng cái gì Hoàng Thượng cũng không nói, phải chăng là đã quên chuyện này?" Quan Tiệp dư nghiêng người, hướng về phía Kỳ quý phi để hỏi, sắc mặt có vẻ khàn trương.

"Quan Tiệp dư gấp cái gì, Hoàng Thượng chắc chắn đã có an bài, tâm tư Hoàng Thượng là thứ mà ta và ngươi có thể suy đoán, vọng tưởng hay sao?" Kỳ quý phi thân nhiên liếc nàng ta một cái, dường như rất bất mãn với câu hỏi vừa rồi.

Quan Tiệp dư tự biết bản thân lỗ lòi, ngượng ngừng cười một tiếng: "Muội muội cũng chỉ là thuận miệng hỏi, nào có lá gan động đến tâm tư Hoàng Thượng?"

Kỳ quý phi nhấp một ngụm trà, kiêu ngạo liếc nàng ta: "Nếu Ngươi dư thừa sức lực, không bằng nghĩ xem làm sao để Hoàng Thượng vui, bớt suy nghĩ nhiều lại. Nữ nhân trong hậu cung này, số người ao ước vị trí của ngươi không ít. Không phải lúc nào bản cung cũng có thể cũng nhắc nhở ngươi. Sau này nếu lỡ bị người bắt được nhược điểm, đừng trách ta tại sao không niệm tình cũ mà chỉ xử theo lẽ công bằng. Quan Tiệp dư có hiểu hay không?"

Nghe lời này, Quan Tiệp dư giật mình, khẽ cười: "Kỳ quý phi yên tâm, muội muội nhất định không phụ sự tin tưởng. Chỉ là hiện nay Hoàng Thượng lại không hay đến Dương Tử cung của ta, bằng không muội muội cũng sẽ không khó coi như thế, khiến tỷ tỷ phải chê cười."

Kỳ quý phi đảo mắt qua khuôn mặt nàng ta một cái, không khỏi thở dài: "Muội muội cũng được xem là một mỹ nhân, sao lại lại không được ân sủng chứ? Nay chính điện trong Dương Tử cung của ngươi trống không, đây coi như là một cơ hội. Vị trí chính nhất Thực phi phẩm trong tứ phi kia, bản cung không trông cậy ngươi có thể lên. Nhất phẩm tam phi, ngoại trừ Cúc phi và Ngạn phi ra thì vẫn còn trống một vị, vị trí đó cả lục cung đều mong ước, bản cung cũng không bắt ngươi phải tranh. Nhưng mà nay chính nhị phẩm phi vị và chiêu dung, tu dung còn trống, ngươi có thể tranh được cũng tốt, vị trí đứng đầu một cung vẫn có thể tranh đoạt được."

"Kỳ quý phi nói phải, muội muội sẽ toàn lực mà tranh." Quan Tiệp dư thấp giọng đáp, sao nàng không biếtmấy vị trí trống đó được? Mà nay, nàng chỉ là một tam phẩm Tiệp dư, sao có thể thăng ba cấp đến chính nhị phẩm? Đột nhiên nàng nhớ tới nữ nhân ti tiện Hình quý tần kia mỗi mỗi lần đều là thăng ba cấp, cũng không biết nàng ta hạ yêu thuật gì với Hoàng Thượng mà lại có thể gặp may mắn đến thế. Bản thân nàng nhiều nhất cũng chỉ là tam phẩm, vị trí chính nhị phẩm kia nàng muốn cũng khó, đứng đầu nhất cung lại càng không với tới.

Bắt gặp tia sự ghen tị trong mắt Quan Tiệp dư, Kỳ quý phi đương nhiên đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì, khẽ nhếch môi, cười nhẹ nói: "Quan Tiệp dư có ý định là được, không uống bản cung quan tâm."

"Muội muội đa tạ Kỳ quý phi chỉ bảo." Quan Tiệp dư mỉm cười cảm tạ, trong lòng lại thầm mĩa mai một phen: Kỳ quý phi ngươi từ khi nào mà lại quan tâm đến ta?

Lúc hai người đang nói chuyện, Tú Trúc ở cửa điện vội vàng đi đến, thần sắc khác thường. Thấy Quan Tiệp dư trong điện, nàng liền cung kính hành lễ, sau mới đi đến đứng cạnh Kỳ quý phi, cúi đầu không nói.

Quan Tiệp dư thấy Tú Trúc bước vào có vẻ muốn nói lại thôi liền hiểu, ngồi thêm một chốc liền đứng dậy cáo từ, rời khỏi Đan Nguyệt cung.

Đến khi Hứa Viễn tiễn Quan Tiệp dư đi rồi, Tú Trúc mới thấp giọng nói: "Nương nương, hôm nay trong triều xảy ra đại sự."

Sắc mặt Kỳ quý phi hơi thay đổi, đôi mắt hoa đào khẽ động: "Việc gì? Nói ta nghe một chút."

"Nô tỳ tìm hiểu mới biết, hôm nay lâm triều, Hình bộ Thị lang Cổ đại nhân tố cáo trường nội thị vệ tướng quân, nói hấn ta thu nhận hối lộ, cho thù hạ mưa quan bán chức, không đủ tài đức đảm đương vị trí đó. Cổ đại nhân còn đưa lên bằng chứng hết sức xác thực, Hoàng Thượng liền nổi cơn thịnh nộ, lập tức nhốt Mạnh tướng quân vào thiên lao!"

Vừa nghe thế, Kỳ quý phi sùng sốt, hồi lâu mới hỏi lại một câu: "Tin tức này có chính xác không?"

"Hồi nương nương, tin tức là chắc chắn, thiên chân vạn xác". Tú Trúc nhấn mạnh.

Một khi Tú Trúc làm việc, Kỳ quý phi rất tin tưởng. Sau khi nghe những lời đó, nhất thời vui mừng lộ hết trên mặt, không khỏi đắc ý cười lên một tiếng: "Lần này Hiền phi chắc sợ đến phát khóc đi, nếu phụ thân nàng ta trong triều bị rút chức, vị trí Hiền phi này nàng ta cũng ngồi không yên đâu. Cổ đại nhân đó đúng là người ngoan độc, cũng không biết Mạnh Thế Tuyệt chọc tới hấn khi nào mà lại khiến hấn hạ độc chiêu như thế, bằng chứng như núi

dâng ra ngay trước mắt mọi người. Hoàng Thượng làm sao buông tha Mạnh Thế Tuyệt được đây?"

Hậu cung cứ lần lượt thay đổi, triều đình cũng như thế. Đại Yến quốc cứ ba năm tổ chức một lần khoa cử, từ thi hương đến thi hội, cuối cùng là thi đình. Kỳ thi đình tháng ba năm nay, tân khoa trạng nguyên là nhân vật xuất chúng, tên là Cổ Mặc Ngân, không chỉ tài năng hơn người, mà tướng mạo cũng thuộc diện xuất sắc. Sau khi Hoàng Thượng tự mình khảo sát thì rất hài lòng, liền ban cho hần chức Hình bộ Thị lang, kiêm luôn cả Lễ bộ thượng thư hữu thị lang. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, hần ta đã thành lập thế lực của chính mình, ngay cả các lão thần từ thời tiên hoàng cũng còn phải nhân nhượng hần ba phần, trong lịch sử của Đại Yến quốc chưa từng có nhân vật như vậy.

"Tú Trúc, nhìn chăm chăm Lưu Vân cung cho bản cung, hôm nay sợ là có trò hay để xem." Kỳ quý phi ngược đời mi thanh tú, cười khanh khách, hoàn toàn là bộ dáng đứng xem kịch vui. Nếu hậu cung không có Hiền phi, sau này chính là nàng thống lĩnh, xem xem về sau còn ai dám bắt kính với nàng? Ông trời quả là giúp nàng, chuyện này chắc chắn có thể vận ngã Hiền phi, muốn trách thì phải tự trách mệnh số không tốt. Ngay cả Ôn tướng phụ thân nàng cũng không dám chọc Cổ Mặc Ngân, Mạnh Thế Tuyệt lần này xong rồi!

Thương Loan điện

Lý Phúc Thăng nhìn Đại Yến đế vẫn luôn im lặng kiên trì lặp lại lần nữa: "Hoàng Thượng, Hiền phi đã ở hậu điện gần một ngày rồi ạ, người xem..."

"Để nàng ta tiếp tục đợi, thư phòng của trẫm là nơi mà các tần phi có thể muốn vào là vào sao?" Âm thanh lạnh lùng của Đại Yến Đế vang lên, nắm cây bút trong tay càng thêm chặt.

Thân mình Lý Phúc Thăng run lên, vội vàng cúi người, liên tục khuyên nhủ: "Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng bớt giận, giận quá thân mình sẽ không tốt."

"Trẫm sao lại không tức? Vốn chỉ để Cổ Mặc Ngân âm thầm điều tra Mạnh Thế Tuyệt một phen rồi để đó, ai ngờ lại tra ra tội trạng hần ta nhiều như vậy. Hần cũng thật to gan, dám ngang nhiên thu nhận hối lộ gần vạn nghìn lượng bạc! Vạn nghìn lượng bạc! Trẫm cho hần đảm nhiệm một năm, hần đã có cái gan lớn bằng trời, chán sống hay sao? Hay là hần nghĩ trẫm sẽ không trị tội hần?" Đại Yến đế nói con thịnh nộ, toàn bộ Thương Loan điện bị bầu không khí ngột ngạt bao trùm, làm người khác không dám nhiều lời một câu nào.

Thời khắc này hầu hạ Hoàng Thượng quả thật là quá khó khăn, Lý Phúc Thăng đang muốn tìm lời mà khuyên nhủ, thoáng ngẩng đầu lên lại bắt gặp Đại Yến đế đang hung ác nhìn về phía cửa điện.

"Lý Phúc Thăng, để Hiền phi tiến vào đi." Đại Yến đế thu lại vài phần giận dữ, đối với Lý Phúc Thăng mà nói, như vậy càng không ổn, mới vừa rồi hần khuyên Hiền phi rời đi, không nên gặp Hoàng Thượng lúc này. Nhưng nàng ta nghe tin phụ thân mình xảy ra chuyện liền sống chết đòi ở lại, bây giờ thì hay rồi, Hoàng Thượng đồng ý gặp nàng ta, nhưng tình huống lại vô cùng không ổn.

Hiền phi được cho phép, vội vàng tiến vào, quỳ xuống một cái thật mạnh trước mặt Đại Yến đế.

"Ái phi đang làm gì thế này?" Đại Yến đế thân nhiên hỏi, ánh mắt lại chưa từng dừng trên người nàng ta, ngón tay nhẹ nhàng gõ khế trên bàn, âm thanh lại từng tiếng rõ ràng, giống như hình côn đập vào người Hiền phi.

"Thần thiếp khẩn cầu Hoàng Thượng khai ân cho gia phụ một lần." Hiền phi quỳ lạy trên nền đất mà nói, nàng đã biết phụ thân mình làm ra cái chuyện hoang đường gì, chứng cứ lại vô cùng xác thực, tự nhiên không thể ngoảnh mặt làm ngơ, lúc này chỉ có thể hướng Hoàng Thượng cầu tình một lần, mong người có thể buông tha.

"Tin tức của Hiền phi cũng thật linh thông, nhưng Hiền phi chắc hẳn cũng biết, trẫm ghét nhất là phi tần hậu cung tham gia vào chính sự." Đại Yến đế thân nhiên nói, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Người đang bị nhốt tại thiên lao chính là phụ thân nàng ta, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn*, Hiền phi như thế nào lại chịu buông tha, nàng ta phủ phục trên mặt đất, giọng nhỏ nhẹ: "Cầu người xem mặt mũi của thần thiếp mà bỏ qua cho gia phụ lần này đi, gia phụ về sau nhất định sẽ thanh chính liêm khiết, sẽ không tham ô bao giờ nữa." Hiền phi nhớ rất rõ ràng, lần trước có đại thần trong triều buộc tội phụ thân Đức phi thu nhận hối lộ, Hoàng Thượng lúc ấy cũng chỉ phát lửa giận một lần rồi thôi, không giải quyết hay trừng phạt gì Thường Thịnh Thiên, thế nên nàng ta mới nghĩ chỉ cần mình van cầu Hoàng Thượng, việc này sẽ có thể xoay chuyển.

*ý là hai bên tốt cùng tốt, xấu cùng xấu

Thế nhưng Hiền phi lại không biết rằng, lần trước các đại thần buộc tội, những chứng cứ vẫn còn chưa xác thực, hơn nữa Thường Thịnh Thiên lưu lại vẫn còn hữu dụng, Đại Yến đế mới buông tha, nhưng mà lần này đây, chứng cứ lại vô cùng vững chắc, tự nhiên là không thể bỏ qua!

Nghe những lời nói này, Đại Yến đế cười lạnh một tiếng, thân nhiên liếc Hiền phi lúc này còn đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt liền nhìn đến Lý Phúc Thăng: "Đợi lát nữa đi Lưu Vân cung tuyên ý chỉ của trẫm, Hiền phi đi hạ phạm thượng, nhúng tay vào chuyện triều chính, đức độ lễ nghi mất hết, thực không xứng với vị trí chính nhất phẩm tử phi Hiền phi, nay biếm thành ngu phẩm sung nghi, từ chính điện Lưu Vân cung chuyển ra sùng điện."

Lời vừa nói ra khiến Lý Phúc Thăng giật mình, vội vàng đáp: "Nô tài tuân mệnh."

Hiền phi ngẩng đầu lên, hai mắt mở to như chuông đồng, cánh môi đào vốn hồng nhạt nay trở nên trắng bệch, mấp máy vài cái, giọng run run, khàn khàn hỏi lại: "Hoàng Thượng, người vừa nói cái gì vậy?", bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Đại Yến đế, nàng ta liền biết những gì vừa nghe được không phải là

già, thân mình lao đảo một cái liền trượt xuống đất, hai mắt rung rung lệ, lẩm bẩm: "Không, cái này chắc chắn không phải sự thật, Hoàng Thượng người sao có thể nhẫn tâm đến thế..."

Đại Yến để nhú mảy, trầm giọng phân phó: "Lý Phúc Thăng, đưa Mạnh sung nghi hồi Lư Vãn cung, nhớ kỹ, phải tuyên khẩu dụ của trẫm khắp Lư Vãn cung, đồng thời cũng phải tận mắt thấy Mạnh sung nghi chuyển ra sườn điện."

Lý Phúc Thăng nhất thời cảm khái trong lòng, cúi đầu đáp: "Vâng". Dứt lời liền đi tới bên người Hiền phi, nâng nàng ta dậy, kéo ra ngoài.

"Không thể, không thể nào như vậy được. Hoàng Thượng, sao người có thể nhẫn tâm đối xử với thiếp như vậy?! Hoàng Thượng..." Hiền phi gào khóc, tiếng kinh hô càng lúc càng xa, thật sự rất bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hiền phi nguyên rửa

Edit: Du tân

Beta: Nhã Quý Phi

Đại Yến Đế lên tiếng, Lý Phúc Thăng không dám chậm trễ, liền tự mình đi một chuyến đến Lư Vãn cung, sau đó lập tức tuyên truyền khẩu dụ của Hoàng đế ngay trước mặt mọi người.

Hiền phi, một trong tứ đại chính phi nay lại bị giáng chức thành ngũ phẩm sung nghi. Tin tức này đối với đại đa số nữ nhân trong hậu cung không khác gì một tia sấm sét đánh xuống.

Người thì vui mừng khi kẻ khác gặp họa, người thì lo lắng vì trước đây mình đã theo phe Hiền phi. Nay Hiền phi đã sụp vạ, về sau các vị phi tần này không thể tránh khỏi việc phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. Có trách thì trách vận khí các nàng không tốt, tại sao lại đi theo vị Hiền phi kia.

Kỳ Quý phi ở bên này nghe được tin tức, cũng nhin không được mà ồ cười lên nổi đầu của người khác. Sau khi cho lui tất cả cung nhân xuống, nàng cười một mình đến mức can rờ: "Ha ha ha... Mạnh Hàm Ngọc người đối đầu với bản cung đã lâu, nay lại rơi vào thảm cảnh này. Bản cung thật sự không nghĩ tới rằng người cũng có ngày hôm nay!"

Từ nay về sau, hậu cung đã không còn Hiền phi, mà nàng lại là Kỳ Quý phi! Chỉ cần tiện tay cũng có thể bóp nát một từ ngũ phẩm Mạnh Sung nghi nhỏ. Từ nay trong hậu cung này, Kỳ Quý phi nàng mới là đệ nhất chân chính cao cao tại thượng, về sau còn ai dám đối nghịch với nàng!

Kỳ Quý phi chậm rãi thu hồi nét mặt vui vẻ, lông mày hơi nhăn lại, từ từ suy nghĩ sâu xa. Theo lý thuyết mà nói, Hoàng thượng luôn luôn có chút coi trọng đối với vị Tướng quân thông lĩnh Đại nội thị vệ Mạnh Thế Tuyệt này. Từ sau khi Hoa tướng quân chết, binh quyền đa số đều bị Hoàng thượng phân tán cho phụ thân Hiền phi Mạnh Thế Tuyệt và phụ thân Đức phi Thường Thịnh Thiên cùng nhau nắm giữ. Nhưng bình thường hai người này lại xem nhau không vừa mắt nên không bao giờ đi cùng nhau.

Kỳ Quý Phi đã từng đoán, nguyên nhân Hoàng thượng đem binh quyền giao cho hai người này là vì muốn họ kiềm chân lẫn nhau. Đây chính là quan hệ rung chuyển gì đó của quốc gia. Nhưng bây giờ, vì sao Hoa lão tướng quân lại bị tra ra thư thông đồng với địch phản quốc, sau đó còn bị tịch thu binh quyền mà phản hình phạt lưu vong.

Nghĩ được như vậy, Kỳ Quý phi nhếch môi cười, chứng có vô cùng xác thực, phụ thân nàng đúng là tận mắt nhìn lấy phong thư thông đồng với địch kia, càng không thể nghi ngờ đó chính là chữ viết của Hoa lão tướng quân. Cho dù có người khác cảm thấy chuyện này có kỳ quặc nhưng bằng chứng ở ngay trước mặt, ai dám nhiều lời?

Ngay cả trên triều đình lẫn hậu cung đều như thế, dùng người thì có lẽ lời nói không có trọng lượng, nhưng chỉ cần có chứng cứ thì mọi việc đều xác thực, đó mới chính là đạo lý!

"Tú Trúc." Kỳ Quý phi ngồi thẳng lưng, gọi lớn một tiếng.

Tú Trúc chờ bên ngoài, nghe được tiếng gọi liền bước nhanh vào trong điện, cúi đầu: "Nương nương gọi nô tỳ đến không biết có chuyện gì phân phó?"

"Người theo bản cung đi một chuyến đến Lư Vãn cung, hảo muội muội nay bị giáng chức, người làm tỳ tỳ như bản cung phải đi xem một chút để trấn an nàng ta." Kỳ Quý phi cười nhẹ, tất cả vui vẻ trong lòng không thể che giấu được.

"Vâng." Tú Trúc đáp, nhưng căn bản trong lòng biết Kỳ Quý phi không phải đi an ủi mà là đi chế nhạo. Hôm nay Hoàng thượng đang nổi nóng, ai còn có cái tâm tư đi xem Hiền phi thế nào. Cho dù Kỳ Quý phi có mang tâm tư khác, nhưng mang tiếng đi xem hảo tỷ muội của mình một chút, ai lại dám nhiều lời đây?

Lúc đi vào Lưu Vân cung, trong mắt Kỳ Quý phi ngập tràn vui vẻ, hướng về phía chính điện. Móng chân mới chạm được tới trước cửa, Tú Trúc sau lưng đã lên tiếng nhắc nhở:

"Nương nương Hiền phi nay đã rời khỏi chính điện." Sau đó ngón tay ra hiệu chỉ chỉ bên trái trắc điện nơi mà Hiền phi hiện giờ đang ở.

Kỳ Quý phi thờ dài một tiếng, có chút tự trách: "Bản cung thiếu chút đã quên việc này." Dứt lời liền lắc đầu, đi về phía trắc điện.

Tú Trúc gõ cửa, cũng không đợi bên trong có người đáp trả, Kỳ Quý phi tự mình bước lên trước đẩy cửa điện. Gấm Ngọc từ trong điện đi ra, vừa nhìn đã biết Kỳ Quý phi đích thân đến đây, thân sắc cả kinh, miệng không ngừng lắp bắp, cúi đầu nói: "Nô tỳ thỉnh an Kỳ Quý phi nương nương, nương nương ở đây chờ một chút, nô tỳ ngay lập tức đi bẩm báo chủ tử."

"Không cần." Kỳ Quý phi nhàn nhạt liếc nhìn cung nữ kia, nàng ta cho rằng chủ tử mình còn là thân phận Hiền phi? Nàng đang là chính nhất phẩm Kỳ Quý phi đứng đầu tứ đại chính phi, nay đến thăm từ ngũ phẩm Sung nghi mà còn cần sự đồng ý của nàng ta? Quả thật là chê cười!

Kỳ Quý phi vẫn đi vào bên trong, vừa đến nội điện liền gặp vẻ mặt ngây ngốc của Hiền phi đang ngồi trên ghế đệm, ở bên cạnh hầu hạ là nha đầu Cẩm Vũ.

"Gặp qua Kỳ Quý phi." Cẩm Vũ cũng cả kinh, vội vàng hành lễ.

Kỳ Quý phi tùy ý đưa tay, nàng đến gần Hiền phi, thấy bộ dáng chán nản của nàng ta, dường như chưa lấy lại tinh thần từ việc mình bị cách chức xuống thành từ ngũ phẩm sung nghi, đôi mắt hoa đào khẽ xéch lên mang theo vài phần trào phúng.

"Hiền phi còn nhận ra bản cung không?" Kỳ Quý phi khẽ cúi người, nhìn chằm chằm người ở đó mà ôn nhu hỏi.

Mắt Hiền phi âm trầm, lúc này mới ngẩng đầu lên ngược nhìn, khẽ mỉm cười một tiếng: "Kỳ Quý phi tới xem là định chê cười bản cung như thế nào?"

"Mạnh sung nghi, ta và ngươi cùng chủ sự việc hậu cung đã hơn một năm, tình cảm tỷ muội dĩ nhiên là sâu đậm, nay bản cung tự nhiên là đến quan tâm ngươi." Kỳ Quý phi khẽ môi cười nói, lông mày nhỏ nhắn khẽ nhướn lên.

"Chỉ là Mạnh sung nghi cũng nên ghi nhớ thật lâu, hôm nay Mạnh sung nghi đã không phải là chủ đứng đầu một cung, về sau không được tự tiện xưng hô 'bản cung', miễn cho người có tâm nghe được, đến trước mặt Hoàng thượng cáo trạng. Muội muội đã bị cách chức làm từ ngũ phẩm sung nghi, chẳng may vì lời nói mà lại bị giáng xuống thành một Thái nữ thay quần áo thì thật đáng tiếc a!"

Nói xong lời cuối cùng kia, trong mắt Kỳ Quý phi lại càng trào phúng.

Mạnh Hiền phi trừng hai mắt nhìn nàng, giống như có đao từ trong mắt bắn ra, hận không thể đem gương mặt nàng cào nát ra.

"Kỳ Quý phi, ngươi đừng vội đắc ý. Một ngày nào đó ngươi cũng sẽ rơi vào kết quả giống với bản cung. Ha ha. Không. Phải nói là so với bản cung kết cục càng thảm hơn!" Hiền phi hung hăng nhìn nàng chằm chằm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kỳ Quý phi lại vài phần cúi đầu xuống càng gần nàng ta, khẽ môi cười nói: "A, phải không? Bản cung cũng kỳ vọng Mạnh sung nghi có thể sống cho tới lúc đó. Tuyệt đối đừng để bản cung ngã mà ngươi liền đi trước một bước. Nói thật, Hiền phi ngươi từ một đêm mà thành Mạnh sung nghi, bản cung đứng là có chút mất hứng, về sau liền thiếu người có thể cùng ngồi ngang hàng với bản cung. Đây quả nhiên là nhàm chán đến cực điểm."

"Kỳ Quý phi, chớ cho rằng bản cung không ở đây ngươi liền ở hậu cung một tay che trời. Hôm nay, bản cung chỉ tạm thời bị giáng chức thành sung nghi. Một ngày nào đó bản cung sẽ trở lại cái vị trí Hiền phi kia!"

"Hả? Hiền phi ngươi đúng là tự phụ, ngươi thật cho rằng Hoàng thượng đối với ngươi tình ý thâm hậu? Bất quá là xem trọng thể diện của phụ thân ngươi. Tướng quân thống lĩnh Đại nội thị vệ mà thôi! Nay phụ thân ngươi lại xuống đài, ngươi cho rằng Hoàng thượng sẽ xem lại tình cảm xưa kia mà bảo trợ vị trí Hiền phi của ngươi? Thật đúng là nực cười!"

Kỳ Quý phi lại lạnh lùng nhìn nàng ta: "Chớ có dùng bộ dạng cùng ánh mắt ăn thịt người này của ngươi nhìn bản cung, hãy xem mệnh của ngươi không tốt, Hoàng thượng liền đem ngươi cách chức thành sung nghi."

"Ha ha... Ha ha ha..." Hiền phi đột nhiên lớn tiếng cười: "Kỳ Quý phi ngươi hãy hưởng thụ cuộc sống một chút đi, bản cung một ngày nào đó sẽ tận mắt nhìn ngươi từ vị trí Quý phi này lăn xuống dưới."

"Mạnh sung nghi nghe không hiểu bản cung cảnh cáo sao? Ngươi hôm nay là một sung nghi nho nhỏ mà vẫn dám xưng bản cung ở đây. Quả nhiên đức dung đều mất hết, không trách được Hoàng thượng nhìn ngươi không vừa mắt." Kỳ Quý phi lạnh lùng dứt lời nói.

Đột nhiên nhìn về Tú Trúc: "Mạnh sung nghi không biết lễ nghi, xông tới chỗ bản cung, Tú Trúc ngươi và miệng nàng ta hai cái, để cho Mạnh sung nghi ghi nhớ thật lâu đi!"

Tú Trúc vẫn đứng nguyên tại chỗ, đầu gối Mạnh sung nghi một khắc trước vẫn là Hiền phi, bắt mình ra tay tàn độc như vậy thật có chút khiếp đảm.

Kỳ Quý phi liếc hai mắt: "Như thế nào, ngươi cảm thấy bản cung xử phạt một cái sung nghi nho nhỏ còn tàn nhẫn hay sao?"

"Bẩm nô tỳ không dám." Tú Trúc lập tức đáp. Sau đó bước nhanh về phía trước, nhắm vào khuôn mặt nhẵn mịn kia, bành bạch hai tiếng cực kỳ vang dội.

"Ngươi, tiện tỳ này, lại dám đánh bản cung!" Trước mắt Hiền phi hung ác nham hiểm, gắt gao trừng mắt nhìn Tú Trúc, lại quay sang Kỳ Quý phi:"Kỳ Quý phi, ngươi sẽ chết không từ tể. Một ngày nào đó ngươi sẽ từ cái vị trí cao cao tại thượng kia ngã xuống đến tan xương nát thịt!"

"Tú Trúc, lại và miệng cho ta!" Kỳ Quý phi không thèm đếm xỉa tới, quét qua khuôn mặt khế sung của Hiền phi, lời nói bay bổng tuôn ra.

Tú Trúc thoáng sửng sốt, lại thêm hai bạt tai nữa ư?

"Đừng đánh đừng đánh, Kỳ Quý phi nương nương xin thứ tội, chủ tử của nô tỳ thần trí có chút mơ hồ, xin Kỳ Quý phi hãy buông tha cho chủ tử của nô tỳ đi." Gấm Ngọc khóc lóc quỳ trên mặt đất cầu tình.

Cầm Vũ thấy thế cũng lập tức quỳ xuống:"Kỳ Quý phi nương nương xin bớt giận. Hiện tại chủ tử nô tỳ vừa mới chịu đả kích cho nên mới ở trước mặt nương nương mà thất lễ, Về sau thấy nương nương sẽ một mực cung kính, mong nương nương thứ tội cho chủ tử."

Kỳ Quý phi liếc xéo hai người một cái, không đếm xỉa tới:"Thôi! Bản cung cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, chiều cô thật tốt chủ tử của nhà ngươi, nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của nàng ta, bản cung còn sinh lòng phiền chán chứ đừng nói tới Hoàng thượng."

Lời nói này là mang theo hàm ý đả thương người đến cực điểm, hai mắt Hiền phi ác độc nhìn nàng chằm chằm, ở trong lòng trăm ngàn lời mà nguyên rủa:"Kỳ Quý phi ngươi về sau sẽ chết không được từ tể, kết cục so với bản cung còn thê thảm hơn gấp mấy lần. Bản cung nguyên rủa ngươi bị tru di cửu tộc, chết không toàn thây! Tru di cửu tộc, chết không toàn thây..."

"Tú Trúc, đi!" Kỳ Quý phi thân nhiên nói, ánh mắt quét qua Gấm Ngọc cùng Cầm Vũ đang quỳ, ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết. Hôm nay chuyện Kỳ Quý phi nàng và miệng Mạnh sung nghi nếu để lộ ra nửa chữ, hậu quả của hai cái tiểu nha đầu này khó mà chịu đựng nổi.

"Hôm nay vô sự liền cho chủ tử các ngươi ở trong điện này nghỉ ngơi thôi! Với bộ dáng này làm cho người ngoài nhìn không phải là càng chê cười đó sao?" Kỳ Quý phi đi tới cửa, không quên ném ra một câu cảnh cáo.

"Xin Kỳ Quý phi yên tâm, nô tỳ nhất định ở trong điện hầu hạ chủ tử thật tốt." Cầm Vũ vội nói, đưa mắt nhìn Kỳ Quý phi đi xa rồi mới chậm rãi thở ra một hơi.

"Nương nương, về sau người chớ có cùng Kỳ Quý phi đối nghịch." Gấm Ngọc lấy thuốc mỡ đến, vừa thoa trên mặt Hiền phi vừa thấp giọng khuyên nhủ.

"Ha ha... Có phải hay không các ngươi cũng ở một bên giễu cợt ta, hôm nay chủ tử các ngươi mất đi vị trí Hiền phi, còn không bằng đi đến hầu hạ Kỳ Quý phi có phải tốt hơn?" Hiền phi bỗng dưng quay đầu quét mắt về phía hai người, ung dung dò hỏi, toàn cảnh lạnh như băng.

Vừa nghe lời này, Cầm Vũ cùng Gấm Ngọc nhất thời cả kinh, thân thể lập tức quỳ ở trên mặt đất:"Chúng nô tỳ không dám!"

Hiền phi lúc này mới quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa điện:"Tiện nhân Kỳ Quý phi kia, bản cung nguyên rủa ngươi về sau chết không được từ tể!"

Cầm Vũ cả kinh, vội vàng đem phân nửa cửa điện đang mở gắt gao đóng lại, thấp giọng khuyên nhủ:"Nương nương xin nghỉ ngơi dưỡng sức mới là tốt nhất, bây giờ không phải thời điểm người cùng Quý phi đối đầu đâu."

Hiền phi trầm mặc hồi lâu, thu liễm lại sự tức giận, đưa tay sửa sang lại mặt mũi của mình, đoan chính ngồi trên ghế, khoé miệng chậm rãi cười thâm ý:"Yên tâm, cho dù bản cung sống không dễ chịu, cũng muốn kéo vài người cùng làm bạn với bản cung, bản cung có chết cũng phải kéo theo vài người chôn cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Bất nhân bất nghĩa

Editor: Chiêu tân

Beta: Tâm Quý tân

Quan Tiệp dư vốn mong chờ tin tức Hình quý tần bị xử phạt, thế mà lại đợi được một tin tức chấn động khác: Hiền phi bị biếm thành ngũ phẩm Sung nghi. Tin này so với bất cứ điều gì cũng đều đáng ăn mừng cả. Không nghĩ tới bình thường nàng ta đều là một bộ dáng đoan trang hiền thực, nay cũng rơi vào trường hợp này, thật sáng khoái biết bao nhiêu.

Vốn định đi Đan Nguyệt cung xem bộ dáng đắc ý của Kỳ quý phi, nhưng lại nghĩ tới những chuyện phiền lòng dạo gần đây, Quan Tiệp dư cũng từ bỏ ý

định đó. Lần này Hiền phi bị rơi đài, người cao hứng nhất không ai ngoài Kỳ quý phi, đối với nàng mà nói, cũng chẳng có thay đổi nhiều, chỉ là cây đại thụ ấy to hơn chút mà thôi. Nàng cùng Kỳ quý phi không thân cũng chẳng quen nhiều, ai biết nàng ta có chịu bảo vệ nàng hay không? Chuyện Hiền phi vừa xảy ra, các phi tần dưới trướng nàng ta còn không phải cụp đuôi mà sống, cả ngày ở trong điện không ra hay sao? Cổ nhân nói: Ở lâu mới biết lòng người, nhưng với những nữ nhân trong chốn hậu cung này, lòng người rất sâu dù ở lâu cũng khó mà đoán được.

Nay, chuyện sảy thai của An mỹ nhân vẫn còn đó, Hoàng Thượng lại không tỏ rõ thái độ, Kỳ quý phi đương nhiên không dám tự ý quyết định. Nếu như xem việc này như một chuyện ngoài ý muốn thì cũng tốt, nhưng hình như Hoàng Thượng lại không nghĩ như vậy, chúng tần phi đương nhiên không dám nhiều lời.

Suốt điện Trường Nhạc cung

Diệp Linh Sương nhân nhả nằm trên nhuyễn tháp, còn cầm một quyển y thuật, lật xem.

"Nương nương, người uống một ngụm trà đi." Mặc Nguyệt cầm một chén trà nóng mới pha, đặt lên cái bàn nhỏ cạnh nhuyễn tháp.

"Mặc Nguyệt, ta nghĩ có chút chuyện ngoại cần phải biết." Diệp Linh Sương không nhận chén trà đó, gấp quyển sách lại, đặt kế bên, thân nhiên cúi đầu nhìn nàng ta.

Nghe nói thế, cả người Mặc Nguyệt cứng lại, gắt gao cúi đầu.

"Ngoại chớ cho rằng, chuyện này Hoàng Thượng không xử phạt, tức là đã bình yên trôi qua. Nếu không may mắn, hẳn ta không còn ngồi được ở đây nói chuyện với ngoại." Nói xong lời này, thần sắc nàng hết sức nghiêm khắc.

Mặc Nguyệt sợ đến nỗi quỳ cả trên mặt đất, dập đầu: "Nương nương, nô tỳ biết sai rồi, nương nương tha tội."

Diệp Linh Sương thấy thần sắc nàng kích động, không khỏi thở dài một tiếng: "Tuy biết ngoại có ý tốt, nhưng đôi lúc, chỉ cần một chút khôn vặt thôi cũng đủ mất mạng. Ngoại có hiểu hay không?"

"Nô tỳ biết sai rồi ạ, lần sau nhất định không lỗ mãng như thế nữa!" Mặc Nguyệt vội vàng đáp.

"Hôm nay phạt ngoại quỳ một lát, về sau phải hành sự cẩn thận hơn." Diệp Linh Sương thân nhiên nói.

"Tạ ơn nương nương." Mặc Nguyệt cúi đầu nói, quỳ thẳng lưng. Vân Kiều cùng Bội Hoàn đứng kế bên nhìn, có chút không đành lòng, đành phải nhìn sang chỗ khác. Thật ra chuyện này nếu xảy ra ở nơi khác, Mặc Nguyệt làm ra việc như thế, đầu chi có quỳ là xong, không khéo còn bị chủ tử đuổi đi. Thượng y cục làm việc nặng. Nay chủ tử phạt nàng ta thế này xem như đã nhân từ lắm rồi.

"Vân Kiều, mấy ngày nay Thương Loan điện có tin tức gì không?" Sau khi phạt quỳ Mặc Nguyệt, Diệp Linh Sương mới bưng chén trà kia, nhẹ nhàng uống mấy ngụm, quay sang hỏi Vân Kiều.

"Hồi nương nương, nô tỳ chỉ biết mấy ngày nay, tâm tình Hoàng Thượng không tốt lắm, thật sự không thể hỏi thăm được gì thêm."

"Vậy sao? Nghe nói, Mạnh Thế Tuyệt, phụ thân Hiền phi lần này gây ra chuyện lớn, chứng cứ phạm tội lại vô cùng xác thực, đang chờ Hoàng Thượng phán quyết." Diệp Linh Sương nhíu mày, cười nhẹ nói.

"Hiền phi bị Hoàng Thượng biếm thành ngũ phẩm Sung nghi, sợ là cũng có quan hệ với chuyện này." Vân Kiều lại tiếp lời.

"Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, chính là như vậy đấy. Ngày xưa Hiền phi tác oai tác quái, không phải là dựa vào cái chức chính nhất phẩm đại tướng quân tổng quản nội thị vệ của phụ thân hay sao. Bây giờ cái trụ ấy đổ rồi, Hoàng Thượng lại không vừa mắt nàng ta, Hiền phi đương nhiên không còn chỗ tốt nào." Diệp Linh Sương lật quyển sách lên, trong mắt ẩn chứa tia mất mát.

Hiền phi, người chỉ cần hơi thông minh một chút, liền sẽ không đi tìm Hoàng Thượng để tự chuốc lấy rủi ro, Hoàng Thượng làm sao sẽ vứt bỏ con cò Mạnh Thế Tuyệt đây. An mỹ nhân sảy thai, nếu ngoại chỉ tính kế mình nàng ta sẽ ổn, nhưng ngoại tội gì lại đi tính kế luôn cả Cúc phi. Ngoại khổ tâm tính kế, biết Hoàng Thượng sẽ vì tình ý của Cúc phi mà không trị tội nàng ấy, nhưng cũng sẽ làm cho Hoàng Thượng chán ghét nàng ấy. Nhưng ngoại có nghĩ tới, cái kế ấy cũng tính cả Hoàng Thượng không? Đây chính là triệt để xúc phạm hắn. Cổ nhân nói: Tự làm bậy không thể sống, cái này ngoại không thể trách ai được.

Ngoài Thủy Tích cung có một con đường nhỏ, nàng đã từng đi qua vài lần, lúc đó trên đường có bao nhiêu hòn đá nhỏ. Nàng còn nhớ rất kĩ, có lần nàng mặc một bộ đồ rực rỡ, tự mình nhặt những hòn đá ấy mà bỏ vào túi hương bên người.

Diệp Linh Sương tựa mình vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, khoé miệng cong lên, động lại chút yếu ớt. Thật ra thì, hậu cung này cũng không phải không có chút thú vị nào.

Trong lúc lơ đãng, Vân Kiều thấy chủ tử cười yếu ớt, không hiểu sao lại sinh ra vài phần đau lòng, có lẽ, chủ tử chìm nổi trong hậu cung này, tinh thần và thể xác cũng mệt mỏi, ai có thể chắc chắn mà nói được, cái vị trí quyền lực tối cao ấy là thứ mà nội tâm mình mong muốn nhất đâu.

Suòn điện Lưu Vân cung

Hiền phi tức giận đến nổi ném cả chung trà.

"Cầm Ngọc, ngươi vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa." Hiền phi tức giận.

"Hồi...Hồi nương nương, nô tỳ vừa đi phủ Nội vụ xin chút ít vải vóc, nói là nương nương cần để làm hà bao, nhưng phó tổng quản Lâm công công lại nói hiện tại không còn vải vóc dư để đưa cho nương nương..." Cầm Ngọc thấp giọng đáp.

"Một bọn cầu nô tài, một bọn cầu tài mắt chó nhìn người thấp. Ngày thường bản cung ban thưởng cho chúng còn ít hay sao?" Hiền phi phẫn nộ quát, hận không thể đập nát cả căn phòng.

"Nương nương bớt giận, lỡ tức đến nỗi tổn hại thân thể thì chỉ khiến cho kẻ tiểu nhân đắc ý, nương nương cần gì phải làm thế." Cầm Vũ thu thập hết những mảnh vỡ của chén trà, liên tục khuyên nhủ.

"Mạnh Sung nghi có ở đây không?" Khi cả điện đang bị bao phủ bởi bầu không khí âm u, trước cửa lại truyền đến thanh âm của một tiểu thái giám.

Vừa nghe thanh âm này, Cầm Vũ không khỏi vui vẻ lên: "Nương nương, là Tiểu An Tử của Nội Vụ phủ, nói không chừng chính là đem vải vóc đến cho nương nương."

Hiền phi hơi nguôi giận, ngồi ngay ngắn ở ghế trên, phất tay ra hiệu cho nàng ta đi mở cửa.

Cầm Ngọc hớn hở vui mừng mà mở, không ngờ người đứng trước cửa không phải là Tiểu An Tử mà lại là phó tổng quản Nội Vụ phủ Lâm công công, Tiểu An Tử lại đứng một bên, cúi đầu.

"Không biết Lâm công công đến đây vì chuyện gì?" Cầm Ngọc đương nhiên không dám chậm trễ, lập tức tươi cười đón chào.

Cầm Lâm công công khẽ nhếch, liếc nàng ta một cái, ánh mắt dừng trên người Hiền phi, nói: "Tập gia lần này là án theo quy củ làm việc. Mạnh Sung nghi chỉ là ngũ phẩm Sung nghi, không có chỉ thị của Hoàng Thượng, án theo quy củ hậu cung, Mạnh Sung nghi chỉ được lưu lại hai hạ nhân. Mạnh Sung nghi chọn đi, từ tám người chọn ra hai người lưu lại."

Vốn nghĩ là tới đưa vải vóc, Hiền phi không ngờ hán tự mình đến để thu người, nhất thời tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, âm thanh lạnh lùng đáp: "Lâm công công hình như quá nóng vội rồi, việc này sao chỉ trong một lúc được."

Lâm công công nhếch mắt, cất giọng eo éo: "Mạnh Sung nghi là phi tần, thân phận tôn quý, sao có thể hiểu được nỗi khổ của những hạ nhân như chúng ta? Hôm nay Thượng y cục, Thượng công cục đều bị thiếu người, còn đang chờ Nội Vụ phủ chúng ta đưa người sang. Nô tài đương nhiên là phải chạy đi tìm người."

Nghe lời này, tất cả cung nữ thái giám trong điện đồng loạt đổi sắc mặt, ngay cả Cầm Ngọc và Cầm Vũ cũng thế. Thượng Công cục và Thượng Y cục là nơi nào chứ, sở hữu đủ loại thành phần, nếu thật sự bị phân qua đó, nhất định mất hơn nửa cái mạng.

"Cầu nương nương, cầu nương nương đừng đuổi bọn nô tài đi mà." Máy cung nữ, thái giám nhát gan đã sớm quỳ xuống mà khóc lóc cầu xin. Tuy nói ngày thường họ không giúp Hiền phi làm nhiều việc, nhưng vẫn hết sức cẩn trọng, bốn phận nên như thế nào thì vẫn tuân thủ như thế, đương nhiên sẽ không ai nguyện ý đi hai cái nơi đó mà ngày ngày sống.

Cầm Ngọc đảo mắt qua tất cả mọi người, trong lòng lại cười lạnh, chỉ bằng mấy tên vô dụng các ngươi mà đã vọng tưởng đi theo nương nương sao? Quả thật là người si nói mộng, mơ mộng hão huyền.

"Thỉnh Mạnh Sung nghi nhanh chóng quyết định, xin đừng làm khó dễ nô tài." Lâm công công thần nhiên mà nói.

Hiền phi hung hăng trừng hán, cười lạnh mấy tiếng: "Các ngươi đúng là một bọn cầu nô tài! Ngày thường bản cung có ngược đãi các ngươi bao giờ chưa? Toàn là một bọn cầu nô tài mắt chó nhìn người."

Sắc mặt Lâm công công vẫn không thay đổi, chỉ hơi gật đầu: "Nương nương nói phải, nhưng giờ nương nương vẫn nên lựa chọn nhanh lên thôi."

"Ngươi, ngươi... Cái tên cầu nô tài này!" Hiền phi chỉ tay vào hán, sắc mặt trắng bệch.

"Nếu nương nương không thể lựa chọn, nô tài liền cả gan giúp nương nương chọn vậy." Lâm công công không thèm để ý đến cơn giận của nàng ta, ngón tay nhắc lên, chỉ vào những người bên cạnh đó: "Ngươi, ngươi, cả ngươi nữa,... Các ngươi đều đi theo Tập gia."

"Từ từ đã, giữ lại Cầm Vũ và Tiểu Lộ Tử, còn những người khác mang đi đi." Ngực phập phồng lên xuống vì quá mức tức giận, Hiền phi nghiêng răng gằn từng tiếng.

Vốn đang cúi đầu bàng quang, Cầm Ngọc ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm nàng ta, như không thể tin được: "Nương nương, ngài không cần nô tỳ hay sao? Nô tỳ đã vì ngài mà làm nhiều việc như vậy mà, nương nương!"

Hiền phi chỉ liếc nàng ta một cái, ánh mắt lạnh như băng. Cầm Vũ và Tiểu Lộ Tử đã theo nàng ba năm, cũng quen thuộc nhất, còn Cầm Ngọc thì chỉ mới

một năm, bên trọng bên khinh, cái này thì nàng vẫn biết.

Thấy Hiền phi thờ ơ, Cẩm Ngọc không thể tin nổi, mở to hai mắt, không, nhất định không phải như thế, nương nương sao có thể đối xử với nàng như vậy?

"Nếu Mạnh Sung nghi đã lựa chọn xong rồi, vậy những người còn lại đi theo Tạp gia, nếu có ý chần chừ, kéo dài, đừng trách sao Tạp gia lại không hạ thủ lưu tình." Lâm công công nhìn bao quát mọi người một lần, nói.

Mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không ai dám chọc vị Sát tinh này, đành phải ngoan ngoãn, quy củ mà theo sau.

"Nương nương, nô tỳ cầu xin người, xin người lưu Cẩm Ngọc lại đi, nương nương!" Cẩm Ngọc khẩn cầu, nàng không cam lòng, tuy nói nàng chỉ theo Hiền phi được một năm, nhưng những chuyện nàng làm so với Cẩm Vũ và Tiểu Lộ Tử cũng không ít hơn mà, vì sao lại như vậy?!

Hiền phi hơi nghiêng người, quay đi, làm như không thấy, hôm nay nàng ta còn khó bảo toàn bản thân, hơi sức đâu mà lo cho một tên nô tài.

"Tiểu An Tử, còn không kéo nàng ta đi!" Lâm công công chán ghét liếc nàng ta một cái, ra lệnh với Tiểu An Tử đang đi phía sau.

Nghe lời này, Tiểu An Tử lập tức bước lên, kéo Cẩm Ngọc đi.

Cẩm Ngọc vừa khóc vừa nói: "Tiểu An Tử, ngày thường quan hệ của hai chúng ta cũng không tệ, người có thể giúp ta van cầu Lâm công công, xin hân không cần bắt ta đi được hay không?"

Tiểu An Tử cả kinh, nhìn về phía Lâm công công một cái, thấy hân hơi nhú mi, liền cảm thấy không ổn, liền hung hăng áp giải Cẩm Ngọc ra khỏi điện.

Cẩm Ngọc liên tục quay đầu nhìn về cửa điện, trong mắt lại tràn đầy hận ý: Hiền phi, người đã bắt nhân, đừng trách tại sao ta bắt nghĩa. Người đừng tưởng rằng ta sẽ bỏ qua việc này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lời khai của Cẩm Ngọc

Edit: Jia Thường Tại

Beta: Hy Thực Dung

Trong buổi thượng triều ngày thứ ba từ lúc Mạnh Thế Tuyệt bị tổng giam vào ngục, Đại Yến Đế đã tuyên bố quyết định xử phạt hân ta: cách chức tướng quân thống lĩnh đại nội thị vệ, sung công toàn bộ tài sản và lưu đầy hân đến biên quan cả đời không được trở về.

Mọi người đều hiểu rõ, hành động này của Đại Yến Đế chính là giết gà dọa khỉ, làm cho những người mang lòng dạ xấu xa nhìn xem mà tự hiểu. Có lẽ Đại Yến Đế cũng không muốn tuyệt tình đến như vậy. Nhưng với những tội trạng và chứng cứ phạm tội của Mạnh Thế Tuyệt mà Cố Mặc Ngân đưa ra trước mặt mọi người hoàn toàn đủ để muốn mạng của Mạnh Thế Tuyệt.

Bởi vì trước đây mỗi ngày phi tần đều phải tới thỉnh an cho nên Mạnh Sung nghi thức dậy sớm theo thói quen. Lúc này nàng đã ngồi sẵn trên ghế dựa, trong lòng cảm khái, trước kia khách đến đây nhà còn bây giờ... lại thật vắng lặng. Mạnh Sung nghi không khỏi cười lạnh một tiếng, một đám người chỉ biết gió chiều nào theo chiều nấy. Hừ! Cứ chờ đó!, sau này nàng nhất định làm cho bọn họ đẹp mặt! Đang lúc Mạnh Sung nghi nghiêng răng nghiêng lợi, Cẩm Vũ vội vội vàng vàng chạy vào.

"Nương nương, không tốt! Hoàng Thượng muốn lưu đầy đại nhân đến biên quan!" Giọng Cẩm Vũ hơi run nói. Bây giờ, chủ tử thật sự không còn gì để dựa vào nữa rồi, trước kia đắc tội với rất nhiều người, ngày sau không biết sẽ gian nan đến thế nào đây.

Mạnh Sung nghi giật mình khiếp sợ, hai mắt trừng lớn: "Cẩm Vũ, người vừa nói cái gì? Phụ thân ta bị làm sao?"

Cẩm Vũ nơm nớp lo sợ kể lại tin mình nghe ngóng được. Mạnh Sung nghi vừa nghe xong, hai mắt tròn trảng, ngất đi. Cẩm Vũ kinh hãi, lập tức kêu Tiểu Lộ Tử đi gọi thái y. Không may, hôm nay người hiền lành nhất - Tiết lão thái y lại không có ở Thái Y Viện, còn những thái y khác nghe là Mạnh Sung nghi té xỉu, vội nói chính mình bận rộn không thể đi qua, chỉ hỏi vài câu tình hình ra sao liền viết phương thuốc đưa cho. Tiếp theo một đường đi lấy thuốc, Tiểu Lộ Tử cũng gặp không ít khó khăn. Nếu không phải bình thường cung nữ, thái giám của Lưu Vân cung luôn kiêu căng, ngạo mạn, không xem ai ra gì, hiện giờ làm sao có thể bị những đãi ngộ như thế này.

Đến lúc Tiểu Lộ Tử trở về, Mạnh Sung nghi đã tỉnh, ánh mắt đại ra. Sau đó nàng đột nhiên ngồi dậy, trầm giọng nói: "Cẩm Vũ, người đi theo ta một chuyến đến Thương Loan điện."

Cầm Vũ vừa nghe xong lời này lập tức quỳ gối trên mặt đất, khấn cầu nói: "Nương nương, bây giờ Hoàng Thượng đang nổi trận lôi đình, người đi gặp Hoàng Thượng lúc này chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa mà thôi. Nô tỳ xin nương nương hãy suy nghĩ lại!"

Hai mắt Mạnh Sung nghi đỏ lên, đá văng nạng ta ra, oán giận nói: "To gan! Bây giờ ngay cả một cậu nô tài như người đều dám cãi lại bản cung sao? Đó là phụ thân của bản cung. Làm sao bản cung có thể trơ mắt nhìn hần bị lưu đầy đến biên quan, còn có cả nhà lớn nhỏ không nơi nương tựa, phải lưu lạc đầu đường xó chợ được chứ?!" Giận quá, Mạnh Sung nghi lại khời phục tự xưng là "bản cung", giống như lúc trước khi thể bức người.

Cầm Vũ tự biết bản thân không ngăn cản được, chỉ đành đi theo phía sau Mạnh Sung nghi đến Thương Loan điện. Chuyến đi này dữ nhiều lành ít! Cầm Vũ nhắm hai mắt lại, trong lòng chua xót. Có lẽ bản thân làm quá nhiều chuyện xấu nên bây giờ báo ứng tới rồi. Cho dù nàng biết trước sẽ có ngày này nhưng nàng vẫn sẽ làm những chuyện đó. Nếu không, làm sao nàng có thể tồn tại trong chốn hậu cung hiểm ác này.

Lần này Mạnh Sung nghi đến Thương Loan điện, không cần chờ đợi lâu. Mạnh Sung nghi vừa tiến vào nội điện, không nói hai lời liền quỳ gối xuống cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Đại Yến Đế.

"Tần thiếp cầu Hoàng Thượng khai ân, nể tình bao nhiêu năm nay gia phụ trung thành với Hoàng Thượng mà cho người một con đường sống. Trong lòng tần thiếp vô cùng cảm kích."

"Trẫm không cho hần một con đường sống sao? Với những tội danh mà hần phạm phải đáng lẽ phải chém đầu thị chúng. Mà hiện giờ trẫm chỉ tịch thu tài sản, lưu đầy biên quan, là trẫm nhớ tình xưa mà khai ân rồi!" Thanh âm Đại Yến Đế lạnh thấu xương, ánh mắt âm trầm nhìn Mạnh thị.

Mạnh Sung nghi hơi ngẩng đầu, trong mắt chứa lệ: "Sự thật là phụ thân của tần thiếp đã làm sai, nhưng mà Hoàng Thượng ngài có từng nghĩ tới, nếu là gia phụ thật sự không có, gia tài cũng không, già trẻ lớn bé Mạnh gia phải sinh tồn như thế nào đây?"

Mặt Đại Yến Đế tối sầm: "Mạnh Sung nghi đang trách trẫm quá mức vô tình hay sao?"

Thân mình Mạnh Sung nghi run lên, vội vàng cúi đầu: "Tần thiếp không dám, tần thiếp chỉ là....."

"Vì sao người không hỏi xem phụ thân của mình đã làm ra những chuyện gì? Tham ô hối lộ, mua quan bán tước... bất kỳ tội danh nào cũng đủ để trẫm chém đầu hần. Trẫm phong hần làm tướng quân thống lĩnh đại nội thị vệ là muốn hần thay trẫm đánh giặc bảo vệ triều đình. Còn hần thì sao? Hần lại dám lợi dụng lòng tin của trẫm để mưu lợi cho bản thân!"

Nói đến đây, Đại Yến Đế vút một đồng tấu chương xuống trước mặt nàng ta: "Mở to hai mắt của người ra mà xem, trong triều đình có bao nhiêu người buộc tội phụ thân người, bao nhiêu người ước gì hần chết!"

Nỗi tuyệt vọng ập đến khiến tim Mạnh Sung nghi đau đến không thở nổi. Xong rồi, Mạnh gia đã hoàn toàn không còn đường cứu vãn, không còn phụ thân thì gia tộc cũng không còn gì nữa. Từ nay về sau nàng phải sống như thế nào giữa chốn hậu cung này? Phải xem sắc mặt người khác mà sống à? Con tiện nhân Kỳ Quý Phi, không, phải nói là cả hậu cung này đã sớm chờ để xem nàng bị chê cười! Nghĩ như vậy, Mạnh Sung nghi ha hả cười hai tiếng, biểu tình lụi bại, hoàn toàn quên mất bản thân đang ở thư phòng của Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế cau mày nhưng không có ý trị tội nàng ta thất lễ, chỉ nhàn nhạt đối với Lý Phúc Thăng đang đứng cúi đầu bên cạnh nói: "Lý Phúc Thăng, người đưa Mạnh Sung nghi trở về trắc điện của Lưu Vân cung đi."

Lý Phúc Thăng nghe lệnh, đang muốn tiến lên nâng Mạnh Sung nghi đứng dậy rồi đi. Ai ngờ, đúng lúc này nàng ta lại cười ha ha nói với Đại Yến Đế: "Hoàng Thượng, vì sao còn muốn đưa tần thiếp trở về? Tần thiếp nhiều lần va chạm thánh giá, cho dù ngài muốn mạng của tần thiếp thì tần thiếp cũng không còn gì để nói." Lời này nói ra rất lạnh nhạt, nhưng lại ẩn chứa một chút châm chọc.

Sắc mặt Đại Yến Đế trầm xuống: "Lý Phúc Thăng, còn không mau đưa Mạnh Sung nghi trở về!"

Thấy Đại Yến Đế bắt đầu đen mặt, Lý Phúc Thăng hoang mang rối loạn vội vàng tiến lên nâng Mạnh Sung nghi đứng dậy, nhưng nàng ta lại là đột nhiên hất tay hần ra, tự mình đứng lên, cung kính hành lễ với Đại Yến Đế rồi thần sắc buồn bã quay đầu bước đi.

Sắc mặt Đại Yến Đế càng thêm âm trầm nhưng vẫn không nói gì.

Khi Lý Phúc Thăng trở về Thương Loan điện, nhìn thấy Đại Yến Đế đang nhắm mắt ngồi dựa lưng trên long ý, đôi tay xoa xoa thái dương, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Hần đang muốn nhẹ nhàng lui sang một bên, Đại Yến Đế lại đột nhiên lên tiếng: "Lần trước để người nhìn chăm chăm cung nữ tên Cầm Ngọc kia, bây giờ rút người về hết đi....."

Lý Phúc Thăng đang muốn đáp lời, bỗng nhiên nhớ tới tin báo ngày hôm qua: "Hoàng Thượng, cung nữ Cầm Ngọc kia bị Phủ Nội Vụ phân tới Thượng Y Cục làm cung nữ giặt quần áo. Đây vốn cũng không phải đại sự gì. Chính là hôm qua có người tới báo, nói là Cầm Ngọc vừa vận dụng phải Mặc Nguyệt của Trường Nhạc cung đi đưa quần áo, không biết hai người nói gì đó tiếp theo lại lồi lồi kéo kéo. Kết quả là Cầm Ngọc bị Mặc Nguyệt tìm có mạng vào Trường Nhạc cung, một lát sau mới thấy đi ra."

Ánh mắt Đại Yến Đế trầm xuống, lạnh lùng nói: "Trẫm mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định phải làm cho Cầm Ngọc kia khai ra tất cả mọi chuyện....."

Khi Đại Yến Đế đến Trường Nhạc cung, thiên điện của Hình Quý tần bị bao trùm bởi một bầu không khí yên lặng đáng sợ. Hồi lâu mới có người lên tiếng.

"Nương nương, vì sao không báo cho Hoàng Thượng biết chuyện của Cẩm Ngọc ạ? Như vậy không những chứng minh là nương nương vô tội trong chuyện An Mỹ nhân bị sảy thai mà còn thể làm cho Mạnh Sung nghi không có quả ngọt để ăn. Một mũi tên trúng hai con nhạn!" Bội Hoàn khó hiểu nói.

Từ ngày hôm qua, sau khi nghe Cẩm Ngọc kể ra mưu kế ác độc của Mạnh Sung nghi, mọi người đều hận không thể chém nàng ta vài đao.

Diệp Linh Sương không có trả lời, chỉ nhìn Mặc Nguyệt một cái: "Mặc Nguyệt, lần sau không được phép tự ý làm chủ đưa người khác về cung như vậy nữa, để người khác bàn tán sẽ không tốt."

Mặc Nguyệt vội nói: "Xin nương nương yên tâm, nô tỳ chỉ nói là quần áo cần giặt quá nhiều nên mới nhờ Cẩm Ngọc lại đây hỗ trợ, quần sự ma ma cũng không có nghi ngờ."

Mặc Nguyệt nhìn thấy thần sắc của Diệp Linh Sương có chút không vui, vội cúi đầu nhận lỗi: "Nô tỳ biết sai, lần sau nô tỳ không dám nữa."

"Thôi, chuyện này cũng không nghiêm trọng, lần sau người chú ý là được." Diệp Linh Sương nói xong như có điều ngầm nghĩ nhìn về phía xa. Đột nhiên nghe Lý Phúc Thăng hô to một tiếng, thần sắc Diệp Linh Sương biến đổi, vội vàng đứng dậy sửa sang lại dung nhan.

"Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng," Diệp Linh Sương nhún người hành lễ.

Đại Yến Đế nâng nàng đứng dậy: "Ái phi không cần đa lễ." Đưa mắt ra hiệu, đám người Vân Kiều lập tức lui ra ngoài, trả lại không gian cho Đại Yến Đế và Diệp Linh Sương.

"Tần thiếp rất vui! Những ngày gần đây Hoàng Thượng luôn bận rộn công vụ, không nghĩ tới ngài sẽ rút ra chút thời gian tới xem tần thiếp." Chút u sầu nơi khóe mắt Diệp Linh Sương trong khoảnh khắc bị che giấu đi.

Ánh mắt Đại Yến Đế hơi lóe lên, môi mím chặt khẽ nhếch, kéo nàng ngồi xuống bên người mình: "Ái phi đang nhớ trầm sao?"

"Đúng, mà cũng không đúng." Diệp Linh Sương cười nghịch ngợm, ngữ khí nhẹ nhàng, làm cho người nghe cảm thấy thư thái.

Thân mình mới vừa rồi còn căng cứng của Đại Yến Đế lập tức mềm xuống, duỗi tay ôm nàng vào ngực, vuốt ve gương mặt trơn mịn, cười nhẹ nói: "Cái gì gọi là đúng, cái gì gọi là không đúng?"

Diệp Linh Sương cười khê, gờ tay ra, đem bàn tay mình đặt lên mu bàn tay rộng lớn của hắn, nhìn thẳng đôi con ngươi sâu thẳm không thấy đáy kia, thần sắc nghiêm túc: "Tần thiếp rất nhớ Hoàng Thượng, luôn ngóng trông ngài có thể đến thăm tần thiếp nhiều hơn. Nhưng tần thiếp biết, Hoàng Thượng có rất nhiều việc phải làm, trên triều đình cũng còn nhiều việc cần Hoàng Thượng xử lý. Nghĩ như vậy, tần thiếp lại không muốn Hoàng Thượng thường xuyên đến."

Đại Yến Đế nhìn đôi mắt trong suốt lộng lẫy như sao trời của nàng, than nhẹ một tiếng, đem mặt chôn vào cổ nàng, tham lam ngửi lấy làn hương thanh mát kia, nỉ non: "Mỗi khi trầm đến nơi này của ái phi, cho dù tâm tình không vui đến mấy cũng đều cảm thấy khá hơn rất nhiều."

Diệp Linh Sương liếc xéo người nam nhân đang chôn mặt trong cổ mình, hơi rừ mắt, khóe miệng nhẹ cong, duỗi tay vòng qua cổ hắn. "Khó khăn lắm Hoàng Thượng mới tới chỗ tần thiếp một chuyến, vốn không nên nói những lời không vui. Nhưng hôm qua tần thiếp có biết một chuyện, tần thiếp đã suy nghĩ rất lâu, tần thiếp cảm thấy tốt nhất vẫn nên nói với ngài việc này."

Đại Yến Đế nghe thanh âm mềm nhẹ của nàng, chậm rãi ngẩng đầu, thoải mái dựa lưng vào ghế, xoa đầu nàng, cười nói, "Về sau nàng có chuyện gì cứ nói thẳng ra, không cần giữ mãi trong lòng. Khó trách lúc trầm tiến vào, nhìn thấy ái phi có vẻ u sầu."

Diệp Linh Sương hơi mím môi, dừng một lát, mới nói: "Hôm qua, Mặc Nguyệt đi Thượng Y Cục vô tình đụng phải cung nữ Cẩm Ngọc trước kia từng hầu hạ bên người Hiền phi. Việc này vốn dĩ cũng không có vấn đề gì, nhưng mà Cẩm Ngọc lại nói với Mặc Nguyệt rằng có chuyện rất quan trọng cần phải trực tiếp gặp mặt tần thiếp mới nói được. Nha đầu Mặc Nguyệt kia cũng là tâm tư đơn thuần, cả tin, liền mang theo Cẩm Ngọc trở về Trường Nhạc cung, sau lại..... sau lại Cẩm Ngọc nói....." Diệp Linh Sương kể lại chuyện Hiền Phi thiết kế để An Mỹ nhân sảy thai như thế nào, làm sao giả họa cho chính mình, lại như thế nào còn liên lụy đến Cúc Phi, không thêm bớt bất cứ chi tiết nào.

Diệp Linh Sương thấy Đại Yến Đế mân chặt môi mím, trầm mặc không nói, thấp giọng: "Lúc tần thiếp nghe xong cũng rất khiếp sợ, cảm thấy có lẽ trong lòng Cẩm Ngọc oán hận Hiền Phi nên mới cố ý bịa đặt nói dối nhằm vu hãm Hiền Phi. Cả đêm qua tần thiếp trầm trọc, suy nghĩ việc này hồi lâu, tần thiếp vẫn thấy tốt nhất là nói cho Hoàng Thượng biết, mọi chuyện đều do Hoàng Thượng định đoạt."

Khóe miệng Đại Yến Đế hơi nhếch, cúi đầu hôn nàng một cái: "Ái phi hãy nghỉ ngơi cho tốt, trầm còn có một số việc phải đi xử lý." Dứt lời, liền rời khỏi Trường Nhạc cung.

Diệp Linh Sương nhìn hắn từng bước rời khỏi, khuôn mặt lạnh nhạt, không biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Bị biếm vào lãnh cung

Edit: Phương Tiếp dư

Beta: An Thực phi

Mạnh Sung nghi không nghĩ tới, bản thân đang chuẩn bị đi Thương Loan điện tìm Đại Yến Đế thì Đại Yến Đế đã đích thân đến trác điện Lưu Vân cung, liền tưởng rằng Đại Yến Đế đã suy nghĩ lại, nguyện ý bảo vệ phụ thân, không khỏi vui mừng như rồng mây.

"Thiếp thỉnh an Hoàng Thượng." Mạnh Sung nghi gấp rút hành lễ, nhường lại ghế chủ vị trong điện.

Đại Yến Đế nghiêng mắt liếc nhìn nàng, tung vạt long bào ngồi vào chính giữa ghế. "Ái phi cũng ngồi đi." Đại Yến Đế thần nhiên nói.

Mạnh Sung nghi liền cúi đầu ngồi vào chiếc ghế cách đó không xa, thấp giọng hỏi, "Không biết Hoàng thượng đến điện của thiếp không biết vì chuyện gì ạ?"

Đại Yến Đế thần nhiên sửa sang lại chút nếp gấp nơi ống tay áo, nghiêm mặt nói: "Là như thế này, chuyện An Mỹ nhân xảy ra lần trước, bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm, trăm dù sao cũng phải có một lời giải thích. Dù sao ái phi cũng đã từng cùng trẫm điều tra một thời gian, hôm nay trẫm phái Lý Phúc Thăng điều tra ra được cục đá trước Trường Nhạc Cung là do Cúc phi khi đi ngang qua làm rơi xuống, trẫm muốn hỏi ái phi không biết thấy thế nào?"

Mạnh Sung nghi nghe vậy liền giật mình, len lén quan sát Đại Yến Đế, thấy hắn chỉ mang vẻ mặt thường thường, không có cảm xúc lạ trên mặt mới yên lòng một chút, trong lòng lại không biết vì sao Hoàng Thượng lại hỏi riêng mình chuyện này, bây giờ nàng đã sớm không còn nằm trong tứ đại chính phi, Hoàng Thượng cần gì phải bận khoăn ý tứ của nàng. Chẳng lẽ, Hoàng thượng đang có ý định cho nàng khôi phục lại phân vị phi như cũ? Nghĩ như vậy, trong lòng Mạnh Sung nghi sung sướng vạn phần, cố gắng áp chế hồi lâu mới sự vui mừng ngày càng lan rộng kia xuống đáy lòng.

"Lát nữa trẫm sẽ hỏi Kỳ Quý phi, chuyện này dù sao hai nàng cũng biết không ít, tất nhiên phải hỏi rõ ý tứ của các nàng." Đại Yến Đế lại bồi thêm một câu.

Mạnh Sung nghi càng thêm vui mừng, trên mặt lại cực lực duy trì vẻ nhã nhặn, chậm rãi nói: "Nếu Hoàng Thượng đã hỏi như vậy, thiếp liền nói. Tuy nói cục băng trên đường nhỏ kia là người của Thủy Tích cung phát hiện, nhưng Cúc phi làm người thế nào, Hoàng thượng tất sẽ hiểu rõ. Bất quá bây giờ hoàng gia chỉ có một vị Nhị hoàng tử, có lẽ Cúc phi lo lắng những hoàng tử khác sẽ đe dọa địa vị của Nhị hoàng tử, nên mới nổi lên tâm tư hại An Mỹ nhân xảy ra chẳng?"

Đại Yến Đế khẽ nhíu mày, nếu không phải lần trước đi Thủy Tích Cung nghe được sự oán hận của Cúc phi đối với bản thân, hôm nay có lẽ đã tin những lời ác độc của Mạnh Sung nghi.

"Ái phi còn có cao kiến gì, cứ việc nói đi." Đại Yến Đế cười nhạt nói.

Mạnh Sung nghi giương mắt nhìn hắn, thấy hắn không rõ, liền ung dung nói tiếp: "Thiếp nghe nói Hinh Quý tần đã từng đi qua Thủy Tích cung bãi phóng Cúc phi, hôm nay An Mỹ nhân lại trượt chân trước Trường Nhạc cung, Hoàng Thượng cùng thiếp lại điều tra ra ở đó có một hòn đá nhỏ, mọi việc không phải thật đúng dịp quá đi?"

Đại Yến Đế gật đầu, "Ái phi nói như vậy, trẫm cũng cảm thấy Hinh Quý tần này động cơ không nhỏ. Nghe nói trước kia chưa tiến cung, Hinh Quý tần và An Mỹ nhân đã từng là hảo tỷ muội, không chừng bây giờ vì lòng ghen tỵ chợt nổi lên mà lập mưu hãm hại hoàng tử."

"Hoàng Thượng phân tích thực hợp lý." Mạnh Sung nghi liền phụ họa theo.

"Vậy ái phi cho rằng Hinh Quý tần này nên xử trí thế nào?" Đại Yến Đế làm bộ như lơ đãng phát phát ống tay áo, ung dung hỏi nàng.

Mạnh Sung nghi gần đây đang nghẹn một bụng tức khí chưa có chỗ thoát, lại nghe Đại Yến Đế hỏi quyết sách của nàng, tự nhiên tia hung ác liền hiện rõ, hận không thể dụ dỗ Hinh Quý tần lập tức chết đi, nhưng lại nghĩ đến hình tượng luôn rộng lượng đoan trang trước sau như một của mình, liền hướng Đại Yến Đế nói: "Thiếp cho rằng, sát hại hoàng tử là tội đáng chém đầu, nhưng hoàng ân luôn mênh mông cuộn cuộn, Hoàng Thượng liền biếm nàng vào Lãnh Nguyệt điện là đã đủ răn đe rồi." Lời này nói ra chính là bộ dáng hào phóng, rộng lượng, hai mắt Đại Yến Đế liền lãnh xuống, đột nhiên ha ha cười hai tiếng.

Mạnh Sung nghi liền cảm thấy gió lạnh lướt qua hai gò má, khó hiểu vì sao sắc mặt Đại Yến Đế bỗng nhiên âm trầm, cho là bản thân không nên vọng ngôn ngữ thế, liền nói liên tục không ngừng: "Là thiếp vượt qua khuôn phép, mong Hoàng thượng thứ tội."

Đại Yến Đế lại càng cười lạnh lùng, "Ái phi yên tâm, nếu ái phi đã nói hoàng ân mênh mông cuộn cuộn, trẫm sao có thể nổi lòng chém đầu ái phi." Mấy chữ hoàng ân mênh mông cuộn cuộn này, nghe thật trào phúng biết bao.

Mạnh Sung nghi dù trì độn, giờ phút này cũng phát hiện có điều không bình thường, ấp úng nói: "Hoàng Thượng có ẩn ý gì, thiếp không hiểu."

"Không sao, trăm lần giải thích cho ái phi hiểu một chút." Đại Yến Đế nhếch môi, hướng ngoài điện cao giọng hô, "Lý Phúc Thăng, đem người vào cho trăm!"

Mạnh Sung nghi trong lòng liền lóe lên ý nghĩ, chậm rãi quay đầu nhìn lại, thấy bóng dáng đang quỳ trên mặt đất, trong lúc nhất thời tưởng chừng như có sấm sét giữa trời quang. Mạnh Sung nghi trong phút chốc đã ngây ngốc ngay tại chỗ, hai mắt chăm chăm nhìn cô nương trước mắt, trong lòng vài phút trước còn thoáng há hê, giờ bỗng dưng đè xuống một tảng đá lớn, làm cho nàng thở không nổi.

Là... Là Gấm Ngọc!

"Ái phi bây giờ liệu có lời gì muốn nói với trăm không?" Đại Yến Đế nhẹ nhàng cười, mà nụ cười ấy lại thật nguy hiểm, làm cho toàn thân Mạnh Sung nghi thoáng chốc cứng đờ.

"Hoàng Thượng, thiếp oan uổng a, Hoàng Thượng chớ nghe những lời vu khống của cầu nô tỳ này, nhất định do thiếp từng phạt nàng ta thành nô tỳ hạ đẳng phải đi giặt quần áo, nàng liền ghi hận trong lòng, vu oan thiếp hãm hại An mỹ nhân." Mạnh Sung nghi liền bắt chắp mọi thứ, hai chân quỳ phịch trên mặt đất, hướng Đại Yến Đế tuôn lời giải oan.

Đại Yến Đế ánh mắt tịch tịch sâu hoắm, nhìn gương mặt Mạnh Sung nghi vì sợ hãi mà đỏ ửng, lại làm cho hắn cảm thấy Xuân Đào này khó coi đến cực điểm.

"Trăm chưa nói cái gì, ái phi liền chưa đánh đã khai, lại còn muốn nguy biện những chuyện đó không phải do người làm?" Đại Yến Đế hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn Gấm Ngọc còn đang quỳ trên mặt đất.

Gấm Ngọc nhìn ánh mắt âm trầm kia, toàn thân chấn động, run lên bần bật, gấp rút quỳ trên mặt đất khai: "Hoàng Thượng minh giám, những lời nô tỳ nói là sự thật, xác thực Mạnh Sung nghi đã âm thầm dựng ra âm mưu này. Nô tỳ trong lúc vô tình biết được Nội vụ phủ phái người mang thuốc dưỡng thai cho An mỹ nhân, liền đem việc này bẩm báo cho Mạnh Sung nghi. Mạnh Sung nghi nghe vậy liền phái nô tỳ phải thời thời khắc khắc chú ý đến An mỹ nhân, biết được An mỹ nhân thường xuyên qua lại với Hình Quý tần ở Trường Nhạc cung, lại trùng hợp ngày đó thiếp thân nha hoàn bên người An mỹ nhân không đi cùng, liền nói Tiểu Lộ Tử kê trước vài hòn đá nhỏ trên đường, hòn đá này lại vô cùng trơn bóng, dẫm lên nhất định sẽ trượt chân. Sau đó, Mạnh Sung nghi liền phái Tiểu Lộ Tử thừa dịp ban đêm trời tối mà len lút làm rơi vài cục đá bên góc tường của Trường Nhạc Cung." Gấm Ngọc một hơi liền nói hết tất cả những điều mình biết.

Tiểu Lộ Tử đang đứng một bên nghe Đại Yến Đế hù dọa sớm đã run run, giờ nghe Gấm Ngọc nói toạc ra mọi chuyện, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, khóc lóc cầu xin: "Hoàng Thượng tha mạng, tất cả đều do Mạnh Sung nghi chủ mưu ép nô tỳ phải làm như vậy, Hoàng Thượng tha mạng a!"

Cầm Vũ thân thể cũng sớm run rẩy, nhưng chỉ đứng xa xa, im lặng không nói gì.

Mạnh Sung nghi liền xui lơ trên mặt đất, tự biết nhiều lời vô ích, ánh mắt như độc xà hung hăng trừng Gấm Ngọc và Tiểu Lộ Tử, "Các người đều là cầu nô tài, ngày thường bản cung đối đãi với các người như thế nào? Các người lại trả ơn bản cung như thế nào, một đám cầu nô tài vong ân bội nghĩa! Về sau liền chết không từ tế! Không từ tế!"

Nhớ tới điều gì, Mạnh Sung nghi liền gấp rút quỳ đến trước chân Đại Yến Đế, ôm riết bắp đùi của hắn, khóc như hoa lê đài vũ, "Hoàng Thượng, thiếp biết sai rồi, về sau không dám nữa, cầu xin Hoàng Thượng thứ tội, Hoàng Thượng thứ tội a..."

Đại Yến Đế chỉ khẽ liếc nàng một lần, ánh mắt tịch tịch không một tia thương tiếc, thản nhiên nói: "Trăm lúc trước đã hỏi ái phi nên xử trí chuyện này như thế nào, chính miệng ái phi đã đưa ra đề nghị, trăm lần thành toàn, ái phi thấy có được không?"

Mạnh Sung nghi điếng người nhớ lại những lời nói kia, hai mắt trừng lớn, lắc đầu liên tục, "Hoàng Thượng khai ân a, thiếp không muốn đến Lãnh Nguyệt điện, thiếp không muốn nhập lãnh cung, Hoàng Thượng tha mạng, thiếp không muốn chết ở lãnh cung a..."

Đại Yến Đế cũng lười quan tâm đến nàng, hướng Lý Phúc Thăng lạnh giọng phân phó: "Chặn miệng Mạnh Sung nghi lại, lập tức biếm vào Lãnh Nguyệt điện, không được xảy ra sai sót!"

Lý Phúc Thăng lập tức thừa vâng, sai sử một tên tiểu thái giám nhanh chóng mang đến một tấm vải thô nhét vào miệng Mạnh Sung nghi, làm cho nàng đến một âm cũng không phát ra được. Những chuyện này bọn hắn đã làm không ít lần, cho nên vô cùng thuận lợi. Sau đó, Mạnh Sung nghi cứ như vậy bị hai tiểu thái giám áp giải ra ngoài, rất nhanh liền rời xa nơi này, đôi mắt rung rung vẫn mãi nhìn về phía Đại Yến Đế, đến chớp mắt một lần cũng không.

Đại Yến Đế sau đó nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt rơi vào thân hình bất động của Cầm Vũ, "Dầu gì người đã hầu hạ Mạnh Sung nghi nhiều năm, liền theo cùng đến Lãnh Nguyệt điện đi."

Cầm Vũ cúi đầu, hai tay khẽ run, "Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng không ban chết." Đối với những chuyện thương thiên hại lý nàng đã làm, loại kết cục này là tốt nhất, tự nhiên không dám cầu xin, gấp rút hướng Đại Yến Đế tạ ơn, liền vội vã đuổi theo.

Người bị biếm vào lãnh cung bình thường đều từ phía lục cung đi vòng qua con đường heo hút sau cùng. Nơi này phong cảnh cũng chẳng phải thế ngoại đào nguyên gì, chỉ có vài cây hoa quế đang độ nở hoa. Dưới tàng cây chỉ có hai người đang đứng, một vị mặc cung trang hồng phấn đứng ngược chiều gió, bên cạnh là một tiểu nha đầu mặc lục y đơn sắc, trông như đang mãi thương thức những nụ hoa chớm nở.

Nghe được tiếng bước chân dồn dập đang đến gần, hai người nghi hoặc quay đầu lại.

Lúc Lý Phúc Thăng tới gần liền cung kính hướng vị cung trang hồng phấn mà hành lễ, sau đó liền sai sử đám nô tài phía sau vội vàng kéo Mạnh Sung nghi

ra xa, Cẩm Vũ liền đi theo.

Đội tất cả đều khom lưng về phía cô gái ấy, để lộ ra Mạnh sung nghi ở phía xa xa đối diện với nàng, trong miệng còn có thật nhiều vãi bỏ thô ráp. Vị mặc cung trang hồng phấn ấy bình tĩnh nhìn chăm chăm Mạnh sung nghi, chậm rãi nhếch môi cười, rồi vươn tay ra sau tai gạt đi vài sợi trang sức tinh tế quần quanh, để lộ một đôi khuyên tai bạch ngọc óng ánh, nổi bật trên vành tai tuyết trắng, trông càng thêm khéo léo động lòng người. Bàn tay ngọc mảnh mai lại vỗ về vài lần lên khuyên tai, hướng về phía Mạnh sung nghi đang bị áp giải cười đến quỷ dị.

Hai mắt Mạnh sung nghi trừng lớn như chuông đồng, lòng trắng phút chốc lan rộng, nhưng vẫn tiếp tục gắt gao nhìn khuyên tai của vị mặc cung y hồng phấn, liều chết giãy giụa. Hai tiểu thái giám vội vàng tăng thêm lực đạo, một người to gan còn nhéo lên cánh tay nàng, đau đến mức điếng người, vậy mà động tác của nàng vẫn không dừng lại.

Lý Phúc Thăng khề nhiu mày, nhìn ánh mắt Mạnh Sung nghi một lần, thấy trong mắt nàng lộ vẻ hoảng sợ, lại luôn nhìn chăm chăm vào một chỗ, tựa như gặp phải chuyện gì vô cùng đáng sợ. Lý Phúc Thăng theo ánh mắt nàng quay đầu nhìn lại, thấy cô gái mặc cung y hồng phấn khề hướng hần nhân nhặt gạt đầu, căn bản không có gì dị thường.

Lý Phúc Thăng không vui trừng mắt Mạnh Sung nghi, lúc trước vu khống không thành, bây giờ ngược lại cảm thấy sợ sao? Nghĩ vậy liền phát mệnh lệnh cho hai tiểu thái giám, mấy người cước bộ càng nhanh, trên người Mạnh sung nghi nhéo tạo thành mấy vết tím bầm, dù đau cũng nói không nên lời.

"Vân Kiều, hôm nay thực xúi quẩy, lại bắt gặp một màn này, hay là trở về Trường Nhạc cung đi..."

"Vâng."

Hai người càng lúc càng đi xa. Cô gái mặc cung y cũng không phải người nào khác mà chính là Diệp Linh Sương lấy cớ muốn đi ra ngoài ngắm cảnh. Còn đôi khuyên tai bạch ngọc này, người khác có thể không biết, nhưng Mạnh Hàm Ngọc là người hiểu rõ nhất, đôi khuyên tai này chính là khi Hoa Lê Nguyệt chết đi đã tặng cho nàng ta, giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Sủng thần Mặc Ngân

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Trân Thục Nghi

Trở về Trường Nhạc cung, Diệp Linh Sương gỡ đôi khuyên tai ngọc trắng điểm xuyết màu đen xuống, cất vào trong một cái hộp nhỏ tinh xảo.

Vân Kiều khó hiểu: "Vì sao nương nương không đeo thêm một lúc nữa?"

"Đây là lúc ta còn sống ở Minh Vũ quốc đặc biệt sai người làm riêng, chỉ có một đôi này, có chút không nở đeo, thời điểm thích hợp đeo mới tốt, để người bên ngoài nhìn thấy ngược lại không hay". Diệp Linh Sương nhẹ nhàng giải thích, đặt hộp nhỏ này ở tầng dưới cùng.

Nhớ lại thân phận của chủ tử, Vân Kiều hiểu ý, cái gì từ Minh Vũ quốc đem đến Đại Yến quốc hiển nhiên là điều không may, tránh gặp phải người có lòng cố ý ghen pha.

Hiện phi bị biếm vào lãnh cung, một nhà Mạnh thị từ Mạnh Thế Tuyệt bị lưu đầy biên quan, cây đổ bầy khi tan, đã tán loạn không ra cái dạng gì. Mạnh gia danh tiếng cực thịnh một thời có thể coi là trong khoảng khắc nói chìm liền chìm.

Hiện tại trên triều đình, đại khái chia làm hai phe thế lực. Một là theo Ôn Tề tướng Ôn Dương Vinh lãnh đạo phần lớn cựu thần ngoan cố. Một phe khác là hàng ngũ Trạng nguyên Bảng nhãn thi đỗ mấy năm gần đây, ở trong triều đảm nhiệm chức quan không lớn, nhưng trước mắt có thể thấy người đang rất được coi trọng là Lại bộ Thượng Thư Cổ Mặc Ngân dẫn đầu. Hai cánh thế lực nhìn nhau không vừa mắt. Mạnh Thế Tuyệt vừa đi, chức Thống lĩnh Tướng quân nội thị vệ liền trống không, mọi người đang sôi nổi suy đoán người kế nhiệm. Một số người âm thầm đổ mắt theo dõi vị trí kia, không nghĩ tới cuối cùng Hoàng Thượng chỉ định lão tướng Tướng Thiệu Thu đảm nhiệm chức này.

Nói đến Tướng Thiệu Thu, mọi người không xa lạ gì, chính là người này năm đó cực lực ủng hộ Tề Thiên Hữu làm tân hoàng. Mấy năm gần đây thân thể Tướng Thiệu Thu không tốt, đang suy nghĩ có nên từ quan để an dưỡng tuổi già hay không, ai ngờ rằng Hoàng Thượng lại ra một đạo ý chỉ như vậy. Chính bản thân ông cũng bị lời ấy làm kinh hãi không ít, sửng sốt một chút, cuối cùng mới cung kính đồng ý. Tất nhiên chúng đại thần chỉ biết chúc mừng, có điều ngoài mặt cười, bên trong lại không biết như thế nào.

Cổ Mặc Ngân ôm quyền cười một tiếng với Tướng Thiệu Thu, cũng không nhiều lời. Đến khi Lý Phúc Thăng cao giọng hô to một tiếng bãi triều, hần đang định xoay người rời đi, lại bị Lý Phúc Thăng từ đằng xa gọi lại.

"Lễ bộ Thượng Thư kiêm Lại bộ Thượng Thư Cổ Mặc Ngân xin dừng bước, Hoàng Thượng có ý chỉ, thỉnh đại nhân đến Thương Loan điện nghị sự".

Lý Phúc Thăng nhất mực cung kính hành lễ với Cổ Mặc Ngân, truyền lời nói.

Cổ Mặc Ngân xoay người nhìn hắn, khẽ nhướn nhướn mày, đi theo Lý Phúc Thăng đến Thương Loan điện.

"Lý công công, Hoàng Thượng có đề cập tới chuyện gì không?". Cổ Mặc Ngân cười nhẹ hỏi, một người trên triều đình sát phạt quyết đoán mà tiếng nói lại như nước suối gió mát dễ nghe như vậy.

Lý Phúc Thăng càng khom lưng, thái độ cung kính: "Bẩm đại nhân, Hoàng Thượng không nói một chữ, mà những chuyện này không phải phận tôi tớ như nô tài nên biết".

Nghe nói thế, Mặc Ngân chỉ cười ha ha một tiếng, cũng không hỏi nhiều nữa, cho đến khi tới Thương Loan điện, dọc theo đường đi đều lặng im không nói gì.

Vào trong Thương Loan điện, Lý Phúc Thăng cho mọi người lui ra, tất cả đều đứng canh giữ ngoài cửa điện.

"Thần Cổ Mặc Ngân tham kiến Hoàng Thượng, Ngõ hoàng vạn tuế". Cổ Mặc Ngân hành lễ muốn bái, Đại Yến đế vội vàng đứng lên, giơ tay ngăn lại, cười vang nói: "Mặc Ngân không cần khách khí, lần này tìm ngươi trước hết là có chuyện muốn thương nghị với ngươi". Chỉ một tiếng "Mặc Ngân" vô cùng thân thiết, trong nháy mắt rút ngắn quan hệ quân thần của hai người.

"Hoàng Thượng cứ nói, thần nhất định muôn lần chết cũng không chối từ". Cổ Mặc Ngân ôm quyền nói, vẻ mặt nghiêm nghị.

Hai mắt Đại Yến đế nhìn chằm chằm đôi con ngươi đen tinh mịch khó phân biệt của hắn ta, khóe môi khẽ giương lên, đột nhiên trêu đùa cười một tiếng: "Bình thường trầm thấy ngươi quá mức khổ cực, muốn thu hồi chức Lễ bộ Thượng Thư của ngươi, Mặc Ngân cho rằng như thế nào?".

Cổ Mặc Ngân chỉ sững sốt chớp mắt một cái, lập tức cười yếu ớt nói: "Hoàng Thượng coi trọng thần như thế, thần đã vô cùng cảm kích, có vài người không phục trong lòng cũng là hợp tình hợp lý. Như Hoàng Thượng mới vừa nói, thần cảm thấy gần đây đúng là có hơi vất vả, Hoàng Thượng muốn thu lại chức Lễ bộ Thượng Thư, thần cũng hiểu".

Đại Yến đế thấy hắn ta một bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi cười ra tiếng: "Quả nhiên chuyện gì cũng không thể gạt được Mặc Ngân. Vài ngày trước đó quả thật có người trình tấu chương lên, đề nghị trầm cách chức của ngươi. Hiện tại ngươi mới làm Trạng nguyên không lâu, không có kinh nghiệm nhậm chức, đương nhiên không thể thiếu người không tin phục năng lực của ngươi. Thế nhưng trầm chỉ khảo ngươi vài câu ngắn ngủi, ngươi đối đáp trôi chảy tất cả, suy nghĩ một chút về công việc mới cũng rất có khả thi, trầm rất cần nhân tài như ái khanh đến cùng cố triều chính".

"Thần xấu hổ, hôm nay chưa có chiến công gì lớn, có điều Hoàng Thượng yên tâm, thần về sau nhất định dốc hết toàn lực báo đáp ơn tri ngộ của Hoàng Thượng". Cổ Mặc Ngân cúi đầu xuống, từng câu từng chữ sáng khoái hữu lực.

Đại Yến đế cười vỗ vỗ bờ vai của hắn ta: "Hiện tại có lời ái khanh bảo đảm, trầm càng thêm vững tin trước kia không có nhìn lầm ngươi. Hôm nay trầm gọi Mặc Ngân đến, muốn cách chức Lễ bộ Thượng Thư của ngươi quả thực không phải là giả, thế nhưng có một chuyện khác cần ngươi đi làm".

Cổ Mặc Ngân đối mặt với hai mắt sắc bén của Đại Yến đế, liền khẽ thấp đầu: "Chỉ cần Hoàng Thượng phân phó, thần muôn lần chết cũng không chối từ".

"Cũng không phải cho ngươi ra chiến trường làm chuyện đến mức bỏ mạng, không cần ngươi phải muôn lần chết không chối từ". Đại Yến đế nhếch môi cười, thần sắc nhẹ nhàng. Người trước giờ luôn nhìn thấu mưu tính như Cổ Mặc Ngân, giờ phút này vẻ mặt vô cùng nghi ngờ nhìn hắn, Đại Yến đế tâm tình rất tốt, nói: "Năm tuổi rầm tập văn, bảy tuổi trầm tập võ, kiếm thuật cười ngựa đều không dám tụt lại phía sau. Hiện tại hoàng nhi của trầm sắp được năm tuổi, cũng là thời điểm nên học tập, trầm xem xét văn võ của trầm thần hồi lâu, chỉ có Mặc Ngân ngươi thích hợp với chức Thái phó nhất".

Lời này vừa nói ra, Cổ Mặc Ngân không khỏi ngơ ngẩn, kinh ngạc nói: "Thần có tài đức gì, chỉ sợ không gánh nổi trọng trách này". Dừng một chút lại nói: "Nếu thần đảm nhiệm chức này, trên triều đình sợ sẽ không ít người phản đối". Tuy nói Thái phó chỉ là dạy văn tự cho hoàng tử công chúa trong cung, không coi là việc khổ cực, thậm chí có thể tính là việc đặc biệt nhẹ nhàng nhưng chức này được vạn người tôn kính, chỉ có điều là "phải gánh" cái chức quan chính nhất phẩm".

"Ái khanh hẳn là lo lắng đám người phản đối đi". Đại Yến đế cười sáng khoái: "Ngươi cứ đáp ứng chuyện này, những thần tử kia nếu muốn phản đối hành động lần này, tất nhiên phải tìm lý do thích đáng. Đến lúc đó ngươi có chuyện gì, chẳng lẽ trầm lại không ra mặt giúp đỡ ngươi? Cho dù trầm không có, tin rằng nhất định ái khanh đã nghĩ ra kế sách ứng đối".

"... Thần đa tạ Hoàng Thượng tín nhiệm, tất nhiên sẽ đảm nhiệm chức Thái phó thật tốt". Cổ Mặc Ngân sáng khoái nói từng chữ.

Nói việc này, Đại Yến đế mới miễn cưỡng ngồi lại trên ghế đệm, ánh mắt tối đen không rõ: "Lẽ nào ái khanh không có gì muốn hỏi trầm?".

Cổ Mặc Ngân cười nhạt nhìn hắn: "Hoàng Thượng đã biết được chuyện thần muốn hỏi, thần liền nói thẳng, tuy nói Trương Thiếu Thu kia đối với Hoàng Thượng trung thành như một, nhưng dù sao với số tuổi bây giờ, chức Thống lĩnh Tướng quân nội thị vệ e là sẽ đảm nhiệm không lâu, trong lòng Hoàng Thượng người đến tột cùng là tính toán điều gì?".

Nghe nói như thế, Đại Yến đế cười ha ha một tiếng: "Quả nhiên Mặc Ngân nói trúng tim đen". Ánh mắt sắc bén đột nhiên khóa chặt trên người Cổ Mặc Ngân, ung dung nói: "Tất nhiên trầm biết Thống lĩnh Tướng quân nội thị vệ có binh quyền, nhưng binh quyền không thể một lần nữa rơi vào trong tay người có dã tâm. Cổ Mặc Ngân, trầm cho ngươi thời gian ba năm, có đủ hay không?".

Đương nhiên Cổ Mặc Ngân hiểu ý tứ của Đại Yến Đố, chính là muốn hấn trong ba năm ngắn ngủi có thể nâng cao uy vọng trong một đám võ tướng, thật không phải là một chuyện dễ, nhưng hấn cũng chỉ khẽ nhủ lòng mảy, ôm quyền nói với Đại Yến đế: "Hoàng Thượng yên tâm, ba năm cũng đủ". Sau ba năm, Trường Thiệu Thu kia cũng gần như nên cáo lão hồi hương, tất nhiên binh quyền lại chuyển giao. Cổ Mặc Ngân thầm hoài nghi, e là Đại Yến Đố sớm đã có tính toán. Đợi sau khi mình xuất hiện, Đại Yến đế đã nhiều lần thử dò xét khảo nghiệm, cảm thấy là người có thể tin cậy để sử dụng, liền nổi lên tâm tư để cho hấn tiếp nhận binh quyền. Cho nên nói, lần trước sai hấn âm thầm điều tra chứng cứ phạm tội của Mạnh Thế Tuyệt cũng không phải do suy nghĩ nhất thời của Đại Yến Đế, mà là kế hoạch đã ấp ủ từ lâu.

Cổ Mặc Ngân không thể không suy nghĩ lại một lần nữa đối với nam nhân ngồi trên ghế kia, người này ẩn giấu quá sâu, khiến hấn không nhìn thấu. Nhớ tới chuyện hậu cung những ngày gần đây, Hiền phi được sủng ái nhất một thời bị biếm vào lãnh cung cũng là lúc sau khi Mạnh Thế Tuyệt gặp chuyện không may không lâu, tìm lý do cũng thật là tuyệt hảo, giết hại hoàng tử, ai dám nói một từ? Hoặc là chuyện Hiền phi giết hại hoàng tử không phải giả, dẫn tới ý định nhô con cờ Mạnh Thế Tuyệt này của Đại Yến đế diễn ra nhanh hơn?

"Hoàng Thượng, nếu không có việc gì khác, thần xin được cáo lui trước". Cổ Mặc Ngân cúi đầu nói.

Đại Yến đế khẽ gật đầu: "Ái khanh ngồi lên chức Thái phó, vị trí Lại bộ Thượng Thư ngươi cũng tiếp tục chịu trách nhiệm, khiến cho Lại bộ Thị Lang vất vả nhiều hơn một chút, cuối cùng ái khanh xem qua một chút là được".

"Thần đã hiểu".

Đến khi Cổ Mặc Ngân đi xa, Đại Yến đế gọi Lý Phúc Thăng vào điện, khẽ nhủ mảy, không biết bị chuyện gì quấy nhiễu.

"Hoàng Thượng". Lý Phúc Thăng cúi đầu thay đổi âm lượng.

Lúc này Đại Yến đế mới hoàn hồn, thần nhiên nói: "Đến Tích Ngọc cung nói một tiếng với Cúc phi, sinh thần sắp tới của Nhị hoàng tử, chuẩn bị cho nó một chút, đến lúc đó nhận lễ bái sư".

"Vâng". Lý Phúc Thăng đáp, trong lòng lại nghĩ, chuyện này nên chính miệng Hoàng Thượng nói với Cúc phi nói một tiếng mới phải, sai một nọ tài như hấn đi thông báo, trong lòng Cúc phi sợ là sẽ không dễ chịu.

Cúc phi đã từng qua lại với Đại Yến Đế, không có người nào hiểu rõ hơn Lý Phúc Thăng. Lúc trước Cúc phi yêu Hoàng Thượng quá mức, Đại Yến đế cũng vô cùng sủng ái nàng. Chỉ là về sau trong lúc Cúc phi mang thai, Đại Yến đế liên tiếp sủng hạnh các phi tần khác. Tình cảm giữa Cúc phi và Đại Yến đế từ từ nhạt dần, cho đến sau này Cúc phi sinh ra Nhị hoàng tử, thân thể suy yếu mang bệnh, Đại Yến đế sủng hạnh càng ít dần. Hấn nhớ rõ ràng, khi đó Cúc phi qua lại rất thân thiết với Hoa Hoàng hậu, từ sau chuyện của Hoa Hoàng hậu, tình cảm Hoàng Thượng với Cúc phi xem như hoàn toàn lạnh nhạt. Hôm nay, Đại Yến đế cũng chỉ một thoáng tới Tích Ngọc cung xem một chút, đối với Nhị hoàng tử cũng không thật sự để tâm. Lý Phúc Thăng lại không ngờ rằng, những việc về Nhị hoàng tử, thật ra Hoàng Thượng đều nhớ kỹ, trong lòng rất quan tâm.

Nói thật ra, Cúc phi cũng chỉ là nữ nhân ngọc, Hoàng Thượng hết sức sủng ái nàng một thời, nàng nên nắm chắc thật tốt mới phải, nhưng lại nảy sinh tình cảm chân thật, so đo với Hoàng Thượng, quả thật là một nữ nhân ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hoa Quế tháng tám

Edit: Hy Thực Dung

Beta: Nga Dung Hoa

Hiện giờ đã là giữa tháng tám, đúng vào mùa hoa quế nở rộ, cho dù đứng ở đâu đều có thể ngửi được thoang thoang mùi hương mê người của hoa quế.

Phòng bếp nhỏ của Trường Nhạc Cung đang rất bận rộn, loạn thành một đoàn. Mấy người Vân Kiều đang cùng ma ma cùng nhau làm bánh hoa quế. Tiếng nói tiếng cười truyền ra từ phòng bếp nhỏ, rất là náo nhiệt.

"An Đức Tử, mấy người Mặc Nguyệt đang bận rộn ở phòng bếp nhỏ, ngươi đi theo ta một chuyến đến Thúy Hà điện." Diệp Linh Sương đi về phía cửa cung, nâng dừng ở cửa cung nhìn hai người đang đứng thẳng canh giữ, sau đó cười nói với An Đức Tử.

Diệp Linh Sương cũng không đợi An Đức Tử trả lời mà đưa mắt nhìn sang Ngô Đoàn: "Ngô Đoàn, ngươi tiếp tục ở lại đây canh giữ, nếu có người đến tìm ta thì báo ta đi một lát sẽ về."

"Dạ, nương nương xin yên tâm!". Ngô Đoàn vội gật đầu trả lời. Hấn nhìn theo hai người đi xa, sau đó mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục canh giữ ở cửa cung.

"Các người có thường xuyên đi Thúy Hà điện dọn dẹp hay không?" Diệp Linh Sương hỏi một câu.

An Đức Từ đang đi theo phía sau Diệp Linh Sương. Nghe thấy chủ tử hỏi trong lòng hắn có chút khó hiểu nhưng vẫn dè dặt, chỉ trả lời: "Hồi bẩm nương nương, bởi vì nương nương đã từng phân phó thường xuyên đi dọn dẹp Thúi Hà điện nên nô tài và Ngõ Đoàn không dám chậm trễ. Chỉ cần có thời gian rảnh bọn nô tài liền đi qua sửa sang dọn dẹp một phen."

"Rất tốt." Khóe miệng của Diệp Linh Sương giờ lên, rất là vừa lòng.

Bên trong Thúi Hà điện chỉ còn sót lại có bàn cũ và giường ngắn. Diệp Linh Sương tạm dừng một chút, nàng cảm thấy trong điện sạch sẽ có thể nói là không nhiễm một hạt bụi. Trong lòng rất hài lòng rồi đi Thúi Hà điện, nàng không có trở về Trường Nhạc cung mà là đi về phía hồ sen cách Thúi Hà điện mấy dặm.

An Đức Từ chỉ đi theo, không có hỏi nhiều.

Trong hồ hoa sen đã tàn rất nhiều, một nửa khô héo một nửa xanh tươi, nhìn thấy cũng có một loại cảnh đẹp khác.

"An Đức Từ, thân thể của ngươi có khỏe mạnh không?" Diệp Linh Sương nhìn hồ sen một lúc lâu, đột nhiên quay đầu hỏi An Đức Từ, trong mắt mỉm cười.

An Đức Từ không hiểu câu hỏi của chủ tử có ý gì, vội cúi đầu trả lời thật lòng: "Nương nương vừa nhìn sẽ biết, thân thể nô tài rất khỏe mạnh."

"Vậy ngươi xuống hồ sen đào giúp ta một ít củ sen được không?"

An Đức Từ giật mình, hơi hơi ngẩng đầu, hắn nhìn thấy chủ tử ý cười nhợt nhạt, chủ tử bây giờ so với ngày thường càng xinh đẹp hơn vài phần: "Nương nương chiết sát nô tài. Chỉ là đào một ít củ sen thôi, chỉ cần nương nương yêu cầu nô tài nguyện vì nương nương đầu rơi máu chảy."

"Ha ha... Ngươi dùng thành ngữ này cũng coi như đúng." Diệp Linh Sương nhin không được bật cười.

An Đức Từ không biết những lời này của chủ tử là khen hay châm biếm, trong lúc vô tình hắn học được mấy câu thành ngữ thời, hắn ngược ngùng gãi đầu: "Khiến nương nương chê cười."

An Đức Từ vừa nói xong thì lấy tay vén vạt áo lên buộc gọn lại, sau đó lội xuống ao sen, lúc nước trong hồ sen ngập đến đùi thì hắn hít sâu một hơi, nín thở lặn xuống hồ sen, một lúc sau mới ngoi lên, trong tay cầm hai đoạn củ sen thật dài.

Diệp Linh Sương nhìn thấy hắn còn chuẩn bị lặn xuống nước liền cười ngăn cản: "Đủ rồi đủ rồi. Chỉ cần hái củ sen là đủ, nhiều ta cũng không ăn hết."

Chủ tử đã lên tiếng nên An Đức Từ dừng tay lại. Cả người hắn ướt đầm, hắn đặt củ sen xuống bên cạnh sau đó cầm vạt áo lên bắt đầu vắt sạch nước.

Tâm tình của Diệp Linh Sương vui sướng khẽ cười vài tiếng, nàng khom lưng nhặt củ sen ở dưới đất lên.

An Đức Từ nhìn thấy hô nhỏ một tiếng: "Không được nương nương. Củ sen mới đào từ dưới bùn lên, rất bẩn, xin nương nương để nô tài cầm."

An Đức Từ vẫn chậm một bước, tay của Diệp Linh Sương đã cầm lấy củ sen, trong lòng bàn tay dính đầy bùn ướt từ củ sen. An Đức Từ đang muốn đi qua lấy hai củ sen từ trong tay của chủ tử ra thì lại thấy chủ tử ngây ngốc nhìn hai củ sen, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

"Nương nương." An Đức Từ thấp giọng gọi một câu.

Nghe thấy giọng của An Đức Từ thì Diệp Linh Sương mới hoàn hồn, nàng đưa củ sen cho An Đức Từ rồi đi đến cạnh hồ sen rửa tay.

Lúc về Trường Nhạc Cung Diệp Linh Sương chọn đường nhỏ có ít người đi lại. Dù sao toàn thân An Đức Từ ướt đầm, trong tay hắn còn cầm củ sen dính đầy bùn, rất dễ khiến người khác chú ý.

"Ngươi nhanh chóng về phòng thay đổi quần áo rồi hãy đi ra, tránh cho bị cảm lạnh." Lúc đi đến cửa cung Diệp Linh Sương mở miệng nói với An Đức Từ rồi cầm lấy củ sen trong tay hắn đưa cho Ngõ Đoàn, Ngõ Đoàn nhìn thấy hình dáng hai người trở về thì cực kỳ kinh ngạc.

"Đa tạ nương nương quan tâm, nô tài lập tức trở về." Được lệnh, An Đức Từ vội vàng hành lễ, bước mấy bước đã đi xa. Trên người hắn ướt đầm, quần áo dính sát vào người rất khó chịu.

"Ngươi đừng có đứng ở đó phát ngốc, nhanh chóng mang củ sen đến phòng bếp nhỏ báo cho ma ma làm món hoa quế nhu mễ ngẫu[1]." Diệp Linh Sương nhìn Ngõ Đoàn đang ngây người cười nói.

([1] Hoa quế nhu mễ ngẫu: là một món bánh được làm từ hoa quế, gạo nếp và củ sen.)

"Dạ, nô tài lập tức đi ngay!." Ngõ Đoàn cười ha ha cầm theo hai củ sen dính đầy bùn quay người chạy về phía phòng bếp nhỏ, trên mặt hắn khó nén vẻ mặt vui mừng.

Trưa hôm nay tâm tình của Diệp Linh Sương rất sung sướng, cuối cùng nàng cũng ăn được món hoa quế nhu mễ ngẫu đã thèm từ lâu. Nàng còn ban thưởng cho mấy người Mặc Nguyệt và An Đức Từ mấy khối bánh hoa quế, mỗi người đều có thể nếm được món ngon, tất cả mọi người đều vui mừng.

Bánh hoa quế còn dư rất nhiều, Diệp Linh Sương cẩn thận cất vào hộp đựng đồ ăn.

"Nương nương muốn mang bánh hoa quế đưa cho ai đúng không?" Vân Kiều hỏi một câu, trong lòng nghĩ chắc là chủ tử mang cho Hoàng Thượng, như vậy cũng tốt, có thể khiến cho Hoàng Thượng nhớ đến Hình Quý tần, nhớ kỹ phần tâm ý này của Hình Quý tần.

"Vân Kiều, người đi cùng với ta một chuyến đến Tích Ngọc cung." Diệp Linh Sương cười nhẹ nói.

Vân Kiều khẽ giật mình, nàng không ngờ được là chủ tử muốn đưa bánh hoa quế cho Cúc phi.

Nghỉ ngơi một lát Diệp Linh Sương và Vân Kiều mới đi Tích Ngọc cung. Vân Kiều rất cẩn thận cầm hộp đồ ăn trên tay, rủ rỉ đi theo phía sau Diệp Linh Sương.

Lúc hai người đi gần đến cửa cung của Tích Ngọc cung thì thấy có một đoàn cung nữ thái giám đang đứng đợi ở đó. Diệp Linh Sương ngăn ra, nàng đang do dự xem nên tiếp tục đi hay về thì nhìn thấy có mấy người đã đi đến cửa cung. Diệp Linh Sương đứng xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười của Đại Yến Đế, ngoài ra còn có âm thanh của một nam tử xa lạ nàng chưa bao giờ nghe thấy, âm thanh của nam tử kia so với giọng cười sang sảng của Đại Yến Đế nhiều hơn một phần mát lạnh.

Diệp Linh Sương ngược mắt nhìn lại, nhìn một cái nàng cũng thấy được bên cạnh Đại Yến Đế có một người nam tử, mặc dù nàng không nhìn rõ khuôn mặt của nam tử này nhưng nhất cử nhất động của người nam tử này đều có khí chất phi phàm, hơn nữa trên người mặc là quan bào. Diệp Linh Sương nhớ đến lời đồn đãi trong cung mấy ngày nay liền đoán được thân phận của nam tử kia là ai. Nhưng mà hậu cung không phải là nơi mà quan lại triều đình nên tới, hơn nữa Hoàng Đế và vị đại nhân này lại đi ra từ Tích Ngọc cung của Cúc phi, hành động này của Hoàng Thượng là như thế nào?

Diệp Linh Sương hiểu nàng không nên ở đây lâu, nàng chỉ tạm dừng một chút liền quay đầu chuẩn bị đi theo đường cũ trở về.

Nàng còn chưa đi được mấy bước thì âm thanh hơi kinh ngạc của Đại Yến Đế truyền đến từ phía sau:

"Tại sao ái phi lại rời đi?" Đầu tiên là Đại Yến Đế có chút kinh ngạc, ngay sau đó hắn nhìn thấy cung nữ phía sau Hình Quý tần cầm trong tay hộp đựng đồ ăn, mà hai người đi về phía Tích Ngọc cung của Cúc phi thì trong lòng hiểu rõ vài phần.

Diệp Linh Sương đành phải dừng chân, sau đó cúi đầu đi về phía Đại Yến Đế hành lễ, nói: "Hôm nay tần thiếp cho ma ma ở phòng bếp nhỏ làm ít bánh hoa quế, không cần thận làm nhiều một ít. Tần thiếp nghĩ dù sao cũng không thể ăn hết nên muốn mang đến cho Cúc phi tỷ tỷ cũng ném thử. Tần thiếp không biết là Hoàng Thượng cũng ở đây, mà... còn có cả đại thần trong triều ở đây. Tần thiếp đương nhiên muốn tránh đi."

Đại Yến Đế bật cười rồi nhìn Cố Mặc Ngân đang đứng bên cạnh mình một cái nói: "Ái khanh hãy đi về trước, nhớ rõ ngày mai đúng giờ đến Thượng Thư phòng nhận chức. Để Nhị Hoàng tử chính thức làm lễ bái sư."

"Thần lãnh chỉ. Nếu Hoàng Thượng không còn việc gì phân phó thần xin phép được cáo lui trước!" Từ đầu đến giờ Cố Mặc Ngân vẫn luôn rũ mắt, hắn là đại thần triều đình không được phép nhìn thẳng phi tần hậu cung, ngay cả tiến vào hậu cung cũng không được. Hôm nay trùng hợp cùng Hoàng Đế thương lượng chính sự xong mà ngày mai là sinh nhật tròn năm tuổi của Nhị Hoàng tử, Hoàng Đế liền đồng ý cho hắn trước tiên tiến vào hậu cung chính mắt nhìn Nhị Hoàng tử một lần, để hắn nhìn xem Nhị Hoàng tử có phải là người tài đáng bồi dưỡng hay không. Lúc này hắn chỉ đứng chờ ngoài cửa đại điện, Nhị Hoàng tử là do nữ hầu mang ra, hắn và Nhị Hoàng tử gặp mặt một cái liền lập tức đi ra. Bây giờ hắn nghe được phân phó của Đại Yến Đế tự nhiên là muốn nhanh chóng rời đi, tránh cho đứng ở đây cả người hắn không được tự nhiên.

Đại Yến Đế sớm đã phát hiện cả người Cố Mặc Ngôn căng thẳng, hắn cũng hiểu là Cố Mặc Ngôn có kỳ lễ nghĩa, hơn nữa nhớ tới bình thường đều thấy tác phong của Cố Mặc Ngôn lớn mật, thế nhưng lúc này khắp nơi không được tự nhiên, hắn không nhịn được cười xua tay: "Thôi thôi thôi, người trở về đi."

Nghe được câu nói của Đại Yến Đế, Cố Mặc Ngân cảm giác như được đại xá, lúc này hắn mới dám đứng thẳng người ngẩng đầu xoay người chuẩn bị rời đi. Trong lúc lơ đãng tầm mắt của hắn đảo qua Diệp Linh Sương, ánh mắt của hắn vốn dĩ đã rời đi nhưng không hiểu sao đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, hắn không nhịn được nhìn liếc mắt thêm một cái. Đúng lúc này lông mi như phiến quạt của Diệp Linh Sương bỗng nhiên hướng lên trên, đi theo là một đôi mắt trong trẻo sạch sẽ, trong đôi mắt đó là đen trắng rõ ràng sáng ngời như đá quý long lanh, từng chút một đắm vào trong mắt hắn. Cố Mặc Ngân lập tức quay đầu, hắn không dám tiếp tục nhìn Diệp Linh Sương, dưới chân bước nhanh như băng đi xa.

Tất cả những việc này đều xảy ra trong chớp mắt Đại Yến Đế tự nhiên không chú ý đến sự việc xảy ra nhanh như điện quang hỏa thạch này. Hắn nhìn thấy Hình Quý tần đang mở to hai mắt xem hắn thì không nhịn được tiến lên hai bước, cười nhẹ nói: "Sau này nếu ái phi nhìn thấy trẫm không cần kiêng dè như vậy, nàng muốn làm như thế nào liền làm như thế."

"Nếu là tần thiếp nhìn thấy Hoàng Thượng đang thân mật cùng một phi tần khác, chẳng nhẽ Hoàng Thượng cũng muốn tần thiếp mở to hai mắt nhìn sao?" Diệp Linh Sương hài hước cười nói.

"Nàng ấy, nhiều lần nói mà không suy nghĩ, nếu bị người có ý xấu nghe được sẽ không tốt." Ngón tay của Đại Yến Đế điểm nhẹ cái trán của Diệp Linh Sương, giọng nói ôn nhu giống như đang trách cứ. Đại Yến Đế nhìn thấy cung nữ phía sau Diệp Linh Sương còn đang cúi đầu, tay của cung nữ còn đang cầm hộp đựng thức ăn liền thu tay lại, nghiêm mặt nói: "Ngày mai là sinh nhật tròn năm tuổi của Nhị Hoàng tử, trẫm quyết định để Nhị hoàng tử đi Thượng Thư phòng đọc sách. Trong lòng Cúc phi có chút không nở nên hiện giờ tâm trạng cũng không tốt, ái phi vẫn là không nên đi vào thì tốt hơn."

"Ngày mai là sinh nhật của Nhị Hoàng tử? Tần thiếp thế nhưng không biết gì!" Diệp Linh Sương kinh ngạc nói, ngay sau đó ảo não. Hiện tại cả hậu cung

cũng chỉ có một vị hoàng tử nên đương nhiên sẽ được Hoàng Thượng xem trọng, sinh nhật của Nhị Hoàng tử đương nhiên sẽ làm mấy bàn tiệc rượu, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Đại Yến Đế cười ha ha: "Hiện tại nàng mới biết cũng không muộn. Từ trước đến giờ Cúc phi yêu thích thanh tịnh nên sẽ không tổ chức tiệc sinh nhật cho Nhị Hoàng tử, ái phi không cần chuẩn bị lễ vật gì cả."

Diệp Linh Sương nghe Hoàng Đế nói như vậy mới yên tâm, nàng đột nhiên nhớ đến điều gì rồi nói với Hoàng Đế: "Nếu Hoàng Thượng nói tâm trạng của Cúc phi tỷ tỷ không tốt thì tần thiếp có thể đi vào khuyên giải an ủi một chút. Hoàng Thượng càng nên đồng ý cho tần thiếp đi vào thăm Cúc phi tỷ tỷ mới đúng."

Đại Yến Đế im lặng một chút, chậm rãi câu môi cười: "Cũng đúng, ái phi có khả năng khiến người khác vui vẻ, ái phi có thể làm cho trẫm cao hứng như vậy khiến Cúc phi vui vẻ là không có vấn đề gì."

"Tạ Hoàng Thượng thành toàn." Diệp Linh Sương vội cười nói, sau đó lại lo lắng nói thêm một câu: "Không biết vì sao, từ lần trước tần thiếp theo lễ nghĩa đến thăm Cúc phi một lần, sau đó cảm thấy tần thiếp và Cúc phi rất hợp nhau, nếu như không phải mấy ngày gần đây xảy ra rất nhiều chuyện thì tần thiếp chắc chắn thường xuyên đến Tích Ngọc cung thăm Cúc phi tỷ tỷ, như vậy cũng tránh cho Cúc phi tỷ tỷ chỉ có một người buồn chán."

Đại Yến Đế rũ mắt, hơi hơi gật đầu, một lúc lâu mới nhàn nhạt nói: "Như thế cũng tốt."

Diệp Linh Sương đợi cho Đại Yến Đế và cung nữ thái giám đi xa mới nhấc váy bước vào cửa cung của Tích Ngọc cung.

Mấy ngày gần đây trong hậu cung quả thật xảy ra rất nhiều chuyện. Có tin nói là từ sau khi Mạnh Sung nghi bị biếm lãnh cung thì cả ngày cứ si si ngốc ngốc, thỉnh thoảng trong miệng nàng ta lại nhắc đến tên cố Hoàng hậu Hoa Lê Nguyệt. Mạnh Sung nghi từ một mỹ nhân xinh đẹp như hoa bây giờ trở nên tiều tụy không giống người, nhưng mà làm gì có ai lại đi quan tâm một nữ nhân bị biếm vào lãnh cung đâu. Nhưng bắt đầu có lời đồn là ở trong Lãnh Nguyệt cung có oan hồn của Hoa Hoàng hậu, vì chết oan khuất nên mãi chưa siêu thoát, vì vậy ai vào Lãnh Nguyệt cung đều trở nên điên khùng...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Mười phần tình nghĩa

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Giang Tần

Một vị tiểu thái giám đứng chờ ở ngoài tiền vào trong điện thông báo, lui ra bẩm được Cúc phi cho phép, lúc này Diệp Linh Sương mới tiếp nhận hộp cơm từ tay Vân Kiều, phân phó lại một câu "Người ở lại đây canh giữ, khi cần ta sẽ gọi".

Vân Kiều thưa vâng, dừng lại ở ngoài cửa điện, đôi mắt nhìn theo chủ tử nhà mình đi vào cửa điện mới thu hồi ánh mắt, quay cù đứng ngoài điện chờ cùng hai ba cung nữ thái giám khác. Diệp Linh Sương mới bước vào trong điện liền thấy bên cạnh Cúc phi có một hài đồng, môi hồng, răng trắng, mặt mũm mĩm thật là đáng yêu, chỉ là trên mặt lúc này lộ vẻ sợ hãi, nhìn nàng vài lần.

"Đây là Nhị hoàng tử?" Diệp Linh Sương hướng Cúc phi hỏi.

Cúc phi trông thấy Hình Quý tần tiến vào, khẽ thẳng lưng, Linh Ngọc đứng kế bên mang cho nàng một cái đệm lưng dựa vào thẳng lên vài phần.

"Hình Quý tần cứ tự nhiên ngồi, không cần câu nệ". Cúc phi cười nhạt, ngừng lại một chút lại lập tức nói: "Vừa rồi Hình Quý tần chắc là có gặp qua Hoàng Thượng?"

Nghe đến đây, Diệp Linh Sương hơi cúi thấp đầu "Trên đường đến đây có trông thấy Hoàng Thượng, đi bên cạnh còn có Giả đại nhân, nghĩ muốn tránh nhưng không may đúng lúc lại bị Hoàng Thượng nhìn thấy".

Cúc phi ánh mắt kè lên, có chút kinh ngạc "Hoàng Thượng lại không trách người?" Không đợi nàng trả lời đã cười một tiếng nói: "Cũng đúng, bản cung vốn cũng không hiểu rõ Hoàng Thượng. Minh Hiền, cùng nhủ mẩu đi chơi đi, nhớ rõ không được chạy quá xa". Cúc phi sờ đầu Nhị hoàng tử, cười nói.

"Cảm ơn mẫu phi, nhi thần tuyệt đối không chạy đi xa". Minh Hiền dùng giọng nói thanh thúy đáp lại, cười một tiếng lộ ra hai cái răng nanh, được nhủ mẩu dắt ra khỏi Tích Ngọc cung.

"Nhị hoàng tử rất là đáng yêu, làm cho người khác nhìn không được muốn ôm một chút". Diệp Linh Sương quay đầu nhìn theo thân ảnh nho nhỏ kia, hướng Cúc phi cười nói. "Hiện tại cho hắn thoải mái chơi đùa một chút, ngày mai phải bắt đầu đến Thượng Thư Phòng học tập, Hoàng Thượng ngay cả thái phó và thư đồng đều đã chọn xong". Cúc phi ung dung nói, trên mặt không lộ vẻ vui buồn, chỉ khe khẽ thờ dài.

"Bắt đầu học tập sớm cũng tốt, thân sinh ra trong nhà vương có thể không học một thân văn võ sao?" Diệp Linh Surong cười nói. Cúc phi vừa nghe lời này con người đang âm thầm thoáng trừng lớn, ánh mắt có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, giọng điệu nói chuyện thật giống Nguyệt Nhi. Nhưng là, Nguyệt Nhi từ lâu đã không còn trên đời này. "Không biết Hinh Quý tần đến có việc gì, chẳng lẽ chỉ đơn giản là đến thăm bản cung?" Mặc dù nữ nhân trước mắt nói chuyện ngữ điệu rất giống Hoa Lê Nguyệt, nhưng Cúc phi lại đối với nàng không thể vui vẻ, trong nhận thức của nàng, hoàng hậu Hoa Lê Nguyệt đã không còn trên đời này, lại nghe được những lời nói giống nàng từ miệng người khác, trong lòng không khỏi khó chịu. Diệp Linh Surong không biết tại sao Cúc phi lại thay đổi thái độ, có thêm vào phần không thích, chỉ cười ha ha một tiếng: "Sao, nếu muội muội nói xác thật chủ yếu đến thăm Cúc phi tỷ tỷ, Cúc phi tỷ tỷ sẽ đuổi muội hay sao?" Trong nói có phần trêu chọc... Cúc phi chỉ cảm thấy choáng váng, trong mắt nhất thời có chút mờ lung, không nhìn rõ cô gái trước mắt là ai. "Trưa hôm nay muội muội có bảo ma ma phòng bếp nhỏ làm một ít hoa quả cao, nhất thời làm quá nhiều, dù sao cũng ăn không hết, lại nhớ đến tỷ tỷ rất am hiểu hương vị của hoa quả cao nên đưa đến một ít cho tỷ tỷ thử". Diệp Linh Surong vừa nói vừa mở hộp thức ăn nhỏ ra, lấy ra một đĩa hoa quả cao nhỏ. Hương thơm trong ký ức truyền đến, nhất thời Cúc phi ngẩn người, đã vô ý vươn tay tiếp nhận một khối hoa quả cao Diệp Linh Surong đưa đến, tay cầm hoa quả cao có chút run run. "Cũng chỉ có tỷ tỷ ngọc mới thích ăn món điểm tâm bình thường này". Đã từng có người trêu ghẹo nàng như vậy. Trong hậu cung có vô số món ăn trân quý, chỉ có mình nàng thích ăn món ăn đơn giản hoa quả cao, điều này Hoa Lê Nguyệt chưa bao giờ quên dù đã là hoàng hậu cao cao tại thượng. Mỗi năm tháng tám khi hoa quả ngắt hương, nàng nhất định sẽ đích thân mang đến Tích Ngọc cung một đĩa hoa quả cao.

Nhìn vật nhớ người, mắt Cúc phi đỏ lên, miệng khẽ nhếch lên, hơi thở mùi đàn hương từ miệng thoảng ra, từ từ đem khối hoa quả cao tinh tế nghiền ngẫm nuốt xuống. Nha hoàn Ngọc Linh bên cạnh cúi thấp đầu, thần sắc ưu thương. Chủ tử sợ là lại nhớ đến Hoa hoàng hậu, đều nói hậu không có chân tình, nhưng tình cảm của Hoa hoàng hậu và Cúc phi, nàng là nhan hoàn thiết thân của Cúc phi nên rõ hơn ai hết, Hoa hoàng hậu tuy bộ dáng ngày thường đoan trang, uy nghiêm, nhưng khi trước mặt Cúc phi lại sẽ đùa giỡn, pha trò, hoàn toàn không có ràng buộc. Mặc dù lúc đầu nàng không biết vì sao Hoa hoàng hậu lại chỉ đối đãi với Cúc phi khác biệt, nhưng về sau nàng cũng biết được một hai, thật ra trước khi Hoa hoàng hậu tiến đã quen biết với Cúc phi, nhưng quan hệ của hai người trước kia là dạng gì nàng lại không rõ ràng lắm. Lúc Cúc phi sinh hạ Nhị hoàng tử thân thể yếu đi, đoạn thời gian này cũng là Hoa hoàng hậu thường đến Tích Ngọc cung thăm Cúc phi. Hay đoạn thời gian Cúc phi trong lòng oán giận Hoàng Thượng, cũng là Hoa hoàng hậu khuyên giải này nọ, tâm tình Cúc phi mới thoải mái hơn.

"Hương vị như thế nào?" Diệp Linh Surong thấy nàng ăn xong, liền cười hỏi, dứt khoát đem đĩa hoa quả cao đang cầm trên tay đặt lên bàn nhỏ cạnh đầu giường của Cúc phi. Cúc phi trên mặt nở nụ cười tươi, vuốt cằm nói: "Không thua kém với hương vị bằng cung từng ăn, Hinh Quý tần đã có lòng". Ban đầu nàng nói là hoa quả cao này làm quá nhiều, ăn không hết mới nghĩ đưa đến đây, nếu đối là người khác, khi nghe những lời này trong lòng nhất định không thích, nhưng nàng lại đối với Hinh Quý tần không có đáng về kịch cợt (ăn nói khó nghe), có vài phần ngây thơ, không giống như muốn xu nịnh người giảm đi không ít chán ghét trước kia.

"Cúc phi tỷ tỷ thích là tốt rồi, vốn là còn muốn tặng thêm một chút hoa quả nhu mễ ngẫu, nhưng không biết có hợp khẩu vị của tỷ tỷ hay không, nên không dám đưa đến. Ngược lại hoa quả cao này đơn giản dễ làm, ăn cũng ngon miệng, muội muội nghĩ tỷ tỷ nhất định sẽ thích, nên đưa đến một chút". Vừa nghe Cúc phi nói thích, Diệp Linh Surong cười đến rất là vui vẻ, sắc mặt đỏ thắm.

Nghe đến mấy chữ hoa quả nhu mễ ngẫu, tay Cúc phi run lên, cánh môi run run. Hoa quả nhu mễ ngẫu là món khi còn sống Hoa Lê Nguyệt thích ăn nhất. Nàng cùng Hoa Lê Nguyệt đều xuất thân nữ nhi nhà tướng, trong nhà không có nhiều quy củ, khi còn bé Hoa Lê Nguyệt vì ăn được món hoa quả nhu mễ ngẫu làm từ củ sen mới lạ nên lôi kéo nàng lên lên đi hồ sen trong vườn hoa, về sau bị Hoa lão tướng quân biết được, tức giận đến dựng râu trừng mắt, cuối cùng vẫn là nàng thay Hoa Lê Nguyệt giải vây, mới thoát được Hoa lão tướng quân đánh mắng một trận.

Nghĩ được như vậy, Cúc phi không khỏi nhếch môi cười, ánh mắt nhìn Hinh Quý tần xa xa, như thông qua nàng nhìn thấy một hình bóng khác. Sau khi Hoa lão tướng quân mất, phụ thân cũng vì lý do lâu năm chinh chiến thân thể mệt mỏi, xin từ quan, Đại Yến Đế nhiều lần khuyên bảo nhưng không được như ý muốn, chỉ đành thuận theo phụ thân. Tuy nói phụ thân đến nữ nhi là nàng cũng không quan tâm, dọn nhà về nguyên quán ở Thanh Thành, nhưng kết quả này nàng rất hài lòng, triều đình nhiều chuyện phát sinh phức tạp, phụ thân tính tình lại ngay thẳng, khó bảo toàn sẽ không đắc tội người nào.

"Muội muội trong lòng nghĩ sao nói vậy, tỷ tỷ chỉ tùy ý nghe là được rồi, đừng để trong lòng". Diệp Linh Surong đột nhiên lên tiếng, cắt đứt Cúc phi đang ngẩn người.

Cúc phi cười nhạt "Hinh Quý tần nói thẳng không sao".

Con người Diệp Linh Surong rù xuống, thần sắc tịch mịch mang theo phần nghiêm túc "Muội muội tiến cung đã mấy tháng, hậu cung phi tần cũng không thiếu, nhưng chỉ cảm thấy cùng tỷ tỷ là quen thuộc. Nói như thế không phải là nịnh nọt, là lời tâm huyết của muội muội. Tích Ngọc cung của tỷ tỷ mặc dù vắng lạnh, nhưng muội muội lại thích sự thanh tĩnh này, Cúc phi tỷ tỷ nếu không ngại muội quấy rầy, về sau muội muội sẽ thường đến Tích Ngọc cung thăm tỷ tỷ được không?" Nói đến đây, Diệp Linh Surong ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt mang theo mong chờ.

Cúc phi đầu tiên im lặng không nói, lúc sau mới chậm rãi nhếch môi nói: "Cũng tốt, bản cung cũng rất thích muội muội thẳng thắn".

Nghe Cúc phi đáp ứng, Diệp Linh Surong ha ha cười một tiếng "Về sau sẽ thường quấy rầy tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng chê muội muội ồn ào". Không đợi nàng trả lời, lại cười nói: "Ngày mai là sinh nhật Nhị hoàng tử, muội muội không có nhiều đồ tốt, tỷ tỷ đừng có ghét bỏ muội muội khó coi".

Cúc phi cười lắc đầu "Hoàng thượng đã đáp ứng sẽ không làm phô trương, cũng không cần bày tiệc, muội muội cũng không cần tặng quà, Minh Hiền còn nhỏ, dù sao hẳn cũng không hiểu".

Diệp Linh Surong cũng không tiếp tục đề tài này, nhớ đến chuyện lần trước, hỏi: "Lần trước muội muội tặng canh mã thầy bách hợp cho tỷ tỷ, có tác dụng với bệnh ho của tỷ tỷ không?"

"Lúc đó ăn xong thì thoáng tốt lên chút ít, nhưng khi trời vừa tối lại ho không ngừng được". Cúc phi trả lời, thần sắc bình thản "Dù sao bản cung cũng đã quen, có sống được thêm vài năm hay ít hơn vài năm cũng không khác biệt. Nếu không phải Minh Hiền còn nhỏ, nói không chừng bản cung đã buông

tay rời đi". Cúc phi giống như đùa lại như không, chỉ khẽ mỉm cười, lại tăng thêm vài phần nhợt nhạt.

Đồng tử Diệp Linh Sương hơi co lại, cau chặt lông mày "Tỷ tỷ sao lại xem thường thân thể như vậy? Tỷ tỷ không suy nghĩ vì người khác cũng phải nghĩ cho Nhị hoàng tử một chút, hôm nay hậu cung chỉ có một hoàng tử là Nhị hoàng tử, không có ai uy hiếp, nhưng là sau này, hậu cung dần dần có thêm nhiều hoàng tử, không thể tránh khỏi một phen tranh đoạt. Nhị hoàng tử nếu không có ai hậu thuẫn, ai cũng có thể khi dễ, Đại Yến Đế cũng không có quy định lập trường tử không lập thứ, cho đến bây giờ đều không có gì chắc chắn. Cho nên, tỷ tỷ nhất định phải biết quý trọng bản thân nhiều hơn, phải tận mắt nhìn Nhị hoàng tử lớn lên, tự mình đảm bảo hắn an toàn".

Lời này nghe rõ ràng, Cúc phi không khỏi nghiêm mặt, ra hiệu bằng ánh mắt cho Linh Ngọc, Linh Ngọc đem cửa điện đóng lại.

"Lời này ở trước mặt bản cung nói một chút thì không sao, nhưng phi tần nơi hậu cung không được can thiệp chính sự, Hinh Quý tần về sao không nên nói những lời này". Cúc phi về mặt nghiêm túc nói.

Diệp Linh Sương là nhất thời tức giận nên lỡ lời, giờ phút này không khỏi áo nã, liền hạ thấp giọng, nói: "Muội muội hiểu rõ, chỉ là muội muội giận tỷ tỷ xem thường thân thể của mình, mới có thể nhất thời lỡ lời, những gì muội muội nói đều là từ tâm can, dù tỷ tỷ vì Nhị hoàng tử cũng phải chiều cô tốt bản thân".

Cúc phi đã ở hậu cung nhiều năm, tất nhiên nhìn ra được Hinh Quý tần không phải đang giả vờ, khẽ thở dài nói: "Không phải bản cung muốn khiển trách muội muội, muội muội chỉ thấy bản cung hai lần, lại dám trước mặt bản cung nói những lời bất kính này, nếu đổi lại là người khác có tâm tư làm loạn, đầu muội muội giờ này chắc đã đổi chỗ". Nói xong lời cuối, giọng nói đã không còn nhẹ nhàng.

"Muội muội chính là tin tưởng tỷ tỷ mới dám thẳng thắn như vậy, nếu là ở trước mặt người khác sẽ không như thế, tỷ tỷ cứ yên tâm". Thấy vẻ mặt quan tâm của Cúc phi, Diệp Linh Sương cười yếu ớt nói.

"Trong long muội rõ ràng là tốt, hậu cung không giống địa phương khác, mọi chuyện cần phải cẩn thận, cho dù là người ngày thường đối đãi với muội muội như người thân nhất". Cúc phi ung dung nói, những lời này vốn là ngày xưa Hoa Lê Nguyệt nói với nàng, khi đó nàng tính tình nói chuyện cũng thẳng thắn như thế, có thể do quá thẳng thắn chọc không ít người, khi đó nàng có Hoa Lê Nguyệt ở khắp nơi che trở, nhưng nữ nhân trước mắt lấy ai che trở?

"Tỷ tỷ yên tâm, mọi chuyện muội muội đều suy nghĩ kỹ". Diệp Linh Sương trả lời, cụp mi xuống, khoe miệng mỉm cười nói.

"Hinh Quý tần khuyên bản cung đều hiểu, tâm nguyện của bản cung là cả đời Nhị hoàng tử bình an, bản cung không mong hắn về sau sẽ bị cuốn vào phong ba tranh giành, cho dù ngồi lên vị trí cao tại thượng thì như thế nào? Hoàng Thượng có từng được một khắc thanh thân..."

Nghe lời này, Diệp Linh Sương trầm mặc không nói, trong mắt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tính toán của Ngạn phi

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Ka Thái Hậu

"Hinh Quý tần đi về trước đi, bồn cung không khỏe, nếu lây bệnh này cho nàng, vậy là lỗi của bồn cung rồi". Cúc phi cười nhạt với nàng, cánh môi lúc trước không có tia máu cũng đã dần dần có một ít.

Mắt Diệp Linh Sương hơi rừ, nụ cười trên mặt thu lại mấy phần, "Cũng không phải là người bị bệnh lây nhiễm, tỷ nói quá lời, có điều giờ cũng không còn sớm, muội cũng không quấy rầy tỷ nghỉ ngơi nữa, nên quay về Trường Nhạc cung rồi". Trước khi đi Diệp Linh Sương cố ý lưu lại cách làm canh bách hợp mã thầy, sau đó mới rời Trích Ngọc cung.

"Minh Hiền đang vẽ cái gì vậy?" Mới vừa ra khỏi Trích Ngọc cung không xa, liền thấy Nhị Hoàng Tử Tề Minh Hiền đứng dưới bùn chỗ mấy cây hoa cúc vàng mới được trồng, đang cầm một cây gậy gỗ nhỏ vẽ vòng vòng, Diệp Linh Sương cúi người đi tới, ôn nhu hỏi.

Nhũ mẫu Vương thị vội phúc thân hành lễ, thấy Hinh Quý tần khoát khoát tay mới lui qua một bên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn không hiểu quay lại, có chút khiếp đảm lui người về phía sau, cơ hồ rúc thành một đoàn, đồng thời lại có chút hiếu kỳ nhìn nàng chằm chằm. Nữ nhân hậu cung gặp hắn đều gọi hắn là Nhị Hoàng Tử, chỉ có mẫu phi và Hoa di trước kia mới gọi tên hắn là Minh Hiền, ngay cả phụ hoàng cũng chỉ gọi hắn là Hiền nhi.

Hắn rất thích Hoa di, mặc dù không biết vì sao trước kia muốn gọi nàng là mẫu hậu, nàng lại càng thích gọi thân mật là Hoa di, mẫu phi cũng đáp ứng. Nhưng sau đó mẫu phi nói Hoa di không về nữa, vì vậy hắn đã khóc thật lâu.

"Nhị Hoàng Tử, đây là Hình Quý tần nương nương của Trường Nhạc cung." Vương nữ mẫu một bên nhỏ giọng nhắc nhở. Nhị Hoàng Tử hiểu ý, ném gậy gỗ trong tay, đứng thẳng người cúi thấp đầu với Diệp Linh Sương. "Nhi thần tham kiến Hình Quý tần nương nương".

Vẫn khôn khéo như trước đây vậy, Diệp Linh Sương gật đầu cười một tiếng, sờ đầu hấn một cái, "Ngày mai thì phải bắt đầu đi học rồi, hôm nay nên chơi đùa nhiều một chút, còn chưa nói với ta mới vừa rồi Minh Hiền về cái gì?"

Tề Minh Hiền ngoe đầu nhìn nàng mấy lần, cảm thấy nữ nhân trước mắt không đáng ghét, mới toét miệng cười một tiếng, chỉ kiệt tác dưới đất, "Nhi thần vẽ bốn người, ở giữa là ta, bên trái là phụ hoàng, bên phải là mẫu phi, còn bên cạnh mẫu phi là Hoa di... là mẫu hậu". Tề Minh Hiền vội sửa lại, Hoa di từng nói trừ trong điện của mình, ở bên ngoài đều phải gọi nàng là mẫu hậu.

Diệp Linh Sương ngăn ra, dứt khoát đi tới nhìn kỹ, đại khái có thể nhìn ra hấn và mấy người kia, nhìn thấy cô gái ngoài cung, khoe miệng không khỏi nhếch một cái, nhưng lại mang theo mấy phần rùng mình, đưa chân từng chút một xóa đi thân hình của nữ tử kia.

Tề Minh Hiền không khỏi khẽ hô một tiếng, "Hình Quý tần sao lại xóa hình nhi thần về mẫu hậu?" Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận có chút hồng hồng.

Diệp Linh Sương cười nhạt với hấn một tiếng, "Ta vẽ lại cho Minh Hiền một cái khác được không?" Dứt lời, đã nhặt nửa cành cây khô vẽ trên đất.

Mất Tề Minh Hiền từng chút một trọn to, "Hình Quý tần vẽ thật giống, nhưng mẫu hậu sao lại không cười, lại còn xụ mặt?"

Trong bốn người hấn vẽ đều toét miệng cười, người trước mắt này lại có một bộ mặt không có biểu tình, nhìn có chút uy nghiêm.

"Là Hoàng Hậu, dĩ nhiên phải đoan trang uy nghiêm một chút". Diệp Linh Sương giải thích, "Minh Hiền là Hoàng Tử, sau này cũng phải thời thời khắc khắc chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, như vậy mới có thể giúp mẫu phi người nở mày nở mặt, phụ hoàng mới có thể càng thương yêu người".

"Nếu sau này nhi thần học giỏi, phụ hoàng sẽ tới thăm nhi thần nhiều hơn sao?" Tề Minh Hiền nháy mắt to nhìn nàng, mặt đầy mong đợi.

Diệp Linh Sương không hề dừng lại, gương mặt mới vừa lạnh lùng lại khẽ cười, "Dĩ nhiên rồi, từ ngày mai trở đi, Minh Hiền người phải học thật giỏi, lúc phụ hoàng kiểm tra bài tập phải đáp trôi chảy, nếu có thể làm được, phụ hoàng tự nhiên sẽ càng thích người".

Nghe lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Tề Minh Hiền nhất thời sáng rực rỡ, gật đầu mạnh, "Nhi thần hiểu rồi".

"Tốt lắm, tự mình chơi đi, qua hôm nay cũng không thể ham chơi nữa rồi, sau này ở trước mặt phụ hoàng người phải chú ý ngôn hành cử chỉ của mình hơn". Diệp Linh Sương vỗ một cái lên bả vai nhỏ của hấn, cười nháy mắt mấy cái với hấn, mới dần dần đi xa.

Vân Kiều một mực đi theo phía sau, trong lòng kinh ngạc vạn phần, rõ ràng đây là lần đầu Hình Quý tần gặp Nhị Hoàng Tử, vì sao lại có dáng vẻ hết sức thân mật, chẳng lẽ vừa mới kéo gần quan hệ với Cúc phi ở chính điện Trích Ngọc cung? Còn nữa, mới vừa rồi Hình Quý tần về Hoa Hoàng Hậu dưới đất, biểu tình kia thật có mấy phần giống với Hoa Lê Nguyệt đã chết.

Trước kia nàng ở trong cung của Hiền phi gây ngốc mấy ngày, cũng đã từng gặp Hoa Hoàng Hậu, hành vi cử chỉ quả thật đoan trang uy nghiêm, rất ít lộ ra vẻ mặt vui vẻ mà Nhị Hoàng Tử về lúc trước. Đây là trùng hợp hay như thế nào?

Vân Kiều ngẩng đầu nhìn Hình Quý tần phía trước một chút, may là nàng đã nhìn quen cách đối nhân xử thế nhưng cũng đoán không ra tính tình của Hình phi. Chủ tử vì sao tận lực đến gần Cúc phi? Chẳng lẽ lại đánh chủ ý lên người Nhị Hoàng Tử? Nhưng Nhị Hoàng Tử có khá hơn nữa rồi cuộc cũng không phải ruột thịt, làm sao trông cậy hấn sau này phát đạt rồi sẽ hiếu kính người?

Ngày kế, Đại Yến Đế đi Trích Ngọc cung, ngồi cùng bàn ăn với Cúc phi và Nhị Hoàng Tử Tề Minh Hiền. Bởi vì Đại Yến Đế cố ý phân phó không cần bày tiệc, nên Trích Ngọc Cung cũng không xem là náo nhiệt. Chẳng qua phi tần hậu cung đều sai người tặng lễ sinh thân cho Nhị Hoàng Tử, cứ như vậy cũng không quá vắng vẻ.

Tề Minh Hiền đi Thượng thư phòng, vái lạy Thái phó Cổ Mặc Ngân, hành lễ bái sư xong, từ đó liền theo Cổ Mặc Ngân giáo sư học tập một ít kiến thức căn bản. Mà Thư đồng của Hoàng tử là con trai của Lễ bộ Hữu thị lang lại do Đại Yến Đế tự mình chọn lựa, trông rất thông minh.

"Nương nương, những nương nương các cung khác đều đã tặng đồ cho Trích Ngọc cung, nương nương định như thế nào?" Mặc Nguyệt hỏi, có chút gấp gáp.

"Hiện giờ Hoàng Thượng đang ở Trích Ngọc cung, tặng lễ nhiều không tiện, chờ ngày mai lại nói". Diệp Linh Sương cũng không hoảng không gấp, khoan thai nói.

"Nhưng ngay cả Kỳ Quý phi của Đan Nguyệt cung cũng đã tặng đồ, nương nương đợi đến ngày mai thì có quá muộn hay không?" Mặc Nguyệt lại thêm một câu, định thuyết phục chủ tử từ nhà mình.

Bội Hoàn mặc dù buồn bực nhưng cũng không nhiều lời, ngược lại Vân Kiều thì cười tiếp một câu, "Mặc Nguyệt không cần cuống cuống, nương nương tự có quyết định".

"Lễ nhẹ tình ý nặng, các người không hiểu". Diệp Linh Sương cười nhạt, "Mặc Nguyệt, lấy thất vải lưu vân màu tím ra". Dứt lời đã tìm châm tuyến và cây kéo.

Mặc Nguyệt khó hiểu, chỉ đành làm theo, soi tìm dưới đáy rương trước đây Hoàng Thượng ban thưởng hồi lâu mới tìm được một thất vải lưu vân màu

tím, phẩm chất thượng hạng, Hình Quý tần đã dứt khoát thu vào, chưa từng dùng.

Cúc phi có bệnh, dĩ nhiên không thể thị tẩm, chẳng qua là vì sinh nhật của Nhị Hoàng Tử nên Đại Yến Đế dừng ở Trích Ngọc cung hồi lâu rồi cuối cùng cũng rời khỏi. Vì quá muộn nên cũng không tìm người thị tẩm, nghỉ ngơi một đêm ở Long Khuyết điện.

Chính điện Thần Hi cung.

"Hoàng Thượng thật đúng là thịnh sùng Cúc phi, Cúc phi không thể thị tẩm, hẳn liền bồi suốt ban ngày, tuy buổi tối không nghỉ ở Trích Ngọc cung nhưng cũng không sùng hạnh người khác". Gương mặt được Ngạn phi bảo dưỡng cực tốt lộ nụ cười hàm chứa đồ kỵ.

"Ngạn phi nương nương nên nghĩ thoáng một chút mới phải, những thứ có thứ không đó chỉ là hư ảo mà thôi". Một vị mặt mũi xinh đẹp ôn nhu đáp lời, cả người một bộ váy sa mỏng hoa nhỏ màu đỏ anh đào càng tôn lên vẻ diễm dúa lỏe loẹt.

Ngạn phi nhàn nhạt liếc nàng một cái, "Nếu bốn cung không nhìn ra thì sao chịu được những thứ như hồ ly tinh Kỳ Quý phi kia độc bá Hoàng Thượng. Nam nhân nào không thích đồ tươi mới, hiện giờ dung nhan bốn cung không còn nữa, Hoàng Thượng cũng ít tới Thần Hi cung của bốn cung rồi".

"Ngạn phi nương nương nói gì vậy, nếu trong lòng Hoàng Thượng không có nương nương, sao lại để cho đại nhân làm Nội thị vệ Tổng thống tướng quân, tiếp nhận vị trí của Mạnh đại nhân. Hôm nay nương nương vẫn phong hoa tuyệt đại, ngay cả muội muội nhìn thấy cũng không nhịn được nhìn thêm mấy lần". Nữ nhân kiều mị khẽ cười nói.

"Xem cái miệng này của ngươi thật ngọt, bốn cung thế nào cũng không cảm thấy đáng vẽ của ngươi kém hơn Kỳ Quý phi, bất quá thân thể hơi kém một chút, ngày sau đi theo bốn cung không thiếu cơ hội được gặp Hoàng Thượng".

Ngạn phi đánh giá nàng, câu môi nói. Nghĩ tới cái gì, mày nhỏ hơi nhướn, "Nếu không phải do thân thể Hình Quý tần kém, thì cũng không như thường là một chính tam phẩm Quý tần rồi, ngươi mau tranh thủ nhiều hơn, nhất định sẽ vượt qua Hình Quý tần kia, nếu không được cũng có thể ngồi ngang hàng với nàng ta".

"Đa tạ Ngạn phi nương nương chỉ điểm, muội muội ngày sau nhất định không phụ kỳ vọng". Nữ tử yêu kiều xá một cái, nói cảm ơn.

Ngạn phi khẽ gật đầu, "Mấy ngày gần đây ngươi bớt đi Thần Hi cung của bốn cung đi, trước đây bốn cung ít giao du với bên ngoài, Kỳ Quý phi cũng không để bốn cung vào trong mắt. Hôm nay phụ thân của bốn cung ngồi lên chức Nội thị vệ Tổng thống tướng quân, nhân tuyến của Kỳ Quý phi sợ cũng đi theo".

Nữ tử sững sốt một chút, cúi đầu nói: "Ngạn phi tỷ tỷ yên tâm, muội sau này sẽ cẩn thận một chút".

"Ngươi yên tâm đi, sau này nhất định không thiếu chỗ tốt của ngươi, nếu trong điện có thiếu cái gì thì chỉ cần nói với Xuân Đào, đến lúc đó nói với Nội vụ phủ một chút, đồ sẽ được đưa qua".

"Ngạn phi tỷ nhiều lần chiếu cố, muội cảm tạ rất nhiều, không dám đòi hỏi gì nữa". Nữ tử cười nói.

Đợi cho nữ nhân kia đi xa, trên mặt Ngạn phi lộ vẻ giễu cợt nhìn bóng người diễm dúa lỏe loẹt phía xa. "Xuân Đào, Liễu Tài nhân nếu cần gì, nhớ kịp thời đưa qua". Ngạn phi thờ ơ nói.

"Nô tỳ hiểu". Cung nữ Xuân Đào đứng một bên cúi đầu đáp. Cũng chỉ là một Tài nhân cấp thấp lục phẩm, cho dù tài mạo bất phàm thì cũng bị mai một trong hậu cung, ngay cả trác điện Đông Tây cũng không được ở.

Nếu không phải Ngạn phi nhìn trúng tài mạo muốn thu dùng, cần gì phải chú ý nàng ta! Chỉ là không nghĩ tới mới qua mấy tháng, Hoàng Thượng lại không để ý tới nàng ta nữa, không khỏi làm Ngạn phi hoài nghi mình đã đặt cược sai chỗ rồi. Ngược lại vẫn là vị kia ở Thúy Hà điện quả thực trèo nhanh, cùng với Liễu Tài nhân này có thể nói là ngày càng cách biệt.

"Nha đầu Du nhi kia lại nháo ở nơi nào rồi, sao không thấy nàng tới thỉnh an bốn cung?" Sắc mặt Ngạn phi có chút không vui, ban đầu nếu là nam hài thì hoàn cảnh hiện giờ nhất định đã khác, trong tiềm thức vẫn là không quá thích đối với vị Đại công chúa Tề Nhục Du.

"Hồi nương nương, tối qua tiểu công chúa la hét muốn Quế ma ma kể chuyện, ngủ trễ một chút, cho nên sáng nay không thể thức dậy đúng giờ". Xuân Đào nhỏ giọng nói.

"Thì ra là như vậy, Xuân Đào, một lát nữa đòi Quế ma ma đó đi." Mặt Ngạn phi trầm xuống, lạnh lùng nói. Xuân Đào đã thành thói quen trả lời: "Lát nữa nô tỳ đi Nội vụ phủ tìm một người tài giỏi tới".

Ngạn phi rảnh rồi thích nhất là uống trà, câu môi cười một tiếng. Hôm nay Kỳ Quý phi độc quyền hậu cung, nàng không..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hai người nói chuyện

Edit: Ngọc Hiền Tàn

Beta: Thiên phi

Hôm sau là sinh thần của Nhị Hoàng Tử, Diệp Linh Suong và Vân Kiều cùng đi tới Tích Ngọc cung, thấy Diệp Linh Suong đưa tặng một đôi giày thêu màu tím tinh xảo, trông rất đẹp mắt. Hai mắt Cúc Phi đột nhiên sáng rõ, vội vàng tiếp nhận đôi giày nhỏ, cẩn thận đánh giá một chút.

"Đôi giày này được làm thật là tinh xảo, kích cỡ cũng vừa đúng." Cúc Phi cười nói, đối với đôi giày nhỏ có thể nói là yêu thích không muốn rời tay. Nhớ tới Hinh Quý tần hôm trước mới biết sinh nhật Nhị Hoàng Tử, đôi giày nhỏ này cũng là vừa mới làm ra, chỉ phần tâm ý này cũng đủ khiến cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Muội muội nghĩ, không có thứ gì quá tốt tặng cho Nhị Hoàng Tử, chỉ có tú công cũng không tệ lắm, đành làm một đôi giày nhỏ, Cúc Phi tỷ tỷ thích như vậy, Nhị Hoàng Tử nhất định cũng rất vui mừng." Diệp Linh Suong nói tiếp.

"Hinh Quý tần có tâm, lần trước muội muội ghi lại phương thuốc, bản cung đã dựa theo phương thuốc kia để cho phòng bếp nhỏ làm một ít canh mã thầy bách hợp. Sau khi ăn quả thật buổi tối đã ít ho hơn trước, bản cung vẫn phải cảm tạ muội muội."

Cúc Phi vui vẻ nói, đặt đôi giày nhỏ sang một bên, đột nhiên đôi mắt kia khẽ con lên, hỏi Diệp Linh Suong: "Muội muội, cách thức thêu này nhìn qua rất quen, muội muội học với người nào vậy?"

Đôi mắt Diệp Linh Suong sụp xuống, cười nói: "Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài cách thêu này, chẳng qua cách thêu này học từ mama dạy thêu trong phủ trước kia thôi."

"Nghe nói muội muội là người Minh Vũ quốc?" Ánh mắt Cúc Phi mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, nàng không tra khỏi Tích Ngọc cung không có nghĩa là nàng không biết. Địch quốc đưa tới một nữ nhân có thể leo lên vị trí chính tam phẩm Quý tần, hoặc là được Hoàng Thượng quá sủng ái, hoặc là bản lĩnh của người này không nhỏ.

Tuy rằng mấy ngày gần đây gặp Hinh Quý tần, thấy ngôn ngữ cử chỉ của nàng cũng không giống như nữ nhân có tâm kế ác độc, nhưng nhiều năm nay nàng đã có thói quen cẩn thận, cũng chỉ là cùng nàng quen biết sơ sơ, không có hiểu biết sâu sắc.

"Nếu tỷ tỷ đã muốn biết, muội muội cũng không dám giấu diếm. Muội muội vốn là con gái của Trấn Quan Tướng Quân người Minh Vũ quốc, nếu không phải quốc quân của Minh Vũ quốc nghe lời gièm pha mà tấn công Đại Yến quốc, muội muội sao lại bị phụ thân làm gương chấp tay dâng tới đây." Nghĩ vậy, khóe miệng Diệp Linh Suong khẽ cong lên, thật ra trong lòng còn có chút đắc ý.

Chẳng qua khi tiến cung thân phận có thấp một chút, nhưng nàng có thể ở lại Hậu cung của Đại Yến quốc, Trấn Quan tướng quân kia cũng nên nói tiếng cảm tạ với nàng. Tuy vậy khóe miệng Diệp Linh Suong vẫn cong lên nụ cười trào phúng.

Tìm Cúc Phi khẽ thất lại, thế nhưng lại cảm thấy nữ tử trước mắt có chút đáng thương, bị chính tay phụ thân mình dâng lên, trong lòng nàng làm sao có thể dễ chịu? Chẳng qua tướng quân kia chiến bại tất nhiên không thể chiếm được lợi thế gì, nếu không bày tỏ thành ý với Hoàng Thượng một chút, về sau địa vị chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Các triều thần trong nước từ các triều đại tới nay có ai không phải như vậy, đều là vì lợi ích của mình.

Mặc dù lúc trước Hoa Lê Nguyệt nghĩ mọi cách để không phải vào cung, nhưng tất cả đều không do nàng quyết định, ý chỉ của Thái Hậu có thể kháng sao? Hoa Lê Nguyệt vì gia tộc của mình mà tìm mọi cách tốt, mọi hành vi cử chỉ của Hoàng Hậu đều không thể soi mói, ngay cả Thái Hậu cũng vô cùng yêu thích nàng, nhưng không thể ngờ tới sau này lại.....

Cúc Phi không khỏi thờ dãi một hơi, muốn nàng tin rằng Hoa bá bá thông đồng với địch quốc là không thể, tính tình Hoa bá bá ngày thường vốn ngay thẳng, cũng đắc tội với không ít quyền thần, nếu có người muốn hại, cũng khó lòng đề phòng. Nhưng mà, nàng vẫn oán hận, vì sao Đại Yến Đế dễ dàng tin lời gièm pha, mà không điều tra kỹ, điều đó không giống với tác phong làm việc trước kia của hần.

Vừa mới bắt đầu Cúc Phi cũng không hiểu rõ, qua một năm dần dần nàng cũng hiểu được chút ít, trong lòng tràn đầy lạnh lẽo.

Tất cả chẳng qua là vì công cao trấn chủ mà thôi. Lúc trước Hoa lão tướng quân cũng không ủng hộ Tề Thiên Hữu làm hoàng đế, tuy rằng sau này Tề Thiên Trạch không thể lên làm Hoàng Thượng, Tề Thiên Hữu vẫn có lòng che chở, phong hần làm Tây Nhạc Vương, được hưởng đất phong của chính mình. Nhưng mà nếu không thể nhờ cái đình trong mắt, làm sao Đại Yến Đế có thể yên tâm, thấy Hoa lão tướng quân đánh thắng trận, uy vọng trong lòng dân chúng ngày càng cao. Cho dù Hoa Lê Nguyệt có là người đứng đầu Hậu cung, nhưng Hoa lão tướng quân vẫn là một người thẳng tính, Đại Yến Đế không thể không hoài nghi hần có dã tâm. Vừa vặn tìm được tội danh thông đồng với địch đủ để diệt cửu tộc, làm cho hần xây dựng được uy vọng trong lòng dân chúng. Đại Yến Đế quả thật rất ngoan độc!

"Tỷ tỷ, ngươi nghĩ gì vậy?" Thấy tâm tư Cúc Phi bay xa, Diệp Linh Suong nhẹ giọng hỏi một câu. Cúc Phi chớp mắt, cười nhìn nàng: "Không có gì, chỉ là đúng lúc ta nhớ tới một người bạn cũ. Tuy rằng thân phận của Hinh Quý tần này không cao lắm, nhưng Hoàng Thượng vẫn rất sủng ái muội muội, nếu không chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi làm sao muội muội có thể lên được tới vị trí Quý tần."

Nghe thấy lời này, Diệp Linh Suong chăm chú nhìn nàng ta, làm cho người ta không khỏi e sợ. Cúc Phi khó hiểu nhíu mày, nhìn lại nàng: "Vừa rồi có lời nào không ổn sao?"

Diệp Linh Suong đột nhiên cười nói: "Trước mặt tỷ tỷ, muội muội luôn thật tình đối đãi, nhưng Cúc Phi tỷ tỷ có vẻ như lúc nào cũng đề phòng muội muội, thật sự làm cho trái tim muội muội lạnh lẽo."

Ánh mắt Cúc Phi hơi lóe, cười nhẹ nói: "Hình Quý tần nói đùa, tất nhiên bản cung thật lòng đối đãi với muội muội."

"Tỷ tỷ ở Hậu cung này ngày người đã lâu, sao có thể nói ra lời vừa rồi, sủng ái của Hoàng Thượng có thể được bao lâu, chẳng lẽ tỷ tỷ còn không hiểu rõ hơn so với muội muội sao? Trong mắt Hoàng Thượng chỉ có giang sơn Đại Yên quốc của hắn mà thôi, mỹ nữ như mây, trong Hậu cung này chẳng qua cũng chỉ làm nền, có cũng được mà không có cũng không sao. Vốn dĩ chỉ là công cụ giải tỏa áp lực, muội muội cũng không trông cậy vào Hoàng Thượng có thể sủng ái ta bao lâu. Nay muội muội thật lòng đối đãi với Cúc Phi tỷ tỷ, sẽ không giấu giếm điều gì trong lòng, nếu muội nhìn sai người, cũng sẽ tự mình chịu tội!" Diệp Linh Suong chăm chú nhìn khuôn mặt của nàng ta nói.

"Lớn mặt! Hoàng Thượng sao có thể để một Quý tần nhỏ nhỏ như ngươi có thể xen vào, quả nhiên là gan lớn hơn trời!" Sắc mặt Cúc Phi ửng đỏ vì tức giận, hai mắt trừng lên, nổi giận nói, sau câu nói này nhất thời ho mạnh.

Linh Ngọc và Vân Kiều ở ngoài hậu điện bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng ho lớn này, sắc mặt đồng thời biến đổi.

"Nương nương, bệnh ho của ngài lại tái phát sao? Có muốn nô tỳ đi vào hầu hạ không?" Linh Ngọc ở ngoài cửa vội vàng hỏi.

Vài tiếng ho khan từ từ dừng lại, mới nghe thấy mệnh lệnh mang vài phần tức giận của Cúc Phi truyền tới: "Bản cung không sao, không cần đi vào."

Diệp Linh Suong giúp Cúc Phi vuốt lưng, lại giúp nàng nhuận khí một chút, trên mặt không khỏi mang theo vài phần hối hận.

"Là muội muội nhất thời lỡ lời, Cúc Phi chớ trách."

Cúc Phi tựa thân mình vào đầu giường, sâu kín nhìn nàng, khẽ thở dài một hơi, khẽ miệng chậm rãi nở một nụ cười chua xót: "Thôi thôi, vừa rồi là bản cung thất thố. Chỉ là, là gan Hình Quý tần cũng rất lớn."

"Cúc Phi tỷ vẫn mong nhớ Hoàng Thượng sao? Nếu không vì sao lại phản ứng mạnh như vậy?" Diệp Linh Suong nhìn thẳng nàng nói.

"Ngươi....." Cúc Phi hơi nheo mắt, trong bất đắc dĩ lại có nhiều hơn vài phần thoải mái: "Vì sao phải đau khổ như vậy, dù trong lòng bản cung có hận, cũng là chuyện đã qua, lòng này đã sớm chết rồi, còn nhắc tới chuyện đó làm gì?"

"Là Cúc Phi tỷ tỷ vẫn không thể buông bỏ, hôm nay muội muội chỉ làm cho tỷ tỷ thấy rõ thôi, Hoàng Thượng cũng sẽ không lãng phí tình cảm cho một nữ tử nơi Hậu cung, bao gồm cả tỷ tỷ." Nếu không phải vì lời nói lúc trước, lời nói của Hình Quý tần hiện tại có thể làm cho người ta cảm thấy một phi được sủng ái đang cười nhạo Cúc Phi đã thất sủng.

Ánh mắt chân thành tha thiết của nữ tử trước mắt làm cho Cúc Phi cười ha ha: "Bản cung không hiểu, vì sao ngươi nhất định phải làm cho bản cung thấy rõ điều này."

Thật ra không cần người trước mặt này nói, nàng cũng đã hiểu rõ từ lâu. Lúc trước nàng chỉ được sủng ái nhất thời, Hoàng Thượng cũng không vì nàng đang trong thời kỳ mang thai mà không sủng hạnh phi tần khác, nàng vốn tưởng rằng Hoàng Thượng đối với mình có chút đặc biệt, sau này mới biết chẳng qua cũng giống như những nữ nhân khác mà thôi.

"Bây giờ Cúc Phi tỷ tỷ vẫn còn đau lòng sao?" Diệp Linh Suong đột nhiên hỏi.

Cúc Phi kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu sau khẽ cười, nụ cười có chút tái nhợt: "Việc này đối với bản cung đã sớm nhạt nhẽo, nay bản cung không cầu xin điều gì, chỉ mong Minh Hiền có thể bình an lớn lên, cuộc đời này đối với ta thế là đủ."

"Sẽ giống với Tây Nhạc Vương gia sao?" Diệp Linh Suong không chút để ý nói một câu khiến cho sắc mặt Cúc Phi đại biến.

Tây Nhạc Vương đoạt vị thất bại, nói dễ nghe một chút, là được Đại Yên Đế phong vương, có đất phong của mình, nói thực tế một chút, chính là giam giữ. Các tướng sĩ đóng quân ở xung quanh đều là người của Hoàng Đế, trải rộng khắp nơi, chỉ cần gió thổi cỏ lay, sợ rằng cái đầu kia của Tây Nhạc Vương cũng không giữ được, như vậy cùng một tù nhân có gì khác nhau, chẳng qua chỉ là phạm vi hoạt động lớn hơn một chút thôi.

Sắc mặt Cúc Phi hơi trắng, nhưng vẫn cười nhẹ nói: "Chỉ cần có thể sống là tốt rồi."

"Tỷ tỷ có thể nghĩ như thế cũng tốt, chỉ không biết về sau Hoàng tử sẽ trở nên như thế nào, có thể có phần trí tuệ và nhân từ này của Hoàng Thượng hay không." Diệp Linh Suong thuận miệng nói, nhìn canh giờ ngoài cửa sổ, cười nói: "Bây giờ đã là buổi trưa, muội muội cũng nên trở về dùng bữa, bây giờ Nhị Hoàng Tử cũng đang học hành cực khổ, tỷ tỷ cũng nên gọi thị vệ tới đưa cơm."

Cúc Phi vốn đang cúi đầu suy nghĩ, nghe thấy lời này, lo lắng nói: "Cũng không biết Minh Hiền có ăn quen đồ ăn phòng bếp nhỏ của thượng thư phòng làm hay không."

"Nếu tỷ tỷ lo lắng thì để Linh Ngọc mang đồ ăn qua đó là được, nhất định Hoàng Thượng sẽ không ngăn cản." Diệp Linh Suong cười haha nói.

Thượng thư phòng cách Thương Loan điện cũng không xa, cũng là vì muốn Hoàng Thượng có thể tùy thời kiểm tra.

Hiện nay nhị hoàng tử còn nhỏ, cũng chỉ học một ít thi thư lễ nghi, kỳ xạ vẫn phải chờ một, hai năm nữa lớn hơn, tay chân dài hơn một chút. Đồ ăn sáng

và ngọc thiện sẽ dùng ở Thượng Thư phòng, buổi tối sẽ trở về Tích Ngọc cung dùng bữa với Cúc Phi. Nhị Hoàng Tử vào Thượng Thư phòng đọc sách, sau đó không lâu sẽ tới Trọng Thanh cung, đến lúc đó số lần Cúc Phi thấy hắn cũng sẽ ít đi.

Cúc Phi thoáng do dự: "Thượng Thư phòng là nơi bàn chính sự, người của Hậu cung đến đó có chút không ổn."

"Đội Hoàng Thượng hạ chỉ cho Nhị Hoàng Tử chuyển tới Trọng Thanh cung, lúc đó cơ hội để tỷ tỷ nhìn thấy Nhị Hoàng Tử càng ít." Diệp Linh Sương suy nghĩ, sau đó nói: "Chỉ bằng lần sau tỷ tỷ nói với Hoàng Thượng một câu, đồ ăn sáng và ngọc thiện đều để Linh Ngọc đưa tới."

Lần sau? Sắc mặt Cúc Phi âm trầm, lần sau là khi nào?

Không còn băn khoăn nữa, Cúc Phi phân phó cho phòng bếp nhỏ làm vài món ngày thường Nhị Hoàng Tử thích ăn nhất, để Linh Ngọc đưa tới. Diệp Linh Sương thì trở về Trường Nhạc cung.

Cúc Phi nhìn bóng dáng Diệp Linh Sương dần biến mất, ánh mắt từ từ nhìn xa xa.

Hình Quý tần này rốt cuộc là thật lòng hay giả ý, nói nàng giả ý nhưng lại lộ ra suy nghĩ thật của mình, nói nàng thật lòng, nhưng mỗi câu đều mang theo mục đích nào đó....Cứ như vậy khiến người ta không đoán ra, về sau nên đối đãi với nàng như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Hoàng thượng tức giận

Edit: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

Diệp Linh Sương thường cùng vị ở Tích Ngọc cung qua lại, có khi còn ở chỗ này dùng bữa, thường xuyên qua lại như vậy làm cho Nhị Hoàng tử gặp nàng nhiều hơn, cũng từ từ thích Hình Quý tần. Hơn nữa mỗi lần nàng đến đều mang theo thức ăn ngon đến, vì vậy Nhị Hoàng tử lại càng thích nàng.

Vào ban ngày, Linh Ngọc đều đích thân đi thư phòng đưa cơm cho Nhị Hoàng tử, có khi lại mang nhiều hơn một phần cho Thái phó Cổ Mặc Ngân. Tình cờ gặp lúc Linh Ngọc không tự đi được, Vân Kiều liền đi đưa thay nàng ta.

Còn chưa đến cửa thư phòng, Vân Kiều ở phía xa xa đã nghe được tiếng đọc sách của Nhị Hoàng tử. Đứng ở bên ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa rồi thấp giọng gọi liền nghe được âm thanh nam tử trong trẻo như tiếng suối: "Vào đi."

Cổ Mặc Ngân cúi đầu đọc sách, đuôi mắt liếc nhìn, vừa thấy là Vân Kiều không khỏi ngẩng đầu lên, cười nhạt: "Hôm nay lại là người đến đưa cơm sao?"

Vân Kiều cúi đầu cung kính đáp: "Linh Ngọc tỷ tỷ tình cờ có việc, vì vậy Hình Quý tần cho nô tỳ tới giúp."

Nhìn thấy cung nữ bên cạnh Hình Quý tần đến đưa đồ ăn, Nhị Hoàng tử không nhịn được liền hỏi: "Mẫu phi cùng Hình Quý tần nương nương lại mang cái gì ngon tới?"

Cổ Mặc Ngân nhíu mày, nhìn Nhị Hoàng tử: "Vừa rồi mới dạy lễ nghi Điện hạ, hiện tại quên rồi sao?"

"Thái phó, Minh Hiền biết sai." Nhị Hoàng tử liền nhận lỗi, vội vàng cúi đầu viết chữ, nhìn sang mấy quyển sách bày trên bàn, học được một câu liền viết lại một câu. Trong lòng nghĩ thầm: Thái phó cùng Phụ hoàng quả thực không phân cao thấp, thời điểm mất hứng đều làm cho người ta toàn thân rét run.

"Thôi, dùng cơm trưa trước đi, Thiên tự văn* này đợi lát nữa lại chép tiếp." Giả Mặc Ngẩn nói.

*Thiên tự văn: sách vỡ lòng thường dùng cho Hoàng tử học tập

Nghe Thái phó nói như vậy, Vân Kiều mới lấy thức ăn ra, lại lấy thêm mấy khối quế hoa cao.

"Thái phó, ngài cũng có phần." Vân Kiều lại lấy ra một phần khác bày trên bàn, cúi đầu nói: "Nương nương nói Thái phó và Nhị Hoàng tử cần ăn nhiều đồ thanh mát, những món này đều giúp người hạ nhiệt cơ thể."

Chờ sắp xếp món ăn đầy đủ, Cổ Mặc Ngân nhìn lại không khỏi cười một tiếng, tất cả đều là món làm từ hoa quế. Hoa quế cao, hoa quế ngào đường, súp hoa quế tím, hoa quế cao lạnh, bánh hoa quế. Dù hoa quế có thể thanh trừ nhiệt khí, nhưng có nhất thiết phải ăn nhiều như vậy không?

"Chủ từ nhà người phân phó theo sách nấu ăn sao?" Cổ Mặc Ngân cầm khối hoa quế cao lên cắn một ngụm, dường như không còn đếm xỉa đến câu hỏi vừa này.

"Đây là Cúc phi nương nương chuẩn bị những món mà Nhị Hoàng tử thích ăn nhất nhưng lại không biết Thái phó thích những gì. Hình Quý tần nói gần đây Thái phó cùng Nhị Hoàng tử dễ nổi giận, cần ăn đồ thanh mát nhiều hơn. Cúc phi nương nương nghe theo lời đề nghị của Hình Quý tần mà phân phó đưa những thứ này đến." Vân Kiều chậm rãi đáp.

Cổ Mặc Ngân không khỏi cười một tiếng, đem khối hoa quả cao còn sót lại ăn sạch, nhai vài cái liền nuốt xuống: "Chủ tử nhà ngươi thật thấu hiểu lòng người, còn hiểu được mấy hôm nay ta tức giận." Cổ Mặc Ngân từ nhỏ đã thông minh, tuy rằng thích đọc sách nhưng cũng không ít lần bị phu tử trách phạt. Hiện tại Đại Yến Đế đề y làm Thái phó của Nhị Hoàng tử, dạy hần thi thư lễ nghi, hần có thân phận Hoàng tử như vậy, khiến trách quá nặng thì không thích đáng, nhưng không khiến trách thì sợ hần không nên người. Nhất thời, trong lòng Cổ Mặc Ngân tụ lại một ngụm khí, phun không được nuốt cũng không xong, cứ như vậy dần dần cả người trở nên nóng nảy, khó chịu.

"Chủ tử còn nói, nếu Thái phó cảm thấy không thoải mái thì nên uống trà hoa lai để nâng cao tinh thần. Đây là một ít trà do Hình Quý tần tự chế, đã đưa cho Cúc phi nương nương một phần, còn lại một ít đưa đến cho đại nhân." Vân Kiều từ trong hộp thức ăn lấy ra một bao hoa lai được gói kỹ để lên bàn.

Cổ Mặc Ngân cầm bao hoa lai được gói kỹ xem một hồi, khoe miệng cười cười: "Nương nương nhà ngươi không phân phó chuyện gì nữa sao?"

Vân Kiều thoáng dừng lại, thấp giọng nói: "Hình Quý tần nói đại nhân nên dập tắt hỏa khí, như vậy Nhị Hoàng tử có lẽ sẽ tốt hơn."

Cổ Mặc Ngân nghe vậy hơi ngần ngại, sau đó lập tức hiểu vấn đề, thì ra là sợ y "ngược đãi" Nhị Hoàng tử sao?

"Quan hệ của nương nương nhà ngươi với Cúc phi nương nương thật sự không tầm thường." Cổ Mặc Ngân cười nói một câu mang theo ý vị thâm trường.

"Trong cung tình người âm lạnh khó đoán, không dễ tìm được một tri âm tri kỷ." Vân Kiều trả lời.

"Không chỉ chủ tử nhà ngươi, mà ngay cả ngươi cũng là một kẻ thấu tình đạt lý." Cổ Mặc Ngân không khỏi nhìn nàng thêm vài lần.

"Đại nhân quá khen rồi."

Chờ hai người dùng bữa xong, Vân Kiều mới dọn dẹp mọi thứ ổn thỏa rồi trở về, Cổ Mặc Ngân vuốt vuốt bọc hoa lai trong tay, ánh mắt tĩnh mịch.

Từ lúc Hiền phi bị biếm lãnh cung, danh tiếng của Kỳ Quý phi cũng ngày càng cao. Nhưng vào thời điểm này, Quan Tiệp dư lại làm ra chuyện ngu xuẩn khiến Đại Yến Đế nổi trận lôi đình.

Quan Tiệp dư ngày nhớ đêm mong Đại Yến Đế thật lâu, cuối cùng cũng đợi được lúc hần sủng hạnh nàng ta. Đương nhiên trong lòng vạn phần mừng rỡ nhưng nhớ tới lời dằn dò lúc trước của Kỳ Quý phi, nhất thời liền suy nghĩ vài chuyện.

"Quan Tiệp dư, có phải ngày thường trầm quá mức dung túng ngươi nên ngươi mới dám dùng thứ này để đối phó trẫm?" Đại Yến Đế lạnh lùng cúi mắt nhìn nàng, đem lư hương còn sót lại một ít hương liệu ném tới trước mặt nàng. Trên mặt đã không còn ửng hồng như lúc này mà lại càng đỏ thêm vì tức giận.

Quần áo Quan Tiệp dư có chút không chỉnh tề, nàng ta cố ý mặc một bộ váy lụa mỏng để lộ bờ vai, thậm chí còn không che hết một mảnh xuân quang trước ngực, khiến cho người ta mơ màng vô hạn. Chỉ là lúc này con ngươi nhuốm màu tình dục của Đại Yến Đế đã bị bao trùm bởi sự tức giận và chán ghét.

Thấy chuyện bại lộ, trong lòng Quan Tiệp dư vô cùng sợ hãi, vội vàng quỳ trên mặt đất: "Thiếp biết tội, cầu xin Hoàng Thượng bỏ qua lần này cho thiếp, về sau thiếp không dám nữa."

"Loại thủ đoạn hạ lưu này ngươi còn làm ra được thì chuyện có gì mà ngươi không dám làm?" Đại Yến Đế lạnh lùng nói.

Quan Tiệp dư ngày thường dù có can đảm thế nào thì giờ phút này cũng sợ đến run rẩy. Nếu thật sự bị Hoàng Thượng ghét bỏ, về sau khó có thể khiến hần cảm thấy hứng thú trở lại với mình. Điểm này Quan Tiệp dư hiểu rõ, trong lòng không khỏi càng kinh hoàng hơn.

"Xin Hoàng Thượng thứ tội, thiếp cũng chỉ bị ma quỷ ám ảnh mới làm như vậy, thiếp chỉ muốn khiến người yêu thiếp nhiều hơn một chút. Về sau thiếp nhất định không dám tái phạm nữa." Quan Tiệp dư liên tục cầu xin, trong mắt đã ngân ngấn nước.

"Mê hương kích tình này ngươi lấy từ đâu?" Đại Yến Đế như không nhìn thấy nàng ta đang run rẩy, nhàn nhạt hỏi.

"Là... lần trước mẫu thân thiếp mang từ ngoài cung vào. Thiếp biết sai rồi, cầu xin Hoàng Thượng thứ tội." Quan Tiệp dư thanh âm mang theo tiến nước nở. Nàng chỉ muốn Hoàng Thượng ở trên giường của nàng dùng mảnh hơn, như vậy khả năng mang thai sẽ cao hơn. Mà trong hậu cung chính là mẫu bằng tử quý, nếu sinh được con trai, trong cung lại thêm thêm một vị Hoàng tử, thân phận của nàng hiển nhiên sẽ cao hơn một bậc. Nàng nghĩ cho dù lúc ấy Hoàng Thượng có phát hiện ra vấn đề thì tâm trí cũng đã bị mê hương làm lung lạc, nhất định sẽ không so đo nhiều. Ai mà biết được hần lại chán ghét chuyện này như vậy chứ, ngay cả chạm vào nàng cũng không muốn. Sớm biết như vậy, có đánh chết nàng cũng sẽ không làm những chuyện vừa phí sức lại vừa không có kết quả tốt thế này.

"Lý Phúc Thăng." Đại Yến Đế tức giận quát.

Lý Phúc Thăng đứng chờ bên ngoài đã sớm phát giác tình huống trong điện có chút kì lạ, lại nghe Đại Yến Đế gọi nên vội vàng chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đại khái cũng hiểu được mấy phần. Quan Tiệp dư này quả thật là chán sống rồi, ngay cả Hoàng Thượng mà nàng ta cũng dám tính kế.

"Về sau không cho phép Quan Tiệp dư lui tới cùng người nhà của nàng ta, còn nữa, Quan Tiệp dư hành vi không ngay thẳng, giáng xuống thành Ngũ phẩm Sung viện." Dứt lời, Đại Yến Đế nổi giận đùng đùng phẩy tay áo rời đi, để lại Quan Tiệp dư ngồi ngơ ngác ở đó, ánh mắt thất thần. Vốn đang tính làm cách nào để bỏ lên phân vị cao hơn, nhưng thoáng cái đã bị giáng xuống bốn bậc, chuyện này đúng thật là đang đánh thẳng vào mặt Quan Tiệp dư mà.

Lý Phúc Thăng tưởng rằng trải qua chuyện này, Đại Yến Đế một thân lửa giận đã không còn tâm tư kia nữa, ai biết được hắn lại đi về phía đông, hướng thẳng đến Trường Nhạc cung.

Diệp Linh Sương những ngày gần đây yêu thích đọc sách nên ngủ muộn hơn so với bình thường, lúc Đại Yến Đế đến nàng vẫn còn thức. Đại Yến Đế cho cung nhân lui xuống, chỉ để lại một mình Lý Phúc Thăng hầu hạ, chính mình vội vàng đi vào trong điện của Hình Quý tần.

Bội Hoàn lưu lại gác đêm trong điện, đột nhiên thấy một bóng người vọt vào, đang muốn thét lên nhưng không ngờ người đó là Đại Yến Đế. Bị ánh mắt sắc bén của hắn liếc qua, nàng hoảng sợ vội vàng lui ra khỏi phòng.

"Hoàng Thượng, sao người lại tới đây?" Diệp Linh Sương nghe thấy động tĩnh quay đầu lại nhìn, hơi kinh hãi một chút,

còn chưa kịp hỏi xong đã bị Đại Yến Đế tiến đến ôm ngang người, sải bước lớn về phía giường.

Trong chốc lát quần áo hai người đã lộn xộn, Đại Yến Đế giật mấy mảnh vải đang che đậy trên người Diệp Linh Sương xuống, đem nàng lột sạch sẽ. Chính hắn cũng nhanh chóng cởi áo choàng cùng quần dài, đá đôi giày đang mang về phía sau, xoay người một cái liền lăn đến giữa giường, mạnh mẽ áp Diệp Linh Sương dưới thân. Hắn liên tục hôn lên thân thể nàng, hai tay xoa bóp eo nhỏ mềm mại, cự long kia của hắn vội vàng dựng thẳng lên, hô hấp trở nên nặng nề, hơi thở gấp gáp, hỗn loạn. Thấy nữ nhân dưới thân về mặt còn đang kinh ngạc cùng ngây ngốc liền hung hăng cắn lên cánh môi phần nộn của nàng, đồng thời dưới thân hơi dùng sức trêu ghẹo nàng một phen. Diệp Linh Sương không khỏi hô nhỏ một tiếng, bám vào cánh tay rắn chắc của hắn để chống đỡ thân mình, ngực phập phồng theo từng động tác điên cuồng mê người của hắn.

Đại Yến Đế nâng chân của nàng lên quán ngang hông hắn, động tác càng thêm mạnh mẽ, từng phát từng phát mãnh liệt chạm vào nàng, hắn gầm nhẹ theo từng đợt ra vào, Diệp Linh Sương cũng không nhịn được cúi đầu rên lên một tiếng. Bàn tay kia của hắn vẫn không quên đặt tại hai đỉnh tuyết phong của nàng mà vuốt ve, xoa nắn chúng đến biến dạng, ngẫu nhiên lại cúi xuống há miệng ngậm chặt nhũ hoa rồi mút vào, thanh âm vô cùng mập mờ. Bàn tay còn lại vuốt ve khe mông đầy đặn, dường như đang nâng niu trong tay.

Cũng không biết hôm nay Hoàng Thượng phát điên cái gì, muốn nàng thật nhiều lần, khiến cho nàng một thân mỗi một, đau nhức, chẳng muốn cử động thân thể làm việc gì.

Sau khi kết thúc, Đại Yến Đế vừa lòng thỏa mãn mà ôm chặt nàng vào trong ngực, thỉnh thoảng lại gặm cắn vùng gáy mềm mịn, trắng nõn của nàng một phen, bàn tay vẫn còn đặt ở eo thon mà vuốt ve qua lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Qua cầu rút ván

Editor: Nhiên Thực trần

Beta: Vy Tu nghi

Diệp Linh Sương rút cổ một cái, không hiểu vì sao Đại Yến Đế lại đột nhiên động dục như vậy, làm cho nàng đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn. Hiện tại thân thể thực sự cực kỳ mệt mỏi cho nên rất lười nhúc nhích. Nhưng khổ nỗi bàn tay xấu xa của hắn đang liên tục vuốt ve từ eo xuống vùng nhạy cảm của nàng.

"Hoàng Thượng, người đừng lộn xộn. Thiếp bị người làm cho mệt mỏi vô cùng, người có thể để cho thiếp nghỉ ngơi một lát được không?" Âm thanh có phần oán trách, Diệp Linh Sương khẽ nghiêng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt di chuyển tới cái tay không yên phận của hắn. Không cần nói hắn cũng biết ý tứ của ánh nhìn đó, liền dừng tay lại yên lặng trong chốc lát.

Đại Yến Đế cúi đầu cười ra tiếng, mắt hơi chớp chớp, có chút sung sướng nói: "Sao bây giờ lại không dậy nổi rồi, lúc nãy bộ dáng của người chả phải cực kỳ hưởng thụ sao." Dứt lời, bàn tay lại tiếp tục vuốt ve xuống thêm một chút nữa.

Diệp Linh Sương vội vàng khép hai chân lại, xấu hổ và giận dữ liếc mắt nhìn hắn, dứt khoát quay vào trong giường. Nhưng cơ thể còn chưa kịp quay đi thì đã bị cánh tay của nam nhân kia cản lại bắt quay trở về, giam cầm trong lòng ngực.

"Thật là không thể chịu nổi muốn trêu chọc tiểu nha đầu nhà ngươi, tốt lắm, trẫm không đùa ngươi nữa, đành phải đi ngủ thôi." Đại Yến Đế đem thân thể của nàng ôm vào ngực, nhìn nàng cười nói.

Lúc trước ở chỗ Quan Tiệp dư gặp chuyện không vui nhưng hiện tại đã tan thành mây khói, cảm thấy thật thoải mái. Thấy hắn sẽ không động tay động chân nữa, Diệp Linh Sương mới an tâm gối đầu lên cánh tay hắn, đôi mắt lấp lánh nhìn hắn.

"Nhìn trẫm như vậy làm gì, chẳng lẽ bộ dáng của trẫm khác mọi ngày sao?" Đại Yến Đế hôn lên trán nàng một cái, hỏi.

"Không, chỉ là thiếp cảm thấy Hoàng Thượng thật sự rất đẹp cho nên muốn nhìn thêm một chút thôi." Diệp Linh Sương cong môi lên, nhìn hắn chăm chăm.

Trong lòng Đại Yến Đế buồn cười, lúc này còn giận dữ hắn, lúc này ngược lại thật biết điều.

"Nhìn gì chứ, ngày sau sẽ cho ngươi nhìn thoải mái, cũng không phải sẽ không nhìn thấy trẫm nữa."

Nghe lời nói này, con ngươi Diệp Linh Sương sụp xuống, nụ cười không được tự nhiên: "Lúc nào có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, nhưng vẫn muốn nhìn nhiều hơn một chút."

Đại Yến Đế mỉm môi, nhất thời không biết nói gì. Trong một tháng này hắn ở lại Trường Nhạc cung hai ba lần. Quả thực, so với trước kia có ít hơn một chút. Khó trách khi nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện, nha đầu này lại tỏ ra kinh ngạc như thế, về sau có lẽ phải phá lệ thường xuyên tới đây hơn.

"Hoàng Thượng, vì sao lúc người tới đây không cho nô tài thông báo sớm một tiếng, như vậy thiếp cũng sớm chuẩn bị một chút. Người đến bất ngờ như vậy thiếp còn chưa kịp tắm rửa, đã bị Hoàng Thượng ngài lôi kéo làm... Làm chuyện này khiến cho thân thể của thiếp đầy mồ hôi." Hai người yên lặng một lát, đột nhiên Diệp Linh Sương dí dõm nói một câu oán trách đánh vỡ sự im lìm trong phòng. Lúc trước sau khi xong việc hai người sẽ tắm rửa một phen. Chỉ là bởi vì hôm nay Đại Yến Đế quá mức đứng đắn, mà canh giờ cũng đã muộn cũng không muốn huy động nhân lực.

"Không sao, trẫm không chê ngươi." Đại Yến Đế cười nói, khẽ sát vào cổ nàng ngửi một cái, "Mùi mồ hôi này cũng rất thơm." Dứt lời, lại tạo ra mấy dấu hôn hồng nhạt trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, hung hăng hút vài cái.

"Đừng, bần, một thân toàn mồ hôi."

"Ta đã nói là không chê ngươi mà." Lần theo tiếng cười, Đại Yến Đế lại hôn lên đôi môi nhỏ, một hồi mà vẫn không cảm thấy thoải mái muốn mút mãi.

Diệp Linh Sương bị hắn lấn qua lần lại một đêm không còn khí lực cùng hắn tái chiến, đành phải ngoan ngoãn mặc hắn mút lấy lưỡi mình lôi kéo một hồi. Lúc lâu sau nàng mới duỗi tay nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ôn nhu nói: "Đừng làm nữa, ngày mai người còn phải làm triều. Nếu như lúc trên triều đình không mình mình sẽ khiến các đại thần chê cười."

Giọng điệu này có chút giống như đang dỗ tiểu hài tử. Đại Yến Đế ha ha cười một tiếng, lại cảm thấy rất khoan khoái. Không tiếp tục trêu chọc nàng nữa, đặt cằm lên trên tóc của nàng, một lúc sau đã thấy hơi thở đều đều chìm vào giấc ngủ say.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng?" Diệp Linh Sương nhẹ giọng gọi đôi câu, thấy hắn không có phản ứng gì, nàng mới nhẹ nhàng lấy tay chân của hắn ra khỏi mình, lẩm bẩm: "Mặc dù gối đầu lên tay Hoàng Thượng rất thoải mái, nhưng ta thế này rất dễ bị sai cổ, cánh tay của người cũng rất dễ bị mỏi. Đến lúc đó chả phải là thần thiếp sai rồi sao."

Trong cung có ma ma dạy lễ nghi, họ dạy tư thế ngủ đoan chính cũng rất quan trọng. Chỉ là Diệp Linh Sương không biết vì sao khi Hoàng Thượng ở chỗ này, nàng liền không để ý gì đến lễ nghi cả. Nếu như chuyện này để truyền ra ngoài chắc chắn nàng sẽ bị mất đầu.

Đắp kín chăn cho hắn xong, Diệp Linh Sương vô ý thức quét nhìn Đại Yến Đế một cái. Nàng ngẩn ra, khoe miệng nâng lên một đường cong nhạt nhẽo, rồi rất nhanh biến mất không thấy gì nữa. Hai mắt sụp xuống, trong đêm tối phát ra ánh mắt âm u, nhưng rồi cũng bị lông mi dài kia buông xuống chặn lại hơn phân nửa.

Bỗng dưng nàng đến gần người đang ngủ say kia một chút, vươn tay ra vuốt ve hình dáng của hắn, ánh mắt nhìn hắn lại có một chút tham lam. Cái tay mảnh khảnh xẹt qua đôi mày kiếm, chiếc mũi cao, cái môi mông. Rồi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đẹp trai, tuấn đạt. Lúc này, hô hấp Đại Yến Đế có chút đục ngầu không yên khi nàng vuốt tới chóp mũi, hơi thở mang theo ấm áp. Đôi môi hồng ướt át của hắn làm nàng không kiềm chế được mà vươn tới hôn một cái, cuối cùng là lưỡi liếm nhẹ cái lên, mới hài lòng cười nhẹ một cái, xoay người lại ngủ.

Nhưng nàng không biết lúc mình xoay người lại, mi mắt của Đại Yến Đế khẽ động đậy, đôi mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, nghiêng người nhìn gò má nàng, ánh mắt dù tỉnh mịch nhưng lại không mất đi vẻ nhu hòa, nhìn nàng thật lâu.

Ngủ một giấc rồi dậy, Đại Yến Đế nhanh chóng rời đi, trước khi đi cũng không quên phân phó bọn cung nữ nô tài không được làm ồn khiến Hinh Quý tần tỉnh giấc, cho phép nàng ngủ thêm một chút, còn miễn cho nàng tới Đan Nguyệt cung thỉnh an.

Nhưng lúc trước Diệp Linh Sương đã dặn dò, Mặc Nguyệt nào dám không nghe theo. Bọn họ đi theo chủ tử thì phải nghe theo dặn dò của chủ tử, bất quá Hoàng Thượng chỉ thuận miệng phân phó như vậy thôi, nếu thực sự gọi Hinh Quý tần dậy thì sẽ trị tội các nàng hay sao?

Diệp Linh Sương tắm rửa thay đồ xong liền đi Đan Nguyệt cung thỉnh an. Dọc đường đi vô tình nghe được mấy lời đồn đại làm nàng giật mình.

Hôm qua trong lúc thị tẩm, Quan Tiệp dư đã chọc giận Hoàng Thượng, ngay lập tức bị giáng xuống thành tử nữ phẩm Sung viện. Cho nên lúc sau

Hoàng Thượng mới đột nhiên xuất hiện ở trong điện của nàng. Hóa ra là Hoàng Thượng từ nơi khác tức giận mới tới Trường Nhạc cung của nàng, khó trách muộn như vậy mà hấn còn đột nhiên xuất hiện như quý.

Khóe miệng Diệp Linh Sương khể cong, nàng còn chưa ra tay, Quan Tiệp dư đã không thể chờ đợi được mà chọc giận Hoàng Thượng, cũng không biết là vì chuyện gì nữa? Mặc dù nàng đã sớm biết Quan Tiệp dư là người không có đầu óc, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra tai họa, hoặc cũng bị người khác biến thành quân cờ. Nhưng nàng không ngờ rằng lại tới sớm như vậy.

Lúc Quan Tiệp dư đến Đan Nguyệt cung, trong phòng phi tần mỗi người một thái độ, nhưng tất cả đều là cười trên nỗi đau của người khác. Nhưng dù gì Quan Tiệp dư cũng là người của Kỳ Quý phi cho nên mọi người cũng không dám biểu lộ rõ ràng.

Lúc trước cách ăn mặc của Quan Tiệp dư rất ngăn nắp chỉnh tề, giờ phút này sắc mặt lại trắng bệch, khó coi đến cực điểm.

Mọi người tùy tiện nói chuyện vài câu rồi cáo từ Kỳ Quý phi trở về cung của mình. Kỳ Quý phi cũng không giữ các nàng lại, chỉ để Quan Tiệp dư lại nói chuyện.

Trước khi đi, Diệp Linh Sương nhìn lướt qua khuôn mặt của Kỳ Quý phi, khóe miệng mỉm cười. Kỳ Quý phi, lúc này người nên nghĩ tới việc đối quân cờ khác rồi.

Quan Tiệp dư chọc Hoàng Thượng nổi giận dù sao cũng là chuyện phát sinh từ đêm qua. Kỳ Quý phi cũng chỉ biết đại khái rằng Hoàng Thượng nổi giận dùng dùng rồi khỏi Dương Từ cung. Sau đó, không biết đã cho người đưa đám cung nữ thái giám của Dương Từ cung đi đâu. Cho đến sáng nay nghe Tú Trúc nói Đại Yến Đế đi ra từ Trường Nhạc cung, mới biết là đêm qua sau khi rời khỏi Dương Từ cung, Hoàng Thượng đi tìm Hình Quý tần.

Đến lúc phái người đi thăm dò chuyện của Quan Tiệp dư, thì lại nghe được tin tức nàng ta đã bị Hoàng Thượng giáng phân vị xuống thành từ ngũ phẩm Sung viện. Trong lòng Kỳ Quý phi hơi giật mình mà cũng rất tức giận, chắc chắn hôm nay Hoàng Thượng sẽ mang chuyện này thông báo cả hậu cung.

"Nói đi, rốt cuộc người đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì, chọc cho Hoàng Thượng nổi trận lôi đình, rời khỏi Dương Từ cung liền lập tức đi tới Trường Nhạc cung." Kỳ Quý phi ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt không tốt nhàn nhạt liếc nhìn Quan Tiệp dư.

Nghe Kỳ Quý phi hỏi như vậy, giờ phút này Quan Tiệp dư bất chấp tất cả, nhìn Kỳ Quý phi khóc thút thút nói: "Lúc trước tỷ tỷ có dặn dò muội muội làm gì đó để giữ được sự sủng ái của Hoàng Thượng. Muội muội hồ đồ cho nên đã lén cho tình mê dục vào lư hương ở trong điện. Không ngờ bị Hoàng Thượng phát hiện, lập tức nổi giận, liền trừng phạt muội muội..."

"Người thật sự hồ đồ quá mức rồi!" Không kịp để Quan Tiệp dư nói xong, Kỳ Quý phi chỉ ngón tay, bộ dáng như tiếc rằng luyện sắt không thể thành thép vậy. (Editor: chỗ này ý như kiểu là Kỳ Quý phi nâng đỡ Quan Tiệp dư để góp sức giúp nàng ta nhưng nào ngờ không thành công)

"Muội muội biết sai rồi, cầu xin Quý phi tỷ tỷ giúp muội muội lần này. Nếu Hoàng Thượng chán ghét muội muội, về sau sợ rằng sẽ không sủng hạnh muội muội nữa." Quan Tiệp dư ỳm khuất nói.

Kỳ Quý phi thoáng che giấu tức giận, có chút nhức đầu xoa xoa huyệt thái dương, lẩm bẩm: "Bản cung trông cậy vào người có thể leo lên được đến vị trí chủ một cung, không ngờ người lại hồ đồ làm ra loại chuyện như vậy, về sau bản cung còn dám trông cậy vào người cái gì?"

Quan Tiệp dư biết lần này mình đã làm ra việc ngu xuẩn. Nhưng nếu như Kỳ Quý phi không dẫn dụ nàng, làm cho nàng dần dần bắt đầu ngập ngừng tham vọng có thể đứng đầu một cung, không thì sao nàng lại cả gan nghĩ đến cái ý tưởng kia. Trong lòng Quan Tiệp dư có vài phần oán hận Kỳ Quý phi, nếu không vì như vậy, dù cho nàng không phải người đứng đầu một cung đi chăng nữa thì cũng là một Tiệp dư. Đợi đến lúc phụ thân lập được đại công, không chừng nàng còn có thể lập tức thăng lên hai cấp đến vị trí Thục viện, Thục nghi.

"Thôi thôi, về sau người tự mình giải quyết cho tốt đi, bản cung thực sự không giúp gì được cho người đâu." Giọng nói Kỳ Quý phi lãnh đạm đi vài phần.

Quan Tiệp dư giật mình nhìn nàng: "Tỷ tỷ như vậy là có ý gì?"

"Hiện nay người làm cho Hoàng Thượng chán ghét, về sau chắc chắn sẽ rất khó để người sủng ái lại. Bất qua bản cung cũng chỉ là một chính phi mà thôi, sao có thể quản được tâm tư của Hoàng Thượng. Nếu người muốn đến Trường Nhạc cung, bản cung có thể khuyên bảo người không được đi sao?" Về mặt Kỳ Quý phi bắt đầu dĩ nhiên.

Quan Tiệp dư lại cảm thấy vẻ mặt kia quá mức giả tạo. Bây giờ cảm thấy nàng vô dụng liền muốn đá văng nàng ra một góc sao? Từ trước đến nay biết rõ Kỳ Quý phi vốn là người nhẫn tâm, mà không ngờ rằng lại nhẫn tâm và ích kỷ đến như vậy.

"Kỳ Quý phi thật sự sẽ không giúp muội muội sao?" Quan Tiệp dư nhìn gương mặt tuyệt mỹ của nàng ta, trong lòng như có một tảng băng, lạnh đến thấu xương.

Kỳ Quý phi thở dài: "Bản cung thực sự cũng bất lực rồi. Tú Trúc, thay bản cung tiễn khách đi." Nàng ta nhìn lướt qua cung nữ Tú Trúc, ung dung nói.

"Quý phi tỷ tỷ giúp đỡ nói vài lời với Hoàng Thượng không được sao?" Bộ dáng ngạo mạn của Quan Tiệp dư lúc trước hiện tại đã không còn, nàng nhìn về phía Kỳ Quý phi ánh mắt hiện lên vài tia cầu xin. Trong Hậu cung, nữ nhân không được Hoàng Thượng sủng hạnh thì không là gì cả. Nàng không muốn trở thành một nữ nhân bị Hoàng Thượng vứt bỏ ở trong Hậu cung này đâu!

"Quan Sung viện, người tỉnh táo lại cho bản cung. Lúc này người dám làm loạn thì bản cung cũng không giúp được người. Hơn nữa, Hoàng Thượng cũng coi như là đã xử lý nhẹ chuyện này. Nếu xét theo cung quy, hành vi Quan Sung viện tính kể với đề vương, nhưng Hoàng Thượng chỉ giáng phẩm vị của

ngươi đã có thể xem là nhân từ rồi."

Lời nói của Kỳ Quý phi giống như là an ủi, nhưng trong lòng Quan Tiệp dư lại cảm thấy lạnh vô cùng. Chỉ vài khắc ngắn ngủi như vậy mà nữ nhân này đã sửa lại gọi nàng là Quan Sung viện, quả nhiên là không chút do dự qua cầu rút ván.

Quan Tiệp dư cũng biết nhiều lời vô ích, liền cúi chào Kỳ Quý phi rồi rời khỏi Đan Nguyệt cung, chỉ là trong tim nàng nổi oán hận dần dần chồng chất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Linh Sương có hỉ

Edit: Linh Quý Cơ

Beta: Nhã Quý Phi

Sau hôm đó, chuyện Quan tiệp dư bị biếm thành ngũ phẩm sung viện truyền tới các phi tần trong cung, về phần lý do, đại khái mọi người đều biết.

Ánh mắt nhìn Quan sung viện ít nhiều cũng không còn sự tôn kính ngày xưa, trong lòng chỉ nói: trong hậu cung này còn nhiều sung viện sung nghi mà.

Chẳng coi ai ra gì, nàng ta vẫn tự cho rằng bản thân mình còn là tiệp dư siêu phẩm có Kỳ quý phi là chỗ dựa chắc? Quan sung viện nhìn sắc mặt cười nhạo châm chọc của mọi người, hai tay nắm chặt thành quyền.

Những năm gần đây, nàng cũng làm không thiếu việc vì Kỳ quý phi, đặc biệt là xuất lực không nhỏ sau sự kiện Hoa Sau một năm trước.

Bằng không Hoa Sau mặc danh kỳ diệu mà chết, các nàng nghĩ vô số ánh mắt trong hậu cung này sẽ không biết nguyên do sao? Việc tham dự vào chuyện đó tất nhiên nàng sẽ không nói ra, chẳng lẽ Kỳ quý phi bắt được nhược điểm này nên mới không hề sợ hãi? Sự nhẫn tâm của Kỳ quý phi quả thật xứng với bộ mặt của nàng ta. Trong sườn điện Trường Nhạc cung. Bội Hoàn che miệng cười ha ha: "Nương nương xem, bộ dạng cao ngạo thường ngày của Quan sung viện kia, hiện tại còn không giống cái cây ụ rũ sao? Dù sao thì làm chuyện xấu nên bị vậy là xứng đáng." "Làm thế nào ngươi biết nàng ta làm chuyện xấu?" Diệp Linh Sương đảo mắt xem xét nàng ta một cái, cười nhẹ hỏi. "Chỉ là nô tỳ tự nhìn ra thôi." Bội Hoàn miệng lái nhai nói, chọc Vân Kiều và Mặc Nguyệt đứng một bên cười ra tiếng.

"Nương nương, Lý công công đến đây." Ngô Đoàn ngoài cửa bẩm báo.

Diệp Linh Sương thân nhiên cười: "Để Lý công công tiến vào nhanh đi." Mỗi lần được Đại Yến Đế sủng hạnh xong, dựa theo lệ thường của hậu cung thì tiếp theo phải uống bát thuốc bổ, trên danh nghĩa là vì Đại Yến Đế mà khai chi tán diệp.

Thuốc bổ này đương nhiên là dùng được liệu trân quý hầm chế thành, để đại nội tổng quản Lý Phúc Thăng tự mình đưa tới, chính mắt giám sát chúng phi tần uống.

Thời điểm mỗi khi đưa thuốc này tới là khi thính an xong và chuẩn bị dùng đồ ăn sáng, nghe nói lúc này là tốt nhất đối với thân thể.

Diệp Linh Sương nheo mắt lại, trong lòng lạnh lùng cười, không biết thuốc này rốt cuộc là thuốc bổ hay là thứ khác.

"Nô tài ra mắt Hinh quý tần." Lý Phúc Thăng thoáng hành lễ.

Trong tay tiểu thái giám phía sau đang dùng khay gỗ bưng một chén được với nước đen tuyền, đoan chính đứng một chỗ. "Lý công công chó đa lễ, mọi người đều biết nhau mà." Diệp Linh Sương cười.

"Mỗi lần đều làm phiền công công tự mình đưa tới chén thuốc này, không bằng về sau để cho Mặc Nguyệt đến chỗ ngươi lấy đi." Lý Phúc Thăng vội đáp: "Hinh quý tần khách khí rồi, đây là chức trách của nô tài, không dám có chút chậm trễ." Dứt lời, liền vẫy tay về hướng tiểu thái giám phía sau.

Tiểu thái giám kia cúi đầu mang chén thuốc đưa tới trước mặt Hinh quý tần. Diệp Linh Sương không hề do dự, cầm bát thuốc uống, mới uống một ngụm, ánh mắt tĩnh lặng, thoáng chốc đã uống cạn chén thuốc đến không còn thừa. "Hinh quý tần nghỉ ngơi tốt, nô tài cáo lui." Lấy lại chén thuốc, Lý phúc Thăng cười cáo từ với nàng ta, rời khỏi Trường Nhạc cung.

Nhìn Lý Phúc Thăng đi xa, tay Diệp Linh Sương sờ lên cánh môi mình, phía trên còn lưu lại cảm giác chua sót, nhưng thuốc này có chỗ không giống với chén thuốc trước kia, cứ như thiếu mất hương vị gì đó.

"Thuốc này thật sự hữu dụng à? Vì sao nhiều nương nương uống vào cũng không thấy có thai." Bội Hoàn nghi hoặc nói, giọng nói pha lẫn chút cay đắng và ghét bỏ, nàng cau mày. "Kỳ thật có vài loại thuốc nên uống trước chuyện kia, có loại thì nên uống sau khi sự việc phát sinh, có lẽ thuốc này nên sửa lại là nên uống trước có vẻ tốt hơn."

Chẳng qua, quy củ này đã được Thái Hậu đặt ra từ khi tiền đế còn sống, không thể phá vỡ." Diệp Linh Sương thần nhiên nói, có hơi không cho là đúng. "Việc đó nó tự hiểu được." Vân Kiều nói tiếp.

Nàng ở trong cung thời gian dài, thường nghe các lão nhân nói chuyện phiếm, tất nhiên biết không ít chuyện. "Sau này, việc ấy chỉ khi ở trong điện của ta mới được nói, các người chớ nói linh tinh với người khác." Ánh mắt Diệp Linh Sương đảo qua, phân phó.

Mấy hạ nhân cúi đầu xác nhận. Lý Phúc Thăng xong chuyện rồi trở về Thương Loan điện, cung kính đứng một bên. Lúc này Đại Yến Đế vừa xem xong một quyển tấu chương, đem sổ con kia chất đống trên xấp tấu chương đã phê duyệt, quay đầu liếc nhìn hân ta: "Có đưa thuốc bổ mà trẫm đã phân phó chưa?" Hỏi xong lại tiếp tục cầm lên một bản tấu chương khác xem, dường như chỉ là thuận miệng hỏi. Cho dù như thế, Lý Phúc Thăng cũng không dám chậm trễ, đáp: "Hồi Hoàng Thượng, nô tài đưa cho Hình quý tần chén thuốc không có loại thuốc nô tài hay bỏ."

Chén thuốc đã đưa kia cũng là chính nô tài nhìn Hình quý tần uống sạch tất cả. "Đại Yến Đế thần nhiên ừ một tiếng, động tác không thay đổi. Thấy Hoàng Thương không có sai bảo khác, Lý Phúc Thăng lẳng lặng đứng một bên, không dám nói gì. Đến khi Đại Yến Đế phê duyệt xong quyển tấu chương cuối cùng, đôi môi đang khép nhẹ nhàng nhếch lên, thờ dãi: "Lý Phúc Thăng!" Bỗng nhiên triệu một tiếng khiến Lý Phúc Thăng kinh ngạc muốn nhảy lên, lập tức cung kính cúi người: "Nô tài đây." "Theo trẫm đến thượng thư phòng, coi tiểu tử Hiền nhi kia học được gì từ Cổ ái khanh." Khoé miệng Đại Yến Đế khẽ cười, cất cao giọng nói, đi về phía trước.

Lý Phúc Thăng việc bước nhanh theo.

Thượng thư phòng vốn được xây cách Thương Loan điện không xa để tiện lợi cho đế vương có thể luôn đốc thúc việc học của các hoàng tử và công chúa, mà từ trước Đại Yến Đế đã quy định rằng hoàng tử lên năm tuổi bắt đầu đi thượng thư phòng học bài, còn công chúa phải chờ tới tám tuổi mới bắt đầu. Đứng ngoài cửa nghe được âm thanh đọc sách thanh thúy, tâm tình Đại Yến Đế vô cùng vui sướng, cũng không gợn tay để vài thái giám và thị vệ đi bẩm báo, lập tức tiến vào.

Thấy hoàng nhi duy nhất của mình sống lưng thẳng tắp, ngay ngắn ngồi trên ghế, trong tay cầm một quyển sách đọc, ngẫu nhiên bị ngắt quãng một chút, không khỏi khiến hân nhớ tới bản thân ngày bé.

Thái phó Cổ Mặc Ngân cầm một ly trà xanh thượng phẩm trên tay, mở một cuốn sách trên bàn, chăm chú xem. Khi Đại Yến Đế bước đến gần, phát hiện đó đúng là trà Mạt Lị (1), mùi hợp lòng người.

(1) Trà Mạt Lị: là loại trà dùng những cây hoa nhài trắng thơm ướp thành. Nghe được tiếng bước chân, Tề Minh Hiền còn tưởng rằng là mẫu phi cử cung nữ Linh tới đưa cơm, vội vàng hưng phấn quay đầu lại nhìn, đã thấy người tới không phải là Linh Ngọc trong cung của mẫu phi, cũng chẳng phải Vân Kiều bên người Hình quý tần, mà là phụ hoàng uy nghiêm của mình, nhanh chóng từ trên ghế trượt xuống, làm một cái đại lễ với Đại Yến Đế: "Nhi thần thỉnh an phụ hoàng." Đại Yến Đế vừa lòng sờ đầu hân, sau đó bảo hân tiếp tục. Nghe Nhị hoàng tử nói một tiếng thỉnh an, Cổ Mặc Ngân mới hồi phục tinh thần lại, rời khỏi chỗ ngồi hành lễ với Đại Yến Đế. "Cổ ái khanh không cần đa lễ." Đại Yến Đế hư phù một phen, cười nói: "Trẫm nghe nói người dạy Hiền nhi đọc sách vất vả, thế nhưng người có vẻ rất nhàn nhã, nhàn nhã đến mức làm chuyện cá nhân, còn ngồi phẩm trà Mạt Lị này." Ngờ khi Đại Yến Đế mang theo vài phần trêu chọc, liếc mắt đánh giá nước trà màu vàng nhạt một cái. Ánh mắt Cổ Mặc Ngân chợt loé, cúi đầu cười nói: "Thứ lỗi cho thần, thần nghe người ta nói trà Mạt Lị này giúp hạ hỏa trừ khí nên uống thử vài ngụm, không ngờ rằng bị Hoàng Thượng bắt gặp." Đại Yến Đế lơ đãng cầm chén trà uống thử một hai ngụm, cái trán hơi nhú lại một chút: "Trà Mạt Lị này chế biến vụng về, bọt trà bên trong còn rất nhiều, là tự ái khanh làm sao?" Ngờ khi có chút nghi hoặc. Cổ Mặc Ngân cười cười trả lời: "Thần làm sao có thời gian rảnh rỗi, là do gần đây Cúc phi nương nương sai người mang cơm đến, thuận tiện đưa một ấm trà Mạt Lị tự chế. Còn không phải sợ thần có thể phát tát con giận lên người Nhị hoàng tử sao?" Vừa nghe lời này, khuôn mặt đang suy ngẫm của Đại Yến Đế giãn ra, nở nụ cười: "Cúc phi quá mức cung chiều Hiền nhi, thường ngày Cổ ái khanh ra sao thì cứ giữ như thế, nếu trẫm đã để người làm thái phó, muốn mắng muốn dạy cứ tùy ý, không cần bận khoăn." Chuyện Cúc phi thường xuyên sai người mang cơm tới, Lý Phúc Thăng đã bẩm báo qua, Đại Yến Đế đương nhiên biết, nhưng trong lòng còn áy náy với Cúc phi nên đành mặc nàng. "Hoàng Thượng phân phó như thế, thần sẽ không có cử xử khác."

Kỳ thật Nhị hoàng tử rất thông minh, mặc dù hơi nhút nhát khi gặp người lạ." Cổ Mặc Ngân đáp.

Hai người bắt đầu nói về Tề Minh Hiền. Nhị hoàng tử Tề Minh Hiền đang còn đọc sách, có chút lơ đãng, ngẫu nhiên nghe được phụ hoàng và thái phó đàm luận về bản thân, trong lòng càng hoảng.

Sự hoảng hốt này khiến cuốn sách trong tay rơi xuống, Đại Yến Đế quay đầu lại nhìn, hơi nhíu mày. Lý Phúc Thăng cùng theo sau Đại Yến Đế chạy tới giúp nhặt sách lên, cung kính nói: "Nhị hoàng tử hãy cầm sách chặt, chớ để rớt." Đại Yến Đế và Cổ Mặc Ngân vui vẻ ngồi nói chính sự.

Thấy thời gian không còn sớm, Lý Phúc Thăng cẩn thận hỏi thúc một câu: "Hoàng Thượng, sắp đến giờ ngọ thiện, người có muốn về trước không?" Đại Yến Đế hơi mất hứng nhìn hân, cuối cùng vẫn dặn dò Cổ Mặc Ngân vài câu, sau đó sờ đầu Tề Minh Hiền rồi mới nhanh chóng rời đi.

Thân là đế vương có đôi khi không thể tùy ý, ngọ thiện nhất định phải ăn đúng thời gian, cử chỉ cũng phải uy nghiêm đoan trang. Cổ Mặc Ngân tiễn Đại Yến Đế đi xa, mới ngồi lại chỗ mình, tay phải nâng chén trà lên, cúi đầu uống một hơi cạn sạch như sáng khoái uống một chén rượu lớn.

Ánh mắt kia nhấp nháy, phức tạp khó phân biệt.

Cho đến hiện tại, thời hạn thi hành án phạt cấm túc một tháng của Đức phi đã hết, rốt cuộc có thể ra khỏi Đức Sang cung.

Không biết có phải là do sao chép kinh thư quá nhiều hay không mà Đức phi trở nên ngoan ngoãn, một thân bá khí kia thu liễm lại, gặp người đều là khách khách khí khí, tự nhiên hào phóng. Cấm túc một tháng không có nghĩa là Đức phi không biết chuyện đã xảy ra trong một tháng này.

Chuyện ma quái trong trung cung tra ra được Tôn dung hoa, kết quả bị ban thưởng ba thước lụa trắng, còn có thai nhi được chẩn đoán trong bụng An Mỹ nhân kia qua mười ngày liền biến mất, bởi vì người đứng phía sau màn là Hiền phi nên nàng ta bị biếm lãnh cung. Quan tiếp dư dùng mê tính hương tính kẻ Hoàng Thượng cũng bị giáng xuống ngũ phẩm sung viện. Một tháng ngắn ngủi này, không ít chuyện xảy ra, xem ra nàng đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện tình phần khích.

Đức phi ha ha cười, lệ khí che giấu trong mắt vào bàn ngày, ban đêm đều bùng phát ra.

Hồng Y và Bích Hà hầu hạ một bên quy củ cúi đầu nhưng tim rung sợ vô cùng. Phòng chùng hậu cung gần đây phát sinh nhiều chuyện, thế nên một tháng kế tiếp rất yên lặng.

Vào một ngày bình thường, Trường Nhạc cung lại xảy ra một sự việc không hề nhỏ. Vân Kiều vốn định hầu hạ Hình quý tần ăn khế, nhưng Hình quý tần còn chưa đi tới nhuyển tháp thì thân mình lão đảo thiếu chút té xỉu.

Vân Kiều hỏi hỏi thái y đến kiểm tra, Hình quý tần lại nhất định bảo không cần, Mặc Nguyệt nóng vội sợ chủ tử thật sự có bệnh, bắt chấp những gì chủ tử phân phó, đi Thượng Y cục tìm Lý thái y lần trước.

Lý thái y mãi chẩn đoán, đột nhiên nói ra một câu: "Thần chúc mừng Hình quý tần nung nung, là hỉ mạch." Lời này vừa nói ra, toàn bộ cung nữ và thái giám Trường Nhạc cung mừng rỡ như điên, duy nhất có Diệp Linh Sương ngưng sững sờ tại chỗ, nàng có thai? Đại Yến Đế cho phép nàng có thai?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hoàng thượng đích thân đến

Edit: Chang phi

Beta: Rine Hiền phi

Thấy chủ tử nhà mình về mặt ngăn ngại, Mặc Nguyệt chỉ cho là chủ tử quá mức vui sướng nên không để ý nữa. Quay ra nhìn An Đức Từ, An Đức Từ liên lập tức hiểu ý, vội ra khỏi Trường Nhạc cung, chạy tới Thương Loan điện báo tin.

An Đức Từ báo cho quân sự Lý Phúc Thăng việc này, Lý Phúc Thăng hơi ngần ra, trên mặt cũng mang theo vài phần vui mừng, vội vàng vào trong Thương Loan điện thông báo cho Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế sững sờ, trong chốc lát không kịp phản ứng. Hồi lâu sau, đôi mắt kia mới đột nhiên sáng lên, hỏi một câu: "Chuyện này là thật sao?"

Lý Phúc Thăng liên tục gật đầu: "Là tiểu thái giám An Đức Từ ở Trường Nhạc cung tự mình tới bẩm báo, nói là Hình Quý tần bị té xỉu, cung nữ mời Lý thái y đến, xác định là hỉ mạch không thể nghi ngờ, còn..."

Lý Phúc Thăng vẫn chưa nói xong liền thấy Đại Yến Đế từ nhuyển tháp đứng lên, phui thẳng nẩy nẩy nhấn trên long bào, lúc này mới chấp tay sau lưng đi đến Trường Nhạc cung.

Một đám cung nữ thái giám đương nhiên đi theo phía sau hắn, mọi người chỉ cảm thấy bước chân của Đại Yến Đế từ ung dung biến thành càng lúc càng nhanh, làm cho bọn họ suýt chút nữa không theo kịp.

Lúc đến đó, Lý thái y vẫn còn chưa rời đi, cung kính đứng hầu ở một bên. Toàn bộ ánh mắt của Đại Yến Đế đều đặt vào cô gái đang trên giường, đi mấy bước tới ngồi ở bên cạnh mép giường, cúi đầu nhìn nàng.

Diệp Linh Sương thấy Hoàng Thượng tự mình đến đây, vội vàng đứng dậy muốn hành lễ, lại bị Đại Yến Đế kịp thời cản lại, cười với nàng: "Đã mang thai rồi rồi mà vẫn còn nghịch ngợm lộn xộn như vậy, lại động nữa thì trăm sẽ phạt ngươi đấy."

Nghe thấy lời này, Diệp Linh Sương ha ha cười một tiếng, quả nhiên không hề lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nằm xuống.

"Hình Quý tần đã có thai bao lâu rồi?" Đại Yến Đế nhìn Lý thái y đang đứng một bên hỏi.

"Hồi Hoàng Thượng, đại khái được hơn một tháng, thần đã viết đơn thuốc dưỡng thai đưa cho tiểu thái giám Ngô Đoàn đi lấy, chắc cũng sắp về rồi." Lý thái y cúi đầu khom người trả lời, tình cảnh vừa rồi khiến hắn nhớ tới lúc trước xem hỉ mạch cho An Mỹ nhân. Hắn vẫn nhớ rõ khi đó Đại Yến Đế căn bản không tới thăm An Mỹ nhân, chỉ để cho Lý công công đi xem tình hình, an ủi rồi đưa rất nhiều đồ ban thưởng qua.

An Mỹ nhân có thai, phản ứng của Đại Yến Đế cũng chỉ bình tĩnh, thần nhiên, không hề có sự vui thích giống như vừa này. Lý thái y lúc trước cũng đã gặp qua Hình Quý tần, biết nàng là người có bộ dáng đẹp, tính tình cũng rất tốt, nhưng trong hậu cung không thiếu những Mỹ nhân như vậy. Không biết Đại Yến Đế rốt cuộc là thích nàng ở điểm nào?

"Các người đều lui xuống trước đi." Đại Yến Đế nhìn qua một đám cung nhân, bao gồm cả Lý thái y. Chỉ là, mặc kệ bộ dáng nói chuyện ung dung bình tĩnh cỡ nào, mọi người đều nhìn ra được sự vui sướng mà hần cố gắng che dấu trong đáy mắt.

Đợi đến lúc trong điện chỉ còn hai người, Đại Yến Đế dùng một tay kéo nữ tử đang ở trên giường vào trong ngực, để cho nàng tựa đầu vào vai của mình, mái tóc dài xoã tung trên cánh tay hần.

Diệp Linh Sương ôm eo hần, không cách nào ngăn được khoe miệng đang cười vui vẻ: "Hoàng Thượng, vừa rồi người nghe thấy không, thiếp sắp làm mẫu thân rồi, người có cao hứng không?"

"Tất nhiên là cao hứng." Đại Yến Đế hơi nâng khoe miệng, một tay giữ cằm của nàng, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên cánh môi phàn nộn. Dường như nhớ tới cái gì, vẻ mặt nghiêm lại dần dờ: "Về sau đã là người có thai rồi, không được giống như trước kia, động một chút lại lăn lộn mấy vòng, sẽ làm hại nhi trong bụng mẹ." Lúc nói lời này thanh âm hần rất mềm, giống như gió nhẹ lướt qua.

Bị hần nói đến việc này, trên mặt Diệp Linh Sương dần dần đỏ ửng lên: "Thiếp đã biết, Hoàng Thượng sao lại coi thiếp như một tiểu hài tử không hiểu chuyện vậy."

"Trẫm nhớ rõ người mới chỉ mười sáu tuổi, vừa qua tuổi cập kê có một năm, ở trong mắt trẫm cũng giống như một hài tử choai choai mà thôi." Đại Yến Đế nheo nheo khuôn mặt nhẵn mịn của nàng, cười trêu nói.

Diệp Linh Sương mắt húng, buông lỏng tay đang đặt trên vòng eo hần ra, trùng mắt với hần một cái, oán trách nói: "Nếu như thiếp ở trong mắt Hoàng Thượng chỉ là hài tử choai choai, vì sao Hoàng Thượng lại như vậy, như vậy... đối với thiếp, khiến cho thiếp cả người đều khó chịu, phải rất lâu mới bắt đầu tốt lên." Nói xong câu đó đã làm mặt nàng đỏ hết cả lên, nhưng lại khiến cho Đại Yến Đế không khỏi cười ra tiếng.

"Nếu không phải ái phi nhắc nhở, trẫm suýt chút nữa đã quên. Hiện tại cách lần vừa rồi mới một tháng mà người đã mang thai, có thể thấy được một phen cố gắng của trẫm cũng không có uống phí, cuối cùng ở trong bụng của ái phi cũng mang long tự."

Loại lời nói lớn mật, không chút có kỵ thế này, Diệp Linh Sương chỉ từng nghe qua lúc cùng hần ân ái ban đêm, bình thường giữa ban ngày ban mặt ít thấy hần nói như vậy, nhưng hiện tại... khiến nàng có chút kinh ngạc. Cúi thấp đầu xuống, giấu đi cảm xúc thực trong mắt, thoạt nhìn chỉ làm cho người cảm thấy nàng quá mức xấu hổ và giận dữ nên không dám nhìn thẳng vào nam tử trước mặt.

"Đến, dựa vào trong ngực trẫm." Thấy nàng thoáng rời khỏi một ít, Đại Yến Đế đưa tay về phía nàng.

Diệp Linh Sương không cam lòng, không muốn dựa vào trong lòng ngực của hần, hai tay lần nữa ôm eo hần, ngửa đầu nhìn lên. Đại Yến Đế cũng không nói chuyện, chỉ tĩnh tế đánh giá khuôn mặt nàng.

"Hoàng Thượng, người thật sự thích hài tử này sao?" Nàng chăm chú theo dõi hần, thần sắc chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này.

Hần im lặng trong chốc lát, sau đó đột nhiên cong môi cười cười, đưa tay vuốt mũi nàng, lại hung hăng véo hai cái: "Người lại đang nghĩ ngợi lung tung cái gì, trẫm tất nhiên thích hài tử này, bằng không thì làm gì có chuyện đến thăm người."

Nghe xong lời này, Diệp Linh Sương giống như được uống thuốc an thần, ngọt ngào cười với hần, lộ ra hai cái lúm đồng tiền hần thích nhất, hần liền đưa tay sờ lúm đồng tiền, tràn đầy trêu chọc.

Hai người ngồi cùng nhau một lúc lâu, Đại Yến Đế mới để nàng nằm lại trên giường, hôn lên trán nàng, ôn nhu nói: "Ngoan ngoãn ở tại Trường Nhạc cung dưỡng thai cho thật tốt, trẫm sẽ tới dùng bữa cùng người, không được ăn mấy thứ linh tinh bậy bạ, ngày thường chỉ cần ở trong sân đi dạo một chút là được, không được đi quá xa."

Nàng liền cười gật đầu, thò tay đẩy hần: "Thiếp biết rõ Hoàng Thượng chính sự bận rộn, người cứ yên tâm đi xử lý đi, thiếp tự biết chăm sóc cho mình. Hơn nữa thiếp còn có một đám cung nhân Hoàng Thượng ban thưởng nữa, mỗi người bọn hần đều rất tốt."

Đợi đến lúc Đại Yến Đế rời khỏi Trường Nhạc cung không bao lâu, tin tức Hình Quý tần mang thai liền truyền ra. Nhất thời, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, nhưng mặc kệ họ nghĩ như thế nào cũng đều phải biểu hiện ra ngoài bộ dạng nói nói cười cười.

Chỉ một lát sau, Đại Yến Đế đã ban thưởng xuống Trường Nhạc cung, toàn bộ đều là đồ hiếm có, vô số trân bảo cùng vải vóc đều là phẩm chất cao quý, mỗi một vật đều có giá trị xa xỉ. Sau đó, lại đến Kỳ Quý phi đưa tới một pho tượng Quan Âm tổng từ làm bằng vàng ròng. Cung nhân Trường Nhạc cung bận rộn đón tiếp từng cung nữ thái giám ở các cung khác đưa hạ lễ tới. Trong khoảng thời gian này còn muốn náo nhiệt hơn so với Đan Nguyệt cung của Kỳ Quý phi.

Đan Nguyệt cung

"Không nghĩ tới lại để cho Hình Quý tần mang thai." Kỳ Quý phi không mặn không nhạt nói, nhẹ nhàng nghịch ngón tay trắng nõn của mình, giống như đang nhàm chán nên kiếm việc đùa bỡn.

Tú Trúc ở bên cạnh mấp máy môi, không biết có nên nói tiếp hay không.

"Chỉ là không biết Hình Quý tần này có phải cũng giống như An Mỹ nhân kia, không cẩn thận xảy ra việc ngoài ý muốn nên sảy mất cái thai này hay không?" Đôi mắt đào hoa của Kỳ Quý phi hơi nhíu lại, cười yếu ớt nói, nhưng trong mắt lại là một mảnh tối tăm.

Hình Quý tần thân phận đề tiện, chỉ ngấn gối mấy tháng liền bỏ đến vị trí Quý tần. Hôm nay lại có thai, có thể nói là đang ở vị trí đầu sóng ngọn gió. Trong hậu cung này, đám nữ nhân ghen ghét hãm mộ nàng ta cũng sẽ không thiếu, chỉ là không biết ai có bản lĩnh có thể tính toán được Hình Quý tần này.

Hiền phi tâm kế cũng không phải kém, chỉ tiếc ngàn tính vạn tính lại không có tính toán đến tâm tư của Hoàng Thượng, cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục bị đẩy đến lãnh cung. Hôm nay, ở cái hậu cung này cũng chỉ còn Ngạn phi có thể xem được mà thôi, không biết ẩn giấu dưới hình tượng bình tĩnh nhiều năm qua có phải là một mảnh sóng to gió lớn hay không..

"Nương nương!" Ngoài điện một tiểu thái giám chạy chậm vào, thấp giọng gọi một tiếng. Hiền nhiên là hân vừa dò thăm được tin tức mới, không chờ đợi được muốn nói cho Kỳ Quý phi.

"Nói." Kỳ Quý phi thân nhiên nói.

"Nương nương, vừa rồi Lý Phúc thắng đi Trường Nhạc cung." Tiểu thái giám hồi bẩm nói, còn chưa có nói xong liền bị Kỳ Quý phi không kiên nhẫn cắt ngang.

"Lúc trước Tú Trúc đã nói với bốn cung, không phải chỉ là đưa đồ ban thưởng sao, có gì mà ngạc nhiên. Đồ ban thưởng của bốn cung cũng đã kịp thời đưa đi rồi, đưa tượng Quan Âm tổng từ bằng vàng qua cũng coi như vui mừng. Dù nàng đã mang thai rồi sau đó bốn cung mới tặng Quan Âm, coi như chậm một bước nhưng chung quy cũng xem là có ý nghĩa."

"Hồi bẩm nương nương, nô tài muốn nói không phải cái này. Lý công công sau khi trở lại Thương Loan điện lại đi tiếp một chuyến, lúc này trong tay có thêm một đạo thánh chỉ. Nô tài cố gắng tìm hiểu, mới biết được Hoàng Thượng vừa mới phong cho Hình Quý tần kia làm Hình phi, chuyển vào ở chính điện Trường Nhạc cung." Tiểu thái giám vội vàng nói một hơi.

Lời này vừa nói xong, Kỳ Quý phi mạnh mẽ bật dậy từ trên nhuyễn tháp, thanh âm gần như điên cuồng gào thét: "Hoàng Thượng lại phong cho nàng ta làm một trong tam phi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lời nói của Cúc Phi

Edit: Du Tần Beta: Nhã Quý Phi Diệp Linh Sương tiếp chỉ, sắc mặt hơi trầm trọng. Hoàng thượng thế mà lại trực tiếp cho nàng làm một trong tam phi, vẫn giữ lại phong hào Hình! Muốn nàng tin tưởng Đại Yến Đế hơi thích mình, nàng tuyệt đối không nghi ngờ. Nhưng muốn nàng tin tưởng Đại Yến Đế thích mình đến mức có thể không để ý đến những nữ nhân trong hậu cung, trực tiếp cho nàng cái thân phận đặc thù là một trong tam phi, vô luận như thế nào nàng cũng tin tưởng không nổi.

Quý, Thục, Hiền, Đức tứ đại chính phi thì chỉ có xuất thân tốt mới được ngồi lên vị trí kia. Ngay cả Cúc phi cùng Ngạn phi bởi vì có xuất thân bình thường nên đến nay vẫn chưa được phong làm tứ phi. Mà nay nàng chính là cùng với Cúc phi và Ngạn phi đứng chung một hàng. Hoàng thượng đây rõ ràng là muốn đưa nàng lên nơi đầu sóng ngọn gió mà!"Nương nương, ngài mất hứng sao?" Mặc Nguyệt mới vừa rồi còn kích động chưa có bình ổn, làm cho khuôn mặt của nàng có chút đỏ bừng.

Diệp Linh Sương thân nhiên cười: "Không đâu, chỉ là nhất thời hơi kinh ngạc thôi."

"Nương nương nay có mang long tự, nô tỳ nghĩ Hoàng thượng đối với nương nương yêu thích nên cũng sẽ thăng phi vị. Chỉ là ngàn lần không dự đoán được Hoàng thượng lại trực tiếp cho nương nương trở thành một trong tam phi, làm Hình phi!" Mặc Nguyệt lại nói. "Này chứng minh Hoàng thượng sủng ái nương nương, ban phi lại thường chính điện. Nương nương nay đã đứng đầu một cung, về sau sinh hạ hoàng tử hay công chúa đều chính mình có thể tự dưỡng." Bội Hoàn hớn hở tiếp lời.

Vân Kiều đầu cúi thấp, trên mặt cũng có vui mừng nhưng không bằng hai người kia. Bên trong hậu cung này người lên càng nhanh thường rơi xuống càng thảm, Hình phi cũng là biết điểm này nên sắc mặt mới hơi trầm trọng. "Nương nương." An Đức Từ từ bên ngoài đi vào thông báo: "Lý công công đã cho người dọn dẹp sạch sẽ chính điện, muốn hỏi nương nương trước chờ một chút, cũng tiện thể cho nô tài đi dò dò đặc qua bên đó." Diệp Linh Sương đem quyển sách trên tay nhẹ nhàng đặt xuống một bên: "Cũng được, ta vừa vặn muốn đi qua Tích Ngọc cung xem Cúc phi. Mặc Nguyệt người ở lại đây nhìn người một chút, người nào lui tới đều phải cẩn thận lưu ý. Sau đó cùng bọn người An Đức Từ đem đồ đặc trong phòng chuyển qua bên chính điện, mấy quyển sách của ta cũng đem qua hết đi. Vân Kiều người cùng ta đi một chuyến đến Tích Ngọc cung." Nay Hình phi không giống như ngày xưa, nàng đang mang thai nên Vân Kiều gắt gao theo ở phía sau. Chỉ sợ không cẩn thận giống vị An Mỹ nhân ở Cam Tuyền cung ngã một cái thai nhi trong bụng liền bị thương tổn. Diệp Linh Sương thấy khuôn mặt nàng ta khản trương, không khỏi cười: "Yên tâm chủ tử nhà người có một chút công phu, sao dễ dàng bị mấy cục đá làm cho té ngã."

"Mặc kệ như thế nào, nương nương ít đi ra khỏi Trường Nhạc cung mới là tốt, đề phòng có người mang tâm ý xấu muốn gây bất lợi cho nương nương." Vân Kiều trả lời, về mặt thành khẩn. "Mới vừa rồi ta thấy người không nói ra suy nghĩ của mình, nay chỉ còn ta với người, người cũng không cần cố kỵ mà nói đi." Diệp Linh Sương thả chậm cước bộ, ý bảo nàng ta tới gần một chút.

Vân Kiều cân nhắc một lát, chỉ nói: "Có một số việc trong lòng nương nương đã sớm có chủ ý, kỳ thật nô tỳ nói hay không đều giống nhau." "Cũng chỉ người mới có nhãn lực." Diệp Linh Sương ngoéo môi một cái, cũng không tiếp tục ép hỏi nàng ta.

Khi Diệp Linh Sương tới Tích Ngọc cung, Cúc phi hơi kinh ngạc, nghĩ Hình phi dạo gần đây rất nổi bật còn không quên lại đây thăm nàng, trong lòng nhất thời phức tạp vạn lần.

Hơn một tháng ở chung, nàng có thể nhìn ra vài phần, Hình phi đối với nàng quả thật là thực lòng. Bởi vì có vài thứ giả trang như thế nào cũng không được. Hai người nói chuyện bình thường đều cho thái giám cùng cung nữ lui ra ngoài, vì vậy nói chuyện cũng không cần phải quá mức câu nệ.

Diệp Linh Sương vừa vào cửa liền trực tiếp ngồi cách nàng một cái ghế, không hàn thuyên gì liền vào thẳng vấn đề: "Tỷ tỷ hẳn là biết muội đang mang thai, bắt đấng dĩ mới làm cho Thượng Y Cục Lý thái y chuẩn đoán ra. Chính là muội vạn lần thật không ngờ Hoàng thượng lại đem chuyện muội mang thai phong cho muội làm một trong tam phi, không biết chuyện này tỷ tỷ thấy thế nào?" Diệp Linh Sương mảy liễu nhíu lại nhìn nàng hỏi: "Đây là chuyện tốt mới đúng, Hình phi muội muội tại sao lại buồn rầu?" Cúc phi hơi dời ánh mắt, trả lời: "Muội cùng Cúc phi tỷ tỷ ở chung nhiều ngày, tỷ tỷ đáng lý phải hiểu tính tình muội. Muội chỉ cần ở trong cung phía sau an phận một góc, thường không nổi bật sẽ không rơi vào cảnh người ghen ghét. Nhưng Hoàng thượng này rõ ràng là đưa muội đến nơi đầu sóng ngọn gió." Đối với nàng mà nói đã sớm biết không thể ngăn cản người đời ngôn luận, Cúc phi nay đã thành thói quen. Vì trong điện chỉ có hai người nên nàng cũng không muốn lớn tiếng, nhàn nhạt nhìn Diệp Linh Sương: "Hình phi người đối với Hoàng thượng rất cuộc... là cái cảm tình gì?" Cúc phi hồi lâu vẫn chưa nói chuyện, lẳng lặng nhìn tấm màn, qua thời gian rất lâu về sau mới từ từ hỏi một câu.

Diệp Linh Sương nhất thời giật mình, tiếp theo ha ha cười, thần sắc thoải mái: "Không dối gạt tỷ tỷ, muội đối với Hoàng thượng hơi ý lại, muốn nói thích cũng được đi. Nhưng hỏi muội có thể hay không bởi vì Hoàng thượng đi các cung khác, sủng hạnh phi tần khác, đối với người khác nói cười vui vẻ mà trong lòng muội toan phiền không vui, muội đây có thể khẳng định nói với tỷ tỷ, tuyệt không có!" Nhìn Cúc phi mất từ từ cúi xuống, thần sắc âm trầm, Diệp Linh Sương lời nói mang theo vài phần nê hoặc, thấp giọng nói với nàng: "Tỷ tỷ ở hậu cung đã lâu, hẳn là so với những nữ nhân trong hậu cung này đều rõ ràng hơn, Hoàng thượng chỉ có thể thích nhưng không thể yêu. Ai yêu Hoàng thượng chính là cho mình cái tâm ngọt ngào, về sau sẽ không có kết quả tốt." Cúc phi hơi nâng mắt nhìn Hình phi, nhếch môi nói: "Thực ra lời muội muội nói cực kỳ giống với một người bạn cũ của bản cung." Nói đến hai chữ bạn cũ, ánh mắt Diệp Linh Sương có chút sâu thẳm, đôi đồng tử có ý che lấp nét ưu thương: "Có lẽ bạn cũ của tỷ tỷ cùng muội muội ý tưởng giống nhau." Diệp Linh Sương cười nhẹ: "Không sợ Hình phi muội muội chê cười, cho dù bản cung cùng Đại Yến Đế ở chung đã lâu, cũng không thể hoàn toàn thăm dò ý tứ của hắn. Bản cung chỉ có thể nói với muội muội một câu, có một số việc chính mình hơi có cảm xúc liền muốn dụng tâm nhưng Hoàng thượng lại là người giỏi che giấu cảm xúc."

"Tỷ tỷ trước kia có cảm nhận được cảm tình của Hoàng thượng không?" Diệp Linh Sương truy vấn.

Cúc phi thờ dài mỉm cười: "Vì có gì muội muội mỗi lần đều phải làm cho bản cung đem mọi chuyện hoàn toàn nói ra ở trước mặt người?" Diệp Linh Sương cười: "Tuy rằng tàn nhẫn, cũng là một loại biện pháp trực tiếp làm cho tỷ tỷ nhanh nhận rõ tất cả mọi việc."

"Người cùng Nguyệt Nhi thật sự rất giống..." Cúc phi nhìn cặp mắt sáng ngời kia, nỉ non nói. Ý thức được chính mình nói gì đó, vội vàng hoàn hồn xem Diệp Linh Sương, thấy nàng ta vô sự phản ứng, liền nheo mắt lại, thờ dài một hơi, giống như tự nói với chính mình: "Bản cung tự nhiên biết cảm tình Hoàng thượng đối với bản cung. Bất quá là sủng nịch nhiều hơn một chút vì xem ta đáng thương." Nàng hoàn toàn nói ra lời ở trong lòng, cũng chỉ là một chút thích. Nhưng chính nàng ngày xưa quá tham lam, ngay cả một chút thích này cũng bị nàng dần dần làm mất, ở trong lòng Hoàng thượng nay chỉ còn một tia áy náy mà thôi. "Tỷ tỷ khi nói lời này, muội nhìn ra tỷ tỷ hẳn là đã mở lòng mình. Tỷ tỷ hãy yên tâm, muội sẽ theo lời tỷ nói dụng tâm đi cảm thụ, nhưng cũng không nhiều, chỉ cần Hoàng thượng trong lòng lưu lại một cái hình ảnh của ta là tốt rồi."

"Người có thể nghĩ như vậy là tốt. Nay muội muội có thai, thành ra người khác lại đổ mắt nhìn, người mọi sự hãy cẩn thận, lời nói chớ có đắc tội người nào, càng chớ đi những nơi nguy hiểm. Tâm tư Hoàng thượng người cũng đừng bận tâm nhiều, hẳn nếu đã cho người làm phi tóm lại sẽ che chở người vài phần." Cúc phi gần từng tiếng, phân phó rất nhiều. Diệp Linh Sương chỉ mỉm cười nghe nàng ta giảng, ngẫu nhiên gật đầu.

Khi Diệp Linh Sương đã sắp đi, Cúc phi đột nhiên gọi nàng lại, nhìn nàng bộ dáng thanh thuần không có tâm cơ, trầm tư thật lâu, chậm rãi nói: "Lần trước Hoàng thượng có nhắc tới việc học của Minh Hiền, lo lắng nói đến Cô Thái phó, chỉ là không hiểu được Hoàng thượng vì sao muốn bản cung tặng trà hoa lái cho Cô Thái phó, Hình phi có biết nguyên do không?" Diệp Linh Sương nghe ra, đột nhiên ha ha cười: "Muội muội còn tưởng có chuyện gì, hoá ra là chuyện này. Phạm là người dạy học tính tình có chút không được kiên nhẫn, đặc biệt lại đối với đứa nhỏ như Nhị hoàng tử. Muội sợ con tức của Cô Thái phó quá lớn, vì muốn tốt cho Minh Hiền, mới kêu Vân Kiều đi pha trà hoa lái cho hắn uống để trừ đi hỏa khí. Không nghĩ tới sự việc nhỏ như vậy Hoàng đế lại vô tình phát hiện."

"Hoá ra là như thế." Cúc phi lắc đầu cười: "Hình phi có tâm, đưa nhỏ Minh Hiền kia làm người ta có chút đau đầu. Cẩn thận trên đường một chút, đừng để người có tâm thừa dịp có chỗ trống." Cúc phi bồi thêm một câu.

Diệp Linh Sương gật gù đầu, trở về Trường Nhạc cung. Cùng lúc đó, đồ bên sườn điện đã chuyển vào chính điện, nàng cũng trở thành người đứng đầu một cung - Hình phi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Phi tần chốn hậu cung

Edit: Chiêu Tân

Beta: Tâm Quý tần

Hoàng Thượng quả thực đã điên rồi!

Đức phi tức giận đến xanh trắng cả khuôn mặt, mạnh tay ném chén trà gần đó nhất. Sau khi nàng bị cấm túc trong cung, vốn là nghe xong vài tin tức tốt đó, trong lòng vô cùng đắc ý, đặc biệt, khi nhớ tới Hiền phi xưa nay giả đứng đắn kia, giờ lại bị biếm thành sung nghi, còn bị nhốt vào Lãnh Nguyệt điện, trong lòng vui sướng biết bao nhiêu, dù số lần Hoàng Thượng đến nơi của nàng ít lại chút, nhưng phần sung sướng khi thấy người gặp họa cũng có thể khiến tâm trạng uất nghẹn, bức dọc ấy trôi qua. Vậy mà Hoàng Thượng thế nhưng lại đem con tiện nhân Hình quý tần kia nâng thành Hình phi. Hoàng Thượng rõ ràng là đang làm loạn.

Nàng, Thường Mộng Khê vào cung đã hơn ba năm, lúc mới tiến cung là nhờ vào chức quan của phụ thân mà trực tiếp được phong làm nhị phẩm thực viện, sau lại phải tự mình cố gắng lấy lòng Hoàng Thượng. Hơn nữa, một năm trước đây, phụ thân được Hoàng Thượng thăng chức thành Tiên phong thống lĩnh, nàng mới có thể bỏ lên vị trí Đức phi này, làm một trong tứ phi đứng đầu, vào ở chính điện Đức Sang cung, trở thành người đứng đầu một cung. Cái à Hình Quý tần kia là cái chuyện tốt gì vậy, chỉ mới ngắn ngủn mấy tháng đã đi tới nhất phẩm tam phi, làm một trong tam phi, cái khác không nói, chuyện này chính là hung hăng đánh vào thể diện của Ngạn phi và Cúc phi.

Ngạn phi và Cúc phi là người đi theo Đại Yến Đế sớm nhất, lúc ấy phụ thân Cúc phi còn là một phó tướng nhỏ. Còn chức quan phụ thân Ngạn phi tuy nói là không nhỏ, nhưng nàng cũng là dòng thứ xuất, xấu một chút, năm đó là do tỷ tỷ của nàng ta, con vợ cả đã bị nhị Hoàng Tử Tề Thiên Trạch lập làm chính phi, cùng đủ loại nguyên nhân, hai người họ cuối cùng cũng chỉ là suren phi, nhưng dù có nhiều năm tình nghĩa với Hoàng Thượng, sau khi đăng cơ người cũng không thăng Cúc phi cùng Ngạn phi tới vị trí chính nhất phẩm.

Đức phi biết rất rõ, nếu như lúc trước khi Cúc phi hạ sinh nhị hoàng tử, thân mình không bị xấu đi, quan hệ với Hoàng Thượng không càng ngày càng tệ, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ để nàng ta ngồi vào vị trí chính nhất phẩm. Còn Ngạn phi kia, nếu dưới gối nàng ta là một hoàng tử mà không phải là một cô công chúa, tỷ tỷ cũng không có quan hệ gì với Tây Nhạc vương, không chừng nàng ta đã sớm trở thành Thực phi. Nhưng, cho dù như thế thì Trường Nhạc cung Hình quý tần kia nhưng cũng không thể thăng làm Hình phi, ăn cùng mâm, ngồi cùng chỗ với các nàng. Nay bay lên phi vị chỉ tốn chút hơi, thêm chút sức, chuyện này làm sao các nàng không tức?

Trong hậu cung này, người ghen tức đến đỏ cả mắt đầu chỉ có mình Đức phi. Kỳ quý phi cũng như thế, khi nghe được tin tức cũng nổi giận đến trợn tròn mắt, nhưng bây giờ nàng ta lại là người có thân phận cao quý nhất trong cung, không thể đánh mất tư thái. Nàng lập tức điều chỉnh lại tâm tình rất nhanh, ngay sau khi Hoàng Thượng phong thưởng cũng đưa lễ vật sang, các cung khác cũng làm theo như thế, thậm chí Phùng chiêu viện đứng đầu Phong Hồi cung còn thêm tặng một đóa Mầu Đan yên nhưng tử lớn ngụ ý tốt lành. Hoa mầu đơn vốn là vật mà chỉ thân phận Hoàng Hậu vô cùng tôn quý mới dám thích, đừng nói chỉ là loài yên nhưng tử vốn rất thưa thớt này. Cánh hoa bên ngoài của yên nhưng tử nở rộ ra, lộ ra lớp cánh hoa ở giữa, xoè ra, trông như chiếc vương miện, cảnh ngạt nhiên hơn nữa là với góc độ này, đóa hoa lại nhìn càng tôn quý.

Diệp Linh Sương nhẹ nhàng chạm, ngón tay khẽ vân vê mặt vải, trong lòng lại nhớ đến Phùng chiêu viện xưa nay tính tình thẳng thắn. Nghĩ đến thân thể mình bây giờ, Diệp Linh Sương nhẹ nhàng cười, bảo Mặc Nguyệt đem lễ vật này cất vào trong kho, cũng không nhìn thêm một cái nào nữa. Có một vài thứ rất tốt, nhưng nếu thật sự dùng nó trên người, không chừng đắc tội với bao nhiêu người cũng không biết.

"Nương nương, nô tỳ đã hầm thuốc dưỡng thai xong, nương nương người chịu đắng một chút, uống hết chén thuốc này đi ạ." Bội Hoàn đặt cái chén chứa đầy nước thuốc đen ngòm cạnh Diệp Linh Sương, lại mở mấy bình mứt hoa quả ra, đặt kế bên, cười nói: "Chịu khổ chút liền có thể sung sướng, nương nương ăn canh được này xong, thì có thể dùng mứt hoa quả này."

Diệp Linh Sương nhìn thoáng qua chén thuốc kia với vẻ ghét bỏ, lại thấy mấy người Bội Hoàn và Mặc Nguyệt nhìn chăm chăm mình, liền cố gắng nhịn vị đắng kinh khủng kia ở cổ họng mà nuốt xuống, sau đó lập tức lấy một khối mứt hoa quả hung hăng nhét vào miệng. Bội Hoàn thấy vậy liền lặng lẽ cười nhẹ, rồi lui ra ngoài.

"Nương nương, hôm nay lúc nô tỳ đi lấy thuốc gặp được một người, không biết có nên nói cho người hay không?" Vân Kiều cúi đầu, mắt khẽ nâng lên, hỏi.

Diệp Linh Sương ngẩng đầu nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng hình như có chút khó xử, giống như đang phân vân, có nên nói hay không, bèn nói: "Không cần băn khoăn, cứ nói thẳng ra đi."

"Hồi nương nương, lúc này nô tỳ đi hiệu thuốc, ngẫu nhiên gặp được cung nữ Châu Ngọc, là người bên cạnh An mỹ nhân Cam Tuyên cung, Châu Ngọc nói là dạo gần đây, thân thể An mỹ nhân càng ngày càng kém."

Nghe lời này, Diệp Linh Sương trước hết là im lặng, sau đó mới nói: "Ngày mai lấy danh nghĩa của bản cung đi hiệu thuốc lấy chút dược bồi bổ thân mình, sau đó thì đưa cho Châu Ngọc, để nàng ta mang về Cam Tuyên cung, bản cung sẽ không đi."

Sau khi trở thành người đứng đầu một cung, lúc nói chuyện, khi tự xưng phải đổi thành bản cung. Mặc Nguyệt vốn nghĩ chủ tử nhà mình phải mất một thời gian mới có thể thích ứng được, không ngờ hai chữ bản cung từ trong miệng nàng nói ra lại vô cùng tự nhiên như vậy, ả chứa uy nghiêm mà trước nay chưa từng biểu lộ.

Vân Kiều đã xác nhận được chuyện này, tự nhiên sẽ không nhắc lại lần nào nữa. Nếu An mỹ nhân thật tình đối đãi với chủ tử chỉ một hai phần, làm sao chủ tử lại xem nhẹ quan hệ vốn thân thiết như tỷ muội của hai người chứ.

Lúc này, quả thật như lời Vân Kiều nói, thân thể của An mỹ nhân vô cùng kém.

Châu Ngọc trơ mắt nhìn chén thuốc mà mình đã khổ cực biết bao nhiêu mới hầm được bị An mỹ nhân không thèm nhìn một cái mà hất văng xuống đất. Tuy rằng lý giải được tâm tình buồn bực của chủ tử, nhưng trong lòng thì như bị nhéo một cái thật đau. Sau khi An mỹ nhân bị sảy thai, là do chính Lý thái y bắt mạch rồi đưa thuốc, nhưng không hiểu sao sau khi uống thuốc, thân mình An mỹ nhân vẫn không tốt lên, đành phải đi hiệu thuốc nhờ người khác bốc, người ta đương nhiên sẽ không cho nàng sắc mặt dễ coi.

Châu Ngọc vội vàng xoay người đi nhặt lại cái chén thuốc, nhìn lướt qua giường thì lại thấy An mỹ nhân đang nằm thều thào vào tiếng, "Vì sao cùng là người bị Minh Vũ quốc đưa tới, cũng cùng mang bầu, nhưng tại sao lại chênh lệch như vậy? Ta rốt cuộc kém nàng ta ở chỗ nào chứ?! So tướng mạo, ta với nàng ta cũng đâu kém bao nhiêu, luận tính tình, ta cũng được coi là giai nhân dịu dàng. Vậy Hoàng Thượng rốt cuộc coi trọng nàng ta ở điểm nào?!!!"

Nhìn thấy bộ dạng thất thần đó của An mỹ nhân, Châu Ngọc cũng không nói gì, chỉ là đổi mảy mặt lại, thầm nghĩ: vị Hinh phi kia tính tình thật vô cùng hoà nhã, đối xử với người ngoài cũng vô cùng thành khẩn, còn về việc nàng ta có chỗ nào hơn người thường, khiến Hoàng Thượng không quan tâm đến phản ứng của chúng phi mà sắc phong nàng ta thành Hinh phi, nhất thời nàng không thể lý giải nổi, có lẽ vị Hinh phi kia thật sự có chỗ nào đó hơn người.

"Khụ khụ... Khụ ——" An mỹ nhân che miệng ho mạnh ba tiếng, thanh âm vang vọng cả sườn điện, Châu Ngọc định bước lên phía trước đỡ lưng giúp nàng thuận khí lại, đã thấy An mỹ nhân chậm rãi buông tay xuống, trên tay là một mảnh máu màu đỏ tươi. Châu Ngọc sợ đến thất kinh hồn vía, nghĩ An mỹ nhân cũng sẽ sợ đến khủng hoảng, nào ngờ nàng lại cười ha ha. Vết máu còn đọng lại trên môi, tô đỏ thêm mấy phần, lộ ra vẻ yếu đuối trước nay chưa từng có.

"Là ta sai thật rồi, ta không nên có lòng tham, không nên tìm mọi cách để Hoàng Thượng yêu ta, là do ta không biết tự lượng sức mình..." Nàng ni non thì thảo, giống như là đang nói với chính bản thân. Có lẽ ngay từ đầu đã là do nàng tự si tâm vọng tưởng, nhà đế vương luôn luôn vô tình, vì sao nàng lại không tin? Thế nên mới từng bước từng bước sai, đầu tiên là dựa vào Hiền phi, cho đến cuối cùng là tự đánh mất con của mình, đây có lẽ là nhân quả tuần hoàn đi.

An mỹ nhân dần dần nhắm mắt lại, nằm hời trên giường, bỗng dưng nhớ lại thời điểm Hinh phi còn là một phân nghi nhỏ. Nàng nói: An muội muội, nếu người muốn thì liền tự mình mà tranh thủ đi, trong hậu cung này, chỉ cần người không có quyền thế thì chẳng ai kính trọng người đâu. Vào lúc đó, có lẽ nàng ta đã biết được những si niệm cuồng vọng của nàng. Hình như nàng đã hiểu được vì sao Hoàng Thượng lại không đối xử với nàng ta giống như với bao người khác. Khoé miệng hơi héch lên, lộ ra chút tự giễu, nàng tự làm khổ bản thân một phen, đến cùng thì cái gì nàng cũng không có được...

Đại Yến quốc Thái Hậu yêu thích lễ Phật, Phật đường kia lại cách Phúc Thọ cung khá gần, Thái Hậu liền niệm kinh trong đó. Đặc biệt là sau một năm trước, khi Hoa gia gặp chuyện không may, Thái Hậu liền như sống ở hai nơi, Phúc Thọ cung và tiểu Phật đường đó. Chỉ là hôm nay, người vốn chẳng bao giờ quản mấy việc con con của hậu cung lại xuất hiện, đi dạo trong vườn hoa bên ngoài Phúc Thọ cung một vòng.

Đại Yến Đế nghe nói việc này, liền buông xuống công chuyện trong tay, đi tới Phúc Thọ cung thỉnh an.

Ngồi đoan trang trên nhuyễn ghế là một người phụ nữ gần năm mươi tuổi, nhưng lại bảo dưỡng vô cùng tốt, nên trông như khoảng đầu tuổi bốn mươi. Thấy Đại Yến đế tiến vào, liền dựa vào cánh tay của một cung nữ mà đứng lên.

"Nhìn sắc mặt Thái Hậu so với trước kia đã tốt hơn nhiều." Đại Yến Đế cười nhẹ nói, liền phụ đỡ nàng đứng dậy.

"Không cần, bây giờ Hoàng nhi người là Hoàng đế, thân phận cao quý, mấy việc nặng nhọc như hầu hạ người này liền để cho bọn hạ nhân làm đi." Thái Hậu đáp, nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại chẳng có tí vui mừng nào.

Nghe lời này, Đại Yến Đế chỉ nhú mảy một cái, sau đó liền thu tay lại, gạt vạt áo của long bào sang một bên, rồi ngồi lên cái đệm dày bên cạnh Thái Hậu.

"Hoàng đế, người nay là người mà vạn dân kính ngưỡng, đối với việc gì cũng nên có một thái độ. Tuy nói lúc trước, việc của Hoa gia khiến ai gia hậm hực với người, nên một lòng hướng Phật, nhưng hoàn cảnh cũng nên lập hậu thêm lần nữa, tránh cho hậu cung hỗn loạn, khiến Hoàng Thượng người phiền lòng, hơn nữa hoàng hậu quản việc hậu cung so với người cũng biết đắn đo chừng mực hơn." Thái Hậu từ từ nói, cảm thấy cơ thể không khoẻ lắm, bèn hơi nghiêng người, tựa lưng vào ghế dựa phía sau.

Đại Yến Đế chậm rãi cong môi, vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, nói: "Nếu không có phát sinh chuyện Hinh quý tần tấn thăng Hinh phi, Thái Hậu có phải còn luyến tiếc tiểu Phật đường, không thèm đi ra, lại càng không ngồi ở đây nói chuyện với trẫm?"

Thái Hậu hơi nghiêng đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt của hắn sâu thẳm, lộ lên tinh quang, nhất thời bị giật mình, "Hoàng đế là có ý gì, khi nào ai gia lại không muốn gặp hoàng đế, chỉ là dạo gần đây muốn dốc lòng thờ Phật, không thể phân tâm mà thôi."

"Trẫm không có ý như thế, chỉ là nếu Thái Hậu cảm thấy trẫm làm việc không có chừng mực, xin Thái Hậu dốc lòng chỉ bảo, trẫm nhất định sẽ hết lòng thụ giáo." Đại Yến Đế dùng ngữ khí hết sức bình thường mà nói, khẽ gạt đầu một cái coi như làm lễ rồi rời khỏi Phúc Thọ cung. Chỉ là trong mắt lại hiện lên hân ý như có như không, khoé miệng lại hơi cong lên như phụ trợ, thoạt nhìn có vẻ hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Yết kiến thái hậu

Edit: Nhã Quý phi

Beta: Huệ Hoàng Hậu

Quan hệ của Đại Yến Đế và Thái hậu cũng không hòa thuận như vẻ bề ngoài, điều này không ai có thể rõ ràng hơn Diệp Linh Sương.

Năm đó, mẹ đẻ của Đại Yến Đế Tề Thiên Hựu là Liên Phi được tiên hoàng sủng ái nhất hậu cung, ngay cả Đại Yến Đế cũng do một tay bà nuôi nấng. Cho đến khi hấn mười tuổi, Liên Phi phạm vào sai lầm lớn, bị tiên hoàng biếm lãnh cung ở Thủy Hà điện trong con tức giận. Trước đây trong hậu cung, Thủy Hà điện là cung bị bỏ trống không ai ngó ngang, chỉ có Diệp Linh Sương trong lúc vô tình gặp được bà ở tiểu điện.

Vì chuyện này mà Đại Yến Đế mới trở thành con thừa tự dưới danh nghĩa Hoàng hậu, cũng chính là Phùng Thái hậu trước mắt. Về sau Đại Yến Đế học tài bắn cung điêu luyện, trở thành Hoàng đế, càng làm cho Phùng Thái hậu vững chân ở hậu cung, thom lây không ít.

Tóm lại là như thế, quan hệ của nàng và Liên Phi cũng chỉ là ngẫu nhiên hàn huyên vài câu, không còn điều gì khác. Đại Yến Đế đăng cơ làm Hoàng đế, Thái hậu cũng đã bỏ rất nhiều công sức.

Chỉ có một vài chi tiết nhỏ trong chuyện này, Diệp Linh Sương lại không rõ ràng lắm, kiếp trước cũng không được giải đáp. Liên Phi vì phạm vào sai lầm lớn đến nỗi không thể khoan thứ nên mới bị tiên hoàng nhốt vào lãnh cung, nhưng nguyên nhân sâu sa lại không được nói ra ngoài. Mà những người thật sự biết chuyện trong hậu cung cũng không nhiều, Phùng Thái hậu kia chính là một trong số đó.

Từ lúc Liên Phi vào Thủy Hà điện, bà chưa từng được Hoàng Thượng triệu hồi, cả ngày nhìn đóa hoa sen mà ngẩn ngơ. Có lẽ vào lúc không người cũng sẽ len lén gạt lệ, không phút giây nào có thể vui vẻ. Nhắc tới mới nói, ngày mà bà mất, cũng là đúng vào sau ngày Đại Yến Đế đạt được đế vị. Diệp Linh Sương từng muốn hỏi, khi đó Liên Phi qua đời, trên mặt có chút vui mừng yếu ớt nào hay không? Mà lúc Đại Yến Đế leo lên ngôi cửu ngũ kia, trong đầu hẳn có bao giờ nhớ đến Liên Phi đã từng sinh thành nuôi nấng?

Trong hoàng cung, tình cảm vô cùng mỏng manh, Diệp Linh Sương cũng không muốn phí tâm lo lắng, chỉ là nhớ lại một năm vừa qua không thấy Phùng Thái hậu, khỏe miệng nhẹ nhàng nâng lên. Mọi người thường nói Thái hậu đối xử với Hoa Hoàng hậu vô cùng tốt, nói thể quả thực không giả, chỉ có điều tất cả cũng vì đạt được mục đích.

"Nương nương, đã búi tóc xong rồi, ngài xem như thế nào?" Mặc Nguyệt cài một cây trâm ngọc lưu ly, nhìn nữ nhân hiện lên trong gương, cười hỏi.

Diệp Linh Sương đưa tay sờ tóc mây, nơi vừa bị Mặc Nguyệt vén lên. Nàng cảm thấy tay nghề của Mặc Nguyệt càng lúc càng tốt, những đồ trang sức cũng vừa đủ, không khỏi cười khen:

"Ngươi - nha đầu này, tay nghề quả nhiên là càng ngày càng tốt, bản cung mặc đồ này đi gặp Thái hậu cũng sẽ không mất lễ nghi."

Phùng Thái hậu trong ngày thường luôn ăn chay niệm Phật hôm nay "ra khỏi núi", phân phó miễn thỉnh an trước đây cũng theo đó mà huỷ bỏ, chúng phi kể cả Kỳ Quý phi cũng là muốn đi Phúc Thọ cung thỉnh an Thái hậu. Dĩ vãng chính là Hoa hoàng hậu dẫn một đám hậu phi tiến đến Phúc Thọ cung cùng Thái hậu tâm sự, đợi đến canh giờ không sai biệt lắm, Hoa hoàng hậu về trước, các phi tần khác liền theo Kỳ Quý Phi đi qua thỉnh an Hoa hoàng hậu.

Hôm nay, Hoa hoàng hậu mất, Thái hậu "xuống núi", sau khi đi qua Phúc Thọ cung, mọi người còn dám đi Đàng Nguyệt cung thỉnh an Kỳ Quý Phi thỉnh sao? Nếu là như vậy liền xem Kỳ Quý Phi thành hoàng hậu, cử chỉ này là muốn chọc cho Thái hậu không vui?

Diệp Linh Sương ngồi trên bộ liễn đến Phúc Thọ cung, không đến nửa dặm đường liền xuống xe, đổi qua đi bộ. Ngoài Phúc Thọ cung đã có ít phi tần đợi chờ, cả Kỳ Quý Phi cùng Ngạn Phi cũng đi khá sớm, chúng phi liền đi theo sau lưng Kỳ Quý Phi, quy củ đứng đó, cũng không dám ở bên ngoài Phúc Thọ cung mà thấp giọng bàn tán gì, sợ chọc Thái hậu mất hứng. Mấy người nhìn thấy Hình Phi từ xa đi đến, liền một phen trao đổi ánh mắt, đồng loạt hướng về phía Hình Phi mà cười cười, bày tỏ hữu hảo. Diệp Linh Sương gật đầu đáp lễ, vẫn đi đến gần phía trước mới đứng lại.

"Khí sắc hôm nay của Hình Phi thật sự là không tệ nha, làm cho tỷ tỷ ta rất đồ kỵ." Âm thanh tinh tế bên nhón từ cách đó không xa truyền đến, Diệp Linh Sương chưa quay đầu cũng biết là người vừa bị giáng chức xuống từ lục phẩm - Quan Sung viện. Vốn là hiện nay Diệp Linh Sương ở phân vị Hình Phi, hơn Quan Sung viện đến vài bậc, bất kể là tuổi nhỏ hơn nàng hay lớn hơn, nàng ta cũng không nên tự xưng tỷ tỷ trước mặt nàng. Vậy mà Quan Sung viện còn nói một cách rất thuận miệng, Diệp Linh Sương chỉ khẽ nhún mày, chưa nói gì.

Quan Sung viện thấy nàng chỉ cười nhạt một chút liền quay đầu về, trong lòng bỗng dung phủ một tầng giận tãi đi, như kiểu một vách tường kiên cố không bị gió lửa khiến cho người ta khó chịu. Còn có ánh mắt hướng tới chính mình mang theo vài phần trào phúng cùng cười trên nỗi đau của người khác, Quan Sung viện liền nhần nhịn đề xuống cổ ác khí này, cúi đầu rũ mi.

"Bản cung ở trong Đức Sang cung gần ngơ một tháng, cũng không biết một tháng sau đi ra liền gặp được hai chuyện vui là Hình Quý tần mang thai và vinh dự trở thành Hình Phi, bản cung nên chúc mừng Hình Phi một chút mới phải."

Lần này nói với Diệp Linh Sương không phải ai khác, chính là Đức Sang cung Đức phi. Diệp Linh Sương khẽ kinh ngạc, lặng lẽ mở mắt, nàng sớm biết Đức phi này trừ tính tình nóng nảy cực độ ra, nhiều hơn chính là cao ngạo tự phụ, trong mắt rất ít khi chú ý đến các phi tần khác, không nghĩ tới lúc này nàng ta sẽ âm giọng hòa khí mà nói ra một câu như vậy.

"Ở bên ngoài Phúc Thọ cung liền thu hồi những lời tán gẫu trên miệng đi, nếu là phá hư thanh tĩnh của Thái hậu lão nhân gia, các người gánh chịu nỗi?" Diệp Linh Surong còn chưa kịp đáp lời, liền gặp Kỳ Quý phi đứng trước quết mắt về bên này một cái, thấp giọng quát lớn, một vài người đang nhỏ giọng nói nhỏ lập tức thu vào, bên ngoài Phúc Thọ cung lập tức im lặng một mảnh.

Gặp chúng phi tần an tĩnh lại, cuối cùng ánh mắt Kỳ Quý phi dừng ở trên mặt nàng, nói: "Hình Phi có bầu, lễ thỉnh an Thái hậu cũng có thể xin nghỉ không đến, chỉ cần sai cung nữ bên cạnh đến nói một tiếng là được. Thái hậu cũng không phải người không thông tình đạt lý."

Nghe nói lời này, Diệp Linh Surong vội cười trả lời: "Làm Kỳ Quý phi tỷ tỷ lo lắng, hiện nay muội muội chỉ mới bao nhiêu tháng đâu, thể cốt lại vô cùng tốt, trong ngày thường đi nhiều một chút cũng tốt. Huống chi, hôm nay là muội muội lần đầu gặp Thái hậu, thật là lòng hiếu kỳ còn lớn hơn lễ nghi."

"... Cũng được, muội muội hiểu chuyện như thế, cũng làm cho bản cung lau mắt mà nhìn." Kỳ Quý phi cong môi nói, sau đó không nói nữa, chỉ kiên nhẫn canh giữ ở bên ngoài Phúc Thọ cung.

Sau một lúc lâu, Đại cung nữ Lạc Mai bên cạnh Thái hậu mới cúi đầu đi về phía chúng phi tần bên này, cung kính nói: "Nô tỳ thỉnh an các vị nương nương, Thái hậu đã rửa mặt xong, nô tỳ được phân phó đến đây thông báo, chư vị nương nương theo nô tỳ đi vào thôi." Nói xong, nàng ta liền xoay người lại đi vào trong, chúng phi tần tất nhiên là theo sát ở phía sau đi vào Phúc Thọ cung.

Không thể không nói, ngay cả cung nữ thái giám bên cạnh Thái hậu cũng đều cực kỳ kiêu ngạo, mặc dù cung nữ Lạc Mai này có thái độ kính cẩn, nhưng lúc quay người đi vẫn giữ tư thái ngẩng đầu ưỡn ngực. Cũng khó trách nha đầu Mặc Nguyệt liên tục tâm tâm niệm niệm muốn làm Đại cung nữ.

Không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng Diệp Linh Surong khẽ nhếch lên, ánh mắt cũng sáng dần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thái hậu cảnh cáo

Edit: Nhiên Thực tâm

Beta: Vy Tu nghi

Chúng phi tần cước bộ nhẹ nhàng nối đuôi nhau theo sau Kỳ Quý phi mà đi vào, tất cả đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Thái Hậu, nói: "Thần thiếp bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu kim an." Phùng Thái hậu khẽ nâng tay, mọi người đứng dậy ngồi xuống hai hàng ghế.

Kỳ Quý phi cùng Đức phi ngồi ngay ngắn ở hai bên ghế đầu tiên, tiếp đến là Ngạn phi và Phùng Chiêu viện, các phi tần khác theo thứ tự ngồi xuống. Diệp Linh Surong ngồi ở chính giữa hai vị trí phía trước, cách ăn mặc, trang điểm cùng cử chỉ lễ nghi cũng coi như quy củ.

Theo lý mà nói thì cũng không có ai nhìn đến nàng cả. Chỉ là từ khi bước vào cửa, nàng liền phát giác ra một ánh mắt như có như không hướng về phía mình. Trong lòng nàng cũng biết được Phùng Thái hậu kia đang quan sát mình, nhưng chỉ khẽ cúi đầu làm như không biết.

"Thần thiếp cũng muốn sớm tới thỉnh an Thái Hậu, nhưng lại sợ quấy rầy đến việc lễ Phật của người cho nên không dám tới nữa. Hôm nay có thể nhìn thấy Thái Hậu trong lòng vui sướng vô cùng." Kỳ Quý phi dẫn đầu nói.

Những lời này nghe thật êm tai, Thái Hậu nghe xong cũng cảm thấy cảm động, nhàn nhạt ừ một tiếng nói: "Kỳ Quý phi có lòng, lại còn băn khoăn suy nghĩ cho ai gia." Dừng một chút lại tiếp tục nói: "Gần một năm nay các người không đến cũng không thể trách được. Chỉ là ai gia muốn thanh tĩnh, dốc lòng lễ Phật, cho nên mới miễn thỉnh an cho các người. Mấy hôm trước ai gia có mơ thấy Tiên hoàng, trong mộng Tiên hoàng khiển trách an gia để một đồng chuyện lớn như vậy cho người khác rồi không hỏi không quản, trong lòng ai gia thực sự có một chút hổ thẹn." Nói đến đây Thái Hậu thở dài một hơi.

"La thần thiếp không tốt khiến Thái Hậu mệt mỏi lo nghĩ." Phùng Chiêu viện nói ra, trên mặt có sự áy náy.

Kỳ Quý phi khẽ nhún mày, trong lòng có chút không vui. Hiện nay nàng đang quản lý tất cả mọi việc ở Hậu cung, nàng ta nói những lời này ý muốn nói nàng quản lý Hậu cung không tốt sao. Nhưng dù gì Phùng Chiêu viện cũng là người họ Phùng, có quan hệ với Thái Hậu, cho nên có không vừa ý chuyện gì thì cũng chỉ có thể giữ ở trong lòng, không thể nói ra.

Lúc Tiên hoàng còn sống tối kỵ nhất là gia tộc ngoại thích độc tài trong triều đình. Hiện tại Đại Yến Đế cũng vậy, không cho phép ngoại tộc Phùng thị độc tài trong chuyện triều chính. Nhưng mà ngoại tộc Phùng thị cũng không thiếu người làm việc trong Binh bộ. Có thể nói Phùng thị như là một cây đại thụ đã cắm sâu vào trong đất, các rễ đã bám rất chặt, cũng không có cách nào ngay lập tức loại bỏ hoàn toàn.

Phụ thân Phùng Chiêu viện, Phùng Thế Sơn, là người đứng đầu đảm nhiệm chức vụ Công vụ Thượng thư, là đệ đệ nhỏ nhất của Phùng Thái hậu, xem như là người nắm giữ chức quan cao nhất trong gia tộc Phùng thị. Nhắc tới cũng xem như là Phùng thị được hưởng ánh hào quang của Phùng Thái hậu. Mà bản thân Phùng Thế Sơn cũng coi như là trung thành với Hoàng Thượng.

Phùng Chiêu viện kia trong đợt tuyển tú ba năm trước cũng dễ dàng trở hết tài năng ra, sau đó liền được phong làm từ nhị phẩm Thục viện. Cho đến hiện tại đã trở thành người đứng đầu một cung, Thái Hậu thập phần yêu thích. Đại Yến Đế có hai nàng công chúa, Nhị công chúa chính là do Phùng Chiêu viện sinh ra, bộ dáng trắng trẻo đáng yêu. Người như vậy, ai còn dám không có chuyện gì đi tìm nàng gây sự để chuốc lấy rủi ro chứ?

Thái Hậu nhìn Phùng Chiêu viện một cái, trên mặt dần dần hiện lên một nụ cười: "Một năm qua không thấy các người, ngược lại so với suy nghĩ của ai gia, các người ngày càng hiểu chuyện."

"Những thứ này đều là điều thần thiếp nên làm." Phùng Chiêu viện cười cười, cúi đầu đáp.

Ánh mắt Thái Hậu nhìn quanh mọi người một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Linh Sương. Thấy nàng ăn mặc rất đúng quy củ, không mất đi khí chất mà cũng không vượt quá giới hạn. So với Kỳ Quý phi thì nàng xinh đẹp hơn, bộ dáng cũng thướt tha, không khiến người ta nhìn ngắm thêm một chút. Chuyện phát sinh trong mấy ngày nay bà cũng đã biết rõ, liền vô thức liếc nhìn chỗ bụng bằng phẳng của nàng.

Ánh mắt Kỳ Quý phi liên tục dõi theo Thái Hậu, nhưng thấy bà nhìn Hinh phi hồi lâu với ánh mắt hài lòng. Bàn tay nàng trong áo không khỏi nắm chặt lại, trong lòng phảng phất một chút gì đó, hô hấp cũng không được thoải mái.

"Người chính là người vài ngày trước được Hoàng đế sắc phong là Hinh phi?" Ánh mắt Thái Hậu nhìn chằm chằm Diệp Linh Sương, hỏi. Không đợi nàng trả lời lại nói tiếp: "Hiện tại thân thể người không tiện, về sau trong vòng mấy tháng không cần đến thỉnh an ai gia, hoàng tôn ở trong bụng mới là quan trọng, cần phải chú ý, chớ có để xảy ra bất kỳ sai lầm nào."

Nghe những lời này chúng phi tần đều âm thầm đổ kị ghen ghét. Người nói dối của Đại Yến quốc còn đơn bạc. Mặc dù trong Hậu cung phi tần có thể tính là vô số, nhưng qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có một Hoàng tử là Minh Hiên. Bất luận là trong quá khứ hay hiện tại, Thái Hậu đều xem trọng việc hoàng tự.

Lúc trước khi đăng cơ, Đại Yến Đế không có người nối dõi, chỉ có hai Trắc phi. Lúc đăng cơ lập Hoa Như Nguyệt làm Hoàng Hậu. Kế tiếp mấy năm mới lập thêm mấy nữ nhi của công thần làm phi tần. Cho đến ba năm trước mới khôi phục lại việc tuyển tú bốn năm một lần của Đại Yến quốc.

Tại Đại Yến quốc, người ta coi số bốn không phải là "chết" mà là "tự", là chữ số cát tường. Kỳ Quý phi chính là được tuyển vào cung trong đợt tuyển tú ba năm trước.

"Thái Hậu dặn dò cực kỳ đúng, chỉ là thần thiếp mới tiến cung có mấy tháng, chưa được gặp mặt Thái Hậu, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ cho nên mới cùng tỷ muội tới thỉnh an người. Với lại thần thiếp mới mang thai được một tháng, các hoạt động hàng ngày cũng không có gì bất tiện hay ảnh hưởng. Nếu như vì mang thai mà không được tới Phúc Thọ cung thỉnh an, trong lòng thần thiếp sẽ rất buồn bực. Thần thiếp không muốn người ta nói mình thành người ý sùng sinh kiêu." Diệp Linh Sương cười, đáp lời. Lúc này nàng mới ngẩng đầu lên nhìn Thái Hậu một cái, ánh mắt cũng không tránh né, giống như là nói hết những lời trong lòng ra.

Thái Hậu khẽ nâng mí mắt, thấy trong mắt nàng rất trong trẻo, có vài nét nghịch ngợm. Nhìn nàng làm cho bà nhớ tới dáng vẻ hồn nhiên năm xưa của mình, sắc mặt cũng trở nên nhu hòa, nở ra một nụ cười nhẹ hỏi: "Hôm nay lúc nhìn thấy ai gia, Hinh phi có cảm xúc gì không?"

Diệp Linh Sương cười nói: "Hôm nay được nhìn thấy Thái Hậu thần thiếp mới biết, Thái Hậu quả thật có dáng vẻ uy nghiêm vô cùng. Nhưng cũng làm cho người khác cảm thấy rất hiền lành hòa nhã."

"Ha ha, nha đầu này có cái miệng thật ngọt, khó trách vì sao Hoàng đế để lại sủng ái người như vậy."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt chúng phi tần trở nên rất khó coi. Mà ngay cả người không tham dự vào chuyện của hậu phi là Ngạn phi, trên mặt cũng chỉ nở ra một nụ cười gượng gạo.

Trong lòng Diệp Linh Sương không có chút vui vẻ nào. Nhìn Thái Hậu đang cười tươi, trong mắt lại thoáng hiện lên tia khôn khéo, người ngoài khó có thể thấy được. Nhưng trong lúc vô tình lại bị Diệp Linh Sương bắt được.

Chúng phi tần lại tùy ý nói chuyện với Thái Hậu vài câu. Thấy Thái Hậu có vẻ mệt mỏi, mới cùng nhau rời khỏi Phúc Thọ cung. Chúng phi tần cũng không đi Đan Nguyệt cung thỉnh an Kỳ Quý phi nữa, nhưng cũng không ai dám nói ra.

Hinh phi bị Thái Hậu kiểm soát gọi ở lại, nghe theo phân phó nàng tiến tới ngồi gần hơn một chút, đầu khẽ cúi xuống, chờ nghe xem Thái Hậu muốn nói gì.

"Ai gia nghe nói người là một trong những nữ nhân mà Minh Vũ quốc đưa tới sau khi bại trận." Lúc này, giọng nói của Thái Hậu có vẻ không tốt.

Đôi mắt Diệp Linh Sương lóe lên, cung kính đáp: "Hồi Thái Hậu xác thực là vậy. Chỉ là không phải do bại trận mà đưa tới. Minh Vũ quốc sớm đã có ý định sẽ liên hôn với Đại Yến quốc. Nhưng bởi vì trong triều có gian thần xúi giục đầu độc. Cho nên Hoàng đế của Minh Vũ quốc mới không lượng sức mình mà dẫn quân gây họa, khiến cho dân chúng hai nước lầm than, tiếng oán trách khắp nơi. Phụ thân thần thiếp vốn cũng đã khuyên bảo, chỉ là Hoàng đế Minh Vũ quốc không nghe ai nói cho đến khi bại trận. Minh Vũ quốc tổn thất nghiêm trọng, phụ thân của thần thiếp thân là Trần Quan Đại tướng quân nên đã đem tất cả chuyện này nhận hết lỗi về mình, sau chủ động cho thần thiếp theo các muội muội sang Đại Yến quốc."

Thái Hậu không biết có rất nhiều chuyện xảy ra như vậy, lúc này có chút kinh ngạc nhìn nàng. Nhưng thấy thái độ của nàng không kiêu không nịnh, thần sắc nghiêm túc, dường như là có suy nghĩ một lòng một dạ với đất nước.

Diệp Linh Sương thấy Thái Hậu trầm mặc không nói, trong lòng không biết bà đang nghĩ chuyện gì. Một lúc sau mới thấy bà nói: "Ai gia mặc kệ quá khứ

ngươi có thân phận như thế nào, hiện nay vẫn là thân phận nữ nhân do địch quốc đưa tới không thể coi là cao quý. Ngươi tốt nhất hãy quên quá khứ ở Minh Vũ quốc đi. Cho dù hiện tại ngươi có đang mang hoàng tử của Đại Yên quốc thì cũng không thể coi là công lao gì. Nhưng Hoàng Thượng trực tiếp phong ngươi làm "Phi", nói lập liền lập, ai gia cũng không thể nói thêm được điều gì. Nhưng ái gia muốn khuyên ngươi một câu, chớ có những suy nghĩ hồ đồ mà làm ra chuyện ngu xuẩn. Ngươi nên an phận thủ mệnh, nên nghĩ trước khi nói ra. Như vậy ai gia cũng sẽ không vô cớ tra xét ngươi."

Đối với những lời nói của Thái Hậu, Diệp Linh Surong cũng không quá mức kinh ngạc, nhưng trên mặt lại giả vờ kinh sợ quỳ trên mặt đất, câu chữ sang sảng: "Thái Hậu yên tâm, từ lúc thần thiếp bước chân vào Hậu cung của Đại Yên quốc thì chưa bao giờ nghĩ tới có thể được Hoàng Thượng chiều chuộng. Hiện nay đã trở thành Hinh phi lại còn mang thai, trong lòng đã sớm thoả mãn, không dám ngấp nghé những thứ khác. Nhưng thần thiếp khẩn cầu Thái Hậu hiểu Minh Vũ quốc cũng không phải là địch quốc, bất quá chỉ là do tiểu nhân châm ngòi mà thôi."

Thái Hậu rũ mắt liếc nhìn nàng: "Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt. Được rồi, mau đứng lên đi, thân thể ngươi bây giờ không thể động một chút là quý xuống được, hoàng tôn của ai gia còn phải trông cậy vào ngươi đây."

Lúc này Diệp Linh Surong mới tạ ơn, rồi từ từ đứng lên.

"Lạc Mai, ngươi tiễn Hinh phi ra ngoài, chú ý tuyệt đối không được để nàng bị va chạm."

"Vâng." Ở trong điện, bà liên tục nhìn thẳng vào từng động tác của Đại cung nữ Lạc Mai, đỡ Hinh phi ra khỏi Phúc Thọ cung, nhìn cho đến khi nàng ngồi kiệu đi thật xa mới quay trở lại.

"Lạc Mai, ngươi đã đi theo ai gia nhiều năm, người ngoài gặp ngươi cũng phải cung kính gọi ngươi một tiếng 'cô cô'. Phi tần trong Hậu cung ngươi cũng đã nhìn thấy không ít, ngươi cảm thấy Hinh phi này có phải là người có quý cù không?" Thái Hậu đột nhiên hỏi.

Thấy Thái Hậu đặt câu hỏi, Lạc Mai cúi đầu trả lời: "Nô tỳ chỉ mới gặp qua một lần, không dám kết luận lung tung. Nhưng lần đầu nhìn thấy Hinh phi này cũng khiến cho người khác có ấn tượng không tệ."

Thái Hậu không nói gì nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Chuỗi Phật châu trong tay bà linh hoạt từng viên một chuyển động. Trong đầu thỉnh thoảng lại thoáng hiện lên hai cái tên.

Hoa Lê Nguyệt... Hoa Thi Vũ...

Nghe Lý Phúc Thăng hồi báo, Hinh phi bị Thái Hậu giữ lại Phúc Thọ cung hồi lâu, đến lúc đi ra thì thần sắc mệt mỏi. Đại Yên Đế đang viết thì ngừng lại, nhưng trên mặt vẫn không tỏ thái độ gì.

Lý Phúc Thăng cho rằng Đại Yên Đế chắc cũng không để chuyện này trong lòng. Nhưng sau khi ăn trưa xong, đang nằm nghỉ ngơi ở trên nhuyễn tháp thì đột nhiên mờ mắt. Triệu Lý Phúc Thăng bãi giá chính điện Trường Nhạc cung. Lý Phúc Thăng nghĩ trong lòng, cuối cùng Hoàng Thượng vẫn không thể nhẫn nại thêm được nữa rồi.

Buổi trưa lại đến Trường Nhạc cung, Đại Yên Đế có nói thế nào cũng không thể gạt được chúng phi tần trong Hậu cung. Việc Đại Yên Đế đột nhiên tới Trường Nhạc cung cũng lập tức đến tai Thái Hậu.

"Ai gia cũng đâu có ăn thịt được nàng, Hoàng đế cho rằng ai gia sẽ gây khó dễ cho một hậu phi sao." Thần sắc Thái Hậu không vui.

"Thái Hậu bớt giận, có lẽ vì chuyện khác Hoàng Thượng mới tới Trường Nhạc cung." Lạc Mai gấp rút khuyên can.

"Thôi thôi, đây cũng không phải lần đầu Hoàng đế đối nghịch với ai gia." Thái Hậu phát tay, lông mày khẽ nhăn lại vẫn chưa thả lỏng ra.

Đại Yên Đế vào Trường Nhạc cung, lúc này vừa qua buổi trưa không lâu, phần lớn cung nữ thái giám đang ở trong điện hầu hạ, ở cửa cung chỉ có hai tên tiểu thái giám. Đại Yên Đế nhận ra đó là người bên cạnh Hinh phi, là hai người luôn đi bảo vệ liền đưa tay kêu ngưng, lập tức bước vào bên trong.

Lý Phúc Thăng khẽ đẩy cửa, đưa mắt nhìn Đại Yên Đế tiến vào rồi mới đứng lại ở cửa điện.

Vân Kiều nghe thấy tiếng mở cửa thì cho rằng là An Đức Tử cùng Ngô Đoàn có việc bẩm báo, nhưng không ngờ lại là Đại Yên Đế. Nhìn thấy Đại Yên Đế liền cúi đầu, mấy người bọn họ lập tức lui ra khỏi điện, chỉ để lại Hinh phi lúc này đang ở trên giường nghỉ ngơi cùng một nam tử uy nghiêm.

Cô gái trên giường hiển nhiên là đã ngủ, đôi mắt nhắm lại, chiếc mũi cao, môi hồng hé mở, hơi thở nhẹ nhàng.

Đại Yên Đế không một tiếng động nhẹ nhàng ngồi ở bên, tình tế quan sát dung nhan lúc ngủ của nàng hồi lâu, trong lòng lại có một chút ham muốn với nàng. Sau đó hắn từ từ cúi xuống hôn lên môi nàng, như cảm thấy không đủ liền ra sức mút lấy cánh môi trắng mịn.

Cô gái dưới thân hô hấp từ từ trở nên dồn dập, hai mắt mở ra, không ngờ lại chạm phải đôi mắt có vài phần ranh mãnh.

Diệp Linh Surong a một tiếng, lập tức ngồi dậy, nhưng bởi vì động tác quá mạnh nên trán đập vào cằm của Đại Yên Đế, thanh âm có chút vang dội.

"Hoàng Thượng, người không sao chứ? Đầu là tại thiếp, thiếp quá liều lĩnh lỗ mãng rồi." Diệp Linh Surong vội hỏi, vươn tay tới xoa xoa cằm của hắn.

Đại Yên Đế thờ dài bất đắc dĩ, gỡ tay nàng xuống khóa chặt trong lòng bàn tay mình, "Sắp làm mẫu thân rồi mà vẫn còn vụng về như vậy sao."

"Thiếp biết sai rồi." Diệp Linh Sương nhanh chóng nhận lỗi lầm, thấy hấn sẽ không khiển trách, nàng liền nhìn hấn với nét mặt tươi cười, "Hoàng Thượng, sao người lại đến Trường Nhạc cung thăm thiếp vậy?"

"Sao, trẫm muốn thăm phi tử cùng hoàng nhi của mình mà cũng phải có nguyên do ư?" Đại Yến Đế cười nhạt, ngồi hấn lên trên giường ôm nàng vào lòng.

"Không biết hoàng nhi sẽ là nhi tử hay là nữ nhi đây." Diệp Linh Sương lầm bầm, mày lá liễu hơi nhăn lại, quay đầu nhìn vào đôi mắt tinh quang của hấn: "Hoàng Thượng chính sự bận rộn, đột nhiên không có chuyện gì lại tới Trường Nhạc cung, ngoại trừ đến thăm thiếp, sợ là vì có chuyện khác."

Ánh mắt Đại Yến Đế tập trung nhìn gương mặt nàng, môi mím mỉm cười nói: "Vậy ái phi thử nói xem, trẫm còn vì chuyện gì mà đến."

"Chắc là vì chuyện Thái Hậu giữ thiếp ở lại Phúc Thọ cung." Diệp Linh Sương ung dung nói, thấy mắt hấn sáng như đuốc nhìn mình không khỏi cười nói: "Người nghĩ là thiếp ngốc sao. Lúc trước là do lười với cả không muốn phiền lòng suy nghĩ cho nên mới không hỏi tới thôi. Chứ thật ra trong lòng thiếp đều biết sáng tỏ hết mọi chuyện."

Diệp Linh Sương nhẹ nhàng nhắm mắt, thờ dài một cái rồi lại mở ra, nhìn chăm chăm vào mặt mũi hấn, không khỏi đưa tay xoa lên gương mặt hấn. Động tác này vốn bị cho là mạo phạm, chỉ là Đại Yến Đế không so đo với nàng, ngược lại thập phần hưởng thụ.

"Hoàng Thượng, thân phận của thiếp có thể làm cho người khác nghi ngờ sao?" Bàn tay đang khẽ vuốt ve trên khuôn mặt hấn bỗng dừng lại, ánh mắt cũng sít sao nhìn hấn.

Thấy hấn không nói gì, thần sắc nàng đột nhiên trở nên âm trầm, nặn ra một nụ cười gượng gạo khó coi, "Hoàng Thượng không nói thiếp cũng tự mình hiểu. Về sau, vô luận thiếp có như thế nào, đều không thể thay đổi được thân phận là người của Minh Vũ quốc. Kỳ thật hiện nay được Hoàng Thượng sủng ái rất nhiều, trong lòng thiếp cũng đã vô cùng thỏa mãn, không dám suy nghĩ vọng tưởng thứ khác." Nói đến đây, thanh âm chợt trở nên mềm mại hơn, lộ ra sự yếu ớt khó thấy, khiến trong lòng Đại Yến Đế bỗng dưng căng thẳng.

"Chỉ là..." Nàng cúi đầu xuống một chút rồi lại ngửa đầu lên nhìn thẳng vào mắt hấn: "Thiếp hy vọng Hoàng Thượng hiểu, Minh Vũ quốc không phải là địch quốc của Đại Yến quốc. Bất quá lúc trước Hoàng đế của Minh Vũ quốc tin lời sàm ngôn của bọn gian thần nên mới làm ra chuyện hồ đồ, cho quân tấn công Đại Yến quốc. Kết quả khiến dân chúng lâm vào cảnh chiến tranh lầm than, sinh lòng hiềm khích. Gia phụ đối với chuyện này cũng ảo não không thôi. Mà Minh Vũ quốc sớm muộn cũng đã hòa giải, vì sao Hoàng Thượng không đồng ý chuyện này... Minh Vũ quốc vốn là một nước nhỏ, bất quá là bởi vì đất đai màu mỡ cho nên mới từ từ trở nên giàu mạnh..." Ở giữa dừng lại một lát rồi Diệp Linh Sương lại nói tiếp.

Ánh mắt Đại Yến Đế đang sáng ngời, nhưng khi nhìn cô gái ở trong ngực ánh mắt lại càng thêm âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đại Yến Đế nổi giận

Edit: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

Ánh mắt Diệp Linh Sương không né tránh Đại Yến Đế, đứng lảng lảng như vậy đón lấy sự quan sát của hấn, nàng nói: "Thiếp cũng chỉ là nữ nhân, chưa từng nghĩ sẽ tham gia chuyện chính sự, chỉ là từ sau khi trở thành nữ nhân của Hoàng Thượng, tự cảm thấy khó tránh có nhiều lúc khó xử. Thiếp không dám quên mình là con dân của Minh Vũ quốc, nơi đó có đồng bào, có cha mẹ tỷ đệ của thiếp. Hiện nay hai nước vẫn hòa bình yên ổn, nhưng nếu có một ngày phát động chiến tranh, Hoàng Thượng để thiếp tự xử như thế nào?" Nói đến đây, thanh âm trở nên nghẹn ngào, trong mắt mơ hồ dâng lên một tầng nước. Đại Yến Đế thần sắc khó hiểu nhìn nàng, không biết là do hấn quên đưa tay lau đi những giọt nước ở khóe mắt nàng, hay là căn bản hấn không có cái ý nghĩ kia.

"Hoàng Thượng, thiếp không cầu xin người điều gì, chỉ hy vọng Minh Vũ quốc cùng Đại Yến quốc trọn đời giao hảo."

"Nếu tình huống bất đắc dĩ, trẫm muốn tiêu diệt Minh Vũ Quốc thì sao?" Đại Yến Đế đột nhiên mở miệng, thần sắc hờ hững lại mang theo tham vọng chinh phục của cường giả.

Đôi mắt Diệp Linh Sương trừng lớn, môi hé ra, tránh khỏi lồng ngực hấn, quỳ thẳng tấp trên mặt đất: "Hoàng Thượng, xin người thứ tội, thiếp cả gan muốn hỏi vì sao có biện pháp khác giải quyết mà người vẫn muốn lựa chọn phát động chiến tranh? Hoàng Thượng nhất định hiểu ý thiếp nói vừa này."

"Ái phi là nữ nhân, có một số việc người căn bản không hiểu. Sao Minh Vũ quốc kia có thể lại cam tâm tình nguyện thần phục trẫm được? Có đôi khi, vũ lực mới là biện pháp giải quyết mọi việc tốt nhất." Đại Yến Đế thần nhiên nói, nhìn nàng quỳ trên mặt đất liền vươn tay đỡ lên giường: "Người đang có thai, chú ý dưỡng thân thể cho tốt, trên mặt đất quá lạnh." Thanh âm của hấn không mặn không nhạt.

Đơn giản là sợ thai nhi trong bụng bị đá thương nên mới đỡ nàng lên sao? Diệp Linh Sương đã sớm được chứng kiến hấn vô tình như thế nào nhưng trong lòng vẫn là một mảnh lạnh lẽo, quả nhiên là một nam nhân vô tình.

"Hoàng Thượng, người không thử làm sao biết là không được?" Diệp Linh Sương ngẩng đầu, chờ mong nhìn hần.

Hần chỉ ôm lấy eo thon, cúi đầu nhẹ nhàng hôn gương mặt nàng: "Ái phi đã quan tâm quá nhiều rồi, về sau ngươi chỉ cần lo dưỡng thai cho tốt là được. Trẫm còn có việc phải đi trước." Dứt lời, hần đứng lên, vuốt phẳng nếp áo bào rồi đi ra khỏi điện.

Ra đến cửa, hần quay đầu lại nhìn nàng một cái, thần sắc hi vọng không rõ, chỉ hỏi một câu: "Vừa rồi ái phi làm như vậy, rốt cuộc là vì con dân hay vì chính mình..."

Nghe thấy lời này, đôi mắt Diệp Linh Sương trừng lớn, biểu cảm khó tin, sau đó đột nhiên cười khổ, lui về phía sau hai bước, một tay vịn chặt thành ghế, lầm bầm: "Rốt cuộc là do thần thiếp quá tham, vừa không muốn con dân nước mình xảy ra chuyện, vừa muốn hòa hảo quan hệ của hai nước để thay đổi thân phận lúng túng hiện giờ của mình. Lúc này, thiếp mới phát hiện, quả thật đúng như Thái Hậu cảnh cáo vậy, không nên vì mang thai mà sinh ra ảo tưởng. Thiếp thực sự là nữ nhân ngu ngốc nhất, cứ nghĩ Hoàng Thượng sủng ái thiếp như vậy, thân phận thiếp bây giờ sẽ khiến người khó xử, nhưng thực ra hết thảy đều là do ta đơn phương tình nguyện." Nói xong lời cuối cùng, đã quên mất thay đổi xưng hô, ngực nàng phập phồng, thở gấp mấy hơi, cực lực che dấu đau thương trong lòng.

Người nọ thân thể thẳng tắp đứng ngoài cửa, bàn tay nắm chặt gờ lên rồi hạ xuống, buông ra lại nắm vào.

Qua một lát, Diệp Linh Sương đã thu hồi vẻ mặt lúc trước, mỉm cười ngọt ngào với hần, lộ ra một lúm đồng tiền mà hần thích. Hàng mi dài cụp xuống che đi đôi mắt trong sáng, nàng cung kính cúi người với hần: "Hoàng Thượng yên tâm, về sau thần thiếp sẽ tuân theo quy củ, ngoan ngoãn ở trong cung của mình chờ Hoàng Thượng sủng hạnh. Thiếp sẽ không cầu mong điều gì nữa..."

Ánh mắt Đại Yến Đế trầm xuống, dứt khoát xoay người đi, vội vàng rời khỏi Trường Nhạc cung. Sau lưng Diệp Linh Sương thấp giọng nói: "Thiếp cung tiễn Hoàng Thượng." Thái độ quy củ, đoan trang khiến người khác không thể bắt lỗi. Chỉ là, đôi tay Đại Yến Đế đã sớm siết chặt lại, trong đôi mắt dâng lên hai ngọn lửa.

Trên trán Lý Phúc Thăng liên tục đổ mồ hôi lạnh. Thật kỳ quái, bình thường dù có tức giận trên triều cũng không thấy Hoàng Thượng giận đến như vậy. Rốt cuộc là Hinh phi đã nói điều bất kính gì khiến Hoàng Thượng nổi giận đây?

Đại Yến Đế giận dữ trở về Thương Loan điện, tin tức này đương nhiên truyền khắp nơi trong hậu cung, đa số các phi tần đều cười trên nỗi đau của người khác. Hinh phi này cũng thật vụng về, ý vào thân thể mình đang mang thai muốn nhận được chút sủng ái, nào ngờ lại chọc giận tới Hoàng Thượng.

Mấy người Mặc Nguyệt tất nhiên thấy được Đại Yến Đế tức giận, vội vã đi vào trong điện nhưng chỉ thấy Hinh phi thần sắc lạnh nhạt ngồi trên giường, cũng không có biểu hiện gì khác thường. Trong lòng vừa nghi vấn, vừa lo lắng chất chồng lên nhau nhưng cũng không dám hỏi ra lời.

"Mặc Nguyệt, mang chén trà kia đi đổi đi, lấy Bích U Trà lúc trước còn dư đi pha, đổi Phổ Nhị Thanh Trà này đi." Diệp Linh Sương phân phó, vẻ mặt hồ hững, không có chút ảo não vì vừa chọc giận Đại Yến Đế.

Mặc Nguyệt gấp rút đáp lời, lấy cái túi Bích U Trà mang đi. Bởi vì lúc trước Hinh phi tiếc trà ngon nên không nỡ uống hết, liền phân phó lấy giấy bọc trà còn dư trong hộp lại. Cái hộp đó lại đựng trà hoa lai do Hinh phi tự chế.

"Các ngươi lui xuống đi, vừa rồi nghỉ ngơi bị Hoàng Thượng cắt ngang nên bản cung có chút mệt mỏi." Diệp Linh Sương tiếp nhận chén trà trong tay Mặc Nguyệt, đưa tay che miệng, miễn cưỡng ngáp một cái.

Mấy người nhìn nhau, tất cả cùng lui ra ngoài, chủ từ lại giả vờ như không có chuyện gì phát sinh? Hoàng Thượng nổi giận dưng dưng ra khỏi Trường Nhạc cung, cửa bị đẩy mạnh ra, Hoàng Thượng mặt lạnh nhếch môi, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng. Ngay cả Lý công công cũng chấn động, gấp rút theo phía sau, dường như là liên tục chạy chậm theo mới đuổi kịp Hoàng Thượng. Lúc các nàng vào trong điện, chỉ thấy Hinh phi đứng bất động tại chỗ, sau đó đến ngồi vào nhuyễn塌. Mà hiện tại, chủ từ lại giả bộ như không có chuyện gì phát sinh.

Diệp Linh Sương cúi đầu, hít một hơi mùi hương trà, mặc kệ đã nếm qua bao nhiêu loại trà ngon nhưng chỉ có Bích U trà mới vừa ý nàng. Trong chất có ngọt, trong ngọt có chát, làm cho người ta không phân biệt nổi là vị ngọt hay vị chát.

Diệp Linh Sương nhìn lòng bàn tay chính mình, không khỏi cười tự giễu một tiếng. Vừa rồi khi nàng nói chuyện với Đại Yến Đế, cả lòng bàn tay đều đổ mồ hôi lạnh, thế nhưng hiện tại đã rất khô ráo, cũng không còn lạnh buốt nữa. Chẳng lẽ là làm người chết qua một lần liền không còn sợ hãi cái chết nữa sao?

Tuy nói Đại Yến Đế sủng ái nàng nhưng đó cũng là chuyện mắt thấy tai nghe đối với người ngoài. Nếu hần có vài phần thật lòng với nàng thì cần gì chọn một mình nàng từ trong hai mươi nữ tử của Minh Vũ quốc, liên tục thăng mấy cấp liền cho đến hiện tại nàng trở thành một trong tam phi?

Liễu Lạc Đan cũng đi với nàng cũng là một tài nữ hiếm có, lại xinh đẹp, vì sao Hoàng Thượng lại không sủng ái nàng ta?

Diệp Linh Sương cho là về ngoài của mình cũng không tệ nhưng không đẹp đến mức để Đại Yến Đế liên tục chú ý, sau đó thăng phân vị nhanh như vậy. Chỉ có thể nói đúng lúc hần cần một người như vậy khiến cho phi tần hậu cung chú ý, hoặc là thân phận của nàng ở Minh Vũ quốc đã sớm làm trong lòng hần có tính toán?

Mặc kệ nàng nịnh nọt Đại Yến Đế như thế nào, nam tử cao cao tại thượng như hần cũng sẽ không dễ dàng buông lỏng tâm tình trước mặt nàng, có lẽ sẽ phai nhạt nhưng vẫn tồn tại. Đó là điều đương nhiên, hơn nữa do là nàng quá phận, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ tức giận. Nhưng nàng đang mang long tử, lại vừa được thăng làm Hinh phi, Hoàng Thượng có lẽ sẽ không lập tức hạ phân vị của nàng. Nàng tin rằng không phải Hoàng Thượng không nghe lọt

những lời kia của nàng, hoặc là từ rất lâu trước đây hẳn đã từng làm qua những điều ấy...

Diệp Linh Surong lẳng lẳng nhìn hoa viên tươi tốt cách đó không xa, không ý thức được là đã vào thu, nàng đang đợi, vẫn đang chờ đợi một cơ hội.

Từ lúc Đại Yến Đế trở lại từ Trường Nhạc cung đều cảm thấy tâm tình hết sức bức bối. Trong đầu lại luôn hiện ra đôi mắt rung rung của nữ nhân kia, còn có những lời tự giễu của nàng. Đúng vậy, thật sự lòng tham của nàng quá lớn, hẳn đã sớm nói nữ nhân hậu cung hẳn chỉ có thể sùng chứ không yêu, nữ nhân kia rõ ràng... rõ ràng đối với hắn có tâm tư... cho dù nàng quan tâm thân phận chẳng phải cũng vì hắn hay sao? Đại Yến Đế than nhẹ một tiếng, chẳng biết tại sao nàng như vậy khiến hắn sinh ra bức bối.

Ban đêm, Đại Yến Đế chỉ nghỉ ngơi ở tâm điện của mình, không sùng hạnh bất cứ phi tần nào.

"Nương nương, người đi chậm một chút, coi chừng trượt chân..." Mặc Nguyệt theo thật sát sau lưng Diệp Linh Surong, sợ chủ tử nhà mình giống như An Mỹ nhân kia bị trượt một cái.

"Không sao, nếu không phải trong điện quá buồn bức, bản cung cũng sẽ không ra ngoài hít thở không khí." Diệp Linh Surong thoải mái cười cười.

Mặc Nguyệt ở sau lưng lại thở dài, từ lần trước Hoàng Thượng nổi giận dùng dùng rồi đi thì đã gần một tháng không tới Trường Nhạc cung. Mặc dù phi tần có thai không thể thị tẩm, nhưng vào ban ngày Hoàng Thượng cũng không đi tới thần lương nương, trong hậu cung không biết bao nhiêu người đang vui mừng cười trộm.

"Nương nương, thực ra người..." Người đã nói gì khiến cho Hoàng Thượng phát giận lớn như vậy? Mặc Nguyệt vốn muốn hỏi nhưng thực sự không nói ra lời được. Tuy thường ngày chủ tử đối tốt với bọn họ nhưng chung quy bọn họ cũng chỉ là hạ nhân.

Diệp Linh Surong đột nhiên dừng lại ở ao sen phía ngoài Đức Sang cung, thần sắc hồ hững, ung dung nói: "Mặc kệ khi nở có bao nhiêu kiêu diễm, không phải hôm nay toàn bộ đều héo úa sao?"

Mặc Nguyệt theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quả nhiên hoa sen đầy hồ đã tàn, chỉ còn lại thân cành khô héo.

"Nương nương, đi lâu rồi cũng nên trở về thôi." Mặc Nguyệt đề nghị, nhớ tới mấy ngày nay Hoàng Thượng ít đến Trường Nhạc cung, tâm tình chủ tử nhất định không tốt, nếu tâm tình bị ảnh hưởng, như vậy bào thai trong bụng sẽ không ổn. Vì vậy Mặc Nguyệt không dám để chủ tử đi dạo lung tung bên ngoài, sợ nàng lại thấy cây khô, cỏ khô cảm thấy bị thương.

"Bản cung muốn đi Thúy Hà điện bên kia xem một chút. Mặc Nguyệt, người đi cùng bản cung đi." Diệp Linh Surong chợt cười cười, đã không còn thương cảm như trước nữa.

Mặc Nguyệt không đồng ý: "Thúy Hà điện cách khá xa, nô tỳ nhớ hoa cúc vàng bên ngoài Tích Ngọc cung của Cúc Phi đã nở, không bằng nương nương đi đến ngắm một chút? Nếu không thì nô tỳ gọi liền đến đón nương nương được không?"

Diệp Linh Surong quay đầu lại nhìn hồ sen kia, thần nhiên nói: "Vậy thì từ Tích Ngọc cung đi vòng qua Thúy Hà điện, kiêu liễn thì không cần, bản cung nghĩ nên đi lại nhiều một chút..."

Mặc Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, biết rõ chuyện chủ tử đã quyết thì dù có mười con trâu cũng không kéo trở lại được, chỉ có thể theo ý nàng ấy. Chính mình lại phải cẩn thận lưu ý dưới chân và xung quanh hơn.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay Hình phi không còn liên tục ở Trường Nhạc cung như mấy ngày trước, đã ra khỏi chính điện. Đầu tiên là đi dạo xung quanh, trong lúc vô tình đi đến Đức Sang cung, rồi dừng lại thưởng thức hoa sen trong hồ. Sau đó lại ngắm hoa cúc phía ngoài Tích Ngọc cung rồi lại liên tục đi, đi đến Thúy Hà điện, ngồi trong đó rất lâu."

Nghe đến đó, đột nhiên Đại Yến Đế ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt có chút không vui: "Chỗ đó đã lâu không có người dọn dẹp, sao có thể ngồi ở đó?"

Lý Phúc Thăng trả lời: "Nô tài mới nghe được tin tức cũng cho là như vậy, bất quá người bên dưới nói Thúy Hà điện thường xuyên có người quét dọn, hình như là hai tiểu thái giám của Trường Nhạc cung."

Nghe lời này, đôi mắt Đại Yến Đế sụp xuống, môi mím thật chặt, Lý Phúc Thăng cho rằng hẳn không vui, lập tức ngậm miệng không dám nói nữa. Đại Yến Đế lại đột ngột hỏi một câu: "Sau đó thì làm gì?" Giống như tùy ý hỏi một câu nhưng ánh mắt lại dần dần nhìn về phía hắn.

Lý Phúc Thăng phúc thân một cái, lập tức đáp: "Hình phi ở Thúy Hà điện ngồi một lúc lâu, sau đó đứng dậy đến ao sen nhỏ trong điện, ở đó ngồi khoảng nửa canh giờ rồi mới đứng dậy trở về Trường Nhạc cung..."

Lý Phúc Thăng báo cáo cặn kẽ những chuyện Hình phi đã làm trong một ngày. Tháng này Hoàng Thượng không đến Trường Nhạc cung, chuyện này đương nhiên hẳn hiểu, nhưng Hoàng Thượng lại phái hắn nghe ngóng nghe động tĩnh của Trường Nhạc cung.

Trước kia Hoàng Thượng cũng phân phó hẳn phải lưu ý động tĩnh của một số chủ tử trong hậu cung, thế nhưng cũng chỉ là để ý vài người xem có làm ra chuyện xấu xa gì quá mức, mà lần này Hoàng Thượng muốn hẳn báo lại mọi hành động của Hình phi, kể cả lúc thỉnh an Thái Hậu cũng muốn hẳn báo lại.

Hành động lần này của Hoàng Thượng đúng là có chút không tương tượng được.

Đối với việc Hoàng Thượng không đến Trường Nhạc cung một tháng, Diệp Linh Sương đã sớm nghĩ đến. Cho nên nàng không vì việc này mà ăn uống không ngon, ngược lại tâm tình của Vân Kiều có chút suy giảm.

"Nương nương, hôm nay người ở bên ngoài đi dạo như vậy không khỏi có chút rêu rao. Nô tỳ biết là cử chỉ của nương nương chỉ vô tâm, nhưng người ngoài lại sinh lòng ghen ghét oán hận." Vân Kiều chân thành nói. Bởi vì lúc trước An Mỹ nhân sảy thai, trong cung không ai dám học theo Hiền phi sinh sự nữa, nhưng lòng dạ nữ nhân đồ kị vô cùng đáng sợ. Hình phi được thăng phân vị sợ là đã khiến hậu cung dậy sóng, nay lại mang long tự khó tránh khỏi mấy nữ nhân độc ác kia làm điều xằng bậy.

"Bản cung hiểu, về sau chính là không được ra khỏi Trường Nhạc cung." Diệp Linh Sương cười trả lời, nằm dài trên nhuyễn tháp đọc sách: "Đúng rồi, mấy ngày nay để An Đức Tử cùng Ngô Đoàn thay phiên gác đêm, hai người bọn họ khoẻ mạnh, bản cung cũng an tâm hơn."

Vân Kiều không nghi ngờ gì, chỉ cung kính đáp ứng.

Hôm nay, Đại Yến Đế đến chỗ của Phùng Chiêu viện, hai người đã đi ngủ. Chợt nghe ngoài cửa tiếng bước chân dồn dập, Đại Yến Đế xưa nay luôn cảnh giác, lúc này hai mắt mở to, gọi người đến. Vài tiểu thái giám vội vàng vào bên trong, trên mặt đều tràn đầy khủng hoảng.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Đại Yến Đế lạnh lùng hỏi.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, hình như đông lục cung bên kia phát hiện thích khách, nô tài... Nô tài cũng không rõ ràng lắm, Trương thị vệ Trương đại nhân đã mang người đi qua, mọi việc chắc sẽ ổn..." Tiểu thái giám khẩn trương, lắp bắp nói.

Đại Yến Đế vội vàng khoác áo bước ra cửa, mấy tên thái giám kinh hãi: "Xin Hoàng Thượng suy xét lại, thích khách có khả năng còn chưa đi xa, Hoàng thượng không thể mạo hiểm." Vừa nói vừa quỳ trước mặt Đại Yến Đế, chặn đường đi của hắn.

Đại Yến Đế giận dữ, gờ chân đá văng bọn thái giám rồi vội vàng đi về hướng kia. Mấy tên thái giám gác đêm đành phải thấp đến dẫn đường cho hắn.

Tay Đại Yến Đế khẽ run nhưng không một ai chú ý đến, chân hắn đi càng lúc càng nhanh, tựa như đạp gió mà đi, hai mắt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Huyết y

Edit: Du Tân

Beta: Huệ Hoàng Hậu

Cung ở phía Đông có phi tần gặp phải thích khách, mọi người nghe được tin tức này, đầu tiên nghĩ đến đó là Hình phi ở Trường Nhạc cung. Vì nàng đang thịnh sủng, lại hoài long tự, trong hậu cung người đồ kị không ít, ngay cả chính Diệp Linh Sương cũng tương tự vậy. Nhưng đêm đó đã phát sinh chuyện lớn vượt ngoài dự kiến của nàng.

Thời điểm Đại Yến Đế đuổi tới, ngoài Tích Ngọc cung đã một màn đỏ bừng ánh lửa. Ở bên ngoài mười mấy tên thị vệ vây quanh giờ cây đuốc, các thị vệ khác cũng tới vây quanh các cung.

Đại Yến Đế chớp lông mi, đến gần trước mặt Trương Tử Nghi.

Trương thị vệ Trương Tử Nghi tự mình tiến đến gặp Đại Yến Đế, nửa quỳ: "Hoàng thượng, lần này thuộc hạ sơ sẩy, làm cho thích khách đột nhập Tích Ngọc cung. Nhưng thích khách mới chạy không lâu, chắc là đang ẩn nấp ở cung khác. Thuộc hạ đã sai người vây quanh hẻm, chỉ còn chờ Hoàng thượng ra lệnh một tiếng." Nói xong lời này, sắc mặt Trương Tử Nghi cực kỳ khó coi.

Hắn thân là Phó thống lĩnh thị vệ, thế nhưng lại làm cho thích khách trà trộn này nọ vào trong lục cung, đây chính là hết đường chối cãi việc thất trách! Ngày thường thị vệ canh giữ ở ngoài Long Khuyết điện cùng Thương Loan điện là nhiều nhất. Ban đêm Đại Yến Đế thường ở trong cung các phi tần, cho nên bên ngoài lục cung cũng có không ít thị vệ tuần tra. Vì vậy thích khách vô công có cao cường tới đâu mà muốn thoát khỏi thủ vệ là rất khó, hắn liền tin tưởng rằng thích khách chính là còn ở trong cung.

"Tích Ngọc cung có ai bị thương không?" Đại Yến Đế dường như nhẹ nhàng thờ ra, hỏi.

Nghe lời nói này, tay Trương Tử Nghi khẽ run, gút gao cúi đầu: "Lúc trước đúng là thuộc hạ nghe được tiếng nữ tử hét chói tai mới vội vàng tới. Khi đó thuộc hạ nhìn thấy hai nữ nhân từ Tích Ngọc cung chạy ra. Có điều thuộc hạ vội vã chạy đến, chỉ kịp kêu thái y đến, vẫn chưa đi vào điều tra... Tiết thái y đang trên đường tới."

"Vô dụng!" Đại Yến Đế tức giận nói, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, đi nhanh vào Tích Ngọc cung.

Sườn điện bên trong Tích Ngọc cung có vài cái sủng phi sớm không chịu nổi, lúc này nhất tề tụ ở nội điện chính, nhìn máu tươi giàn giụa, sắc mặt đều trắng bệch, run run môi không dám hé một câu.

Còn chưa có tới nơi, Đại Yến Đế đã nghe thấy tiếng nam hài khóc từ bên trong truyền ra, oanh một tiếng đẩy cửa điện ra, thu hết tình cảnh bên trong vào mắt.

Một nữ tử nằm trên vũng máu, đôi mắt trừng lớn vì chết không nhắm mắt. Nhị hoàng tử Minh Hiền cúi đầu khóc thút thít."Linh Ngọc, người tỉnh lại đi, không được chết. Về sau ta còn muốn người đưa ta qua chỗ mẫu phi ăn mà, người mau tỉnh, ô ô....."

Cúc phi ngây ngốc ngồi xuống bên người nàng ta. Bởi vì vội vàng xuống giường, tùy ý khoác áo vào, đầu tóc hơi hỗn loạn. Xung quanh cung nữ cùng thái giám đều đã đến đông đủ, bi thương nhìn Linh Ngọc nằm trên mặt đất.

Đại Yến Đế trước mặt âm trầm, lạnh giọng hỏi:"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Tề Minh Hiền kiểm chế nước mắt, khuôn mặt nhỏ bé ngược lên, nhìn người đang tới, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, chạy vài bước tới ôm chặt chân của Đại Yến Đế, oa oa khóc nói:"Phụ hoàng, có người muốn giết hoàng nhi, Linh Ngọc đã thay hoàng nhi đỡ một nhát dao! Phụ hoàng nhất định phải bắt lấy người xấu muốn hại hoàng nhi!"

Ở Đại Yến quốc, hoàng tử sau khi nhập học sẽ ở Trọng Thanh cung, đến lúc đó sẽ có người hầu hạ ẩm thực. Còn trước khi nhập học, các hoàng tử và công chúa đều ở trong cung của mẫu phi mình, nữ mẫu cùng cung nữ sẽ trông giữ. Nhị hoàng tử đã nhập học, theo quy củ sẽ ở tại Trọng Thanh cung, chỉ là Cúc phi không muốn, liền chậm trễ thời gian dọn vào ở, mà phía Đại Yến Đế cũng không bắt buộc. Mọi người làm sao nghĩ đến có người dám cá gan ám sát Nhị hoàng tử!

Đại Yến Đế nhẹ nhàng nhìn người đang ôm đùi của mình, lau nước mắt trên mặt nó:"Hiên nhi ngoan, đừng khóc, ai dám làm thương tổn hoàng nhi, phụ hoàng nhất định sẽ không tha! Nam tử hán đại trượng phu không dễ dàng rơi lệ."

Nghe thấy lời này, Tề Minh Hiền mới hung hăng lau mặt, khóc thút thít vài tiếng rồi dần dần bình ổn hô hấp, không khóc nháo nữa, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế nhìn Cúc phi đang nửa ngồi xồm một bên, phóng âm thanh đến:"Cúc nhi, người hãy nghỉ ngơi trước, việc này trẫm sẽ xử lý!" Đã lâu như vậy không gọi nàng, dưới tình huống này không kiềm được lòng mà gọi ra, Đại Yến Đế không khỏi thờ dãi một hơi.

Hai tiểu thái giám ở Tích Ngọc cung lấy lại tinh thần, đỡ Cúc phi đứng dậy đi vào nội điện. Ánh mắt Cúc phi âm trầm, vẫn nhìn Linh Ngọc cho đến khi tầm mắt bị cản trở.

"Hoàng thượng, nô tài đến chậm, xin Hoàng thượng thứ tội." Sau khi nhận được tin tức, Lý Phúc Thăng liền vội vàng tới. Đầu tiên ánh mắt nhìn tình cảnh hiện tại, sau đó lập tức thỉnh tội với Đại Yến Đế.

"Xử lý nơi này một chút, xác chết đưa tới Hình bộ để kiểm tra miệng vết thương." Đại Yến Đế thần nhiên nói, trên mặt đã khôi phục vẻ trấn định.

"Vâng." Lý Phúc Thăng đáp, sai sử hai tiểu thái giám chuyển thi thể đi, mấy thái giám còn lại lau sạch vết máu trên đất.

"Đứng rồi, đưa Hiên nhi tới Thương Loan điện ở một đêm." Đại Yến Đế bồi thêm một câu.

Lý Phúc Thăng hiểu ý, tuy nói Thương Loan điện là thư phòng của Hoàng thượng nhưng bên trong cũng có giường nằm. Long Khuyết điện dù sao cũng là nơi ở của Thiên tử, không thể vi phạm quy chế.

Đại Yến Đế rời Tích Ngọc cung, ngoài cung gặp Trương Tử Nghi còn quỳ lạy trên đất chờ hắt lên tiếng. Hắt trầm mặt nói:"Lục soát cẩn thận cho trẫm, nơi nào cũng không để sót!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Toàn bộ lục cung đều bị binh đoàn vây quanh. Trong cung, từng cái sườn điện, chính điện đều bị điều tra kỹ lưỡng, chỉ vì bên này là hậu cung không giống chỗ khác, bọn thị vệ tự nhiên đều cẩn thận, rất sợ đắc tội với phi tử, mắt luôn nhìn thẳng để tránh mạo phạm.

Diệp Linh Sương không khỏi nhớ tới thời gian ở Thuý Hà điện, Trương thị vệ đó nói có thích khách trà trộn vào, liền trong ngoài Thuý Hà điện điều tra một phen, thái độ rất ngạo mạn, nào giống như bây giờ hoàn toàn cung kính.

"Hình phi nương nương, ty chức xin mạo phạm, thỉnh nương nương chờ một lát, ty chức làm xong xuôi công sự liền đi ra." Trương Tử Nghi cúi đầu nói.

Lúc trước đã có người bẩm báo chuyện điều tra, Diệp Linh Sương đã sớm mặc y phục, cùng An Đức Tử đang gác đêm đi tới cửa Trường Nhạc cung. Nghe nói hậu cung xuất hiện thích khách, đầu nàng hơi cúi, đôi mắt xuất hiện vài tia ngoan độc, nhưng vẻ lo lắng đã che hết đi, bên sườn điện Triệu Quý nhân cùng Từ Lương viện vội vàng mặc áo, cùng thối lui đến bên cạnh Diệp Linh Sương.

"Trương thị vệ không cần đa lễ, cũng là việc Hoàng thượng phân phó nên hãy cứ làm đi." Diệp Linh Sương gật gật đầu. Cuối cùng lại vội vàng hỏi một câu:"Thích khách là muốn đá thương người nào? Hoàng thượng có việc gì không?"

Trương Tử Nghi vụng trộm liếc mắt đánh giá nàng, vội cúi đầu nói: "Hình phi yên tâm, Hoàng thượng không có việc gì, thích khách vốn là muốn ám sát Nhị hoàng tử ở Tích Ngọc cung. Nhưng cuối cùng không đắc thủ, chẳng qua đã giết chết một cung nữ mà thôi."

Hai mắt Diệp Linh Surong rũ xuống, đầu cúi dần dần, tâm trở nên hơi lạnh lẽo. Chẳng qua sao? Đúng vậy, chẳng qua chỉ là một hạ nhân mà thôi, trên đời này người vô tội chết cũng không thiếu.

Trương Tử Nghi sau khi đáp lời, thấy nàng không hề lên tiếng, liền dẫn thị vệ vào Trường Nhạc cung.

Nghĩ Trường Nhạc cung Hình phi đang được sủng ái, lại mang long tự, động tác mọi người tự nhiên không dám làm càn quá mức, đụng chạm đồ vật xong đều cẩn thận đặt lại chỗ cũ. Mà sườn điện Triệu Quý nhân cùng Tử Lương viện lại không được đãi ngộ như vậy, trong phòng bởi vì điều tra thích khách nên rất lộn xộn, hai người tức giận mà cũng không dám nói gì.

Trương Tử Nghi biết không có khả năng thích khách tránh ở Trường Nhạc cung, tuy ý mang người đi điều tra một chút, sau khi không có kết quả gì liền hành lễ với Diệp Linh Surong cùng vài chủ tử, chậm rãi rời Trường Nhạc cung. Vừa tới cửa cung Trương Tử Nghi liền dừng cước bộ, ánh mắt bị một thứ gì đó tối đen như mực hấp dẫn.

Bên trái góc tường của cửa cung, xuất hiện một đồng vải dệt màu đen, nếu không chú ý tới chỗ đó căn bản không phát hiện được. Diệp Linh Surong thấy Trương Tử Nghi dừng chân, liền theo ánh mắt của hắn mà nhìn theo, tâm tình vốn đang lơ đãng bỗng treo ngược trở lại, đó đúng là bộ y phục dạ hành của hắc y nhân!

Trương Tử Nghi bước qua, cảm bộ y phục dạ hành lên kiểm tra, đánh giá một lát rồi đột nhiên quay đầu, khó tin nhìn nữ tử đang đứng lẳng lặng ở một góc, trên gương mặt xinh đẹp của nàng kín đáo che giấu biểu tình giật mình, rất nhanh liền thu hồi cảm xúc của chính mình, hàm răng khẽ cắn môi, lấy lại tinh thần. Vốn là muốn điều tra thích khách, cho nên căn bản ở đại viện không cần phải tinh tế đi điều tra, nhưng không nghĩ ở đây lại cất giấu vật kia. Trương Tử Nghi với nhiều năm kinh nghiệm, không ai ngu xuẩn đến mức mới ám sát xong liền giấu đồ ở chính viện của mình. Nếu thích khách kia võ nghệ cao cường, tìm nơi khác giấu kín hoặc trực tiếp huỷ đi chứng cứ là xong.

Bỗng nhiên Trương Tử Nghi hơi ảo não, nếu mới vừa rồi làm như không thấy... Chỉ là thân làm Phó thống lĩnh nội thị vệ, biết mà không báo chính là đồng phạm... Chứng cứ hần trình lên, Hoàng thượng thấy thế nào thì không phải hắn có thể quản được. Hậu cung lục đục với nhau đâu phải hắn chưa từng thấy qua? Nếu mỗi một việc làm đều thẹn với lương tâm, hắn đảm bảo chính mình cũng không có cơ hội ngồi trên vị trí này.

Triệu Quý nhân cùng Lương viện kinh hãi nhìn bộ y phục dạ hành, cả người run run, chỉ là Lương viện liền trực tiếp ngắt đi. Sát hại Nhị hoàng tử là tội chết, nếu Hoàng thượng giận dữ, có khả năng chém đầu tất cả mọi người ở Trường Nhạc cung, kết cục đỡ hơn chỉ sợ cũng bị đánh rồi biếm vào lãnh cung!

"Hình phi nương nương, vật ấy ty chức thu rồi nộp lên Hoàng thượng." Trương Tử Nghi đến gần hai bước, cúi đầu nói với nữ tử trước mắt, ánh mắt trong lúc vô tình bất giác đôi mắt hời hợt Tú Liên hoa, sau đó dời ánh mắt đi.

"Trương đại nhân không cần báo cho bản cung biết, việc này Trương đại nhân toàn quyền xử lý." Diệp Linh Surong lạnh lùng dán ánh mắt vào bộ y phục dạ hành trên tay hắn, sau đó dần dần rời đi, nhìn hắn cúi mặt xuống mà thân nhiên nói.

Ở lục cung kiểm tra hết một lần, cũng không tìm được thích khách, chỉ là ở Trường Nhạc cung của Hình phi tìm được một bộ y phục dạ hành, trên đó còn dính vết máu, việc này đối với người bên ngoài là chứng cứ vô cùng xác thực. Vị Hình phi kia mới có thai hai tháng, nếu ngày sau sinh hạ long tử, long tử kia chính là Tam hoàng tử thân phận tôn quý. Nay trong cung chỉ có một mình Tề Minh Hiền là hoàng tử, nếu ngay cả Nhị hoàng tử cũng không còn, Hình phi này mang thai hạ sinh long tử duy nhất trong hoàng cung cũng kiếm luôn Đại hoàng tử.

Tính đi ngủ sớm, nhưng nghe việc này làm sao Đại Yến Đế còn ngủ được, chỉ tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt khép hờ, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn.

Trương Tử Nghi trình lên bộ y phục dạ hành nhiễm máu, một bên bẩm báo sự tình, ngay cả Lý Phúc Thăng cũng trợn lớn hai mắt, hơi khó có thể tin, theo bản năng nhìn Đại Yến Đế, đã thấy mặt hắn không chút thay đổi, liếc mắt xem xét bộ y phục dạ hành, đôi mắt lập tức âm trầm lại.

"Chuyện này còn có ai biết?" Trầm mặc sơ qua, hắn đột nhiên hỏi như vậy.

Trương Tử Nghi vẻ mặt kinh ngạc, nói lại chi tiết: "Trừ bỏ thuộc hạ cùng vài vị chủ tử Trường Nhạc cung và các cung nữ thái giám gác đêm, những người khác vẫn chưa thấy."

Lúc ấy điều tra xong, thị vệ đều rời khỏi Trường Nhạc cung, bộ y phục dạ hành kia chỉ có mấy người thấy qua. Trương Tử Nghi cẩn thận, đem bộ gói bộ y phục một cách kỹ lưỡng, dọc đường đi cũng không ai nhìn thấy.

Đại Yến Đế hơi giương mắt, nhìn chằm chằm nơi nào đó trên bàn, nói rõ ràng: "Nghĩ biện pháp làm cho các nàng quản chặt cái miệng mình, nếu không cẩn thận tiết lộ việc này, giết không cần hỏi! Còn có việc này giao cho Trương thị vệ người âm thầm điều tra, thích khách kia tuy có vài phần năng lực, nhưng ít nhiều gì cũng đã có dấu vết để lại, người hãy bắt đầu điều tra từ Tích Ngọc cung cùng Trường Nhạc cung đi, trẫm tuyệt đối không cho phép thích khách kia nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!"

Trương Tử Nghi lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng chỉ có thể ghen ở trong bụng. Theo thái độ của Đại Yến Đế, căn bản không tin việc này do Hình phi gây nên? Nhưng thật ra hắn cũng quan tâm nhiều, lúc trước chính mình trình lên bộ y phục này cũng hơi áy náy, làm sao biết được trong lòng Đại Yến Đế

lại sáng như gương.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Trương Tử Nghi lĩnh mệnh nói.

"Những ngày này hãy tăng mạnh thủ vệ, đặc biệt buổi tối từ giờ Tuất trở về sau, ở ngoài lục cung cũng hãy phái nhiều người tới thủ, tuần tra ban đêm từ một canh giờ một lần sửa thành nửa canh giờ một lần." Đại Yến Đế nói thêm.

Trương Tử Nghi xác định Đại Yến Đế phân phó xong xuôi mới cáo lui rồi Thương Loan điện, đi xuống an bài công việc cho thuộc hạ.

"Hoàng thượng, giờ Hợi đã qua hơn phân nửa, Hoàng thượng vẫn nên nghỉ sớm thì tốt hơn ạ." Mặc dù Lý Phúc Thăng thấy thần sắc Đại Yến Đế bình tĩnh nhưng cũng không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Đại Yến Đế thản nhiên ừ một tiếng, trở về Long Khuyết điện nghỉ tạm, mỗi một bước đi, sát khí cùng sự sắc bén trong ánh mắt đậm hơn một phần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Vạch trần

Edit: Khánh Hiền Cơ

Beta: An Thực phi

Hậu cung xuất hiện thích khách, ngoài Đại Yến Đế ra người tức giận nhất là Phùng Thái Hậu.

"Hoàng thượng, việc này tuyệt đối không thể bỏ qua, lại có kẻ dám ra tay với hoàng tôn của ai gia. Thật là to gan!" Phùng Thái Hậu trừng to hai mắt, khuôn mặt hạo hạo bảo dưỡng giờ đây hiện lên nếp nhăn vì tức giận.

Đại yến Đế đáp: "Thái hậu yên tâm, mặc kệ người đứng sau là ai, Trẫm cũng tuyệt đối không để hấn sống tốt." Một câu nói nhạt nhạt thường thường.....

"Thôi, có hoàng thượng lo việc này rồi ai gia cũng không còn gì bận tâm nữa. Nhưng vẫn là câu nói kia, ai gia không so đo chuyện quá khứ, Hoàng Đế cũng nên lập Hậu rồi. Như vậy thì mấy chuyện Hậu cung nhỏ nhặt kia cũng có người lo lắng, Hoàng Đế cũng không phải bận tâm." Dứt lời Thái hậu xoa xoa huyệt vị trên trán của mình, biểu tình uể oải "Không nghĩ lại vì chuyện Hậu Cung mà khiến ai gia mệt mỏi." Nàng để lại một câu nói.

"Chuyện quá khứ" quá nhiều há có thể vì một câu nói mà bỏ qua, Đại Yến Đế cười cười "Chuyện lập Hậu, Trẫm có thể tự định đoạt, Thái Hậu nghỉ ngơi cho tốt, Trẫm lui trước."

Thái Hậu nhìn dáng người đỉnh đạc của Đại Yến Đế không khỏi thảm than một tiếng. Dần dần hai tròng mắt mệt mỏi rồi nhắm lại. Đột nhiên trong đầu lại hiện ra một khuôn mặt nữ tử bằng cơ ngọc cốt, như hoa sen thanh nhã, thân mình Thái Hậu run lên mồ mồ ra, ngồi dậy. Lạc Mai đứng bên cạnh nhìn Thái hậu, trong mắt Thái Hậu là tia độc ác cùng khinh thường.

"Mặt mày Đại Yến Đế có chút giống Liên Phi, khó trách Tiên Hoàng sủng ái hấn. Nhưng lại không truyền ngôi cho hấn vì còn tính toán. Sợ rằng trong lòng Tiên Hoàng vẫn còn oán Liên Phi, lúc hấn sắp chết vẫn luôn nhắc tới Liên Phi. Như vậy thì đã làm sao? Liên Phi trước khi chết vẫn luôn tranh đấu với ai gia nhưng nàng thắng được ta sao?" Thái Hậu nói từng câu từng câu một, mới vừa rồi trước mặt Đại Yến Đế cặp mắt vô cùng bình tĩnh còn bây giờ lại tràn ngập tự đắc cùng độc ác.

Thái Hậu cùng Liên Phi tranh đấu, Lạc Mai luôn thấy rõ. Thời điểm Thái Hậu còn là Hoàng Hậu, thủ đoạn ngoan độc cùng tàn nhẫn Lạc Mai là người rõ nhất. Nghe Thái Hậu nói mấy câu, hơi thấp đầu nói: "Dám cùng Thái hậu đối nghịch đương nhiên sẽ không có kết quả tốt, đều là các nàng tự chuốc lấy."

Thái Hậu liếc nàng một cái, hai mắt đã khôi phục như ban đầu, bình tĩnh không gợn sóng. Nằm lười nhác xuống ghế, đột nhiên nhớ tới cái gì rồi nói: "Lần trước thấy chủ tử của Trường Nhạc cung có nét hao hao giống Liên Phi đã qua đời, chỉ là không biết kết cục cuối cùng của nàng có rơi vào kết cục của Liên Phi hay không thôi."

Lạc Mai cung kính đứng đó, hai mắt rũ xuống trong lòng nói: Trong hậu cung này ai mà chả biết thủ đoạn của Thái Hậu, Hoàng Thượng đối với Hình Phi kia có để ý vài phần nhưng làm sao có thể so với Liên Phi được Tiên Hoàng sủng ái năm đó. Tiên hoàng được xem như là kẻ si tình, Hoàng Thượng lại trái ngược hoàn toàn.

Đại Yến Đế từ Phúc Thọ cung đi ra rồi lại sang Tích Ngọc cung. Lúc trước Cúc Phi bị kinh sợ, hấn còn nóng lòng xử lý sự tình, còn chưa trấn an gì nhiều. Lúc này Cúc Phi ngồi bên cạnh, hấn thấy nàng đã suy nhược hơn trước kia. Hấn vẫn nhớ rõ mấy năm trước nàng còn là một nữ tử hồn nhiên, vậy mà bây giờ nàng càng ngày càng trầm tĩnh ít nói, gặp hấn cũng ngày càng ít cười.

"Hoàng Thượng, thiếp chỉ là bị kinh sợ thôi, không có gì đáng ngại." Cúc Phi suy yếu mà cười cười.

Đại Yến Đế thờ dài, "Trước kia là Trẫm có lỗi với nàng, nàng muốn oán Trẫm thế nào cũng được. Nhưng Trẫm cam đoan với nàng sẽ không có chuyện này xảy ra nữa."

"Có Hoàng Thượng cam đoan, thiếp cũng yên tâm." Cúc Phi luôn cúi đầu, không có nhìn hấn, chỉ bình tĩnh trả lời.

Hai người ngồi gần nhau nhưng trái tim lại ngày càng xa nhau. Một lát sau Đại Yến Đế thấy phía đối diện không nói gì nữa, tùy ý trấn an thêm vài câu rồi khỏi Tích Ngọc cung, Lý Phúc Thăng đi theo thu hết mọi phiền muộn của Hoàng Đế vào mắt.

Đại Yến Đế đi rồi, hai mắt Cúc Phi vô thần nhìn nơi nào đó, đột nhiên ho khan, cung nữ bên cạnh vội đưa khăn lụa.

"Linh Ngọc." Cúc Phi theo thói quen mà gọi, nữ tử bên người cúi đầu nói: "Nương nương, nô tỳ là Liên Y, Linh Ngọc tỳ tỷ..... đã đi rồi."

Cúc phi quay đầu nhìn nàng, không khỏi tự giễu. Dùng khăn lụa che miệng ho khù khụ, bỏ khăn ra thấy một mảng máu đỏ tươi

Liên Y hoảng sợ hô một tiếng, "Nương nương, nô tỳ gọi Tiết thái ý."

Còn chưa xoay người đã bị Cúc Phi giữ lại, lắc đầu nói: "Thân thể bổn cung tự biết, Tiết thái ý đã tận lực rồi."

Kêu Liên Y bình tĩnh đứng tại chỗ, cung nữ Liên Y cúi đầu thấp khóc nức nở.

Lúc Đại Yến Đế trở lại Thương Loan Điện, Trương Tử Nghi đã đứng đợi ở cửa điện. Liếc nhìn hấn một cái ý bảo theo vào.

"Sự tình như thế nào?" Đại Yến Đế vừa mới ngồi xuống liền hỏi hấn.

"Hồi Hoàng Thượng, thuộc hạ thập phần khẳng định, đêm qua thích khách là nội tặc!" Trương Tử Nghi thần sắc căm phẫn nói, tưởng tượng có thể một trong những thị vệ mình quản lý làm ra việc này, Trương Tử Nghi liền giống như bị cắt đi một miếng thịt. Cũng không trách hấn suy đoán như vậy, có thể đi lại tại hậu cung, lại có thân thủ tốt, khả nghi nhất đó chính là thủ hạ của hấn.

Đại Yến Đế không làm gì, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, chờ hấn nói tiếp.

"Y phục của thích khách hôm đó thuộc hạ cũng âm thầm phái người tra qua, là bộ lụa bình thường, các tiệm vải đều có, thật sự không thể nào tra ra, gần đây cũng không có cung nữ thái giám ra cung làm việc. Bất quá đêm đó quần dài cùng lưng quần ——"

"Chính là thiếu một mảnh?" Đại Yến Đế hừ nhẹ một tiếng, hỏi.

"Đúng ạ, như thế nào Hoàng Thượng lại biết được?" Trương Tử Nghi khó hiểu.

"Hình Bộ thượng thư phái Ngô Tác kiểm tra vết thương của cung nữ ở Tích Ngọc cung kia, ở bụng và cánh tay bị chém một ít là một dao trí mạng, là ở khoảng cách gần mới gây ra được. Người nói xem, tại sao thích khách không một dao chém chết nàng?" Đại Yến Đế hơi dừng lại: "Lúc lâm triều, Hình bộ thượng thư trình lên một cái hộp gấm, bên trong là mảnh vải bị xé rách."

"Chẳng nhẽ thực sự là mảnh vải từ bộ quần áo kia?" Trương Tử Nghi có chút kinh ngạc

"Nghe nói kia cung nữ đến chết trong tay vẫn nắm chắc mảnh vải, Trương thị vệ, người cảm thấy nàng là ý có gì?" Đại yến đế ánh mắt sáng quắc, khỏe miệng hơi hơi nhếch môi một câu.

"Hay là vị trí vải dệt có vấn đề?" Trương Tử Nghi lẩm bẩm, ngay sau đó lại lắc đầu, này không có khả năng, cung nữ kia ở trong đêm tối sao có thể thấy rõ ràng vải dệt, thắt lưng quần lại còn bị áo trên che đây, như thế đó là nàng cố ý?! Như vậy nàng đến tội cùng là muốn nói cho mọi người cái gì mà lại giãy giụa trộm kéo xuống một góc vải của lưng quần. Còn có thích khách kia nếu có thể tùy ý treo tường mà vào, nhất định là cao thủ hiểm thấy, không có khả năng cho cung nữ kia một dao còn chưa bị mất mạng, hay là hấn cũng không muốn giết nàng, mà là sau đó bị nàng phát hiện bí mật gì đó mới bắt đầu đi giết người diệt khẩu.

Trương Tử Nghi nghĩ lại tình hình lúc đó, thích khách nóng lòng muốn giết Nhị hoàng tử, bị Linh Ngọc gác đêm thấy, vội bắt hấn lại, đồng thời hô lên. Liền bị thích khách dùng dao chém, nhưng chỉ trúng dao trên cánh tay, vết thương còn lại đâu đâu? Sau dao chém thứ nhất, thích khách tất nhiên sẽ không dễ dàng la lên lần nữa, nhưng cung nữ ấy lại thừa lúc hấn không chú ý đã kéo rách một mảnh vải ở thắt lưng. Thường thường ở một người đang quay lưng lại, tính cánh gió sẽ rất thấp, cho nên khi đó cung nữ là bị thích khách từ sau lưng bịt kín miệng? Sau đó nàng tất là phát hiện cái gì, mới bị thích khách giết người diệt khẩu?

Đại yến đế không tỏ rõ ý kiến, trong mắt chỉ có tia lãnh quang nói, "Trẫm cũng không biết những nô tài trung thành này lại có thân thủ rất tốt, không làm thị vệ mà làm thái giám thật sự là đáng tiếc."

Trương Tử Nghi nghe Đại Yến Đế trào phúng, chỉ ôm quyền nói: "Hoàng Thượng yên tâm, thuộc hạ nhất định đem việc này tra ra manh mối!"

Đại Yến Đế hơi hơi gật đầu, "Đi xuống đi. Nhớ kỹ, chớ nên rút dây động rừng, trẫm muốn nhìn là ai ăn gan hùm mật báo, dám làm ra sự việc này, làm hậu cung đổ máu!"

Trương Tử Nghi lĩnh mệnh lui ra, một bên Lý Phúc Thăng sớm đã kinh hồn táng đảm, nếu thích khách là thái giám, hấn thân là tổng quản thái giám cũng

khó thoát trách nhiệm. Lúc này Trương Tử Nghi đã rời khỏi Thương Loan điện, Lý Phúc Phưởng lập tức quỳ trên mặt đất, "Việc này nô tài có tội, cầu Hoàng Thượng xử phạt!"

Đại Yến Đế nhàn nhạt liếc mắt qua hắn một cái, "Người xác thật có tội, nhưng Trẫm hiện giờ còn chưa nghĩ đến việc phạt người."

Nghe xong lời này, Lý Phúc Phưởng nơm nớp lo sợ mà đứng dậy, lui đến một bên, Đại Yến Đế bắt đầu phê duyệt tấu chương. Lý Phúc Phưởng đi theo Đại Yến Đế nhiều năm, tự nhiên nhìn ra Đại Yến Đế lúc này có chút thất thần, trông mắt hơi hơi xoay chuyển, nói: "Nô tài nghe nói Trường Nhạc Cung Hình Phi nương nương cùng Cúc Phi quan hệ rất tốt, đêm qua phát sinh chuyện đó, cũng không biết Hình phi chịu kinh hách hay không?"

Đại Yến Đế hơi hơi ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, đem quyển tấu chương vừa mới cầm ném xuống, đứng lên, thuận tiện nói ra một câu, "Theo trẫm đi Trường Nhạc Cung gặp Hình Phi."

Mặc Nguyệt tự biết lo lắng an toàn đề phòng chuyện thích khách, đặc biệt là nghe nói An Đức Tử nhắc tới Trương thị vệ tới Trường Nhạc Cung lục soát ra được một bộ y phục, vốn tưởng rằng chủ tử xem như hết đường chối cãi, Hoàng Thượng chắc chắn sớm phải người đến trị tội, nhưng đợi hồi lâu, cũng không thấy Thương Loan điện có động tĩnh gì. Nhưng cũng vì như vậy, bọn họ mới càng thêm lo lắng, tốt xấu gì Hoàng Thượng cũng nên nói một hai tiếng, cứ để im lặng như vậy thì biết tính sao đây? Mà chủ tử bọn họ, Hình Phi nương nương sáng sớm liền ngày ngốc ngồi ở giường, cũng không biết nghĩ chuyện gì.

Chuyện này là như thế nào?

Nhưng nghe Ngô Đoàn vội vàng vào bẩm báo Đại Yến Đế tiến vào. Đôi mắt Diệp Linh Sương hơi lóe, sửa sang lại y trang, mới mở cửa đứng dậy.

Đại Yến Đế vừa vào cửa, ánh mắt liền khóa ở ngay trên gương mặt nhỏ bé ngày thường hay nghịch ngợm kia, chỉ là lúc này trên gương mặt kia không có nụ cười toả nắng, nàng chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm hắn.

Mặc Nguyệt thức thời mà lui đi ra ngoài, lén lút liếc hắn một cái, thấy trên mặt Hoàng Thượng cũng không tức giận, lo lắng vừa rồi mới thoáng giảm đi vài phần.

"Hoàng Thượng tới chất vấn thiếp, hay là còn có chuyện khác?" Diệp Linh Sương nhìn hắn hỏi, thân mình thẳng tắp, tạo cho người ta một loại cảm giác không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, thấy nàng cắn môi, trong mắt rõ ràng có ủy khuất lại cực lực giấu ở chỗ sâu trong lòng, cuối cùng thờ dãi một tiếng, tiến lên một bước đem nàng ôm vào trong lòng, nói bên tai nàng: "Trẫm chưa bao giờ nghi ngờ nàng....." ——

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Biến đổi ngầm

Edit: Nguyệt S ung dung

Beta: Ka Thái Hậu

Người Diệp Linh Sương khẽ run, dường như có chút khó tin, đưa tay vòng qua eo hắn, đầu tựa vào ngực hắn, chỉ chôn giấu trong vòng tay của hắn là đôi mắt hoàn toàn không có nửa điểm gọn sáng, sâu thẳm không thấy đáy.

"Thiếp không biết nên nói như thế nào! Lúc trước trong lòng thiếp đúng là vạn phần lo âu, nghĩ rằng Hoàng Thượng không tin thiếp nên làm thế nào cho phải. Chỉ một câu nói hôm nay của Hoàng Thượng cũng khiến thiếp cực kì cảm động, trong lòng không còn nửa điểm sợ hãi." Diệp Linh Sương vui đầu trong ngực hắn, thấp giọng nói, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt.

"Khóc?" Đại Yến Đế nâng đầu của nàng dậy, để nàng quay mặt về phía mình, ngón trỏ hơi cong, lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Diệp Linh Sương vội vàng dùng sức dụi mắt, toét miệng cười một tiếng, "Đề Hoàng Thượng chê cười rồi, là thiếp quá yếu đuối".

"Muốn khóc thì khóc, trẫm biết ủy khuất trong lòng nàng rất nhiều". Đại Yến Đế xoa xoa đầu nàng nói. Mặc dù hắn không thích nữ nhân ở trước mặt hắn khóc suốt mướt nhưng nếu là tiểu nữ nhân quật cường trước mặt, ngược lại hắn rất dễ dàng tha thứ một lần.

Nghe lời này, trông mắt đang rũ xuống của Diệp Linh Sương hơi lóe lóe, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, "Thật là thiếp có thể khóc trước mặt Hoàng Thượng sao?".

Thấy hắn gạt đầu, nàng liền tựa trán vào bả vai hắn, đầu lòng khóc lớn, vừa khóc vừa đánh vào ngực hắn, hét lên: "Rốt cuộc thì thiếp trên chọc ai? Vì sao cứ lần lượt hãm hại thiếp? Lần trước An Mỹ nhân bị té liên quan tới thiếp, lần này Nhị Hoàng tử bị đâm cũng như vậy... Thiếp rốt cuộc làm sai chỗ nào... Rốt cuộc làm sai chỗ nào...?".

Đại Yến Đế cứ tùy ý nàng có động tác lớn gan như vậy, dù sao quả đấm cũng mềm nhũn, không đau chút nào. Đại Yến Đế xoa xoa gương mặt khóc nhăn nhúm của nàng, hỏi: "Khóc đủ rồi?".

Diệp Linh Surong thút thít gạt đầu một cái, "Bẩm Hoàng Thượng, thiếp khóc đủ rồi".

"Dáng vẻ ái phi khóc thật xấu quá đi, sau này ít khóc thì tốt hơn". Đại Yến Đế nhún mày một cái nói, trong mắt lại mang theo ý cười.

Diệp Linh Surong vội vàng lau mặt một cái, chắc chắn đã lau khô nước mắt mới lại ngẩng đầu nhìn hắn, lẩm bẩm nói: "Thiếp sau này ít khóc là được".

Đại Yến Đế thấy nàng nghe lời mình, sau đó vô cùng chăm chú lau nước mắt trên mặt nàng, trong lòng lại xẹt qua một loại vui sướng khó hiểu, khiến hắn nhớ lại một câu nói: nữ nhân vì cái đẹp mà vui vẻ.

"Nha đầu ngọc, trẫm vừa rồi là gạt nàng, nàng khóc cũng không khó coi, chỉ là trẫm thích đáng vẻ tươi cười của nàng nhiều hơn thôi." Đại Yến Đế cười nhạt nói, ở chỗ mí mắt hơi sưng đỏ của nàng xoa xoa, động tác dịu dàng chưa từng có.

Diệp Linh Surong kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên nín khóc mỉm cười, "Thiếp biết rồi, sau này sẽ tận lực cười nhiều hơn".

Đại Yến Đế ngồi trên nhuyễn tháp, sau đó ôm nàng vào lòng. Diệp Linh Surong theo động tác của hắn mà rúc người vào trong ngực hắn, một tay theo thói quen khoắc lên hông hắn. Cảm giác đặt trên tóc nàng, ngay cả từng hô hấp của hắn nàng cũng cảm nhận được.

"Thiếp cứ nghĩ rằng, lần trước sau khi Hoàng Thượng đi sẽ không để ý thiếp nữa, trong lòng thiếp rất sợ..." Nàng nhẹ giọng nói, ngay cả sợ hãi ẩn sâu trong lòng cũng khiến người khác thấy rõ ràng.

Nhớ tới lần trước ở Trường Nhạc cung cũng là một tháng trước, quả thực rất lâu không gặp tiểu nữ nhân trong ngực.

Chẳng qua nói rằng là phát hỏa nhưng hắn lại chẳng có ấn tượng gì, lúc ấy nhiều lắm là gương mặt rét lạnh thôi, không nghĩ tới lại khiến cho nàng cứ nhớ tới lâu như vậy. Nghĩ tới chuyện này, Đại Yến Đế có chút bất đắc dĩ xoa xoa tóc nàng, thấp giọng nói: "Lần trước là lỗi của trẫm, trẫm không nên nổi giận với nàng, Surong nhi tha thứ cho trẫm đi".

Trong mắt Diệp Linh Surong lướt qua một tia kinh ngạc, rất nhanh thì đã thu hồi, hơi cúi thấp đầu nói: "Nếu Hoàng Thượng không thích thiếp nói những chuyện kia thì sau này thiếp sẽ không nói là được".

Đại Yến Đế trầm mặc chốc lát, thờ dãi nói: "Trẫm đã chủ động nhận lỗi, Surong nhi vẫn còn oán giận trẫm sao? Nếu như nàng cũng giống như những phi tần khác mà ở trước mặt trẫm không phạm lỗi gì, thì nàng không phải là nha đầu ngọc của trẫm."

Diệp Linh Surong đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt rõ ràng sáng lên rất nhiều, cười hỏi: "Nói như vậy, sau này thiếp nghĩ cái gì cũng có thể nói ra, Hoàng Thượng sẽ không trách thiếp đúng không?"

"Đúng". Đại Yến Đế đáp, ôm ôn nhuyễn trong ngực hồi lâu, cuối cùng nhìn đến đôi mắt đang phát ra hào quang kia, sau đó không nhịn được cúi đầu hôn lên cánh môi của nàng, dầy vò mát hồi lâu mới buông ra.

Diệp Linh Surong thờ dòn dập, đẩy hắn mấy cái, "Hoàng thượng thiếp còn đang mang thai".

Đại Yến Đế bóp mặt nàng mấy cái, ha ha cười ra tiếng, "Trẫm đương nhiên biết, chẳng qua đã lâu không đụng vào nàng, không tránh được có chút nhớ nhung".

Diệp Linh Surong trừng hắn một cái, "Hoàng Thượng nói đùa, hậu cung mỹ nhân như mây, làm gì thiếu một người như thiếp".

Đại Yến Đế néo mũi nàng, nửa thật nửa giả nói một câu: "Nhưng các nàng cũng không phải nàng..." Diệp Linh Surong sững sờ, ngoắc ngoắc môi, không tiếp lời.

"Hoàng Thượng, thiếp đã biết chuyện đêm qua. Nghe Cúc phi tỷ tỷ cùng Nhị Hoàng tử đều không sao, thiếp cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nha đầu Linh Ngọc kia thiếp cũng gặp vài lần, cứ như vậy mà chết đi..." Diệp Linh Surong cắn cắn môi, "Nàng là một hạ nhân trung thành".

Nhớ tới chuyện đêm qua, một chút ý cười trên mặt Đại Yến Đế đều thu lại, gương mặt căng thẳng, nhưng vẫn ôn nhu xoa xoa đầu nàng nói: "Trẫm tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ giết dây kia, bất kể ả ta là người phương nào".

Dứt lời, đặt nàng ngồi bên hông, tay chậm rãi dò tới bụng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, thanh âm theo đó chậm lại, "Đứa bé này trẫm rất thích, cho nên trẫm không cho bất cứ người nào đánh chủ ý lên người hắn".

"Hoàng Thượng". Thanh âm Diệp Linh Surong có chút nghẹn ngào, đưa tay dè lên tay Hoàng Thượng, "Tạ Hoàng Thượng sủng ái thiếp như vậy. Còn có... khi người gọi thiếp là Surong nhi, thiếp thật cao hứng".

"Nha đầu ngọc." Đại Yến Đế chỉ thờ dãi một câu, ôm chặt nàng trong lòng.

"Hoàng Thượng, mấy ngày này thiếp có thể đi Trích Ngọc cung thăm Cúc phi một chút được không?"

"Sương Nhi, mấy ngày gần đây nàng nên ít đi ra khỏi Trường Nhạc cung thì tốt hơn".

"Thiếp nghe lời Hoàng thượng..."

Cuối cùng Đại Yến Đế cũng đi, chỉ còn lại Diệp Linh Sương có chút mệt mỏi nằm trên nhuyễn tháp. Mấy người Mặc Nguyệt thấy Hoàng Thượng lúc đi cũng không có gì khác thường, trái tim ban đầu treo trong lòng mới hoàn toàn để xuống.

Vân Kiều thấy giữa hai mây Hinh phi đều là vẻ mệt mỏi, liền lấy chăn mỏng đắp cho nàng, sợ nàng không cẩn thận ngủ quên mất sẽ dễ bị cảm lạnh.

"Các người đều lui ra đi, bốn cung muốn một mình yên tĩnh một chút". Lúc sắp nhắm mắt lại, Diệp Linh Sương nhàn nhạt nói một câu. Mấy người nhìn nhau, thấp giọng đáp vâng, đồng loạt thối lui ra khỏi nội điện.

Lúc trước nàng khóc là thật, chẳng qua không phải giả vờ, mà là nội tâm tích tụ oán niệm đã lâu, hóa thành nước mắt chảy ra ngoài. Nàng rốt cuộc làm sai chỗ nào... Kiếp trước Hoa Lê Nguyệt làm sai chỗ nào? Chỉ là nàng có một phụ thân là Đại tướng quân trung thành với tiên đế, chỉ là ngồi lên vị trí đứng đầu hậu cung. Mà thân phận và địa vị trí mạng kia không phải là những thứ nàng mong muốn, nàng tình nguyện sống trong một gia đình bình thường, sống cuộc sống bình thường, chỉ ít như vậy, người nhà nàng hiện giờ cũng sống thật tốt.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ có mình cùng phụ thân chết đi, nhưng sau khi nàng trùng sinh thành Diệp Linh Sương, đã âm thầm điều tra người nhà Hoa thị bị đưa đi biên ải. Chỉ có được tin tức trên đường đi tất cả đều đã bị phi tặc giết chết. Nhưng nếu thật là phi tặc, Đại Yến Đế tại sao lại giấu diếm tin tức này?

Hoàng Thượng, rốt cuộc là bởi vì công cao át chủ hay vì cái gì khác, khiến người phải đưa Hoa gia vào chỗ chết? Năm đó Thái hậu âm thầm làm chuyện gì, khiến người cho dù vừa oán vừa hận cũng phải tôn bà ta thành thái hậu cao quý nhất?

Quá nhiều băn khoăn, quá nhiều nghi hoặc, mà nàng muốn bây giờ không phải là một cái công đạo, hai chữ này trong lòng nàng sớm đã bị hận ý chôn vùi... Cái nàng muốn chẳng qua là nợ máu phải trả bằng máu.

Diệp Linh Sương theo bản năng sờ lên bụng mình một cái, nơi này có đứa bé mà mình cùng kẻ thù tạo ra. Cho dù như vậy nàng cũng sẽ tận lực mà yêu thương nó, chỉ vì trong mắt nàng đây chẳng qua chỉ là một đứa trẻ.

Tề Thiên Hữu, người yêu ta sao? Ngay cả có, chỉ sợ cũng là tình yêu đầy tính toán mà thôi...

Thượng thư phòng!

Cổ Mặc Ngán nhìn đứa trẻ so với trước kia khác khổ hơn, trong lòng nói không ra là vui hay là buồn.

"Thái phó, Hiền nhi vừa đọc có đúng không?" Tề Minh Hiền để quyển sách trên tay xuống, nghiêm túc hỏi.

Cổ Mặc Ngán cười một tiếng, "Nhị Hoàng tử đọc rất khá. Tiếp theo chép lại một lần đoạn văn mới vừa đọc. Người phải nhớ kỹ đạo lý trong đó, lễ vua tôi không thể phé, bất kể sau này người là quân hay là thần, nhớ kỹ".

"Hiền nhi hiểu rồi". Tề Minh Hiền gật gù đầu, chấp bút viết, thân nhỏ ưỡn thẳng tắp.

Ánh mắt Cổ Mặc Ngán từ thân nhỏ kia thu hồi, sâu kín nhìn cửa sổ gỗ bên ngoài, trong lòng nhất thời không hiểu được.

Hoàng Thượng, rốt cuộc trong lòng người đang nghĩ gì? Tuy ta không biết thích khách là ai phái tới, nhưng chẳng lẽ đây không phải là kết quả trong tính toán của người sao?

Cung chiều Hinh phi xuất thân từ Trần quan tướng quân của Minh Vũ quốc kia đến tận trời, dường như còn chưa đủ khẳng định, còn để nàng ta mang long tự, khiến nàng ta trở thành cái đinh trong thịt cái gai trong mắt người khác, dẫn đến bị kẻ khác bày mưu gán tội.

Hôm nay Nhị Hoàng tử, người thừa kế duy nhất ngôi vị hoàng đế thiếu chút nữa bị giết hại, người là thuận theo tự nhiên đem việc này đẩy lên người nàng. Càng nói thích khách kia là người Minh Vũ quốc phái tới, nếu như vậy, chẳng phải đã có cái cớ để phát binh sao?

Nghĩ tới Hinh phi ở Trường Nhạc cung, ánh mắt Cổ Mặc Ngán tối đi vài phần. Trong lòng nói không ra là đồng tình hay là những thứ khác, chỉ nhớ trà hoa lái của nàng hẳn đã sớm dùng hết, quả thực là miệng đầy mùi thơm...

Dựa theo phân phó của Đại Yến Đế, Trương Tử Nghị lục soát ra y phục dạ hành cùng một quyển sách vốn dĩ đã bị Trương Tử Nghị nghĩ biện pháp chặn miệng.

Mấy chủ tử của Trường Nhạc cung vốn dĩ cùng không phải là loại người thích xen vào chuyện người khác. Vừa nghe nói chuyện này tiết lộ ra ngoài sẽ bị chém đầu, dĩ nhiên là không dám thờ ơ, đem chuyện này coi như giấu trong lòng.

Nhưng vào ngày thứ ba sau khi chuyện Nhị Hoàng tử bị đâm, Trương Tử Nghị cùng Hinh bộ cũng không có phát hiện gì mới. Hậu cung lại có người truyền ra một chuyện, nói Trương thị vệ vốn ở Trường Nhạc cung lục soát ra một bộ y phục dạ hành đầy máu, kết quả thu rất nhiều chỗ tốt từ Hinh phi nên đem việc này giấu đi.

Tuy là lời đồn đãi, nhưng mọi người dần dần có nghi kỵ, vốn lúc trước Hinh phi hiền nghi lớn nhất, lời đồn đãi này không có lửa thì làm sao có khói.

Sau khi Đại Yến Đế lâm triều theo lệ đi Phúc Thọ cung thỉnh an Thái Hậu, chỉ là lần này thấy sắc mặt bà thâm trầm, mơ hồ tức giận.

"Thái hậu nên dưỡng thân thể nhiều chút mới phải, không nên vì một chút chuyện nhỏ mà chọc tâm tình mình không tốt, không lại tổn hại sức khỏe mà thôi". Đại Yến Đế nói.

"Hoàng Đế chớ giả vờ hồ đồ với ai gia, chuyện này ở hậu cung đã truyền đi khắp nơi. Trương thị vệ kia giấu chuyện ở Trường Nhạc cung lục soát ra được y phục dạ hành, rốt cuộc là hấn có lòng lừa thánh thượng hay là ý của Hoàng Đế?"

Lời này vừa nói ra, nét mặt Đại Yến Đế chợt lóe ra rét lạnh, thanh âm cũng lạnh mấy phần, "Thái Hậu hiện nay nên bảo dưỡng tuổi già mới phải, những chuyện lao tâm phí thần này có trăm bận tâm là được rồi. Trẫm cũng không dám làm đứa con bất hiếu, để Thái Hậu bởi vì bận tâm chuyện hậu cung làm hư thân thể người, như vậy tội của trẫm lớn lắm".

Sắc mặt Thái Hậu bỗng dưng biến đổi, trắng xanh đan xen, "Hoàng Đế người lại nói chuyện như vậy với ai gia".

"Thái Hậu nên nghỉ ngơi nhiều chút, trẫm chính sự bận rộn, phải về Thương Loan điện phê duyệt tấu chương trước". Dứt lời, dứt khoát đứng dậy, quay người rời khỏi Phúc Thọ cung.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chọc giận thái hậu

Edit: Chiêu Tân

Beta: Tâm Quý tần

"Trương Từ Nghi, xem người làm cái chuyện tốt gì đi. Người coi lời trẫm như gió thoảng bên tai phải không?" Đại Yến Đế vô cùng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử đang quỳ trên mặt đất.

"Hoàng Thượng, thuộc hạ chắc chắn không phải Trường Nhạc cung để lộ tin tức!" Ngờ ngợ Trương Từ Nghi khẳng định chắc chắn mà nói, mấy ngày qua vì sợ tin tức bị tiết lộ, hấn đã cử rất nhiều thị vệ giám sát Trường Nhạc cung. Mấy hạ nhân đó, từ kẻ hầu hạ chủ tử cho đến nha hoàn thô sử đều rất ngoan ngoãn, không ra khỏi cung nửa bước, càng đừng nói tới việc để lộ tiếng gió. Vậy thì chỉ có một khả năng, là người sau lưng thích khách kia có ý tiết lộ tin tức, muốn dồn vị ở Trường Nhạc cung kia vào đường chết.

Đại Yến Đế đương nhiên biết việc này không phải do Trương Từ Nghi, nhưng một bụng tức giận lại không có chỗ phát tiết, nên đành xin lỗi hấn vậy. Đám nữ nhân hậu cung kia lúc nào cũng không an phận!

"Lý Phúc Thăng, truyền lệnh của trẫm, kẻ nào dám đặt điều, nói xằng nói xiên để gây sự thì lập tức kéo xuống đánh năm mươi đại bản." Đại Yến Đế đột nhiên ra lệnh cho Lý Phúc Thăng này giờ vẫn đang đứng yên một bên.

"Nô tài tuân chỉ." Lý Phúc Thăng vội vàng đáp, rồi lui ra khỏi Thương Loan điện.

"Trương thị vệ, tra, tiếp tục tra cho trẫm!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Trương Từ Nghi đáp, nhưng trong lòng lại rối bời, nữ nhân trong hậu cung này, người ghen tị Hinh phi đầu có ít. Mấy ngày qua, hấn đều gắt gao theo dõi nhưng cũng không phát hiện được người hạ thủ. Nhiều ngày nay, hấn nhìn Thuý Tích cung cùng Trường Nhạc cung đi lại, nhưng ngay cả nửa dấu vết cũng không phát hiện được, chớ nói chi những chuyện khác. Tên thích khách kia thật sự là một con cáo già, mọi chuyện đều làm hết sức cẩn thận.

Được lệnh, Trương Từ Nghi liền bắt đầu điều tra từ các thái giám hầu hạ trong cung, lại tìm thêm vài tên thị vệ nhanh nhẹn để đi mắt nơi các thái giám, cung nữ ra vào nhiều thật âm thầm, cẩn thận. Rồi sau đó cũng nhờ có ý chỉ của Hoàng Thượng, lời đồn đó dần dần chìm xuống, nhưng trong lòng người khác nghĩ gì thì lại chịu, không quản được.

Phúc Thọ cung.

Khi Đại Yến Đế phát tay áo mà đi, tay Thái Hậu lại không ngừng lần chuỗi Phật châu trong lòng bàn tay, huyết sắc trên mặt từ xanh trắng mới dần dần khôi phục lại.

"Lúc này, Hoàng Thượng đang quá mức tức giận, nương nương vẫn nên bỏ qua thì hơn, việc mang thai rất quan trọng, người không cần vì một ít việc nhỏ này mà phá hủy tình cảm mẹ con." Lạc Mai thấy Thái Hậu tức giận trong lòng bèn an ủi nói.

Nghe lời này, Thái Hậu hừ mạnh một tiếng: "Tình cảm mẹ con? Người làm như ai gia không biết, trong lòng hoàng đế chỉ coi tiện nhân Liên phi kia là mẫu

thân mình, cũng không biết rốt cuộc là ai nuôi hấn khôn lớn!"

Lạc Mai thở dài trong lòng, không đáp lại. Thực ra Đại Yến đế tuy chỉ được Liên phi nuôi nấng bảy năm, nhưng đoạn thời gian ngắn ấy lại đúng là khoảng thời gian tình cảm một người trở nên phát triển, đặc biệt là hài tử trong nhà đế vương. Sau khi Liên phi mất, Tề Thiên Hữu được Phùng hoàng hậu nuôi dưỡng, khi đó Tề Thiên Hữu đã bắt đầu chương trình học của một hoàng tử, được đưa vào Hoàng tử của Đại Yến quốc, Tề Thiên Hữu đương nhiên phải vào Trọng Thanh cung, Phùng hoàng hậu và hấn càng hiếm gặp nhau, mỗi ngày Tề Thiên Hữu đều dựa theo theo lễ thường mà đến thỉnh an hoàng hậu. Như vậy thì hai mẹ con làm sao có thể bồi dưỡng tình cảm?

"Lạc Mai, đi Trường Nhạc cung gọi Hình phi kia tới đây, nhớ tránh cơ sở ngầm của hoàng đế." Khi Lạc Mai đang trầm mặc, Thái Hậu đột nhiên lên tiếng.

Lạc Mai cả kinh, lĩnh mệnh rồi lui ra ngoài, đi lại mấy vòng, tránh tới né lui mới tới Trường Nhạc cung. Nhưng hiện tại thủ hạ của Trương Tử Nghi ở chỗ này quá nhiều, Lạc Mai tự biết không thể tránh khỏi, việc bị phát hiện bất quá chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Diệp Linh Sương không nghĩ tới, người thiếu kiên nhẫn trước lại là Thái Hậu, bèn khách khí nói với nữ nhân trước mắt: "Lạc Mai cô cô vất vả, bản cung đi theo cô cô vậy."

Lạc Mai cũng được coi là lão nhân trong cung, gặp Hình phi khách khách khí đối với mình, lại không hề cố gắng nịnh nọt, trong lòng cảm thấy dễ chịu, bèn nói một câu, "Hình phi yên tâm, Thái Hậu chỉ là muốn gặp Hình phi một lần, không có chuyện lớn gì."

Diệp Linh Sương liền cười, "Làm phiền cô cô."

Diệp Linh Sương theo Lạc Mai ra Trường Nhạc cung mới không bao lâu, Mặc Vân liền vội vàng ra cung. Vân Kiều cùng Bội Hoàn ở lại chờ, trong lòng thì tràn đầy run sợ.

Vào Phúc Thọ cung, Diệp Linh Sương cung kính hành lễ, nhưng người ngồi ghế chủ vị hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, nàng liền phúc thân: "Nô tì gặp qua Thái Hậu." Diệp Linh Sương lập lại lần thứ hai.

Đợi một hồi lâu, rốt cục mới nghe Thái Hậu thân nhiên cho cho miễn lễ, cúi Diệp Linh Sương run lên một chút nhưng không dám nói ra nửa câu, nếu nàng bị phát hiện, không chừng sẽ bị răn dạy, đành chậm rãi đứng lên, lui sang một bên.

Thái Hậu khinh thường liếc mắt nhìn nàng một cái, thân nhiên nói: "Người đến gần một chút, ai gia muốn nhìn một cái."

Diệp Linh Sương nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó lại cúi đầu bước nhanh đi qua, lễ nghi cử chỉ đoan trang, làm cho người ta không thể nào soi mói.

"Ngẩng đầu lên."

Diệp Linh Sương nghe lời liền ngẩng đầu, chống lại nàng là một đôi chứa đầy căm hận, đây coi như là lần đầu tiên nhìn thấy Thái Hậu lộ ra biểu tình này trước mặt mình. Trong lòng cười một tiếng, quả nhiên, khi thay đổi túi da, thay đổi thân phận, người trước mặt cũng liền thay đổi biểu tình.

"Chắc chắn, quả nhiên là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, khó trách hoàng đế che chở người như thế. Hình phi người cũng có bản lĩnh nhi, khiến hoàng đế vì người mà tức giận với ai gia, tốt, tốt, tốt lắm!". Thái Hậu đột nhiên nắm cằm của nàng, cười lạnh, gần một tiếng, nói.

"Nô tì tuyệt đối không dám, Thái Hậu lo lắng quá nhiều rồi ạ." Diệp Linh Sương hơi lui về phía sau, cúi đầu nói. Năm ngón tay nắm cằm khiến nàng có chút đau.

"Nhớ rõ những gì ai gia nói với người lúc trước không? Nếu người ở cung của người an phận thủ thường, ngoan ngoãn làm Hình phi, ai gia cũng không thêm quân mảy cái động tác nhỏ của người, nhưng người lại dám đánh chủ ý lên Hoàng tôn của ai gia. Có bầu rồi, liền lớn gan mà lên mặt phải không? Nếu ai gia muốn cái thứ trong bụng người chẳng là cái gì thì nó chắc chắn sẽ không là cái gì."

"Hồi Thái Hậu, nhị hoàng tử gặp chuyện không may không có quan hệ gì với nô tỳ, là có người muốn vu hãm, làm hại nô tì. Thái Hậu nhìn rõ mọi việc, xin người đừng nghe lời tiểu nhân nói." Diệp Linh Sương trả lời, thanh âm run run, mang theo nỗi sợ hãi tột cùng.

Thái Hậu vừa chuyển ánh mắt, bỗng dừng lại quét về phía nàng, khuôn mặt nghiêm khắc, "Ai gia mặc kệ trong lòng người gây bàn tính chuyện gì, lần này ai gia gọi người đến, chính là muốn người nhìn nhận rõ thân phận của mình. Cho dù hoàng đế sủng ái người, người cũng không nên có ý tưởng nào khác, người cũng không cần nghĩ đến chuyện nẫng bằng tử quý, đến giờ, ai gia chỉ thừa nhận Minh Hiến là Hoàng tôn thôi."

Sắc mặt Diệp Linh Sương dường như lại trắng thêm mấy phần, cúi đầu nói: "Thái Hậu giáo huấn phải, nô tì sẽ ghi nhớ trong lòng."

Xem bộ dáng của nàng sợ hãi do bị chính mình dọa, Thái Hậu lúc này mới hơi hơi thả lỏng, hoàng đế không vui khi nàng quản việc này thế thì nàng liền mặc kệ, nhưng là cảnh cáo nàng ta thì vẫn có thể.

"Nô tì ra mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế ——" Bên ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm thỉnh an của một thái giám, khi nghe ngữ điệu thì liền biết là thông báo với người bên trong.

Chỉ trong chốc lát, cửa đã bị Đại Yến Đế đẩy ra, sau đó hấn bước nhanh vài bước, đến nơi, đầu tiên là nhìn chung quanh điện một vòng, thấy sắc mặt Hình phi đang tái nhợt, khom người đứng, còn về mặt Thái Hậu đoan chính, ngồi yên trước mặt nàng.

"Thái Hậu kim an." Đại Yến Đế vội vàng thỉnh an, sau đó lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói: "Không biết Thái Hậu bỗng nhiên tìm Hinh phi đến là có chuyện gì, thân mình Hinh phi không tiện, hành động không dễ dàng, trăm đã miễn cho nàng việc thỉnh an Thái Hậu mỗi sớm, Thái Hậu lại phái hạ nhân đến Trường Nhạc cung triệu nàng đến là có chuyện gì không?" Dứt lời, ánh mắt lại tức giận nhìn Lạc Mai đang đứng bên cạnh một cái.

Thân mình Lạc Mai run lên, đầu càng cúi thấp. Hồ phụ không sinh khuyến tử, Đại Yến Đế hôm nay lại càng giống tiên hoàng hơn.

"Đây là thái độ mà hoàng đế nên có đối với ai gia sao? Như thế nào? Chẳng lẽ sợ ai gia ăn thịt nàng ta sao?" Thái Hậu nghe Đại Yến Đế khẩu khí như đang chất vấn, tức giận vốn nghẹn trong lòng liền bộc phát.

"Trăm nào dám, chỉ là thủ đoạn của Thái Hậu khiến trăm thật không dám khen tặng, trăm đương nhiên sẽ không dám để Hinh phi đang hoài thai Hoàng nhi của trăm ở Phúc Thọ cung của Thái Hậu quá lâu." Đại Yến Đế lập tức giải thích.

Giải thích này lại càng khiến Thái Hậu tròn tròn mắt, lấy tay chỉ vào hắn, đầu ngón tay bởi vì giận dữ mà run run, âm thanh lại cao hơn vài phần, "Người là muốn ai gia tức chết mới chịu vừa lòng phải không?!"

"Trăm thân là con, đương nhiên không dám làm việc bất hiếu đến bậc này. Cầu nô tài, đứng đó làm gì hả? Còn không nhanh đi thỉnh thái y, nếu thân mình Thái Hậu không khỏe, trăm sẽ lập tức chuyển nhà cái đầu của người!" Đại Yến Đế tức giận nói. Thái Hậu thích Lạc Mai hầu hạ bên người nhất, lúc này nội điện Phúc Thọ cung chỉ còn mình nàng ta là cung nhân, lời nói này Đại Yến Đế đương nhiên là nói cho nàng ta nghe. Thân mình nàng ta run lên vài cái, mới lên tiếng trả lời, chạy ra khỏi Phúc Thọ cung, đi Thái Y viện.

Đại Yến Đế nói một lời như vậy làm Thái Hậu tức giận đến đau ngực, trong nhất thời lại không nói nên lời.

"Nếu không còn chuyện gì, trăm cùng Hinh phi liền cáo lui, Thái Hậu nên nghỉ ngơi sớm chút." Đại Yến Đế nói thêm một câu, liền túm cánh tay Diệp Linh Sương kéo ra ngoài.

Diệp Linh Sương bị hắn túm thì cánh tay có chút đau, không khỏi nhăn mày lại, đi nhanh một chút theo kịp bước chân hắn, nói: "Hoàng Thượng, thiếp không có việc gì."

Cước bộ Đại Yến Đế dừng lại, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh giá, "Về sau ngoan ngoãn ở trong Trường Nhạc cung của người, có chuyện gì cũng đừng đi, hiểu hay không?! Mặc kệ ai đến kêu người đi, cũng không được đi, nói là ý chỉ trăm!"

Diệp Linh Sương hơi giật mình, chậm rãi cúi đầu, "Thiếp đã biết..."

Đại Yến Đế lúc này mới bỏ cánh tay của nàng ra, ra lệnh cho Lý Phúc Thăng này giờ vẫn theo sát phía sau, nói: "Đưa Hinh phi hồi Trường Nhạc cung đi!"

"Nhưng Hoàng Thượng, người..." lời còn chưa nói dứt, Lý Phúc Thăng đã dừng lại, bởi vì lúc này Hoàng Thượng tuyệt đối là không thể chọc, vội vàng nhận lệnh, Lý Phúc Thăng liền nhỏ giọng nói với Diệp Linh Sương: "Hinh phi nương nương, thỉnh đi cùng nô tài."

Diệp Linh Sương ngẩng đầu nhìn Đại Yến Đế một cái, hành nửa lễ, phúc thân, sau đó đi về Trường Nhạc cung.

Đại Yến Đế cảm thấy tâm tình phiền chán trước nay chưa từng có, về Thương Loan điện rồi liền nằm trên nhuyễn ghế mà thở ngắn thở dài.

Không ai hiểu rõ thủ đoạn của Thái Hậu hơn so với hắn, vài sủng phi của phụ hoàng đang tốt lành, không hiểu sao lại không cẩn thận mà trượt chân, dẫn đến sinh non, làm phụ hoàng ghét bỏ,... mấy chuyện đó đều không thoát được có liên quan với nàng. Ngay cả mẫu phi của hắn... Nghĩ như vậy, hai tay Đại Yến Đế vô lực dựa vào hai bên tay ghế. Ngay cả lúc người chết, Phụ hoàng cũng không thêm nhìn người một cái, ngay cả hắn, sau năm bảy tuổi đó, cũng không được gặp lại người, người phải cô độc một mình, đợi một hồi lâu, cuối cùng, đợi đưa con duy nhất của mình ngồi lên ngôi cửu ngũ, người lại đi trước rồi.

Hắn hận, hận người kia, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, nếu không có sự ủng hộ, duy trì của nàng ta, hắn căn bản không có khả năng đi lên ngôi vị hoàng đế. Nếu không phải nhờ dựa vào quan hệ với nàng ta, năm đó Hoa lão tướng quân Hoa Thi Vũ sao lại giữ phe trung lập trong cuộc đoạt đích đó chứ, càng sẽ không gả nữ nhi bảo bối mà lão hết lòng thương yêu cho hắn sau khi đăng cơ.

Nhưng, nếu không phải tại nàng ta, mẫu phi hắn sao lại rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy. Lúc ấy hắn còn quá nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, sau này mới điều tra rõ dần dần mọi chuyện trong đó, đương nhiên, khi biết được, trong lòng liền có lửa giận ngập trời, hừng hực thiêu đốt. Nàng ta gán cho mẫu phi một cái tội danh hết sức buồn cười! Rõ ràng nàng ta và Hoa Thi Vũ mới là thanh mai trúc mã từ nhỏ, cùng ngoại thân thông dâm cũng là nàng ta mới đúng. Vì sao chỉ cần một phong thư ngụy tạo thành thư từ thông dâm, phụ hoàng đã lập tức đem mẫu phi đánh vào lãnh cung, đây chính là tình yêu mà phụ hoàng dành cho mẫu phi? Buồn cười biết bao nhiêu, người mà phụ hoàng bảo luôn đặt trong lòng lại bị chính tay hắn nhốt vào lãnh cung, mỗi ngày một tiêu tụy hơn mà chết!

Nếu nàng ta đã nhớ mãi không quên Hoa Thi Vũ, hắn liền cho nàng ta ném thư từ vị giống như vậy. Phải, là hắn dụ dỗ một người bên cạnh Hoa Lê Nguyệt, tên là Tiêu Trân, cung nữ đó đã trộm thư nhà mà Hoa Lê Nguyệt và phụ thân viết cho nhau, sau hắn lại sai người nhai lại chữ viết hoa thi vũ, giả thành một phong thư thông đồng với địch, lại sao chép ấn của hắn Hoa Thi Vũ, khiến cả một nhà hắn lưu đầy biên quan, hắn không chỉ muốn kích thích Thái Hậu, mà hắn còn muốn lấy lại vật kia trong tay Hoa Thi Vũ. Phải biết, lúc xét nhà thân tín của hắn căn bản không có tìm được vật kia ở Hoa phủ. Hắn đương nhiên sẽ không để cho Hoa gia mang vật kia đi, thả rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Lần này, dù là kẻ nào bày ra việc ám sát nhị hoàng tử thì Tề Thiên Hữu hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha. Cuộc đời hắn ghét nhất là bị người khác

tính kẻ. Ai là người dám tính kẻ hán đây? Là Kỳ quý phi luôn nhìn chăm chăm hậu vị? Hay là Ngạn phi chưa bao giờ chịu an phận? Hay lại là Đức phi không có đầu óc kia? Ngay lúc Đại Yến Đế đang tập trung suy đoán, Trương Tử Nghi bỗng nhiên cầu kiến.

"Hoàng Thượng, sự việc có tiến triển, thần tra được một chút manh mối."

Đại Yến Đế cười lạnh một tiếng, sát ý lộ rõ trong mắt, "Nói."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Manh mối ban đầu

Edit: Khánh Hiền cơ

Beta: Rine Hiền phi

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ phát hiện được sợi tóc ở ngưỡng cửa chính điện của Tích Ngọc cung."

Trương Tử Nghi nói xong, sau đó dè dặt lấy một bọc khăn lụa từ trong ngực ra đặt trước mặt Đại Yến Đế, mở ra từng lớp.

Đại Yến Đế chưa nhìn trong khăn lụa bọc cái gì, chỉ nhướn mày nghi ngờ nói: "Bất quá chỉ là một sợi tóc, cung nữ thái giám qua lại nơi đó cũng không thiếu, làm sao có thể không rơi một hai sợi được? Đây chính là manh mối người tìm được?" Sắc mặt Đại Yến Đế có chút không vui.

Trương Tử Nghi mang khăn lụa lại gần hơn: "Hoàng Thượng nhìn kỹ sợi tóc sẽ nhìn ra manh mối." Đại Yến Đế nhíu nhíu mi, đem khăn lụa có sợi tóc kia nhìn một phen, chỉ chớp mắt một cái liền mở to ra: "Là tóc bạc!" Sợi tóc hơn phân nửa đã bị bạc trắng. Trương Tử Nghi gật đầu nói: "Thuộc hạ đã hỏi tất cả cung nhân ở đó, họ nói rằng gần đây không có công công lớn tuổi hay ma ma nào đi đến chính điện. Cho nên thuộc hạ đoán sợi tóc kia chính là của tên thích khách không cần thận lưu lại."

Trương Tử Nghi khẽ ngừng đầu liếc hán một cái, tiếp tục nói: "Thuộc hạ đã sai người điều tra một chút, hiện nay, trong cung có ba lão công công có sức khỏe cường tráng. Một là Tôn công công ở Thượng cung cục, hai là Lâm công công ở Nội vụ phủ, ba là Tiền công công hầu hạ Thái Hậu. Chỉ là theo thuộc hạ, ba công công tuy nói lớn tuổi nhưng lại không có bản lĩnh võ nghệ cao cường, càng không có khả năng trong lúc vô tình tránh thoát khỏi ánh mắt mọi người, lui tới tại Tích Ngọc cung cùng Trường Nhạc cung." Nói xong những lời này, tâm tình Trương Tử Nghi có chút thấp thỏm.

Quả nhiên nghe xong phân tích của Trương Tử Nghi, Đại Yến Đế nhíu mày: "Đây là manh mối người tìm ra sao? Ngay cả một điểm tiến triển cũng không có!"

"Thuộc hạ vô năng, trước mắt chỉ có thể tra được như vậy." Trương Tử Nghi cúi đầu nói.

"Còn không đi xuống tiếp tục tra!" Đại Yến Đế tức giận nói, Trương Tử Nghi vội vàng lui ra ngoài.

"Lý Phúc Thăng, trầm thiếu chút nữa đã quên rằng người cũng là một lão công công." Đợi sau khi Trương Tử Nghi rời đi, Đại Yến Đế đột nhiên nói ra một câu nói như vậy, khiến Lý Phúc Thăng khiếp sợ, thân thể run lên, lập tức quỳ ở trên mặt đất, cơ hồ là vừa nói vừa khóc nức nở: "Xin Hoàng Thượng minh xét, nô tài tuyệt đối không dám làm ra chuyện ngu xuẩn này, hơn nữa nô tài cũng không có bản lĩnh đó."

Đại Yến Đế liếc mắt nhìn hán: "Thật sự sợ hãi, đứng lên! Hiện tại Trẫm có việc cho người đi làm."

Lý Phúc Thăng quơ quơ thân thể mới từ đứng thẳng được, dựng thẳng tai lắng nghe.

Thấy hán cố làm ra vẻ bộ dạng suy nhược, Đại Yến Đế trong lòng cười thầm, lão nhân tình. Xem xét hai người bọn họ, thần nhiên nói: "Người thân là Đại nội tổng quản, đương nhiên hiểu rõ ràng nhất những cung nữ thái giám trong cung này. Trẫm muốn người lập ra một danh sách, đem toàn bộ thái giám lớn tuổi, đầu có tóc trắng trong cung mang đến đây."

Lý Phúc Thăng nghe nói lời này, trên mặt hiện rõ vui mừng. Đại Yến Đế cho hán làm việc này chính là tín nhiệm hán. Nghĩ tới việc ám sát Nhị hoàng tử, thích khách có thể có tuổi ngang bằng hán, Lý Phúc Thăng trong lòng không khỏi thở dài, những người này cùng cung với hán có chút giao tình, không nghĩ tới lại sẽ làm ra loại chuyện không có đầu óc này.

Đại Yến Đế ngồi ở trên ghế, ngón tay theo thói quen gõ gõ mặt bàn, Lý Phúc Thăng nào ngờ hán thích nhất làm động tác này lúc suy nghĩ vấn đề, nghĩ tới chính mình có chuyện cần làm, gấp rút hướng Đại Yến Đế quỳ lạy lui xuống, sau đó lui ra khỏi Thương Loan điện, vẫn không quên gọi một tên tiểu thái giám đi đến hầu hạ.

Mà Đại Yến Đế giờ phút này nghĩ đến lời Trương Tử Nghi, hán nói chuyện này có thể liên quan đến ba người. Công công tóc bạc? Có Thượng cung cục Tôn công công, Nội Vụ phủ Lâm công công, hầu hạ bên cạnh Thái Hậu Tiền công công? Nhớ tới Tiền công công đã hầu hạ Thái Hậu từ lúc bà còn là Hoàng Hậu, Đại Yến Đế không khỏi hí hí mắt, trong lòng nghĩ đến ba chữ: cầu nô tài. Bỗng dưng, trong mắt tình quang thoáng hiện lên, khóe miệng

khẽ cong lên, dẫn theo cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Qua khoảng một canh giờ, Lý Phúc Thăng đem danh sách trình lên cho Đại Yến Đế. Đại Yến Đế chỉ nhìn nhạt liếc mắt vài lần liền ném trở về trên bàn.

Lý Phúc Thăng vô cùng khó hiểu đối với thái độ của Đại Yến Đế, Hoàng Thượng sao lại không xem xét kĩ càng một phen mà chỉ liếc qua liền để đó rồi?

"Lý Phúc Thăng, người nói tội ý đồ sát hại hoàng tử có nên nghiêm trị hay không?" Đại Yến Đế ung dung hỏi.

Mặc dù trong lòng Lý Phúc Thăng không hiểu vì sao Đại Yến Đế lại hỏi vậy nhưng vẫn vội đáp lời: "Người có ý đồ sát hại hoàng tử, nô tài cho rằng cho dù bị phán chém ngang lưng cũng không quá đáng." Hắn nói rất đúng, theo như luật pháp Đại Yến quốc, sát hại hoàng tử phải chịu tội xử chém ngang lưng! Mặc dù thích khách ám sát chưa tìm ra nhưng nếu không phải cung nữ Linh Ngọc của Tích Ngọc cung kia đỡ một đao, Nhị hoàng tử hiện tại sao có thể sống tốt được, huống chi bây giờ còn có thể đi theo Giả thái phó học bài?

Đại Yến Đế gật gù đầu: "Nên làm như vậy, nếu trăm không giết một người răn trăm người, về sau trong hậu cung những nữ nhân này chẳng phải sẽ càng thêm không an phận sao? Chỉ là nếu hiện tại Trương thị vệ đã tìm ra manh mối, trăm cũng sẽ không cho phép thích khách kia tiếp tục nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!"

Lý Phúc Thăng bị khí thế bén nhọn khiến cho kinh hãi nhảy dựng, lời nói kế tiếp làm cho hắn trong nháy mắt hiểu rõ.

"Lý Phúc Thăng, trăm phái người lập tức tiến đến đem Thượng cung cục Tôn công công, Nội Vụ phủ Lâm công công cùng với Tiền công công bắt lại, giao cho Trương Tử Nghi mang đến Hình bộ rất thâm văn một phen. Đối với Tiền công công kia nhớ rõ phải mời đến." Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt Đại Yến Đế đã che kín hung ác nham hiểm, thanh âm phá lệ trầm thấp.

Lý Phúc Thăng lĩnh mệnh, chỉ hơi do dự một lát, thấp giọng dò hỏi: "Tiền công công dù gì cũng hầu hạ Thái Hậu rất nhiều năm, nô tài sợ... Thái Hậu không chịu..."

Đại Yến Đế vẻ mặt không thay đổi nói: "Thái Hậu là một người thông tình đạt lý, lần này thiếu chút nữa hoàng tôn của người bị giết, người đem nguyên do trong đó cùng Thái Hậu bẩm rõ ràng, trăm tin tưởng Thái Hậu tất nhiên sẽ tha người."

Làm sao có thể dễ dàng như vậy? Lý Phúc Thăng trong lòng đau khổ nói, lần này đành đắc tội với vị đứng đầu hậu cung này vậy.

Đầu tiên Lý Phúc Thăng cùng Trương Tử Nghi nói chuyện này, Trương Tử Nghi là người thông minh, lập tức hiểu ý Hoàng Thượng, bắt Tôn công công cùng Lâm công công bắt quả là thuận đường, người Hoàng Thượng nhắm vào chính là Tiền công công. Tiền công công đi theo bên cạnh Phùng Thái Hậu nhiều năm, làm việc xấu không có trăm lần cũng có chục lần. Hoàng Thượng đã sớm nhìn hắn không thuận mắt, bắt quả là vì thể diện của Thái Hậu mới không động đến hắn, hôm nay có một cơ hội tốt như vậy, Hoàng Thượng sao lại có thể bỏ lỡ?

Trương Tử Nghi dẫn người đi bắt Tôn công công cùng Lâm công công, mà Lý Phúc Thăng thì dẫn theo vài gã thái giám đi tới Phúc Thọ cung. Dù sao thị vệ cũng không thích hợp đi đến Phúc Thọ cung nhưng Lý Phúc Thăng khéo léo như vậy, để vài tên thái giám theo sau Trương Tử Nghi, có thể giám sát một chút phiền toái không cần thiết.

Lý Phúc Thăng đi đến Phúc Thọ cung nhìn thấy Thái Hậu, đầu tiên là cung kính hành lễ, không nhanh không chậm nói từng chút thật rõ ràng.

"Gần đây, mặc dù Hoàng Thượng ngoài miệng không nói, nhưng nô tài có thể nhìn ra, Hoàng Thượng là lo lắng thân thể Thái Hậu." Lý Phúc Thăng cúi đầu khom lưng nói.

"Chỉ là, gần đây trong hậu cung xảy ra việc của Nhị hoàng tử, Hoàng Thượng mới thu không được lửa giận, nói năng khó tránh khỏi lẫn lộn trong cơn tức, mong rằng Thái Hậu không cần để ở trong lòng."

Thái Hậu vốn là vì chuyện Đại Yến Đế bất kính với nàng mà canh cánh trong lòng, hôm nay gặp Hoàng đế phái Đại tổng quản lại đây ăn nói khép nép, những ngọt ngào lúc trước tiêu tán không ít, bà nhìn nhạt hướng hắn "Ừ" một tiếng, nói: "Ai gia biết rõ lần này Minh Hiền gặp chuyện làm cho Hoàng đế giận dữ, chỉ là việc này phải từ từ xem xét, dù có tức giận cũng vô dụng."

"Thái Hậu nói rất đúng, Hoàng Thượng mấy ngày gần đây cũng thả lỏng tâm tình hơn. Trương thị vệ bên kia vừa rồi tìm được rồi một chút manh mối, nô tài sẽ bẩm cùng Thái Hậu sau." Lý Phúc Thăng lại nói.

"A? Lại có thêm manh mối? Đây là chuyện tốt, dám tổn thương hoàng tôn của ai gia, Hoàng đế tuyệt không có thể tha thứ!" Thái Hậu bỗng nhiên nhướn mi tâm nói.

Nghe nói lời này, Lý Phúc Thăng trong lòng mừng thầm, trên mặt nhưng có chút khó xử: "Hoàng Thượng tra được vài tên nghi phạm, chỉ là trước mắt còn không xác định chắc chắn, mà cung của người cũng có nghi phạm, Hoàng Thượng lúc này..."

"Là nghi phạm đương nhiên nên sớm bắt đi thẩm vấn, Hoàng đế cần gì phải bận tâm ý nghĩ của người khác, trong cung này hắn lớn nhất, cho dù bắt làm một hai nghi phạm, người khác còn dám phản kháng hay sao?" Thái Hậu một thân uy nghiêm hiển thị rõ.

Lý Phúc Thăng gật đầu liên tục, lúc này mới nói: "Nếu đã Thái Hậu cũng cho rằng như vậy, nô tài liền không cần lo lắng nữa, Trương thị vệ tra ra một trong những nghi phạm có Tiền công công của Phúc Thọ cung." Dứt lời, hắn khẽ ngừng đầu quan sát vẻ mặt Thái Hậu một cái.

Thái hậu rõ ràng xót xa, một lát sau mới phản ứng lại, vỗ mạnh lên bàn một cái, từ trên ghế đệm đứng lên, bởi vì đứng dậy quá nhanh, ngay cả cái đệm

kết thù mẫu đơn nằm trên ghế cũng bị tà áo hất xuống mặt đất.

"Nói bậy!" Thái hậu giận dữ quát một tiếng: "Tiền công công đi theo ai gia nhiều năm, đối với hoàng thất trung thành và tận tâm, tại sao có thể là nghi phạm?"

Trên trán Lý Phúc Thăng đã rì ra mồ hôi lạnh, nghĩ lúc trước Trương Tử Nghi tại Tích Ngọc cung phát hiện tóc trắng tía một chuyện tình tế nói cùng Thái Hậu nghe. "Hoàng Thượng bắt được nghi phạm. Nói rằng sau khi Thái Hậu tại Phúc Thọ cung giữ một lòng lễ Phật, bọn nô tài có mang hai tâm tư cũng không biết." Lý Phúc Thăng gấp rút bồi thêm một câu. Ý này không cần nói cũng biết, Hoàng Thượng cũng không phải nhằm vào Thái Hậu ngài, mà là Tiền công công thật sự là có hiềm nghi, có thể là bị những người khác mua chuộc.

Đại Yến Đế nếu đã hạ quyết tâm muốn bắt Tiền công công, cho dù Thái Hậu muốn ngăn cũng mất không ít lý do. Thấy rõ điểm này, Thái Hậu tự nhiên sẽ không nhiều lời, nàng sẽ không vì một nô tài mà đem quan hệ của mình và Đại Yến Đế thêm căng thẳng. Thủ đoạn gì của Đại Yến Đế nàng cũng gặp qua. Có thể trong chớp mắt liền phá hủy một tòa phủ Hoa thị, phế đi Hoàng Hậu, trong vòng vài năm ngăn ngui tại triều đình phát triển thế lực của mình. Hôm nay nội thị vệ thống lĩnh tướng quân Trương Thiệu Thu cùng thống lĩnh Thường Thịnh này tuy nói phân biệt phụ trách quản lý một bộ phận binh quyền, hai người không phải một câu nói liền có thể đổi chuyện, binh quyền Đại Yến quốc trên căn bản là vào trong tay hắn!

Lý Phúc Thăng gặp Thái Hậu đang tức giận, liền khom người hành lễ: "Thái Hậu quả nhiên như Hoàng Thượng nói, thâm minh đại nghĩa, đã như vậy nô tài liền xin thực hiện theo ý chỉ."

Tiền công công xác thực là gần năm mươi tuổi, bởi vì Thái Hậu cố ý ân chuẩn, trong ngày thường hắn có thể đi dạo tùy ý chung quanh Phúc Thọ cung. Xa xa trông thấy Đại nội tổng quản Lý Phúc Thăng hướng phía mình đi tới, trong lòng kính thường "Hừ" một tiếng, vốn tưởng rằng Lý Phúc Thăng kia đi làm chuyện gì đó gần đây, không ngờ một đám thái giám dừng lại bên cạnh hắn, ánh mắt bất thiện nhìn hắn.

"Tiền công công đã lâu không gặp người, gần đây tốt không?" Khóe môi hắn khẽ nhếch, ngạo mạn đến cực điểm, Lý Phúc Thăng cũng không có ý định cùng hắn nói nhảm, trên mặt đã mất đi sự khách sáo vui vẻ lúc trước, chỉ lạnh lùng nói: "Hoàng Thượng tra ra Tiền công công người có liên quan đến việc Nhị hoàng tử gặp chuyện, kính xin Tiền công công cùng ta đi một chuyến."

Tiền công công bỗng đứng dừng ngốc tại chỗ, thấy vẻ mặt Lý Phúc Thăng không giống nói giỡn, hắn cảm thấy hoảng hốt, vội vàng lắc đầu: "Không thể nào, ta đây làm sao có thể làm việc này, Hoàng Thượng nhất định là nghĩ sai rồi!"

Lý Phúc Thăng đối với việc hắn phủ nhận làm như không nghe thấy, chỉ hướng mấy người sau lưng khoát tay áo, liền có hai người bước ra khỏi hàng, một người nắm lấy cánh tay của hắn kéo đi.

"Cầu nô tài, buông ra ta, buông ra! Các người biết rõ ta đây là ai sao? Ta là Tiền công công! Lúc lão tử làm đại sự các người còn không biết ở xó xỉnh nào xin cơm đây!" Tiền công công vừa giãy giụa vừa nặng to.

Lý Phúc Thăng trối chặt hắn, vài tên thái giám không nói hai lời, một cái chường đao bổ về phía cổ Tiền công công, người nằng chừ lúc trước kia trong nháy mắt ngắt đi, bị một đám thái giám kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trôi lên mặt nước

Edit: Chiêu Tàn

Beta: Tâm Quý tàn

Tiền công công bị mấy người Trương Tử Nghi đưa đến địa lao ở Hình bộ, nơi có cả một phòng chứa đầy dụng cụ tra tấn, chuyên để thẩm vấn phạm nhân.

Đêm hôm đó, các thị vệ trực trong địa lao nghe văng vẳng tiếng gào thét thê thảm, so với tiếng heo bị chọc tiết còn ghê gớm hơn. Tiếng roi da vang lên thanh thúy, kết hợp với tiếng sắt thép nung lên da nghe càng rợn người.

Hôm sau, trong lao liền truyền ra tin tức Tiền công công bắt ngừng chết.

Sau khi nghe được tin tức này, Thái Hậu bị chấn kinh, chỉ hận không học máu. Ban đầu là thờ hờn hển, rầu rĩ mỗi một, một lát sau tia bi thống trong mắt mới dần dần thay đổi bằng sự thoải mái. Chuyện này cũng không phải không tốt. Bà đã sớm biết Đại Yến đế bắt mẫn với mình từ lâu, nếu như mất một tên nô tài có thể giảm bớt hận ý của hắn đối bà thì cũng đáng giá.

Lạc Mai bắt gặp ngoan ý chột lơ trong mắt Thái Hậu, trong lòng không khỏi run lên. Lần này là Tiền công công, lần sau có phải là nàng hay không?

Thương Loan điện

Trương Từ Nghi đương nhiên biết Hoàng Thượng muốn biết nhất là về việc hãm hại Liên phi năm đó, cho nên chủ động đề cập một chút. Nhưng hẳn cũng biết hiện nay Hoàng Thượng giằng co với Thái Hậu không phải là chuyện tốt, dù sao uy tín của Phùng Thái Hậu trong triều vẫn rất cao.

Đại Yến để xem tờ giấy kia một lần liền gấp lại ngay. Trương Từ Nghi thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hoàng Thượng cũng không muốn ra mặt đối nghịch với Thái Hậu. Nhưng cũng trong lúc này, đôi ngời của Đại Yến để đã bị bao trùm bởi băng sương buổi giá, rét lạnh đến cực điểm. Dù Trương Từ Nghi đã nhiều lần thấy qua bộ dáng tức giận của Đại Yến để, giờ phút này cũng bị hơi thở kia làm sợ hãi, không dám ngắt đầu.

Đại Yến để đảo mắt nhìn Trương thị vệ đang quỳ trên mặt đất một cái. Hơi thở tức giận vô tình tàn mát ra khi nãy cũng thu hồi lại. Khoé miệng chậm rãi nhếch lên, "Trương thị vệ, hôm nay tin tức tốt ngời đem đến không chỉ là một chuyện này phải không?"

Trương Từ Nghi ngắt đầu nhìn Đại Yến để một cái, thấy sắc mặt Hoàng Thượng như thường, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ hiện hết lên mặt, "Thuộc hạ không phụ kì vọng, làm theo những chỉ thị của Hoàng Thượng, rốt cục đã bắt được thích khách."

Thật ra thì Hoàng Thượng vốn muốn mượn chuyện của Tiền công công làm cho thích khách đang ẩn náu kia phải tự lòi đuôi ra. Trước lo chỉ thị cho mấy người Lý Phúc Thăng, Trương Từ Nghi bắt người công khai đến vậy, cộng thêm tin tức của việc Trương Từ Nghi ở Tích Ngọc cung tìm được vài sợi tóc trắng, nếu thích khách là người của hậu cung, khi nghe được nhất định sẽ lộ ra khủng hoảng, sẽ làm ra những hành động kế tiếp. Quả nhiên, những thị vệ dưới trướng Trương Từ Nghi được điều đến giám sát Đức Sang cung đã có phát hiện.

Đức phi là một trong tứ đại phi tần, có đến tám cung nhân sai sử, trong đó có bốn cung nữ, bốn thái giám. Sau khi Trương Từ Nghi phát hiện được manh mối, Đại Yến để cho người bắt giữ một số công công có hiềm nghi, một công công thuộc Đức Sang cung là An Phú Quý thừa dịp không có người vụng trộm chuồn ra khỏi cung, đến một nơi tương đối heo lánh.

Các thị vệ giám sát tất nhiên là đi theo, giữ khoảng cách xa xa, thầm nghĩ nếu người này thật sự là thích khách nhất định sẽ có võ nghệ cao cường, họ liền không dám đứng gần, đứng từ xa mà giám sát nhất cử nhất động của hắn ta. Không nghĩ tới hắn ta lại trốn trong một cánh rừng nhỏ, cách phía đông lục cung không xa, kiểm tra có người hay không thật cẩn thận rồi mới tháo bỏ búi tóc đang buộc tốt trên đầu xuống, rồi lấy một chiếc gương nhỏ từ trong ngực, sau đó điên cuồng giật tóc.

Sau khi An Phú Quý kết thúc các động tác điên cuồng ấy, hắn liền vội vã trở về cung. Các thị vệ mới tiến lại gần chỗ hắn vừa ở khi nãy trong cánh rừng nhỏ, liền thấy đám tóc trắng nằm ngay dưới đất. Thì ra An Phú Quý dù chưa đến ba mươi nhưng lại có một đầu tóc bạc, lại sinh trưởng trong mớ tóc trong, bình thường không ai sẽ chú ý đến. Nếu không phải hắn có tật giật mình, làm sao sẽ lộ đuôi ra đây?!

"Thuộc hạ không nghĩ đến An Phú Quý lại có một thân võ nghệ như vậy, lại càng không nghĩ tới chuyện hắn có tóc bạc sớm. Đây là sơ suất của thuộc hạ." Trương Từ Nghi nói.

Hai mắt Đại Yến để neho lại, lộ lên tia nguy hiểm. Biểu tình lạnh như băng, đôi môi mỏng khẽ thốt ra vài chữ, "Đức Sang cung..."

Thấy Hoàng Thượng không có ý trách tội, Trương Từ Nghi lại bắt tiếp, "Thuộc hạ đã tra xét lại lịch của An Phú Quý kia. Trước khi tiến cung ba năm, hắn ở tư viện lễ đồng học tập quy củ giống như bao cung nữ thái giám mới tiến cung khác. Nhưng chỉ trong vòng một năm sau, đã bị Nội Vụ phủ đưa đến cung Đức phi. Người này bình thường không nói nhiều, các công công khác cũng không thể hiểu nổi hắn. Thế nhưng Đức phi lại khá coi trọng hắn. Sau khi ngày hôm qua, hắn bị bại lộ, thuộc hạ đã cho người nhìn chăm chăm hắn. Nhân chứng vật chứng đã có đầy đủ, kính xin Hoàng Thượng định đoạt."

Đại Yến để nhếch môi một cái, "Chỉ bằng mấy sợi tóc bị hắn nhổ là có thể định tội hắn sao?! Từ chuyện ám sát Hiến nhi của hắn, có thể nhìn ra được đây là người có tâm tư cực kì kín đáo. Nếu như hắn chưa để lộ công phu, rồi cứ vin chặt vào câu oan uổng, chẳng phải trầm sẽ trở thành hôn quân, chỉ biết oan uổng người vô tội?"

"Vậy..." Trương Từ Nghi thật không cam lòng. Vất vả lắm mới có thể làm cho người nọ giấu đầu lòi đuôi, chẳng lẽ cứ như vậy mà tha cho hắn sao? Chẳng lẽ còn cách nào khác hả?

Đại Yến để cười lạnh một tiếng "Hình bộ khám nghiệm tử thi thì biết được đêm đó thích khách sử dụng đao, chính là loại đao chuyên dụng cho người tập võ. Nếu An Phú Quý thật sự là thích khách, dạo gần đây hắn lại không có cơ hội nào để ra cung cả, vậy đao này chắc chắn còn ở trong cung. Lần trước điều tra chỉ là lục soát một chút thôi, các nơi khác đâu có điều tra đến?"

Trương Từ Nghi ảo não: "Là thuộc hạ thất trách."

"Người đến đây, trầm có chuyện muốn ngời làm..."

Đức Sang cung An Phú Quý kia nghe nói Tiền công công bị gán cho thân phận hiềm nghi là thích khách mà bị nhốt vào trong địa lao thăm vãn. Ngày thứ hai đã chết, ngay cả ngày cả Tiền công công bên người Thái Hậu cũng bị như thế, lần này Đại Yến Để đúng thật là nhẫn tâm. Vào thời điểm này, An Phú Quý liền đứng ngồi không yên, nếu không cẩn thận bị người khác phát hiện được tóc bạc xen lẫn giữa đầu tóc đen kia của mình, hắn chẳng phải là người có hiềm nghi lớn nhất?! May mắn hắn giấu việc này hết sức kĩ lưỡng, không có ai biết rõ về việc này, An Phú Quý liền thừa dịp không ai chú ý, liền đến cánh rừng nhỏ kia mà nhổ hết tóc bạc, tảng đá lớn vốn đè nặng trong lòng mới chậm rãi buông xuống. An Phú Quý nghĩ mọi người đang tập trung vào các nghi phạm, không chú tâm đến những điều khác, càng đừng nói hắn là một tiểu công công vô danh, lại không biết rằng bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình phía sau, Đại Yến Để chính là chờ giờ khắc này.

An Phú Quý tự cho là an toàn, ngày ngày liền ở Đức Sang cung, cùng hai cung nữ Hồng Y và Bích Hà, hầu hạ Đức phi.

Đức phi cho hai cung nữ kia lui ra, trong điện chỉ còn lại hai người Đức phi và An Phú Quý.

"Người theo bản cung đã lâu, cho dù cùng Hồng Y, Bích Hà là tri kỉ, cũng không được hé răng nửa lời. Nếu không bản cung với người cũng không thể bảo toàn tính mạng, hiểu được chứ?" Đức phi nói với An Phú Quý, trong mắt lại loé lên tia ngoan độc.

"Nương nương yên tâm, ba năm trước đây đại nhân đã phái nô tài tiến cung bảo hộ nương nương, nô tài tự nhiên toàn bộ đều nghe theo nương nương." An Phú Quý vội vàng xoay người cung kính nói.

Nghe lời này, Đức phi cười hết sức đắc ý, chỉ đến cái bàn bên cạnh, chứa vài ba cây trâm cài tóc hết sức xa xỉ: "Mấy cây trâm này người dùng cả đời cũng không hết, lần trước bản cung thưởng cho người mấy đĩnh vàng, chung quy vẫn không đủ, mấy cây trâm này người cầm lấy đi."

An Phú Quý vội vàng đáp, "Nô tài không dám." Tuy nói như thế, ánh mắt lâu lâu lại lơ đãng liếc mấy cây trâm kia.

Trong mắt Đức phi loé lên tia khinh thường sự hèn mọn, nhưng khoé miệng vẫn mang cười. "Mặc dù bản cung rất tin việc này như thế nào cũng không tra tới trên đầu người, nhưng mấy thứ này người tạm thu, chờ mọi chuyện trôi qua êm thấm rồi lại lấy ra dùng."

"Nô tài tạ ơn nương nương ban thưởng." An Phú Quý kích động nói, sau đó bỏ mấy cây trâm ấy vào tay áo.

Đang định lui ra, An Phú Quý bỗng nghe âm thanh cực nhỏ ở ngay cửa sổ, hần lập tức nhìn sang, liền thấy một hắc y nhân che mặt cầm đao phóng tới.

"A!!! An Phú Quý, An Phú Quý, người nhanh nhanh bắt hắn lại. Thích khách này muốn giết bản cung đó." Đức phi kinh hoàng thét lên đầy chói tai. Bởi thích khách kia bộ dáng hung thần ác sát, lại nhìn chằm chằm vào nàng ta. Cây đao trong tay giờ lên cao, ánh sáng phản chiếu lại thành một đường trắng doạ nàng ta sợ đến hoa dung thất sắc.

Thấy hắc y nhân kia chém liên tục về phía Đức phi, An Phú Quý liền vội bỏ nghỉ ngơi, lập tức thi triển quyền cước, so chiêu với người nọ.

Hai người so chiêu chỉ trong một thời gian ngắn. Hai mắt hắc y nhân loé lên tia kinh ngạc, An Phú Quý quả nhiên thâm tàng bất lộ. Hai người thắng bại bất phân, hắc y nhân liền bổ một chưởng thật mạnh vào vai An Phú Quý. An Phú Quý bị đau, hô lên một tiếng, lui về sau vài bước, trong mắt hiện lên sát ý, liền lấy ra một cây trâm đâm tới hắc y nhân kia. Chưa kịp đâm tới, cửa lớn đã bị người bên ngoài đá văng ra.

"Ba ba ba..." Tiếng vỗ tay vang lên. Đại Yến đế bước vào, lạnh lùng nhìn An Phú Quý vẫn còn đang đấu với hắc y nhân kia, khen một câu: "Thật kinh ngạc, không ngờ rằng một tiểu công công ở Đức Sang cung cũng có thể bất phân thắng bại với thiếp thân thị vệ của trẫm."

Thấy người vừa nói ra lời nói đó, sắc mặt An Phú Quý trở nên trắng bệch, hai chân mềm nhũn, quỳ gối ngay lập tức. Đức phi vốn đang trốn ở dưới chiếc bàn cũng vội vàng chui ra, lại không ngờ Đại Yến đế nói thế, hồ hấp liền trở nên dòn dập, trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Hắc y nhân liền kéo tấm vải đang che mặt xuống, hần chính là Trương Từ Nghi.

"Hồi Hoàng Thượng, nô tài, nô tài chỉ là có chút võ nghệ nông cạn để phòng thân mà thôi, tuyệt không có ý tứ mạo phạm Trương thị vệ, là do nô tài không biết, không biết là Hoàng Thượng đang đùa nô tài." An Phú Quý ở trên mặt đất, cánh tay run run, nhưng trông mắt lại đảo liên tục, sau lại nói vậy.

"À, thì ra là thế. Cầu nô tài nhà người nghĩ là trẫm có rất nhiều thời gian rảnh rỗi mà chơi đùa với người sao?" Đại Yến đế cười mà nói. "Người còn muốn nói dối đến khi nào? Trương Từ Nghi, đem chứng cứ ra đây."

Trương Từ Nghi đáp một tiếng, ra dấu với thị vệ canh cửa trước, lập tức có người đem đồng tóc bạc kia trình lên. Thấy dấu của Trương Từ Nghi, thị vệ kia liền cúi đầu đáp nhỏ: "Hôm qua thuộc hạ thấy vị An công công của Đức Sang cung này đi vào cánh rừng nhỏ, sau đó nhổ hết đám tóc bạc bên trong xuống."

Thần sắc An Phú Quý lập tức biến đổi, hần lại lập tức đáp: "Nô tài không muốn để người khác biết chính mình chưa già đã yếu, lại nghe được đạo gần đây Hoàng Thượng đang điều tra chuyện thích khách, nô tài lại có một đầu bạc, sợ Hoàng Thượng oan uổng nô tài, nên mới đem một đầu tóc bạc ấy nhổ xuống. Hoàng Thượng, nô tài bị oan uổng, nô tài sao có thể là thích khách được."

Đại Yến đế bỗng trầm mặt xuống: "Cầu nô tài, trẫm phải đưa ra chứng cứ hại người thì người mới thừa nhận phải không? Trương Từ Nghi, đem trường đao người tìm được lên đây."

Nghe lời này, An Phú Quý lập tức ngẩng đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch. Không, không có khả năng đó. Hần rõ ràng đã ném trường đao kia tới... Hần còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, Trương Từ Nghi đã dâng lên cái hộp đựng cây trường đao đó.

"Trương Từ Nghi, mở cái hộp đó ra! Trẫm vốn định từ từ xử lý, nhưng tên cầu nô tài này muốn chết, trẫm đây liền cho hần tâm phục khẩu phục mà chết."

"Vâng" Trương Từ Nghi cao giọng đáp, một tay nhanh chóng mở ra cái hộp đó, động tác như muốn mở hộp. Cùng lúc đó, An Phú Quý nhắm chặt mắt, xui xẻo trên mặt đất, dập đầu cầu xin, "Hoàng Thượng, cầu người tha mạng. Nô tài thừa nhận, là nô tài làm, cầu Hoàng Thượng tha mạng."

Vừa nghe lời nói này, Đức phi liền xui xẻo trên mặt đất, hai mắt vô hồn. Thế nhưng trong cái hộp kia lại trống rỗng, không chứa cây đao nào. An Phú Quý bị choáng váng trong nháy mắt.

Chương 78: Đức phi bị chém

Edit: Du Tàn

Beta: Giang Tàn

Sao không có việc gì cả? Trong lòng An Phú Quý sớm đã kinh hãi không nói ra lời. Chẳng lẽ căn bản Hoàng Thượng liên hợp với Trương thị vệ để lừa hấn? Nếu hấn chết cũng không thừa nhận có lẽ còn sống được, mà vừa rồi hấn vì quá khẩn trương nên liền lộn vào bầy!

"Hoàng Thượng, cầu nô tài kia giấu diếm thần thiếp làm ra chuyện thiên lý bất dung, thần thiếp hoàn toàn không biết chuyện gì hết..." Đức phi dẫn đầu lên tiếng giải thích, quỳ trên mặt đất nhìn qua Đại Yến Đế, về mặt vô tội.

Đại Yến Đế nhàn nhạt liếc mắt qua mặt mũi của nàng, ánh mắt rơi vào trên người An Phú Quý, tiếng nói trầm trầm, khó nén con tức giận, "Chuyện cho tới bây giờ, cầu nô tài người còn muốn tiếp tục nguy hiểm?"

An Phú Quý biết mình khó tránh khỏi tội chết, nhắm mắt thở một hơi, lúc mở mắt con mắt đã một màn tình mịch, khom người nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài trúng mưu kế của Hoàng Thượng, nô tài không còn lời nào để nói. Thích khách kia xác thực chính là nô tài."

"Đem ý đồ hành thích của người từng cái nói ra hết cho trẫm. Trương thị vệ, người chấp bút ghi chép lại." Đại Yến Đế lúc nói lời này, mặc dù nói với An Phú Quý, nhưng khoé mắt lại quét qua thân thể khẽ run của Đức phi.

Đức phi không cẩn thận đụng phải ánh mắt của hấn, toàn thân run lên, vội nói: "Hoàng Thượng, chuyện này xác thực thần thiếp không biết, thần thiếp nào biết tên cầu nô tài kia lại dám giấu diếm thần thiếp làm ra chuyện ám sát Nhị hoàng tử. Cầu xin Hoàng Thượng đừng tin lời nói một bên của hấn..."

"An Phú Quý cái gì còn chưa nói, Đức phi người tựa hồ lo lắng quá nhiều rồi..." Đại Yến Đế mắt chăm chăm nhìn thẳng vào An Phú Quý, tựa hồ cảm thấy liếc mắt nhìn Đức phi cũng là chuyện dư thừa.

An Phú Quý trầm mặc một lúc, lại không hề sợ hãi như lúc trước, quỳ nguyên tại chỗ, gần từng chữ: "Chuyện này đúng là không liên quan tới Đức phi, nô tài thu được chỗ tốt từ người khác mới giấu diếm chủ tử đi Tích Ngọc cung ám sát Nhị hoàng tử. Hôm nay nô tài tự biết khó thoát khỏi cái chết nên không cần thiết phải giấu diếm Hoàng Thượng."

Lời này vừa nói ra, Đức phi ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt loé lên, Đại Yến Đế thì lạnh lùng nhếch môi, giọng nói mỉa mai, "Thật đúng là một cầu nô tài trung thành bảo vệ chủ tử, không chờ đợi liền giúp chủ tử nhà người thoát thân. Nếu không phải Đức phi sai sử người ám sát Nhị hoàng tử, vậy là người nào?"

An Phú Quý cơ hồ không có chút do dự, hồi đáp: "Là Đan Nguyệt cung Kỳ Quý phi nương nương, nàng ghen ghét Trường Nhạc cung Hinh phi có thai. Sợ sau này Hinh phi sinh hạ hoàng tử thì Hoàng Thượng ngài càng thêm sủng ái nên liền thu mua nô tài đi ám sát Nhị hoàng tử, thuận tiện vu oan cho Hinh phi. Kể từ đó, một hòn đá hạ hai con chim, diệt trừ luôn Nhị hoàng tử cùng hài tử trong bụng Hinh phi."

Đại Yến Đế nhướn mày, tựa hồ hơi hứng thú, "Lý Phúc Thăng, đi Đan Nguyệt cung gọi Kỳ Quý phi tới đây, cho nàng nghe một chút lời khai của tên nô tài kia."

"Vâng. Nô tài đi liền." Lý Phúc Thăng trong lúc khiếp sợ lấy lại tinh thần, sau đó vội vàng đi Đan Nguyệt cung. Hấn thân là Tổng quản đại nội thái giám, cũng không biết trong Đức Sang cung lại ẩn dấu một cao thủ như vậy, đúng là thất trách.

Kỳ Quý phi bị Lý Phúc Thăng gọi tới Đức Sang cung, trên mặt không quá mức ngạc nhiên, trong lòng lại suy nghĩ, Hoàng Thượng gọi nàng tới Đức Sang cung làm gì?

Nhìn thấy tình hình ở chính điện Đức Sang cung, lại nghe An Phú Quý nói năng bậy bạ, Kỳ Quý phi không để ý tới dáng vẻ của mình, chỉ ngón tay tới sòng mũi hấn, nổi giận nói: "Người thực chất nói bậy! Bản cung ngay cả người là người phương nào ta cũng không biết, sao có thể hỏi lộ người làm việc này? Hoàng Thượng, đừng nghe lời cầu nô tài vu hãm thần thiếp, thần thiếp sao làm ra chuyện tàn tạt lương tâm như vậy được!" Kỳ Quý phi quay đầu nhìn Đại Yến Đế, trong lòng chỉ sợ hấn tin lời cầu nô tài kia mà hoài nghi nàng.

"Ái phi bớt giận, trẫm tự nhiên sẽ không tin lời nói một bên của cầu nô tài kia." Đại Yến Đế thần nhiên nói.

"An Phú Quý, người vừa rồi đối phó với Trương Tử Nghi, tại sao trong tay lại cầm cây trâm?" Đại Yến Đế ánh mắt sắc bén hỏi.

Cây trâm kia lúc An Phú Quý kinh hoàng đã làm rơi trên mặt đất, Lý Phúc Thăng vội vàng nhìn một vòng, đi đến chỗ cây trâm khom lưng nhặt lên, đưa tới trước mặt Đại Yến Đế.

Hai mắt Đức phi kinh ngạc, hai tay nhịn không được khẽ run, tranh thủ hai tay đang run để sau lưng, tránh để người khác phát hiện vẻ dị thường của mình.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, là trước kia Đức phi nương nương thưởng cho nô tài." An Phú Quý đáp.

"Hả, lúc trước tặng, người sao lại mang theo bên người, hẳn sẽ tìm một chỗ thu lại mới đúng. Còn nữa, ở trên cây trâm này còn vương lại hai sợi tóc đen, rõ ràng cho thấy dùng qua không lâu rồi mới lấy xuống. An Phú Quý, tốt lắm, tên cậu nô tài này! Chuyện cho tới giờ này người còn dám lừa gạt trẫm sao?" Nói xong lời cuối cùng, Đại Yến Đế khó nén khỏi con tức giận, hướng tới hân phần nộ quát.

"Hoàng Thượng, nô tài... Nô tài nói những câu đều... Thực..." An Phú Quý nói chuyện dần dần mất sức lực.

"Hoàng Thượng, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp, cậu nô tài kia lại dám vu hãm cho thần thiếp, thật đáng chết mà!" Kỳ Quý phi chen vào một câu, hung hăng trừng mắt với tên thái giám đang quỳ trên mặt đất.

Đại Yến Đế liếc nàng một cái, không nói tiếp, ánh mắt sắc bén nhìn An Phú Quý, "Người giết cung nữ rồi đem trường đao giấu ở nơi nào? Nếu nói thật, trẫm còn có thể cân nhắc cho người được toàn thân. Còn vẫn khăng khăng một mực, cho dù có Thường Thịnh Thiên cũng không che chở được cả nhà người!"

Nghe được Đại Yến Đế nói câu sau cùng, lúc trước An Phú Quý còn trấn định nay hoàn toàn mất hết sức lực, ngẩng đầu lên nhìn hân, cầu xin tha thứ: "Hoàng Thượng, nô tài nói, nô tài toàn bộ đều nói, cầu xin Hoàng Thượng buông tha cho cả nhà nô tài! An Phú Quý cuống quýt dập đầu cầu xin, sau đó đem tất cả mọi chuyện xảy ra nói hết.

Lúc trước khi An Phú Quý tiến cung, một thân võ công cao cường, cũng đã thành gia lập nghiệp, có thể nhai mẹ già. Một lần hộ tống bảo vật cho có chủ nhưng lại làm mất, bị cổ chủ kia bắt giam quan phủ, khiến cho chính mình táng gia bại sản, bản thân An Phú Quý còn ăn hai năm cơm tù. Sau khi ra tù, không gặp được thể nhai mẹ già, An Phú Quý hết sức nản lòng thoái chí, vô tình gặp được Thường Thịnh Thiên, cũng chính là phụ thân của Đức phi - bây giờ là Tướng quân thống lĩnh đại nội thị vệ.

Tình cờ con gái Thường Thịnh Thiên là Thường Mộng Khê tham gia tuyển tú tiến cung, bên cạnh đang cần một nô tài giúp đỡ chủ tử, liền nghĩ tới cho An Phú Quý tiến cung làm thái giám, sau đó an bài hân bên người Đức phi. Ngay từ đầu An Phú Quý đã đồng ý, hẳn suy nghĩ hiện tại hẳn đang cùng đường mặt lộ, mà Thường Thịnh Thiên lại đưa ra điều kiện mê người là giúp hân tìm lại được thể nhai cùng mẹ già thất lạc.

An Phú Quý thuận lợi thành người bên cạnh Đức phi. Sau đó không lâu Thường Thịnh Thiên quả thật giữ đúng lời hứa, dẫn theo thể nhai đến thăm hân, hân không khỏi mừng rỡ như điên. Từ đó về sau liên đới với Đức phi hay là Thường Thịnh Thiên thể sẽ trung thành. An Phú Quý có bao nhiêu tiền tài đều sai người xuất cung mang ra ngoài giao cho người vợ giữ, một nhà vài người cuộc sống trôi qua êm dịu coi như không tệ.

An Phú Quý bởi vì ân tình của Thường Thịnh Thiên nên Đức phi nói gì nghe nấy, chuyện Đức phi đề xuất muốn ám sát Nhị hoàng tử rồi vu oan cho Hình phi, hân chỉ do dự một lúc liền đáp ứng ngay, sau đó bắt đầu tính tề bày kế hoạch.

An Phú Quý vốn chỉ muốn ám sát Nhị hoàng tử, mà cung nữ gác đêm kia lại kéo hân không tha, hân đến gần che miệng nàng, phòng ngừa nàng kêu ra tiếng, không ngờ cung nữ kia lại hướng tới chỗ hiểm của hân mà đá. Chứng kiến trong mắt nàng vẻ khiếp sợ, An Phú Quý tự biết chuyện mình là thái giám đã bị nàng phát hiện. Như vậy người này tuyệt đối không giữ lại được! Một đao liền chém chết khiến hai mắt nàng trừng trừng nằm trên vũng máu. Cho đến khi nữ nhân kia không còn hơi thở, hân lại đi ám sát Nhị hoàng tử, mà Nhị hoàng tử Minh Hiền khi đó lại trọn to đôi mắt

xem tất cả sự việc xảy ra trước mắt. Sau một khắc, tiếng thét chói tay từ trong miệng nó phát ra, An Phú Quý tự biết không ổn, cũng không động thủ lần nữa, vội vã leo tường chạy ra khỏi Tích Ngọc cung. Dựa theo kế hoạch lúc trước, hân lên vào Trường Nhạc cung cách đó không xa, đem bộ dạ hành y phục ở trên người cởi ra, giấu ở bên góc tường Trường Nhạc cung. Mà lúc này hân giết người bằng trường đao, sợ người khác tra ra dấu vết để lại, liền trở lại bên ngoài Đức Sang cung đem trường đao ném ở trong ao sen.

"Chuyện xảy ra là như thế, xin Hoàng Thượng khai ân, tha cho một già một trẻ trong nhà nô tài... Nô tài dù có chết xuống địa ngục cũng không oán trách!" Tâm tình An Phú Quý thấp thỏm nói ra hết tất cả chi tiết, thời khắc này sắc mặt Đức phi trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

"Đức phi, người còn có lời nào muốn nói? Trẫm đối đãi với người không tệ, người lại dám làm ra chuyện thương tổn hoàng nhi của trẫm, tốt lắm!" Đại Yến Đế trừng mắt nhìn nữ tử đang co quắp trên mặt đất. Bàn tay nắm chặt vang lên hai tiếng "khanh khách".

"Hoàng Thượng thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không nên nhất thời bị quỷ mê hoặc tâm hồn, nghe theo lời hồng y tiện nhân kia xui khiến, cầu xin Hoàng Thượng khai ân, bỏ qua cho thần thiếp, thần thiếp không dám nữa..." Ngày thường Đức phi vô cùng tàn nhẫn, thời khắc này lại như tượng gỗ đồng ngơ ngác nhìn chằm chằm Đại Yến Đế, thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ cầu tình. Mặc dù biết mình cầu xin tha thứ cũng vô dụng, chỉ là theo bản năng bình thường mà lâm bầm nói nhỏ.

Đại Yến Đế làm như không nghe thấy, lúc này trên mặt hân khí vẫn không bớt, "Trương Tử Nghi, phái người đi ra ao sen bên ngoài Đức Sang cung vớt vật chứng giết người lên, đem Đức phi cùng An Phú Quý giao cho Hình bộ, đưa việc này cho Hình bộ thượng thư dựa theo quốc pháp mà xử lý."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

"Hoàng Thượng không cần phải! Không cần phải a... Phụ thân cùng Thường gia bọn họ không liên quan đến chuyện này, cầu xin Hoàng thượng buông tha cho phụ mẫu!" Đức phi vội vàng cầu xin, theo như quốc pháp mà xử lý, tội sát hại hoàng tử có liên quan đến cửu tộc, đó là tội rất lớn!

"Sớm biết hiện tại tội gì lúc trước phải làm vậy?" Đại Yến Đế thản nhiên nói, không tiếp tục ở lại Đức Sang cung liền rời đi. Sau lưng là Kỳ Quý phi vẫn thờ ơ lạnh nhạt, đợi sau khi Đại Yến Đế xoay người đi mới hướng tới chỗ Đức phi nhếch môi một cái, "Thường Mộng Khê, người không có đầu óc như người sống tới bây giờ đã là may mắn." Quăng xuống một câu nói như vậy liền theo sau lưng Đại Yến Đế rời đi.

Trên đường trở về Đan Nguyệt cung, Kỳ Quý phi khẽ nhướn mi, Đức phi thật là ngực to mà không có não, vô cùng không có khả năng ra làm việc này, chỉ là... Rốt cuộc là ai ở phía sau làm nư ông đắc lợi đây!

Thủ hạ của Trương Tử Nghi chính là một vài thị vệ được phái đi vớt trường đao An Phú Quý dùng để giết người, những thị vệ khác thì áp giải Đức phi cùng An Phú Quý tới Hình bộ.

"Buông bản cung ra, bản cung tự có tay có chân." Đức phi trừng mắt tiến lên lần áp thị vệ để trách mắng. Sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài Đức Sang cung, chỉ tiếc trong mắt không che giấu được sự hồi tiếc cùng sợ hãi, bước chân cũng có chút không yên.

Lúc rời khỏi Đức Sang cung, trong lúc vô tình Đức phi thấy cung nữ mặc hồng y đang quỳ gối ở chính điện, đôi mắt bỗng trừng lớn, nổi điên xoay người chạy tới chỗ hồng y nữ tử.

"Mau ngăn cản nàng lại!" Trương Tử Nghi thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói.

Đức phi thoát nhìn là cô gái nhu nhược nay lại điên cuồng đá đánh, trên mặt cung nữ kia tát hai bạt tay, sau đó mãnh liệt kéo tóc nàng ta, "Tiên nhân, nếu không phải người bày mưu tính kế, nói dối bản cung, bản cung sao có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn này! Bản cung muốn giết người!" Còn muốn tiếp tục nổi điên, hai thị vệ đã đem Đức phi kéo ra ngoài, không để ý tới thân phận, trói buộc cánh tay nàng đi ra khỏi Đức Sang cung. Trương Tử Nghi như có điều suy nghĩ, điềm điềm nhìn cung nữ đáng thương kia một cái, bước chân nhanh chóng đi xa.

Ngày thứ hai, hung thủ đứng ở sau màn ám sát Nhị hoàng tử là Đức phi truyền ra tới hậu cung, mọi người mắng Đức phi ngoan tâm thủ lật, trừng phạt đứng tội. Mà tại Đức Sang cung một đám người bị liên lụy tới, mỗi người lĩnh ba mươi đại bản, tất cả bị đưa tới hoán y cục giặt quần áo hoặc làm việc khổ sai.

Hình bộ thượng thư dựa theo quốc pháp Đại Yến, thủ phạm Đức phi cùng An Phú Quý bị chém đầu, trong phủ Đức phi Thường Mộng Khê mấy trăm miệng ăn cũng đều xử phạt chém đầu!

Đại Yến Đế niệm tình chung chăn gối đã lâu với Đức phi, mà Thường Thịnh Thiên đối với triều đình công hiến sức lực nhiều năm, chỉ phán quyết Đức phi cùng tất cả nam tử trong Thường phủ bị chém đầu, nữ tử thì biếm làm nô tỳ, trọn đời không được thoát kiếp nô dịch, canh ba buổi trưa ba ngày sau chấp hành.

Nghe nói ngày hành hình đó, tất cả dân chúng vây xem không ngừng ném rau quả đập, trứng gà lên trên người Thường Thịnh Thiên, chửi bậy không ngừng, phía bên Đức phi cũng không khá hơn chút nào, bị người xi nhê nước miếng, một thân chật vật.

Ngày đó, đất đầy máu tươi, cơ hồ máu chảy thành sông, mọi người nhìn cảm thấy sáng khoái nhân tâm. Mà người nhà An Phú Quý không lâu sau bị triều đình bắt lấy, phán quyết hình phạt treo cổ. Bởi vì Đại Yến Đế không muốn giữ lại làm gì cái tai hoạ ngầm...

Trường Nhạc cung.

Diệp Linh Sương vừa rồi uống hết một chén thuốc dưỡng thai, miễn cưỡng nằm ở trên giường nghỉ ngơi, ánh mắt nhìn theo chén không trên tay Vân Kiều. Trong thoáng chốc, chén không biến thành một cái bình không, đó là bình tử độc được mẫn sứ!

Diệp Linh Sương lạnh lùng cười một tiếng, Thường Mộng Khê, tất cả đều do người gieo gió gặt bão! Lúc trước kia thật đúng là bình độc được, người vì Hoa Lê Nguyệt mà tìm đến?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cảm xúc không rõ

Edit: Chang Phi

Beta: Vân Chiêu Nghi

Đáng thương cho Thường Thịnh Thiên, đến chết mới biết được cuộc đời của mình xem như bị hủy ở trong tay người nữ nhi mà mình ký thác kỳ vọng nhất. Thường Thịnh Thiên bình thường đều tham ô, nhận hối lộ không ít. Đại Yến Đế lại công khai hết những chứng cứ về hành vi phạm tội, tham ô hối lộ bán quan bán tước của hắn ra ngoài. Cũng khó trách ngày Thường gia bị chém đầu, dân chúng lại oán giận như vậy.

"Nương nương, Đức phi càng ngày càng táng tận lương tâm như vậy, nhị hoàng tử còn nhỏ như thế, nàng cũng hạ được độc thù!" Mặc Nguyệt cảm giận nói. Bội Hoàn sau khi nghe xong, cũng chửi bậy vài câu, so với Mặc Nguyệt còn kích động hơn.

Diệp Linh Sương có chút nhếch môi: "Trên đời này kẻ tâng tận lương tâm lấy oán trả ơn đâu chỉ có một mình nàng, nhưng là người đều có thất tình lục dục, phần lớn là vì lợi ích cùng suy nghĩ của bản thân mà hành động. Trong lúc nhất thời xúc động liền dễ dàng phạm phải sai lầm không thể tha thứ, Đức phi bất quá cũng chỉ là một trong số đó mà thôi."

"Nương nương nhìn mọi việc thật thấu triệt." Vân Kiều tiếp một câu.

"Không giữ được một phần thông thấu, thì bổn cung đã sớm trở thành oan hồn dưới đao rồi." Diệp Linh Sương thần nhiên nói, trong mắt là sự bình thản, không có nửa điểm gợn sóng.

Vân Kiều mân môi, nửa ngày cũng không nói được một câu. Có lẽ chủ tử nói không sai, trong hậu cung không phải nguoi chết thì ta mất mạng. Ai lại có lòng dạ đi đồng tình với người khác.

Có lẽ vừa rồi chủ tử đã nhìn ra nàng không đành lòng, một nhà Đức phi rơi vào kết cục như vậy, làm cho nàng có phần thương xót, chỉ là cuối cùng xem ra Đức phi bị như vậy cũng là trừng phạt đúng tội mà thôi.

Cho mấy người lui xuống, Diệp Linh Sương một mình gặp hai người An Đức Từ cùng Ngô Đoàn hỏi mấy câu. Đôi tay ngẫu nhiên vuốt ve bụng của mình, có phần lười nhác tựa trên giường, đưa tay lên che ngáp một cái, mí mắt hơi trầm xuống, Diệp Linh Sương không khỏi cười cười, gần đây hình như càng ngày càng thấy mệt mỏi...

"Nương nương, không biết người gọi bọn nô tài đến đây có chuyện gì phân phó?" Hai người tiến vào nội điện liền trông thấy chủ tử nhà mình ngồi một tựa ở trên nhuyễn tháp, liền tận lực giảm thấp thanh âm xuống hỏi.

"Gần đây các nguoi đi đến Thụý Hà điện quét dọn có ai làm khó dễ các nguoi hay không?"

An Đức Từ cùng Ngô Đoàn khó hiểu liếc nhìn nhau, An Đức Từ hỏi trước: "Nương nương tại sao lại hỏi như thế? Bên Thụý Hà điện không có ai, làm sao lại có người nào gây khó dễ cho nô tài."

Diệp Linh Sương cười cười: "Không có việc gì, bổn cung nghe nói gần đây Hoàng Thượng tăng cường nhân số thị vệ. Xung quanh Thụý Hà điện cũng có thị vệ đi kiểm tra, bổn cung nghĩ đến bên kia đều là một ít phi tần không được quá sủng ái, chỉ sợ những thị vệ kia thái độ cũng không khá hơn chút nào. Nếu có người không biết rõ tình hình vô lễ với các nguoi, các nguoi nói với bổn cung một tiếng, bổn cung sẽ tìm thị vệ kia nói chuyện."

Nghe đến đó, hai người đều có chút thụ sủng nhược kinh.

"Thưa nương nương, hôm qua nô tài cùng Ngô Đoàn đi Thụý Hà điện quả thật đụng phải một hai thị vệ tuần tra, nhưng thị vệ lại có thái độ lười nhác, căn bản là lười quản việc, cũng không có làm khó nô tài." An Đức Từ ngẫm nghĩ, trả lời.

Diệp Linh Sương gật gật đầu: "Đi nghỉ ngơi đi, cửa cung Trường Nhạc cung cũng không cần hai người các nguoi luôn phải trông coi, ngẫu nhiên lười nhác một chút cũng được. Bổn cung sẽ không trách các nguoi." Nói đến đây, trên mặt lộ vẻ vui vẻ.

An Đức Từ cùng Ngô Đoàn chỉ cảm thấy chủ tử của bọn hắn vô cùng tốt, nào dám yêu cầu quá nhiều, vội vàng tạ ơn: "Nô tài cam tâm tình nguyện làm việc vì nương nương, một chút không thấy mệt mỏi, xin nương nương cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần."

Đợi hai người đi ra ngoài, Diệp Linh Sương mới khôi phục lại vẻ lười nhác, nửa nằm xem sách.

Hôm nay ăn trưa xong, Đại Yến Đế lại đến chính điện Trường Nhạc cung.

Vừa bước chân vào cửa, Đại Yến Đế liền không tự giác thả nhẹ tất cả các động tác. Các cung nữ hầu hạ trong nội điện đang muốn hành lễ, bị hắn khoát tay ngăn lại, mọi người cáo lui, chỉ còn lại hắn nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên cạnh nhuyễn tháp.

Nữ tử trên giường nghiêng nhiên đã đã ngủ, trên người đang đắp chăn mỏng, lộ ra một đoạn tay trắng nõn, trang sách đang lật ra bị nàng tùy ý đặt ở dưới tay.

Đại Yến Đế hơi nhếch môi, đem quyển sách dưới tay nàng nhẹ nhàng lấy đi, nhìn một chút, lông mày không khỏi giương lên, hắn cũng không biết tiểu nữ nhân này lại thích xem sách thuốc như vậy.

Tùy ý đặt quyển sách ở bên cạnh, Đại Yến Đế hơi cúi người, nâng người nàng lên một chút ôm ngang ở trong ngực, đi về phía trường sập, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường, thuận tiện lấy ra một cái chăn đắp kín cho nàng, làm xong hết mọi ngời ở giường hơi nghiêng người, lặng im đánh giá nàng.

Thấy kia lông mi nàng khẽ run, Đại Yến Đế không khỏi câu môi cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, nữ tử trên giường đã mở hai mắt ra, bởi vì ngăn không được vui vẻ cùng đắc ý, đôi mắt nàng lúc này híp lại thành hình trăng lưỡi liềm đẹp mắt.

"Có chuyện gì mà lại cao hứng như vậy?" Đại Yến Đế cười hỏi.

Diệp Linh Sương ngồi dậy, tựa ở đầu giường, vẻ mặt vui vẻ nhìn hắn: "Hoàng Thượng vì để cho thiếp ngủ được càng ngon, lại ôm thiếp đến trên giường, thiếp sao có thể không cao hứng? Vốn còn muốn để cho Hoàng Thượng ôm thêm một lúc nữa, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến." Diệp Linh Sương có phần tiếc hận nói.

"A, hoá ra ái phi người đã sớm tỉnh, chỉ là tham lam muốn trầm ôm thêm một lúc nữa mới không nở tỉnh lại." Đại Yến Đế cười trừ nói.

"Hoàng Thượng nói đúng rồi." Diệp Linh Sương không chút nào phản bác, ngược lại mặt mày cong cong nhìn hắn, làm Đại Yến Đế rục rịch trong lòng, hắn yêu nhất bộ dạng đặc ý của tiểu nữ nhân này. Đại Yến Đế liền xốc cái chân kia lên, ôm nàng vào trong ngực, cười nói: "Trầm ôm ấp hoài bão có thể so sánh này trên giường ấm áp nhiều hơn."

Diệp Linh Sương ngoan ngoãn nằm ở trong lòng của hắn, miễn cưỡng híp hai mắt.

"Sương nhi, có giận trầm không?"

Diệp Linh Sương vừa tìm một vị trí thoải mái, liền nghe thấy hắn đột ngột hỏi một câu như vậy. Nàng hơi nghi ngờ tròn mắt, ngẩng đầu nhìn hắn: "Thiếp vì sao phải giận Hoàng Thượng? Hung thủ ám sát nhị hoàng tử cùng hãm hại thiếp không phải đã bắt được rồi sao, thiếp cảm kích Hoàng Thượng còn không kịp nữa, sao lại giận ngài?"

Thấy đôi mắt đen sì không nháy mắt một cái nhìn thẳng mình, Đại Yến Đế lại có chút không dám nhìn thẳng, hơi nhìn sang chỗ khác, mắt tự nhiên cười cười: "Người không trách trầm là được rồi, về sau có trầm che chở người, người cũng không cần phải như mấy ngày nay lo lắng chờ đợi như vậy nữa."

Nghe được lời này, Diệp Linh Sương kinh ngạc, vui vẻ trên mặt cũng lui xuống, thấp giọng nói: "Nguyên lai hoàng thượng đã nhìn ra, mấy ngày nay thiếp quả thật là lo lắng chờ đợi, bởi vì thiếp rất sợ, rất sợ Hoàng Thượng lỡ như không tra ra được hung thủ, lại không ngăn được lời đồn đại nhảm, là thiếp bày ra chuyện sát hại nhị hoàng tử, miệng nhiều người xói chảy vàng, thiếp sợ đến lúc đó Hoàng Thượng cũng không thể làm gì..."

Diệp Linh Sương nói xong, người đang ôm nàng vẫn không có bất kỳ động tác gì, giống như đang tỉnh té lắng nghe, lại giống cái gì cũng không nghe được. Đã qua thật lâu, lâu đến mức Diệp Linh Sương cho là hắn không sẽ không nói chuyện, Đại Yến Đế lại đột nhiên hít một tiếng, mang theo tình cảm phức tạp không nói được nên lời.

"Thật là một nha đầu ngốc..." Hắn nói. Nói xong, cánh tay kia kéo nàng vào trong ngực buộc chặt thêm vài phần, tựa hồ nhớ tới nàng còn mang mang thai, lập tức lại nói lỏng ra.

"Ngốc sao?" Diệp Linh Sương đột nhiên thì thào tự hỏi, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng hắn: "Hoàng thượng, thiếp không ngốc, thật đấy. Chuyện xảy ra ở hậu cung thiếp đều biết rõ từng chi tiết."

Hoàng Thượng, ngài biết không? Mỗi lần ngài sủng hạnh thiếp, thiếp đợi không phải là ban thưởng cùng sắc phong của ngài, thiếp chỉ trông mong Hoàng Thượng có thể ở trong lúc bận rộn có thể bớt chút thời gian đến xem thiếp, chỉ như vậy thôi, thiếp cũng hài lòng rồi, những thứ khác thiếp cũng không dám yêu cầu xa vời. Mỗi lần lúc Lý công công mang theo ý chỉ của người đưa tới trần bảo cùng phong thưởng, thiếp không có một chút hưng phấn nào, Hoàng Thượng biết rõ vì sao không?

Bởi vì thiếp không thích Hoàng Thượng dùng ban thưởng đến thỏa mãn thiếp, người cảm thấy thiếp có lòng tham cũng tốt, không biết phân biệt cũng được, thậm chí hôm nay thiếp nghĩ muốn cùng Hoàng Thượng nói một câu thật lòng, thiếp bây giờ tuy là Hinh phi, nhưng thiếp lại một chút vui vẻ cũng không có. Nhưng là, như đây là... Như đây là hoàng thượng muốn nhìn thấy, thiếp chắc chắn sẽ làm tốt cái vị trí Hinh phi này.

Hoàng thượng cảm thấy cái thân phận này là tốt nhất, thiếp cũng sẽ giữ chặt nó thật tốt, sẽ không lại hiểu lầm ý của Hoàng Thượng, làm ra một ít chuyện làm cho Hoàng Thượng ghét bỏ..."

Lúc nói đến phần sau, thân thể Đại Yến Đế có chút cứng đờ, lại có một loại cảm giác mãnh liệt, nữ tử trong ngực đã hiểu được dụng ý trước kia của hắn. Nghĩ như vậy, trong nội tâm Đại Yến Đế lại không thể ức chế được có chút run rẩy, sinh ra vài phần đau lòng, còn mơ hồ xen lẫn mấy phần sợ hãi.

Thật sự là hắn là từng có cái loại cách nghĩ này, đẩy nàng tới đầu sóng ngọn gió, lại mượn sai lầm của nàng mà phát binh với Minh Vũ quốc, nhưng khi cơ hội này bày ở trước mắt, hắn lại do dự rút lui... Dù cho, không có lý do gì so với ám sát hoàng tử Đại Yến quốc hoàn hảo hơn. Hắn một mực thuyết phục chính mình, hắn do dự lùi bước chỉ là bởi vì nghe xong những lời kia của Hinh phi, có lẽ không cần sử dụng bạo lực hắn cũng có thể thu được Minh Vũ quốc. Thế nhưng mà, thật là như vậy sao?

Hiển nhiên, người ở sau lưng bày ra chuyện sát hại Hiên nhi không phải trùng hợp nghĩ tới chuyện có thể đồng thời trừ bỏ được hoàng tử cùng Hinh phi một hòn đá ném hai chim nhạn, hiểu rõ tính nết của hắn, theo ý đồ của hắn mà thiết kế ra một bố cục như vậy. Hôm nay tra ra Đức phi chính là người phía sau màn bày ra tất cả, Đại Yến Đế càng có khuynh hướng người phía trước, bởi vì Đức phi vốn là nữ nhân không quá thông minh, nhưng nếu có người khác ở một bên bày ra tất cả thì khó nói rồi.

Lại nghe được vừa rồi tiểu nữ nhân trong ngực nói đến hai chữ "Hiểu lầm", trong lòng Đại Yến Đế lại không nói nên lời là cái cảm giác gì, chỉ cảm thấy ngọt bùi cay đắng đều có. Nàng lại dựa theo ý của mình là muốn nàng ở trong hậu cung càng ngày càng cường, do đó cùng ý muốn hắn càng gần, thậm chí là làm cho nàng ngồi trên vị trí kia sao? Thế nhưng mà, điều này chẳng lẽ thật là nàng đa nghi sao? Đại Yến Đế rõ ràng cũng không hiểu rồi, chính hắn lúc ban đầu nghĩ cái gì, hiện tại lại nghĩ cái gì? Trong nội tâm loạn thành một bầy, như ma như quỷ.

"Người không nên nghĩ nhiều..." Trước khi đi, hắn chỉ để lại một câu như vậy. Bởi vì, lần đầu tiên hắn phát hiện ra, chính mình cũng không biết nên nói cái gì...

Đây là một nữ nhân thông minh hơn rất nhiều so với tưởng tượng trong lòng hắn, nàng một mực hiểu rõ ý đồ của hắn, nhưng vẫn giả bộ như cái gì cũng không biết, mỗi lần ở trước mặt hắn đều cười rất vui vẻ, giờ hắn mới biết được, hoá ra tiểu nữ nhân này cũng sẽ che giấu, nàng cũng sẽ thương tâm, càng sẽ lừa mình dối người...

"Hoàng thượng, còn nhớ rõ lần đầu thiếp gặp ngài là ở nơi nào sao?" Trước khi hắt đi, nàng bỗng nhiên cười hỏi, chỉ là nụ cười kia tuy đẹp nhưng lại có chút miễn cưỡng. Hắn sao lại không biết, bởi vì ngày ấy đúng là ngày giỗ của mẫu phi, hắn vốn là tâm tình không tốt đi đến ao sen bên ngoài Thủy Hà điện, không nghĩ tới lại gặp được nữ tử đi dòm trần ngập sức sống như nàng, chỉ cần là nhìn nàng luyện mấy chiêu khoa chân múa tay, tâm tình uất ức của mình liền tan thành mây khói.

Thấy hắn không có trả lời, nàng vẫn nói tiếp nói: "Là ở ao sen bên ngoài Thủy Hà điện..." Thanh âm của nàng nghe có vài phần cô đơn.

Đại Yến Đế vốn định nói, kỳ thật vẫn nhớ, bởi vì ngày đó vĩnh viễn khó quên, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, lại cái gì cũng không nói đi ra, cứ như vậy ra khỏi Trường Nhạc cung.

Lần đầu, loại cảm xúc không ở trong kế hoạch cùng không chế làm cho Đại Yến Đế bức bối...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Công tâm kế của Diệp Linh Sương

Edit: Jia Quý Tân

Beta: Hy Thực Dung

Khi Đại Yến Đế đến Phúc Thọ cung thỉnh an, khuôn mặt Thái Hậu vẫn nhăn nhó, khó chịu.

"Hoàng Đế, chuyện Đức phi âm mưu sát hại hoàng tôn của ai gia quả thật đáng giận, nhưng cuối cùng kế hoạch cũng đã thất bại. Đức phi đã bị trượng tử xem như trừng phạt đúng tội, ngài cần gì phải liên lụy đến cả Thượng gia?" Thanh âm Thái Hậu lạnh nhạt nói. Hoàng Đế tưởng rằng bản thân lớn tuổi thì đầu óc sẽ bị lú lẫn hay sao? Hành động của Hoàng Đế rõ ràng là từng chút một xử lý các lão thần trong triều, dần dần thu hết quyền lực vào trong tay mình.

Khóe miệng Đại Yến Đế khẽ nhếch: "Lời này của Thái Hậu không đúng rồi. Lần này ám sát thất bại, nhưng nếu ám sát thành công thì sao? Nếu hoàng tôn của ngài thật sự bị sát thủ mà Thượng Mộng Khê phái tới giết chết thì sao, ngài sẽ còn cảm thấy trầm xử phạt quá nặng hay không? Không nói đến Đức phi cả gan làm loạn, ý đồ giết hại Hoàng Tử, chỉ nói việc phụ thân của nàng ta Thượng Thịnh Thiên, thu nhận hối lộ, mua quan bán tước, quốc pháp nhất định sẽ không buông tha người như vậy!"

"Ý tứ của Hoàng đế là, ai gia lòng dạ đàn bà?" Thái Hậu càng thêm không vui.

"Thái Hậu suy nghĩ nhiều rồi, trăm sao có thể bắt kính với Thái Hậu như thế. Công vụ của triều đình nhiều nếu suy nghĩ đến chỉ thêm vất vả. Mà sức khỏe Thái Hậu hiện nay không còn như xưa, người đừng quan tâm nữa, cứ tĩnh dưỡng ở Phúc Thọ cung cho tốt. Như vậy, trăm cũng yên tâm phần nào."

Thái Hậu trong lòng ghen một hơi, tự biết bản thân có nói thêm nữa cũng vô ích, liền chuyển giọng, có chút oán trách, nói: "Lần trước khi Hoàng Đế điều tra thích khách thì Tiền công công trong cung của ai gia bị tình nghi là thích khách. Cho dù kết quả cuối cùng chứng minh là hắn vô tội, nhưng Tiền công công hắn lại chết oan trong lao tù. Dù sao thì hắn cũng là lão công công theo hầu hạ ai gia thời gian đã lâu, nên mỗi khi nghĩ đến chuyện này, ai gia liền cảm thấy áy náy với hắn."

Trong mắt Đại Yến Đế chợt có ánh sáng lóe lên rồi tắt, hơi cúi đầu, trả lời: "Việc này quả thật là do trăm làm việc không thỏa đáng. Chỉ là Tiền công công không chịu thành thật khai báo, thân thể hắn nhìn bề ngoài thì cường tráng khỏe mạnh thật ra bên trong đã rất suy nhược. Nếu không phải như thế, cái ngục ở Hình Bộ cũng sẽ không vì không biết mà chậm trễ việc cứu trị, làm cho hắn chết đột ngột trong ngục. Nhưng mà Thái Hậu người yên tâm, trăm đã hạ lệnh hậu táng Tiền công công."

Lời đầu nói đến như vậy rồi, Thái Hậu cũng không thể nói thêm nữa, chỉ là một hơi ghen ở trong lòng vẫn mãi không chịu tiêu tan.

"Thôi, Hoàng Đế trăm công ngàn việc, người vẫn nên về Thương Loan điện xử lý chính sự đi thôi. Lúc trước Kỳ Quý Phi các nàng đã tới thỉnh an qua, ai gia cũng không phải không có ai để cùng trò chuyện." Thái Hậu nói như thế, vừa nghe thì thấy lời này là vì Đại Yến Đế mà suy nghĩ, nhưng thật ra ngữ khí đó lại ý chỉ hắn còn không tri kỷ bằng một đám "con dâu".

Không ngờ Đại Yến Đế cũng thuận theo lời này trả lời: "Như thế, trăm liền đi trước vậy. Nếu Thái Hậu cảm thấy buồn thì người có thể cho mời các nàng ấy đến Phúc Thọ cung để cùng trò chuyện."

Thái Hậu thấy Đại Yến Đế đã rời khỏi Phúc Thọ cung thì đột nhiên vỗ mạnh lên bàn gỗ bên cạnh, vẻ mặt tức giận. Nay Hoàng Đế đúng là cánh chim cứng rắn mà. Bên ngoài thì hắn cung kính với chính mình, nhưng không biết trong lòng có bao nhiêu oán hận người mẫu hậu này đâu.

"Thái Hậu bớt giận! Nô tỳ cho rằng Thái Hậu nên lần không nên làm căng thẳng thêm mối quan hệ giữa người và Hoàng Thượng." Lạc Mai đứng một bên thấy Phùng Thái Hậu tức giận không kiềm chế được, vội nói.

"Ai gia xem hần như con trai của mình, còn hần xem ai gia như cái gì?" Thái Hậu giận dữ nói.

Cho dù trong mắt Đại Yến Đế che dấu rất kỹ oán hận cũng không thể gạt được con mắt nhìn người của Thái Hậu, rõ ràng trong lòng hần xem bản thân bà là địch nhân. Tự làm vậy mà! Thái Hậu thở dài trong lòng. Bà cho rằng đứa nhỏ này từ nhỏ đã rời khỏi Liên Phi, nên cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Đầu biết rằng hần đã oán hận bà từ lâu và vẫn luôn kéo dài cho đến hiện tại. Chẳng qua, dù hần có oán hận Mẫu Hậu của mình đến mức nào thì hần vẫn phải tôn kính bà. Không chỉ vì bà đã trợ giúp Tề Thiên Hữu bước lên Đế vị, mà còn vì đồ vật hần vẫn luôn tìm kiếm đang ở trong tay của chính mình. Tề Thiên Hữu tìm mọi cách để đoạt lại binh quyền của Hoa Thi Vũ, xét nhà Hoa gia, tất cả là vì đồ vật kia! Đã một năm trôi qua, chắc hần hần cũng đoán được đồ vật kia ở nơi nào rồi.

Thái Hậu nghĩ rõ ràng mọi chuyện thì nỗi buồn bức nghẹn trong lòng mới dần dần tiêu tán. Lúc này Thái Hậu mới chống đầu nằm lên ghế mềm nghỉ ngơi.

Bởi vì Thường Mộng Khê bị xử tử, nên chức vị tướng quân tiên phong của đội quân cánh phải và cánh trái để trống. Đại Yến Đế liền chọn Binh Bộ Hữu Thị Lang thay thế vào. Người này là Võ Trạng Nguyên của khoa cử ba năm trước, ban đầu chỉ là một chính lục phẩm Chấn Uy Giáo Ủy nho nhỏ, vẫn luôn được đề bạt cho tới vị trí Binh Bộ Hữu Thị Lang như bây giờ, Đại Yến Đế rất coi trọng hần. Hần đảm nhiệm chức vị tướng quân tiên phong của đội quân cánh phải và cánh trái này, mọi người tự nhiên là không có gì để mà phàn đối. Dù sao thì người này cũng là một vị tướng tài đã được mài giũa mấy năm trong quân đội, có đủ cả tài năng và kinh nghiệm.

Ôn tướng Ôn Vinh Dương vẫn luôn để ý những sự việc phát sinh trong triều đình mấy năm nay, vì vậy hần cũng đoán được phần nào tâm tư của Đại Yến Đế. Nhưng mà Đại Yến Đế muốn đoạt lại quyền lực từ trong tay hần cũng không có dễ dàng như vậy!

Trong hậu cung, sau khi Đức Phi bị ban tội chết thì chuyện Nhị Hoàng tử bị ám sát cũng dần dần lắng xuống. Đạo này hậu cung xảy ra rất nhiều chuyện, Hiền Phi bị biếm vào lãnh cung, ngay sau đó là Đức Phi bị ban chết, tất cả các vị phi tần đều hiểu rõ hai người bọn họ là gieo gió gặt bão mà thôi, trách được ai chứ? Nếu không phải hai người bọn họ lòng tham không đáy, tâm địa ác độc, thì hiện giờ các nàng vẫn còn là một trong tứ đại chính phi mà chúng phi tần phải ngược mắt nhìn lên, sao lại bị rơi vào kết cục như thế này được. Ngoài ra, mọi người còn phát hiện một hiện tượng kỳ quái. Đó là hai người này đều muốn hãm hại Hình Phi nhưng chưa thành công, ngược lại còn bị gây ông đập lưng ông, đẩy chính mình vào đường cùng không lối thoát. Do đó, trong thời gian ngắn, mọi người đều đoán rằng: Hình Phi được thần linh phù hộ, vì vậy mới có thể lần lượt tránh thoát cạm bẫy không bị người khác hãm hại. Suy đoán như vậy nên cũng không còn ai dám tìm Hình Phi gây rối, cho dù trong lòng có ghen ghét và không cam lòng bao nhiêu. Hậu cung lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Thương Loan điện.

Đại Yến Đế đang phê duyệt tấu chương nhưng rõ ràng có chút thất thần, một quyển tấu chương đã nhìn hồi lâu mà trong mắt vẫn chưa chuyển động chút nào. Lý Phúc Thăng ở một bên nhận ra điều này, liền đưa qua ly trà mới được cung nữ bưng lên, thấp giọng nói.

"Hoàng Thượng, uống chút trà cho tinh thần tỉnh táo đi ạ! Trà Bích U này là trân phẩm Minh Vũ quốc tiến cống vào năm ngoái, Hoàng Thượng cũng chỉ mới uống thử có một lần, Tiết Thái y của Thái Y Viện đã giám định qua, xác định trà này có tác dụng nâng cao tinh thần, không sai đâu ạ."

Lý Phúc Thăng thấy ánh mắt Đại Yến Đế nhìn về phía mình có vài phần hứng thú, liền vội nói tiếp: "Vừa rồi nô tài thấy Hoàng Thượng có chút không tập trung tinh thần nên mới cả gan sai cung nữ thay đổi loại trà. Mong Hoàng Thượng thứ tội!"

"Người có tâm." Đại Yến Đế nhàn nhạt nói, nhận lấy ly trà, đầu tiên đưa tới bên miệng ngửi hương trà một chút, không khỏi tán thưởng một câu.

"Hương trà nồng đậm, không biết khi uống hương vị sẽ như thế nào?"

"Hoàng Thượng uống thử liền biết." Lý Phúc Thăng cúi đầu phụ họa theo.

Đại Yến Đế nhàn nhạt ừ một tiếng, đầu tiên là cúi đầu uống thử mấy ngụm nhỏ, sau đó một lát liền uống xong, cho đến khi ly trà thấy đáy.

"Trà này trong chất có ngọt, trong ngọt có chất. Đúng là trà tốt! Sau này, khi dâng trà, người cứ đổi thành trà Bích U đi."

"Nô tài lập tức đi phân phó." Lý Phúc Thăng đáp lời, trong mắt có ý cười.

Một tay Đại Yến Đế nắm lấy ly trà đã uống xong, nhẹ nhàng xoay tròn qua lại, một đôi mắt sâu không thấy đáy, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Lý Phúc Thăng, bãi giá Trường Nhạc cung."

Lý Phúc Thăng phân phó xong cung nữ việc thay đổi lá trà, vừa trở về liền nghe Đại Yến Đế đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Bước vào cửa Trường Nhạc cung, Đại Yến Đế chậm rãi dừng chân, đứng ở chỗ cũ, nhìn Diệp Linh Sương đang nhàn chán đi dạo theo viền sân. Đại Yến Đế nhìn không được hỏi: "Ái phi đang làm gì vậy?"

Diệp Linh Sương nghe tiếng ngừng đầu nhìn lại, nhìn thấy hần, đầu tiên là cả kinh, vội vàng nhún người hành lễ. Cung nữ Vân Kiều hầu hạ bên cạnh cũng

hành lễ theo, sau đó hơi duỗi tay, làm ra động tác có thể nâng đỡ người trước mắt bất cứ lúc nào.

Đại Yến Đế bước tới trước người nàng, đưa ra cánh tay dài, ôm lấy vòng eo nàng, động tác rất tự nhiên: "Nếu thật sự nhàm chán đến vậy, sao ái phi không ra ngoài đi dạo một chút, ở lại trong viện làm gì?"

"Hoàng Thượng không phải đã nói, thần thiếp phải ở lại trong Trường Nhạc cung tốt nhất không cần đi ra ngoài nhiều hay sao?" Diệp Linh Sương trả lời, biểu tình nghiêm túc.

Đại Yến Đế hơi sợ, cười nhẹ hai tiếng, duỗi tay gõ đầu nàng một cái: "Những lời nên nghe thì nàng không chịu nghe, còn những lời không nên nghe thì nàng lại nhớ rất rõ ràng đấy."

Diệp Linh Sương ôm đầu, bất mãn nhìn lại hắn: "Thần thiếp đâu dám không nghe. Không nghe chính là làm trái với thánh chỉ, tội rất nặng đó. Lý Thái y nói đi bộ nhiều một chút sẽ tốt cho thai nhi nên thần thiếp đành phải dạo bước trong nội viện Trường Nhạc cung."

Đại Yến Đế không cho ý kiến mà chỉ nhướn mày: "Sương Nhi muốn đi dạo ở đâu, hôm nay trẫm đi với ngươi, được không nào?"

Không biết bởi vì kinh ngạc hay là vui sướng, môi thom của Diệp Linh Sương khẽ nhếch, sừng sốt một lát, không xác định hỏi lại: "Hoàng Thượng thật sự muốn ở cùng với thiếp cả ngày?"

"Ừ." Đại Yến Đế do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Thật ra ý của hắn chỉ là đi dạo cùng nàng một lát. Hắn nói muốn ở cùng nàng cả ngày lúc nào nhỉ? Nhưng thấy biểu tình của nàng khó nén vui sướng, trong lòng hơi do dự một chút liền đáp ứng.

Diệp Linh Sương thấy hắn thuận theo, hai mắt tỏa sáng như sao trời, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì lại nháy mắt ảm đạm, lắc đầu nói: "Hoàng Thượng có phần tâm ý này, thần thiếp thật vui vẻ. Nhưng mà nếu hôm nay Hoàng Thượng ở cùng thần thiếp cả ngày, chỉ sợ ngày mai tất cả người trong hậu cung đều biết hết."

Đại Yến Đế lập tức hiểu được ý tứ của nàng, thở dài: "Việc này là do trẫm suy xét thiếu kỹ lưỡng....." Tâm tình lại tự nhiên bức bối vô cớ.

Đại Yến Đế ôm lấy eo nàng cùng đi vào chính điện, cẩn thận đỡ nàng ngồi lên giường rồi mới dặn dò: "Ái phi nghỉ ngơi đi. Nếu nàng thật sự bị đè nén quá không chịu nổi thì có thể để cho mấy người hạ nhân tìm chút trò mua vui. Còn có, hôm nay trẫm mang đến cho nàng một thứ, Sương Nhi mà nhìn thấy nhất định sẽ rất vui." Hắn cười cười, thần bí nói.

Về mặt Diệp Linh Sương chờ mong. Chờ khi Lý Phúc Thăng trình lên một hộp đựng trà được điêu khắc tinh xảo, nàng ngửi được một mùi hương nồng đậm quen thuộc mới kinh hi nhìn về phía Đại Yến Đế: "Hoàng Thượng, đây là..... trà Bích U?!"

"Khi trẫm uống trà này, luôn cảm thấy đã ngủ qua mùi hương này ở đâu rồi, sau đó mới nhớ tới thì ra là mùi hương thoang thoang trong nội điện của Sương Nhi. Nàng nhất định rất yêu thích loại trà này, trẫm nói có đúng hay không?"

Đại Yến Đế cười, xem bộ dáng hưng phấn của nàng là biết chính mình đoán đúng rồi.

"Nhưng mà, trà này rất đậm, nàng lại đang có thai, vẫn nên uống ít một chút mới tốt."

"Thần thiếp đã biết. Cảm ơn người..... Ông trời phù hộ....." Nàng cúi đầu, vui mặt vào lòng ngực hắn, rầu rĩ nói. Mấy chữ cuối cùng nhỏ đến cơ hồ không ai nghe thấy, nhưng mà thân thể Đại Yến Đế lại chấn động rõ ràng, cứng đờ trong chốc lát mới chậm rãi khôi phục như lúc ban đầu. Bàn tay to vuốt mái tóc dài đen nhánh mượt mà của nàng, thật lâu cũng không nói gì.

"Hoàng Thượng....." Diệp Linh Sương lên tiếng trước.

"..... Hử?"

"Thần thiếp nghe nói sắp tới sinh nhật Hoàng Thượng, người có đặc biệt muốn lễ vật gì hay không?" Nàng từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hắn, nghiêm túc hỏi.

Đại Yến Đế rũ mắt xem nàng, bàn tay đang vuốt ve mái tóc dài xuống khuôn mặt trướng ngồng của nàng, nhéo nhéo hai má phúng phính, đột nhiên cười nói: "Đồ vật mà trẫm muốn rất nhiều....."

Hắn không đợi nàng tiếp tục dò hỏi, cúi đầu hôn nhẹ thái dương nàng: "Những việc này không cần Sương Nhi lo lắng, nàng chỉ cần dưỡng thai cho tốt, sau đó sinh một đứa con trai mập mạp khỏe mạnh cho trẫm là được. Ha ha....."

Diệp Linh Sương mỉm cười, gật gật đầu.

"..... Lúc này quả thật không phải thời gian tốt, chờ ăn bữa tối xong, trẫm đến Trường Nhạc cung. Lúc đó, nàng muốn đi đâu, trẫm liền dẫn nàng đi đó." Trước khi đi, Đại Yến Đế khẽ sát nói nhỏ vào tai nàng, nhìn thấy vành tai nàng đỏ lên, không khỏi trầm thấp cười, liếm nhẹ một cái mới rời đi. Bước đi nhẹ nhàng kia chứng tỏ giờ phút này tâm tình hắn rất sung sướng.

"Sau bữa tối?" Diệp Linh Sương lẩm bầm vài tiếng, khóe miệng hơi giương lên, trong mắt lóe sáng.

Sau khi Đại Yến Đế rời đi, mấy người Mặc Nguyệt mới vui vẻ đi vào nội điện, liếc mắt một cái liền thấy hộp trà tinh xảo trên bàn, Mặc Nguyệt mở nắp hộp ra, để sát vào mũi dùng sức hít một hơi, hưng phấn nói: "Nương nương, lúc trước, người vẫn luôn muốn uống trà Bích U, không nghĩ tới bây giờ Hoàng Thượng lại đưa tới trà này nha."

Vân Kiều nhìn động tác của Mặc Nguyệt có chút vượt qua quy củ, hơi hơi nhíu mày, nhưng không có nói cái gì.

"Nương nương, mấy ngày nay tuy Hoàng Thượng không thể ngủ ở nơi này, nhưng mà trong lòng Hoàng Thượng vẫn luôn nhớ tới nương nương. Nếu không sao người có thể nghĩ đến việc tặng món đồ tri kỷ như thế này?" Bội Hoàn che miệng cười trộm nói.

"Được rồi, các người đừng giấu cợt bốn cung nữa. Trong mười tháng mang thai này, cũng không biết Hoàng Thượng sẽ nhớ bản cung được bao nhiêu ngày đâu." Diệp Linh Sương từ từ nói. Lời này nghe có chút ai oán, nhưng mà không ai nhìn thấy bất cứ cảm xúc mất mát phiền muộn gì từ trong mắt nàng.

Ba người thật thức thời không nói nữa.

Ánh mắt Diệp Linh Sương nhìn qua ba người một vòng, ngừng điệu hơi nâng: "Sau bữa tối, Hoàng Thượng sẽ đến đây thêm một chuyến. Bản cung cũng không cần quá nhiều người hầu hạ, một mình Vân Kiều ở lại là được, nếu các người có việc liền đi làm chuyện của mình đi."

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Diệp Linh Sương nhìn thấy hai mắt Mặc Nguyệt hơi rũ xuống, bên trong âm u mờ mịt, trong lòng nàng càng thêm lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mười ngón tay đan vào nhau

Edit: Nhiên Thực tâm

Beta: Vy Tu nghi

Không lâu sau khi Diệp Linh Sương dùng xong bữa tối, Đại Yến Đế quả thực đến rất đúng hẹn, chỉ có Lý Phúc Thăng đi theo.

"Sớm như vậy mà đã dùng xong bữa tối rồi sao? Ta cho Sương Nhi còn đang dùng thiện đấy." Đại Yến Đế ngồi xuống bên cạnh nàng, cười hỏi, duỗi cánh tay dài ra ôm lấy eo nàng một cách tự nhiên. Trông thấy đồ ở trong tay nàng, hắn không khỏi nhướng mày.

Diệp Linh Sương đem kim chỉ trong tay cùng vài bông dùng để may giày đặt sang một bên, giọng nói nhẹ nhàng: "Thiếp biết rõ Hoàng Thượng muốn tới cho nên dùng bữa tối sớm một chút. Xong lại cảm thấy đợi lâu nhàm chán quá nên muốn tranh thủ làm cho xong đôi giày. Hoàng Thượng người xem, thiếp làm có tốt không?" Diệp Linh Sương cười, lấy giày vài bông thuê hoa sen tới trước mặt hắn, dò hỏi, mắt long lánh.

Đây là một đôi giày đáng yêu dành cho trẻ em, Đại Yến Đế có thể dễ dàng gọn trong lòng bàn tay, thấy nàng có bộ dáng đang chờ đợi lời tán dương, Đại Yến Đế khẽ cười: "Rất đẹp, trẫm chỉ biết Sương Nhi thêu túi thơm, hà bao rất tinh xảo. Không nghĩ tới đôi giày này còn tốt hơn so với lão ma ma nữa."

Nghe lời khen ngợi này, Diệp Linh Sương cười tươi, hai lúm đồng tiền trên má so với ngày thường rõ hơn vài phần.

Đại Yến Đế đưa tay cầm lấy tay nàng, bao bọc trọn bàn tay mảnh mai trắng ngọc của nàng vào tay mình, có chút không đồng ý nói: "Trong Trường Nhạc cung cũng không ít cung nữ nô tài, bọn họ không chăm sóc chủ tử, để cho chủ tử phải làm những việc nặng nhọc này."

Diệp Linh Sương hờn dỗi trừng mắt liếc hắn một cái: "Không phải bọn họ không chăm sóc thần thiếp chu đáo, mà là thiếp thường xuyên nghĩ đến hài tử trong bụng, cho nên muốn làm thứ gì đó cho hài tử thôi. Người ngoài cũng đã nói thiếp ra dáng mẫu phi rồi."

Sau khi nghe lời nói này, Đại Yến Đế không biết nhớ ra chuyện gì đó, ánh mắt nhìn vào những đường chỉ trên giày. Nhưng rồi giật mình không muốn nhìn đôi giày nhỏ nữa liền quay đi nhìn vật khác. Trong lúc lơ đãng đôi mắt lộ lên vài phần tịch mịch.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng?" Diệp Linh Sương khẽ gọi một tiếng mới hấp dẫn được sự chú ý của hắn, "Hoàng Thượng đang suy nghĩ chuyện gì vậy, thiếp gọi ngài cũng không nghe thấy?"

Đột nhiên khoe miệng Đại Yến Đế cong lên, mắt tối đi vài phần, thanh âm trở nên trầm thấp, "Trẫm chỉ là nghĩ tới những ngày còn bé ở cùng với mẫu phi, khi đó mẫu phi rất nhân từ, cũng thường làm áo choàng và giày cho trẫm. Chỉ tiếc rằng mẫu phi đã không còn ở đây nữa..."

Đôi môi Diệp Linh Sương khẽ nhấp má, muốn nói gì đó nhưng rồi thôi. Trong nháy mắt Đại Yến Đế thay đổi ngữ điệu, tay vuốt vuốt eo nàng, cười hỏi: "Sương Nhi có muốn đi dạo một chút không? Trẫm đi cùng người."

"Hoàng Thượng đi cùng thiếp thì dù có đi nơi nào, thiếp cũng cảm thấy tốt." Diệp Linh Surong trả lời, trong mắt hiện lên sự vui vẻ.

"Lúc nào ngươi cũng đọc được ý nghĩ của trẫm. Bất quá, trẫm cũng cảm thấy được an ủi." Đại Yến Đế vừa nói vừa nheo nheo mũi nằng, khoe miệng không nhin không được nở một nụ cười.

Diệp Linh Surong đi theo Đại Yến Đế ra khỏi Trường Nhạc cung, Lý Phúc Thăng cùng Vân Kiều duy trì một khoảng cách nhất định đi theo phía sau hai người. Giờ đã gần cuối mùa thu cho nên sắc trời cũng đã bắt đầu tối. Nhưng cũng may là hai bên đường đèn dầu đã được Nội Vụ phủ thắp lên, trước mắt cũng không trở nên quá u ám.

Ban đêm rất ít người qua lại cho nên lúc này cũng không có ai nhìn thấy bọn họ. Tay Đại Yến Đế để sau lưng từ từ rũ xuống, trong lúc bất giác tìm đến bàn tay mảnh mai trắng ngọc của nữ nhân bên cạnh, nắm gọn vào lòng bàn tay mình, đan xen mười ngón tay vào nhau.

Thân thể Diệp Linh Surong khẽ động một cái, liếc nhìn gò má hần, lại không thấy rõ biểu cảm hiện gờ trên mặt hần. Chỉ cảm thấy ánh đèn hai bên đường sáng rõ, đang chiếu lên gương mặt tuất dập lúc sáng lúc tối. Bất chấp tất cả những cái khác, tay nằng cũng nắm chặt lấy tay hần.

"Surong Nhi, ngươi từng hỏi trẫm có nhớ lần đầu tiên trẫm gặp ngươi ở chỗ nào. Lúc ấy trẫm chưa kịp nói cho ngươi biết, nhưng kỳ thật trẫm vẫn luôn nhớ rõ nơi đó, chính là ao sen nhỏ bên ngoài Thụý Hà điện. Nó cũng không lớn lắm nhưng cảnh sắc ở đó rất đẹp. Hàng năm trẫm đều đi tới đó dạo... Ngươi có thể cảm thấy trẫm dụ dỗ ngươi, nhưng trẫm chỉ muốn nói là, nếu như trẫm gặp ngươi ở nơi khác thì có lẽ trẫm sẽ không nhớ rõ ngươi là ai. Bởi vì Hậu cung quá nhiều người... Đối với trẫm mà nói, có rất nhiều người trẫm không nhớ rõ dung mạo ra sao." Cảm thấy những ngón tay đang đan vào với mình có chút cương cứng, Đại Yến Đế trẫm thấp cười một tiếng, "Surong Nhi chớ có tức giận, trẫm không muốn lừa dối ngươi."

Diệp Linh Surong không nói gì, khẽ cúi đầu, thông thả bước tiếp, chờ hần tiếp tục nói.

"Không lừa ngươi, trước kia Thụý Hà điện chính là nơi ở của mẫu phi trẫm khi người bị thất sủng. Mẫu phi bị cấm túc ở đó, Thụý Hà điện chả khác gì lãnh cung. Mẫu phi ở đó từ lúc trẫm bảy tuổi mãi cho đến... Thái y nói với bên ngoài là mẫu phi bị đau tim mà chết. Dù như thế, nhưng cũng có rất nhiều người biết và hiểu đó chỉ là vì mặt mũi của Hoàng gia mà thôi. Kỳ thật là mẫu phi nhảy vào ao sen kia tự vẫn... Lúc ấy chính là ngày thứ hai trẫm đăng cơ."

Tuy hần nói không đề ý lắm nhưng Diệp Linh Surong vẫn nghe thấy trong giọng nói của hần có phần ưu thương, không khỏi nắm chặt tay, vuốt hai cái lên mu bàn tay của hần.

"Surong Nhi, ngươi có oán hận trẫm khi ban cho ngươi tới ở Thụý Hà điện không?"

"...Có lẽ vậy." Diệp Linh Surong thấp giọng trả lời. Lúc ấy nằng vốn đã đoán được vài phần nguyên nhân. Đại Yến Đế vì sao phải làm như vậy, có lẽ sẽ sủng hạnh hai mươi cô gái đến từ Minh Vũ quốc kia. Từ khi hần để nằng vào ở tại Thụý Hà điện, nằng liền đoán ra được, mình là người hần chọn trong số hai mươi cô gái kia. Chỉ là Đại Yến Đế lại để nằng lại cuối cùng, trong lòng nghĩ rằng như vậy để mãi dũa tính khí cao ngạo của nằng. Để sau này có sủng ái nằng thêm một chút thì nằng cũng không ý sủng sinh kiều.

Mà nếu Thụý Hà điện là chỗ ở của Liên phi ngày trước, khi Đại Yến Đế tới đó thì ít nhiều cũng sẽ mang theo chút áy náy cùng hối hận. Đối với nữ nhân sống trong điện cũng sẽ không tự chủ mà lộ ra vài phần nhu tình. Như hiện tại nằng đã là Hinh phi được mọi người hâm mộ, hết thảy đều phát sinh trong mấy tháng ngắn ngủi đó, tất cả đều theo đúng kế hoạch của hần.

Đại Yến Đế khẽ thờ dài một cái, tiếp tục nói: "Hôm trẫm gặp ngươi chính là ngày giỗ của mẫu phi, cho nên trẫm không ngờ lại gặp ngươi ở đó đúng vào lúc đấy."

"Thiếp có phải nên cảm thấy may mắn vì lúc đó gặp được Hoàng Thượng. Nếu không Hoàng Thượng cũng sẽ không nhớ rõ ràng như thế. Đây chính là vinh hạnh của thân thiếp." Diệp Linh Surong nói tiếp, giọng điệu này có vài phần tự giễu.

Đại Yến Đế dừng chân, lôi kéo bàn tay đang đan vào nhau của hai người, quay nằng lại đối diện với mình, rũ mắt nhìn nằng. Dưới ánh trắng sắc mặt có vẻ nhu hòa, "Từ hôm sau, trẫm cũng nhớ rõ Surong Nhi. Không phải chỉ vì mẫu phi trẫm, mà là mỗi lần nhớ lại ngày đó gặp ngươi, trong lòng cũng cảm thấy nhớ nhung. Trẫm thích ngươi gây cho trẫm cảm giác..."

Diệp Linh Surong ngẩng đầu nhìn hần, chậm rãi nhếch môi, "Thiếp không trách Hoàng Thượng... trong lòng Hoàng Thượng có chỗ dành cho thiếp, cho dù chỉ là một chút thôi, thiếp cũng thấy hài lòng rồi, không dám yêu cầu xa vời những thứ khác..."

Nghe nằng nói như thế, Đại Yến Đế khẽ nhíu mi. "Có lẽ không phải là một chút..." Hần đột nhiên như vậy, thừa dịp nằng không kịp phản ứng hết sức, dùng một tay khác nâng cằm nằng lên, hôn lên cánh môi trắng mịn, ra sức hút gặm cắn, động tác báo đạo nhưng không mất ôn nhu. Rất nhanh làm nằng hé miệng đoạt lấy tất cả, không biết thoả mãn hôn hồi lâu. Nụ hôn này triển miên liên tục, tựa hồ như không mang theo bất kỳ tình dục dư thừa nào.

Thật lâu, liên tục mút vào rồi nhả ra, Đại Yến Đế mới lẳng lẳng nhìn cô gái trước mắt, hai bàn tay vẫn tiếp tục đan vào nhau chưa buông ra.

"Ngươi là người của cung nào?" Một tiếng như chấp vấn làm cho Đại Yến Đế quay đầu lại nhìn, hai mắt rõ ràng không vui.

"Mở to hai mắt ra nhìn xem tạp gia là ai?" Ở chỗ không xa, Lý Phúc Thăng đang tức giận trách mắng thị vệ. Kia vốn là thị vệ tuần tra ban đêm, khi nhìn rõ dung mạo của Lý Phúc Thăng, khoe mắt khẽ quét qua chỗ cách đó không xa có áo bào màu vàng sáng một góc, không khỏi cả kinh, gấp rút bồi tội nói: "Thì ra là Lý công công, tiểu nhân thất lễ."

"Biết rồi còn không mau rút ra xa nhanh lên!" Lý Phúc Thăng quát lên. Thị về kia liên tục lên tiếng, rồi lui người đi, Lý Phúc Thăng nhớ tới cái gì đó liền gấp rút gọi lại: "Tối nay người không nhìn thấy chuyện gì hết, bằng không, người có vài cái đầu cũng không đủ chém đầu."

"Tiểu nhân hiểu, ngay lập tức rời đi." Thị vội lập tức đáp, sải bước liền biến mất khỏi mắt của Lý Phúc Thăng.

Thì ra là trong lúc bất tri bất giác, Đại Yến Đế đã mang theo Diệp Linh Sương tới Thúy Hà điện. Chỗ này thị về tuần tra vốn không nhiều, không nghĩ tới lại trùng hợp gặp được một người.

"Sương Nhi, không bằng chúng ta vào trong Thúy Hà điện ngồi một chút. Trẫm nhớ rõ là bên trong Thúy Hà điện cũng không thiếu thốn thứ gì, bất quá là thiếu nhuyễn tháp cùng chiếc bàn là trẫm ban cho người thôi." Nói đến đây, Đại Yến Đế cười một tiếng.

"Hoàng Thượng không chê bên trong bụi bặm làm bẩn áo bào sao?" Diệp Linh Sương cũng cười trả lời một câu mang theo vài phần dí dỏm.

Đại Yến Đế lời kéo tay của nàng hướng tới Thúy Hà điện, khóe miệng nâng lên nụ cười nhẹ, vừa đi vừa nói: "Người cho là mình có thể giấu diếm được trăm nghìn việc người đã làm sao? Sương Nhi ngày ngày đều cho người đến quét dọn, hiện tại tất nhiên là không nhiễm một hạt bụi nào rồi. Cho dù muốn ở lại cũng không phải là không có khả năng."

Diệp Linh Sương cúi đầu nở nụ cười, cũng không phủ nhận. Chỉ một lát hai người đã đến ngoài cửa Thúy Hà điện. Cửa điện đóng hờ, Đại Yến Đế muốn đưa tay đẩy mở thì Lý Phúc Thăng tới trước một bước đẩy mở cửa điện kia ra. Đại Yến Đế liền lời kéo tay Diệp Linh Sương vào trong. Chỉ là vừa bước vào hai người liền đột nhiên dừng chân.

Trong điện tối thui, bên trong có âm thanh mập mờ vang lên, loáng thoáng, lúc cao lúc thấp. Đại Yến Đế vừa nghe thanh âm này liền biết bên trong đang có hai thân người quấn lấy nhau, khuôn mặt chợt trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đứng là Mặc Nguyệt

Edit: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

Có lẽ lúc Đại Yến Đế và Diệp Linh Sương đến Thúy Hà điện bước chân không mạnh, người bên trong cũng tuyệt đối không nghĩ sẽ có người đến vào lúc này, thanh âm a a kéo dài, làm cho người nghe đỏ mặt tía tai, khí huyết sôi trào.

Diệp Linh Sương đỏ mặt nhìn Đại Yến Đế, chỉ thấy hấn tức giận vô cùng, đôi mắt hiện rõ vẻ âm trầm. Mặc kệ lúc này ở bên trong là ai, dám làm ra chuyện này đều không dễ dàng tha thứ! Trong khi nắm tay nhau, bất giác, Đại Yến Đế siết chặt, làm cho Diệp Linh Sương đau đớn nhũn mảy, nhẹ nhàng ho một tiếng.

Hắn đột nhiên kinh sợ, buông lỏng lực tay hơn: "Sương Nhi, có làm người đau không?"

Diệp Linh Sương khẽ lắc đầu: "Hoàng Thượng, thiếp nhớ trong cung còn chút chuyện, không bằng để Vân Kiều đưa thiếp về trước?" Diệp Linh Sương cúi đầu nói, không có nhìn vào mắt hắn.

Đại Yến Đế hơi giận, nói: "Trẫm biết Sương Nhi vì mặt mũi trẫm mà cân nhắc. Nhưng nay đã thấy như vậy sao có thể không cùng trẫm vào xem một lát, xem là hai kẻ nào dám to gan lớn mật làm càn trong cung điện cũ của người?"

"Hoàng Thượng... thiếp còn chưa đi vào." Diệp Linh Sương cúi đầu nói: "Vừa nghĩ tới nơi trước đây thiếp và Hoàng Thượng ở nay lại phát sinh chuyện này, trong lòng thiếp liền... Thúy Hà điện mặc dù trống không, nhưng ban ngày An Đức Từ và Mặc Nguyệt cũng thường dọn dẹp, sửa sang. Từ lúc thiếp rời đi đã mấy tháng, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ ghé qua xem một chút."

"Trẫm biết." Đại Yến Đế nắm chặt tay nàng, thấp giọng nói. Trải qua cuộc trò chuyện này, cảm giác tức giận ban đầu đã giảm hơn phân nửa. Có lẽ bên trong là một phi tử bị vắng vẻ lâu ngày nên mới cùng người khác yêu đương vụng trộm, cũng có thể là không phải như vậy. Đại Yến Đế chợt cảm thấy mọi chuyện đều có khả năng xảy ra.

"Đi thôi, cùng trẫm vào nhìn một chút, lúc này cũng nên dạy dỗ một chút quy củ hậu cung." Đại Yến Đế nói lời này sắc mặt bình tĩnh, lời kéo Diệp Linh Sương đi vào. Lý Phúc Thăng và Vân Kiều sau lưng sớm đã thành một thân mồ hôi lạnh, vốn cho rằng hôm nay Hoàng Thượng nhất định sẽ đại khai sát giới, không nghĩ đã bình tĩnh trở lại, nhưng dù thế hai người vẫn nom nớp lo sợ đi theo phía sau.

Đại Yến Đế đẩy cánh cửa kia ra, "Kêu kệt" một tiếng, thanh âm tuy không vang dội nhưng cũng đủ làm hai người đang hăng say bên trong dừng lại động tác. Mập mờ yêu kiều cùng tiếng thờ dốc lúc trước thoáng cái im bặt, trong nháy mắt bị đè nén lại.

Đại Yến Đế hừ lạnh, sai bước đến nội điện. Bởi vì trong điện không có nhiều đồ nên cho dù rất tối, Đại Yến Đế cũng có thể quen đường quen nẻo mà đi.

"A----" Từ chiếc giường duy nhất trong điện truyền đến tiếng cô gái kinh hô, sau đó lại bị nam tử bên cạnh bịt miệng. Bởi vì trong phòng không có đèn, tối đen một mảnh nên người trên giường không thấy rõ diện mạo người đối diện, chỉ loáng thoáng thấy hai cái bóng.

"Đại Vĩ, ngươi không đi tuần tra chạy tới đây làm gì? Còn dốt theo vị huynh đệ kia đến?" Nam tử trên giường đột nhiên hỏi, bởi vì mới trải qua chuyện kia, thanh âm có chút khàn khàn lại xen lẫn một tia dục vọng. Nam tử hiển nhiên nghĩ rằng Đại Yến Đế và Hinh phi là người quen của hắn.

Chợt nghe đối diện có tiếng hừ lạnh, nam tử kia cảm thấy không đúng, còn nữ tử liền trừng mắt, tựa hồ đã biết thân phận của người đến.

"Sương Nhi, ở đây có thể có mối lửa và đèn, đốt lên cho Trẫm nhìn rõ chút, xem là ai lại dám to gan lớn mật làm chuyện này trong Thuý Hà điện." Trong bóng tối vang lên thanh âm lạnh lẽo thấu xương.

"Bẩm Hoàng Thượng, thiếp nhớ rõ bên giường gỗ có một ngọn đèn khắc hoa đã lâu không sử dụng, để thiếp đi đốt lên."

Một tiếng này của Diệp Linh Sương làm hai người trên giường nháy mắt trở nên ngu ngơ, như có sấm sét giữa trời quang. Nàng kia lại càng cả kinh không biết làm sao, ở trong bóng đêm bắt đầu lục lọi tìm quần áo phủ lên người.

Chỉ trong chốc lát, ngọn đèn từ tay Diệp Linh Sương đã được thắp sáng lên.

Đợi đến khi hai mắt dần dần thích ứng với ánh sáng, Đại Yến Đế và Diệp Linh Sương đồng thời nhìn về hai người trên giường. Cả hai vội vã chụp lấy quần áo, hiển nhiên lúc trước đều là trần truồng. Nam tử khôi ngô, quần áo đã mặc xong chỉ là tà áo mở rộng, lộ ra mồ hôi trên lồng ngực, còn nữ tử kia chỉ có quần lót và cái yếm, cái yếm dường như chỉ là treo trên người, lộ ra cánh tay và vùng cổ trắng nõn, ngọc ngà, không khỏi làm cho người ta suy nghĩ miên man. Lúc trước không biết nhưng hiện tại lại nghĩ thấy hương vị nồng nặc sau khi giao hoan.

Diệp Linh Sương cầm đèn trong tay từ từ giơ cao lên, cố gắng thấy rõ mặt của nam nhân cùng nữ tử kia. Trong tích tắc ngọn đèn được nâng lên, nữ nhân kia lập tức dùng tay che mặt mình lại, thân thể không ngừng run. Tướng mạo nam tử kia lại thanh tú, thể nhưng là người xa lạ.

Nương theo ánh đèn, rốt cuộc hai kẻ kia xác định được người đứng đối diện là Đại Yến Đế! Nam tử kia trực tiếp lăn một vòng từ trên giường xuống dưới đất quỳ: "Thuộc hạ gặp qua Hoàng Thượng, gặp qua nương nương!" Nhận thấy trước mắt là một vị chủ tử hậu cung, nam tử kia vội vàng lục lọi quần áo của mình trong đồng xiêm y trên giường mặc lung tung vào. Trên người cô gái cũng không quá đầy đủ, vội vàng mặc quần áo vào, sau đó quỳ bên cạnh nam tử kia, gút gao cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên.

"Các ngươi quả là biết chọn chỗ, lại dám chọn ngay Thuý Hà điện! Như thế nào, nơi trước đây trẫm và Hinh phi sinh hoạt hôm nay bị các ngươi chiếm lấy làm chuyện khoái hoạt, cảm giác có phải rất tốt không?" Đại Yến Đế cười lạnh, hỏi.

Từ chỗ quần áo tán loạn mất trật tự kia có thể thấy được là một thị vệ và cung nữ, vì vậy cảm giác bị đội nón xanh, bị sỉ nhục của Đại Yến Đế vừa sinh ra, lúc này cũng tiêu tan đi không ít. Thế nhưng hắn vẫn bị hai kẻ nọ tài không biết trời cao đất rộng này chọc giận. Trong hậu cung tối kỵ nhất là thị vệ và cung nữ tư thông, bởi vì cung nữ chưa xuất cung trong hoàng cung này cũng đều coi là người của Hoàng Thượng. Cho dù Hoàng Thượng không sủng hạnh người, cũng không được để bản thân bị người khác làm bẩn. Từ phi là Hoàng Thượng hoặc chủ tử hậu cung hạ chỉ ban cung nữ kia cho người khác.

Trước kia phát sinh bao nhiêu chuyện, Đại Yến Đế cũng không phải không biết, nhưng hôm nay hắn lại chính mắt nhìn thấy. Cũng không biết là vận khí hắn quá tốt hay do hai người kia xui xẻo.

"Ngẩng cao đầu lên cho trẫm nhìn một chút. Có gan làm lại không có gan nhận sao?" Đại Yến Đế nói, quanh thân tản mát hơi thở của Đế vương.

Dứt lời thật lâu, nam nhân kia mới ngẩng đầu lên, tướng mạo đàng hoàng xuất hiện dưới tầm mắt của Đại Yến Đế và Hinh phi.

Một khắc kia Diệp Linh Sương thấy rõ khuôn mặt nữ nhân kia, toàn thân run mạnh, khó có thể tin lùi về phía sau hai bước. Đại Yến Đế bắt lấy bả vai nàng, thanh âm dịu đi hai phần: "Ngươi đã là người mang hài tử, phải cẩn thận chút, cũng chỉ là một hạ nhân thôi, kích động như vậy làm gì?"

"Mặc Nguyệt! Dĩ nhiên là Mặc Nguyệt! Hoàng Thượng, nàng ta chính là Mặc Nguyệt a!" Một tay lôi kéo tay Đại Yến Đế, một tay run rẩy chỉ về phía nha hoàn kia, bởi vì kích động cùng tức giận mà thanh âm có chút cao. Người ngoài cũng có thể nghe ra được là do nàng phần nộ quá mức mà thành, huyết mạch toàn thân dường như cũng tràn đầy phần nộ, chỉ chờ thời điểm có thể nổ tung.

Đại Yến Đế vội vàng ôm sát nàng, vỗ nhẹ trên lưng: "Trẫm thấy, trẫm thấy, Sương Nhi chớ kích động." Hắn không biết tại sao nữ nhân trong ngực này lại có thể vì một nha hoàn không biết quý cù mà tức giận thành như vậy.

"Nương nương, nô tỳ thực xin lỗi ngài!" Mặc Nguyệt khóc nức nở, trong khoảng thời gian ngắn nàng chỉ biết khóc, không biết nên nói gì để nguỵ biện cho bản thân.

"Hai tên khốn kiếp các ngươi! Dám làm dơ bẩn nơi thanh tịnh như vậy." Đại Yến Đế tức giận nói.

"Hoàng Thượng thứ tội, nương nương thứ tội... Thuộc hạ là Tiết Dung Ân do Trương thị vệ quản lý, lúc tuần tra vô tình gặp được Mặc Nguyệt cô nương, đối với Mặc Nguyệt vừa gặp đã thương. Thuộc hạ rất thích Mặc Nguyệt nên mới không nịn được để phát sinh chuyện này. Thuộc hạ biết sai, cầu xin Hoàng Thượng và nương nương khai ân." Thị vệ kia quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin tha thứ, đồng thời còn kéo theo cả Mặc Nguyệt đang khóc nức nở phía sau.

Mặc Nguyệt ghen ngào vài tiếng, đối với Diệp Linh Sương đập đầu vang mấy tiếng: "Nương nương, nô tỳ xin lỗi ngài. Thực xin lỗi ngài!"

Diệp Linh Sương nhắm mắt, không muốn liếc nàng một cái, quay đầu đi, chôn mặt trên vai Đại Yến Đế. Mặc Nguyệt, hiện tại nói xin lỗi có ích gì, lúc trước chuyện Trương thị vệ ở Trường Nhạc cung tìm y phục dạ hành, người lại để lộ ra, người có nghĩ đến hậu quả hay không, lúc ấy người cũng có thể xin lỗi ta.

"Hoàng Thượng, là do thiếp quản giáo không nghiêm mới khiến cho cung nữ hầu hạ bên cạnh thiếp làm ra chuyện đồi bại như vậy, thiếp có tội, cầu xin Hoàng Thượng xử phạt thiếp." Hai mắt Diệp Linh Sương nhìn bờ vai hấn nói, lời nói nghe hết sức vô lực, chất liệu vải trên người hấn nhanh chóng bị nước mắt thấm ướt.

Đại Yến Đế cảm giác trên vai bị ướt một mảng, không khỏi thờ dài, nâng đầu nàng lên, đưa tay lau đi nước mắt nhoe trên hai má nàng, nói: "Sương Nhi, tính người coi trọng mọi việc quá mức, nên bớt để tâm những thứ này lại, chỉ là một cung nữ mà thôi, người hầu hạ Trường Nhạc cung cũng đến lúc phải thay đổi rồi."

Đôi mắt nhàn nhạt của Đại Yến Đế quét qua một nam một nữ quỳ phía trước, sau đó liền ôm Diệp Linh Sương rời khỏi chỗ này.

Trên mặt đất, Mặc Nguyệt ngơ ngác nhìn hai bóng người đi xa, mặt không chút thay đổi. Mà nam nhân tên Tiết Dung Ân kia rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm. Thầm nghĩ: may mà không có việc gì, dù mình đã thu người nợ không ít chỗ tốt nhưng nếu mạng nhỏ này mất thật thì không hay rồi.

Ngày thứ hai, Đại nội Tổng quản thái giám Lý công công dựa theo khẩu dụ của Đại Yến Đế làm hai chuyện, một là cho người mang Tiết Dung Ân đi hành hình, khiến hấn trở thành một thái giám, hai là mang thiếp thân thị nữ Mặc Nguyệt của Hình phi đến ở cùng một chỗ với Tiết Dung Ân Tiết Công công, cho bọn họ cả đời cùng nhau như vậy.

Mấy người Bội Hoàn cùng An Đức Từ nghe Lý Phúc Thăng tuyên hết khẩu dụ của Hoàng Thượng xong vô cùng kinh ngạc. Ngay sau đó có hai tiểu thái giám tiến đến kéo Mặc Nguyệt đang thất thần, hai mắt trống rỗng ra khỏi Trường Nhạc cung. Từ đó, cả đời Mặc Nguyệt cũng không thể lập gia đình, chỉ có thể cùng Tiết thái giám kia vượt qua cả quãng đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hoàn trả gấp bội

Edit: Ngọc Hiền Tàn

Beta: Thiên Phi

"Nương nương, người cầu xin Hoàng Thượng được không? Mặc Nguyệt tỷ tỷ và nô tỳ đã đi theo hầu hạ nương nương từ rất lâu rồi, nô tỳ thật sự không đành lòng nhìn cả đời của tỷ ấy bị hủy đi như vậy." Đôi mắt hơi đỏ của Bội Hoàn nhìn Diệp Linh Sương cầu xin. Theo lời Văn Kiều, Bội Hoàn cũng được nghe lại đại khái sự việc. Mặc Nguyệt tự thông cùng thị vệ là phạm vào đại tội, nhưng Hoàng Thượng trừng phạt như vậy cũng hơi độc ác. Thế nhưng lại làm cho Tiết Dung kia từ một nam nhi đầy tâm huyết trở thành tiểu thái giám, còn ban Mặc Nguyệt cho hấn làm đối thực! Còn có điều gì tàn nhẫn hơn so với sự trừng phạt này? Cho dù là làm cung nữ cả đời chịu khổ chết già trong cung, cũng tốt hơn so với làm đối thực của thái giám!

"Bội Hoàn, người thật hồ đồ. Mặc Nguyệt thân là cung nữ bên người nương nương, phạm phải tội lớn như thế, Hoàng Thượng đã không trách tội nương nương là tốt rồi, người còn muốn nương nương vì một hạ nhân phạm phải đại tội mà cầu tình với Hoàng Thượng. Người không nghĩ tới tình cảnh của nương nương sao?" Văn Kiều đứng một bên sau khi nghe những lời này, liền phản bác. Trong cung này, hạ nhân làm sai không liên lụy tới chủ tử đã là may mắn, chủ tử làm sao còn có thể vì hạ nhân mà cầu tình. Mặc Nguyệt thật sự phạm tội lớn, nay nương nương không bị liên lụy đã là may mắn, còn có lý do gì để cầu xin với Đại Yến Đế mà chọc vào xui xẻo.

"Nô tỳ biết Văn Kiều nói rất đúng, chỉ là có chút không đành lòng thôi. Nương nương, vừa rồi là nô tỳ hồ ngôn loạn ngữ." Bội Hoàn khịt khịt mũi, lập tức không nói nữa.

Thấy Bội Hoàn cố nén chờ đợi trong lòng, Văn Kiều dù chưa cầu xin tha thứ, nhưng trong mắt cũng có vài phần không đành lòng. Diệp Linh Sương thờ dài một tiếng, một tay đỡ dưới thắt lưng, một tay vịn vào nhuyển tháp, chậm rãi ngồi lên.

"Văn Kiều, gọi An Đức Từ vào." Mặc dù Diệp Linh Sương cúi đầu xuống, nhưng không thể nghĩ ngờ lời này là nói với Văn Kiều.

Văn Kiều ứng thanh, đi ra cửa gọi An Đức Từ tới.

"Nô tài ra mắt nương nương." Đầu tiên An Đức Từ thi lễ, sau đó vãn an.

Sau khi An Đức Từ thi lễ, lúc này Diệp Linh Sương mới miễn cưỡng nhìn qua, có chút mệt mỏi tựa lưng vào nhuyển tháp, kế tiếp giống như người bị rút hết sức lực không chống đỡ nổi nói: "An Đức Từ, nói hết những gì người biết ra, để Văn Kiều và Bội Hoàn có thể hiểu được."

"Nương nương giữ gìn thân thể." Đầu tiên An Đức Từ lo lắng nói một câu, sau đó nhìn thoáng qua Vân Kiều và Bội Hoàn, nói: "Việc này nô tài vốn đã âm thầm nói cho nương nương, lúc ấy nương nương vô cùng thất vọng với Mặc Nguyệt, lại dặn nô tài không được để lộ chút tin tức nào ra ngoài, nay Mặc Nguyệt là gieo gió gặt bão, các người còn oán nương nương, thật sự không nên!"

Lúc trước, khi Tích Ngọc cung xảy ra sự việc thích khách ám sát Nhị Hoàng Từ, nô tài và Mặc Nguyệt vẫn tới Thúy Hà điện dọn dẹp như ngày thường. Nô tài có việc phải đi trước, sau khi quay lại đã nhìn thấy Mặc Nguyệt và một thị vệ đứng cùng nhau, không biết nói cái gì, lúc ấy nô tài nghĩ, chắc kia là thị vệ tuần tra mới được phái đến có điều không biết mới tới hỏi Mặc Nguyệt, nên cũng không nghĩ nhiều. Không ngờ sau này nô tài lại phát hiện số lần Mặc Nguyệt đi tới Thúy Hà điện ngày càng nhiều hơn so với trước kia. Nô tài cũng không muốn nương nương vì một chút chuyện nhỏ này mà hao tâm tổn sức, chẳng qua đây thật sự không phải việc nhỏ, làm không tốt sẽ hại tới nương nương, nên nô tài mới đánh bạo mật báo cho chủ tử. Lúc ấy nương nương vẫn không nói gì, chỉ bảo nô tài âm thầm chú ý Mặc Nguyệt, chớ để cho nàng làm ra chuyện gì khác người.

Thật không ngờ, mới một hai ngày nô tài liền phát hiện Mặc Nguyệt len lút ra khỏi Trường Nhạc cung, vụng trộm gặp một người nữa, mà người này không ai khác chính là cung nữ Tú Trúc của Đàng Nguyệt cung! Mà ngày hôm sau, chuyện Trương thị vệ tìm được y phục dạ hành trong cung của nương nương lại trùng hợp bị lộ ra ngoài, việc này cùng với nha đầu Mặc Nguyệt kia tuyệt đối không thoát khỏi liên quan!" Nói xong lời cuối cùng, An Đức Từ lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Nương đã xem thường con sói mình nuôi dưỡng ra này, Mặc Nguyệt đã đi theo nương nương từ ngoài cung vào, thế nhưng lại sinh ra đã tâm hại người như vậy!

Sau khi nghe An Đức Từ nói chuyện xong, Vân Kiều và Bội Hoàn đều chấn động.

"Thế nhưng Mặc Nguyệt tỷ tỷ lại làm ra việc này?" Đôi mắt hạnh của Bội Hoàn trừng lớn, khó có thể tin được hỏi. Nếu là như thế, vừa rồi nàng mới thay Mặc Nguyệt cầu tình chẳng phải rất buồn cười, người này còn muốn dồn nương nương vào chỗ chết!

Vân Kiều chau mày, trong lòng thờ dài một tiếng. Thế sự thay đổi, Mặc Nguyệt lừa gạt mọi người làm ra việc này là điều không thể tha thứ. Sau khi nương nương nương biết chuyện này cũng không bỏ đá xuống giếng đã là ân huệ vô cùng lớn lao, Mặc Nguyệt nên mạng ơn mới đúng..

"Nương nương, nô tỳ sai rồi, không nên vì người vô tâm vô phế này mà cầu tình, mong nương nương trách phạt." Hai chân Bội Hoàn khụy gối, quỳ xuống, vẻ mặt ảo não và phẫn hận.

"Không có cách nào, đứng lên đi. Trước tiên các người lui ra đi, bản cung muốn một mình yên lặng một chút...." An Đức Từ, trở về đổi hết đồ trong Thúy Hà điện đi, bản cung vừa đến Thúy Hà điện vừa nhìn thấy cái giường kia lại nhớ đến sự việc tối qua... Còn có, nhớ rõ cả hương thơm trong phòng cũng đổi đi, thay mới."

"Nương nương yên tâm, nô tài lập tức thay mới giường trong nội điện." An Đức Từ vội vàng nói, cùng Vân Kiều và Bội Hoàn đồng loạt ra khỏi điện.

Diệp Linh Sương hơi híp mắt lúc này mới thoáng mở ra, trong mắt giăng đầy sương lạnh. Mặc Nguyệt, người vì một nam nhân mà phản bội bản cung, Kỳ Quý phi đã đồng ý với người cái gì vậy? Chẳng lẽ thứ này bản cung không cho người được sao?

Cũng đúng, lúc đây bản cung cũng khó bảo toàn chính mình, nếu lúc ấy thật sự Đại Yến Đế không điều tra ra thích khách, nói không chừng bản cung thật sự phải gánh trên lưng vết đen kia. Dù sao Kỳ Quý phi cũng là người có quyền lực nhất hậu cung, cũng không trách người lựa chọn chủ khác.

Thật ra chuyện của Mặc Nguyệt với điều Diệp Linh Sương suy nghĩ cũng không khác biệt lắm. Ngày đó trong lúc tình cờ gặp được thị vệ tuần tra Tiết Dung, diện mạo người này tuấn mỹ nam tính, Mặc Nguyệt lại chưa từng được hưởng qua mùi vị tình ái, mỗi khi ở cửa hậu điện nghe được động tĩnh chủ tử nhà mình và Đại Yến Đế làm chuyện đó khó tránh khỏi có chút suy nghĩ khác, Tiết Dung kia lại cố ý dụ dỗ nàng, Mặc Nguyệt không cẩn thận lại bị mê hoặc.

Mặc Nguyệt ngày thường đều đi tới Thúy Hà điện dọn dẹp, càng có nhiều cơ hội ở chung với Tiết Dung kia, trong lúc đó hai người khó tránh khỏi có chút ái muội, lại không dám làm việc gì vượt quá giới hạn. Tất cả vốn là âm độ trần thương, không người phát hiện, không hiểu sao chủ tử Đàng Nguyệt cung Kỳ Quý phi kia lại phát hiện được chuyện này, vừa cường ép vừa dụ dỗ nàng. Lúc ấy Nhị Hoàng từ gặp chuyện, hậu cung đang hỗn loạn, tất nhiên không ai để ý tới việc nàng bị Tú Trúc đưa tới nơi khác. Kỳ Quý phi đã sớm chờ ở nơi đó.

"Người cho là người làm ra việc không biết xấu hổ này, chủ tử người còn có thể tha thứ cho người? Nếu để Hoàng Thượng trách tội nàng quản giáo không nghiêm, đến lúc đó Hinh phi còn có thể để ý đến nha đầu làm hỏng việc như người sao?" Kỳ Quý phi cười đến quặn rũ, chỉ nói thôi cũng khiến lòng người xao động.

"Nô tỳ đi theo Hinh phi đã lâu, Hinh phi nhất định sẽ không đối với nô tỳ như vậy." Mặc Nguyệt lầm bầm nói, nhưng trong lòng đã có chút dao động.

"Thật sự là một tiểu nha đầu kỳ lạ, nếu việc người và thị vệ tư thông bị Hoàng Thượng biết được, người cho là đến lúc đó Hinh phi còn có thể che chở người sao? Người không biết trong hậu cung nữ tử tư thông sẽ bị xử phạt thế nào sao?" Kỳ Quý phi cố ý nhấn mạnh ngữ khí, nói: "Không bị thả trôi sông thì cũng bị loạn côn đánh chết..."

Mặc Nguyệt nghe thấy lời này, ba hồn thì đã bay mất hai hồn: "Nô tỳ vẫn chưa tư thông với Tiết thị vệ!" Bọn họ mới chỉ ái muội thôi.

Kỳ Quý phi hừ lạnh một tiếng: "Mắt thấy sẽ tin, sẽ có người nghe một tiện tỳ nói sao. Mặc Nguyệt, người nên suy nghĩ cẩn thận, nay Nhị Hoàng từ thiếu chút nữa bị ám sát, chủ tử nhà người là người có hiềm nghi lớn nhất, có thể thoát khỏi liên can hay không lại là chuyện khác. Người hẳn là một người thông minh, có thể hiểu được bản cung sẽ mang đến cho người chỗ tốt gì... Nếu người đã nghĩ thông suốt, hai ngày sau đến bên ngoài Đông cung tìm Tiểu Lâm Từ, nói lựa chọn của người cho Tú Trúc nghe. Nhưng mà... Vì chứng minh lòng trung thành của người, tốt nhất nên nói cho bản cung những tin tức hữu dụng, ý của bản cung người nên hiểu..."

Từ sau ngày đó, Mặc Nguyệt cả ngày lo lắng, sau một hồi đấu tranh nội tâm cuối cùng bước ra khỏi Trường Nhạc cung, báo cáo chuyện Trương Tử Nghi tìm ra y phục dạ hành cho Tú Trúc. Sau đó lại để lộ một số chuyện. Về điểm này, Diệp Linh Surong cũng từng nghĩ lại, mặc dù người có lòng muốn dùng chuyện thích khách này để hãm hại nàng, chỉ là sau khi Đại Yến Đế biết chuyện tìm thấy y phục dạ hành ở Trường Nhạc cung vẫn chưa lập tức xử trí nàng. Ngược lại ngày càng dốc sức điều tra thích khách, đối phương ồ còn không mang nổi mình ồ, cũng biết dự tính của Đại Yến Đế, tất nhiên không muốn để lộ việc y phục dạ hành ra ngoài. Nếu việc này không phải người kia hãm hại, đó sẽ là cung nhân trong Trường Nhạc cung có vấn đề.

Diệp Linh Surong cũng từng nghĩ ngờ Vân Kiều, bởi vì Vân Kiều thông minh nhất trong số những người hầu hạ nàng, ai ngờ An Đức Tử lại phát hiện chuyện Mặc Nguyệt và một thị vệ ái muội không rõ. Lúc này Diệp Linh Surong mới hoài nghi tới trên người Mặc Nguyệt.

Mặc Nguyệt được Kỳ Quý phi tín nhiệm, từ đó về sau, ngày càng gặp gỡ Tiết Dung nhiều. Nghe nói đêm nay Đại Yến Đế ở cùng Hình phi, mà Hình phi chỉ để một mình Vân Kiều hầu hạ ở hậu điện, Mặc Nguyệt lại nổi lên tâm tư tới Thụy Hà điện tư thông với Tiết Dung. Hai người vốn cũng chỉ muốn tùy tiện hôn mỗi một chút, nào ngờ sau khi vào trong Thụy Hà điện, hai người nhất thời kim lòng không nổi mà làm chuyện đó. Làm sao có thể nghĩ tới chàng vạng Hình phi và Đại Yến Đế lại đi tới Thụy Hà điện, còn vừa vận bị hai người bắt gặp. Cuối cùng, hai người rơi vào kết cục như thế!

Sau này Mặc Nguyệt mới biết được, cung nữ bị phát hiện tư thông cùng thị vệ không nhất định sẽ bị loạn côn đánh chết, phần lớn sẽ do chủ tử xem xét xử lý. Chỉ là cho tới bây giờ, dù Mặc Nguyệt hối hận cũng đã muộn....

An Đức Tử làm theo phân phó của Hình phi, tới phủ Nội Vụ lĩnh chăn màn và đệm giường sạch sẽ, mang tới Thụy Hà điện đổi mới. Bởi vì sợ phòng đã lâu không có người, Hình phi còn bảo hân thêm chút huân hương. An Đức Tử tất nhiên không quên đồ hết tro tàn trong huân hương ra, rửa sạch sẽ sau đó thêm huân hương mới. Nghĩ tới hôm qua chủ tử đặc biệt muốn hân đi chọn huân hương Di Nhân, An Đức Tử không khỏi tiếc hận lắc đầu, không nghĩ tới Mặc Nguyệt có thể làm ra việc kia ở trong này, có kết cục này cũng là xứng đáng.

An Đức Tử mang tro tàn lúc trước đổ vào trong đám cỏ khô, sau khi sửa sang lại mới rời khỏi Thụy Hà điện. Chỉ là trên đồng cỏ khô kia có thể mơ hồ trông thấy dấu vết tro tàn bị thiêu đốt...

Tinh Hương Thảo, trong sách thuốc có ghi lại, đó là một loại hương liệu có tác dụng thúc tỉnh, trong lúc vô tình Diệp Linh Surong biết được loại cỏ này.

Kiếp trước mọi việc nàng đều để trong lòng, không có nghĩa là việc gì nàng cũng không biết, dã tâm của Kỳ Quý phi, Ngạn phi tính kế...Một đời này, ai làm việc có lỗi với nàng, nhất định nàng sẽ trả lại gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Hạ lễ của Hình phi

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Ka Thái Hậu

Những ngày gần đây, hậu cung vừa trải qua một đợt phiên muộn đã trở nên náo nhiệt hẳn. Chỉ vì mấy ngày nữa chính là sinh thần Hoàng Thượng. Không chỉ triều thần vất hết óc suy nghĩ đưa lễ vật gì để lấy lòng Hoàng Thượng, mà mỗi nữ nhân hậu cung cũng như vậy.

Văn võ bá quan hết sức chú trọng lễ vật tiến cống, chú trọng tinh, trân, kỳ ba phương diện. Lễ vật đa số là bồn cảnh như ý, trân quý, bình phong, tất khí và các đồ vật thêu dệt tuyệt đẹp.

Nội dung thường là chúc thọ, cát tường, mà đám hậu cung phi tần thì lại càng để ý hơn, muốn làm thật độc đáo, được Hoàng Thượng ghé mắt thì phải tốn rất nhiều tâm tư.

Đêm đã khuya, chính điện Trường Nhạc cung vẫn còn sáng đèn.

"Nương nương, canh giờ không còn sớm, người nên nghỉ ngơi thôi". Thụy Hoàn là cung nữ mới được Lý Phúc Thăng đặc biệt đưa đến, nàng nhìn nữ tử ngồi trên giường thêu đai lưng, thấp giọng nhắc nhở.

Diệp Linh Surong cười một tiếng, "Không gấp, sắp thêu xong tường long hí châu ở phía trên rồi." Cát sọi chỉ cuối cùng, ý cười trên mặt Diệp Linh Surong sâu thêm mấy phần, cầm đai lưng vừa làm xong lật qua lật lại nhìn một chút. Quét mắt nhìn thấy thân mình tỷ nữ thẳng tắp đứng một bên, hết sức cung kính.

Lúc này Diệp Linh Surong mới đưa mắt sang nhìn nàng, trong giọng nói ôn nhu nhỏ nhẹ mang theo một tia vui vẻ trêu chọc nói, "Thụy Hoàn, người tới điện của bốn cung cũng được mấy ngày, không cần cẩn trọng như vậy, bốn cung giống loại chủ tử cứng nhắc sao?"

Thụy Hoàn căng thẳng thoáng buông lỏng, trả lời: "Đương nhiên nô tỳ biết nương nương bình dị dễ gần, nhưng dù sao nô tỳ vẫn là hạ nhân, quy củ nên có là phải có, không dám tùy tiện vượt qua".

Ngẩng đầu nhìn đai lưng vừa may xong trong tay Hinh phi, Thúy Hoàn lúc này mới lộ mấy phần tươi cười, khen: "Nương nương quả nhiên tay nghề thực khéo, đai lưng này thủ công cực kỳ tinh xảo, sợ là ma ma ở Thượng Công cục làm cũng kém nương nương".

"Hoàng Thượng cũng từng khen bốn cung như vậy". Diệp Linh Sương nói tiếp, trong giọng nói mang theo giai điệu vui sướng, khiến người bên cạnh không khỏi miệng cũng nhếch lên theo.

"Nương nương đưa hạ lễ độc đáo, Hoàng Thượng chắc hẳn nhất định sẽ thích". Thúy Hoàn cười phụ họa nói.

Lúc trước nàng nghe rất nhiều tin đồn về Hinh phi, hôm nay được Lý công công chọn làm cung nữ Trường Nhạc cung, tận mắt nhìn thấy Hinh phi, cảm thấy cùng người trong tưởng tượng của mình kém rất xa.

Mặt mũi mỹ mạo, dịu dàng nhưng không mất đi phong thái tiểu nữ nhi. Khó trách Đại Yến Đế sủng ái Hinh phi như vậy. Nếu ngày sau Hinh phi sinh hạ hoàng nhi thì e đầu gió hôm nay của Kỳ Quý phi đều có thể lấn át.

"Không còn sớm, nghỉ ngơi đi". Diệp Linh Sương đem đai lưng thêu tường long hí châu tí mi xếp lại, để ở dưới gối, rồi nói với Thúy Hoàn.

Thổi tắt mấy ngọn đèn bên trong điện, Thúy Hoàn rón rén đi ra ngoài, đến bên ngoài điện nghỉ ngơi.

Đại Yến Đế luôn luôn sẽ đến Trường Nhạc cung nhìn Hinh phi một chút. Trong lòng chúng phi tần dĩ nhiên là chất đồng hãm mộ cùng ganh tị. Cũng may Hinh phi là người mang thai, buổi tối Đại Yến Đế sẽ không nghỉ ngơi ở nơi đó, lúc này trong lòng mới cân bằng một ít.

"Nương nương, trà tới". Vân Kiều đem trà xanh phổ nhĩ mới vừa pha xong đưa tới, chỉ là thời điểm đưa đi còn không quên dặn dò một câu, "Trà này hơi đậm, hôm nay nương nương đã có thai ba tháng, hay là uống ít thì tốt hơn".

"Biết rồi, bốn cung cũng chỉ cách ba năm bữa mới uống một lần, Vân Kiều nguoi đã nói ba lần rồi". Diệp Linh Sương ha ha cười một tiếng, lấy nước trà cẩn thận thưởng thức.

"Vân Kiều khẽ cười, dường như sau khi Hinh phi mang thai tính tình trở nên càng nũng nịu hơn rồi, chủ tử như vậy lại khiến cho người khác cảm thấy thêm hiền hòa.

"Hoàng Thượng đưa trà xanh phổ nhĩ này cho bốn cung còn nồng hơn lần trước mấy phần, bốn cung uống có nghiện một chút". Diệp Linh Sương sau khi cúi đầu uống vài ngụm, liền khen.

"Tuy vậy, nương nương cũng không thể uống quá nhiều". Vân Kiều lập tức nhắc nhở.

Diệp Linh Sương bắt đầu đi nhìn nàng một cái, đang muốn nói gì, lại bị tiếng bước chân quen thuộc ở cửa điện cắt đứt.

Mấy lần gần đây, Đại Yến Đế đến Trường Nhạc cung đều không để cho người thông truyền, nhưng dựa theo tần số bước chân nặng nề, Diệp Linh Sương đã nhớ trong lòng.

Lúc Đại Yến Đế đi vào, liền nhìn thấy cặp mắt đen nhánh sáng ngời kia của Hinh phi. Nàng đang lười biếng ngồi trên nệm thấp, gì cũng không làm, chỉ mở to đôi mắt nhìn chằm chằm hân từng bước đi tới. Mấy cung nữ hầu hạ trong nội điện thức thời lui ra ngoài, chỉ còn lại hai người.

"Sao thế? Có phải Sương nhi vẫn luôn đợi trẫm không?" Đại Yến Đế cười nói, bước mấy bước đi qua, ôm vòng eo quen thuộc đang căng tròn của nàng vào trong ngực, thấp giọng lầm bầm một câu, "Quả nhiên lại béo lên một vòng".

Cặp mắt tức giận của Diệp Linh Sương tròn tròn, bất mãn đẩy cánh tay của hắn ra, nũng nịu hừ một tiếng "Chê thiệp béo thì đừng ôm nữa".

Động tác của Đại Yến Đế ngừng một lát, cười lạnh lạnh, nói: "Không có chuyện đó, trẫm vừa rồi chỉ nói đùa, dạo này tính khí Sương nhi thật là càng lúc càng ngang ngược rồi, cẩn thận trẫm không chịu nổi sau này sẽ không đến Trường Nhạc cung thăm nàng nữa". Dứt lời tiếp tục ôm nàng trong ngực mình, xem thường đáng về gương nanh múa vuốt của nàng.

Diệp Linh Sương cũng không giả mồm, dựa vào ngực hắn, thoải mái vùi vào trong ngực hắn lầm bầm: "Hoàng Thượng không đến thăm thiệp thì thôi vậy. Vừa nãy thiệp nghe tiếng bước chân Hoàng Thượng, vốn trong lòng còn vui mừng, lại nghe Hoàng Thượng nói như vậy, đã không còn nữa rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Lễ hội chúng phi

Edit: Huyền Sùng Nghi

Yến tiệc nơi hậu cung tất cả đều do hoàng hậu toàn quyền chuẩn bị, nơi diễn ra cũng nên là ở cung của hoàng hậu, nhưng do Đại Yến Đế cứ chần chờ không chịu hẳn nữa lập hậu, Kỳ Quý phi dù là phi tần có phẩm vị cao nhất cũng không dám tự ý làm chủ, đợi đến khi Phùng Thái hậu ưng thuận mới dám bắt tay vào chuẩn bị, bàn ghế đều được chuẩn bị chuyển vào Đàng Nguyệt cung. Hoa văn điêu khắc trên tay ghế là một Kim Long uốn lượn, một Thái Phụng tê (con chim đang hát), Kỳ Quý phi sai người đem xuống ghế phụng, đổi lại là ghế dựa Kim Phụng loan cho thái hậu.

Chúng phi tần hậu cung không dám lười biếng, ai cũng muốn đến Đàng Nguyệt cung trần ngập vui mừng của Kỳ Quý phi sớm một chút, dựa theo phân vị của mình mà ngồi xuống. Trong điện ngồi ít nhất cũng hàng trăm người, nhan sắc tất cả đều kiều diễm, ăn mặc và trang điểm đều được chăm chút tỉ mỉ. Đàng ngồi ở đây cũng có những nữ nhân gần một năm đã không được nhìn thấy Đại Yến Đế, thật vất vả mới chờ đến sinh thần Hoàng Thượng đế có cơ hội gặp mặt, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Diệp Linh Surong nhìn những nữ nhân ở đây mỗi người một vẻ, hoặc là kiều mị, hoặc là thanh khiết, như có như không khẽ nhếch khoé môi. Sau khi nhìn một vòng, nàng thập phần khẳng định trong điện này không có ai có thể xuất sắc hơn Liễu Tài nhân, muốn Hoàng Thượng không chú ý cũng khó. Nhưng không biết người đứng sau giúp đỡ Liễu Tài nhân là ai, nếu không có ai đứng sau, với địa vị ngày hôm nay của nàng sao có năng lực mặc trang phục nổi bật làm cho mọi người loá mắt.

Mọi người đã ngồi ổn định, ngoài điện liền vang lên tiếng Lý Phúc Thăng quát to, chúng phi tần liền đồng loạt đứng lên.

Đại Yến Đế mở tiệc chiêu đãi quần thần xong phải đi Phúc Thọ cung thỉnh an Thái Hậu nên hai người cùng nhau đi đến Đan Nguyệt cung.

Sau khi dìu Thái Hậu ngồi xuống, Đại Yến Đế mới phát áo bào ngồi vào ghế Kim Long, tất cả đồng loạt phúc thân thỉnh an.

"Chư vị ái khanh không cần đa lễ, tất cả ngồi xuống đi". Đại Yến Đế khẽ đưa tay ra mời, vui vẻ cười sáng khoái.

Lúc mở tiệc chiêu đãi quần thần, Đại Yến Đế nhận được một phong mật thư, nội dung mật thư không ai rõ, chỉ biết sau khi đọc xong mật thư tâm tình Đại Yến Đế tốt lên vài phần, cho nên trong yến hội ban ngày đã uống ít nhất hơn mười chén rượu mạnh.

Chúng phi tần sau khi tạ ơn, chậm rãi ngồi trở lại vị trí của mình. Hiện tại Đại Yến Đế thay bộ thường phục màu đỏ sậm, phần eo thắt hờ, phong phú tuấn lãng, thần thái sáng láng. Diệp Linh Surong vô ý hướng mắt nhìn đến đai lưng màu đỏ sậm thắt hờ của hắn, quả nhiên nhìn thấy hình thù tường long dựa gối hoa trâm, khoé môi khẽ giương lên, trong lúc vô tình lại đối diện với ánh mắt của Đại Yến Đế, nhìn thấy trong mắt hắn vẻ vui sướng cùng trêu trọc, vội vàng nhìn sang hướng khác.

Thái Hậu bắn khoé nhìn một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Liễu Tài nhân lâu hơn so với những người khác, cười nói: "Hoàng Đế, ai gia nhìn những con dâu như hoa này chợt thấy mình trẻ lại không ít". Nói đến đây, dừng lại một lúc nói: "Đẹp thì có đẹp thật, nhưng lại quá ít, đến kỳ tuyển tú sang năm kết thúc, đến lúc đó ai gia sẽ vì Hoàng Thượng lựa chọn những nhân tài". Đại Yến Đế bốn năm tuyển tú một lần, hiện tại mới là tháng bảy, vẫn còn cách chín tháng, nhưng thái hậu lại trước mặt chúng phi nhấn đến việc này mọi người không khỏi biến sắc.

Đại Yến Đế chỉ khẽ nhú mày, cười đáp: "Chuyện của một năm sau bây giờ nói còn sớm lắm, hiện tại phi tần trong hậu cung của trẫm đã nhiều, hôm nay lại làm phiền mẫu hậu quan tâm đến chuyện hậu cung của trẫm, làm cho trẫm có cảm giác mình là đứa con bất hiếu".

Lời nói này nghe thật thân mật, nhưng Thái Hậu lại nghe được trong giọng nói Đại Yến Đế có ý không vui, nhưng hôm nay lại là sinh nhật của hắn, không tiện đề nổi giận chỉ đành dùng khẩu khí khẽ oán hận cùng tiếc hận nói: "Ai gia còn không phải vì vội vã muốn được ôm cháu sao".

"Không phải còn có Hiền nhi, Du nha đầu, Uyển nha đầu sao, trẫm sẽ ra lệnh cho bọn họ không có việc liên đến thỉnh an thái hậu, hoàng nãi nãi đến lúc đó mệt mỏi nhiều, sợ là sẽ hối hận". Đại Yến Đế khoé miệng nhếch lên cười nói.

Thái Hậu ngượng ngùng nói: "Đứa nhỏ Hiền nhi kia gần đây bận rộn học tập cùng Giả thái phó, Du nha đầu lại là một đứa nhỏ nghịch ngợm, Uyển nha đầu nhưng lại còn quá nhỏ".

Nghe đến Thái Hậu đề cập đến con gái của mình, Ngạn phi cười một tiếng, mang theo vài phần bất đắc dĩ nói: "Du nha đầu chỉ là đứa giỡn chút ít, những ngày gần đây nếu nàng làm phiền đến Thái Hậu, thần thiếp sẽ quản giáo nàng chặt hơn, không cho nàng đi làm phiền Thái Hậu".

Thái Hậu khoát khoát tay: "Có Du nha đầu ở cùng ai gia, ai gia cao hứng còn không kịp, sao lại có thể ghét bỏ. Ai gia là nghĩ đến muốn ôm thêm vài đứa cháu trai".

"Sớm muộn rồi cũng sẽ có, Thái Hậu chớ có nóng lòng". Đại Yến Đế trên môi vẫn nở nụ cười, nhưng rõ ràng nụ cười ấy đã nhạt nhẽo hơn vài phần, nhìn thoáng về hướng Hinh phi, bổ sung thêm "Chắc Thái Hậu đã quên, trong bụng Hinh phi cũng đang có một Tôn nhi chuẩn bị ra đời".

Nghe Đại Yến Đế nói đến đây, Thái Hậu như giật mình nhớ ra, cười một tiếng: "Xem ra ai gia già thật rồi, hơi chút là quên trước quên sau. Hinh phi, gần đây thân thể có tốt không? Có muốn ăn cái gì cứ việc qua phủ Nội vụ nói một tiếng, ai gia còn đang chờ hoàng tôn trong bụng của người chào đời đây". Thái Hậu lập tức nở nụ cười tươi, giương mắt xem xét bụng của Hinh phi.

Trên mặt Diệp Linh Surong lộ vẻ ngại ngùng, đáp: "Tạ ơn Thái Hậu nhớ đến, thần thiếp tất cả đều ổn, nhưng chuyện này không thể vội được, thái hậu so với thần thiếp còn muốn nóng lòng hơn".

Thái hậu thấy bộ dáng tiểu nữ nhi thẹn thùng của nàng cười ha ha ra tiếng: "Ai gia nghe Hinh phi nói như vậy, ai gia cũng quá mức nóng lòng, người phải chăm sóc tốt thân thể của mình, Hoàng Tôn nhi của ai gia nhất định sẽ là tiểu bảo bối".

Thái Hậu nói vậy khiến cho chúng phi tần ngồi dưới sinh lòng ghen tỵ, Diệp Linh Suong khẽ cúi thấp đầu, nhớ lại lần đầu tiên đến Phúc Thọ cung thỉnh an, cũng là người đang nói trước mặt này, so với trước kia khác biệt rất lớn, cũng không biết bà ta nói cho Hoàng Thượng nghe hay nói cho chúng nữ nhân ngồi đây nghe. Có một loại người, khi họ cười cũng là lúc họ nguy hiểm nhất. Mà Thái Hậu chính là hạng người này.

Mà tiếng cười kia của Thái Hậu đúng lúc làm cho bầu không khí đang căng thẳng nơi lòng hơn không ít, Kỳ Quý phi đúng lúc này lên tiếng dò hỏi: "Chúng phi tần hậu cung dâng quà tặng thần thiếp đã liệt kê ra danh sách, Hoàng Thượng có muốn xem một chút?"

Đại Yến Đế đang muốn mở miệng, Thái Hậu lại nhanh hơn đề nghị trước: "Vốn cũng không có việc gì, không bằng Hoàng Thượng trước mặt mọi người xem một chút, vừa hay làm cho các con dâu của ai gia biết lễ vật của mình có vừa lòng Hoàng Thượng hay không"

"Các ái phi chuẩn bị quà chắc tốn cũng không ít tâm tư, trẫm cũng muốn xem một chút, nếu Thái Hậu đã đề nghị như vậy, trẫm cảm thấy làm như vậy cũng rất tốt".

Đại Yến Đế vừa dứt lời, trên mặt chúng phi tần hiện rõ vui mừng. Kỳ Quý phi cho người đi lấy quà cùng danh sách đến đây. Một tiểu thái giám ở một bên đọc tên phi tần tặng quà, một tiểu thái giám khác dâng quà lên trước mặt Đại Yến Đế và Thái Hậu, Bắt đầu từ Kỳ Quý phi, theo phẩm vị từ cao xuống thấp.

Bởi vì đa số phi tần, tặng quà tặng vừa muốn nổi bật lại muốn có chút ít công sức của mình vào, nên quà tặng thích hợp là tranh thêu, nhưng tranh thêu cũng rất đa dạng, có bức thêu chữ Phúc rất tinh xảo, có bức thêu con doi, mai, trúc, và hàng ngàn các biểu tượng chúc thọ khác, thủ công tinh tế, tỉ mỉ, thái hậu thấy rất hài lòng gật đầu không ngừng, còn có phi tần dâng lên tranh chữ, nét chữ rất tinh xảo. Mặc dù Đại Yến Đế đang cười, nhưng thật ra hẳn không có hứng thú với những thứ này, cũng chỉ là một ít đồ trang trí vô dụng, còn không hữu dụng bằng một cái thắt lưng. Nghĩ đến đây, Đại Yến Đế hướng tâm nhìn sang Hinh phi, thấy nàng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy những quà tặng được dâng lên, thấy hẳn nhìn lại xấu hổ cúi đầu, trong lòng thầm cười ha ha một tiếng, đoán chừng nha đầu kia vì nghĩ quà mình tặng có chút tâm thương nên ngại ngần đây, dù sao những thứ này nhìn sao qua giá trị cũng công sức bỏ ra không nhỏ.

Đợi đến khi tiểu thái giám đọc xong danh sách quà tặng, Thái Hậu ồ lên một tiếng: "Có phải hay không thiếu người nào?"

Sau khi nghe Thái Hậu hỏi, Kỳ Quý mới tự mình trả lời: "Là Hinh phi của Trường Nhạc Cung và Liễu Tài nhân của Hồng Lạc điện".

Quà tặng của Hinh phi trẫm đã nhận được, nên không có nằm trong danh sách". Đại Yến Đế giải thích.

"Hinh phi không biết là tặng đồ tốt gì mà Hoàng Thượng phải yên lặng tiếp nhận, Hoàng Thượng mau nói, thiếp thật là tò mò". Kỳ Quý phi ánh mắt hoa đào nhìn qua Đại Yến Đế mở miệng trêu ghẹo.

Thái Hậu nghe Đại Yến Đế nói vậy cũng có phần hiếu kỳ: "Hoàng Đế không ngại có thể nói một chút, ai gia cũng thật muốn biết ngay".

Không đợi Đại Yến Đế đáp lời, Diệp Linh Suong lúng túng cười một tiếng: "Thái Hậu cùng Kỳ Quý phi đoán không có sai, đồ thiếp tặng quà thật khó coi, nên không dám công khai với mọi người, Hoàng Thượng sợ thần thiếp xấu hổ, nên mới không có nói ra".

"Thôi thôi, ai gia cũng không trêu ghẹo người nữa". Thái Hậu thấy Hinh phi xấu hổ đến đỏ mặt, cảm thấy nàng nói thật, nên không tiếp tục đề tài này nữa. Ánh mắt hướng những nữ nhân phía dưới nhìn một vòng, không tự chủ dừng trên người nữ nhân mặt váy dài màu hồng hỏi: "Liễu tài nhân là vị nào?"

Liễu Tài nhân nghe hỏi đứng dậy bước ra khỏi chỗ hàng.

Đại Yến Đế dường như mới phát hiện ra nữ nhân ngồi trên ghế kia, thốt tha quyền rũ, dáng người yếu điệu, mặt trái xoan, thập phần xinh đẹp. Nữ nhân đơn thuần cúi đầu, tư thái xinh đẹp mà không yêu mị. Trong mắt Đại Yến Đế hiện rõ vẻ thương thức, chúng phi tần đều phát hiện, trong lòng không khỏi sinh dâm khí, nhưng lại không thể không thừa nhận

"Hồi Thái Hậu, thần thiếp thật sự không có đồ tốt tặng cho Hoàng Thượng, nếu hôm nay Hoàng Thượng không chê, thần thiếp nguyện múa một bài, góp vui cho mọi người". Thanh âm yêu kiều nũng nịu, làm cho người nghe sinh lòng thương tiếc.

"Như thế thật tốt, yến tiệc như thế này quả thật không thú vị, ái phi hãy múa một bài để thay đổi không khí". Đại Yến Đế gần như đáp ứng ngay lập tức, hứng thú dạt dào.

Hoàng Thượng vừa dứt lời, nhạc sư liền thay đổi nhạc điệu, tiếng sáo trúc vang lên, nữ nhân chậm rãi múa, nhẹ nhàng như hoa rơi, uyển chuyển như rồng uốn lượn, đến nữ nhân nhìn thấy còn mê mẩn, hướng chi đối với Đại Yến Đế trong người đã có men rượu mạnh.

Liễu Tài nhân vừa múa xong, Đại Yến Đế đầy vẻ thích thú, tấm tắc khen ngợi, lại khen một câu: "Hôm nay đây là món quà trẫm nhận được ý nghĩa nhất". Sắc mặt chúng phi tần chuyển sắc, Liễu Tài nhân e thẹn cúi đầu lui ra.

Trên bàn bắt đầu bày ra đủ loại thức ăn, thái hậu đã có ăn qua với mấy hải tử, nên chỉ một lúc đã no không chịu được, đành để thiếp thân cung nữ đưa về Phúc Thọ cung. Mà mọi người cũng ăn một lúc nữa thì tiệc cũng tan, Đại Yến Đế giải tán, kết thúc yến tiệc.

Cùng đêm hôm ấy, Đại Yến Đế nghỉ tại Hồng Lạc điện đã lâu chưa đến.

Mọi người suy đoán Hoàng Thượng sẽ nghỉ lại phòng của vị phi tần trong đêm sinh nhật của mình, nhưng ngàn tính vạn tính lại không ngờ đến sự xuất hiện của Liễu Tài nhân, nhưng chỉ là một cái tài tử nhỏ nhoi có thể khiến cho Hoàng Thượng trong ngày trọng đại nghỉ lại Hồng Lạc điện, có thể thấy

được điệu múa của Liễu Tài nhân trong yến tiệc rất quyến rũ, quyến rũ được cả người Đại Yến Đế.

Lúc Kỳ Quý phi hay tin khó nén tức giận, chỉ là một cái tài tử nho nhỏ mà lại dám tranh dành danh tiếng cùng nàng, cũng không biết là mượn gan ai.

Trường Nhạc cung.

"Nương nương, nên nghỉ ngơi sớm một chút". Thấy Hình phi còn ngồi trên giường ngẩn người, Vân Kiều thấp giọng khuyên nhủ.

"Ừ..." Diệp Linh Sương nhàn nhạt đáp, có chút thất thần.

"Vân Kiều tỷ tỷ, buổi tối hôm nay phiên người gác đêm, nương nương tâm trạng không tốt, phiên người khuyên người nhiều một chút". Thúy Hoàn lo lắng nhìn Hình phi, hướng Vân Kiều dặn dò, thấy nàng gật đầu, mới yên tâm cùng Bội Hoàn rời ra khỏi chính điện.

Đội hai người đi xa, đôi mắt Diệp Linh Sương lại khôi phục lại hào quang ban đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên một cái.

"Vân Kiều, bản cung mệt mỏi, tắt đèn đi ngủ đi". Diệp Linh Sương ung dung nói.

Vân Kiều liền giật mình, suy nghĩ một chút vẫn không nhìn đường nói một câu: "Nương nương nghỉ thoáng một chút, Liễu Tài nhân kia dù có tốt cũng không bì kịp nương nương". Dứt lời cũng không đợi phản ứng của Hình phi, thối tắt đèn, ra khỏi nội điện.

Liễu Lạc Đan, Liễu Tài nhân, người xuất hiện lúc này thật đúng với ý nguyện của Hoàng Thượng... Diệp Linh Sương cười nhạt một tiếng, trong mắt tinh quang thoáng hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hương tiêu ngọc vẫn [1]

[1] Hương tiêu ngọc vẫn: hương tan ngọc nát, chỉ người con gái đẹp nhưng yếu mệnh

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Trần Thục Nghi

Chuyện Đại Yến Đế sủng hạnh Liễu Tài nhân vào sinh thần ngày hôm đó lan truyền rất nhanh trong hậu cung, ngoại trừ Kỳ Quý phi đối với mấy chuyện này khá là đề bụng, những phi tần khác phần lớn là giữ thái độ xem cuộc vui. Dù sao cũng chỉ là một tài tử, cho dù thành thạo được sủng hạnh một hai lần thì có thể như thế nào. Ngược lại Kỳ Quý phi mới mất chờ mong Hoàng Thượng đến cung của mình, cuối cùng hi vọng này lại rơi vào khoảng không nhưng trong mắt người khác vẫn chỉ là một tài tử nho nhỏ. Dựa vào thông lệ của hậu cung, Đại Yến Đế nên đến Trung cung của Hoàng hậu, chỉ là hiện nay còn chưa lập Hoàng hậu, mọi người đều cho rằng việc này vốn đến lượt Kỳ Quý phi nàng ta, thế nhưng bỗng nhiên lại là kết quả như vậy. Cách làm này của Đại Yến Đế không khác gì tát cho Kỳ quý phi một cái bạt tai mạnh mẽ.

Sáng sớm hôm sau, có vẻ như tinh thần Đại Yến Đế vô cùng sáng khoái đi ra từ Hồng Lạc điện. Bởi vì thức dậy muộn, khoảng cách Hồng Lạc điện này cũng khá xa nên Lý Phúc Thăng cố ý mang theo triều phục. Đại Yến Đế rửa mặt, sau đó mặc áo bào, trực tiếp ngồi trên kiệu rồng đến đại điện.

Lần này sau khi Đại Yến Đế đi, không bao lâu ban thưởng cũng được đưa tới. Từng món một tinh xảo, đồ trang sức đeo tay tinh xảo và vài gấm đều là vật phẩm tốt thượng hạng. Không chỉ như vậy, Liễu Tài nhân bỗng chốc từ Tông lục phẩm Tài tử trở thành Tông tứ phẩm Tần, còn cho phong hào "Trần". Từ Tài tử đến Tần chỉ trong thời gian một đêm, làm sao mọi người lại không để ý ghen tị.

"Trần bảo, cũng có ý quý trọng yêu mến, xem ra Hoàng Thượng đối với người mới vừa phong tần này rất là hài lòng". Ngạn Phi đưa tay vuốt ve đùa nghịch hai bồng cúc hình tháp đặt trên bệ cửa, tự lẩm bầm, khóe miệng câu dẫn ra một vẻ đầy suy tư và giọng cười mỉa mai.

"Nương nương, xem ra Liễu Tài nhân này cũng không làm cho người thất vọng". Cung nữ Xuân Đào ở một bên nói tiếp, hỗ trợ đưa qua một cây kéo, Ngạn Phi liền dùng cây kéo kia cắt tia một chút bồng cúc trên bệ cửa một lát.

"Bồng cúc lại trở nên đẹp đẽ còn không phải là do kéo của bản cung hạ xuống cần tròn thì tròn, nên vương thì vương. Bản cung đứng lại không chạm bồng cúc cảnh nữa, bản cung bỏ qua nó có lẽ cũng chỉ vì nó là một chậu cúc bình thường mà thôi, hoa cúc trong hậu cung còn nhiều lắm". Ngạn Phi miễn cưỡng cắt tia bồng cúc hình tháp trước mắt, đôi mắt ánh lên một tia tinh quang. Thấy bồng cúc trước mắt tựa như được mình cắt tia không tẻ, mới hài lòng gật đầu.

"Nương nương nói rất đúng". Xuân Đào vội vàng đáp.

"Đúng rồi, bảo nha đầu Du nhi kia những ngày gần đây ít đến Phúc Thọ cung. Mặc dù hôm qua Thái hậu chưa nói rõ, nhưng trên mặt kia hiện lên vẻ bức mình rất rõ ràng. Tính tình Thái hậu này cũng thật là kì quái, Hoàng tôn nữ không làm nũng với bà, bà sẽ nói ầm ĩ, nói rằng hoàng tôn nữ này không hiếu

kính. Bấy giờ thường tới thỉnh an thì bà lại ghét bỏ Hoàng tôn nữ quá mức ồn ào. Thái hậu đúng là Thái hậu, nói cái gì thì chính là cái đó, nữ nhân trong hậu cung ai dám khiến bà không thoải mái". Nói đến đây, đôi mắt của Ngạn Phi lóng lánh, khoe miệng khẽ mỉm cười nói.

Đối với nữ nhân hậu cung mà nói, Liễu Tài nhân trong một đêm trở thành Trần Tần được xem là một chuyện lớn, mà đồng thời trên triều cũng xảy ra một việc đại sự. Có tin tức báo lại, Quốc quân Minh Vũ quốc vì bạo bệnh mà bỏ mình vào tối hôm qua, Thái tử đã ấn định ngày mai đăng cơ. Có điều Thái tử Minh Vũ quốc mới gần tới mười lăm tuổi, vẫn còn là tiểu tử miệng còn hôi sữa, thời gian đầu sau khi đăng cơ đúng là thời điểm cực diện chính trị không ổn định, lúc này không tấn công Minh Vũ quốc thì còn đợi đến khi nào.

"Hoàng Thượng, thần chủ trương tấn công Minh Vũ quốc, không có cơ hội nào tốt hơn hiện tại". Người lên tiếng chính là người mà Đại Yến Đế mới bổ nhiệm chức Tướng quân thống lĩnh quân tiên phong cánh phải cánh trái. Kể từ lúc Thường Thịnh Thiên tiếp nhận chức vụ này trong tay, người này cẩn trọng, cũng tạo ra chút thành tích.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, thần không đồng ý chuyện này". Ôn Tề tướng bước ra khỏi hàng, phản bác.

"Mặc dù Minh Vũ quốc không bị kịp Đại Yến quốc ta, nhưng tự dựng khơi mào chiến tranh hai nước, cũng không tiện nói rõ với bách tính nơi đó. Nước có thể chở thuyền thì cũng có thể lật thuyền, Hoàng Thượng nên lưu ý nhiều đến cảm nhận dân chúng mới phải. Mà chiến tranh lần trước Đại Yến quốc ta cũng tổn thất không ít tướng sĩ. Hơn nữa chính là lúc trước Minh Vũ quốc chủ động khơi mào chiến tranh, tiếng oán than của dân chúng dậy đất, tâm đều hướng đến Đại Yến quốc ta. Nếu lần này làm mất lòng dân, tổn hại ý nguyện của dân chúng, quả thực hiện tại không thể được... Thần khẩn cầu Hoàng Thượng nghĩ lại".

"Ôn Tề tướng, người làm chuyện đại sự không câu nệ tiểu tiết. Nếu Đại Yến quốc ta có thể thôn tóm Minh Vũ quốc, ngoại trừ những nước nhỏ tầm thường xung quanh, coi như là thống nhất thiên hạ, về sau dân chúng mới có thể trải qua những ngày tốt lành thật sự. Nếu Minh Vũ quốc kia đầy đủ lòng cánh, giống như ba năm trước đây vô cớ tấn công Đại Yến quốc ta, vậy chúng ta chính là bỏ lỡ tiên cơ..."

Trong khoảng thời gian ngắn, trên triều đình vẫn vô đại thần chia làm ba lần sóng. Một lớp đồng ý chính sách vỗ về của Ôn Tề tướng, một lớp đồng ý sách lược tấn công của Tướng quân thống lĩnh quân tiên phong cánh phải cánh trái, những người còn lại là ngậm miệng không nói, giữ vững trung lập.

Khoe miệng Đại Yến đế khẽ nhếch lên, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nhìn thoáng qua Cổ Mặc Ngân vẫn trầm mặc không nói: "Có phải Cổ ái khanh cũng không biết nói gì hơn, hay là tri hoãn không muốn nói?"

Lúc này Cổ Mặc Ngân mới bước ra khỏi hàng, nói với Đại Yến Đế: "Theo thần thấy, lời của Ôn Tề tướng và Lý Tiên Phong đều có lý. Thần cho rằng không bằng trước hết xem biểu hiện của tân đế Minh Vũ quốc một chút. Nếu hắn ta chủ trương dĩ hòa vi quý [2], như vậy sau khi đăng cơ mấy ngày nhất định sẽ có động thái. Nếu không phải, đến lúc đó Hoàng Thượng ra quyết định cũng không muộn".

[2] Dĩ hòa vi quý: giữ được hòa khí thì hai bên mới còn mến nhau.

"Quả nhiên là Cổ ái khanh hiểu ý trầm nhất". Đại Yến Đế khen một câu, lời này ý tứ đã rõ ràng, trong điện hơi yên tĩnh trở lại. Ném xuống những lời này, Đại Yến Đế thần nhiên đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Chuyện hôm nay thương nghị đến đây, bãi triều".

"Bãi triều --". Sau khi giọng nói the thé của Lý Phúc Thăng vang lên thì hắn cũng xoay người đi theo Đại Yến đế đi xa.

"Cổ đại nhân không hổ là Cổ đại nhân, ngay cả tâm tư gì của Hoàng Thượng cũng có thể đoán được rõ ràng tường tận". Ôn Tề tướng cười nói với Cổ Mặc Ngân, chỉ là nụ cười kia lại tràn đầy hư tình giả ý.

Cổ Mặc Ngân khẽ mỉm cười đáp lễ lại, hai người đường ai nấy đi rồi khỏi. Hôm nay hắn là Thái phó cao quý, là ân sư của Nhị hoàng tử, mọi người không khỏi kính hắn ba phần. Lão thất phu [3] Ôn Dương Vinh này lại là con hồ ly, thời khắc nào trong lòng luôn tìm kiếm sai lầm của hắn, tiện thể kéo hắn xuống từ địa vị trên cao.

[3] Lão thất phu: người không có học

Sau khi lâm triều lui ra, Cổ Mặc Ngân trực tiếp đến Thượng thư phòng, đợi đầu bếp chuyên làm đồ ăn sáng, thì Nhị hoàng tử Tề Minh Hiên cũng vừa đến đây. Cổ Mặc Ngân vạch ra mấy chỗ trong sách, để xuống dưới cho Tề Minh Hiên học thuộc, mình mới không nhanh không chậm dùng xong đồ ăn sáng, lấy một chén nước trà súc miệng. Ánh mắt đột nhiên dừng ở trên tách trà kia kia chốc lát, con ngươi thâm thúy, cũng không biết nghĩ tới chuyện gì. Trong lúc vô tình liếc mắt xuống ghi chép của Tề Minh Hiên, thấy Nhị hoàng tử có chút không yên lòng, về mặt Cổ Mặc Ngân không khỏi trầm xuống.

"Sao gần đây luôn một bộ dạng bất bình, nếu liên tục như vậy sao có thể làm xong công khóa?". Cổ Mặc Ngân lạnh lùng nói.

Bàn tay nhỏ bé của Tề Minh Hiên cầm quyển sách trên tay, miệng nhỏ chu lên, trong mắt mờ mịt sương mù, lúng túng hỏi: "Thái phó, mấy ngày nay mẫu phi liên tục ho khan không ngừng, có phải người giống như Hoa di vậy, nói đi là đi hay không?".

Nghe lời này, về mặt Cổ Mặc Ngân mới thoáng nhu hòa một chút, nghe Nhị hoàng tử nói Hoa di, không khỏi nghi ngờ nhướn mày: "Hoa di là ai?".

Tề Minh Hiên kinh sợ瑟瑟, thấp giọng nói: "Chính là mẫu hậu trước đây".

Nữ nhi của Hoa lão tướng quân Hoa Lê Nguyệt? Nghĩ đến đây, Cổ Mặc Ngân nháy mắt sững sờ, trong mắt đen tối không rõ.

"Thái phó, mẫu phi người có rời bỏ Minh Hiên không?". Tề Minh Hiên khẽ kéo kéo tay áo của hắn, ngửa đầu nhìn hắn.

Cổ Mặc Ngân không khỏi than nhẹ một tiếng, duỗi tay sờ đầu Tề Minh Hiên: "Nhị hoàng tử, sinh lão bệnh tử là chuyện thường của đời người, cho dù mẫu phi người không còn ở đây, vẫn còn người khác thương người, nói thí dụ như phụ hoàng của người, còn có...Hinh Phi thường xuyên tới thăm người".

Nghe được hai chữ Hinh Phi, Tề Minh Hiên lại càng mím mím môi, vẻ mặt ám ức: "Hinh Phi có hài nhi của mình, về sau sẽ không thương ta".

Cổ Mặc Ngân không khỏi sững sờ, hai mắt trầm xuống: "Là ai nói với người?".

"Là cung nữ Thanh Dung mới tới, sau khi Linh Ngọc đi, Thanh Dung liền tới". Tề Minh Hiên nói chi tiết.

"Mọi việc không thể tùy tiện tin người ngoài, Nhị hoàng tử, người nhớ kỹ, người bên cạnh nhìn như có vẻ là đối tốt với người, không hẳn trong lòng hi vọng người được tốt đẹp, cũng là một trong những nội dung Thái phó dạy người hôm nay".

"Minh Hiên nhớ kỹ".

Trường Nhạc cung.

Diệp Linh Surong đang nhàm chán đọc sách giết thời gian, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

"Nương nương, tiểu thái giám hầu hạ Tích Ngọc cung Tiểu Lâm Từ vợ vả tới, nói là phụng chỉ Cúc Phi, thỉnh chủ tử người đến một chuyến, nhìn bộ dáng kia, giống như là có chuyện gì gấp". An Đức Từ tiến vào trong điện, bẩm báo với Diệp Linh Surong. Có lẽ là do Tiểu Lâm Từ kia báo chuyện khẩn cấp, ngự điệu An Đức Từ báo lại cũng không khỏi gấp rút vài phần.

"Vừa hay bản cung đã lâu không có đến Tích Ngọc cung thăm Cúc Phi". Diệp Linh Surong nói, khẽ thở dài một hơi. Một tiếng thở dài này làm cho nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, sau đó hầu như lập tức im bật. Đột nhiên hai mắt mở to, vội ngồi dậy từ trên nhuyễn塌, Vân Kiều chờ một bên lập tức tiến lên vịn tay: "Nương nương, người nên chậm rãi một chút".

"An Đức Từ, nhanh đi phân phó chuẩn bị kiệu. Vân Kiều, lập tức theo bản cung đến Tích Ngọc cung một chuyến!" Âm thanh Diệp Linh Surong gấp rút, trong mắt xuất hiện khuôn hoảng chưa bao giờ có.

Vân Kiều không rõ chuyện gì, thấy dáng vẻ Hinh Phi khẩn trương như vậy, đột nhiên trong đầu thoáng nảy ra một suy đoán, lập tức cũng giật mình kinh hãi.

Kiệu rất nhanh được chuẩn bị tốt, Diệp Linh Surong vội vàng ngồi lên: "Mau một chút!" Tiểu Lâm Từ của Tích Ngọc cung chạy chậm theo đằng sau kiệu. Bởi vì vốn cũng không xa lắm, lại ngồi kiệu nên đến Tích Ngọc cung rất nhanh.

Diệp Linh Surong vừa đi vào trong vừa nôi giận nói với vài hạ nhân chờ bên cạnh: "Vì sao không gọi thái y đến?"

"Bẩm Hinh Phi nương nương, là chủ tử không cho gọi". Một tiểu cung nữ thấp giọng trả lời.

Diệp Linh Surong quét mắt qua một cái, cũng không nói thêm gì nữa, được Vân Kiều đỡ bước nhanh như băng vào nội điện.

Ánh sáng trong điện tựa hồ có chút âm u, Cúc Phi nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, tiểu tụy đến cực điểm, chợt nhìn lại so với trước kia đã già đi rất nhiều.

"Các người đều lui xuống đi, bản cung có việc nói riêng với Hinh Phi". Cúc Phi gắng gượng muốn ngồi dậy, Diệp Linh Surong vội vàng đi tới đỡ nàng ấy.

Cung nữ thái giám trong điện tính cả Vân Kiều đều đồng loạt lui ra ngoài, chỉ còn hai người.

"Vì sao không gọi thái y đến xem một chút?". Diệp Linh Surong ngồi ở bên giường, thấp giọng hỏi, giọng nói mang theo một tia trách cứ, cầm bàn tay có vẻ lạnh buốt của nàng ấy vào trong tay mình, ngay cả lòng cũng đều tựa hồ lạnh theo.

Cúc Phi không trả lời, ánh mắt khẽ dời xuống, rơi vào bụng bầu đã có chút ít lộ ra của nàng, khóe miệng giương nhẹ: "Ba tháng rồi nhỉ..."

Đầu tiên Diệp Linh Surong là sững sờ, lập tức khóe miệng cứng ngắc kéo ra một đường cong: "Đúng vậy... mỗi ngày đều dần lớn lên".

"Hinh Phi..." Đôi mắt Cúc Phi nửa khép, vẻ mặt mệt mỏi.

"Ta ở đây, người nói đi". Diệp Linh Surong nắm tay của nàng ấy thật chặt, vội vàng đáp, thanh âm trầm thấp, mềm mại ôn hòa.

"Nếu như... sau này hoàng nhi người được làm Thái tử, xin nhất định phải đối xử thật tốt, thật tử tế với Minh Hiên, được không?"

"Cúc Phi, người suy nghĩ nhiều rồi, Minh Hiên thông minh được người ta yêu thích như vậy, lại là trưởng hoàng tử, về sau..." Diệp Linh Surong còn chưa nói xong, liền thấy Cúc Phi lắc đầu, vội vả che miệng lại ho hai tiếng, tầm tã kia được nàng ấy giấu kỹ trong lòng bàn tay, không để cho người khác nhìn kỹ, Diệp Linh Surong vẫn là thấy được một góc đỏ hồng.

"Hinh Phi, bản cung chỉ muốn Minh Hiên cả đời bình an, xin người nhất định đồng ý với bản cung!". Tay của nàng ấy đột nhiên cầm ngược lại tay của Hinh Phi, giống như là dùng hết khí lực toàn thân mà nói lời này, sau một khắc thì cũng mất hết sức lực.

Diệp Linh Suong vội vàng vỗ phía sau lưng nàng ấy cho nàng ấy thuận khí, gật đầu liên tục, vội đáp: "Ta đồng ý với người, chính là đồng ý ngươi... Đúng rồi, người cũng nhất định phải nhìn Minh Hiền lớn lên ngày từng ngày, hạnh phúc ngày qua ngày. Người có nghe hay không, hả?".

Cúc Phi nghe xong lời này, bất đắc dĩ lại cười chua xót: "Chỉ sợ không còn kịp rồi, thân thể bản cung, bản cung tự biết...". Dứt lời, dần dần ngược đôi mắt lên, vô thần nhìn chằm chằm phương xa, cúi đầu tự lẩm bẩm: "Hiện tại ta mới phát hiện, giống như theo lời Nguyệt Nhi, trong hậu cung này căn bản không thể lưu luyến quá mức, ngoại trừ Minh Hiền, ta thực sự có thể không lo lắng mà đi... Đúng là vào lúc này, ta còn hi vọng hẳn có thể tới nhìn ta một lần cuối cùng, dù là chỉ là một ánh mắt... Ta quả nhiên là hết thuốc chữa...". Nói đến đây, nàng vẫn ngây ngốc nở nụ cười.

Diệp Linh Suong nghe lời này, lập tức đứng dậy hét lớn một tiếng ra ngoài điện: "Lập tức gọi Hoàng Thượng đến, mau lên!"

"Đồ ngốc, muốn gặp thì tại sao lại không cho người đi gọi đến!". Diệp Linh Suong nhẹ nhàng khiển trách Cúc Phi một tiếng.

Cánh môi Cúc phi trắng bệch tựa hồ hòa làm một thể với sắc mặt, khẽ mấp máy vài cái, mang vài phần cười khổ: "Cho dù gọi hẳn tới thì có ý nghĩa gì đâu? Trong nháy mắt đã qua hơn sáu năm... Thời gian trôi qua rất vui vẻ... Hẳn cũng không có thay đổi một tí nào, còn ta lại tiêu tụy thêm một chút, dần dần già đi...". Vừa nói, mí mắt kia dường như cũng càng thêm nặng nề, nhắm lại một chút, cho đến hip lại thành một đường, xa vời mà nhìn khuôn mặt Hình Phi. Hình ảnh khuôn mặt từ từ mờ hồ, cuối cùng trong trí nhớ lại dần dần biến thành gương mặt quen thuộc kia.

"Nguyệt Nhi..." Nàng ấy chậm rãi đưa tay tìm kiếm, còn chưa chạm đến gương mặt đó, cánh tay liền vô lực rũ xuống, một đôi mắt âm đạm không ánh sáng cũng dần dần khép lại. Hối hận sao? Có lẽ thế...

Phát hiện nhiệt độ trong tay lạnh đi một chút, đột nhiên hai mắt Diệp Linh Suong mở to, môi đỏ bỗng chốc trắng đi vài phần, run rẩy ngập ngừng, thờ dốc hai cái, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt, liên tục theo gương mặt tuôn rơi xuống đất.

Hoa Lê Nguyệt từng nói cho Cúc Phi: không cần phải yêu Đế vương, bởi vì quan trọng nhất trong lòng đế vương mãi mãi chỉ là dân chúng giang sơn, nữ nhân có cũng được mà không có cũng không sao, vinh viễn chỉ là thứ làm nền. Cúc nhi, không được yêu hẳn, nếu không ngươi sẽ hối hận...

"Cúc nhi..." Diệp Linh Suong thì thào một tiếng, đưa tay xoa lên khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của nàng ấy, không ngừng run rẩy.

"Hoàng Thượng giá lâm--". Lý Phúc Thăng hô vang một tiếng, cửa đại điện vang lên tiếng bước chân mà Diệp Linh Suong sớm đã quen thuộc nằm lòng.

"Xảy ra chuyện gì?". Đại Yến Đế trầm giọng nói, bước nhanh đi tới, Diệp Linh Suong vội lui ra một bên, cảm xúc trên mặt cũng nén lại vài phần.

"Hoàng Thượng, Cúc Phi tỷ tỷ đã đi..." Diệp Linh Suong thấp giọng nói, âm thanh khẽ run. Nữ nhân ngốc này là đi thật rồi...

Hiển nhiên là Đại Yến Đế giật mình ngay tại chỗ, cúi đầu đánh giá nữ tử trên giường giống như chỉ là bình yên chìm vào giấc ngủ, đưa tay dò xét hơi thở của nàng ấy một chút, lập tức tay khựng lại ở nơi đó...

Hắn trầm mặc hồi lâu, trong điện tựa hồ chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của hai người.

"Suong nhi, nàng lui xuống trước đi, trẫm muốn yên tĩnh một mình một chút..." Qua thật lâu, hắn mới thản nhiên nói, âm thanh trầm thấp.

Diệp Linh Suong khom người, lui ra, trước khi đi quay đầu lại nhìn hai người một cái. Bởi vì đứng bên cạnh, nên vừa khéo nhìn trọn từng biểu hiện trên mặt của hắn. Hắn nắm tay Cúc Phi, cúi đầu nhìn nàng ấy, ánh mắt rất chuyên chú, không biết là nhớ ra cái gì đó, ánh mắt tối xuống một chút...

Đột nhiên Diệp Linh Suong rất muốn cười, yêu nam nhân này sáu năm, kết quả chỉ đổi đến sau khi chết nhìn chăm chú một cái... Bên ngoài Tích Ngọc cung, cúc vàng nở rất tươi đẹp, đông đưa nhẹ nhàng trong gió thu, mà bầu trời đã mờ mịt một mảnh... Có lẽ là trời sắp mưa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hôn đến ứa máu

Edit: Phương Tiếp dư

Beta: An Thực phi

Ngay ngày thứ hai sau sinh thần của Đại Yến Đế, Tích Ngọc cung Cúc phi hoẵng[1]. Đại yến đế liền sai người cẩn thận hậu táng Cúc phi, tâm tình tốt đẹp lúc trước chỉ trong nháy mắt đã hao đi phân nửa.

[1] Ý chỉ đã mất, sử dụng với ý kính trọng.

Sau khi thỉnh an thái hậu ở Phúc Thọ cung, chúng phi tần không ai dám nhiều lời linh tinh, chỉ biết cúi thấp đầu ra khỏi cửa cung. Trùng hợp thay hôm nay cũng là ngày Liễu tài nhân thăng lên làm Trần tần, tự nhiên cũng là một trong đoàn những phi tần vừa thỉnh an.

"Liều muối muối quả thật mỹ miều như hoa, khó trách Hoàng Thượng lại yêu thương muối muối như thế, từ phần vị tài tử đã nhảy vọt lên phần vị tần rồi." Quan sung viện cười duyên đi đến bên cạnh Trần tần, cùng bước song song.

Trần tần sắc mặt khẽ biến đổi, cười trả lời: "Đa tạ Quan tỳ tỳ yêu mến, nhưng Cúc phi chỉ vừa mới đi, tỳ tỳ dù sao cũng nên nói ít một chút thôi, miễn cho người khác nhìn thấy tỳ tỳ cười tươi như vậy, thực không ổn đi."

Nụ cười trên mặt Quan sung viện liền cứng đờ, liếc nhìn xung quanh rồi mới ấp úng nói tiếp: "Vị Cúc phi này lúc nào không chết, lại chết đúng mấy ngày Hoàng Thượng đang cao hứng, đây không phải là có tư tâm muốn làm Hoàng Thượng và thái hậu cảm thấy ngọt ngào khó chịu sao? Muối muối người thật ra không thấy, sắc mặt thái hậu vừa rồi xem chừng là khó coi đi."

"Cũng không trách được thái hậu, chỉ trong nửa năm đã xảy ra không ít chuyện, cho dù Thái hậu đã tận tình xử lý cũng khó tránh khỏi việc bắt đầu lo lắng." Trần tần liền hạ thấp thanh âm.

Nghe lời này của Trần tần, Quan sung viện nhìn như vô cùng quan tâm, liền ghé sát mặt vào, giọng nói trong nháy mắt đã bớt phóng túng, đề thấp hơn rất nhiều, nói: "Nghe nói những người sau khi chết nếu oán niệm quá lớn, hồn phách của người đó sẽ phiêu đảng qua lại nhiều nơi. Bởi vì oán khí tiêu tán không được, nếu gặp một vài hồn phách khác sẽ kéo theo chôn cùng... Xem chừng hơn nửa năm nay đã liên tiếp xảy ra bao nhiêu việc, không phải là hồn của những nữ nhân chết oan nơi hậu cung chứ." Nói đến đây, Quan sung viện tựa hồ như nghĩ đến điều gì, thân thể đã bắt đầu run rẩy.

Trần tần nhú nhú mày, "Quan sung viện lời nói nên cẩn thận, những chuyện quỷ ma như vậy sao có thể tin, coi chừng bị những kẻ hữu tâm nghe thấy, miễn cho sau này lại rơi vào bẫy."

Nói đến đây, hai người liền tự mình khấn trương trở về điện, giống như Quan sung viện từ Tiệp dư bị giáng xuống vị trí hiện tại, mất đi tư cách ngồi xa niện[2], còn Trần tần lại thừa lúc hai cung nô nãi xa niện của Diệp Linh Sương lên mà vội vàng vàng vàng rời đi, cảnh tượng này thật làm cho người khác sinh ra cảm giác phong thủy luân luân chuyển a.

[2] Là phương tiện dùng để di chuyển trong cung. Gồm 2, 4 hay nhiều người hơn nữa khuôn, gần giống chiếc kiệu ngày xưa ở Việt Nam.

Diệp Linh Sương nhìn chằm chằm bóng lưng của hai người, vẻ mặt không chút thay đổi, hồi lâu sau khoẻ môi mới nhàn nhạt nhếch lên, vẫn ngồi trong xe của mình, trong mắt chỉ còn lại vẻ trong trẻo lạnh lùng. Cúc phi đích xác đã hoẵng ngay tại ngày thứ hai sau sinh thần của Đại Yến Đế, chỉ là bằng với sự hiểu biết của nàng đối với Cúc phi, nàng ấy thân thể khó chịu, đã sớm là đèn cạn dầu, chỉ là không muốn quấy rầy nhã hứng của Đại Yến Đế, nàng ấy mới có thể liên tục chống chọi cái thân thể tàn tạ của mình đến được ngày hôm nay, ngay cả chết cũng muốn chết sau ngày sinh thần của hắn. Nữ nhân như vậy thật sự quá ngốc, còn có ai so với nàng ngốc hơn nữa chứ?

Trở về Trường Nhạc cung, Diệp Linh Sương cảm thấy dạo gần đây nàng thấp phần thích ngủ, lại nhớ tới mấy ngày trước Đại yến đế đã đích thân đến đây nói với bản thân, liền dứt khoát cởi áo ngoài, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lúc Đại yến đế đến chính là thấy Hinh phi đang an nhiên ngủ, cẩn thận vén trường bào, lẳng lặng ngồi bên mép giường mà đánh giá nàng.

Cảm giác được bên môi có hơi thở nóng rực, lại ướt ướt mềm mềm, Diệp Linh Sương liền mở bừng mắt, thấy ngay trước mắt chính là khuôn mặt phóng đại vạm vỡ.

Thời điểm đôi mắt đen nhánh mở ra, tất cả trong đó đều là tia cảnh giác cùng đề phòng. Đại yến đế kinh ngạc nhìn nàng, vừa rồi ánh mắt Hinh phi tựa như con báo đang săn mồi, vô cùng sắc bén, lại trong nháy mắt đã biến mất, thật giống như chỉ là ảo giác của riêng hắn vậy. Đại Yến đế vươn tay vuốt những lọn tóc mềm của nàng, ôn nhu nói: "Đừng lo lắng, là trẫm..."

"Hoàng Thượng, sao người lại tới đây?" Diệp Linh Sương vội vàng ngồi dậy, cười cười với hắn. So sánh trước sau, giữa đầu lông mày của Đại yến đế mơ hồ có tia mệt mỏi, dường như chưa nghỉ ngơi tốt.

Hắn than nhẹ một tiếng, đột nhiên ôm Hinh phi trong ngực, tựa như một hài tử đang bị thương, đầu tựa lên cổ nàng, hơi thở nóng rực phun lên cổ nàng, ướt ướt một mảng.

"Sương nhi, trẫm đột nhiên cảm thấy thật cô độc... Cả hoàng cung dường như chỉ có một mình trẫm, tất cả hi vọng ái ố của những người xung quanh chỉ phảng phất như vẻ mặt của những con hát phút chốc đã thay đổi, làm cho trẫm không phân rõ được vẻ mặt thật giả. Trước kia còn có Cúc phi tạo cho trẫm được cảm giác chân thật, chỉ là trẫm không cho được thứ nàng cần, bây giờ Cúc phi đi rồi, cũng không trở về được nữa..." "Hắn từng chữ từng chữ vô lực thì thầm, ôm cánh tay của nàng thật chặt. "Tất cả những thị phi này đều do một mình trẫm phán quyết, tất cả trọng trách đều một mình trẫm gánh vác, không người nào để ý đến nỗi chua xót của trẫm... Trẫm làm sao không muốn sống cuộc sống như người bình thường đây..."

Diệp Linh Sương tựa như có chút sợ sệt, vươn tay vỗ về hắn, nhỏ nhẹ an ủi: "Hoàng thượng, nếu người cảm thấy mệt mỏi, có thể nghỉ một chút, sẽ không ai ép buộc người. Hơn nữa còn có thần thiếp cùng người san sẻ, thần thiếp sẽ mãi cùng người mà..."

Đại Yến Đế chậm rãi từ cổ nàng ngẩng đầu lên, nghiêm túc đánh giá vẻ mặt của nàng, rồi đưa tay ôm lấy mặt nàng, cúi đầu in lên trán nàng một nụ hôn, sát bên tai nàng nói thì thầm: "Cảm ơn nàng, Sương nhi..."

Diệp Linh Sương cười khẽ một tiếng, "Thần thiếp là nữ nhân của Hoàng thượng, cần gì phải cảm ơn như vậy làm gì. Hoàng thượng, thứ cho thần thiếp cả gan hỏi, từ lúc người đăng cơ đến nay, liệu có việc gì làm cho Hoàng thượng khó xử, hoặc là nói, Hoàng Thượng đã từng hối hận khi làm chuyện gì chưa?" Con mắt đen nhánh dõi theo hắn, tựa như không để ý lắm, lại như mang theo vài phần nghiêm túc chưa từng có.

Đại Yến Đế sâu kín nhìn nàng, vuốt ve hai má nàng mà cười, "Vì sao muốn hỏi trăm điều này?"

"Thần thiếp chỉ là tùy tiện hỏi một chút, Hoàng thượng không muốn trả lời cũng không sao."

Đại Yến Đế chán chừ một chút, đôi mắt lóe lên, "Không có chuyện hối hận nào. Chỉ là mỗi một việc trăm làm cũng chỉ vì Đại yến quốc, trăm không thẹn với lương tâm"

Diệp Linh Sương hai mắt rù xuồng, nhưng chỉ trong chốc lát đã lại nâng lên, hướng hần cười nói: "Đã như vậy Hoàng Thượng còn lo lắng điều gì, chỉ cần không thẹn với lương tâm, Hoàng Thượng liền làm theo chỉ dẫn của chính bản thân người. Trên đời này chuyện phiền lòng vốn không nhiều, chẳng qua chỉ là những điều lo sợ vu vơ mà thôi."

Đại Yến Đế đột nhiên nở nụ cười, "Nghe Sương nhi nói một câu, còn hơn đọc sách mười năm a."

"Đừng dừng, thần thiếp không dám. Hoàng thượng chớ giẫm cột thần thiếp." Diệp Linh Sương vội vàng cười lắc đầu.

Ung dung thờ ra một hơi, ánh mắt Đại Yến đế đột nhiên khóa lại trên bờ môi của nàng, khóe miệng giương lên, "Sương nhi nàng cần gì phải vội vàng sinh hạ hoàng nhi của chúng ta, bây giờ tiểu tử này ở trong bụng nàng, trăm muốn chạm vào nàng cũng không được."

Nam nhân hay trêu hoa ghẹo nguyệt này bỗng nhiên kè sát người vào, mặt Diệp Linh Sương chẳng mấy chốc đã đỏ ửng thẹn thùng nói, "Hoàng Thượng nói cái gì vậy, còn đang ban ngày mà... Thần thiếp xấu hổ a~."

"Ha ha ha... Nàng đừng thẹn thùng như thế, trong nội điện chỉ có trăm và Sương nhi, dành chút thời gian tâm tình cũng chẳng ai nghe."

"Hoàng Thượng người... ừm..." Chưa nói hết câu, gương mặt tuấn tú của Đại Yến Đế nháy mắt đã phóng đại, cúi đầu ngậm lấy đôi môi hồng hồng của nàng mà dẫn vật, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua hàm răng đều tăm tắp của nàng, lại tham lam thăm dò thêm vào bên trong, hung hăng quán lấy chiếc lưỡi dính hương mềm mại đến tê dại, cho đến khi cánh môi sưng đỏ mới buông.

"Nếu không phải nàng đang mang thai, trăm chắc chắn đã cùng nàng làm ít chuyện, quản gì ban ngày hay ban đêm." Đại Yến Đế hôn từ mặt lướt đến cánh tai xinh xinh, ôn nhu nói, lại mang theo vài phần trêu chọc.

"Hoàng Thượng cứ trêu thiếp." Diệp Linh Sương đưa tay dấm nhẹ vào ngực hần, cười dỗi.

Đại Yến Đế liền túm lấy nắm tay đang hướng đến ngực hần lần nữa, nắm trọn trong lòng tay, cười cưng chiều: "Sương nhi yên tâm, những lời này trăm chỉ nói với mình nàng."

Diệp Linh Sương nghe thế chỉ biết cúi đầu để mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dường như có nét ngượng ngùng của thiếu nữ.

"Sương nhi, kỳ thật trăm còn có chuyện hỏi nàng." Đại Yến Đế cất giọng nghiêm túc.

"Ừm? Hoàng Thượng cứ hỏi đi."

"Cúc phi vì sao trước khi đi chỉ gọi mình nàng đến cung, ngay cả trăm cũng chưa từng gọi?" Lúc nói những lời này, Đại Yến đế tựa hồ mang theo vài phần mất mát, dường như hiểu ra điều gì nhưng lại không muốn thừa nhận.

Diệp Linh Sương chớp mắt, trả lời: "Thì ra Hoàng Thượng cũng biết chuyện Cúc phi thường phái người gọi thiếp đến, bất quá chỉ là tâm sự chút chuyện của nữ nhân thôi, Hoàng thượng người không muốn biết đâu. Về phần Cúc phi trước khi đi không muốn gặp Hoàng thượng, lời này là sai rồi. Nếu không nghĩ đến Hoàng thượng, nàng sao lại phải đau khổ chống đỡ thân thể lụi tàn của mình đến khi qua sinh thân của Hoàng thượng chứ? Hoàng thượng, nếu Cúc phi ra đi đúng ngày sinh thân của người, chỉ sợ cả đời này người sẽ vô pháp quên đi nàng... Nhưng nàng không làm thế... Là do nàng quá yêu người..."

Đại Yến Đế khẽ nhíu mi, "Trăm biết rõ, Cúc phi nàng... vẫn luôn là nữ nhân ngốc nghếch như thế. Như vậy, còn nàng? Sương nhi, nàng thì sao?" Chợt xoay chuyển, hỏi Diệp Linh Sương.

Diệp Linh Sương ngẩn người, "Hoàng Thượng hỏi thiếp cái gì vậy?"

"Thôi, trăm chưa hỏi gì cả..." Đại Yến Đế khẽ thờ dài nói.

Diệp Linh Sương nhếch môi cười, "Hoàng thượng cứ yên tâm, thiếp sẽ không ngu ngốc như Cúc phi. Cho dù có một ngày Hoàng Thượng chán ghét thiếp đi chăng nữa, thiếp chắc chắn vẫn sẽ sống thật tốt, so với ai khác đều tốt hơn cả. Trong hậu cung hiểm trá này, trừ bản thân mình ra, sẽ không ai đáng được quan tâm hơn nữa..."

Nghe những lời này, hai mắt Đại Yến đế hơi trầm xuống, ôm sát thân hình nàng, thấp giọng khiển trách, "Không được nói những lời mê sảng như thế, trăm vĩnh viễn sẽ không chán ghét nàng."

Diệp Linh Sương cười khúc khích, "Hoàng Thượng, vừa rồi thiếp chỉ nói giỡn thôi. Nếu thật sự có một ngày người chán ghét thiếp, thiếp nhất định sẽ hận người, càng yêu sẽ càng hận..." Hai chữ "Hận người" dường như còn chú ý nhấn mạnh, làm cho người nghe tựa hồ thật sự cảm nhận được cái hận của nàng. Rõ ràng cười đến thập phần sáng lạn, lại tạo cảm giác chẳng có lấy một tia âm ập.

Đại Yến Đế cúi đầu hung hăng hôn nàng, hôn đến mức nàng không thể nói được điều gì nữa. Diệp Linh Suong liền duỗi hai tay vòng qua cổ hắn, như cần như xé trên môi hắn, dần dần, mùi máu tươi cứ thế tan mát ra, càng lúc càng nồng thêm. Đại Yến Đế hô hấp chẳng mấy chốc đã đục ngầu, nhanh chóng đứng dậy. Cho dù là hôn đến ứa máu như thế, hắn vậy mà cũng từ từ có phản ứng trước nàng.

Nhẹ nhàng buông Diệp Linh Suong ra, cẩn thận dùng ngón tay cái lau đi tia máu đỏ thẫm trên môi nàng, ánh mắt sâu thẳm.

Diệp Linh Suong khéo nghiêng đầu tránh đi tay của hắn, tự mình dùng lưỡi tinh tế liếm sạch đi vết máu ban nãy.

Về mặt Đại Yến đế có chút ngây dại, chậm rãi vuốt ve những nơi Diệp Linh Suong cắn trên cánh môi.

"Hoàng thượng người đi mau đi, thiếp biết người có trăm công nghìn việc mà." Diệp Linh Suong cười cười, ánh mắt thâm trầm trong chốc lát đã tan đi, tất cả chỉ còn lại bộ dáng nhu thuận, khéo léo hiểu lòng người.

Thanh âm Đại Yến đế nhàn nhạt, từng bước từng bước rời khỏi nội điện, về mặt lại vương tia hoảng hốt.

"Hoàng thượng, người cẩn thận một chút!" Ngoài điện bỗng vang lên tiếng kinh hô của Lý Phúc Thăng.

"Nương nương, người cùng Hoàng thượng nói chuyện gì vậy. Vừa rồi nô tỳ còn thấy bộ dạng hôn bay phách lạc của Hoàng thượng, lúc ra ngưỡng cửa kém chút nữa đã trượt chân rồi." Chờ Hoàng Thượng ra khỏi cửa điện, Vân Kiều lập tức đi đến, còn Thuý Hoan lại tủm tủm cười hỏi.

Còn có thể là cái gì nữa, bất quá chỉ là một cái hôn hút hôn mà thôi. Diệp Linh Suong trong lòng cười lạnh thâm thúy, lại nhàn nhạt nói với hai nha hoàn của mình, "Không có gì, chỉ là Cúc phi vừa đi, tâm tình Hoàng thượng không được tốt, nên mới không yên lòng mà thôi. Hôm nay cũng chưa có cảm giác buồn ngủ, Vân Kiều, người đi pha cho bản cung một tách trà đi. Còn Bội Hoàn, người đến phòng bếp làm cho bản cung một ít điểm tâm, bản cung có chút đói rồi."

Nghe vậy, Thuý Hoàn mới ngỡ ra đã hiểu sai ý nương nương, liền nhanh chóng thu liễm ý cười, lẳng lặng đứng một bên.

Khó có khi chủ tử nhà nàng thêm ăn, Bội Hoàn liền vui vẻ, lập tức chạy đến phòng bếp nhỏ nhỏ phía sau, Vân Kiều cũng nhanh chân đi pha trà. Thấy chỉ bản thân mình nhàn rồi, Thuý Hoàn cơ trí nói: "Nương nương, vậy nô tỳ đi thu thập lại giường chiếu đây."

Đại Yến Đế hoảng hốt trở về Thương Loan Điện, Lý Phúc Thăng thấy vậy chỉ biết một đường theo sát, từng hồi trống lòng lại đập thành thịch. Hoàng Thượng như này là thế nào vậy, tuy Cúc phi đã chết, Hoàng Thượng ít nhiều sẽ có chút khổ sở, nhưng cũng chưa đến mức dọc đường đi cứ như người mất hồn như vậy chứ. Hình phi rốt cuộc đã nói gì với Hoàng thượng rồi?

"Lý Phúc Thăng, người đi Thái Y Viện một chuyến, gọi Tiết Thái y đến đây, nhớ kỹ, chuyện này phải tiến hành âm thầm, nếu người khác có hỏi, cứ nói trăm có việc cần phiên đến hắn." Đại Yến Đế nửa nằm trên ghế, thân thể cường tráng liền nghiêng về phía trước, phân phó với Lý Phúc Thăng.

"Hoàng thượng, thân thể của người đúng thật có việc gì sao?" Lý Phúc Thăng vội hỏi.

Đại Yến Đế suy nghĩ một chút, rồi nhàn nhạt ừ một tiếng, không khỏi duỗi tay chạm vào vị trí nơi trái tim đang đập mạnh mẽ.

Lý Phúc Thăng kinh hãi, "Nô tài đi ngay!" Dứt lời liền vội vàng chạy ra khỏi Thương Loan Điện.

Khi Tiết Thái y thấy thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thượng tự mình đến thỉnh, biết rõ tình huống đặc biệt, vội vàng mang theo hòm thuốc rồi cứ thế mà bước đi. Chỉ nháy mắt đã đến Thương Loan Điện, lại thấy Lý Phúc Thăng mang mình đi đường vòng, Tiết thái y trong lòng có chút hoảng hốt, nếu không phải Hoàng thượng bị bệnh nặng, làm sao lại không muốn cho người khác phát hiện đây? Nghĩ vậy, Tiết thái y chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đến nơi, Đại Yến Đế cho Lý Phúc Thăng lui xuống, trong điện chỉ còn lại hắn và Tiết thái y, Đại Yến Đế vẻ mặt nghiêm nghị, "Tiết thái y, người lại đây bắt mạch cho trẫm, có phải hay không trẫm mắc tâm tật[3]"

(3) Bây giờ gọi là bệnh tim

Tiết Thái y hai mắt mở to, "Thần tuân chỉ!" Không dám lười biếng chút nào, Tiết Thái y lập tức tiến lên bắt mạch. Bắt mạch hồi lâu, xác định không còn gì sai sót nữa, Tiết thái y mới dần hạ quyết tâm nói, "Hoàng thượng yên tâm, thân thể người vô cùng tốt, trẻ tuổi lực tráng, một chút ít vấn đề cũng không có."

Đại Yến đế nghe vậy dường như có chút không tin tưởng, cất giọng, "Không thể nào, người bắt mạch lại đi, vừa rồi trẫm chợt thấy tim đập rộn lên, thậm chí còn có một khắc không thờ nổi."

Tiết thái y kinh ngạc há to miệng, thấy sắc mặt Hoàng thượng thật sự đỏ, lại như bị ghen cái gì trong cổ họng, về mặt có chút hoảng hốt, trong lòng Tiết thái y mơ hồ đã có kết luận, lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, suy nghĩ một chút mới trả lời, "Hồi bẩm Hoàng thượng, thân thể người xác thực không có vấn đề gì. Chỉ là thần xem ra, Hoàng thượng vừa rồi có khả năng đã làm chuyện gì...quá mức kích động, làm cho tim hô hấp không đều. Bây giờ Hoàng thượng đã hô hấp bình thường trở lại thì không còn việc gì đáng ngại nữa." Tiết thái y cảm thấy giải thích của mình đã đủ hàm súc, cũng không biết vị trước mắt đã hiểu ra chưa. Hắn mặc dù đã già, nhưng cũng coi là người từng trải, tim đập rộn lên, mặt đỏ thờ không nổi, đây rõ ràng là phản ứng của việc động tình.

Đại Yến đế nhất thời im lặng, thất thần hồi lâu mới nói: "Vậy không phải mắc tâm tật là tốt rồi. Thôi, người lui xuống trước đi, nếu người ngoài có hỏi,

ngươi cứ nói trăm hỏi người những chuyện khác."

"Thần cáo lui." Tiết thái y hành lễ rồi rời đi. Mà Đại Yến Đế ánh mắt dường như lại phiêu lãng nhìn khoảng hư không xa xa, sáng tối lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Minh Vũ quân viết thư

Edit: Du Tàn

Beta: Thiên Phi

Từ lần Đại Yến Đế mất hồn mà ra khỏi Trường Nhạc cung, đã lâu rồi không có đi qua chỗ Hình phi, ngược lại thường qua chỗ của Trần Tần mới phong. Hôm nay Trần Tần đang nhận vinh sủng, Hoàng Thượng ban thưởng trăm điện phía tây Dương Từ cung cho nàng, chỉ có điều bên chính điện Dương Từ cung trống không nhưng bốn phía trăm điện lại có đầy đủ các phi tần ở. Kể từ đó, Đại Yến Đế thường xuyên đi Dương Từ cung, danh tiếng Trần Tần hiện nay vô cùng nổi bật.

"Nương nương, không nghĩ tới Trần Tần này thực sự có tài, làm cho Hoàng Thượng thường xuyên lưu lại bên đó." Bội Hoàn bĩu môi nói, cẩn thận quan sát về mặt Hình phi, dè dặt hỏi: "Nương nương không tức giận sao?"

Diệp Linh Sương cười cười, "Vì sao phải tức giận, bản cung hiện đang mang thai, thân thể lại không tiện hầu hạ Hoàng Thượng. Cho dù không phải Trần Tần thì cũng sẽ là người khác, kết quả đều giống nhau. Người cho rằng Hoàng Thượng sẽ vì một người mà thủ thân hay sao?" Khoé mắt quét qua bất gặp Thuý Hoàn đang bung ấm nước nóng từ cửa tiến vào, thờ dãi nói tiếp: "Đế Vương luôn vô tình, các người sao lại không hiểu?"

"Người đã hiểu ra chưa?" Vân Kiều cười yếu ớt, lấy trà phở nhĩ rót ra chén, đưa cho Diệp Linh Sương, "Trà Bích La Xuân hương vị đậm đặc, hay là nương nương uống một chút trà Phở Nhĩ cho thanh đạm đi ạ."

Diệp Linh Sương tiếp nhận cốc trà, lắc đầu cười nói, "Có lẽ bản cung không hiểu lắm, nhưng bản cung lại biết một người không thể quá tham lam. Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, hậu cung giai lệ ba nghìn người, ân huệ chia đều cho mỗi người mới là điều hẳn nên làm."

"Nương nương quả nhiên thông minh hơn so với người thường, đi theo chủ tử như nương nương nô tỳ thấy rất may mắn." Thuý Hoàn cười nói.

"Thuý Hoàn lời này người nói sai rồi." Diệp Linh Sương không nhanh không chậm uống một hớp trà, tiếp tục nói: "Phàm là nữ nhân, ai mà không hi vọng trượng phu chỉ sủng ái một mình mình. Chỉ tiếc... Hoàng Thượng nhất định không phải là một người chồng tốt nhưng hẳn sẽ là một Hoàng Đế tốt..." Nói xong lời này, nàng dần dần trầm mặc xuống, đôi mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm vài miếng lá trà đang trôi lơ lửng trong chén. Lá trà nổi lên cuối cùng cũng sẽ dần chìm xuống...

Mấy người yên lặng nhìn nhau, không hiểu trong mắt Hình phi rốt cuộc lưu động cái gì, động lên một chút, lại vừa đen vừa thâm sâu...

Phúc Thọ cung.

Nhìn trước mắt rõ ràng Thái Hậu không đồng ý với Đại Yến Đế, cả hơi thở cũng mang theo chút buồn bực, "Hoàng Đế, ai gia châm chước đã rất lâu, lần này Cúc phi đi, đứa bé Hiên nhi kia liền không có người chăm sóc. Phong Hồi cung Phùng Chiêu viện đã nuôi Uyển nhi, cũng có chút kinh nghiệm, không bằng liền đưa Hiên nhi làm con thừa tự nuôi dưới danh nghĩa Phùng Chiêu viện. Hoặc là đưa tới chỗ ai gia cho bọn ma ma chăm sóc cũng được."

Về mặt Đại Yến Đế tựa hồ mang theo một chút khó xử, "Thái Hậu làm như vậy thật không ổn. Mặc dù Cúc phi không có ở đây, Hiên nhi cũng đã bắt đầu học tập đọc sách, không coi như còn nhỏ. Trầm nghĩ tới qua một vài ngày nữa, cho Hiên nhi vào ở Trọng Thanh cung, có thái giám cùng nữ mẫu chuyên môn chăm sóc là được. Bên phía Phùng Chiêu viện nuôi một mình Uyển nhi đã vất vả, thêm một đứa sợ rằng không ổn. Còn nữa, nếu như theo lời Thái Hậu nói Thần Hi cung Ngạn phi cũng đã từng dưỡng dục qua hai tử, nha đầu Du nhi kia không phải Thái Hậu cũng rất thích hay sao, đem Hiên nhi giao cho Ngạn phi chẳng phải tốt hơn?" Nói xong lời cuối cùng, trong mắt lại có một tia mỉa mai, chỉ là Thái Hậu không có chú ý tới.

Thái Hậu bị nói tới á khẩu không trả lời được, con tức giận ở ngực không nhỏ, khó chịu đến cực điểm, "Thôi thôi, Hoàng Đế coi như ai gia chưa nói gì, ai gia bất quá cũng muốn tốt cho Hiên nhi, Đại Yến quốc sao có một hoàng nhi như vậy được."

Đại Yến Đế nhếch môi cười, "Thái hậu hơi nóng lòng, trăm còn trẻ, sớm muộn gì cũng sẽ có hoàng nhi khác."

"Chỉ sợ ai gia không chờ được tới lúc đó." Thái Hậu không nể tình nói.

Đại Yến Đế nhú mi, "Thái Hậu nói cái gì. Bất quá..." Ngừng một chút nói tiếp: "Thái Hậu xác thực hao tâm tổn lực rồi, người ngày thường rảnh rỗi nên niệm Phật nhiều một chút, không cần vì trăm mà quan tâm mấy việc vặt vãnh này, nếu không trăm thật sự cảm thấy mình rất bất hiếu."

Thái Hậu vẫn về phạt châu, tay sít sao nắm chặt, khẽ phát run, hiển nhiên bị tức không nhẹ.

"Thái Hậu nên nghỉ ngơi đi, trăm cũng không quá rầy nữa." Đại Yến Đế ôn nhu cười một tiếng, xoay người liền rời điện. Mà áo choàng lúc xoay lại bay lên thành một đường cong trong không trung, mang theo một cơn gió lạnh.

"Lạc Mai!" Thái Hậu nổi giận gầm lên một tiếng, đại cung nữ Lạc Mai vội vàng đi tới thuận khí cho bà.

"Đều tại ai gia tự tạo nghiệt, nuôi một đứa nghiệt tử, không biết có phải yêu khí do Liên phi phái tới hay không? Con tiện nhân kia chết rồi cũng không cho ai gia sống yên ổn!"

"Thái Hậu bớt giận, Thái Hậu bớt giận, nô tỳ cảm thấy Hoàng Thượng không có chủ tâm gây sự với Thái Hậu. Mặc dù những năm gần đây Hoàng Thượng đối với Thái Hậu không mặn không nhạt, nhưng lễ nghĩa đều có đủ. Nô tỳ cảm thấy Hoàng Thượng cũng chỉ thể hiện lời nói ra ngoài mặt, trong lòng vẫn luôn quan tâm Thái Hậu." Lạc Mai vội nói, lời nói tuy có chút trái với lương tâm. Đại Yến Đế đối với Thái Hậu tựa hồ bất mãn ra mặt càng ngày càng rõ ràng.

"Quả thật người nói vậy!" Thái Hậu khiển trách một tiếng, trong mắt nháy lên hai ngọn lửa, "Đừng tưởng rằng ai gia không biết, vài năm qua Hoàng Thượng đối với ai gia nhất mực cung kính, đơn giản là vì trong triều ai gia có uy tín. Hôm nay hắn đã đủ lòng đủ cánh, liền nóng lòng tính món nợ cũ với ai gia! Tiện nhân Liên phi bắt quả chỉ nuôi hắn bảy năm, ai gia nuôi hắn vài chục năm, rốt cuộc trong mắt hắn có mẫu hậu này hay không?!"

Lạc Mai hoàn toàn khản trương, trầm mặc đứng yên một bên. Thái Hậu ở đầu mà liên tục nuôi hắn, bắt quả chỉ là một cái hư danh mà thôi. Lúc nhỏ Đại Yến Đế còn không phải là thái giám mà ma chăm sóc, trong lòng sao lại nảy sinh tình cảm với bà. Nhưng những lời nói này tất nhiên Lạc Mai sẽ không nói ra, đối với Thái Hậu không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Tức giận nói vài câu, Thái Hậu mới phát hoá ở trong lòng ra không ít, chân mày khẽ nhíu sinh ra vài nếp nhăn, nhìn Lạc Mai một cái, "Rảnh rồi đi Phong Hôi cung một chuyến, kêu Chiêu nhi cố gắng một chút, sớm sinh hoàng tôn cho ai gia. Nếu nàng có hoàng tử, ai gia sao phải khổ công kêu Hoàng Đế đưa Hiền nhi làm con thừa tự cho nàng." Mới vừa dặn dò xong, cảm giác tựa hồ không ổn, Thái Hậu lập tức khoát tay, trên mặt sinh ra chút bức bối, "Thôi, lần sau thỉnh an ai gia tự mình nói với nàng vậy."

Chiêu nhi là khuê danh của Phùng Chiêu viện, nói lý ra Phùng Chiêu viện phải gọi Thái Hậu một tiếng bác, phi tần khác không có cách nào so sánh với Phùng Chiêu viện được. Mà hai năm trước Phùng Chiêu viện lại sinh ra một nàng công chúa, vì có Uyển công chúa nên Phùng Chiêu viện được đứng đầu Phong Hôi cung. Ở hậu cung tự nhiên có chỗ ngồi vững chắc, Hoàng Thượng coi như cũng sủng ái, mỗi tháng ít nhất phải đi Phong Hôi cung một lần.

Lạc Mai nghe lời Thái Hậu nói, đành phải lên tiếng vâng dạ.

"Nghe nói Hoàng Đế mấy ngày nay sủng hạnh người mới?" Thái Hậu chợt hỏi, giọng nói trầm ổn trở lại.

Lạc Mai cung kính trả lời: "Bẩm Thái Hậu, sinh nhật vài ngày trước của Hoàng Thượng, Liễu Tài nhân có hiến vũ. Ngày đó Thái Hậu vì thân thể không ổn nên rời đi trước, tất nhiên không biết chuyện ở đằng sau, nghe nói sau yến hội Hoàng Thượng trực tiếp sủng hạnh Liễu Tài nhân, sau một đêm liền bay lên thành phong vị Tần, ban phong hào Trân."

Thái Hậu sắc mặt trầm trầm, "Hoá ra mấy ngày nay trong nhóm phi tần thỉnh an ai gia thấy có gương mặt lạ, hoá ra bộ dáng so với Kỳ Quý phi còn muốn quyến rũ hơn mấy phần. Hừ, đúng là vũ nữ, bản chất hồ mị người khác."

Thái Hậu đối với những người chủ động câu dẫn Hoàng Thượng đều coi là những nữ tử hồ mị. Điểm này Lạc Mai hiểu rõ ràng nhất, thời điểm vẫn còn tiền đế, từng có một phi tần mặc đồ đơn bạc, cố gắng câu dẫn tiền hoàng. Phùng Thái Hậu không một lý do cho đánh hai mươi loạn côn, về sau không biết có chuyện gì, tiền hoàng cũng không có sủng hạnh qua phi tần kia nữa.

"Hoàng Thượng trong lòng tự có chừng mực, ai gia cũng lười đi quản hắn, miễn cho sắc mặt hắn đối với ai gia lại không tốt." Thái Hậu khó chịu nói.

"Nô tỳ có thăm dò được, Trân Tần cũng là một trong hai mươi nữ nhân Minh Vũ quốc đưa tới. Hiện tại Hoàng Thượng cơ hồ mê luyến vị Trân Tần này, thỉnh thoảng liền đi một chuyến tới Dương Tử cung, thời điểm đi gặp Trân Tần canh giờ sớm rất nhiều so với người khác."

Thân thể Thái hậu nhích về phía sau, đầu giữ vững, không đếm xỉa nói: "Tuy hắn đi, Đại Yến quốc hôm nay là của hắn, hắn muốn lấn qua lấn lại chỗ nào cũng được. Ai gia quả thực già rồi, động một chút thân thể liền mệt mỏi..." Thái Hậu nhắm mắt nói.

Lạc Mai không lên tiếng nữa, mang thâm đáp lên đùi bà.

.....

Thương Loan điện, Đại Yến Đế nhìn thư tín bên dưới có dấu ngọc tỷ trong tay, khoé miệng đột nhiên cong lên.

"Lý Phúc Thăng, người đi Thượng thư phòng gọi Già Thái phó tới đây." Đại Yến Đế đột nhiên nói.

Lý Phúc Thăng sớm đã lưu ý đến vẻ mặt của Đại Yến Đế, trông thấy hắn xem xong lá thư liền sung sướng ra mặt, đột nhiên phân phó như vậy, vội vàng ứng thanh âm, vội vã đi Thượng thư phòng gọi Cổ Mặc Ngân.

Vào Thương Loan điện, thấy vẻ mặt của Đại Yến Đế, Cổ Mặc Ngân đã hiểu rõ, trên mặt không khỏi lộ vài phần vui vẻ.

Đại Yến Đế ha ha cười một tiếng, "Mặc Ngân, xem ra ngươi đã đoán được." Dứt lời, đem thư tín ném tới trong tay hắn, "Sao rồi, cái nhìn của ngươi là gì?"

Xem hết nội dung trong thư, Cổ Mặc Ngân cung kính trả lại trên bàn sách, trả lời: "Nếu tân quân Minh Vũ quốc tự mình viết thư, nói muốn quan hệ tốt với Đại Yến quốc thì đây là một chuyện tốt."

Đại Yến Đế nhưn mày, "Không muốn nói cho trầm, ngươi chỉ nói có vậy thôi ư?"

Cổ Mặc Ngân hăng giọng cười một tiếng, "Ý thần cũng như Hoàng Thượng vậy. Thần nghe nói, tân quân Minh Vũ quốc kia mọi chuyện đều dựa vào văn võ đại thần trong triều, lần này đề xuất quan hệ hoà hảo giữa hai nước đó chính là Trần quan Tướng quân Diệp Hào, cũng khó trách Trần quan Tướng quân này tự mình làm sứ thần Minh Vũ quốc đến Đại Yến quốc ta."

Nghĩ đến một chuyện, đôi mắt Cổ Mặc Ngân đảo một vòng, thấp giọng hỏi một câu, "Thần nghe nói, phụ thân của Hinh phi nương nương tựa hồ là Trần quan Tướng quân Minh Vũ quốc, không biết chuyện này có thật không?"

Hoàng Đế nhúu nhúu mày, "Xác thực như thế, Giả ái khanh muốn nói gì?"

Nghe Đại Yến Đế sửa lại xưng hô, biết hắn có chút không vui, Cổ Mặc Ngân nghiêm mặt nói: "Tân quân Minh Vũ quốc tính tình nhu nhược, hiện tại đơn giản có mấy đại thần chống đỡ, cả Minh Vũ có cốt mà không có thịt, mà cốt này tác dụng không lớn lắm chỉ toàn xương sụn. Có thể nói hôm nay đánh bại Minh Vũ quốc là một chuyện dễ dàng, chỉ là xuất binh cần có có, trước kia rõ ràng có cơ hội nhưng Hoàng Thượng lại bỏ qua."

"Ái khanh đang chỉ trích trầm?" Đại Yến Đế cười hỏi, trong mắt lại không có sự vui vẻ.

Cổ Mặc Ngân vội vã lắc đầu, "Thần tuyệt đối không có ý đó, mọi sự đều có lý do, thần ngược lại cảm thấy không bằng lợi dụng tốt mối quan hệ với Hinh phi, làm cho Minh Vũ quốc triệt để quy thuận Đại Yến quốc, trở thành một bộ phận của Đại Yến quốc ta." Nói đến nước này, Cổ Mặc Ngân liền ngừng lại, cười xem Đại Yến Đế, "Kỳ thật, Hoàng Thượng đã sớm có suy nghĩ này, thần chẳng qua chỉ thay Hoàng Thượng nói ra. Hoàng Thượng cảm thấy nói không nên lời với Hinh phi?"

Ý nghĩ trong lòng mình bị nhìn thấu, Đại Yến Đế cũng không giận, trong lòng đúng là nói không nên lời với Hinh phi, làm cho nàng giúp đỡ khuyên cha mình quy thuận Đại Yến quốc. Nàng có thể hay không hiểu lầm mình đang lợi dụng nàng? Theo thái ý mà nói, nữ nhân mang thai vô cùng nhạy cảm.

"Trầm xác thật nói không nên lời..." Thật lâu, Đại Yến Đế mới thờ dài nói.

"Hoàng Thượng nếu nói không nên lời, chỉ bằng để thần đi?" Cổ Mặc Ngân cười giỡn nói.

Đại Yến Đế lướt mắt nhìn hắn, cũng không vui, "Cũng chỉ có ngươi ở trước mặt trầm dám nói loại lời này. Nữ nhân của trầm, đương nhiên chính mình phải đi dụ dỗ."

"Hoàng Thượng thích nữ nhân hi sinh vì đại nghĩa, thần cảm thấy Hinh phi nhất định sẽ đồng ý giúp Hoàng Thượng." Cổ Mặc Ngân nói, vừa rồi hắn thấy trong mắt Đại Yến Đế một tia ham muốn mãnh liệt, khoe miệng Cổ Mặc Ngân không khỏi cong lên, đúng là hiếm gặp.

Cổ Mặc Ngân đi ra khỏi Thương Loan điện. Đại Yến Đế cúi đầu tâm trạng trầm tư, trong tay tiếp tục cầm phong thư, yên lặng nhìn trên giấy mấy chữ sứ thần Diệp Hào, chốc lát mừng rỡ nhưn mày, chốc lát con mắt lo lắng nhìn xuống, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thờ dài.

"Hoàng Thượng không bằng uống chén trà đi, là trà Bích La Xuân." Lý Phúc Thăng thấp giọng đề nghị.

Đại Yến Đế quay đầu liếc hắn một cái, nhìn chằm chằm hơi nóng trong trà bốc lên, thật lâu mới nói mấy chữ, "Không uống, mang đi." Sau đó ịu xiu như con chó nhỏ, gục đầu xuống bàn, về mặt bức bối.

Lý Phúc Thăng thấy bộ dáng Đại Yến Đế không có hồn, có chút buồn cười, chuyện gì lại làm cho Đại Yến Đế cao cao tại thượng trước sau khổ não như vậy.

"Lý Phúc Thăng, ngươi cùng trầm đi Trường Nhạc cung một chuyến." Đại Yến Đế đột nhiên tỉnh lại đứng dậy, bỏ lại một câu. Trước hết chính mình ra khỏi cửa điện, Lý Phúc Thăng vội vàng theo sau.

"O, hôm nay con gió nào mang Hoàng Thượng thổi tới Trường Nhạc cung?" Diệp Linh Sương nghe thấy tiếng bước chân đến gần, người còn chưa tới, chính mình lên tiếng trước, dẫn theo một mùi hương rõ ràng có vị chua. Trong phòng vài nha đầu che miệng cười trộm, thấy vật áo mình hoàng vừa lộ, liền vội vàng thoái lui ra điện.

Đại Yến Đế xấu hổ cười, cánh tay dài nhấc lên, quen thuộc đem nàng ôm vào trong ngực, bàn tay xấu ở trên bụng đo đạc một phen, gật gật đầu, "Nhiều ngày không gặp, lại lớn chút ít."

Nghe được lời nói vừa rồi có vị chua, trong lòng Đại Yến Đế hơi tung tăng như chim sẻ, ha ha cười hỏi, "Sương nhi, ngươi là đang ghen?" Dứt lời, hôn trộm môi nàng.

"Thần thiếp nào dám, miễn cho người khác nói thần thiếp ghen tị." Diệp Linh Sương ngửa đầu nhìn trời, nhàn nhạt trả lời, chỉ là không nhìn tới hắn, bắt quả chính mình lại rất thoải mái vui đầu vào trong ngực hắn.

"Sương nhĩ, mặc kệ trẫm làm gì, đều có nỗi khổ tâm của mình, hi vọng Sương nhĩ người có thể hiểu..." Đại Yến Đế thuận tay đặt tay trên bụng nàng vuốt ve, động tác tay càng ôn nhu.

Diệp Linh Sương kéo căng mặt một chút, cười hờ hờ nói: "Thần thiếp biết rõ, bất quá trong lòng có chút không thoải mái, Hoàng Thượng coi như thần thiếp đùa một chút đi."

"Kiểu đùa giỡn này của người, trẫm vui mừng khi thấy bộ dáng ghen của Sương nhĩ." Đại Yến Đế cười nói, đột nhiên cảm giác được đã ôm nhiều nữ nhân nhưng không bằng ôm nàng trong ngực, cảm giác thư thái, kim lòng không được đem tóc đen trên cổ nàng lấy ra, cúi đầu mà mút hôn.

Diệp Linh Sương rút cổ một cái, "Đừng lộn xộn, người muốn làm chuyện này, nên đi tìm Trần Tần, thần thiếp không thuận tiện cho lắm."

Nghe nói lời này, động tác Đại Yến Đế dừng lại, sau đó ôm nàng, âm thanh buồn bực bật cười, càng cười càng vui mừng, "Nhắc tới cũng lạ, những nữ nhân khác tính tình như vậy, trẫm cực kỳ phiền chán, Sương nhĩ người phát cái, trẫm lại hưởng thụ cực kỳ. Người nên tiếp tục ăn giấm, trẫm thích vị chua này." Dứt lời, cũng không coi cô gái trong ngực có tự nhiên không, đem thân thể nàng để bên cạnh, chẳng chịt hôn vào trán của nàng, chóp mũi, trên cánh môi, đôi môi thơm mà hồng mịn say mê hưng hăng mút vào gặm cắn. Bàn tay không khống chế được thăm dò trong vạt áo nàng, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi dao động, cơ hồ sờ khắp nơi trên cơ thể nàng, cuối cùng rơi vào nơi mềm mại nhất của đôi phương nhẹ nhàng vuốt ve, chọc cho Diệp Linh Sương thờ gáp liên tục.

Sau cùng, Đại Yến Đế thay nàng sửa sang quần áo cùng mái tóc lộn xộn, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn hưng hăng hôn hai cái, cho nàng ở vị trí thích nhất nằm trong lòng ngực mình, mỗi móng ngọc nguyệt qua lại, rót cuộc lấy hết dũng khí phát ra thanh âm, nhưng lại nhỏ như tiếng muỗi kêu, "Sương nhĩ, trẫm có việc muốn nói với người..."

Diệp Linh Sương chậm rãi ngừng đầu liếc hẩn một cái, ánh mắt tối đen lại. Nàng nói mà, Đại Yến Đế nay làm gì nổi con điên tốt như vậy, nhìn sự việc thì đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hoàng thượng nổi giận

Edit: Nhiên Thục tần

Beta: Vy Tu nghi

"Có chuyện gì Hoàng Thượng cứ nói thẳng, thiếp sẽ đi làm ngay. Dù có lên núi đao, xuống biển lửa, chết thay người thần thiếp cũng nguyện ý." Diệp Linh Sương dương dương tự đắc, bộ dạng như muốn trở thành anh hùng quyết hy sinh trước mặt Đại Yến Đế. Hẩn liên tục cười nhẹ, lo âu lúc trước cũng tiêu tan đi một chút.

"Sương Nhĩ." Đại Yến Đế ôn nhu gọi một tiếng, cái cảm đặt lên mái tóc của nàng, "Người có biết chuyện Hoàng đế Minh Vũ quốc đã đòi người mới chưa?"

Thân thể Diệp Linh Sương cứng đờ, trả lời: "Thiếp cũng nghe nói qua, không biết vì sao Hoàng Thượng lại hỏi chuyện này?"

Trong lời nói mang vài phần cảnh giác. Đại Yến Đế để ý đến nét mặt của nàng, không khỏi thờ dãi một cái, "Người yên tâm trẫm sẽ không động một chút là nghĩ tới việc tấn công Minh Vũ quốc đâu."

"Nhưng mà, Hoàng Thượng ngài chẳng lẽ đã quên những lời đã từng nói với thiếp sao? Thiếp đã nói là Minh Vũ quốc vốn có ý muốn cầu hòa, gia phụ cũng là muốn nghĩ cho dân chúng. Hoàng Thượng sao không thông qua phụ thân thiếp làm cầu nối giữa hai nước? Lúc ấy, Hoàng Thượng để mặc thiếp một tháng không quan tâm, từ đó về sau thiếp cũng không dám nhắc tới chuyện này nữa."

Nghe được thanh âm nàng nói mang theo vài phần oán, Đại Yến Đế có chút áy náy hôn lên thái dương của nàng, "Ngày đó đúng là lòng dạ trẫm hẹp hòi, cho là người nói như vậy là vì bản thân mình, không biết rằng Sương Nhĩ người kỳ thật là có suy nghĩ cho đất nước, không đành lòng nên sinh oán than."

Diệp Linh Sương cười khanh khách hai tiếng, "Phải, không cần phải nói thiếp vĩ đại như vậy. Thật ra thiếp cũng có một chút tâm tư, nếu như Minh Vũ quốc cùng Đại Yến quốc có quan hệ giao hảo chặt chẽ một chút, thì thân phận của thiếp cũng sẽ tôn quý hơn một chút, về sau người khác sẽ không cảm thấy thiếp là chim sẽ bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng." Nói đến đây, nàng ngừng đầu nhìn hẩn, mang vài phần dè dặt hỏi thăm: "Hoàng Thượng không phải là người cảm thấy thiếp có dã tâm quá lớn chứ?"

Đại Yến Đế lắc lắc đầu, đưa tay vuốt ve tóc nàng, "Ngược lại trẫm cảm thấy, đôi khi có chút tâm tư nhỏ, không phải là không tốt... Như thế cũng có thể tự vệ mình." Không biết nhớ tới cái gì, mắt Đại Yến Đế đột nhiên sắc lại, ban tay vuốt tóc chậm lại một chút.

Diệp Linh Sương ngoéo một cái nói: "Nói cho cùng, nếu như Hậu cung Hoàng Thượng chỉ có một nữ nhân duy nhất là Hoàng hậu, thì sẽ không xảy ra quá nhiều chuyện phức tạp như vậy." Thấy hần nhủu mầy, Diệp Linh Sương lại ha ha nở nụ cười, "Thiếp nói đùa thôi, nếu như Hậu cung chỉ có một mình Hoàng hậu, thì Hậu cung cũng sẽ không còn là Hậu cung nữa. Cuối cùng Hoàng Thượng cũng không phải là trượng phu của một người, lại còn là Hoàng đế của Đại Yên quốc, không thể chuyện gì Hoàng Thượng cũng có thể giải quyết một cách tùy ý được."

Đại Yên Đế yên lặng nhìn nàng, đôi khi hần cảm thấy đó là một nữ nhân rất đơn thuần, khi nói đều không hề suy nghĩ trước. Nhưng đôi khi lại đột nhiên cảm thấy nàng đang đùa giỡn với những câu nói cất giấu nhiều tâm tư, phức tạp làm cho người khác khó hiểu. Nhưng câu nói sau cùng của nàng lại làm cho hần sít sao ôm lấy thân thể nàng, cảm thấy thập phần an ủi.

"Trẫm từng suy nghĩ, khi người khác ở trước mặt trẫm, không biết tốt cùng là có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả. Nhưng hôm nay nghe được câu nói của Sương Nhi người, trẫm đột nhiên cảm thấy tất cả đều không phải. Bởi vì trẫm biết rõ người là người hiểu trẫm, cho dù trong lòng người có tồn tại tâm tư nhỏ gì cũng không sao, trẫm sẽ không trách người..."

Diệp Linh Sương khẽ rời hần ra một chút, chậm chậm thở mầy cái bởi vì bị hần ôm quá chặt mà bị đè nén, thẳm kín nhìn hần, cánh môi trắng mịn câu dần dần hiện ra một đường cong, nói: "Nếu như có một ngày tâm tư nhỏ của thiếp biến thành tâm tư lớn thì sao? Hoàng Thượng còn không phải là người hay so đo sao?"

Đại Yên Đế lẳng lặng nhìn nàng, trong đôi mắt đen tựa hồ sâu hơn, thật lâu màu đen kia cũng không biến mất một chút nào. Cả con mắt đều trở nên sâu không thấy đáy.

"Nếu người nói thích, thì trẫm sẽ làm." Hần đột nhiên nói, thần sắc nghiêm túc.

Trong lòng Diệp Linh Sương nở nụ cười, hần cho rằng nàng muốn vị trí đứng đầu Hậu cung kia sao?

"Kỳ thật thiếp cũng không biết vật thiếp muốn tìm rốt cuộc là cái gì..." Diệp Linh Sương thì thào một câu, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, nằm trong ngực của hần. Có một số chuyện một khi đã để ở trong lòng thì chắc chắn khó có thể quên được, muốn lau sạch cũng không thể lau hết. Ngược lại giống như độc được, lúc phát hiện ra trúng kịch độc thì độc kia đã sớm thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, rất khó để chữa khỏi.

Làm sai chính là làm sai, không phải tùy tiện nói một câu là có thể dễ dàng mặt sát. Nam nhân trước mặt này vừa đáng thương, lại vừa đáng hận!

"Sương Nhi... Trẫm không cho người được quá nhiều..." Đại Yên Đế tựa đầu vào cổ nàng, thì thào nói nhỏ, trong lời nói thể hiện sự bất đắc dĩ của Đế vương. Nếu nàng muốn vị trí Hoàng hậu, hần có thể cân nhắc cho nàng, nhiều hơn nữa thì hần không cho nổi...

"Hoàng Thượng, kỳ thật người đang sợ sao?" Diệp Linh Sương nói một câu liền mang Đại Yên Đế đang bị lạc vào trong suy nghĩ của mình gọi thức tỉnh, từ trên cổ nàng ngẩng đầu lên, không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, "Trẫm có gì phải sợ?"

"Hoàng Thượng sợ... Chính mình không che chở được cho thiếp. Như mẹ đẻ của Hoàng Thượng, ngay cả khi chết Liên phi nương nương cũng không được ra đi trong sự minh bạch sao?" Nàng nghiêm túc theo dõi khuôn mặt hần, chầm rãi nói.

Nghe lời nói này, hai mắt Đại Yên Đế trầm xuống, sự ôn nhu lúc trước đều biến mất không còn gì. Bỗng nhiên đẩy thân thể nàng ra, đứng bật lên. Bởi vì đứng quá nhanh cho nên áo bào bị mắc vào cái bàn nhỏ trên giường êm, khiến cho chén trà trên bàn rơi xuống đất vỡ tan.

Đại Yên Đế cúi xuống nhìn nàng. Trong Hậu cung nữ nhân nào cũng biết, chuyện của Liên phi chính là điều cấm kị của hần. Vậy mà nữ nhân này lại ngang nhiên nói ra trước mặt hần, hần quả nhiên là quá cưng chiều nàng rồi! Hai mắt của Đại Yên Đế nổi đầy tia máu, cơ hồ là giận dữ gầm nhẹ ra tiếng: "Ai cho phép người điều tra chuyện của Liên phi? Trẫm sùng ái người, ban thưởng cho người là để người tiêu xài như vậy sao?!"

Diệp Linh Sương đầu tiên là bị tiếng hần gầm nhẹ hù dọa làm cho thân thể chấn động, sau đó bình tĩnh lại không chút yếu thế nhìn lại hần, "Hoàng Thượng còn muốn buồn bực về thân thể của mình, đắm mình trong mối bi thống đó bao lâu nữa? Liên phi chết chính là đã chết rồi, không che chở được cho Liên phi đó là Tiên hoàng..." Không còn năng lực nữa để nói ra hai chữ cuối cùng.

Mọi người đều biết Tiên hoàng đối với Liên phi là tình thâm. Nhưng có lẽ là thật, đúng là Đế vương không có tình yêu, nếu không vì sao chỉ dựa vào lời nói từ một phía mà Tiên hoàng liền trị tội Liên phi. Nói cho cùng bản tính của Đế vương vốn hay nghi ngờ, tình yêu của Đế vương nhanh tới mà cũng nhanh đi.

"Nếu trong lòng Hoàng Thượng thật sự có thiếp thì cần gì phải băn khoăn chuyện khác, cần bản thiếp cũng không sợ Hậu cung này..."

Đại Yên Đế cười lạnh một tiếng, ngắt lời nàng, "Hình phi, người quá tự cao rồi! Chuyện của trẫm chưa tới phiên người xen vào!"

Diệp Linh Sương ừm khua và quật cường nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hần, trẳm mặt lại. Không khí ở trong điện phảng phất thoáng qua liền bị lãnh khí bao phủ, hai người không hề có một tiếng động nào nữa.

"...Thiếp hiểu, mong rằng Hoàng Thượng bớt giận." Qua hồi lâu, Diệp Linh Sương lên tiếng trước, từ từ nói ra, mang theo vài phần thỏa hiệp, "Chuyện của Minh Vũ quốc thiếp sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục phụ thân, để cho Minh Vũ quốc trở thành một nước phụ thuộc vào Đại Yên quốc. Nói như vậy có lẽ đó là điều tốt nhất đối với Minh Vũ quốc. Dân chúng của Minh Vũ quốc ít nhất có thể an cư lạc nghiệp..."

Nghe lời nói này, đôi môi Đại Yên Đế khẽ nhấc lên, làm cho người ta cảm giác như một loại âm thanh lạnh buốt.

"Ai nói trẫm chỉ muốn khiến cho Minh Vũ quốc trở thành nước phụ thuộc vào Đại Yên quốc?" Mỗi chữ nói ra như nhát dao, tựa hồ làm cho người nghe

cảm giác như tim đang chảy máu.

Diệp Linh Surong không hiểu nhìn qua hấn, liền bị ánh mắt tràn đầy dã tâm làm cho tim đập mạnh vì kinh sợ.

"Trẫm muốn phế truất ngôi vị của tân Hoàng đế Minh Vũ quốc, khiến cho Hoàng đế của Minh Vũ quốc trở thành Hầu vương trên một vùng. Hàng năm đều phải đến yến tiệc của trẫm tiến hành làm lễ tiến cống!" Đại Yến Đế xem cô nương ngu si đang nhìn mình chăm chăm. Lúc này là tức giận, bây giờ còn thêm chút bức bối trong người không biết vì sao.

"Nếu như Hinh phi không thuyết phục được phụ thân mình, trẫm sẽ trực tiếp cho binh mã tiếp đánh, dùng vũ lực chinh phục Minh Vũ quốc. Đến lúc đó Hoàng đế Minh Vũ quốc có muốn trở thành Hầu vương cũng không thể!" Dứt lời, Đại Yến Đế phất tay áo một cái bước nhanh ra khỏi điện, bước chân trầm trầm.

Ngoài điện mấy người loáng thoáng nghe được động tĩnh, lúc này thấy Đại Yến Đế tức giận đi ra, trong lòng tất cả đều chấn động. Lý Phúc Thăng tự nhiên chạy chậm theo, bọn Vân Kiều lại vội vàng vào nội điện.

"Đây là thế nào?" Bội Hoàn kinh hô một tiếng, vội vàng dọn dẹp mạnh vụn của chén trà trên mặt đất.

"Nương nương, nương nương người không sao chứ?" Vân Kiều quét một cái qua sắc mặt của Hinh phi, rồi nhìn tay che bụng của nàng.

Diệp Linh Surong cười cười, "Không có gì, có thể là vừa rồi động tác quá mạnh cho nên bụng có chút khó chịu. Thúy Hoàn, người mang một ít thuốc dưỡng thai tới đây."

Thúy Hoàn đứng một bên gấp rút lấy lại tinh thần, gật đầu liên tục, "Nô tỳ ngay lập tức đi lấy."

"Nương nương, người có chuyện gì vậy? Chuyện gì mà không thể cùng Hoàng Thượng nói chuyện. Tâm trạng của Hoàng Thượng thay đổi bất thường, ngài có thể chiều theo cảm xúc của Hoàng Thượng một chút thì có làm sao?" Vân Kiều thấp giọng nói, tiến lên xoa bụng cho nàng.

"Người không hiểu, giống như khi bị bệnh nặng mà muốn chữa trị thì bắt buộc phải sử dụng đến thuốc độc. Hôm nay Hoàng Thượng nổi giận, tức giận cũng là nghĩ tới điều tốt. Có lẽ hấn sẽ nghĩ thông suốt những vướng mắc ở trong lòng, về sau sẽ càng cưng chiều ta, yêu ta. Nếu như nghĩ tới việc xấu thì chắc chắn là hấn giận ta, phiền chán ta. Nhưng dù gì thì trong bụng ta cũng có hoàng tử của hấn, hấn cũng sẽ không quá lạnh nhạt với ta."

Vân Kiều dịu dàng xoa bụng của nàng, ung dung nói: "Nương nương cảm thấy thế nào? Nô tỳ dù chưa trao qua chuyện nam nữ bao giờ, nhưng cũng biết rằng, một khi nam nhân đã sinh ra cảm giác chán ghét một nữ nhân, thì về sau chắc chắn sẽ khó sủng hạnh nữa. Nô tỳ không hiểu trong lòng nương nương rốt cuộc là có dự định gì, nương nương cũng không cần nói cho nô tỳ. Chỉ là nô tỳ cảm thấy, hôm nay người chọc giận Hoàng Thượng như vậy xác thực không phải là ý hay."

Trong lòng Diệp Linh Surong vô lực cười một tiếng. Đại khái là đã chết qua một lần cho nên cái gì cũng không sợ, hiện nay trong cung còn có cái gì đáng giá để mình tranh dành.

Trước kia tất cả mọi chuyện nàng làm là đều suy nghĩ cho gia tộc mình. Ở trong Hậu cung từng bước làm việc, đến cuối cùng là đòi lấy được cái gì?

Đại Yến Đế trở lại Thương Loan điện, toàn thân tức giận lại càng không thể nào che lấp được mà phồng thích ra ngoài, con mắt cũng không thèm nhìn đến thứ gì, thuận tay ném luôn xấp tấu chương xuống đất.

Toàn thân Lý Phúc Thăng run lên, đợi đến khi Đại Yến Đế đập hết đồ ở trong điện, hấn mới từ từ đi đến, nhặt lại tấu chương dưới đất xếp gọn gàng lại trên bàn.

"Không cần dọn dẹp, đi gọi Cổ Mặc Ngân, kêu hấn đi tới giáo trường* chờ trẫm." Đại Yến Đế lạnh lùng nói.

Giáo trường là nơi các Hoàng tử luyện tập cưỡi ngựa và bắn cung. Tất nhiên Đại Yến Đế cũng lấy nơi đó làm nơi luyện tập của chính mình. Hôm nay nghe Đại Yến Đế muốn đi giáo trường, còn muốn gọi người giỏi võ nghệ là Giả Thái phó, Lý Phúc Thăng vừa nghĩ cũng hiểu. Thảm cảm thán: thật đáng thương cho Giả đại nhân, người tạm thời gặp đúng lúc Hoàng Thượng xả giận.

Lý Phúc Thăng rất nhanh đi Thượng Thư phòng tìm Cổ Mặc Ngân, kêu hấn tới giáo trường chờ đợi, Hoàng Thượng sẽ lập tức tới đó.

Cổ Mặc Ngân nhú mày, phân phó Nhị Hoàng tử làm hết công khóa, rồi ngay lập tức đi tới giáo trường.

Không cần phải chờ lâu, xa xa Cổ Mặc Ngân đã trông thấy Đại Yến Đế bước về phía mình, đã thay đổi võ phục. Đang muốn tiến lên hành lễ, nào ngờ Đại Yến Đế không nói lời nào trực tiếp đánh một quyền tới, Cổ Mặc Ngân nhanh chóng tránh né, "Hoàng Thượng, người bị sao vậy..." Còn chưa nói xong đã bị đánh tới liên tiếp. Cổ Mặc Ngân không dám dừng lại, gấp rút phản công.

Đại Yến Đế bị đánh một quyền, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn. Lý Phúc Thăng ở một bên kinh hãi, "Giả Thái phó thật lớn mật! Lại dám đả thương Hoàng Thượng!"

Ánh mắt sắc như dao ngay lập tức liếc tới, Đại Yến Đế hung hăng trừng mắt nhìn hấn. Lý Phúc Thăng vội vàng im miệng. Hai người tiếp tục đánh nhau kịch liệt. Thấy Cổ Mặc Ngân phòng thủ sơ hở, Đại Yến Đế liền đập một cước. Lần này đến lượt Cổ Mặc Ngân buồn bực kêu một tiếng.

Cho đến khi hai người đều thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi mới dừng lại.

"Lý Phúc Thăng!"

"Nô tài ở đây."

"Tới Thái Y viện lấy một ít thuốc trị thương tới đây. Cứ nói rằng Giả Thái phó không cẩn thận ngã đựng đầu." Đại Yến Đế lướt mắt nhìn hẩn dạn dò.

Lý Phúc Thăng vội vàng lên tiếng rồi chạy nhanh tới Thái Y viện. Đối với lời Đại Yến Đế nói Cổ Mặc Ngân cũng chỉ giương mắt nhìn, không nói gì.

"Thoải mái rồi chứ? "

"Ừ..." Đại Yến Đế nhàn nhạt đáp. "Lần sau nếu có tức giận, trăm sẽ tìm Mặc Ngân ngươi."

Cổ Mặc Ngân, "..."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Minh Vũ sứ thần

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Ka Thái Hậu

"Nương nương, lần trước xem ra Hoàng Thượng thực sự tức giận, nếu không thì đã mấy ngày liền rồi đều không thấy đến Trường Nhạc cung." Bội Hoàn thấp giọng than phiền nói, cảm thấy không đủ, liền thêm một câu, "Đêm qua nô tỳ còn nghe nói Hoàng Thượng nghỉ ở chỗ Dương Tử cung của Trần tần, sáng nay lại ban thưởng không ngừng".

Diệp Linh Sương cười nhưng không nói, ngược lại Vân Kiều quét mắt nhìn Bội Hoàn, thấp giọng quở trách: "Bớt nói hai câu đi, đây không phải là cố tình khiến nương nương âm ức sao?".

"Nếu bốn cung không có chút lòng dạ, trong lòng sớm đã tức giận, còn cần gì đợi tới bây giờ?" Diệp Linh Sương khẽ cười lắc đầu một cái, tay phải theo thói quen sờ bụng mình.

"Các ngươi chỉ nói vậy, ai nói trong lòng Hoàng Thượng không có nương nương nữa." Thúy Hoàn một bên đột nhiên xen vào nói.

"Ngươi làm sao biết được?" Bội Hoàn nghi ngờ nhìn nàng.

Thúy Hoàn ngừng một lát, trông mắt lóe lóe, chân giậm một cái, "Dù sao nô tỳ chính là biết! Hoàng Thượng đau lòng nương nương mà".

Diệp Linh Sương nghiêng mắt nhìn nàng, khóe miệng chứa ý cười, "Tùy Hoàng Thượng đi, nghĩ tới từ nhỏ vẫn luôn là thân phận cao quý, cũng không ai dám đối nghịch hần, mới dưỡng thành tính tình hỉ nộ vô thương như hiện giờ. Hần còn cầu kinh với bốn cung, bốn cung còn có thể một mực tưởng nhớ sao, khiến bốn cung cảm thấy mình đang ở cùng với một đứa trẻ vậy."

"Phốc ~" Bội Hoàn che miệng không nhịn được cười một tiếng, "Nương nương, người đây là nhường nhịn Hoàng Thượng như một đứa trẻ sao?".

Diệp Linh Sương cũng mỉm môi một cái, khóe môi mang ý cười, "Nếu không nhường thì có thể làm sao? Hần là vua một nước, nghe quen thì thuận tai, cũng không thích người khác không vâng lời hần. Nhìn tính tình hẩn nóng nảy, sớm muộn gì cũng đốt đến tâm can của hần, đến lúc đó lại để hần tiếp tục trêu chọc xem. Nếu bốn cung nói không đúng, hẩn ôn hòa nói chuyện với bốn cung là được rồi, động một chút là nổi giận, đó không phải là trẻ con thì là cái gì?".

Nghe Hinh phi nói lời có vẻ than phiền và dung túng kia, mấy người rồi rít hé miệng cười trộm.

"Vậy sau này nương nương phải bận tâm rồi, trong bụng một cái nhỏ, bên ngoài một cái lớn". Bội Hoàn cười nhẹ nói.

Thần sắc Diệp Linh Sương đột nhiên nghiêm nghị, ánh mắt quét qua mấy người, "Lời này vốn chỉ nên nói ở nội điện bốn cung là được, ở bên ngoài nhớ quan chặt miệng mình, cẩn thận bị người có lòng bất thối nghe được".

"Nô tỳ hiểu". Mấy người nhanh chóng đáp, ý cười trên mặt liền thu liễm lại.

Thương Loan điện

Đại Yến Đế nghe Lý Phúc Thăng nói xong chuyện âm thầm dò la được, liền liền tường tới Hinh phi mặt mày hớn hờ khi ấy, lại không cẩn thận bật cười,

sau đó giả vờ ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Lý Phúc Thăng, người ra ngoài trước, trẫm muốn yên tĩnh một chút".

Lý Phúc Thăng thấy rõ ràng giữa hai đầu lông mày hắn đều là vui mừng nhưng vẫn cố nén, trong lòng buồn cười nhưng trên mặt cứng rắn không dám biểu hiện ra, vội đáp tiếng lui ra khỏi Thương Loan điện.

Lúc hắn bắt đầu bảm bảo, còn có chút bận tâm, không nghĩ tới Hinh phi lại nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy. Vốn tưởng Đại Yến Đế nhiều hoặc ít cũng có chút tức giận, vậy mà căn bản là hắn suy nghĩ nhiều, Hoàng Thượng nghe xong lời này nhưng lại vui vẻ a.

Hắn giống trẻ con? Đại Yến Đế dờ khóc dờ cười, rốt cuộc ai mới là đứa trẻ, nàng một đại tiểu nha đầu chưa qua mười sáu tuổi, lại dám nói hắn giống trẻ con? Còn nói hắn tính khí thô, hi nò vô thường, vẫn là nàng nhường nhịn mình? Thật là nói bậy!

Nhớ lại tình hình ngày hôm đó, Đại Yến Đế nhường nhường mày, cũng không thể trách hắn nổi giận, nha đầu kia rõ ràng được sủng mà kiêu, lời gì cũng dám nói với hắn.

Thông thả thờ dài, nằm ngửa trên ghế mềm, đột nhiên Đại Yến Đế cảm thấy mình phiền não ít hơn lúc trước rất nhiều, không cần thận liễn này ra ý muốn đi Trường Nhạc cung. Nhưng nghĩ lại một chút, mình không thể quá nuông chiều nàng, trước lạnh nhạt thờ ơ nàng một đoạn thời gian rồi hẵng nói.

Cảm thấy suy nghĩ ổn thỏa rồi, khoe miệng mới chậm rãi câu lên, khá tự đắc.

Chợt nghĩ tới điều gì, Đại Yến Đế hơi ngồi dậy, hướng cửa điện gọi: "Lý Phúc Thăng, đi vào cho trẫm".

"Hoàng Thượng, không biết gọi nô tài có chuyện gì?" Lý Phúc Thăng khom người hỏi.

Mu bàn tay Đại Yến Đế chụp trên bàn, bộ dạng giả vờ nhằm chán hỏi một chút, "Lúc trước vừa qua sinh thần trẫm, lúc rảnh rồi, người đem sổ ghi chép sinh thần của hậu cung phi tần tới đây, trẫm tùy ý xem xem".

Lý Phúc Thăng chốc lát sợ run, trong lúc đang hồi phục tinh thần, thấy Đại Yến Đế đang liếc mắt nhìn mình, vội vàng nói, "Nô tài đi Nội vụ phủ lấy ngay".

Lý Phúc Thăng vội vã trở lại, Đại Yến Đế đã nghiêm trang cầm một quyển tấu chương xem. Nhưng Lý Phúc Thăng lại cảm thấy quyển tấu chương kia Đại Yến Đế đã xem qua rồi, ánh mắt kia mặc dù thẳng tắp nhìn chăm chăm tấu chương, nhưng lại giống như không nhìn gì cả.

"Đặt trên bàn cho trẫm". Đại Yến Đế nhàn nhạt nói, mắt nhìn thẳng. Lý Phúc Thăng còn chưa kịp lên tiếng, Đại Yến Đế đã lên tiếng trước một bước.

Lý Phúc Thăng tự nhiên nhanh chóng đặt sổ ghi chép sinh thần lên bàn, ở nơi tay của Đại Yến Đế có thể đụng tới, sau đó lui về đứng một góc trong điện, cúi đầu.

Đại Yến Đế vừa xem xong quyển tấu chương lúc trước, để tấu chương sang một bên, lấy sổ ghi chép sinh thần kia xem, đầu tiên tùy ý lật một cái, ánh mắt đột nhiên dừng ở nơi nào đó một chút, tiếp theo sau thì cứ thờ ơ xem tới cuối, càng lật càng nhanh, cuối cùng ném vào trong ngực Lý Phúc Thăng.

"Trẫm thấy gần đây sắp có mấy cái sinh thần sắp tới, đến lúc đón hết thấy đơn giản, tùy tiện bày một bàn tiệc rượu là được rồi, không nên quá phô trương lãng phí. Nữ nhân hậu cung này trẫm nuôi là có thể vì trẫm nói dối tông đường, cũng không phải là tiểu thư yêu kiều". Đại Yến Đế nhàn nhạt nói.

"Nô tài hiểu rõ, đến lúc đó nhất định dặn dò nhiều hơn." Lý Phúc Thăng sắp xếp gọn gàng trang giấy trong sổ ghi chép bị Đại Yến Đế làm nhăn, vội đáp lại.

Đại Yến Đế nhàn nhạt ừ một tiếng, suy nghĩ một chút vẫn nói: "Khi nào gần đến mừng bốn tháng ba năm nay thì nhắc nhở trẫm một tiếng".

"Nô tài nhớ kỹ".

.....

Diệp Linh Sương ở trong điện bức bối đến phát hoảng, để Vân Kiều đi tới đi lui cùng mình ở Lê Lạc viên. Mới tới Lê Lạc viên không lâu, liền thấy trong đình đối diện một nữ tử phấn trang, nhìn dáng người xinh đẹp thanh thoát, đã biết là mỹ nhân chọc người triu mến mà. Đợi nữ nhân kia càng đi tới gần, nụ cười của Diệp Linh Sương càng sâu thêm mấy phần.

"Đã lâu không gặp, Diệp muội muội, a, không đúng, hôm nay nên kêu một tiếng Hinh phi mới được". Liễu Lạc Đan nhìn nàng cười một cách tự nhiên, hôm nay thời tiết tháng mười đã hơi lạnh, nhưng nụ cười trên mặt kia vẫn kiều diễm như mẫu đơn tháng ba vậy.

"Hôm nay chỉ có hai người ta và người, Liễu tỷ tỷ không cần khách khí như vậy". Diệp Linh Sương cười một tiếng, trả lời.

Liễu Lạc Đan quen thuộc cầm tay nàng, ánh mắt theo bản năng nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên kia, "Hậu cung tự có quy củ của hậu cung, sao có thể theo chúng ta được, Hinh phi hôm nay không như ngày xưa, thân mình cũng đã có mấy tháng rồi, sau này vẫn nên ít đi lại mới tốt".

"Đa tạ Trân tần nhắc nhở, bổn cung sẽ chú ý". Diệp Linh Sương cười nhạt.

"Trời lạnh, Hinh phi nhớ mặc nhiều xiêm áo..." Liễu Lạc Đan hàn huyên với Hinh phi thật lâu, mới đi một hướng khác.

Diệp Linh Sương như có điều suy nghĩ, đánh giá bóng lưng càng lúc càng đi xa của Trân tần.

"Nương nương, Trần tần này ngược lại là một người hiền hòa, cũng khó trách gần đây Hoàng Thượng một mực cung chiều, cơ hồ cũng muốn át đi ngọn gió kia của Kỷ Quý phi". Vân Kiều thấy Hinh phi vẫn nhìn chăm chăm vào Trần tần kia, không khỏi nói một câu.

Diệp Linh Sương gật đầu một cái, khoan thai nói: "Chẳng qua không biết Trần tần rốt cuộc là có tính tình này thật, hay là bị hậu cung bức thành tám mặt là lướt".

"Có lẽ nương nương nghĩ quá nhiều rồi, hậu cung cũng không phải ngay cả tỷ muội tốt cũng không có..." Vân Kiều vươn tay đỡ Hinh phi, nhẹ giọng nói, cuối cùng than thở thêm một câu, "Lòng phòng bị của nương nương quá nặng rồi, một mình chẳng lẽ không mệt sao..."

Bước chân của Diệp Linh Sương hơi dừng một chút, rồi sau đó lại chậm chạp đi về phía trước, ánh mắt u ám nhìn phía trước. "Lòng người là một thứ rất phức tạp, hơi lơ là cũng sẽ ngã xuống. Mặc Nguyệt từng một mực trung thành với bốn cung, bốn cung cũng hết sức tín nhiệm nàng, nhưng nàng cuối cùng làm cái gì? Vân Kiều, mọi việc không thể tùy tiện tin tưởng người khác, chính là người.... bốn cung cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng".

Vân Kiều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng, từ một bên chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, lông mi không chớp một cái, tựa hồ như chuyên chú nhìn về phía trước, nhưng lại không biết tốt cùng là có phải nhìn về nơi đó không.

"Trong hậu cung có lẽ cũng sẽ có tỷ muội, nhưng khi đối mặt với tình yêu, có tốt hơn tình tỷ muội cũng sẽ không bằng tình yêu luôn thật vất vả khao khát có được. Người nói, nữ nhân hậu cung không có người nào không mong đợi Hoàng Thượng sủng hạnh, thì như thế nào lại trở thành tỷ muội tốt được...? Bốn cung có lẽ rất mệt mỏi, nhưng là, từ một khắc khi tiến cung trở đi, bốn cung vốn chưa từng nghĩ sẽ được thoải mái..."

Không biết có phải là ảo giác hay không, Vân Kiều nhìn vào mắt Hinh phi thấy được một loại tang thương, khiến người ta rất đau lòng.

Lại qua mấy ngày, tiền triều bỗng nhiên truyền tới tin tức, Minh Vũ quốc phái sứ thần tới, mà sứ thần kia chính là Diệp Hào, Minh Vũ quốc Trấn quan tướng quân, phụ thân của Hinh phi.

Trên triều đình, văn võ đại thần đồng loạt nhìn Diệp Hào Trấn quan tướng quân này đã chém giết không ít tướng sĩ của họ, nhìn ông ấy mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi, khôi giáp đổi thành đồ thường, nhưng vẫn anh tuấn ngang như cũ, khí thế không thua người khác.

"Minh Vũ quốc sứ thần Diệp Hào ra mắt Đại Yến Đế". Diệp Hào ôm quyền nói, thanh âm cao lừng, vang vọng.

"Ha ha... Sớm nghe nói Đại tướng quân Minh Vũ quốc khí vũ bất phàm, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giả, Đại tướng quân không nên khách khí, nếu vì Minh Vũ sứ thần, trăm tự nhiên không thể chậm trễ người. Tối nay trăm mở tiệc mời quần thần, đón gió cho Đại tướng quân".

"Đa tạ Đại Yến Đế". Diệp Hào vội nói.

"Đại tướng quân không cần đa lễ. Người đâu, Đại tướng quân một đường mệt nhọc, còn không mau đưa đi hành cung nghỉ ngơi". Đại Yến Đế hướng một bên quát.

Diệp Hào vội vàng cắt đứt, "Hồi Đại Yến Đế, thần có việc cùng Đại Yến Đế..."

"Ai!~ Không gấp, không gấp, Đại tướng quân một đường phong trần mệt mỏi, có chuyện gì trong dạ tiệc nói sau không muộn".

Diệp Hào còn muốn nói gì, đều bị Đại Yến Đế từng cái đánh trở lại. Đại tướng quân Diệp Hào trong lòng nhin một hơi, nhưng hôm nay người ở dưới mái hiên, không cúi đầu không được, không thể làm gì khác hơn là tùy hai tiểu thái giám đặc biệt đưa mình tới hành cung chuyên chiêu đãi sứ thần.

Tiểu thái giám dẫn đường kia thái độ cung kính, làm việc lão luyện, chắc là Đại Yến Đế đặc biệt chọn người.

Tựa hồ nghĩ tới chuyện gì, Diệp Hào không khỏi hỏi một câu, "Không biết Minh Vũ quốc đưa tới hai mươi nữ nhân kia như thế nào, Hoàng Thượng có an trí hay không?".

"Hồi tướng quân, Hoàng Thượng sớm đã cho an trí tốt, hôm nay Trần tần Liễu thị vinh sủng đang thịnh, Hinh phi lại mang long tự, được Hoàng Thượng yêu thích sâu sắc".

Cuối cùng, tiểu thái giám kia đặc biệt thêm một câu, "Nô tài trong lúc vô tình nghe Hoàng Thượng nhắc tới Hinh phi nương nương, Hinh phi nương nương hình như chính là tướng quân ngài....".

"Thật không?" Diệp Hào đột nhiên cắt đứt lời của tiểu thái giám, mặt đầy khó tin.

"Nô tài không dám lừa tướng quân". Tiểu thái giám dường như không nhìn thấy kinh ngạc của hắn, cung kính trả lời.

Đứa bé Sương nhi kia hôm nay lên làm Hinh phi phân vị không thấp, còn mang long tự? Diệp Hào không nói ra tâm tình gì, chua ngọt khổ cay đều có. Ban đầu giao nữ nhi này ra cũng là hạ ngoan tâm, lại không nghĩ rằng đứa nhỏ này so với tướng tượng của hắn còn sống tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Cha con gặp lại

Edit: Nhiên Thực tần

Beta: Vy Tu nghi

Đại Tướng quân Diệp Hào của Minh Vũ quốc là sứ thần đến Đại Yên quốc. Vốn định trước mặt văn võ bá quan của Đại Yên quốc nói ra ý nguyện của Hoàng đế Minh Vũ quốc, muốn hai nước chung sống hòa bình, vĩnh viễn không bao giờ xâm phạm lẫn nhau. Nào ngờ Đại Yên Đế lại đuổi ông ra hành cung, đến bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Trong lúc vô tình lại biết được khuê nữ của mình được Đại Yên Đế sủng ái. Trong lúc nhất thời tâm tư Diệp Hào phức tạp, không khỏi suy nghĩ xem xét mọi chuyện.

Chính điện Trường Nhạc cung.

Diệp Linh Sương như có điều suy nghĩ nhìn Lý Phúc Thăng.

"Hình phi nương nương, sáng sớm hôm nay Diệp Đại tướng quân – sứ thần của Minh Vũ quốc đã tới nơi. Hoàng Thượng biết nương nương nhớ gia đình mà sốt ruột. Cho nên để nương nương cùng Diệp Đại tướng quân gặp mặt một lát, liền lệnh cho nô tài dẫn nương nương tới nơi gặp mặt." Lý Phúc Thăng chậm rãi nói, bình thường như thường ngày, không nhìn ra được trên mặt có thái độ gì.

Diệp Linh Sương cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu, sau đó lên xe ngựa đi ra khỏi cung. Đi được một đoạn xa, Lý Phúc Thăng mới tới gần sát xe, thấp giọng nói: "Hình phi nương nương, vừa rồi xung quanh nhiều người nô tài không tiện nhiều lời. Hoàng Thượng lệnh nô tài chuyển lời cho nương nương, muốn người tuyệt đối đừng quên nhắc nhở lần trước. Buổi tối Hoàng Thượng còn muốn mở tiệc đón sứ thần, nương nương nên chú ý thời gian."

Diệp Linh Sương nghiêng đầu nhìn hắn, thấy sắc mặt không thay đổi, phảng phất cái gì cũng không biết. Tuy là bẩm báo chi tiết lời nói của Hoàng Thượng, nhưng cặp mắt vô thần. Lý Phúc Thăng đã ở trong cung nhiều năm, sớm đã trở thành "lão thành", cần hiểu tự nhiên sẽ hiểu, không cần hiểu cũng phải hiểu, cho dù hiểu cũng làm bộ như là không hiểu.

"Làm phiền Lý công công lát nữa bẩm báo lại với Hoàng Thượng rằng, nói gì, nói như thế nào, trong lòng bản cung đều rất rõ ràng, Hoàng Thượng không cần phải lo lắng." Diệp Linh Sương nghiêm mặt nói, thu hồi ánh mắt đang quan sát hắn.

"Nô tài nhất định sẽ chuyển lại ý của nương nương." Lý Phúc Thăng trả lời, sau đó dẫn hai tiểu nô tài đánh xe ngựa đi tới nơi ở của sứ thần ở hành cung.

Đến bên ngoài cửa cung, Lý Phúc Thăng nghỉ chân, nói với Hình phi: "Nương nương đã lâu không gặp Diệp Đại tướng quân, nhất định là có nhiều chuyện muốn nói với Diệp Đại tướng quân. Nương nương đi vào điện có thể tùy ý nói chuyện. Nô tài không quấy rầy nương nương gặp mặt người nhà. Nô tài lui xuống trước, chờ đến canh giờ, nô tài sẽ tới đưa nương nương trở về."

Diệp Linh Sương khẽ cười, ý tứ của Lý Phúc Thăng nàng hiểu rõ. Chính là không cần để ý gì, cứ nói chuyện thoải mái. Không cần phải lo lắng tai vách mạch rừng, xung quanh là tai mắt của Hoàng Thượng, cũng sẽ có người chú ý nghe thấy. Đây chính là đang gián tiếp nói với nàng biết rằng đừng nên nói những chuyện không nên nói.

Cho dù Đại Yên Đế sủng ái nàng, thì hắn vẫn là một Hoàng đế nên phải có chút cảnh giác.

Mà ở hành cung, Diệp Hào nghe nói Đại Yên Đế cho mình cùng Hình phi gặp mặt, gương mặt già đột nhiên đỏ lên vì xấu hổ khi nghĩ tới việc gặp lại nữ nhi. Ban đầu vì lấy đại cục làm trọng cho nên mới nhẫn tâm đưa nàng tới Đại Yên quốc. Bản thân mình dù đã thắng mấy trận, nhưng cuối cùng lại bại dưới tay Hoa Tướng quân, binh bại vì tướng nên đầu gối ở trước mặt Hoàng đế nói lời nào. Mất nước là mất nhà, lúc ấy mặc dù Hoàng đế đã đưa thư cầu hòa cho Đại Yên quốc, nhưng cái khó là thái độ của Đại Yên Đế vui buồn bất thường, không chừng một ngày nào đó hắn lại đưa quân tấn công Minh Vũ quốc thì sao.

Không ai có thể biết rõ ràng tình huống lúc đó so với Trần Quan đại tướng quân ông. Lần đó chiến tranh cơ bản đã lấy hết tất cả của Minh Vũ quốc, không những vậy, chỉ mấy tháng nữa thôi là nước mất nhà tan. Ông biết dân chúng chán ghét chiến tranh, tại Minh Vũ quốc nếu như thua trận thì ngoài việc cống nạp các loại châu báu còn phải dâng lên hai mươi vạn nữ. Để nữ nhi của Trần Quan đại tướng quân dẫn đầu, đưa đi Đại Yên quốc. Cho dù hành động này không thể coi như là hòa thân, nhưng cũng có thể coi như là Minh Vũ quốc thành tâm.

Mặc dù Đại Yên Đế tiếp nhận thư cầu hòa cùng châu báu và mỹ nhân, nhưng trong lòng hắn nghĩ thế nào, Diệp Hào chính mình cũng không hiểu. Qua sự việc sáng nay, khiến ông thấy rõ được vị Đế vương tuổi trẻ nhưng trong mắt có dã tâm bành trướng. Minh Vũ quốc sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn chiếm hữu!

Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa truyền vào tiếng bước chân nhẹ nhàng, Diệp Hào quay đầu lại liền nhìn thấy một cô gái, ngay lập tức có thể nhận ra đó là ai. Không ngừng nhìn rõ một thân trang phục dành cho thân phận cao quý, càng nhìn trông mắt càng đen lại. Đột nhiên nàng khẽ cười, đi về hướng mình.

"Không ngờ đã qua lâu như vậy rồi nữ nhi không được gặp phụ thân. Phụ thân người vẫn khỏe chứ?" Cô gái quen thuộc nắm lấy bàn tay đầy vết chai

của Diệp Hào, giọng nói mang theo chút dí dỏm giống ngày trước, trong mắt như hiện lên nỗi nhớ, nhưng chỉ là phảng phất như chưa từng xuất hiện. Nhất thời, trong lòng Diệp Hào trăm mối ngổ ngang.

"Hài tử của ta, cha thực sự xin lỗi ngươi." Kim nén hồi lâu, ông nói ra.

Diệp Linh Sương cười cười lắc đầu, "Trước kia nữ nhi cũng có trách phụ thân vô tình, nhưng dù sao đó cũng là chuyện đã qua rồi, bây giờ nữ nhi sống rất tốt, Hoàng Thượng đối đãi với con không tệ."

Lời nói đến đây, hai người nhìn nhau không nói gì nữa, cũng không biết là nên tiếp tục nói cái gì.

Thật lâu sau Diệp Hào thở dài, thẹn thùng nói: "Nữ nhi của Diệp Hào ta vốn có tính cách rất tùy tiện, nếu biết trước như thế thì ngày đó cha và mẹ đã sớm tìm cho ngươi một mối hôn sự tốt rồi. Ai mà ngờ được về sau lại xảy ra cái chuyện bất đắc dĩ..."

"Theo như lời phụ thân, nữ nhi vốn có tính tình ngang ngược. Nhưng hiện tại ở trong Hậu cung của Đại Yên quốc xác thực nữ nhi sống cũng rất cẩn trọng, cẩn thận, tính tình cũng che giấu bớt. Cho dù như vậy, cũng vẫn không thể thoát khỏi những hãm hại chốn thâm cung."

Diệp Hào nghe nàng vẫn quen thuộc gọi mình là cha, thì nhất thời mừng rỡ. Sau lại nghe nàng nói tiếp, trên mặt lại lộ vẻ lo lắng ra và ừm ừm thì tâm Diệp Hào cả kinh, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, hài tử ngươi có bị tổn thương ở chỗ nào không?"

Đầu tiên Diệp Linh Sương buồn bực không chịu nói, làm như lấy dũng khí thật lớn mới chậm rãi nói: "...Chắc hẳn phụ thân biết rõ là Đại Yên Đế hiện tại chỉ có một mình Nhị Hoàng tử là người thừa kế, không ngờ lại có kẻ xấu muốn sát hại Nhị Hoàng tử, sau còn muốn giáng họa cho nữ nhi. Chỉ thiếu chút nữa thôi là nữ nhi không thể thấy được phụ thân rồi."

Nghe Diệp Linh Sương nói tình hình lúc đó, so sánh với bản thân mình rong ruổi sa trường nhiều năm, ông cũng có chút kinh hãi.

"Hài tử, khổ thân ngươi... Xem ra Đại Yên Đế đối với ngươi cũng có vài phần để tâm. Nếu như lúc ấy không phân rõ tốt xấu mà bắt ngươi, ngươi mà có mệnh hệ gì thì cả đời cha cũng không an tâm." Diệp Hào thở dài nói.

"Cha, nữ nhi muốn nói với người, cha có biết vì sao thích khách kia lại phải muốn hại nữ nhi hay không?" Đôi mắt Diệp Linh Sương hiện lên sự phân minh, thẳng thắn theo dõi ông.

Thấy bộ dạng và thần sắc nghiêm túc của nàng, Diệp Hào giật mình nghĩ đến cái gì đó, mắt tròn tròn, "Ý của nữ nhi là?!"

Diệp Linh Sương trầm trọng gật đầu, "Như phụ thân dự đoán, lúc ấy nữ nhi đang mang trong mình long tự của Hoàng Thượng cho nên mới bị chú ý, nữ nhi cho rằng có người ghen tỵ nên mới tính kế hạ độc với hài tử trong bụng nữ nhi. Chỉ là về sau tra ra được thích khách kia chính là Thống lĩnh tiên phong, thường ngày là thù hằn của người. Người này đã sớm sinh lòng muốn tấn công Minh Vũ quốc ta, muốn mượn danh nghĩa nữ nhi giết Nhị Hoàng tử, không chỉ vì muốn Đức phi đối địch với nữ nhi, mà còn muốn Đại Yên quốc lấy lý do này để xuất chiến. Thử hỏi phụ thân, Hoàng Thượng đối với địch quốc sẽ khoan dung sao. Không những thế mà Hình phi đã là nữ nhi của Đại tướng quân địch quốc rồi, mà nữ nhân này còn không biết tốt xấu có tâm địa sát hại hoàng nhi duy nhất của Hoàng Thượng. Cùng lúc đó trong phòng còn lục soát được thư từ qua lại với Minh Vũ quốc nữa chứ. Từ đó lý do cũng đủ để cho Đại Yên Đế san bằng tất cả Minh Vũ quốc rồi. Cho dù có kêu than chiến tranh thì cũng sẽ không quá mức chỉ trích việc làm lần này của Đại Yên Đế."

Sau lưng Diệp Hào mồ hôi chảy ròng ròng, hai tay lạnh buốt. "Vì sao Đại Yên Đế không nhân cơ hội đó tấn công Minh Vũ quốc ta?" Diệp Hào chợt hỏi, trong mắt ý tứ hàm xúc không rõ.

Diệp Linh Sương ôn nhu vuốt bụng mình, thần sắc sâu kín, "Nữ nhi cũng không biết, có lẽ Hoàng Thượng không đành lòng sát hại nữ nhi, càng không muốn mượn lý do hoang đường đó để tấn công Minh Vũ quốc."

Nói đến đây, Diệp Linh nặng nề nhìn ông, "Nữ nhi hỏi cha một việc, cha nhất định phải trả lời rõ."

"...Ngươi hỏi đi, cha tuyệt đối sẽ không nói dối ngươi."

"Hiện nay Minh Vũ quốc đã thay Hoàng đế mới, cục diện chính trị không yên, nếu như Đại Yên quốc đột nhiên tấn công Minh Vũ quốc, thì cha có nắm chắc trong tay mấy phần thắng để có thể bảo vệ được Hoàng thành không?"

Đột nhiên ánh mắt nàng lảng lảng nhìn thẳng vào mắt ông hỏi. Tựa hồ như chưa từng thấy qua con gái của mình xuất hiện loại ánh mắt này, trong lòng Diệp Hào bỗng lo lắng một chút, nghe câu hỏi của nàng, ông trầm mặc lại.

"Cha, nếu cứ tiếp tục như vậy trong lòng ta sẽ liên tục run sợ, chẳng bằng nên lùi một bước. Chẳng lẽ cha không cảm thấy được rằng Minh Vũ quốc đã sớm mục nát rồi sao, nếu cứ mù quáng lưu giữ lấy cái vỏ rỗng thì có ích lợi gì chứ?"

Diệp Hào chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tỉnh mạch nhìn lên, "Nữ nhi, ngươi rốt cuộc là muốn nói cái gì?"

Diệp Linh Sương vừa vô ý thức vuốt ve bụng, vừa nói: "Xin hỏi cha, bây giờ Hoàng đế của Minh Vũ quốc còn đáng giá để người theo hầu sao?" Không đợi ông trả lời, nàng tiếp tục nói: "Nếu như sớm muộn gì cũng sẽ bị Đại Yên quốc thôn tóm, vậy vì sao không chọn một phương thức nhu hòa hơn, ví dụ như là Hoàng đế của Minh Vũ quốc chủ động xưng thần."

"Đại nghịch bất đạo [1]!" Thấy nàng còn muốn tiếp tục, Diệp Hào lên tiếng ngăn lại, hai mắt trừng trừng.

1, Đại nghịch bất đại: dùng để hình dung tội to ác lớn.

Bộ dạng nổi giận đùng đùng của ông làm cho Diệp Linh Surong không khỏi cười nhạo một tiếng. "Phụ thân không phải cảm thấy như vậy là điều sỉ nhục quốc gia chứ? Phụ thân cho rằng nên chết trên sa trường mới là trung quân đền nợ nước[2] sao?"

2, Trung quân đền nước: là người dốc sức mình để bảo vệ đất nước.

"Để không xảy ra chiến tranh mà phải hạ mình xuống như vậy thì thật là sỉ nhục!" Diệp Hào quát lên.

"Phụ thân, rốt cuộc trong lòng người đường đường chính chính là cái gì? Phụ thân không phải nói là muốn thiên hạ thái bình chính là ước mơ cả đời sao? Hiện giờ cơ hội này tới, phụ thân lại muốn đi vào đường chết? Chẳng lẽ phụ thân chờ Đại Yên quốc tấn công Minh Vũ quốc ta, dân chúng trời dạt đi khắp nơi, tiếng oán than đầy trời đất, thì phụ thân mới chịu tình ngộ?! Phụ thân đã gặp qua Đại Yên Đế, cần phải hiểu hắn căn bản không phải là người muốn hai đất nước hòa hoãn, Đại Yên quốc cường đại như thế, mắc gì mà muốn hân ngồi ngang hàng với Hoàng đế Minh Vũ quốc?"

Diệp Hào đứng khựng lại, thanh âm trở nên trầm thấp: "Đừng nói nữa... Người là đang bức chết phụ thân của người đấy."

Diệp Linh Surong chỉ ha ha cười một tiếng, vẫn chưa từ bỏ ý định nói tiếp: "Nếu Minh Vũ quốc thật sự có một ngày như vậy, thì nữ nhi cũng chỉ là một nô tỳ của nước thua cuộc, cốt nhục trong bụng sợ rằng cũng sẽ bị người đòi khi dễ. Nếu như vậy, chẳng bằng hiện tại nữ nhi chết trước mặt phụ thân!"

Lông mày của Diệp Hào nhăn lại, "Không được làm loạn!"

Hai người đối mặt thật lâu, cuối cùng vẫn là ông hạ giọng xuống: "Thôi, người trở về trước đi..." Thân thể Diệp Hào mềm nhũn, tựa lưng vào ghế ngồi, về mặt lộ ra vài phần mệt mỏi.

Diệp Linh Surong liếc nhìn ông một cái cuối cùng, lúc đi ra đến cửa điện quay lại thì thào một câu: "Trong lòng phụ thân có Hoàng đế, chứ không phải đất nước. Người cũng chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ, kể cả nữ nhi này..."

Thân thể Diệp Hào run lên--

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Sứ thần lựa chọn

Edit: Khánh Hiền cơ

Beta: Rine Hiền phi

Đại Yên Đế mở tiệc chiêu đãi quần thần, đây là yến tiệc tẩy trần cho sứ thần Minh Vũ quốc, thế này cũng coi như cho Minh Vũ quốc đủ thể diện. Nhưng Diệp Hào không xác định được rốt cuộc phần thể diện này là cho một Đại tướng quân tay cầm trọng như hân, hay là cho quốc quân đương triều của Minh Vũ quốc.

Mọi người thay phiên mời rượu, Diệp Hào trong lúc không để ý cũng đã ngà ngà say. Tuy đầu óc có chút mơ màng nhưng lời nói của Diệp Linh Surong vẫn như hòn đá nặng trĩu đè lại trong lòng hân. Mới nửa năm không gặp, nữ nhi này đã quay lưng lại với hân. Vài canh giờ trước gặp nhau, nàng được Đại Yên Đế phái tới thuyết phục hân, Diệp Hào không thể không công nhận rằng lời nàng nói rất hợp lý.

Hân không khỏi tự đặt tay lên ngực tự hỏi, hân thực sự chỉ thuần phục một mình quốc quân Minh Vũ quốc chứ không phải là cả Minh Vũ quốc, hoặc là toàn bộ dân chúng Minh Vũ quốc? Niềm tin trong lòng hân lâu nay rốt cuộc là gì?

Trong lúc giật mình nhớ lại cặp mắt đen nhánh, sâu thẳm kia của nữ nhi, dường như nó có thể nhìn thấu mọi việc. Ở hậu cung chìm nổi mấy tháng, nàng đã trở nên xa lạ đến mức khiến người làm cha như hân cũng phải nhìn bằng con mắt khác. Mặc dù trong mắt còn có một phần yếu ớt nhưng phần lớn chứa đựng sự sắc bén, nay cả hân là người cơ trí nhưng cũng bị lời của nàng thuyết phục. Nhìn nàng có đủ thực lực để đứng vững trong hậu cung, lẽ ra hân phải cao hứng nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy sâu lo.

Một tay cầm lấy chén rượu, một tay khác không biết từ lúc nào đã sờ đến trong ngực. Trong ngực hân có một phong thư, có thể nói là một văn tự kí ước hai bên trọn đời không xâm phạm quốc thổ đối phương, phía trên đã đóng dấu ngọc tì của Minh Vũ quốc. Chỉ cần Diệp Hào đưa ra trình lên cho Đại Yên Đế thông qua thì nhiệm vụ làm sứ giả lần này của hân liền kết thúc.

Chỉ là Đại Yên Đế thật sự sẽ kí khế ước trọn đời hòa hảo ư? Diệp Hào trong lòng cười lạnh, sợ rằng cái này sẽ càng thêm kích thích dã tâm của hân, đến cùng cũng chỉ lấy được sự khinh bỉ của Đại Yên Đế. Cho dù Đại Yên Đế thật sự đáp ứng, nhưng chỉ bằng một tờ giấy khế ước có thể bảo đảm được cái gì đây, không chừng chờ lúc Minh Vũ quốc buông lỏng phòng bị, Đại Yên quốc sẽ có cơ hội để lợi dụng.

"Vi sao Diệp Đại tướng quân từ lúc yến tiệc bắt đầu đến giờ đều mang về mặt vẻ u sầu, chẳng lẽ là trăm chiều dài không chu toàn sao?" Đại Yến Đế đột nhiên nhìn về phía hắn, cất tiếng hỏi. Dứt lời, liền ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Diệp Hào lập tức ngừng đầu nhìn. Lúc này mới phát hiện Đại Yến Đế nhíu mày nhìn chằm chằm vào mình một lúc lâu, xác định giọng điệu của hắn, Diệp Hào thở ra một hơi, vội vàng cúi thấp đầu trả lời: "Đại Yến Đế đã quá lo lắng, được quý quốc khoan đãi thịnh yến là vinh hạnh của thần, hôm nay thần vô cùng vui mừng, làm sao có thể không hài lòng."

Đại Yến Đế nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, nói thêm: "Diệp tướng quân hài lòng là tốt rồi. Không biết lần này Diệp tướng quân lấy danh nghĩa sứ thần Minh Vũ quốc đến nước trẫm là vì chuyện gì?"

Diệp Hào đã đến Đại Yến quốc được cả một ngày nhưng Đại Yến Đế chưa từng chủ động hỏi tới vấn đề này, hiện tại nhìn thấy vẻ kiên định của hắn đã bắt đầu lung lay mới ở trước mặt vẫn vô bá quan hỏi ra, thật đúng là một con hồ ly xảo trá. Lúc này, Diệp Hào càng thêm khẳng định chuyện mình cùng nữ nhi gặp mặt là do Đại Yến Đế đã an bài trước. Người này một thân khí thế vương giả, dù là khí chất của Minh Vũ quốc quân cũng không bằng một phần mười so với hắn. Trước mặt loại người này, nếu tính sai một bước chính là sau này từng bước đều sai.

Diệp Hào lấy bản khế ước đã được đóng dấu ra, hơi ngáp ngừng, sau đó lại cất xuống đáy bàn rồi ngừng đầu cung kính trả lời: "Đại Yến Đế, lần này thần làm sứ thần đại diện Minh Vũ quốc đến Đại Yến quốc là muốn thay Minh Vũ quốc quân truyền đạt ý nguyện, Minh Vũ quốc nguyện ý cùng Đại Yến quốc trọn đời hòa hảo. Hai nước không xâm phạm lẫn nhau, mà Lan Nguyệt công chúa của nước thần đã hâm mộ Đại Yến Đế từ lâu, nguyện gả cho Đại Yến Đế làm phi."

Diệp Hào lên tiếng, không khí nhất thời yên lặng xuống, lời hắn nói đều rất rõ ràng, rơi vào tai chúng đại thần không sót chữ nào. Nghe lời này, có một vài đại thần không khỏi thấp giọng bật cười.

"Diệp tướng quân, chiến tranh lần trước chính là Minh Vũ quốc chủ động mượn chuyện khai mào. Nếu không phải Hoàng Thượng lòng mang thiên hạ, cân nhắc đến cuộc sống của dân chúng, làm sao lại tiếp nhận thư cầu hòa của Minh Vũ quốc quân, Diệp tướng quân giờ phút này còn có cơ hội ngồi ở đây nói chuyện cùng Hoàng Thượng sao? Chưa kể Minh Vũ quốc quân ngồi lên ngôi vị mới được vài năm ngắn ngủi, hẳn như thế làm sao đảm bảo được chuyện sau này, cho dù có văn thư kí ước vĩnh viễn không xâm phạm cũng không thể nói trước được cái gì." Nam tử nhìn Diệp Hào cười nhạt một tiếng, rõ ràng trong lời nói có gai nhưng lại được nói ra một cách ưu nhã.

Diệp Hào nhìn quan phục của nam tử kia, liền biết người này chức vị không nhỏ, chỉ là người còn trẻ mà dám cùng Đại tướng quân như hắn nói những lời này khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu, nhất thời không biết nên phản bác thế nào. Lúc trước xác thực là Tiên hoàng tin lời gian thần lời gièm pha, bất chấp hắn nhiều lần khuyên can, chủ động tấn công Đại Yến quốc. Sau khi thua trận, quốc khố thiếu hụt, hôm nay lại gặp tân quân đăng cơ, cộng thêm Đại Yến quốc đang nhìn chằm chằm, có thể nói tình trạng Minh Vũ quốc hiện giờ đã là thù trong giặc ngoài!

Sắc mặt Diệp Hào trầm xuống, ngừng đầu nhìn lên Đại Yến Đế, thấy hắn chỉ coi như không có chuyện gì mà uống rượu.

Tựa như phát hiện ánh mắt Diệp Hào, Đại Yến Đế khẽ miệng cong lên, chậm rãi nói: "Cổ ái khanh nói chuyện từ trước đến nay đều ngay thẳng, nếu có chỗ thất lễ xin Diệp tướng quân đừng trách. Về phần những gì Diệp tướng quân nói, trẫm đương nhiên đồng ý, hai nước giao hảo, thiên hạ dân chúng cũng có thể ấm no."

Diệp Hào tuyệt đối không thể tưởng được Đại Yến Đế lại trả lời như thế, hắn giật mình, càng không đoán ra ý nghĩ của Đại Yến Đế.

"Đại Yến Đế quả là thánh quân, thần vô cùng bội phục." Diệp Hào cất cao giọng nói rồi hướng Cổ Mặc Ngân ôm quyền: "Thì ra là Cổ đại nhân, nghe danh đã lâu."

Cổ Mặc Ngân cười nhạt: "Diệp tướng quân không cần phải khách khí, Hoàng Thượng cũng đã nói rằng do ta thất lễ." Dứt lời, liền không lảng nhảng thêm nữa, nâng ly rượu lên tùy ý uống. Tuy vậy những lời vừa rồi Cổ Mặc Ngân nói đều ghi vào lòng mỗi người ở đây. Đại Yến quốc hiện nay trở nên cường đại, Minh Vũ quốc quân lấy tư cách gì để ngồi ngang hàng với Đại Yến Đế, thừa dịp Minh Vũ quốc đang lúc khó khăn để tấn công, quả thật không còn cơ hội nào tốt hơn.

"Lời vừa rồi của Đại Yến Đế có thể coi là đồng ý việc hai nước trọn đời giao hảo, vậy còn Minh Vũ quốc Lan Nguyệt công chúa, Đại Yến Đế..."

Diệp Hào còn chưa nói hết đã bị Đại Yến Đế cười lớn cắt đứt: "Trẫm đương nhiên là muốn hòa bình, như vậy cuộc sống dân chúng hai nước cũng yên ổn, chỉ là việc Minh Vũ quốc quân muốn tặng Lan Nguyệt công chúa đến Đại Yến quốc hòa thân có lẽ không cần thiết. Diệp tướng quân đã quên nửa năm trước cũng đưa tới hai mươi cô gái sao? Trẫm đều rất yêu thích, đặc biệt là Trần tần cùng Hinh phi. Trẫm nhớ rõ Hinh phi chính là nữ nhi của Diệp tướng quân, không biết có đúng không?"

"Đại Yến Đế nói không sai, nàng đúng là tiểu nữ của thần." Diệp Hào vội đáp, đôi mắt hơi lóe lên, không biết Đại Yến Đế có ý đồ gì.

"Nói đúng ra trẫm nên gọi Diệp tướng quân một tiếng nhạc phụ." Đại Yến Đế cười cười.

Nghe vậy, Diệp Hào tim đập mạnh, lập tức đáp lời: "Thần không dám nhận, một tiếng nhạc phụ này thần thật sự không dám đương nổi!" Trên trán đã thấm ra mồ hôi lạnh. Đứng tại triều đình của Đại Yến quốc, đối mặt với Đại Yến Đế như vậy quả thật như ngồi giữa đồng lửa, chẳng bằng đi rong ruổi trên sa trường cho thoải mái. Chỉ là, Diệp Hào hẳn mặc dù dùng chính chiến giết địch để về vàng, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc làm chuyện lấy trứng đá.

"Sao lại không dám đương nổi? Hinh phi hiện mang long tử đã hơn ba tháng, qua một thời gian nữa, Diệp tướng quân sẽ có thêm cháu trai hoặc cháu gái, Đại Yến quốc ta cũng sẽ thêm một vị hoàng tử hoặc công chúa. Đây chính là một đại hi sự."

"Thần thay tiểu nữ tạ ơn Đại Yến Đế ưu ái." Diệp Hào cúi đầu nói, nhất thời trong lòng càng thêm sầu lo.

Yến tiệc kéo dài thêm một lúc lâu, Diệp Hào vẫn không nhắc lại chuyện của Minh Vũ quốc, văn thư trong ngực cũng không lấy ra, cứ ngồi như vậy đến khi tan tiệc.

"Hôm nay sắc trời đã tối, Diệp tướng quân về nghỉ ngơi đi, nếu ngày mai không phải vội vã trở về Minh Vũ quốc, trẫm rất vui lòng cho Diệp tướng quân đi thăm quan cảnh sắc ở Đại Yến quốc." Đại Yến Đế bỏ sung một câu như vậy trước khi rời khỏi, thâm ý sâu xa.

Đợi ngày thứ hai Đại Yến Đế tự mình đưa Diệp Hào đi thăm "cảnh sắc", lúc này Diệp Hào mới hiểu được ý tứ của hân.

Trong thao luyện trường có ngàn vạn đại binh cùng tề tụ, tại đó có vài phó tướng giám sát tiến hành thao luyện, ra quyền, đá chân, mỗi động tác đều theo nhịp, khí thế hùng hồn, thanh âm vang lên tận mây xanh khiến lòng người sôi sục, chỉ hận không thể gia nhập trong đó. Nếu so ra Minh Vũ quốc làm sao có thể theo kịp, Diệp Hào thở dài trong lòng.

Sau khi thăm quan được nửa ngày, Diệp Hào tràn đầy mệt mỏi trở về hành cung, nhũu lông mày ngồi suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên mặt mày giãn ra, rời khỏi hành cung đi thẳng đến Thương Loan điện.

"Hoàng Thượng, sứ thần Minh Vũ quốc Diệp tướng quân cầu kiến." Lý Phúc Thăng bước đến trước mặt Đại Yến Đế bẩm báo.

"Tuyên." khước miệng Đại Yến Đế nhếch lên, trên mặt cũng không quá mức kinh ngạc. Đợi Diệp Hào vào cửa điện, tất cả cung nhân bên trong đều lui ra ngoài.

Xế chiều hôm đó, sứ thần Minh Vũ quốc cùng Đại Yến Đế nghị sự rất lâu nhưng nói chuyện gì thì không ai biết được. Lý Phúc Thăng chỉ biết khi Diệp tướng quân rời đi, tâm tình Đại Yến Đế rất tốt.

Ngày kế tiếp, sứ thần Minh Vũ quốc Diệp tướng quân từ Đại Yến quốc lên đường trở về Minh Vũ quốc.

Chính điện Trường Nhạc cung.

Đêm qua trên yến hội, Diệp Hào lựa chọn như thế nào, Diệp Linh Sương tất nhiên là không thể biết được. Chỉ nghe nói hôm nay khi sứ thần rời đi, tâm trạng Đại Yến Đế khá tốt, lúc này mới thoáng yên tâm.

"Sương nhi đang suy nghĩ chuyện gì?" Đột ngột có giọng nam khiến Diệp Linh Sương đang trầm tư phải kinh hãi kêu to một tiếng. Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Văn Kiều đã dựa theo thói quen lui ra ngoài, ngẩng đầu lên là khuôn mặt đang cười nhìn chằm chằm nàng.

Diệp Linh Sương thở ra một hơi, ấp úng nói: "Lần sau Hoàng Thượng đến thì nhớ phát ra thanh âm, nếu không thiếp sớm muộn gì cũng bị Hoàng Thượng dọa cho ngốc."

Đại Yến Đế kêu lên một tiếng, một tay ôm nàng từ trên nhuyễn tháp lên, hai hàng lông mày nhíu lại: "Không phải mỗi lần trẫm tới đều như vậy sao, trước kia Sương nhi nói bước đi của trẫm dù nặng hay nhẹ sớm đã ghi ở trong lòng, như thế nào, chẳng lẽ đó chỉ là lời người dụ dỗ trẫm?" Nói đến dụ dỗ, Đại Yến Đế cho rằng Diệp Linh Sương coi hân như tiểu hài tử, vậy nên không khỏi đem chữ đó nhấn mạnh hơn chút.

"Thiếp nào dám lừa gạt Hoàng Thượng, mới vừa rồi là bởi vì quá đề tâm suy nghĩ vài chuyện nên không chú ý người tới." Diệp Linh Sương ngập ngừng nói, khi đối diện với cặp mắt của hân liền hơi chuyển sang chỗ khác.

"Rõ ràng là bản thân suy nghĩ quá nhập tâm, lại trách trẫm đi đường không phát ra tiếng. Hôm nay người thế mà tự mình thừa nhận, thật sự không dễ dàng." Đại Yến Đế vừa cười chế nhạo vừa nói.

Diệp Linh Sương làm như không nghe thấy hân đang chế nhạo mình, chỉ vuốt vuốt eo, nói làm bần: "Hoàng Thượng, mặc dù ngài ôm thiếp, nhưng mà thiếp vẫn cảm thấy đứng như vậy mỏi eo quá."

Đại Yến Đế vốn là đứng vòng tay qua eo, ôm nàng vào trong ngực, lúc này lại nghe nàng nói như vậy, không khỏi liếc nàng một cái, sùng ái như có như không hiện lên đáy mắt. Bàn tay đang đặt trên eo nàng từ từ dời xuống cặp mông đầy đặn, hân siết vòng tay ôm lấy nàng khiến nàng dán chặt vào người, hơi dùng sức tách hai chân nàng ra.

"Hiện tại cũng không phải là đứng, vậy eo có mỏi không?" Hân cười một tiếng trêu tức rồi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Trầm thích người

Edit: Chiêu T àn

Beta: Tâm Quý tần

Hắn bất thành lĩnh làm hành động ấy, làm Diệp Linh Surong giật mình, phải kêu lên một tiếng, vội vàng vòng tay ôm cổ hắn.

"Hoàng Thượng, thần thiếp còn đang hoài thai đây." Diệp Linh Surong sau khi lấy lại thăng bằng liền nhìn hắn. Bởi vì hắn nhẹ nhàng ôm nàng, nên đầu liền tựa vai hắn, tóc đen xoã xuống tựa dòng thác. Mắt hắn đầy ý cười, mũi kề mũi, hơi thở hai người như hoà cùng nhau. Cánh môi hồng đào căng mọng ấy hơi tiến gần lại cũng làm hắn phải gồng cứng cả người.

"Trầm đương nhiên biết trong bụng Surong nhi là hoàng nhi bảo bối của trầm. Không phải vừa rồi Surong nhi bảo bị đau thất lưng sao? Có lẽ là do đứng quá lâu. Bây giờ có trầm ôm nàng, Hoàng nhi cùng ái phi, ai cũng sẽ không mệt." Đại Yến đế cười nói, nhìn đôi môi quyến rũ dụ hoặc trước mắt, lập tức hít thở không thông, thanh âm trở nên trầm thấp.

Diệp Linh Surong kêu lên một tiếng, cúi đầu cười, một tay rời khỏi cổ hắn, chạm vào một bên mặt của hắn, muốn hắn ôm chặt hơn nữa, lại học động tác vừa rồi của hắn, đôi môi nàng nhẹ lướt qua cánh môi lạnh lẽo. Đại Yến đế lập tức hồi hồn, hôn trả, như muốn nuốt trọn đôi môi nàng. Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, sau lại luồn lách mở hàm răng nàng ra, quấn chặt, mút mát lưỡii nàng, mang tho một tia điên cuồng. Nếu đôi tay của hắn không phải đang nâng mông nàng, nhất định sẽ một tay chế trụ vòng eo tinh tế kia, tay còn lại giữ chặt ót nàng, không chừa nửa đường lui nào cho nàng. Hô hấp trở nên dồn dập hơn, hắn điên cuồng hôn nàng, đồng thời, đôi tay kia chỉ có thể dùng lực vuốt ve bờ mông dưới lớp váy dài để phát tiết một chút. Không khí bỗng chốc tràn ngập mùi ái muội, dâm mỹ.

Hoàng... Hoàng Thượng... Đứng, đứng như vậy, thiếp không thờ nổi nữa." Thấy được sự biến hóa rõ ràng ở nửa thân dưới của hắn, Diệp Linh Surong liền thu liễm lại, rời khỏi đôi môi đang công thành chiếm đất ấy, lại không biết rằng đường lui này lại đổi lấy một sợi chỉ bạc rơi ra từ đầu lưỡi hai người, dính lại trên cằm hắn.

Đại Yến đế xấu hổ, đầu lưỡi bị nàng dụ dỗ rút về, ho nhẹ hai tiếng. Diệp Linh Surong cúi đầu cười, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào cằm hắn. Đại Yến đế phát hiện được hai sợi chỉ bạc trên cằm mình, liền trừng mắt nhìn nàng. Dường như bất mãn với ý cười trong mắt Diệp Linh Surong, nên vốn định dùng tay lau, thì đột nhiên nghĩ ra điều gì, khoé miệng nhếch lên, khẽ cúi đầu, chôn mặt trong ngực nàng, cọ đầu qua lại, sau đó ngẩng đầu, nhìn nàng, cười, như thực hiện được mưu kế.

Diệp Linh Surong giật mình, trừng mắt nhìn hắn. Hắn lau nước miếng bằng quần áo của nàng, thế mà còn dám cười sáng lạn như vậy hay sao?!

Thấy biểu tình giật mình của nàng, Đại Yến đế mới hiểu được hành động vừa rồi của mình là gì, lập tức tràn đầy hối hận. Chậm rãi thu tay lại, nhấc nàng lên lần nữa, đặt trên tháp hương, xong xuôi, hắn cũng ngồi xuống.

Diệp Linh Surong trông thấy bộ dáng này của hắn, trong lúc hắn không để ý, khoé miệng nhếch lên.

"Hôm nay tâm tình Hoàng Thượng có vẻ rất tốt, xem ra thiếp không cần lo lắng hôm qua nói sai chọc giận người?" Diệp Linh Surong nhích lại gần Đại Yến đế, dựa sát vào người hắn, nhỏ giọng hỏi, mang theo vài phần lấy lòng.

Nghe lời này, Đại Yến đế chậm rãi xoay người nhìn nàng, đôi mày nhướn lên thật cao: "Trầm là loại người hi nộ vô thường hay sao? Chuyện lần trước là lỗi tại nàng, trầm không tức giận mới là bất bình thường đây."

"Vâng, vâng, tất cả đều là lỗi của thiếp, là thiếp sai rồi. Hoàng Thượng là người có tâm lòng bao la rộng lớn, sẽ không chấp nhặt chuyện này với thiếp, phải không?" Diệp Linh Surong gật đầu như già tôi, vẻ mặt hoà hiệp.

"Đây là thái độ gì vậy?" Đại Yến đế nhíu mày, bất mãn nhìn nàng. Tiểu nữ nhân này là đang dỗ con nít sao? Mà đối tượng nàng dỗ... Không thể nghi ngờ là hắn!

"Đương nhiên là thái độ dỗ con nít rồi." Diệp Linh Surong than thở một câu.

"Nàng nói cái gì?" Chân mày Đại Yến đế nhíu lại.

"Ha ha, thiếp nói lần trước là thiếp không phải, Hoàng Thượng đừng để trong lòng nhé." Diệp Linh Surong cười nói.

"Nàng biết đó là lỗi của mình là tốt rồi." Đại Yến đế dựa theo lời nàng nói. Hắn cực kỳ hưởng thụ, tựa người ra phía sau, dựa lưng lên tháp, tay lại vấy vấy nàng, giọng điệu biếng nhác, "Lại đây, nằm trong lòng trầm."

Diệp Linh Surong nhu thuận đáp một tiếng, tay chân thả lỏng trên nhuyễn tháp, đầu gối lên đùi hắn, trên đầu vì bụi thành vân thành kế nên có cài vài cây trâm. Đại Yến đế cảm thấy chân bị đè nên động thủ, rút hết mấy cây trâm ra, toàn bộ đều ném qua cái bàn tròn nhỏ bên cạnh, sau đó lại tháo bụi tóc của nàng ra. Tóc rơi xuống như thác nước, dọc theo đùi hắn mà rơi xuống, trải đầy khắp chân hắn.

"Hoàng Thượng, người làm gì vậy?!" Diệp Linh Surong sờ soạng mái tóc mình, bất mãn hỏi: "Xem ra lát nữa, thiếp lại phải để Vân Kiều búi tóc lại lần nữa rồi." Nàng thấp giọng than thở.

Tâm tình Đại Yến để rất tốt, liền trả lời: "Trẫm bị các món trang sức này cắn hơi đau, cho nên trẫm quyết định tháo nó."

Diệp Linh Surong trong nhất thời không nói được gì.

"Về sau, nếu nàng muốn biết điều gì thì trực tiếp đi hỏi trẫm, không cần phải cố gắng tự đi tìm hiểu, đồ chọc người phiền lòng này." Đại Yến để đột ngột thả chậm ngữ điệu lại.

Diệp Linh Surong kinh ngạc, há miệng thờ dốt, suy nghĩ một chút mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn. "Hoàng Thượng đang nói đến... Chuyện tình năm đó của Liên phi?"

Sau một hồi trầm mặc, Đại Yến để mới thân thiện ừ một tiếng.

"Lần trước Hoàng Thượng giận thiếp là do thiếp vụng trộm hỏi thăm chuyện của Liên phi hay sao?"

"Ừ, còn nữa là..."

"Cái này thiếp biết, sau đó Hoàng Thượng có nói, là do thiếp tự cho mình là đúng."

"..."

Diệp Linh Surong khẽ xoay người, thay đổi tư thế nằm trong lòng hắn, mặt vừa vịn chôn trước thất lưng hắn, che giấu hết những cảm xúc trên mặt. "Sau khi Hoàng Thượng rời đi rồi, thiếp tự suy nghĩ lại, Hoàng Thượng cho thiếp cả sự sủng ái độc nhất vô nhị, cùng với quyền lợi, địa vị. Thiếp thật sự không nên có những suy tâm vọng tưởng khác. Chuyện lần trước Hoàng Thượng coi như là thiếp hồ ngôn loạn ngữ đi. Thiếp quả thật không nên làm tiêu phí sự sủng ái của người." Thanh âm ôn nhu như gió xuân, thoảng qua tai để lại vô số cảm xúc, làm cho người nghe cảm nhận được tia cô đơn cùng sự bất đắc dĩ, trong lòng không khỏi nảy sinh thương tiếc.

Đại Yến để ngẩn người, đôi tay ở eo nàng đột nhiên siết chặt hơn.

"Surong Nhi, chuyện lần trước là trẫm nhất thời nóng giận mới nói nặng nàng như vậy. Thật ra thì trẫm cũng không có phủ nhận những gì nàng nói."

"Hả? Không có phủ nhận những gì thiếp nói... Vậy là sao?" Diệp Linh Surong vẫn vui mặt vào trong lòng hắn, thấp giọng hỏi, thanh âm có chút run run.

Đại Yến để luồn năm ngón tay qua mái tóc dài của nàng, sợi tóc mềm nhẵn mang đến một xúc cảm kì lạ. Suy nghĩ một lúc lâu, hắn mới chậm rãi nói: "Mọi người đều nói, năm đó phụ hoàng yêu nhất chính là mẫu phi của trẫm. Nhưng mẫu phi lại gây sai lầm, cô phụ sự sủng ái đầy của người. Nhưng Surong nhi, chuyện này nàng cũng biết, điều mẫu phi đã làm sai là điều gì?" Năm ngón tay đang vuốt ve tóc nàng chậm rãi dừng lại, tựa như cây lược đang vờn trên đầu nàng.

Diệp Linh Surong khó hiểu, không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, không khỏi nghiêng mặt nhìn sang hắn, "Thiếp chỉ biết Liên phi phạm vào một tội tày trời, không thể tha thứ. Mặc dù thiếp không rõ nội tình, nhưng thiếp tin tưởng Liên phi là bị người vu khống, hãm hại. Chẳng lẽ Hoàng Thượng lại không tin Liên phi hay sao?"

Đại Yến để cười ha ha, trong mắt là có mấy phần hèn mọn, "Trẫm tin, trẫm tin chứ, sao trẫm lại không tin người? Trẫm vẫn tin tưởng mẫu phi. Bởi vì người là một mẫu thân đầy từ ái. Theo đúng như lời nàng nói. Tất cả là do phụ hoàng không có khả năng bảo hộ người, thêm nữa, phụ hoàng lại không tin tưởng người."

"Hoàng Thượng, người..." Diệp Linh Surong dừng một chút, nói: "Nếu như người không muốn nói vậy thì đừng nói, về sau thiếp cũng sẽ không gạt người, lén lút tìm hiểu chuyện xưa của Liên phi."

"Không, nàng nhất định phải nghe!" Tay hắn nắm lại thật chặt, vô tình giật mạnh tóc nàng. Diệp Linh Surong đau đón nhũu mảy, chịu đựng không kêu ra tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Về mặt của hắn chớp mắt một cái liền vẩn vơ, bực tức cất giọng: "Bà ta dám vu khống mẫu phi cùng người khác tư thông, nàng ta thật sự rất thủ đoạn, rất ác độc! Trẫm sẽ không bao giờ tha thứ cho bà ta, trẫm lại càng không tha thứ cho phụ hoàng, là vì hắn vô dụng, để cho người khác có thể hãm hại mẫu phi, tổn thương một mảnh thâm tình của bà với hắn, nên mới có thể định tội mẫu phi dễ dàng đến như vậy!"

"Hoàng Thượng..." Diệp Linh Surong nhỏ giọng gọi một tiếng. Đại Yến Để dần dần trấn tĩnh lại, nhắm mắt lại, sau khi mở ra đã khôi phục sự tỉnh lặng trước đó. Hắn lặng lẽ nhìn nữ tử đang im lặng gồi đầu trên đùi mình, thấy tia lo lắng trong mắt nàng, khoé miệng khẽ nhếch lên. Đôi môi khẽ sát vào vành tai nàng, khẽ cắn vành tai của nàng hết sức ôn nhu, nói: "Surong Nhi, nàng là một nữ tử còn hoàn hảo hơn cả mẫu phi, trẫm sẽ không đối gạt nàng có lẽ, trẫm thật sự thích nàng..."

Diệp Linh Surong kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, chỉ cảm thấy ong ong trong tai, dường như trước đó toàn bộ đều là ảo giác.

"Hoàng Thượng, người vừa mới nói điều gì?" Nàng thì thào, khẽ hỏi.

Đại Yến để thấy nàng quá mức ngạc nhiên, những buồn bực trong lòng trước đó đều trở thành hư không, cười ha ha ra tiếng. Bạc môi khẽ chạm vào môi đào của nàng, giống như là dán vào nhau, ôn nhu lặp lại: "Surong nhi, trẫm thích nàng, trẫm cũng tin tưởng rằng bản thân có năng lực bảo hộ nàng." Không đợi nàng kịp hoàn hồn, hắn đã cạy hàm răng nàng ra, điên cuồng hôn. Môi kề môi, lưỡi quấn lưỡi, tạo ra tiếng, hoà cùng tiếng cô lỗ của yết hầu, thành một âm thanh dâm mỹ ngập tràn khắp nơi.

Hơi thở của Diệp Linh Sương hỗn loạn. Nàng đứng lên, đẩy mạnh hắn một cái, thở hổn hển nhắc hắn: "Bây giờ thiếp còn đang có bầu đây." Ngay sau đó đã bị hắn nuốt hết âm thanh. Thừa dịp có một khoảng cách, hắn nói: "Trẫm đã hỏi qua thái y rồi, sau ba tháng là có thể." Vừa nói dứt lời, liền ôm nàng đến bên giường, vung tay áo, màn trướng liền buông xuống. Âm thanh truyền ra một hồi, long bào của mình hoảng và chiếc váy hồng đào bị ném ra, rơi xuống đất.

Diệp Linh Sương bị hắn hôn đến thần trí mơ màng, lúc này mới thanh tỉnh chút ít, cả kinh: "Hoàng Thượng, hiện tại là ban ngày ban mặt đó!"

Động tác của Đại Yến Đế không ngừng lại, đem nàng đặt dưới thân, mê luyến mà hoài niệm quan sát một phen, sau mới vô tình nói một câu, "Trẫm tưởng gì, kẻ nào dám ăn nói huyền thuyên, trẫm liền cắt đầu lưỡi của hắn." Dứt lời, liền bao bọc nàng dưới thân, tứ chi hơi cử động, lại giữ một khoảng cách nhỏ với bụng nàng. Hôn từ cánh môi hồng phấn đến hai nụ hoa nhỏ trước ngực, vừa tham lam lại vừa bá đạo, lưu lại trên cơ thể nàng một đường những dấu hôn.

Cuối cùng, hắn thật cẩn thận, nhẹ nhàng tiến vào cơ thể nàng, kết hợp lại thành một, hắn thoải mái than nhẹ một tiếng, sau đó lại nhẹ nhàng nhưng kiên định chuyển động.

Tay Diệp Linh Sương nắm chặt bờ vai hắn, thân mình dao động theo từng nhịp đong đưa của hắn. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Minh Vũ quốc quy thuận

Edit: Du Tân

Beta: Vy Tu nghi

Sau một phen mây mưa, Đại Yến Đế ôm eo của nàng nằm ở trên giường, cảm giác da thịt chạm nhau hết sức rõ ràng, một thân trắng mịn như tơ, một thân rắn chắc, ở cùng một chỗ đụng chạm với nhau liên sinh ra cảm giác tuyệt diệu. Đại Yến Đế thoải mái hít một nửa con mắt, một bộ dáng rõ ràng thích ý. Diệp Linh Sương len lén liếc gò má hắn một cái, thân thể khẽ nhích ra phía ngoài một chút.

"Chớ lộn xộn." Cánh tay dài của Đại Yến Đế ôm thân thể nàng trở lại, thanh âm trầm thấp vang lên.

Trong nháy mắt thân thể Diệp Linh Sương cứng ngắc, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Eo thần thiếp quá lớn, không muốn Hoàng Thượng ôm."

Nghe âm thanh của nàng mang theo sự oán giận, Đại Yến Đế sùng sốt, trong nháy mắt mới kịp phản ứng, không khỏi cười ra tiếng, "Ngươi sợ quá mức rồi, trẫm sẽ không chê ngươi. Trẫm ôm ngươi như vậy, sẽ giống như đều ôm mẹ con ngươi vào lòng, loại cảm giác này rất tốt."

Mắt Diệp Linh Sương sáng rỡ, nàng cười một tiếng, đầu tựa ở trên vai hắn, "Hoàng Thượng nói lời này khiến thần thiếp rất hạnh phúc."

Đại Yến Đế xoa mái tóc của nàng, ôn nhu nói: "Cơ hội như vậy về sau còn rất nhiều."

Cơ hội? Trong lòng Diệp Linh Sương hơi lạnh, đối với nam nhân ở trước mặt mà nói coi như là thích, cũng sẽ bị hắn xem thành đây là ân huệ nên ban. Có phải nàng nên cảm động đến mức nước nở khóc, sau đó dập đầu tạ ơn hay không?

"Sương nhi, sứ thần Minh Vũ quốc Diệp tướng quân đã đi rồi."

Diệp Linh Sương không rõ chuyện gì, chỉ khẽ ừ một tiếng, lại nghe hắn tiếp tục nói: "Chuyện này ngươi làm rất khá." Trong lòng Diệp Linh Sương lập tức hiểu rõ vài phần, thái độ cung kính trả lời: "Đa tạ Hoàng Thượng khen ngợi, đây chính là chuyện thần thiếp nên làm. Nếu Minh Vũ quốc mất, thân phận thần thiếp cũng sẽ rớt xuống ngàn trượng."

Nghe ngữ điệu nàng vốn nhẹ nhàng thoáng cái trở nên cứng ngắc, Đại Yến Đế không khỏi nhíu mày, "Vừa rồi còn mới tốt, ngươi lại muốn thế nào nữa?"

Giật mình nghĩ đến cái gì, mặt Đại Yến Đế giãn ra, không khỏi tự đắc cười một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, "Không cần phải đoán mò, chẳng lẽ Sương nhi cho rằng trẫm ban thưởng là vì ngươi thuyết phục Diệp tướng quân, mới giữa ban ngày ban mặt sùng bái hạnh ngươi? Nha đầu ngươi trí tuệ tương tượng phong phú quá rồi, trẫm nói thích ngươi là thật, chẳng lẽ lúc trước trẫm dụ dỗ ngươi?"

Nghe lời nói bảo đảm này, Diệp Linh Sương mới lộ nét tươi cười, "Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, sẽ không lừa gạt thần thiếp."

"Trẫm lừa gạt ngươi thì có chỗ nào tốt? Lúc trước nha đầu ngươi kêu trẫm nói vậy, trẫm còn chưa tính sổ với ngươi." Đại Yến Đế xem mặt nàng như cục bột đường, hung hăng vuốt ve vài cái, giọng nói nghe không có ý tốt nhưng mang theo vài phần vui thích.

"Hả? Khi nào mà thần thiếp lại kêu Hoàng Thượng nói vậy?" Về mặt Diệp Linh Surong nghi hoặc nhìn hắn.

Đại Yến Đế không khỏi rì rầm hai tiếng, "Ở trước mặt trẫm còn giả bộ mơ hồ, trẫm hỏi ngươi, có phải ngươi ở sau lưng nói trẫm hi nộ vô thường, tính tình như tiểu hài tử hay không?"

Diệp Linh Surong kinh hãi, nửa miệng mở rộng, "Này... Cái này... Thần thiếp có nói qua sao?"

Đại Yến Đế liếc nàng một cái, "Cũng chỉ có ngươi mới dám nói loại lời đại nghịch bất đạo này. Nếu bị những người khác nghe thấy được, ngươi cảm thấy ngươi có mấy cái đầu để chém cho đủ đây? Lòng dạ trẫm rộng lượng mới không chấp nhặt với tiểu nữ tử như ngươi, về sau ngươi cũng đừng chọc trẫm tức giận."

"Cần tuân thánh mệnh." Diệp Linh Surong gấp rút đáp, sau đó lập tức bồi thêm một câu, "Hoàng Thượng là người rộng lượng nhất thần thiếp từng gặp qua."

Đại Yến Đế tuy biết nàng đang nịnh nọt, lại cảm thấy thập phần hưởng thụ, nhìn canh giờ cũng không còn sớm, Đại Yến Đế đứng lên, quay đầu nói với nàng: "Ngươi nghỉ ngơi chút đi, trẫm đi trước."

Ngay trước mặt Diệp Linh Surong, Đại Yến Đế cũng không khách khí nhặt quần áo cùng áo choàng trên mặt đất, ưu nhã mặc từng món vào. Thân thể to lớn kia đưa lưng về phía nàng, đường cong tuyệt đẹp, da thịt săn chắc, chính là không biết có bao nhiêu nữ nhân đã nhìn qua, Diệp Linh Surong thâm nghĩ, ánh mắt tỉnh mạch.

Không muốn người hầu hạ tiến vào thấy cảnh tượng này, Diệp Linh Surong cũng bận rộn mặc quần áo vào, trong lúc đó Đại Yến Đế đã mặc xong.

"Không phải bảo ngươi nghỉ ngơi một lát sao, sao ngươi không nghe lời trẫm nói." Đại Yến Đế nhíu nhíu mày.

"Vừa rồi thần thiếp nghỉ ngơi đã đủ rồi." Tiếng nói của Diệp Linh Surong như muỗi kêu, mặc đồ chỉnh tề lập tức xuống giường, sau đó vung tay màn lên cột lại kỹ càng, quay đầu lại nhìn Đại Yến Đế, tầm mắt rơi vào nơi nào đó, đi lại bên cạnh hắn.

"Cổ áo người bị lệch rồi." Diệp Linh Surong thấp giọng nói, đưa tay chỉnh lại cổ áo long bào, ở chỗ khác cũng vuốt nếp kỹ lưỡng.

"Bây giờ mới tốt." Chờ làm xong tất cả, nàng mới ha ha cười nói một tiếng, tựa hồ hết sức hài lòng.

Đại Yến Đế nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên nghĩ tới cái gì, kéo cổ tay nàng lại.

"Hoàng Thượng làm sao vậy?" Diệp Linh Surong bị động tác của hắn làm cho kinh hãi.

Đại Yến Đế chỉ cười không nói, lôi kéo tay nàng tới trước bàn trang điểm, cho nàng ngồi xuống, ánh mắt tìm tòi một hồi, sau đó từ trên bàn lấy xuống thanh lược được chế tác tinh mỹ từ gỗ đào. Rồi khoa tay múa chân vài cái trên mái tóc của nàng, rốt cục cầm lược gỗ đào từ chân tóc chậm rãi chải xuống.

Diệp Linh Surong nhìn mình trong gương, mặc kệ hắn nhất thời cao hứng. Trước kia mẫu thân từng nói, phụ thân là Đại tướng quân rong đuổi nơi sa trường, trong tay đã quen cầm đao kiếm, mỗi lần viễn chinh trở về thích nhất là chải tóc cho mẫu thân, khi đó mẫu thân rất hạnh phúc, ngày thường trong mắt u buồn đều biến mất. Nàng cảm thấy phụ thân rất yêu mẫu thân, so với người ngoài nghĩ còn sâu hơn.

"Á..." Diệp Linh Surong kêu đau một tiếng, suy nghĩ trong nháy mắt biến mất.

Tay chân Đại Yến Đế luống cuống nhìn chăm chăm tóc dính ở cây lược gỗ đào, không khỏi sượng mặt, không biết tại sao ở trên răng của cây lược gỗ lại bị quấn vài lọn tóc. Đại Yến Đế lúng túng giả vờ ho khụ hai tiếng, vội hỏi: "Surong nhi, trẫm đột nhiên nhớ lại còn có chính sự chưa xử lý xong, trẫm đi trước đây." Dứt lời, nhìn Diệp Linh Surong sững sờ ngồi ở chỗ kia, chính mình liền lên đi.

Diệp Linh Surong quay đầu lại, chỉ có thể bắt một góc áo bào của hắn. Nhìn cây lược gỗ đào ở trong gương, thấy mấy sợi tóc quấn quanh, liền hiểu chuyện gì xảy ra.

(Editor: anh Hoàng dễ thương quá =)))))

Đại Yến Đế đi rồi, Vân Kiều mới dám đi vào, phân phó Mặc Nguyệt cùng Thuý Hoàn tấp y phục cho Hinh phi.

"Nương nương, loại chuyện lật vật này sao có thể phiền ngài động tay, nương nương nhìn xem trên cây lược gỗ còn dính vài sợi tóc, tựa như vừa rồi nương nương chải không dễ dàng." Thuý Hoàn nén cười, nhỏ giọng giải thích. Vừa rồi vào trong điện, liền thấy Hinh phi ngồi ngay ở trước bàn trang điểm, ngăn người nhìn gương đồng, mà cây lược gỗ đào tinh xảo lại bị như vậy.

Diệp Linh Surong nhoen miệng cười cười, "Thuý Hoàn thật khéo tay."

"Nương nương khen nhầm rồi, chải đầu là việc nặng, nương nương thân thể quý báu, về sau hay là đừng làm nữa."

Lúc trước Đại Yến Đế ở trong điện hồi lâu. Bởi vì ban ngày không huyền não bằng ban đêm, vài nha đầu các nàng ở ngoài cửa trông chừng cũng không nghe rõ ràng động tĩnh trong nội điện, vào nội điện mới nghe thấy mùi hương quen thuộc, lại thấy tóc tai Hinh phi bù xù, mới loáng thoáng đoán được vài phần, khó trách vừa rồi gặp Đại Yến Đế sau khi rời khỏi đây tinh thần rất sáng khoái.

Thụy Hoàn nén cười, chải tóc cho Hinh phi. Mà Vân Kiều cùng Bội Hoàn phát hiện sự mất trật tự trên giường, ăn ý liếc mắt nhìn nhau, động tác lưu loát dọn dẹp đệm giường sạch sẽ.

Đội Thụy Hoàn thay mình bôi tóc xong, Diệp Linh Surong quay đầu nhìn ba người, dặn dò: "Hôm nay việc này vạn lần không được truyền đi. Nếu bị người ngoài biết rõ ban ngày Hoàng Thượng ở Trường Nhạc cung ta phóng túng, bản cung sẽ bị gọi là yêu phi mê hoặc thánh tâm. Tính tình Vân Kiều trầm ổn, bản cung không lo lắng, ngược lại Bội Hoàn cùng Thụy Hoàn hai người các người miệng lưỡi mau lẹ, trong ngày thường cần phải lưu ý một chút."

"Nương nương yên tâm, nô tỳ mặc dù nhanh miệng, nhưng cái gì nên nói cái gì không nên nói đều rất rõ ràng." Bội Hoàn gấp rút trả lời.

"Nô tỳ cũng vậy." Thụy Hoàn lui về sau, trả lời.

Diệp Linh Surong nhẹ gật đầu, không nói gì thêm, lưỡi biếng dựa ở trên giường nệm, cho rằng nàng đã sắp ngủ lại nghe nàng phân phó một câu: "Buổi tối sau khi hầu hạ bản cung tắm rửa..."

Tề Thiên Hựu, người cũng hiểu yêu là gì sao... Cánh môi mỉm cười như hoa đào tháng ba, môi cong lên lại phát ra giọng nói mỉa mai. Hinh như là hôm qua, hoặc là hôm trước, nàng cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rõ nàng đứng xa ở nơi nào đó, trong lúc vô tình chứng kiến cảnh tượng kia, mặt ngọc sáng loáng cùng mặt đào hồng phấn đứng cùng một chỗ, cùng nhau ngắm Thu Cúc. Mặc kệ hấn sùng ái Trần Tần thật, hay là gặp dịp thì chơi, hấn ở trước mặt mỗi một nữ nhân cũng đều hết sức ôn nhu, cung chiêu người khiến người quen hết tất cả. Để Vương chính là như vậy, vĩnh viễn thích không chế tất cả mọi người.

Thiều Hựu năm thứ sáu, sứ thần Minh Vũ quốc Diệp Hào tự mình phản hồi Đại Yên quốc. Ở triều Liễu Thượng thư uy vọng cao bí mật yết kiến tân quân Minh Vũ quốc, thuyết phục tân quân quy thuận Đại Yên quốc. Tân quân Minh Vũ quốc thái độ lưỡng chừng, trong triều hai luồng ý kiến khác nhau ngày một căng thẳng, dẫn tới nội chiến không ngừng. Tháng tư năm thứ sáu, Trần quan tướng quân Diệp Hào bình định nội loạn, tân quân tuổi gần mười sáu cuối cùng cũng đồng ý quy thuận Đại Yên quốc, Diệp Hào theo sau làm hộ vệ, tự mình tới Đại Yên quốc hành lễ với Đại Yên Đế.

Long nhan Đại Yên Đế cực kỳ vui mừng, không uổng phí người nào lại làm Minh Vũ quốc quy thuận dưới trướng của mình. Tân quân Minh Vũ quốc được phong làm Vĩnh Lạc hầu, quốc thổ Minh Vũ quốc trở thành đất phong, địa danh thuộc về Đại Yên. Đại Yên Đế chiếu cáo thiên hạ, dân chúng Minh Vũ quốc đều là con dân của Đại Yên quốc, được hưởng tất cả quyền lợi của con dân Đại Yên quốc, nam tử có thể tòng quân cùng tham gia khoa cử, con gái của quan lại trong sạch cũng có thể tham gia tuyển tú bốn năm một lần, cả nước đều vui mừng. Từ đó không còn quốc gia tên Minh Vũ nữa.

Đại Yên Đế tiếp đãi Diệp Hào, phong làm Phiêu kỵ tướng quân, lưu tại hoàng đô. Ngoài ra, mười quan viên Minh Vũ quốc được Liễu Thượng thư đề cử cũng được trọng dụng. Đại Yên Đế hình thành một thế cầm chân mới, Ôn tướng đứng đầu đảng phái của mình mấy lần thượng gián, cùng Cố Mặc Ngần đứng đầu chư thần đối chọi gay gắt.

Thương Loan điện.

Đại Yên Đế tức giận hất tấu chương vừa mang tới.

"Hoàng Thượng, không bằng người hãy nghỉ ngơi một chút rồi xem tiếp..." Lý Phúc Thăng thấp giọng đề nghị.

Hoàng Đế buồn bực nói: "Lão thất phu Ôn Dương Vinh này đã viết ba bản tấu chương, khiến trách trẫm về hành vi dурơng hủ, không nên cho cự thần Minh Vũ quốc làm quan trong triều. Nếu trẫm không làm vậy, sao có thể đạt được dân tâm? Hấn tưởng trẫm không biết tâm tư của hấn sao? Ngoài mặt trung thành, một bộ đáng tận tâm, kỳ thực là sợ địa vị của mình bị ảnh hưởng."

Lý Phúc Thăng cung kính đứng, đang suy tư cái gì đó, chợt rai nhìn bộ dáng tức giận của Hoàng Thượng, đột nhiên ở cửa đại điện vang lên tiếng bước chân dồn dập, thấy tiểu thái giám Tiểu Dạ Tử chạy vào, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, tiểu thái giám ở Trường Nhạc cung An Đức Tử đến bẩm báo Hinh phi muốn sinh!"

"Thật không?" Đại Yên Đế đứng lên, thần sắc kích động, khó nén mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Sinh hạ Hoàng Nhi

Edit: Jia Quý Tần

Beta: Hy Thực Dung

Đại Yến Đế bước ra khỏi Thương Loan điện, An Đức Từ đang chờ ngoài cửa vội vàng theo sau, vừa đi vừa thấp giọng nói.

"Nô tài biết Hoàng Thượng bận rộn chính sự. Đáng lẽ nô tài nên chờ sau khi Hình Phi sinh hạ tiểu chủ tử xong mới bẩm báo Hoàng Thượng. Nhưng mà Hình Phi đau đớn, miệng liên tục gọi Hoàng Thượng, nô tài thật sự... Thật sự đau lòng chủ tử, thực sự không còn cách nào khác, bắt buộc đi nô tài mới đến Thương Loan điện, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Đại Yến Đế tùy ý phát tay: "Được rồi, trẫm không rảnh nghe người nói nhảm. Bà ở ở Trường Nhạc cung nói như thế nào?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, bà ở nói... Nói Hình Phi hình như có chút khó sinh." An Đức Từ cẩn thận nói.

Bước chân của Đại Yến Đế không khỏi dừng lại, sau đó lại bước nhanh hơn, vừa đi vừa khiển trách: "Một đám phế vật, chuyện nhỏ như vậy cũng làm không được."

Lý Phúc Thăng nhìn lướt qua vẻ mặt hoảng loạn của An Đức Từ, lắc lắc đầu. Tiểu thái giám này có vài phần giống chính mình năm đó. Có điều tiểu tử này không biết che dấu cảm xúc, nếu không hẳn có thể thử đào tạo, bồi dưỡng hẳn ta thành nhân tài.

"A ——" Từng đợt tiếng thét chói tai của nữ tử truyền từ trong nội điện ra.

Đại Yến Đế vừa mới bước chân vào cửa, liền nghe thấy tiếng hét thống khổ của Hình Phi, lòng hắn cũng căng thẳng theo.

Tĩnh cờ Thụy Hoàn bưng một chậu máu loãng từ nội điện đi ra, nhìn thấy Đại Yến Đế, sắc mặt cả kinh, vội vàng hành lễ nói: "Nô tỳ gặp qua Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế cau mày: "Tình hình của Hình Phi như thế nào?" Ánh mắt dời đến trần đầy bồn nước đều bị nhiễm đỏ bởi máu, thân thể liền khản trương lên.

Tay Thụy Hoàn đang bưng chậu khẽ run: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, ma ma nói mặc dù có chút khó sinh, nhưng chắc là không có nguy hiểm đến tính mạng."

"Chắc là? Cái gì gọi là chắc là! Trẫm muốn một câu trả lời khẳng định!" Mắt Đại Yến Đế lóe lên, cực kỳ nguy hiểm.

"Hồi bẩm... Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hình Phi nhất định sẽ mẹ tròn con vuông, nô tỳ lấy đầu mình ra bảo đảm!" Tay Thụy Hoàn nắm chặt thành bồn nước đến mức trắng bệch.

"Trẫm muốn mạng của người làm gì. Chẳng qua, nếu Hình phi mà có chuyện gì, tất cả người trong Trường Nhạc cung các người đều phải chôn cùng nằng! Ở đây thất thân làm gì, còn không nhanh đi thay nước nóng!"

"Nô tỳ lập tức đi ngay!" Thụy Hoàn bưng bồn vội vã đi về phía phòng bếp nhỏ, chỉ trong chốc lát lại lập tức trở về nội điện. Còn Bội Hoàn thì đang bận rộn nấu nước trong phòng bếp nhỏ.

Vừa rồi lúc Đại Yến Đế răn dạy cố ý nói to cho tất cả mọi người nghe thấy, trong nội điện vài cái bà ở đều run lấy bầy, tim như muốn nhảy lên cổ họng. Mọi người đều nói Đại Yến Đế là một vị Minh quân, nhưng hôm nay hắn lại nói ra những lời này. Thế thì có khác gì một tên Hôn quân bạo chúa giết người không chớp mắt.

"Nương nương, người lại dùng lực một chút, thai nhi sắp ra rồi. Dùng sức đi ạ!" Cái trán bà ở đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Vân Kiều đứng một bên giúp đỡ cũng nóng nảy: "Nương nương, người không cần khản trương. Hít thở thật sâu."

Ánh mắt sắp tan rã của Diệp Linh Sương quét qua hai người, hơi thở suy yếu, nhưng vẫn nhìn ra phía ngoại điện, "Vân Kiều, bản cung mới vừa nghe thấy thanh âm của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đến rồi đúng hay không?"

Vân Kiều vội vàng gật đầu: "Nương nương, Hoàng Thượng quả thật rất yêu thương nương nương, người đã chờ ở ngoại điện từ sớm. Những nữ nhân khác có mong cũng không mong được."

Đại Yến Đế nghe động tĩnh bên trong nhỏ đi rất nhiều, càng thêm bất an, hắn cũng không quan tâm ở đây còn có cung nữ thái giám, cất cao giọng hướng về phía nội điện nói: "Sương nhi, không có chuyện gì, nằng đừng sợ! Trẫm ở bên ngoài cùng với hai mẹ con nằng. Tất cả mọi chuyện đều sẽ ổn!"

Lời này vừa nói ra, không khí yên lặng chốc lát, trong nội điện lại truyền tới vài tiếng kêu đau và tiếng thúc giục của bà ở. Đại Yến Đế đi qua đi lại, có chút nôn nóng. Cho đến khi một tiếng khóc thanh thúy vang lên, Đại Yến Đế bất chấp những thứ khác, chạy về phía nội điện, nhìn thấy bà ở ôm một đứa trẻ nhỏ bé mềm mại trong tay, trái tim hắn lập tức mềm nhũn.

"Nô tỳ gặp qua Hoàng Thượng." Trong nội điện, mấy người vội vàng hành lễ.

"Hoàng Thượng, là một vị tiểu hoàng tử tròn trịa rắn chắc, khó trách lâu như vậy cũng không chịu đi ra." Bà ở lập tức báo tin vui, cười đến không thể khép miệng.

Đại Yến Đế gật gù đầu, nhưng không lập tức nhìn xem, mà là đi về hướng bên giường ngồi xuống.

"Hoàng Thượng..." Trên giường cô gái nỗ lực mở mắt, cười nhìn hắn, khuôn mặt tái nhợt nhờ nụ cười này mà có chút ít sức sống.

"Sương nhi, nếu nàng mệt mỏi thì hãy nghỉ ngơi trước đi. Hôm nay, trầm ở lại Trường Nhạc cùng với nàng." Đại Yến Đế nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, ôn nhu nói.

Diệp Linh Sương cười lắc đầu, "Nếu Hoàng Thượng bận rộn công vụ thì vẫn nên đi thôi. Thần thiếp chỉ có chút mệt mỏi, ngủ một giấc thì tốt rồi, không có gì đáng ngại."

"Công vụ cũng không quan trọng bằng nàng." Đại Yến Đế ung dung nói, cúi người hôn nhẹ lên trán nàng, gần như dụi dõ: "Ngủ đi..."

"Hoàng Thượng, lời này rất êm tai." Diệp Linh Sương giật giật khoe miệng, đôi môi trắng bệch vẽ ra một cái đường cong. Trong khi nói chuyện nàng từ từ nhắm mắt lại, chỉ trong chốc lát liền đã ngủ.

Đại Yến Đế thấy nàng ngủ, thở ra một hơi, lúc này mới vui mừng tiếp nhận tiểu Hoàng tử từ trong tay bà đỡ, bắt đầu nghiêm túc đánh giá. Cái miệng nhỏ, chiếc mũi nhỏ nhỏ tinh xảo xinh đẹp, làm cho người ta nhìn không được muốn nựng một cái. Trẻ con còn chưa mở mắt, không biết đôi mắt của hắn có sáng ngời giống Hinh Phi hay không? Còn có đôi bàn tay mập mập nhỏ bé và đôi chân bụ bẫm thật là đáng yêu. Đại Yến Đế xòe một bàn tay rảnh rỗi của mình ra, học theo tiểu gia hỏa kia cuộn lại thành nắm đấm, đặt hai nắm tay một lớn một nhỏ cạnh nhau ra so sánh, lập tức bật cười, quả thực quá nhỏ!

Bà đỡ thấy tâm tình Hoàng Thượng tốt, lập tức nịnh nọt nói: "Hoàng Thượng, tiểu Hoàng tử là đứa trẻ mập mập rắn chắc nhất mà lão nô từng đỡ đẻ. Người nhìn xem, tiểu Hoàng tử rất nặng cân, vừa rồi lão nô suýt chút nữa là không ôm nổi."

Đại Yến Đế cười nhẹ ra tiếng: "Thường, tất cả mọi người đều được trọng thưởng!"

"Tạ Hoàng Thượng." Mọi người vui mừng, đồng thanh tạ ơn.

Tại Đàng Nguyệt cung, Tú Trúc vội vàng đi đến trước mặt cô gái đang ngồi trên ghế mềm, thấp giọng nói: "Nương nương, Hinh Phi của Trường Nhạc cung sinh một tiểu Hoàng tử ạ. Hoàng Thượng cực kỳ vui mừng, trọng thưởng cho tất cả nô tài trong Trường Nhạc cung. Hơn nữa từ lúc Hoàng Thượng bước vào chính điện của Trường Nhạc cung đến giờ vẫn chưa đi ra."

Kỳ Quý Phi khẽ hừ một tiếng: "Hinh Phi cũng thật là giỏi, sinh một lần là được ngay con trai, về sau hậu cung này sẽ rất náo nhiệt đây. Dù sao sinh được một vị Hoàng tử, Hoàng Thượng cao hứng cũng đúng."

Không biết Kỳ Quý Phi nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt đào hoa nhướng lên một cái: "Mặc dù bản cung chưa từng mang thai, nhưng so với Ngạn Phi và Phùng Chiêu viện cực khó hoài thai mười tháng lại chỉ sinh được một cô công chúa thì vẫn tốt hơn nhiều. Lúc này không biết về mặt Ngạn phi như thế nào nhỉ, chắc chắn là phấn khích lắm đây! Ha ha..." Kỳ Quý Phi hơi che môi đỏ mọng, bật cười.

"Nương nương, có cần nô tỳ phái người nhìn chăm chăm Trường Nhạc cung hay không?" Tú Trúc thấp giọng dò hỏi.

Kỳ Quý Phi ừ một tiếng, lại nói: "Hinh Phi sinh hạ Hoàng tử quả thực là một việc vui, người giúp bản cung nghĩ xem nên tặng thứ gì qua đó. Còn có, người cần thận nhìn chăm chăm con hồ ly tinh Trần Tần cho bản cung. Trong khoảng thời gian Hinh Phi mang thai, con hồ ly tinh này luôn chiếm cứ Hoàng Thượng không tha, mà đối với việc này, Thái Hậu cũng là mở mắt nhắm mắt, nếu bản cung còn không trông nom, đám nữ nhân trong hậu cung này chắc chắn sẽ nháo đến chỗ này của bản cung. Đến lúc đó, bản cung muốn thanh tịnh cũng không được."

"Nô tỳ hiểu." Tú Trúc đáp. Khoảng thời gian này, Trần Tần quả thực quá mức nổi bật một chút, ngay cả Kỳ Quý Phi và Hinh Phi đang mang thai long tự đều so ra kém nàng ta. Bất quá bộ dạng Trần tần xác thực xinh đẹp quyến rũ, cũng khó trách Hoàng Thượng lưu luyến không quên. Lần trước, Dương Chiêu viện ở Tây Lục cung lớn tiếng với nàng ta vài câu, cũng không biết là ai bẩm báo cho Hoàng Thượng. Kết quả là Dương Chiêu viện bị Hoàng Thượng phạt một tháng bổng lộc. Bề ngoài mọi người không ai nói gì nhưng trong lòng lại hận Trần Tần muốn chết.

"Bản cung sẽ để cho con hồ ly tinh kia đắc ý một chút. Dù sao nàng ta đã trở thành mục tiêu công kích của cả hậu cung, cho dù bản cung không ra tay, thì chỉ cần đợi nàng ta thất sủng sẽ có rất nhiều người muốn ra tay trừng trị nàng ta."

Khi Diệp Linh Sương tỉnh lại, nghe thấy có tiếng cười nói rộn rã trong điện, không khỏi nghiêng đầu nhìn lại. Đại Yến Đế đang vui tươi hơn hờ ôm một tiểu nhân nhi, không ngừng trêu chọc.

"Hoàng Thượng..." Diệp Linh Sương hơi dựng người ngồi dậy, kêu một tiếng.

"Hoàng Thượng, Hinh Phi nương nương đã tỉnh lại rồi ạ." Thúy Hoàn cung kính đứng ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Đại Yến Đế lập tức nhìn sang, cẩn thận đưa tiểu nhân nhi trong lòng cho nữ hầu đã chọn từ trước bề, sau đó bước vài bước đi qua.

"Sương nhi, nàng có cảm thấy có chỗ nào không khỏe hay không?" Đại Yến Đế vừa đỡ nàng ngồi dậy vừa ôn nhu hỏi.

Trong nội điện, vài cái cung nữ và nữ hầu lúc trước cũng không có chú ý, hôm nay lần đầu tiên bọn họ nghe được một tiếng Sương nhi ôn nhu như nước của Đại Yến Đế, trên mặt kinh ngạc, trong lòng cũng tê dại, vô cùng biết điều thối lui ra ngoài, chờ ở ngoại điện. Tiểu Hoàng tử trong tay nữ hầu

cũng không khóc không nháo mà chỉ yên lặng ngủ.

"Hoàng Thượng, thần thiếp muốn nhìn hoàng nhi của chúng ta." Diệp Linh Sương tựa vào lồng ngực Đại Yến Đế, thân thể vẫn có chút suy yếu.

"Nàng uống thuốc bổ trước, trẫm liền ôm hoàng nhi đến cho nàng xem." Đại Yến Đế cười nói. Hắn hướng ra phía ngoại điện phân phó một câu, chỉ trong chốc lát Vân Kiều liền bưng chén thuốc vừa mới được hâm nóng tiến vào, đi đến hai người trước mặt, đang muốn đút thuốc cho Hinh Phi. Ai ngờ Đại Yến Đế thấy vậy cau mày nói: "Thuốc để lại, ngươi đi ra ngoài."

Vân Kiều giật mình, trong mắt chột lóe, lập tức hành lễ, lui ra ngoài.

Đại Yến Đế tự mình bưng chén thuốc, múc một muỗng rồi đưa tới môi nàng. Diệp Linh Sương vừa uống vào miệng, lập tức bị nóng kêu lên.

"Hoàng Thượng, người muốn bỏng chết thần thiếp sao?" Diệp Linh Sương trừng mắt nhìn hắn.

Đại Yến Đế: "Tay trẫm đâu có cảm thấy nóng."

"..." Xúc cảm ở tay và miệng có thể giống nhau sao?

Diệp Linh Sương tự mình tiếp nhận chén thuốc trong tay Đại Yến Đế, nhẹ nhàng thổi thổi, một lát liền uống hết, nhét chén không vào tay hắn: "Xong rồi, bây giờ thần thiếp muốn gặp hoàng nhi."

Đại Yến Đế lúng túng bỏ cái chén không lên trên bàn, lấy hai miếng mứt hoa quả đặt bên cạnh chén thuốc đút cho nàng, rồi mới ra lệnh cho nữ hầu ôm hài tử tiến vào.

"Nương nương, tiểu Hoàng tử thật đáng yêu, phần điều ngọc trác[1]." Nữ hầu cười hơ hớ nói, dè dặt đưa tiểu nhân nhi đã ngủ say trong tay cho cô gái đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường.

([1] Phần điều ngọc trác: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn.)

Diệp Linh Sương xem tiểu tử đang ôm trong tay, mắt sáng long lanh, cong thành hình trăng lưỡi liềm, miệng cười vui vẻ mãi không khép được.

"Hoàng Thượng, đây là con của chúng ta." Nàng cười một tiếng với hắn, sáng lạn đến cực điểm, hai lúm đồng tiền trên má như có lực lượng kỳ lạ muốn hút hắn vào.

Bất tri bất giác Đại Yến Đế đã nhấc lên cánh tay dài, ôm lấy cả nàng và hài tử vào trong ngực, sau đó hôn nhẹ vài cái lên gò má nàng.

Sau lưng, nữ hầu trong lòng ai u một tiếng, gấp rút xoay người, rất có ý tứ đứng cách xa hai người một chút.

"Sương nhi, nàng vất vả rồi. Hôm nay nàng cũng đã nhìn xem hài tử, không bằng để nữ hầu ôm đi chăm sóc, nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước đã." Đại Yến Đế thấp giọng nói.

Hắn quay đầu nhìn nữ hầu ra hiệu, nữ hầu liền vội vàng tiến lên: "Nương nương, để nô tỳ chăm sóc tiểu Hoàng tử cho ạ."

Diệp Linh Sương lại nhìn nhiều mấy lần, mới lưu luyến không thôi đưa tiểu nhân nhi cho nữ hầu ôm đi.

Đại Yến Đế thấy nàng nhìn chăm chăm cho đến khi nữ hầu ra khỏi cửa mới thôi, hắn khẽ nghiêng người, ngăn trở ánh mắt của nàng, khuôn mặt xụ xuống: "Hoàng nhi có dễ nhìn đi nữa, chẳng lẽ còn có thể vượt qua trẫm được hay sao?"

Diệp Linh Sương phì một tiếng bật cười, "Hoàng Thượng, từ khi nào người cũng trở nên không đứng đắn như vậy."

Đại Yến Đế liếc nàng một cái: "Trước mặt người trẫm chưa bao giờ đứng đắn cả."

Đút lòi, hắn đỡ nàng nằm lại trên giường: "Hôm nay, Sương nhi vất vả rồi. Trong vòng một tháng, nàng nhất định phải dưỡng thân thể cho thật tốt, đừng để lại bệnh căn."

Tựa hồ là Đại Yến Đế bỗng nhiên nhớ tới ai, hai tay đặt trên vai Diệp Linh Sương mạnh mẽ kéo lại, ghé sát vào bên tai nàng hung hăng nói: "Nàng nhất định dưỡng tốt thân thể cho trẫm, có nghe rõ không?"

Bà vai Diệp Linh Sương bị hắn bóp đau, nàng trừng mắt liếc hắn một cái: "Thần thiếp biết rõ. Đây là thân thể của thần thiếp, thần thiếp không lo thì ai lo, mong muốn thân thể mau khỏe lại của thần thiếp lớn hơn bất kì ai. Đúng rồi, Hoàng Thượng đã nghĩ ra tên cho hoàng nhi chưa?"

Đại Yến Đế nhường nhường mày, "Chuyện này đâu cần nàng nhắc, trẫm đã nghĩ ra từ lâu rồi. Mặc kệ hoàng nhi của chúng ta là nam hay nữ đều dùng được, tên là Tề Thiên Thụy."

"Tề Thiên Thụy, điềm lành từ trên trời giáng xuống? Xem ra Tam Hoàng tử do Hinh Phi sinh hạ rất được Hoàng Thượng yêu thích." Ngạn Phi cười một tiếng, trong lòng nàng đang có một ngọn lửa ghen ghét bốc cháy hừng hực, từng tia u quang trong mắt giống như muốn giết người.

Xuân Đào cúi thấp đầu: "Nương nương, chúng ta không phải còn có một con cò là Trần Tần hay sao. Hôm nay Trần Tần được sủng ái nhất hậu cung, nàng ta mang thai chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Ngân Phi nghe Xuân Đào nhắc tới cái này, thu hồi biểu cảm phấn khích lúc trước, bình thần cầm ly trà lên uống một ngụm nhỏ: "Đúng là lúc trước bản cung không có nhìn nhầm. Dã tâm và không cam lòng trong mắt Liễu Lạc Đan có thể lừa gạt người khác nhưng làm sao có thể giấu diếm được bản cung. Người nhìn xem, bản cung chỉ cần cho nàng ta một cây gậy tre, nàng ta đã có thể tự mình leo lên đến đỉnh."

"Nương nương anh minh." Xuân Đào ở bên cạnh gấp rút phụ họa theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chọn đồ Vật

Edit: Du Tần

Beta: Sutháiphi

Hình Phi của Trường Nhạc cung sinh hạ Tam hoàng tử, Đại Yến Đế cực kỳ vui mừng, ở Trường Nhạc cung làm bạn với Hình Phi suốt một ngày. Chuyện này rất nhanh truyền khắp hậu cung, ngay cả Phúc Thọ cung của Phùng Thái hậu cũng biết.

"Ai gia còn tương hơn nửa năm nay hần sủng ái Trần Tần, đã sớm đặt Hình Phi xuống. Bây giờ ngược lại xem ra ai gia đã coi thường hần." Thái hậu đề tở kinh phạt mới chép xuống bàn, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lạc Mai khó hiểu. "Nô tỳ ngu dốt, không hiểu ý tứ của Thái hậu." Nàng cầm giấy bút trên bàn cẩn thận thu lại, rồi mới lui bên cạnh Thái hậu.

Thái hậu hí một nửa mắt quét qua nàng, vẻ mặt mệt mỏi lười biếng nói. "Người cảm thấy tại sao hơn nửa năm nay Hoàng Đế như hần chỉ độc sủng một mình Trần Tần, mà không phải Kỳ Quý phi, hay là một nữ nhân khác?"

"Nô tỳ nhìn qua Trần Tần quả thực là một mỹ nhân, Hoàng Thượng sủng ái nàng ta cũng không kỳ quái." Lạc Mai nói như thế.

"A, người chỉ nhìn thấy mặt ngoài, có thể thấy sự sủng hạnh này sau lưng ẩn chứa điều gì đó."

Thái hậu chậm rãi nhắm mắt lại, Lạc Mai cho rằng bà không nói chuyện nữa, đã thấy bà trào phúng cười, tiếp tục nói. "Hần không tiếp tục sủng ái Kỳ Quý phi, là vì Kỳ Quý phi cho dù được sủng ái cũng sẽ không có chuyện gì đặc biệt, những nữ nhân hậu cung cho dù biết sẽ càng thêm nịnh bợ nàng ta mà không ghen ghét nàng. Còn Trần Tần lại khác, nguyên nhân là địa vị nàng ta thấp, không duyên cớ được Hoàng Thượng sủng ái, những nữ nhân trong hậu cung liên tục ngóng trông Hoàng Thượng sủng hạnh đã sớm xem đỏ mắt. Tình thế liên xoay chuyển, không còn người nào có tâm tình đi trông nom bụng Hình Phi. Hoàng Đế đây là đang âm thầm bảo vệ Hình Phi cùng đứa nhỏ trong bụng nàng ta..."

Lạc Mai hơi kinh ngạc, chẳng lẽ mấy tháng sủng hạnh này đều là giả? Không có đạo lý gì Hoàng Thượng lại không thích người có tướng mạo mềm mại đáng yêu như Trần Tần.

"Không chỉ như vậy, trước đó vài ngày đang là thời khắc mấu chốt để Minh Vũ quốc quy thuận, sủng ái vị Trần Tần này coi như cho quan viên Minh Vũ quốc một liều thuốc an thần. Hoàng Đế đây là muốn cho người khác biết, hần là minh quân sẽ đối xử công bằng. Bất kể nữ nhân hay là triều thần của Minh Vũ quốc hần đều có thể sủng hạnh hoặc trọng dụng. Còn nữa, chuyện Minh Vũ quốc quy thuận phần lớn đều có công của Diệp đại tướng quân, nếu chỉ có một mình Hình Phi ở vị trí cao, không phải chộc cho người khác hoài nghi, cho rằng Diệp tướng quân bởi vì quan hệ với Hình Phi mới xui khiến tân quân Minh Vũ quốc quy thuận Đại Yến quốc sao?"

Lạc Mai bừng tỉnh hiểu được. "Khó trách trước đó không lâu Hoàng Thượng phong thưởng cho những cô gái Minh Vũ quốc đưa tới. Thái hậu quả nhiên lợi hại, có thể nhìn ra tầng quan hệ sâu xa này, nô tỳ ngu dốt, để cho Thái hậu chê cười."

Trên mặt Thái hậu nhàn nhạt vui vẻ. "Không cần phải khen ta, ai gia đã già, cả tâm cũng già theo. Ai gia lớn hơn Hoàng Đế một bậc, tính tình của hần ai gia hiểu rõ, đứa nhỏ này thích nhất lấy tất cả quyền lợi không chế trên tay mình. Về phần nữ nhân hậu cung đối với hần không khác gì sự tiêu khiển, khi nào hứng lên thì sủng hạnh vài ngày, mất hứng thì quăng ra đằng sau nửa năm hay một năm cũng không gì lạ. Hần là Hoàng Thượng, cũng không chuyên sủng ái, ai lại dám nói hần? Bất quá..."

Thái hậu từ từ mở mắt ra, trong mắt mang vài phần thâm ý tìm tòi nghiên cứu, ngữ điệu chậm lại. "Nhưng ngược lại Hình Phi hơi đặc biệt... Ai gia sẽ lui về phía sau xem, đến lúc đó xác định trong lòng Hoàng Đế rốt cuộc dự định ra sao..."

Sau lần Hình Phi sinh, không biết sao tâm tình Đại Yến Đế cao hứng, hay là Kỳ Quý phi góp lời vào tai Đại Yến Đế. Đại Yến Đế không đặc biệt sủng hạnh Trần Tần nữa, hậu cung chúng phi tần cơ hồ ân huệ cùng hưởng. Nhiều lắm một tháng đến thăm Trần Tần một lần mà thôi.

"Tam hoàng tử ra đòi quả thật trên trời hạ xuống điềm lành, nhìn xem Hoàng Thượng cũng không bị Trần Tần tiếp tục chiếm cứ hồ mị. Lúc trước đi Phúc Thọ cung thỉnh an Thái hậu, bộ dáng bà sắc mặt đỏ thắm, người không gấp có thể không biết, khuôn mặt đỏ thắm kia lập tức biến thành mặt trắng không chút huyết sắc. Ai nha nha, không phải là mất ngủ cộng thêm bộ dáng tức giận hay sao, bất quá Hinh phi được sủng hạnh mấy tháng liền có mang, nhưng Trần Tần này chiếm cứ Hoàng Thượng hơn nửa năm cũng thấy bụng nhô lên, đúng là lãng phí cơ hội..."

Xa xa truyền đến giọng nữ quen thuộc, ngao mạn lạnh lạnh chói tai, Liễu Lạc Đan cước bộ dừng lại, nhìn hai người đang đi từ phía xa, trong tay áo che lấp bàn tay nắm lại, móng tay màu hồng nhạt găm sâu vào trong lòng bàn tay. Quan Sung viện này quả thật là người hai mặt, trước mặt nàng thì nịnh nọt, ở trước mặt người khác lập tức thay đổi hoàn toàn.

"Lúc trước ngươi còn là Quan Tiếp dư, có Kỳ Quý phi che chở cho ngươi, hiện tại ngươi đã hết tác dụng, ai còn sẽ ra mặt giúp ngươi?" Trần Tần lạnh lùng nói nhỏ, trong mắt thoáng hiện tia lạnh băng So với vẻ mềm mại đáng yêu của nàng không tương xứng.

Sủng hạnh nửa năm cũng đủ nuôi một người có dã tâm. Mà đối với một lần bị vắng vẻ lâu ngày nay được thịnh sủng, nữ nhân này tuyệt đối sẽ không cho phép địa vị của mình bị ảnh hưởng lần nữa.

Thần Hi cung.

"Xuân Đào, còn không dâng trà." Phân phó một tiếng, Ngạn phi cười với nữ tử điểm lệ trước mặt. "Không sợ người khác để ý tới sao?"

"Ngạn phi tỷ tỷ quá lo lắng, mấy ngày nay muội muội thường đi nhiều nơi trong cung, không chỉ có nơi này của tỷ tỷ thôi đâu." Liễu Lạc Đan cười một tiếng, tiếp nhận nước trà Xuân Đào đưa qua, nhưng không uống, chỉ để trên bàn, lại nói. "Lại nói tới, muội muội còn phải đa tạ tỷ tỷ đã tương trợ, nếu không muội muội nào có ngày hôm nay."

"Trong lòng Trần Tần rõ ràng là tốt rồi, có một số việc không cần treo ở trên miệng. Trần Tần là người thông minh, nói thẳng ra bản cung cũng không muốn làm ăn lỗ vốn, Trần Tần phải biết bản cung muốn cái gì." Ngạn phi nhàn nhạt liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng nâng chung trà lên nhấp một miếng.

Sắc mặt Liễu Lạc Đan trầm xuống, nhếch môi một cái, trả lời. "Tỷ tỷ thông suốt, muội muội cũng không quanh co lòng vòng. Mặc dù gần nửa năm nay đa số thời gian Hoàng Thượng đều sủng ái muội muội, chuyện mang thai cũng cần phải có cơ duyên, đâu thể nói có là có. Bất quá Ngạn phi tỷ tỷ yên tâm, một khi muội muội mang thai, đến lúc đó nếu sinh hạ hoàng tử, liền thỉnh cầu Hoàng Thượng giao cho tỷ tỷ nuôi dưỡng, tỷ tỷ cảm thấy như thế nào?"

Ngạn phi cười nhạt. "Ai biết chuyện đó tháng nào năm nào mới xảy ra? Ngươi phải biết bản cung không đợi lâu được. Hôm nay Hinh phi có Tam hoàng tử, Hoàng Thượng liền thích ngay. Bản cung đi theo Hoàng Thượng lâu như vậy, cũng không muốn bị một con nhóc kéo xuống."

Liễu Lạc Đan trầm mặc, một lát sau mới nhàn nhạt nói một câu. "Là muội muội vô năng."

Ngạn phi nhìn ra ngoài cửa sổ bách hoa đang nở rộ, ánh mắt tĩnh mịch. "Trần Tần, ngươi xem ngoài cửa sổ, hôm nay trăm hoa đua thắm khoe sắc. Cho dù đoá hoa kia điểm hồng dễ chú ý nhất, nhưng hoa này có đặc sắc, ở cùng một chỗ cũng không kém hoa hồng bao nhiêu. Một khi không cẩn thận, đoá hoa xinh đẹp kia sẽ bị bách hoa ngăn cản hào quang của nó lại. Trần Tần đừng quên trước kia tại sao ở Hồng Lạc điện trải qua cuộc sống kham khổ? Hôm nay đã tháng năm, qua hai tháng nữa chính là tuyển tú bốn năm ở Đại Yến quốc, Trần Tần cảm thấy đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ nhớ rõ vài phần của ngươi?"

Mỗi một câu nói của Ngạn phi, sắc mặt Liễu Lạc Đan trắng thêm một phần.

"Ngạn phi tỷ tỷ nói những thứ này, muội muội đều biết được, chỉ là muội muội nào có biện pháp gì? Cũng không thể vô căn cứ liền có hoàng tử." Liễu Lạc Đan khẽ cắn môi dưới, lộ ra mấy phần yếu ớt làm cho người ta triu mến.

"Nhìn bộ dạng thủy quang của muội muội, bản cung cũng động tâm không thôi, càng không nói tới người khác." Ngạn phi để sát bên tai nàng, âm thanh trầm nhẹ mang theo tia đầu độc. "Trong khuôn viên trăm hoa đua thắm khoe hồng, mọi người chỉ thấy cái hoa mỹ kia, lại có mấy người chú ý tới chiếc lá xanh làm nền. Ý tứ của bản cung, Trần Tần có thể minh bạch?"

Đầu tiên Liễu Lạc Đan ngẩn người, đôi mắt đẹp bỗng dưng trừng lớn, vẻ mặt không thể tin. "Ngươi là nói... Là nói..."

"Hôm nay bản cung cái gì cũng chưa nói ra, Trần Tần ngươi nói đúng không?" Ngạn phi ngắt lời nàng, khoé miệng vui vẻ mang vài phần hung ác nham hiểm.

Bước ra Thần Hi cung, bộ dáng Liễu Lạc Đan thập phần trầm trọng, lần đầu phát hiện, nữ nhân Ngạn phi này vì mục đích không từ thủ đoạn âm độc nào, bề ngoài cẩn thận cất giấu một lòng dạ hiểm độc.

Đầy tháng Tam hoàng tử Tề Thiên Thụy là lúc tịch trăng rằm, Đại Yến Đế tự mình sắp xếp, nói cười rộn rã, không khí thập phần náo nhiệt.

Đến lúc Tam hoàng tử chọn đồ vật, mọi người đều tròn to hai mắt. Nói đến Hinh phi sinh Tam hoàng tử, mọi người không thể tán thưởng, đứa nhỏ này bộ dáng xác thực đẹp mắt, làn da non nớt nhìn liền muốn nheo, đôi mắt đen lung linh mỗi lần nhìn Hinh phi đều sáng ngời, thân thể mũm mĩm cực kỳ giống một viên thịt. Hiện tại viên thịt này đang được nhũ mẫu ôm đến gần bàn được bày biện đủ thứ. Chũy thủ tinh xảo, ngọc bội thượng hạng, giấy bút, tranh vẽ, kim ngân bảo... Tất cả những thứ này đều được làm nhẹ đi, miễn cho tiểu mập từ kia cảm không nổi.

Nhũ mẫu nhẹ nhàng nắm cùi chỏ nhỏ của nó, làm cho bàn tay nó có thể sờ đồ vật trên bàn.

Đôi bàn tay Tề Thiên Thụy quơ múa lung tung, cái này thì trên mặt sờ sờ hai cái, cái kia chỉ dừng lại ở trên mặt, thật lâu cũng không có quyết định. Nhũ mẫu ôm nó gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cái gì cũng không bắt, đây chính là điềm xấu.

Đại Yến Đế khẽ động mi, kiên nhẫn chờ.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Tam hoàng tử chọn rồi." Nhũ mẫu kích động nói.

Mọi người đều thấy, tiểu mập từ kia tay trái cầm một cây bút lông, cuồn loạn nhảy múa lộn xộn, may mắn trên cây bút lông không có dính mực, nếu không nhất định sẽ vẽ trên mặt nhũ mẫu vài vết đen.

"Chúc mừng Hoàng Thượng, về sau Tam hoàng tử nhất định học văn hơn người." Nhũ mẫu cười trả lời.

"Đúng vậy, so với Giả Thái phó có khi học văn còn hơn." Trong đám người không biết ai nói nhỏ một câu, quay đầu nhìn lại, căn bản không biết xuất từ miệng người nào.

Đại Yến Đế nhú nhú mi, có chút không vui, một bên Hinh phi lại cười nói. "Thần thiếp cảm thấy hoàng nhi về sau sẽ có tiền đồ, Hoàng Thượng nói đúng không?" Nàng đưa tay khẽ kéo ống tay áo của hắn.

Lúc này Đại Yến Đế mới nâng nét mặt tươi cười. "Ái phi nói không sai, hoàng nhi của trẫm về sau nhất định sẽ có thành tích."

Đúng lúc này, thanh âm nhũ mẫu mang theo vài phần kinh hãi nói. "Hoàng Thượng, Tam hoàng tử..."

Tiểu Thiên Thụy vốn là chọn xong bút lông ở trong lòng bàn tay, vũ vũ hai cái, liền ném bút lông dọc trên bàn, sau đó hai tay nhỏ bé quơ về phía trước, nhũ mẫu vội vàng cúi theo động tác của hắn.

Động tác tiếp theo của tiểu Thiên Thụy làm cho mọi người choáng váng.

Hai bàn tay mũm mĩm nhất tề duỗi về phía trước, sờ đến cái gì cũng đều kéo, liên tục kéo dài tới chỗ cây bút lông, không biết ai đặt tiểu hà bao tượng trưng cho khuê phòng nữ nhi cũng bị kéo đi, ngay cả chủy thủy nặng nhất cũng bị tiểu gia hỏa kéo luôn. Sau đó hai tay nhỏ bé vui tươi hớn hờ sờ tất cả mọi thứ. Mặc dù không nói chuyện, cũng không có động tác dư thừa, mọi người tựa hồ đã hiểu ý tứ của nó: tất cả đều là của ta, của ta hết, ai cũng đừng hòng đoạt được!

Mọi người yên lặng.

Đại Yến Đế cười ha hả. "Tốt, tốt, rất tốt! Đây mới là con trai trẫm! Mỹ nhân, thiên hạ, tất cả đều muốn!"

Sắc mặt Kỳ Quý phi cùng Ngạn phi đều khó nhìn, chỉ rất nhanh liền khôi phục, lại nói cười riu riu. Trần Tàn nhìn tiểu Thiên Thụy, ánh mắt tinh mịch một chút, đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Một đêm điên cuồng [H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Chang Phi

Beta: An Thực phi

Tiệc đầy tháng của tam hoàng tử Tề Thiên Thụy được làm cực kỳ náo nhiệt, mọi người đều nhìn Hinh phi với ánh mắt khác trước. Hinh phi chính là chủ của Trường Nhạc cung, tất nhiên có tư cách tự mình nuôi dưỡng tam hoàng tử. Mẫu băng từ quý, lại nhìn Hoàng Thượng thực yêu thích Thiên Thụy, về sau vinh sủng của Hinh phi thật không thể thiếu.

Mọi người đều biết, mấy tháng Hinh phi mang thai này căn bản không có cách nào để thị tẩm, Đại Yến Đế cũng chỉ là ban ngày ngẫu nhiên đi Trường Nhạc cung ngồi một lát, chắc hẳn cũng là vì nề mặt nàng đang mang thai.

Kỳ thật, đối với nữ nhân hậu cung mà nói, hoài thai không nhất định là một chuyện tốt. Bởi vì trong lúc có thai ấy, mặc kệ nữ nhân này đã từng được sủng ái cỡ nào, bởi vì nguyên nhân không thể thị tẩm Hoàng Thượng rất có thể sẽ quên mất nàng, nhiều lắm chỉ là nhớ rõ người này có mang long tự mà thôi. Bình thường hẳn sủng hạnh phi tần nào mà không phải là sủng hạnh. Nếu là sinh hạ công chúa hoàng tử được Hoàng Thượng yêu thích thì tốt, không uổng phí mười tháng hoài thai vất vả. Nếu là được sinh hoàng tử công chúa không được coi trọng, thì chính là phí công thua lỗ, thân thể lại cũng không được tốt.

Một năm trước An mỹ nhân có bầu, đứa trẻ còn không có sinh hạ được ngược lại còn để lại bệnh căn không dứt. So Cúc phi còn khổ hơn, tốt xấu gì Cúc phi cũng là sinh hạ được hoàng tử, dù vô dụng cũng không ai dám động đến nàng. Mà An mỹ nhân này phân vị thấp, cho dù có bị bệnh, cũng chả có ai có lòng dạ đi quan tâm nàng.

Đội Hình phi ở Trường Nhạc cung dưỡng tốt thân thể, bài tử thị tẩm có tên của nàng mới được đưa lên. Tiểu thái giám bung mâm gỗ thành thật đứng đợi Hoàng Thượng chọn lựa bài tử, vốn tưởng rằng Hoàng Thượng vẫn như lần trước tùy tiện lật một thẻ bài, ai ngờ lần này rõ ràng cầm lên một cái lại đột nhiên để xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào một chỗ khác.

"Thân thể Hình phi dưỡng tốt rồi hả?" Ngừ điệu nắm chắc của Đại Yến Đế vang lên.

Lý Phúc Thăng đứng một bên chờ hần lật bài tử vội bâng đáp: "Thưa Hoàng Thượng, thái y nói không để lại một chút bệnh căn nào, có thể thị tẩm được rồi."

Đại Yến Đế ừ một tiếng, cũng không tiếp tục xem tấu chương nữa, thoáng một cái đứng lên, vuốt vuốt lông mày, như không có chuyện gì nói: "Trẫm đột nhiên thấy hơi mệt mỏi, Lý Phúc Thăng, cầm đèn đi Trường Nhạc cung, hôm nay trẫm muốn đi nghỉ ngơi sớm một chút."

"... Thế nhưng mà nô tài còn chưa đi thông báo trước cho Hình phi, chỗ ấy vẫn chưa có chuẩn bị gì, lỡ như kinh động thánh giá thì làm sao ạ?"

Lý Phúc Thăng mặc dù phát giác ra Đại Yến Đế đối với Hình phi có chút khác thường, chỉ là Hình phi lâu rồi chưa thị tẩm, sớm thông báo mới tốt, lúc Hình phi mang thai, Đại Yến Đế cũng có lúc đi Trường Nhạc cung xem nàng, nhưng phần lớn thời gian đều là ban ngày, tuy không biết hai người nói cái gì, nhưng Đại Yến Đế lâu rồi chưa có sủng hạnh Hình phi là thật.

Lúc Lý Phúc Thăng theo Đại Yến Đế đến Trường Nhạc cung, đều đứng ở bên ngoài cửa điện, không biết tình huống cụ thể trong điện, nhưng mấy thiếp thân cung nữ Trường Nhạc cung lại biết rõ từng chi tiết. Ban ngày Đại Yến Đế làm cái gì, tiến vào trong điện liền biết. Chỉ là mấy người một mực gắt gao trông coi cái miệng, nào dám tiết lộ nửa câu.

Đại yến đế liếc nhìn hần: "Có gì mà phải chuẩn bị, không phải là tắm rửa xông hương sao, lát nữa trẫm cùng Hình phi cùng chuẩn bị là được."

Lý phúc thăng vội gật đầu: "Hoàng thượng nói rất đúng, nói rất đúng."

Lúc này đi Trường Nhạc cung tất nhiên phải theo quy củ hậu cung, Lý Phúc Thăng đi sau lưng Đại Yến Đế, tiếp theo là cung nữ cùng thái giám tất cả đứng thành hàng, cúi đầu theo, trong tay cầm đèn lồng chiếu sáng những chỗ Đại Yến Đế đi qua.

Mỗi lần dùng xong bữa tối, Diệp Linh Suong đều không thích đi ra ngoài đi đi lại lại, trong điện cũng không có ai tới bái phỏng vào cái giờ này. Lúc này Diệp Linh Suong thích nhất đem đầy đầu châu trăm thảo xuống hết, để mặt mộc ngồi ở trên giường đọc sách hoặc là thêu thùa, còn thường xuyên đùa tiểu gia hoá được ôm trong ngực nhũ mầu, tiểu gia hóa này cả ngày ngoại trừ lúc bú sữa thì là ngủ, thời gian so với ai khác đều thoải mái.

Lúc ngoài cửa truyền tới tiếng của Lý Phúc Thăng, Diệp Linh Suong thật sự thấy kinh ngạc.

"Nương nương, này làm sao bây giờ, nương nương còn chưa chuẩn bị cái gì đâu!" Trong điện, mấy nha đầu bắt đầu sốt ruột, Hình phi đang mặc là một cái váy ngắn màu xanh ngọc, một đầu tóc dài tùy tiện thả xuống không cài trâm, son phấn bột nước cũng không dùng, thoạt nhìn cũng là thanh lệ, chỉ là như vậy làm sao câu dẫn được hứng thú của Hoàng Thượng.

"Nương nương, ngài ngồi xuống để nô tỳ chải cho ngài cái búi tóc đơn giản đi." Thúy Hoàn vội nói, đôi tay khê động, chải một kiểu tóc Lưu Vân kế đơn giản. Vân Kiều cùng Bội Hoàn thì phân nhau tìm lấy một cây trâm ngọc bích cùng một đôi hoa tai màu trắng ngà trong tráp đồ trang sức, muốn đeo lên cho chủ tử.

Diệp Linh Suong lắc đầu, khoát tay áo: "Được rồi, đã không còn kịp rồi." Dứt lời, đã nghe thấy tiếng bước chân hữu lực đến gần ngoại điện. Chỉ trong chốc lát, liền thấy một thân long bào màu đỏ sẫm.

Bước chân Đại Yến Đế không khỏi dừng tại cửa ra vào. Trước bàn trang điểm là một nữ tử thanh nhã, một đầu tóc đen chỉ đơn giản một cái búi tóc, không tiếp tục trang điểm, lúc này nghe tiếng đột nhiên quay đầu lại nhìn hần. Một đôi ánh mắt đen láy lập tức tràn đầy ánh sáng, ý cười vui vẻ, đôi môi hồng nộn bởi vì trong lúc vô tình bĩu một cái càng thêm vài phần căng mọng, làm cho người ta mơ màng, một thân trang phục đơn giản như vậy cùng mấy biểu cảm Đại Yến Đế đã sớm biết rõ, lại không duyên cớ làm cho hần sinh ra vài phần khô nóng, một dòng khí nóng chạy thẳng xuống bụng dưới của hần.

Nữ tử cười đi tới chỗ hần, bước chân hơi nhanh, gần đến trước mặt hần liền dừng lại, tựa như là đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng phúc thân, nói: "Thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc."

Sau lưng mấy cung nữ cũng vội vàng hành lễ.

Đại Yến Đế một bước đi qua, đỡ Hình phi dậy, cánh tay dài vòng lên eo nàng.

"Đều lui ra đi, có việc gì trẫm sẽ gọi các người..." Thân nhiên quét mắt qua mấy cái cung nữ, cùng với nhũ mầu đang ôm tam hoàng tử.

"Vâng." Mấy người Vân Kiều lên tiếng rồi rời khỏi nội điện, thấy Hoàng Thượng tựa hồ không có gì không vui, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

"Hoàng thượng, thiếp còn chưa có tắm rửa, hay là lại để cho mấy người Vân Kiều chuẩn bị một chút?" Theo động tác ôm eo của hân, hai tay của nàng đặt ở trước ngực của hân, lộ ra sự thân mật.

Đại Yến Đế không có trực tiếp đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm một thân trang phục của nàng hồi lâu, ngọn lửa trong mắt càng lúc càng lớn, ghé sát vào bên tai nàng thanh âm trầm thấp của hân vang lên: "Cách ăn mặc hôm nay của nàng trẫm rất thích."

Diệp Linh Sương khẽ cười: "Hoàng Thượng đây là đang giễu cợt thiếp sao, Hoàng Thượng trước khi đến cũng không sai người thông báo một tiếng, làm hại thiếp cái gì cũng không kịp chuẩn bị. Hoàng Thượng ngược lại lại hay rồi, còn nói bộ dạng lôi thôi này của thiếp đẹp mắt?"

"Không cần cố ý chuẩn bị, cứ như vậy cũng không tệ." Đại Yến Đế tâm tình thật tốt, thần bí cười cười, ôm nàng sát thêm vài phần.

"Sương nhi có biết vì sao hôm nay trẫm tới trong điện của người sớm hơn hay không?"

"... Chẳng lẽ là Hoàng Thượng nhớ hoàng nhi rồi hả? Thế sao vừa rồi người không để cho nữ hầu ở lại?"

Đại Yến Đế nhún mày: "Trẫm là muốn hoàng nhi, nhưng lại càng muốn Sương nhi hơn. Rất muốn, rất muốn..."

Nghe xong lời này, đôi mắt Diệp Linh Dương vốn đang sáng ngời lại rất nhanh ảm đạm xuống: "Hoàng Thượng lại biết đồ người rồi, ngài mỗi ngày đều có ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng, làm sao còn nhớ đến thiếp nữa?"

Thân thể Đại Yến Đế cứng đờ, lập tức không nói tiếng nào, chỉ là cái tay đang vòng trên eo nàng trong lúc bắt tri bắt giác buông lỏng ra vài phần.

Diệp Linh Sương luống cuống sợ hãi, vội hỏi: "Hoàng Thượng, thiếp chỉ nói giỡn thôi, ngài đừng trách thiếp, về sau thiếp sẽ không nói lời này nữa. Nếu Hoàng Thượng vì cái này mà tức giận thì cũng quá mức không phóng khoáng rồi." Một câu phía sau gần như là lẩm bẩm ra tiếng.

Nghe được lời nói giống như ghét bỏ, Đại Yến Đế không khỏi híp híp mắt: "Nói trẫm không phóng khoáng, hử? Tốt, hôm nay trẫm liền cho người nhìn một chút, trẫm rộng rãi như thế nào!" Vừa dứt lời, cánh tay dài liền nhấc thân thể nàng tới gần, giống như là vô cùng lo lắng bắt được môi của nàng liền mãnh liệt hôn, vừa hôn vừa giống như không thể chờ đợi mà ôm nàng đi về phía cái giường, bàn tay lớn không chút khách khí bắt đầu cời xiêm y của nàng xuống. Mới vừa đến giường, mấy cái quần áo liền bị hân nhấc tâm lột ra, sau đó tiện tay ném tới cuối giường, bên miệng vẫn tiếp tục giao hòa dây dưa, theo đó vang lên tiếng hút chặt chặt ái muội, bàn tay tay có một lớp chai mỏng tùy ý dạo chơi ở trên người nàng.

Trong lòng Diệp Linh Sương cũng kim nén bức bối, bất chấp hành vi của mình có tính là mạo phạm thánh thượng hay không, hai cánh tay bắt đầu lung tung lôi kéo áo bào của hân, tiếp theo là quần dài của hân cũng bị nàng giật xuống. Động tác Đại Yến Đế bỗng chốc cứng đờ, trầm thấp buồn bực cười ra tiếng, sau đó động tác liền như là chịu phải kích thích càng thêm mãnh liệt.

Áo choàng đỏ sậm nửa che nửa đầy bị Diệp Linh Sương kéo ra một nửa, lộ ra cơ ngực rắn chắc, một tay Đại Yến Đế gấp gấp giật xuống, hai chân nửa quỳ trên giường, say mê nhìn nữ tử bị hân áp ở dưới thân. Cuối cùng hân cời bỏ quần lót ra, quần dài chồng chất ở hai đầu gối bị hân gạt xuống, rơi xuống dưới chân, sau đó cả giày cũng bị đạp rơi trên mặt đất.

Thẳng đến lúc trên người hai người không còn mảnh vải nào, Đại Yến Đế đem toàn bộ thân thể mềm mại của nàng áp xuống dưới thân thể cường tráng của mình. Tiếp xúc với da thịt trắng nõn non mịn như tơ, Đại Yến Đế nhịn không được rên rỉ ra tiếng, hung hăng bao bọc lấy đôi môi hồng nộn mà điển cuồng cắn mút. Khẽ nâng người nàng lên, lộ ra bộ ngực nhỏ, cánh tay vươn tới, đem cả hai nơi bao bọc trong lòng bàn tay tùy ý xoa bóp, xúc cảm dễ chịu khác thường.

Diệp Linh Sương không cam lòng yếu thế, cũng điên cuồng mà hôn trả lại, hung hăng mút lấy đầu lưỡi của hân, cắn xuống làm môi dưới của hân đau nhức. Đại Yến Đế một chút cũng không lui lại, ngược lại càng thêm nghênh đón, dùng lưỡi của mình quấn lấy cái lưỡi đang làm loạn của nàng, sau đó hơi lui lại dùng lưỡi quét qua cái lưỡi phàn hồng cùng lợi của nàng, đem mật ngọt của nàng cuốn lấy, đưa vào trong miệng của mình, ọt ọt một tiếng, mập mờ nuốt vào trong bụng.

Không biết lúc nào, cái tay đang dao động kia đã sờ đến bờ hông của nàng, nắm ở trong tay vuốt ve hai cái, sau đó mạnh mẽ tách hai đùi của nàng ra, gác ở ngang hông của mình, theo tiếng xuy xuy phát ra, hân đưa nơi sớm đã cứng rắn sưng đỏ như một thanh lợi kiếm tra vào vào đưa vào trong cơ thể nàng, chỉ trong chớp lát ra vào làm bọt nước văng khắp nơi, ồ ồ rung động.

Đột nhiên, hân nặng nề nghiền ép xuống, ghé sát vào bên tai nàng, hung ác nói: "Về sau không được ở trước mặt trẫm nhắc tới những nữ nhân khác." Lại tiến sâu thêm một phần: "Các nàng sao có thể so sánh được với người?"

Hân tiếp tục bá đạo mạnh mẽ va chạm: "Trẫm tuy không có khả năng chỉ có một nữ nhân, nhưng là trong lòng trẫm chỉ có một mình người, vẫn còn chưa hài lòng sao, hửm?"

Diệp Linh Sương gần như là mang theo tiếng khóc cầu xin tha thứ nói: "Hoàng thượng, thiếp sai rồi, về sau sẽ không nói loại lời nói này nữa..."

Thấy nàng hai mắt đầm lệ mông lung bộ dáng đáng thương, Đại Yến Đế hừ một tiếng: "Biết sai là tốt rồi. Hôm nay thân thể người đã dưỡng tốt lại rồi, trẫm nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua người, người cũng biết hơn nửa năm nay trẫm vượt qua như thế nào đấy, người còn dám oán trẫm?"

Sau khi oán trách vài câu, Đại Yến Đế liền không nói nhảm nữa, véo lấy cái eo nhỏ mềm mại, bắt đầu mạnh mẽ luật động, mãnh liệt mãnh liệt. Lợi kiếm ra khỏi vỏ rồi lại vào vỏ, tới tới lui lui đưa vào rồi lại rút ra, giống như là muốn đem linh hồn nữ tử ở dưới thân đánh bay ra ngoài.

Sau một hồi mạnh mẽ tấn công dày đặc liền thoải mái phóng thích. Thân thể nằm ở trên người nàng không muốn nhúc nhích, thân dưới vẫn còn gắt gao

vùi ở bên trong, cảm thụ được cảm giác lửa nóng chặt chẽ, chỉ tạm nghỉ một lát, thanh lợi kiểng nóng hổi lại lập tức bắt đầu đứng lên.

"Hoàng thượng, không được... Thiếp chịu không nổi..."

Đại Yến Đế rên lên một tiếng: "Nói nhảm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận phon phớt của ngươi, rõ ràng cũng rất thích."

Không để ý đến nàng cầu xin tha thứ, hắn bắt đầu dùng lực mạnh mẽ ra vào. Thấy nữ tử một bộ dáng đáng yêu, thân thể tựa như nước, Đại Yến Đế kéo nàng một cái, để cho nàng ngồi ở trên bắp đùi mình, giữ chặt ngang hông của nàng bắt đầu lên xuống.

Bỗng dưng nghĩ đến cái gì, Đại Yến Đế càng thêm mạnh mẽ.

Chương 98: Thái Hậu bệnh nặng

Edit: Trần Thục Nghi, Huyền Sung Nghi

Beta: Hy Thục Dung

Sau khi lần qua lần lại trong nội điện một phen, Diệp Linh Sương mệt mỏi nên đã ngủ, còn một mình Đại Yến đế nắm chặt eo của nàng nhanh chóng lên xuống mấy cái, mới hài lòng thỏa mãn ôm nàng nằm xuống. Nghi ngơi một chút, lại gọi Lý Phúc Thăng mang nước nóng đến. Mấy tên tiểu thái giám cơ hồ vừa để bồn tắm xuống liền vội vã lui ra ngoài, không dám dừng lại nửa khắc, chỉ sợ nhìn thấy thứ không nên thấy.

Đại Yến Đế nhìn thấy nữ tử trên giường ngủ ngon như vậy thì không đành lòng đánh thức nàng, chỉ ôm thân thể của nàng tắm rửa sạch sẽ, sau đó quay lại giường.

"Sương nhi..." Đại Yến Đế đặt nàng lại trên giường, còn mình vừa ôm nàng nằm xuống, quan sát thân thể trong suốt óng ánh và bộ ngực cao vút, không khỏi hấp mấy miếng, vội kè sát tai nàng ôn nhu gọi.

Diệp Linh Sương ừ một tiếng, xoay người lại đưa lưng về phía hắn.

Đại Yến Đế cảm giác có chút thất bại, nhưng không từ bỏ ý định lại thấp giọng kêu vài tiếng, bàn tay ở trên eo nàng vuốt vài cái, sau đó ấn vài nụ hôn ướt át xuống bờ vai lửa lò thom ngát của nàng.

"Đừng làm loạn." Diệp Linh Sương ghét bỏ dùng cùi chỏ chống đỡ bàn tay của hắn, vặn vẹo uốn éo thân thể tránh né nụ hôn của hắn.

"Sương nhi, năm nay sinh thần của nàng chuẩn bị không tốt, năm sau bù đắp thêm được không?" Đại Yến Đế ôm cả người nàng vào trong ngực, nói nhỏ. Sinh thần của nàng hẳn vốn đề ý rất sớm, nhưng không may lúc đó lại vừa gặp chuyện quan trọng nhất là Minh Vũ quốc quy thuận. Đại Yến Đế không thể phân tâm được, mặc dù lúc ấy Lý Phúc Thăng có nhắc nhở một chút, hắn cũng chỉ đành để cho Kỳ quý phi an bài làm hai bàn tiệc rượu. Hơn nữa lúc đó Hinh phi còn mang thai, hành động cũng bất tiện, đối với lần sinh thần đó cũng không để tâm, hôm nay nghĩ lại đã cảm thấy mình thiệt thòi nàng.

Nghe nói lời này, Diệp Linh Sương chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn hắn, "Sinh thần của thần thiếp? Không phải lúc ấy chuẩn bị hai bàn tiệc rượu sao, rất tốt mà."

"Đúng vậy, nhưng lúc ấy trẫm không có ở bên nàng."

"Thần thiếp biết rõ lúc ấy Hoàng Thượng đang bận rộn chính sự, đương nhiên sẽ không trách Hoàng Thượng. Hơn nữa, lễ đầy tháng của Thụy nhi được làm vô cùng náo nhiệt, coi như là bù trở lại." Lúc nàng nói lời này đã quay đầu lại, mái tóc che phủ một nửa gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt kia đen nhánh như bầu trời đêm, bên trong hàm chứa quá nhiều cảm xúc.

Đại Yến Đế cảm động, ôm sát nàng nói: "Sương nhi đúng là giải ngữ hoa của trẫm [1], cho dù hậu cung có nhiều nữ nhân cũng không bằng một mình nàng".

[1] Giải ngữ hoa: chỉ người con gái xinh đẹp, ôn nhu biết lắng nghe, thấu hiểu lòng người.

Khỏe miệng Diệp Linh Sương nở một nụ cười như có như không, im lặng hồi lâu, giọng điệu êm ái nói: "Không còn sớm, Hoàng Thượng sớm đi ngủ đi."

"Ừ... ngủ đi..."

Một lát sau, hô hấp sau lưng dần trở nên đều đặn, nhưng mà, Diệp Linh Sương lại ngủ không được, liên tục trợn tròn mắt hồi lâu mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Phúc Thọ cung.

"Quả nhiên bị ai gia đoán trúng, Hoàng Thượng đối với Hinh phi thật đúng là luôn luôn nhớ không quên, thân thể nàng ta mới tốt một chút liền không chờ được sủng hạnh nàng ta. Tốt, ai gia chờ xem, hẳn có thể thâm tình nhiều hơn bao nhiêu so với phụ hoàng của hắn." Thái Hậu nói xong mặt không chút thay đổi.

Gần một tháng qua, Đại Yến Đế giống như là mất tiết chế, trong một tháng dùng gần nửa thời gian nghỉ ở Trường Nhạc cung của Hinh phi, rất nhiều nữ nhân trong hậu cung ngay cả mặt của hắn cũng không có cơ hội nhìn thấy. Những ngày gần đây phi tần đi thỉnh an khó tránh khỏi có người ám chỉ việc này, mặc dù bà là Thái Hậu nhưng quan hệ với Đại Yến Đế lại không tốt lắm, cũng không cần phải xen vào việc của người khác. Mà Hinh phi cũng không phải không sinh được con trai, chiếm lấy Hoàng Thượng có vài ngày cũng chẳng sao.

"Ý tứ của Thái Hậu là, tùy ý Hoàng Thượng?" Lạc Mai nói. Nhưng trong lòng cảm thấy khó hiểu: Thái Hậu không làm bất kỳ điều gì rất không giống tác

phong làm việc từ trước đến giờ của Thái Hậu.

Thái Hậu vuốt vuốt mi tâm, "Dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, ai gia không muốn vì một người ngoài không liên quan lại đã động đến tình cảm mẹ con của ai gia và Hoàng đế. Không phải là sắp đến kỳ tuyển tú sao? Trong thiên hạ có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp như hoa lại có tính tình ôn nhu nhân thực, chẳng lẽ người nghĩ cả đời Hoàng Đế chỉ sung ái một mình Hinh Phi thôi sao? Cho dù Hoàng Đế thực sự thích Hinh Phi thì sao, tính tình của hắn cương quyết lại có chút phóng khoáng không kiềm chế được, một nữ nhân không thể chế trụ được hắn. Lúc trước Tiên Hoàng rất sủng ái Liên Phi, còn kém sủng ái nàng ta lên tận trời, nhưng sau đó thì sao, không phải cũng ném nàng ta vào lãnh cung rồi lại bắt đầu sủng hạnh những phi tần khác sao." Thái Hậu cười lạnh một tiếng, đôi mắt thêm vài phần âm trầm. Đột nhiên, cái trán nhú chột, từ từ thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Thái Hậu, bệnh cũ của ngài lại tái phát sao? Đề nô tỳ xoa bóp cho ngài". Lạc Mai cuống quýt nói, đi tới vài bước, hai tay quen thuộc đặt lên trán Thái Hậu nhẹ nhàng vuốt ve, hồi lâu, con nhức đầu của Thái Hậu mới dần giảm bớt.

Thái Hậu thở hắt hắt mấy hơi, gạt tay Lạc Mai đang xoa bóp ra: "Con tiện nhân Liên phi. Hàng năm vào mấy ngày này đều đến hành hạ ai gia, nhìn thấy ai gia sống tốt thì trong lòng nàng ta không thoải mái!"

Thái Hậu lễ Phật đã nhiều năm nên tính tình trở nên điềm đạm hơn nhiều, nhưng mỗi lần nhắc đến Liên phi thì lại không chịu nổi mà mở miệng nói những từ khó nghe. Trong lòng Lạc Mai sinh ra chút thương cảm. Nữ nhân trước mắt nàng bây giờ là nữ nhân tôn quý nhất Đại Yến, nhưng không ai biết năm xưa Thái Hậu đã chịu đau khổ nhiều như thế nào.

"Lạc Mai, người nói xem, có phải âm hồn của tiện nhân kia không tiêu tan hay không? Nên mới lôi kéo nguyên một đám phi tần chôn cùng nàng ta? Nếu không thì tại sao chưa đến hai năm mà trong hậu cung lại xảy ra nhiều đại sự như vậy, còn chết rất nhiều phi tần." Trong mắt Thái Hậu hiện lên vẻ bán tín bán nghi, mơ hồ có mấy phần bất an.

"Thái Hậu chớ có nghe lời của những kẻ lắm mồm kia, trong hậu cung vốn là lục đục tranh đấu với nhau, Thái Hậu cùng nô tỳ đều là người từng trải, có một hai người chết cũng là chuyện bình thường, làm sao lại có quỷ hồn tác quái được. Thái Hậu đã nhiều năm lễ Phật sớm đã được Phật quang bảo hộ, cho dù thật sự có quỷ hồn cũng sẽ không làm hại được ngài." Nói đến đây, Lạc Mai đỡ Thái Hậu nằm trên giường, nhờ giọng hỏi: "Đội lắt nữa nô tỳ mới thái y đến xem một chút cho Thái Hậu có được không?"

Thái Hậu khoát khoát tay: "Không cần, chỉ là nhiều năm bệnh cũ mà thôi. Người đi Ngự Dược phòng lấy một ít dược, sắc lên uống một chút là được".

Lạc Mai phúc thân lui ra ngoài, nhưng chưa đi đến cửa thì nhìn thấy một tiểu thái giám đứng chờ sẵn ở cửa. Lạc Mai nhìn thấy thái giám kia, bước nhanh đến gần hỏi "Chuyện gì?" Sợ làm phiền đến Thái Hậu đang nghỉ ngơi nên nàng cố gắng dùng thanh âm nhỏ nhất.

Tiểu thái giám này chính là người của Phúc Thọ cung đảm nhiệm việc thu thập thông tin hằng ngày, hôm nay đến vào lúc này nhất định là xảy ra chuyện nghiêm trọng. Thái giám kẻ sát vào tai Lạc Mai nói nhỏ vài câu, sắc mặt Lạc Mai càng ngày càng trầm xuống.

"Lạc Mai, đã xảy ra chuyện gì?" Trong phòng đột nhiên truyền đến câu hỏi của Thái Hậu.

Không nghĩ đến Thái Hậu lại chú ý đến động tĩnh của bên này, Lạc Mai đành phải bỏ qua ý định giấu diếm chuyện này với Thái Hậu, dù sao nơi xảy ra chuyện cũng có chút...Lạc Mai trong lòng thở dài, quay ngược trở lại, nhẹ giọng bẩm báo: "Bẩm Thái Hậu, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là chết một tiểu cung nữ của Thượng Y cục mà thôi".

Hai mắt Thái Hậu vốn đang khép hờ giờ mở ra hoàn toàn, bên trong có ánh sáng lạ, khẽ nhíu mày ngồi dậy: "Lạc Mai người đã ở bên cạnh ai gia nhiều năm, tính tình ai gia như thế nào người là người rõ nhất, không cần ở trước mặt ai gia cố gắng dấu giếm chuyện gì, ai gia muốn nghe, nói!".

Dù đã đi theo Thái Hậu nhiều năm, khí thế kinh người của Thái Hậu vẫn làm Lạc Mai hoảng sợ lập tức quỳ xuống, vội nói: "Nô tỳ biết sai, nô tỳ không nên giấu giếm ngài. Hồi Thái Hậu, đúng là có một tiểu cung nữ ở Thượng Y cục chết đuối, sáng nay thị vệ phát hiện trong hồ có quần áo nổi lên, sau khi bắt lên mới phát hiện là một người chết, nhìn xác chết chắc là tối hôm qua rơi xuống nước nên ngạt thở. Sau đó có ma ma ở Thượng Y cục báo thiếu người, sau khi điều tra đối chiếu thân phận thì phát hiện ra cung nữ đó tên Hồng Y, hình như là cung nữ Hồng Y từng là thiếp thân cung nữ của Đức Phi."

"Chỉ có như vậy?" Thái Hậu nhìn chằm chằm Lạc Mai, hỏi.

Lạc Mai dừng một chút, sau đó gật đầu.

"Nếu chỉ là như thế thì có cái gì cần giấu giếm. Không phải chỉ là thiếu một hạ đẳng cung nữ thôi sao." Thái Hậu thản nhiên nói, giống như không hề quan tâm chuyện này.

"Thái Hậu, nếu không có việc khác thì nô tỳ trước đi Ngự Dược phòng lấy thuốc cho ngài". Lạc Mai cẩn thận dò hỏi. Thấy Thái Hậu khẽ gật đầu, Lạc Mai mới thở ra một hơi, từ từ lui về phía sau.

Không ngờ vừa lui được nửa đường, Thái Hậu đột nhiên mở mắt "Đứng lại", Thái Hậu vừa mới nằm xuống lại lập tức ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào Lạc Mai, từ từ nói: "Ai gia hỏi người, cung nữ kia chết ở nơi nào?" Hồ gần Thượng Y cục không phải là...

Lạc Mai biết rõ không thể gạt được nữa, đành phải cắn răng nói chi tiết: "Là hồ sen ở bên ngoài Thụy Hà điện..."

Vừa dứt lời, thần sắc Thái Hậu biến đổi, trong giây lát bệnh nhức đầu lại tái phát, đầu muốn vỡ đầu, Thái Hậu hai tay ôm chặt lấy đầu rên rĩ thành tiếng.

Lạc Mai kinh hãi, vội vàng tiến đến gần đỡ lấy Thái Hậu "Thái Hậu, ngài làm sao vậy? Người đau, người đau. Nhanh đi gọi Tiết thái y đến đây".

Chính điện Trường Nhạc cung.

"Thật sự là xúi quẩy, cũng nữ kia muốn chết lại chạy đến chết trong hồ sen bên ngoài Thúy Hà điện, sau này nương nương đến nhìn Thúy Hà điện thì tâm trạng cũng không vui". Bối Hoàn thấp giọng oán trách.

"Thôi, tóm lại vẫn là một mạng người, người dù sao cũng đã chết, không nên ở sau lưng khua môi múa mép". Diệp Linh Sương thờ dãi nói.

Bối Hoàn lè lưỡi một cái, cũng không nói gì thêm.

"Các người lui xuống hết đi, Vân Kiều ở lại, bản cung có việc hỏi người".

Thúy Hoàn cùng Bối Hoàn cùng lui ra ngoài, chỉ còn lại Vân Kiều. Trước khi ra đến cửa, Thúy Hoàn tò mò quay lại nhìn vào bên trong, thấy Hinh phi nhìn sang lập tức thu hồi ánh mắt.

"Người chắc chắn trong vòng hơn nửa năm nay cung nữ Hồng Y và Xuân Đào của Thần Hi cung có qua lại với nhau?" Diệp Linh Sương hỏi thẳng.

Vân Kiều nghiêm mặt nói: "Từ lúc nương nương lệnh cho nô tỳ để ý Hồng Y, nô tỳ liền nhờ một tỷ muội trong Thượng Y cục nhìn chăm chăm nàng ta. Sau khi Đức phi có chuyện, những người hầu hạ Đức phi đều bị điều đi đến Thượng Cung cục hoặc là Thượng Y cục. Hồng Y thì bị điều đến Thượng Y cục, ở nơi đó âm thầm tiếp xúc với Xuân Đào của Thần Hi cung, nhưng tổng cộng chỉ có ba lần".

"Vân Kiều, trước tiên không được để cho người khác biết chuyện này. Người có hiểu rõ ý tứ của bản cung?" Diệp Linh Sương thần nhiên nói.

"Nô tỳ hiểu rõ". Vân Kiều cúi thấp đầu đáp, lui xuống, trong lòng lại không biết Hinh phi đang suy tính điều gì. Nếu đem việc này báo cho Hoàng Thượng, Ngạn phi chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Hơn nữa, không chừng ý đồ ám sát Nhị hoàng tử của Đức phi lúc trước Ngạn phi cũng có tham gia.

Đợi Vân Kiều đi rồi, Diệp Linh Sương đầu hơi ngửa ra phía sau, nằm ở trên giường, thờ dãi một hơi. Thì thầm nói: "Ngạn phi, động tác của người cũng thật là nhanh, hy vọng người thông minh, tốt nhất không nên tính kế bản cung, nếu không thì..." phía sau bị tiếng bước chân dồn dập ở ngoài điện cắt đứt.

"Nương nương, nô tài có việc bẩm báo". Là âm thanh của An Đức Từ.

"Vào đi". Diệp Linh Sương thoáng ngồi thẳng dậy, nhìn theo hướng người đến.

"Nương nương, Phúc Thọ cung truyền đến tin tức nói Thái Hậu bệnh nặng". An Đức Từ vừa đứng vững, lập tức bẩm báo.

Diệp Linh Sương lười nhác thả xuống cánh tay vừa thu lại, chậm rãi quay đầu nhìn hắt, trên mặt ngạc nhiên: "Thái Hậu bệnh nặng? Xảy ra lúc nào?"

"Xảy ra đã được vài khắc. Tiết thái y đã đi đến đó".

"Biết rồi, thay bản cung chú ý động tĩnh của các cung". Diệp Linh Sương thu hồi tất cả biểu cảm, phân phó nói.

Sau khi An Đức Từ lui ra, Diệp Linh Sương vẫn ngồi yên trên giường. A, thật là trùng hợp, sau khi có người chết ở trong ao sen thì bị bệnh nặng. Thái Hậu, người cũng có lúc sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thổ lộ hết phiên lòng

Edit: Nhiên Thực tâm

Beta: Vy Tu nghi

Lúc Đại Yến Đế đi tới Phúc Thọ cung, Tiết Thái y đã bắt mạch xong và đang viết đơn thuốc. Thấy Hoàng Thượng hỏi bệnh tình của Thái hậu thì ông chỉ nói là do bị khó tiêu, nên nghỉ ngơi thật nhiều, điều trị tốt thì sẽ không có chuyện gì nữa. Nhưng nếu để lâu tích tụ càng nhiều sẽ chữa không hết, về sau hậu quả không thể chịu nổi.

Đứng ở bên giường, Đại Yến Đế chỉ nhàn nhạt nhìn nữ nhân trên đó.

Nữ nhân trên giường tuy được chăm sóc rất tốt nhưng tóc mai cũng đã bắt đầu xuất hiện vài sợi tóc bạc. Lúc này trên mặt bà hiện rõ sự mệt mỏi, mất đi hoàn toàn dáng vẻ hung hăng vĩnh vào thường ngày.

"Thái hậu, người cũng đã nghe Tiết Thái y nói rồi đó, bình thường đừng nên lo nghĩ nhiều, cũng đừng quan tâm những chuyện phiền lòng nữa. Trầm lo lắng thì không nói làm gì, nhưng thân thể người mệt mỏi không chịu được cũng không hay."

Trong lời nói mang theo thái độ lạnh lùng, Thái hậu bắt đầu dãi thờ dài. Đến lúc tuổi già cũng không để cho bà sống yên ổn sao?

"Thôi đi đi, ai gia mệt mỏi, Hoàng đế cũng không cần ở cùng ai gia, có Lạc Mai chăm sóc ta là tốt rồi." Thái hậu nhìn hẩn, hai mắt bị mệt mỏi bao trùm có chút không mở ra được. Lúc này hẩn đứng trước mặt bà đưa lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt nhìn không thấy rõ lắm, nhưng thân thể lại đứng thẳng làm cho bà giật mình nhớ tới Tiên hoàng.

Thân hình của Tiên hoàng rất giống hẩn, chỉ là Đại Yến Đế tuấn mĩ hơn một chút, lớn lên có vài phần giống với Liên phi đã qua đời. Nghĩ đến Liên phi, Thái hậu chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, dứt khoát nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

Đại Yến Đế lẳng lặng nhìn bà một lúc rồi mới xoay người đi. Đi đến cửa điện lại nhìn không được quay đầu nhìn Lạc Mai đang đứng ở một bên, thuận miệng dặn dò một câu: "Hầu hạ Thái hậu uống thuốc. Còn có..." Dừng một chút mới nói: "Nếu như có phi tần Hậu cung đến thăm Thái hậu thì đều cản lại, nói là ý chỉ của trẫm. Không được để cho bà vất vả quá mức."

"Nô tỳ hiểu." Trong lòng Lạc Mai kinh ngạc, hết sức cung kính đáp ứng. Lúc trả lời Đại Yến Đế đã bước vài bước ra khỏi Phúc Thọ cung rồi.

Lạc Mai đến gần giường nhỏ bên cạnh, nhẹ nhàng đắp chăn mềm lên người Thái hậu, suy nghĩ hồi lâu nhìn không được lắm mồm nói: "Thái hậu, nô tỳ thấy trong lòng Hoàng Thượng vẫn là không yên lòng về người, nếu không cũng sẽ không nói ra mấy lời vừa rồi."

"...Ai gia nuôi hẩn gần hai mươi năm, cuối cùng đối lấy cũng chỉ được như vậy thôi... Trong lòng hẩn hận ta, làm sao mà ai gia không biết chứ?" Thái hậu thở dài nói, trong mắt có vẻ tang thương làm cho Lạc Mai nhìn không được vì nữ nhân có thân phận cao quý nhất trên đời này mà đau lòng. Có lẽ hôm nay bà là Thái hậu được vạn người kính ngưỡng, nhưng ngoài thân phận Thái hậu này thì bà còn có cái gì chứ? Nếu như viết để lại cách bảo dưỡng lúc tuổi già thì sao nhỉ?

Theo như lời Đại Yến Đế phân phó, những phi tần đến thăm Thái hậu đều bị Lạc Mai cản không cho vào, kể cả Kỳ Quý phi và Ngạn phi cũng như thế. Thái hậu bị bệnh chính là bốn năm ngày, đến mừng tám tháng sáu, bệnh tình đột nhiên trở nên nghiêm trọng, nhức đầu đến mức cảm thấy như nứt ra. Còn Tiết Thái y của Y cục bị gọi tới nhiều lần.

Một ngày kia, Đại Yến Đế chỉ đi thăm một lần liền không tới nữa, chỉ phân phó người làm chăm sóc cẩn thận.

"Hoàng Thượng, sao người lại đến đây? Không cần xử lý chính sự sao? Ở bên kia Thái hậu..." Diệp Linh Sương không nghĩ tới Đại Yến Đế lại đến cung của mình. Vốn là đang ôm tiểu Thiên Thụy nhỏ nhẹ dịu dàng trên chõng. Thiên Thụy trong lòng cũng nhìn nàng cười cười khanh khách. Thấy Đại Yến Đế đến, Diệp Linh Sương liền thu hồi vẻ mặt vui vẻ, chuẩn bị đem tiểu Thiên Thụy giao cho nhũ mẫu.

"Sương Nhi, cho trẫm ôm con trai của mình một cái." Đại Yến Đế nửa đường nhận lấy đứa trẻ mới sinh trong tay nàng. Nhũ mẫu thấy thế liền thức thời lui ra ngoài chờ phân phó.

Đại Yến Đế cúi đầu nghiêm túc đánh giá đứa bé trong ngực. Gương mặt nghiêm túc lúc trước liền trở nên nhu hòa, khoe miệng cũng chậm chậm lộ ra một nụ cười. Ha ha cười hai tiếng, nhìn không được đưa tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, núm đồng tiền trên mặt liền bị ngón tay của hẩn đâm vào tạo thành hai cái ổ. Vì bị nhột mà hai bàn tay mập mập nhỏ bé quơ quơ. Đại Yến Đế hơi cúi đầu, bàn tay nhỏ kia liền vỗ vào mặt mình, nhẹ nhàng, ôn nhu, không có chút lực đạo nào, cơ hồ ở đáy lòng đã mềm nhũn.

"Về sau ở trước mặt trẫm không cần đè nén tâm tình của mình, buồn cười liền cười, mất hứng cũng có thể biểu lộ ra, trẫm cũng sẽ không trách người." Hẩn không ngẩng đầu nhìn nàng. Diệp Linh Sương có thể tưởng tượng được giờ phút này gương mặt đang cúi xuống kia nhất định là có vẻ nhu hòa, mang vài phần sùng ái.

"Thái hậu vốn không quá mức có quan hệ với các người thì cần gì phải giống với người khác làm ra dáng vẻ lo lắng quan tâm, ngay cả cười cũng muốn nhìn xuống." Hẩn lại nói.

"Hoàng Thượng." Diệp Linh Sương kêu nhẹ một tiếng, đi lại gần hẩn, nghiêng đầu gối lên bả vai của hẩn, thanh âm trầm nhẹ, mang theo giọng nói dịu dàng an ủi, "Vừa rồi thiếp cười là vì nhìn Thiên Thụy, trong lòng thật phần hạnh phúc. Thiếp trông thấy Hoàng Thượng không cười, nguyên nhân cũng không phải bởi vì bệnh tình của Thái hậu. Mà là thiếp thấy Hoàng Thượng thực sự là không thể cười nổi. Tâm tình của Hoàng Thượng không tốt, thì thiếp sao có thể vui vẻ. Hoàng Thượng từng nói với thiếp, lần đầu tiên gặp thiếp đó cũng là... ngày giỗ của Liên phi." Nàng chậm rãi ngẩng đầu, hẩn khẽ buông lỏng nâng đầu lên, hai tay nàng bưng lấy hai gò má của hẩn, nhìn thẳng vào hai mắt hẩn nói: "Hoàng Thượng có thể đáp ứng, về sau không cần nhớ ngày đó là ngày giỗ của Liên phi mà nhớ rằng ngày đó là lần đầu tiên gặp thiếp được không? Nói như vậy, tâm tình của Hoàng Thượng có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều..."

Thấy hẩn trầm mặc không nói, hai tay liền vuốt ve hai má hẩn, "Được hay không?" Nàng hỏi lại lần nữa, có thêm vài phần làm nũng.

Đại Yến Đế đột nhiên cười một tiếng, vốn định bỏ tay đang ôm eo nàng ra, nhưng rồi lại sợ mình không cẩn thận đánh rơi tiểu gia hỏa trong ngực xuống đất. Nên đành phải đem hẩn an trí ở bên bên, Mặc cho hẩn mở to hai mắt có con người đen nhánh nhìn chăm chăm bọn họ.

"Sương Nhi, trẫm thật sự không biết nói người ngốc có đúng không nữa?" Hẩn thở dài, kéo nàng vào trong vòng ngực, "Trẫm quả thực có chút bức bối, lại không đến mức không vui, mẫu phi đã mất nhiều năm như vậy, nhưng bởi vì trong mắt phụ hoàng là tội nhân, về sau cũng ít người biết đến bà. Cho dù là ngày giỗ thì cũng có ai dám vì bà mà đốt giấy tiền vàng bạc. Trẫm chỉ là hận chính mình không có cách nào để mình oan lấy lại trong sạch cho bà."

Nhắc tới mới cảm thấy thật kỳ quái, mẫu phi ở với trẫm chỉ có bảy năm, Thái hậu đưa trẫm đi nuôi dưỡng gần hai mươi năm. Có thể trong lòng trẫm mẫu phi rất tốt. Trong khoảng thời gian đó, trẫm chỉ dám len lén đi Thụy Hà điện thăm mẫu phi, vốn tưởng rằng Thái hậu căn bản không biết, về sau mới phát hiện là mỗi lần mình len lén đi bà đều biết hết. Lúc đầu bà bỏ mặc trẫm không quan tâm, về sau rốt cuộc không nhịn được liền phát hỏa với trẫm, không cho trẫm đi Thụy Hà điện thăm mẫu phi nữa. Trước kia có lẽ là trẫm sợ hãi nàng, tôn kính nàng. Kể từ hai năm trước khi trẫm đăng cơ đột nhiên tra ra được bà có liên quan đến chuyện của mẫu phi. Trẫm cũng không có cách nào có thể tôn kính bà như ngày trước nữa, ngược lại ngày càng oán hận. Trẫm biết rõ Thái hậu không sinh được con, thu nhận nuôi dưỡng trẫm cũng chỉ vì muốn giúp trẫm đoạt được ngôi vị hoàng đế, để chính mình ngôi lên được vị trí như ngày hôm nay. Trẫm cũng mang theo thù hận giấu kín ở trong lòng, mượn thế lực của Thái hậu leo lên ngôi vị Hoàng đế. Ở trong triều Thái hậu vốn có thế lực ảnh hưởng nhất định. Cũng bởi vì bà cùng Hoa Tường quân... có giao tình. Nên giúp trẫm lên được ngôi vị Hoàng đế không phải chuyện gì quá khó. Trẫm vốn muốn làm Hoàng Thượng cao cao tại thượng sau sẽ để mẫu phi an dưỡng tuổi già, không ngờ... Vào đúng ngày đăng cơ của trẫm mẫu phi liền tự tử chết! Người nói xem, thật là buồn cười! Trẫm kính Thái hậu, nhưng lại càng hận Thái hậu!"

Đại Yến Đế giống như đang thổ lộ hết những buồn phiền trong lòng ra, càng giống như đang phun ra hận ý, đắm chìm vào thế giới của mình. Cũng không hề phát hiện ra lúc mình nhắc đến ba chữ Hoa Tường quân thân thể Diệp Linh Sương rõ ràng chấn động.

Diệp Linh Sương cũng không nói gì, chỉ là đầu ngón tay mon trón từng cái phía sau lưng hắn, giống như coi hắn như một hài tử đang bị thương. Nàng thực không hiểu sao Đại Yến Đế luôn luôn lạnh lùng thâm trầm lại nói ra lời yêu hận đan xen. Chỉ là nỗi thống khổ của hắn có người để hắn thổ lộ hết ra, thì nàng đây...

Hoàng Thượng, Hoa Lê Nguyệt có lẽ không trách người tổn hại tính mạng của nàng, nàng chỉ hận người bởi vì người... đã thương người nhà của nàng. Người muốn thiên hạ cùng Hoa gia có mối liên quan gì đây, bọn họ rốt cuộc làm phiền người chuyện gì?

"Oa - -" Tiểu Thiên Thụy bị bỏ mặc một góc giặt giặt thân thể, tựa hồ không thoải mái ở đâu đó, lớn tiếng kêu khóc, rất không khách khí chia cắt hai người đang ôm nhau.

Diệp Linh Sương vội vàng thoát ra khỏi từ trong ngực Đại Yến Đế, ôm lấy hắn nói nhẹ mấy lời dụ dỗ.

Đại Yến Đế lần đầu nghe tiếng khóc dọa người này không biết phải làm sao, liền theo sát Diệp Linh Sương nói vài lời dỗ ngọt. Tiểu oa nhi kia khóc lên tiếng to như trời đổ mưa, làm thế nào cũng không ngăn được.

"Lại khóc! Người lại khóc thử xem? Có tin là trẫm cho cặp móng bé nhỏ của người nở hoa không?" Đại Yến Đế bị tiếng khóc làm cho phát hỏa

Diệp Linh Sương ghét bỏ trừng mắt nhìn hắn một cái, "Hoàng Thượng, người đang làm cái gì vậy? Thiếp biết ngài không biết dỗ hài tử, ngài hãy ngoan ngoãn ở một bên im lặng đi."

Đại Yến Đế vốn muốn tranh cãi đôi câu, nhưng một câu còn chưa nói đã thấy tiểu gia hỏa trong lòng Hinh phi dừng lại không khóc nữa, không khỏi cười lớn một tiếng, tâm tình sáng khoái cực điểm, "Sương Nhi, nhìn thấy chưa, trẫm vừa nói xong hoàng nhi liền không khóc nữa, ha ha... Không hề là hoàng nhi của trẫm, nghe lời phụ hoàng như vậy, tốt, rất tốt, ha ha..."

Diệp Linh Sương buồn bực nhìn chằm chằm tiểu tử trong lòng, lập tức không nói gì.

Phúc Thọ cung.

Theo như Thái hậu đã nói, Lạc Mai chỉ để lại một cái đèn ở Phúc Thọ cung, nàng đứng trước giường đợi Thái hậu chìm vào giấc ngủ rồi mới dám rời đi.

"Không được đến đây! Không được đến đây! A..." Từ đó đến nay bà chưa bao giờ gặp ác mộng, mà buổi tối hôm nay Thái hậu từ trong cơn bóng đè bừng tỉnh, đầu đầy mồ hôi lạnh. Lạc Mai nghe thấy tiếng liền chạy vào, thấy sắc mặt Thái hậu lộ ra vẻ hoảng sợ, mồ hôi đầm đìa, trong lòng quỳnh lên, muốn đi gọi Thái y nhưng lại bị Thái hậu ngăn lại.

"Không sao, không cần đi. Ai gia muốn niệm kinh Phật, Lạc Mai thắp đèn lên cho ai gia." Thái hậu từ trên giường vén màn ngồi dậy, Lạc Mai vội vàng lấy áo ngoài mặc thêm vào cho bà rồi mới đi thắp thêm một chiếc đèn, trong điện lập tức sáng lên rất nhiều.

Tay Thái hậu cầm một chuỗi Phật châu, mở ra một quyển kinh thư trên bàn, miệng nhanh chóng niệm Phật, thật lâu mà trong lòng vẫn không cách nào bình tĩnh lại được.

Những ngày gần đây trong cung lại nổi lên mấy lời đồn đãi nhảm nhí. Vài cung nữ tự lại xì xào bàn tán. Có cung nữ nói: nghe nói Mạnh Sung nghi đột nhiên phát điên, vừa thấy có người đến gần liền bị dọa cho mặt trắng bệch, nghiêm nghị quát, "Không được đến đây, không được đến đây, không phải là bản cung muốn hại người!"

Còn có cung nữ thêm dầu thêm mỡ nói: Mạnh Sung nghi trước kia khi còn là Hiền phi âm thầm hại qua không ít người, lúc này sợ là có âm hồn báo oán đến đòi mạng.

Một ma ma đi ngang qua liền quát to làm mọi người liền giải tán.

"Hoàng đế, gần đây trong nội cung có lời đồn đãi người chắc cũng đã nghe thấy. Ai gia là người lễ Phật, ít nhiều cũng tin tưởng quý thần, trong cung cung âm khí nặng, ai gia cảm thấy nên tìm một đại sư lập đàn làm phép xua đuổi một chút âm khí trong cung." Thái hậu đã nghĩ mấy ngày nay, thân thể khôi phục hơn phân nửa, trên mặt cũng có hồng hào hơn trước.

Nghe lời nói này, trong lòng Đại Yến Đế cười lạnh một tiếng, "Thái hậu là cảm thấy mặc dù trẫm là chân long thiên tử, trên người có chính khí cũng không

xua đuổi được tà khí trong cung sao?"

"Hoàng đế quá lo lắng rồi, chỗ ở của Hoàng đế thì làm sao âm quỷ dám xuất hiện. Nhưng hậu cung to lớn, Hoàng đế ngại cũng không thể kiểm soát khắp nơi. Ai gia cảm thấy Hoàng đế trăm công nghìn việc, nào dám làm cho Hoàng đế ngại phân tâm về những chuyện nhỏ nhặt này. Không bằng để ai gia cho mời mấy vị đại sư ở Tường Vân tự tiến cung tụng kinh mấy ngày được không?"

"Chẳng lẽ Thái hậu không biết người Phật môn thích nhất là thanh tịnh, làm sao có thể nguyện ý vào cung nơi phồn hoa này. Nếu Thái hậu thực sự cảm thấy hậu cung âm khí nặng, trăm sẽ đi tìm mấy đạo nhân trừ quỷ tiến cung làm phép." Đại Yến Đế không nhanh không chậm nói.

Thái hậu không biết hần lại nhanh như vậy đáp ứng nên có chút kinh ngạc nhìn hần, "Hoàng đế muốn đi đâu tìm người?"

Đại Yến Đế đột nhiên nhếch môi cười, trong lúc vui vẻ hàm chứa vài phần trào phúng, "Thái hậu có điều không biết, triều thần của trăm có một người học thức uyên bác, tinh thông các loại ngũ hành bát quái cùng các phép thuật hiếm thấy, người này tự nhiên cũng hiểu biết một ít đạo môn. Nếu Thái hậu đã vì chuyện này mà mất ăn mất ngủ, trăm không dám chậm trễ."

Sắc mặt Thái hậu trắng nhợt, nghe thấy trong lời nói của hần rõ ràng là đang mỉa mai mà...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Trừ tà đuổi quỷ

Edit: Mị Đức tần

Beta: Rine Hiền phi

"Hoàng Thượng, ngài đã đồng ý thỉnh cầu của Thái Hậu sao?" Cổ Mặc Ngân vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nhìn về Đại Yến Đế đang ngồi ở bên cạnh bàn.

"Hoàng Thượng, ngài cũng tin rằng có quỷ thần sao?" Ngay sau đó lại hỏi thêm một câu.

"Người cảm thấy như thế rất kỳ quái sao?" Đại Yến Đế cười hỏi, ngón tay theo thói quen gõ gõ lên mặt bàn.

"Thần quả thật thấy kỳ quái, chẳng lẽ Hoàng Thượng gọi thần từ Thượng thư phòng tới là vì chuyện này? Thế nhưng ngài đã có quyết định làm thế nào rồi, không lẽ lại còn vấn đề gì khác?" Cổ Mặc Ngân nghi hoặc nhìn hần.

Đại Yến Đế chỉ cười mà không nói.

Ánh mắt Cổ Mặc Ngân xoay chuyển: "Hoàng Thượng, không phải ngài muốn thần đi tìm về một Mao Sơn đạo sĩ chứ?"

Đại Yến Đế cười ha ha một tiếng: "Quả không hổ là Cổ Mặc Ngân, chỉ có người hiểu rõ ý trăm."

Cổ Mặc Ngân lập tức trừng mắt: "Thế nhưng bị thần đoán đúng?" Im lặng một hồi, hần nghiêm mặt nói: "Quý thần dù sao cũng không thể tin, tuy một chút đạo lý của Phật giáo không tệ nhưng những tên hoà thượng kia cũng chỉ biết niệm kinh thư thôi, ở đâu có thể kiếm được người bắt quỷ thật. Thần cho rằng chúng ta cứ tùy tiện tìm một người giả thần giả quỷ, làm cho Thái Hậu an tâm, cho người nhìn một chút là được."

Đại Yến Đế nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười vui vẻ: "Mặc Ngân, người nghĩ trăm tìm người đến vì cái gì?"

Cổ Mặc Ngân nhìn đôi mắt ranh mãnh kia, hoảng hốt một lát liền lập tức hiểu rõ, có chút dở khóc dở cười: "Hoàng Thượng thật dễ mất đến thần, thần thụ sủng nhược kinh."

"Như người nói, chẳng qua là tìm người đến làm chút bộ dáng thôi, trăm tin tưởng năng lực của người." Đại Yến Đế cười nói, con người phủ một tầng tình mịch.

"Mạnh Sung nghi bị biếm lãnh cung không phải chuyện ngày một ngày hai, cho dù nàng ta nói năng điên điên khùng khùng nhưng mấy nha hoàn thái giám nhất gan kia làm sao dám tuyên truyền khắp nơi trong cung. Hôm nay lời đồn quỷ thần về chuyện của Mạnh Sung nghi lại trùng hợp xuất hiện vào lúc Thái Hậu bệnh nặng, người nói đây thực sự là trùng hợp sao?"

Khoé miệng Cổ Mặc Ngân mỉm cười: "Chỉ sợ Hoàng Thượng đã hiểu rõ trong lòng, chẳng qua đang phòng bị người có tâm, mà người đó nếu thần đoán không sai, chắc hẳn là Thái Hậu."

Ánh mắt Đại Yến Đế lộ ra tán thưởng nhìn hần: "Nếu Thái Hậu đã nhắc đến, trăm đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nên làm vài chuyện thể hiện sự hiếu thuận, nếu không trăm thân làm con trai lại không xứng chức." Bà ta giúp mình leo lên ngôi vị Hoàng đế, mà chính bà cũng như nguyện trở thành Thái

Hậu. Hôm nay giúp bà ta cũng coi như không ai thiếu ai, mọi việc trước đây cứ từ từ tính toán.

Cổ Mặc Ngân thấy trong mắt Hoàng đế loé lên tia hận ý liền dời ánh nhìn đi chỗ khác, làm như không thấy. Ân oán giữa Thái Hậu cùng Hoàng Thượng hẳn cũng biết một ít, mọi việc Hoàng Thượng đã tự có sắp xếp, y không cần phải xen vào việc của người khác.

"Hoàng Thượng, kì thực người cũng không cần vất vả như vậy, mấy việc vặt đã có Hoàng Hậu quản." Cổ Mặc Ngân thuận miệng nói.

Vừa nghe thấy lời này, Đại Yến Đế đột nhiên thu lại thái độ không để tâm trước kia, khoe miệng cười lạnh: "Như thế nào, ngay cả Cổ ái khanh cũng bắt đầu quan tâm chuyện hậu cung của trẫm?"

Đuôi lông mày của Cổ Mặc Ngân khẽ nhúc nhích, cúi thấp đầu: "Thần không dám."

Đại Yến Đế thần nhiên nói: "Đã không còn việc gì, ngươi lui xuống chuẩn bị sớm đi. Nhớ đến chỗ Thái Hậu nói rõ cách trừ quỷ, nói là một mảnh hiếu tâm của người làm con như trẫm."

"Thần hiểu, thần xin phép cáo lui."

Phúc Thọ cung.

Cổ Mặc Ngân cung kính hành lễ: "Thần Cổ Mặc Ngân bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu kim an."

Thái Hậu nhìn nam tử một thân thường phục trước mắt, nhíu nhíu mày: "Thì ra người Hoàng Thượng nói là Cổ Thái phó người. Quả thực chê cười rồi, người thân là mệnh quan triều đình lại bị phái tới bắt quỷ trừ tà, Hoàng Thượng đây là xử lí qua loa với ai gia?"

Cổ Mặc Ngân ôn hoà cười một tiếng: "Thái Hậu đã trách lầm Hoàng Thượng rồi. Hiện giờ bên ngoài không ít người giả mạo làm Mao Sơn đạo sĩ, trong đạo quán toàn là tiểu đạo sĩ hiểu biết ít, còn lão đạo sĩ không muốn bước vào hậu cung phồn hoa. Vì vậy Hoàng Thượng nghĩ tới thần, không dối gạt Thái Hậu, thần cũng thuộc không ít kinh thư, cho dù là Phật đạo, cũng hiểu biết chút ít."

"Thật sao? Ngươi nói cho ai gia nghe một chút." Thái Hậu vừa nghe hẳn nói thuộc không ít kinh thư nhất thời liền hào hứng.

Cổ Mặc Ngân chậm rãi nói: "Đại Yến quốc ta từ lúc khai quốc các đế vương đều ở tại nơi này, các nương nương và cung nữ thái giám trong hậu cung cũng luôn thêm mới bỏ cũ, khó tránh khỏi có người chết, âm khí lâu này dồn tụ càng nặng. Bất quá nơi này có Hoàng Thượng là chân long thiên tử trấn giữ, tự nhiên yêu ma quỷ quái tà khí không dám can nhiễu, nhưng mà oán niệm quá sâu thì lại là chuyện khác."

Nghe thế, sắc mặt Thái Hậu cứng đờ, nhìn không được tiếp lời: "Hậu cung có vô số nữ nhân cả đời cũng chưa từng gặp mặt Hoàng Thượng, sau khi chết tất nhiên có oán niệm, cho nên ai gia mới muốn tìm một đại sư tới để trừ đi âm khí này."

Cổ Mặc Ngân cười cười, nói tiếp: "Thái Hậu nói vậy không sai. Bất quá hậu cung không tránh khỏi có người chết oan, sẽ sinh ra oán khí, mà oán khí lâu ngày tích tụ lại biến thành lệ khí, lưu lại nơi đây khó có thể tiêu tan."

Thái Hậu buông lỏng bàn tay đang run rẩy, trong lòng biết lời hẳn nói không sai nhưng trên mặt bà không có nửa điểm vui mừng: "Ý của Thái phó là lúc trước ta làm Hoàng Hậu không quản lý tốt hậu cung, vì vậy mới dễ xảy ra chuyện có người chết oan?"

"Ha ha, Thái Hậu quá lo lắng, Đại Yến quốc trải qua không ít năm, phi tần hậu cung muôn hình muôn vẻ, lục đục với nhau cùn không ít. Ý thần không phải là ám chỉ Thái Hậu."

Lúc này Thái Hậu mới cảm thấy dễ chịu đôi chút: "Nói như vậy, trong cung có oán khí tồn tại cũng có thể do nữ nhân đời trước lưu lại?"

"Không chỉ như vậy, có khả năng là oán khí đã tồn tại trăm năm, cũng có thể là sớm hơn nữa." Cổ Mặc Ngân trả lời. Y thấy rõ ràng bà ta thờ phào nhẹ nhõm, trong mắt thoáng hiện một tia sắc sảo, cúi thấp đầu, bổ sung: "Bất quá loại oán khí đó đã phai nhạt rất nhiều, cũng không quá đáng ngại. Chỉ có oán khí do người vừa chết hoặc chết oan chưa đến mười năm tạo thành thì mới đáng sợ nhất. Loại này thường bám vào giấc mộng, làm cho người ta mơ thấy ác mộng, dần dần làm tổn thương thân thể."

Nghe hẳn nói có đạo lý rõ ràng, bàn tay Thái Hậu đã xuất một lớp mồ hôi mỏng, trên mặt không đổi sắc, về không đếm xỉa tới hỏi một câu: "Không biết Giả Thái phó có hiểu về việc bắt quỷ trừ tà này không?"

"Thần không hiểu thì sao Hoàng Thượng có thể phái thần tới đây?" Cổ Mặc Ngân cười nhạt. Thấy bà ta còn đợi mình nói, liền tiếp tục: "Trên đời này, tất cả tà vật đều sợ vương giả linh khí hoặc tân sinh linh khí. Vương giả linh khí chính là của thiên tử như Hoàng Thượng, còn tân sinh linh khí không gì hơn được so với Tam Hoàng tử mà Hình phi vừa hạ sinh không lâu. Thần cần lập đàn làm phép, yêu cầu có một người mang loại khí như thần vừa nói theo bên cạnh, mà Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc không quá thích hợp, xem ra đành phải uỷ khuất Tam Hoàng tử."

"Hoàng Thượng có gì không được sao? Chẳng lẽ làm phép tốn thời gian rất lâu?" Thái hậu cắt ngang.

Cổ Mặc Ngân thần bí, nghiêm nghị nói: "Lập đàn làm phép quả thật là dùng vương giả khí hoặc tân sinh khí để đã thông đường xuống Địa phủ, làm cho phán quan thấy nơi này có tà khí vờn quanh mà thu lại, xưng là tế. Tổng cộng có lâm tế, tiểu tế, và đại tế. Lâm tế chỉ tốn thời gian nửa khắc, nhưng không trị được tận gốc, chỉ làm tà khí rời đi mấy ngày. Mà tiểu tế tốn bảy bảy bốn chín ngày, có thể đuổi đi phần nửa tà khí. Về phần đại tế cần tốn chín chín

tám một ngày, có thể trừ đi tất cả tà khí chốn hậu cung." Nói đến đây lại nhìn Thái Hậu, dò hỏi: "Không biết Thái Hậu muốn chọn loại nào?"

Thái hậu đã sớm tin phục lời của hắn, đang nghe say sưa, lại nghe được đại tể có thể trừ tất cả tà khí, suy nghĩ một chút liền chọn đại tể.

"Nếu như vậy để thần bẩm báo lại với Hoàng Thượng, còn có thể mượn Tam Hoàng tử mấy ngày."

Thái Hậu chấp thuận, gật đầu đồng ý: "Không bằng Cổ Thái phó ngày mai bắt đầu làm đi, ai gia cho Lạc Mai cùng đi với ngươi, ở một bên giúp đỡ một tay."

Biết rõ đây là tìm người giám sát mình, Cổ Mặc Ngân cũng không cự tuyệt, cười nhạt: "Thần tạ ơn ý tốt của Thái Hậu, bất quá, thần cần phải dò xét hậu cung một lượt để tìm vị trí làm phép tốt nhất."

"Cũng tốt, ai gia cho Lạc Mai đi cùng với Thái phó."

"Cổ Mặc Ngân, cái tên khôn kiếp này, trẫm cho ngươi đi lừa gạt Thái Hậu, ngươi lại mang cả trẫm và Hoàng nhi ra. Còn muốn ở trong cung lập đàn làm phép chín chín tám một ngày?" Nghe xong những lời Cổ Mặc Ngân nói ở trước mặt Thái Hậu, Đại Yến Đế tức giận trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng trách mắng.

Cổ Mặc Ngân cười cười: "Hoàng Thượng, ngài cũng biết Thái Hậu khôn khéo như thế nào, không nói đạo lý rõ ràng làm sao lừa Thái Hậu? Tuy vậy, Thái Hậu vẫn phải thiếp thân cung nữ giám sát thần, thần đành phóng lao phải theo lao. Thần đây là để Hoàng Thượng giải quyết tốt hậu quả đó."

"Ngươi... " Đại Yến Đế bị ghen nói không nên lời, tức giận cũng giảm bớt.

"Hoàng Thượng yên tâm, mỗi ngày làm phép chỉ một canh giờ, thần từ Thượng thư phòng trực tiếp qua đó, giả vờ giả vịt một chút. Còn về phần Tam Hoàng tử, phiên ngài nói với Hình phi nương nương một tiếng. Chỉ là sai người ôm Tam Hoàng tử đứng một bên, tuyệt đối không có thương tích gì."

Đại Yến Đế trừng mắt: "Ngươi đúng là tìm phiền toái cho trẫm."

Cổ Mặc Ngân biết rõ hắn đã hết tức giận, cười ha ha, bắt đầu dĩ nhún vai: "Hoàng Thượng vất vả rồi."

Theo lời Thái Hậu nói, quả thật Lạc Mai mang Cổ Mặc Ngân đi hết hậu cung một lượt. Dọc đường đi gặp không ít thái giám cung nữ, thấy hai người liền ríu rít gọi một tiếng "Lạc Mai cô cô", lại không nhận ra Cổ Mặc Ngân. Hắn mặc quan phục, họ chỉ biết là được Hoàng Thượng cho phép mới cùng đi với Lạc Mai cô cô. Người này quá mức tuần mật, khó tránh khỏi có người quay đầu lại nhìn. Cổ Mặc Ngân giả vờ không thấy, mắt nhìn thẳng, Lạc Mai tất nhiên hiểu rõ.

Đến Thủy Hà điện, Cổ Mặc Ngân nhú chặt hai hàng lông mày, giống như phát hiện có gì đó bất thường, dừng lại hồi lâu. Lạc Mai ở một bên thấy, tâm liền nhảy dựng.

"Đại nhân, nơi này có gì không ổn sao?"

"Chỉ mơ hồ cảm thấy âm khí quá nặng, đợi đến lúc làm phép lại tinh tế quan sát một phen."

Cong cong queo queo đi hết các nơi trong hậu cung, thấy Cổ Mặc Ngân muốn đi Lãnh Nguyệt cung, Lạc Mai gấp rút nhắc nhở: "Đại nhân, phía trước là lãnh cung, đại nhân thật muốn đi vào xem sao?"

Cổ Mặc Ngân quay đầu nhìn nàng ta, nghiêm mặt nói: "Lãnh cung là nơi oán khí tích tụ nhiều, đương nhiên ta muốn xem. Ta biết lãnh cung người ta kiêng kỵ, lát nữa một mình ta đi vào, Lạc Mai cô cô chỉ cần ở bên ngoài chờ."

Lạc Mai hầu hạ bên người Thái Hậu, tất nhiên không dám để xúi quẩy trong lãnh cung đem vào Phúc Thọ cung, liền nghe theo đề nghị của Cổ Mặc Ngân, đứng ở phía xa chờ. Cổ Mặc Ngân đi vào Lãnh Nguyệt điện - nơi Mạnh Sung nghi đang ở.

Nhìn qua ba chữ Lãnh Nguyệt điện to lớn lạnh lẽo phía trên, ánh mắt hắn chợt loé, sau đó bước chân vào trong tiểu viện. ở trong tiểu viện tùy ý nhìn một phen rồi rời đi, lại nghe trong điện truyền đến tiếng nữ nhân điên điên khùng khùng tràn đầy sợ hãi. Cổ Mặc Ngân không khỏi lắc đầu, trong mắt lại không có chút thương cảm nào, xoay người liền rời đi. Đột nhiên nghe mấy chữ sau cùng liền dừng lại, nghiêng tai lắng nghe bất quá không nghe được điều gì liền tiếp tục bước đi, bước chân lúc nhanh lúc chậm như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lập đàn làm phép

Edit: Ngọc Hiền tần

Beta: Thiên phi

Trường Nhạc Cung.

Diệp Linh Sương dùng vẻ mặt quái dị nhìn chăm chăm Đại Yến Đế trước mắt: "Để cho Cổ thái phó tiến cung trừ tà, còn muốn mượn cái gì linh khí trên người Thụy Nhi. Hoàng Thượng, ngài chắc chắn không phải đang nói đùa với thần thiếp?"

Đại Yến Đế xấu hổ cười, tất nhiên hẳn biết rõ những thứ này đều là Cổ Mặc Ngân bịa ra ngoài, chẳng qua chuyện này cũng trách hắn, hôm nay không thể không kiên trì nói ra việc này. Đưa tay nắm cả hai vai nàng, nhẹ giọng dụ dỗ: "Sương nhi, chẳng qua là để cho Thái Hậu an tâm thôi, mà mỗi ngày Cổ Mặc Ngân chỉ làm phép một canh giờ, để cho nữ mẫu ôm Hoàng nhi đứng một bên là được."

"Hoàng Thượng, đây không phải là đang bắt Hoàng nhi chịu khổ sao, hắn còn nhỏ như vậy, ngày nào cũng phải hít mùi khói khổ ngửi." Diệp Linh Sương có chút đau lòng, oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái. Cái trừng mắt kia khiến tâm can Đại Yến Đế ngứa ngáy, nhanh chóng hôn vài cái lên cái miệng nhỏ kiều diễm, lại nhẹ nhàng dụ dỗ hồi lâu.

Thụy Hoàn và Bội Hoàn hai người thường giễu cợt nói, mỗi lần Hoàng Thượng đến Trường Nhạc cung, khuôn mặt sẽ xuất hiện nhu tình chưa bao giờ có. Diệp Linh Sương chỉ cười không nói, có lẽ có nhu tình, chỉ là nhu tình của Đế vương có thể duy trì được bao lâu đây.....Nghĩ đến người tên Cổ Mặc Ngân này, ánh mắt Diệp Linh Sương lưu chuyển ngày càng sâu.

Chuyện Cổ thái phó trừ tà thuật rất nhanh truyền khắp Hậu cung, lại nghe thấy mệnh lệnh của Thái Hậu và Hoàng Thượng, trong cung lập đàn làm phép chín chín tám một ngày. Mọi người ngoài kinh ngạc không khỏi tắc lưỡi. Không nghĩ tới chuyện ma quái trong cung đã truyền tới tai Thái Hậu và Hoàng Thượng, lại càng không nghĩ tới Hoàng Thượng không những không trách tội chuyện này, ngược lại đồng ý lập đàn làm phép trừ tà trong Hậu cung.

Lại về sau mọi người mới biết Thái Hậu bị ác yểm quần thân, Đại Yến Đế lo cho thân thể của bà, mới bắt chấp quy củ mà làm việc này.

"Thật sự thái phó có thể trông thấy người chết sao?" Tề Minh Hiền để cuốn sách trên tay xuống, nhìn qua Cổ Mặc Ngân đang ngồi ngay ngắn trước mặt hỏi, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Cổ Mặc Ngân nhún mày: "Thần dạy Nhị Hoàng Tử đọc sách viết chữ đã được một năm, Hoàng Tử vạn lần không nên hỏi nhưng điều mê tín như vậy."

"Đúng là Minh Hiền nghe trong cung có người nói thái phó muốn lập đàn làm phép trong cung, nói liền với côi Âm, nói như vậy có phải Minh Hiền sẽ nhìn thấy mẫu phi hay không? Minh Hiền nhớ mẫu phi, thái phó giúp Minh Hiền nhìn thấy mẫu phi được không?" Tề Minh Hiền trừng to hai mắt nhìn hắn đầy đáng thương.

Cổ Mặc Ngân thờ dài, đưa tay sờ đầu hắn: "Ngày thường điều mắt thấy tai nghe không nhất định là thật, Nhị Hoàng Tử phải để ý những điều này. Cúc Phi đã qua đời, người càng phải chăm chỉ đọc sách, mà không phải chấp nhất với những truyện không thể làm được."

Tề Minh Hiền cái hiểu cái không, chu mỏ hỏi: "Rốt cuộc thái phó có thể trừ tà bắt quỷ không?"

Cổ Mặc Ngân nhướn mày cười một tiếng: "Được, thần có thể bắt quỷ trong lòng người ta."

"Thái phó thật là lợi hại." Hai mắt Tề Minh Hiền sáng như sao. Nghe thấy lời này, Cổ Mặc Ngân cười ha ha.

Dạy Nhị Hoàng Tử đọc sách xong, Cổ Mặc Ngân lập tức được người hầu Lạc Mai ở bên ngoài dẫn vào Hậu cung. Lúc này Cổ Mặc Ngân thay đổi thường phục, phía trước áo bào lại thêm một cái bát quái trận thật to, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Lạc Mai dựa theo phân phó đã sai người chuẩn bị các đồ dùng để lập đàn làm phép, một cái đỉnh bằng đồng vẫn đang đỏ lửa được đặt lên bàn dài, trong đỉnh đặt một chậu đất khô lớn trồng cây liễu được tưới bằng vài giọt máu xử nữ, trong đất cắm ba cây hương, khói hương lượn lờ, mà bên cạnh đỉnh cũng xếp những hoa quả thượng hạng được tiến cống.

Cổ Mặc Ngân lấy ra từ trong ngực lá bùa đã được chuẩn bị tốt, dán ở bốn phía của đỉnh đồng, sau đó đốt cháy hai tờ ném vào trong đỉnh.

Lạc Mai nhìn Giả Mặc Ngân làm các động tác kỳ quái không chớp mắt, trong lúc nhất thời có chút hồi hộp tới phát run.

"Đại nhân, đây là lập đàn làm phép sao?" Lạc Mai hỏi một câu, vẻ mặt trang nghiêm.

"Cũng không phải, chỉ là tìm ra chỗ oán khí và âm khí nặng nhất trong cung, đợi xác định được, chúng ta sẽ tới Trường Nhạc cung thỉnh đại giá của Tam Hoàng Tử, sau đó mới chính thức làm phép." Cổ Mặc Ngân nghiêm nghị trả lời, quay đầu liếc nhìn nàng một cái, trịnh trọng dặn dò: "Mỗi lần trong lúc làm phép, kính xin Lạc Mai cô cô đảm bảo xung quanh trong vòng mười trượng không có những người không liên quan, nếu không xúc phạm Âm ti, sẽ là phiền toái lớn."

Lạc Mai là người do Thái Hậu phái tới, mỗi tiếng nói mỗi cử chỉ của Cổ Mặc Ngân đều được bẩm báo lại với Thái hậu. Chính mình cũng biết rõ Thái hậu coi trọng việc này nên nghe hẳn dặn dò cẩn thận, lúc này mạnh mẽ gật đầu: "Đại nhân yên tâm, Thái hậu đã sớm phân phó, tất cả đều nghe theo đại nhân sai khiến."

Môi miệng của Cổ Mặc Ngân khép khép mở mở, niệm kinh thật lâu, đốt cháy vài lá phù chú mãnh tướng đặt trong đỉnh, ngọn lửa cháy vô cùng lớn, than

thế đứng một bên, một tay chỉ nơi nào đó, nghiêm mặt nói: "Oán khí nặng nhất ở đó." Mặc dù chỉ vào chỗ kia, nhưng hai mắt vẫn chưa nhìn sang, giống như chỉ dựa vào làm phép vừa này mà đoán được nơi này.

Nhìn phương hướng Cổ Mặc Ngân chỉ, sắc mặt Lạc Mai khẽ biến, quả nhiên là Thúy Hà điện!

Thừa dịp vài tên thái giám dọn đồ khỏi Thúy Hà điện, trong nội điện không có người, Lạc Mai tự mình tới Trường Nhạc cung muốn mời Tam Hoàng Tử đến. Nhũ mẫu ôm tiêu gia hỏa đang ngủ say sưa trong ngực đứng cạnh pháp đàn, có chút bất an nhìn những lá bùa đang được đốt cháy hùng hực trong đỉnh, lo sợ thật sự có ác quỷ gì đó xuất hiện.

Cổ Mặc Ngân khẩn niệm, nhảy múa điên loạn một hồi, cuối cùng lửa trong đỉnh cũng tắt, nhưng lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Lạc Mai thấy thế, lập tức tiến lên hỏi thăm: "Đại nhân, liệu có gì không ổn không?"

"Tam Hoàng tử mới sinh, linh khí trên người vô cùng mạnh mẽ, chỉ là nhũ mẫu ôm hắn đã phá hủy đi linh khí này, làm cho linh khí không tinh khiết, lần làm phép này không thể thành công."

Vừa nghe nói thế, nhũ mẫu cũng bất chấp việc mình đang ôm Tam Hoàng Tử, bị hù dọa lập tức quỳ trên mặt đất: "Nô tì không biết gì cả, thật sự không làm gì cả!" Nàng thật sự không dám làm việc gì với bé con trong ngực, nếu Cổ thái phó truyền việc này tới tai Hinh Phi hoặc là Hoàng Thượng, cái đầu này của nàng cũng khó giữ.

"Nhũ mẫu nguoi quá thất lễ, ôm Tam Hoàng Tử trong ngực, há lại có thể tùy tiện quỳ trước mặt người ngoài!" Cổ Mặc Ngân thấp giọng quát một tiếng.

Nhũ mẫu kia vốn đang hoảng hốt, nay lại bị hấn quá.

"Đại nhân bớt giận." Lạc Mai lập tức đứng ra, trừng mắt nhìn nhũ mẫu một cái: "Còn không lui qua một bên." Nhũ mẫu ôm Tam Hoàng Tử vội vàng lui lại vài bước.

"Đại nhân vừa rồi có ý gì? Không biết liệu còn cách khác hay không?" Ánh mắt Lạc Mai cup xuống, rơi vào bát quái trận trên áo choàng của hấn, thái độ càng thêm cung kính.

"Âm khí của cô gái trên người nhũ mẫu và linh khí mới sinh của Tam Hoàng Tử không liên quan, khiến cho ta không thể nào sử dụng linh khí." Cổ Mặc Ngân lặng im một lát như có điều suy nghĩ, một lát sau lại nói: "Nếu không muốn linh khí mới sinh trên người Tam Hoàng Tử bị dơ bẩn, tốt nhất là Hoàng Thượng tự mình ôm Tam Hoàng Tử, chỉ là, ai... Chuyện nhỏ như thế sao có thể làm phiền Hoàng Thượng, chẳng qua....." hơi ngưng lại, trên mặt có chút cổ mà làm: "Nếu là Hinh Phi tự mình ôm Tam Hoàng Tử cũng được, dù sao cũng là mẹ ruột, âm khí hoàn toàn có thể dung hòa."

Phúc Thọ cung.

Sắc mặt Thái Hậu xanh mét, khuôn mặt trầm xuống: "Cổ thái phó nói Thúy Hà điện có oán khí nặng nhất?" Lạc Mai gật đầu: "Khuôn mặt Cổ thái phó lúc ấy còn lộ vẻ ngạc nhiên, lãnh cung kia vốn nên là nơi thích hợp nhất, nhưng không ngờ oán khí và âm khí nồng đậm vờ quanh Thúy Hà điện kia, tiền lập pháp đàn tại nơi này."

"Hừ, quả nhiên là tiện nhân Liên Phi kia!" Thái Hậu tức giận, gạt mạnh kinh thư và chén thuốc trên bàn xuống đất. "Lạc Mai! Lúc Cổ thái phó làm phép nguoi ở bên cạnh trông chừng cẩn thận, nếu hấn có gì phản phò nhất định phải đáp ứng! Ai gia không tin một người chết còn có thể đầu thắng ai gia."

Nghe lời này, lạc Mai mới nói lời cuối cùng của Cổ Mặc Ngân cho thái hậu nghe.

Thái Hậu cười lạnh một tiếng: "Hoàng Thượng xin ai gia án binh bất động, nhưng ai gia vẫn còn có thể sai sử Hinh Phi. Không phải chỉ là đứng ôm hoàng nhi của mình một canh giờ, nàng còn không làm được sao!"

Ngày hôm sau chúng phi tần tới Phúc Thọ cung thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu tất nhiên không quên cùng Hinh Phi nói chuyện này. Khuôn mặt Diệp Linh Sương lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ngại Thái Hậu phân phó, cũng liền đáp ứng.

Ra khỏi Phúc Thọ cung, chúng phi tần những lời không nên nói đều nói ra.

"Thời gian này Hinh Phi phải khổ cực rồi, lúc này trời đang nóng, ôm Tam Hoàng Tử đứng ngoài một canh giờ không phải chuyện tốt." Quan Sung Viện cười duyên một tiếng, đi qua sát vai Diệp Linh Sương, ầm ức trong lòng cuối cùng cũng được nói ra miệng, lúc nhìn về phía nàng trong mắt lộ ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

"Hinh Phi đừng để ý tới nàng." Trần tần đã đi tới, ở sau lưng trừng Quan Sung viện một cái, mới quay đầu lại phía nàng ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Mặc dù Hinh Phi ở Thúy Hà điện kia mấy ngày, nhưng Hinh Phi là người có phúc, oán khí âm khí gì cũng không đã thương được Hinh Phi." Trần tần thờ dài nói, quan tâm nắm chặt tay Diệp Linh Sương: "Muội muội nhẫn nhịn ít ngày, chẳng qua chỉ hơn hai tháng thôi."

Diệp Linh Sương cười nhẹ nhàng kiêu diễm, không dấu vết rút tay mình về: "Nhọc lòng tỷ tỷ vẫn nhớ, chẳng qua chỉ là mấy ngày, mỗi ngày cũng chỉ có một canh giờ. Bản cung ngược lại nghe nói, âm khí oán khí nặng nhất ngoại trừ ở Thúy Hà điện còn có...Lãnh Nguyệt điện." Lúc nói lời này, thân hình Quan Sung Viện vẫn chưa đi xa chợt dừng lại, vội vội vàng vàng đi xa. Diệp Linh Sương nhìn chằm chằm bóng lưng hốt hoảng kia, khóe môi khẽ mím nâng lên một đường cong.

"Trần tần tỷ tỷ, vậy tạm biệt." Cười cười nhìn cô gái bên cạnh, Diệp Linh Sương ngồi liễn rời đi.

Liễu Lạc Đan nhìn qua cô gái đang cười yêu ớt kia, cúi đầu nhìn chính mình vừa rồi nắm tay nàng, nắm ngón tay hơi co lại: "Trừ tà? Haha, trong Hậu cung người có quý trong lòng thật là không ít." Vừa rồi không chỉ Quan Sung Viên, ngay cả sắc mặt Kỳ Quý Phi cũng thay đổi, Ngạn Phi ngược lại vẫn là đáng vẻ không quan tâm, không tranh hơn thua. Nữ nhân kia....cho là mình không biết nàng đang tính toán cái gì trong lòng sao? Ra ám hiệu muốn giúp đỡ mình giả mang thai, nếu thành công, người được lợi lớn nhất chính là nàng ta. Mà Liễu Lạc Đan nàng chẳng qua chỉ là một cái công cụ sinh con, nếu thất bại bị người khác phát hiện, tất cả trách nhiệm phải tự mình gánh chịu, Ngạn Phi một chút cũng không liên quan, tâm tư nữ nhân này đủ độc!

Nhưng mà, Liễu Lạc Đan nàng cũng không phải cái thót gỗ mặc người chém giết!

Ngày hôm sau lúc Cổ Mặc Ngân làm phép, Diệp Linh Sương đáp ứng phân phó của Thái Hậu, tự mình ôm Tiểu Thiên Thụy tới Thụy Hà điện. Pháp đàn lập ở trong viện, một nam tử sớm đã gác tay đứng cạnh pháp đàn, thấy Hình Phi đến, cung kính hành lễ, nói: "Lần này lập đàn làm phép đã vất vả cho nương nương rồi."

Diệp Linh Sương cười nhạt: "Thái phó không cần đa lễ, chẳng qua đây chỉ là việc nhỏ, cũng là Thái Hậu phân phó."

Cổ Mặc Ngân vô tình quét qua khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, nhìn đôi mắt trong sang con ngươi trong suốt như kính con ngươi không khỏi rũ xuống, không tiếp tục nhìn nàng, chỉ chuyên tâm cúng bái hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Người chính là nàng

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Ka Thái Hậu

Cổ Mặc Ngân đọc lại nhai hồi lâu, tựa hồ nhận ra được có chỗ không ổn, chân mày hơi nhướn lên, quay đầu nhìn chăm chăm chỗ Lạc Mai, nói: "Lạc Mai cô tốt nhất cách pháp đàn xa một chút, không bằng trước đội ở cửa viện, sau khi xong chuyện, ta sẽ kêu cô một tiếng".

Nghĩ Cổ Thái phó này làm phép đọc các từ trong miệng mình nghe không hiểu, lại đứng ở cửa cũng có thấy rõ tình hình bên trong, Lạc Mai liền đáp ứng đề nghị của hắn.

Lui đến đứng ở cửa Thụy Hà điện, nhìn nam tử làm phép đứng bên cạnh pháp đàn xa xa, lấy tay vẽ các loại phù tự kỳ quái lên không trung, mà Hình phi thì đứng một bên ôm trong ngực một tiểu nhân phấn điêu ngọc trác, trong mắt tựa như bởi vì tò mò nên tỏ ra hết sức sáng ngời.

Làm phép từ đầu đến cuối, Cổ Mặc Ngân không có nói thêm câu nào với Hình phi, chỉ chuyên tâm làm lễ cúng trước mắt, thật giống như một đại sư biết bất kỳ quỷ trừ tà vậy.

Diệp Linh Sương lẳng lặng đứng ở một bên, yên lặng không nói. Liên tiếp năm sáu ngày cũng yên tĩnh trôi qua như vậy, cho tới ngày này.

Lạc Mai cũng như những ngày trước, quy củ đội ở cửa, thỉnh thoảng lòng cũng không bình tĩnh, trong lòng mong đợi Cổ Thái phó này nhanh chóng làm xong lễ cúng nàng mới có thể trở về Phúc Thọ cung.

Đọc xong một chuỗi dài lời thần thảo, Cổ Mặc Ngân ném vật cầm trong tay vào trong đỉnh. "Hình phi những ngày gần đây có khỏe không?" Hắn đột nhiên nói một câu như vậy, khiến cho Diệp Linh Sương có chút không kịp đề phòng.

Cổ Mặc Ngân từ từ đến gần bên người nàng, trong tay khác cầm một tấm bùa đặt vào trong tà Tam Hoàng Tử, tiếp tục giả vờ đọc một đoạn.

Diệp Linh Sương không khỏi né bên người, cả người đưa lưng về phía cửa. "Phiền Cổ Thái phó lo lắng, bôn cung hết thấy đều tốt".

Cổ Mặc Ngân cười khê, "Còn chưa kịp cảm tạ nương nương lần trước tặng trà hoa lai, trà rất ngon, hạ quan rất thích. Bất quá trà tuy thơm, nhưng cuối cùng cũng có ngày uống hết, hạ quan lại không đành lòng uống trà nữa".

Diệp Linh Sương như có thâm ý nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu vỗ vỗ đứa bé trong tay, dỗ nó chìm vào giấc ngủ, "Thứ cho bôn cung nhiều lời muốn hỏi, Cổ Thái phó vẫn vỗ song toàn, quả thật nhân tài xuất chúng, không biết mong muốn cả đời của Cổ Thái phó là gì? Ôm cả thiên hạ trong lòng hay tạo phúc cho bá tánh?".

Bất được giọng mỉa mai giấu giếm trong mắt nàng, ánh mắt Cổ Mặc Ngân tối sầm lại, lấy lá bùa bột trong đỉnh vung lên trời, làm xong động tác mới khoan thai nói: "Nương nương không cần thử dò xét, ta chính là người trong lòng nương nương phỏng đoán".

"Thái phó có ý gì? Bôn cung nghe không hiểu." Diệp Linh Sương nhàn nhạt nói, tay ôm Tam Hoàng Tử bắt tri bắt giác hơi nắm chặt.

Cổ Mặc Ngân trầm mặc một lát, giọng không nhanh không chậm nói: "Nương nương lấy trà hoa tặng, chắc hẳn lúc ấy nhận ra hạ quan. Hôm nay chỉ có hai người ta và ngươi, nương nương nên buông bỏ tất cả phòng bị."

Ánh mắt dời về phía nàng một chút, khóa chặt hai mắt nàng, cơ hồ từng chữ từng chữ nói ra, "Ân tình của Hoa Tướng quân, hạ quan vẫn nhớ, đôi mắt như biết nói kia của thể muội, ta vẫn không quên, trong ngàn vạn người chỉ nhìn một lần liền có thể nhận ra".

Diệp Linh Sương đầu tiên là ngẩn ra, sau đó không khỏi ha ha cười một tiếng, "Cổ Thái phó dựa vào cái lưỡi trơn tru này để trở thành sủng thần bên cạnh Hoàng Thượng?"

Tuy cười, nhưng trên mặt cũng không có một nửa ý cười. "Hoa gia đã sớm không còn, những lời này của Cổ Thái phó hay là giữ lại để sau này vào hoàng thổ hãy nói". Nàng lại nói, trong lời nói lại mang theo một cổ lãnh ý.

Cổ Mặc Ngân không khỏi cười khò hai tiếng, "Nương nương đang trách ta vong ân phụ nghĩa? Lúc một nhà Hoa Tướng quân xảy ra chuyện, ta đang ở tha hương, cho dù người ở kinh thành, cũng không thể xuất lực, mà thể muội nàng... Ta lúc ấy nghe được tin tức Hoa Hoàng hậu, sa sút rất lâu..."

"Vậy bây giờ ngươi đang làm gì? Hôm nay ngươi là đại sủng thần bên cạnh Hoàng Thượng, công danh lợi lộc bâng thân, Thái phó có phải có cảm giác gặp rượu gặp tri kỷ nhưng thiếu ly không?"

Diệp Linh Sương cười nhạo một tiếng nói: "Không cần nói với bổn cung, ngươi hôm nay không phải thay Hoàng Thượng làm việc."

Thấy lời nàng hết sức giễu cợt, trong lòng Cổ Mặc Ngân khổ sở, ngửa đầu thờ dài một hơi, "...Dù cho Hoàng Thượng có sai, cũng không thể không thừa nhận hẳn là một vị hoàng đế tốt, chuyện Hoa Tướng quân quả thực Hoàng Thượng quá đáng, bỏ qua chuyện này không nói, ta quả thực không nghĩ ra còn có chuyện gì có thể chỉ tội được hẳn..."

Diệp Linh Sương lạnh lùng nhìn hẳn, "Thái phó hôm nay chức vị cao, lại được Hoàng Thượng đề bạt, hẳn làm gì tự nhiên cũng đúng. Cho dù hẳn đích thân sắp đặt một nhà Hoa thị! Cho dù đường đường chính chính xử tử Hoa Tướng quân cũng được. Nhưng chụp cho hẳn cái tội tư thông với địch, khiến thanh danh của Hoa Tướng quân bị hủy trong chốc lát, ngươi có biết lúc bỏ cáo thiên hạ tội của Hoa Tướng quân, bách tánh phi nhỏ vị anh hùng họ đã từng kính yêu sâu sắc như thế nào không? Chân trước mới từ chinh chiến sa trường lui về, chân sau liền đạp vào vực sâu không có đường lui. Cổ Mặc Ngân, ngươi rất tốt, đây chính là đền đáp quốc ân mấy năm trước mà ngươi hay nói sao? Tước đoạt một đời vinh dự của Hoa Tướng quân, ép hẳn tức giận xấu hổ, sống sờ sờ bị tức chết!"

Nghe thấy thanh âm của nàng không khỏi tăng cao mấy phần, Cổ Mặc Ngân theo bản năng nhìn Lạc Mai đứng ở cửa xa xa một chút, thấy Lạc Mai không khác thường mới thở phào nhẹ nhõm cũng không biết nhất thời bên nói gì.

Hắn sao lại có thể không biết chuyện này chứ, Đại Yến Đế quả thật làm hơi quá đáng. Lúc đầu vào triều làm quan, một nửa là cất ý dò xét, lại không nghĩ rằng Đại Yến Đế với hẳn lại chí thú hợp nhau như vậy, càng tin tưởng không ngờ hẳn. Ngay cả cái chết ban đầu của Hoa Tướng quân cũng nói với mình không giấu giếm chút nào.

"Người ta không thể dùng thì cần phải trừ bỏ". Lúc đầu, Đại Yến Đế ngồi cao cao trên long ý, dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn hẳn nói ra những lời này. Có lẽ quá mức tàn nhẫn, nhưng là một đế vương chân chính nên có cảnh giác cùng quyết đoán.

Nếu người chết không phải là một nhà Hoa thị, mà là người khác, có lẽ hẳn cũng sẽ gợn tay đồng ý, hai năm nay hẳn cũng không cần sống trong khiên trách của lương tâm cùng đau khổ.

"Lời của Cổ Thái phó thật đúng dịp, hôm nay nhưng lại không còn gì để nói?" Diệp Linh Sương liếc nhìn hẳn một cái, thấy hẳn nhất thời sùng sốt, không khỏi nhắc nhở, "Cổ Thái phó vẫn là tiếp tục thu xếp là bùa trong tay ngươi đi, tránh cho bị người nhìn ra chút manh mối, nói Thái phó ngươi giả thần giả quỷ".

Cổ Mặc Ngân mím môi một cái, hai hàng lông mày nhíu lại, đốt cháy hai lá bùa. "Nương nương, ngươi... chính là nàng?" Ngươi rốt cuộc có phải là nàng hay không? Hẳn nhìn thật lâu rốt cuộc hỏi ra, trong lòng như có tiếng trống nhỏ đang gõ, ùng ùng ùng, một tiếng so với một tiếng còn nặng hơn, một lần so với một lần còn vang hơn.

"Cổ Thái phó hẳn đã biết còn hỏi." Diệp Linh Sương ngoắc ngoắc môi, "Là ta, ta trở lại rồi. Thế huynh, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ..."

Cổ Mặc Ngân nhìn nàng, trong lòng như có ngàn vạn khổ sở, tích tụ như thủy triều, trong lòng cần cỗi đã lâu, hiện giờ mới được dễ chịu, lại như chưa từng chua chát như vậy.

"Oa~" Tiểu Thiên Thụy trong ngực Diệp Linh Sương bỗng nhiên khóc lên, hai cánh tay mập mập từ trong tà dò ra, vung vẩy lung tung.

"Không khóc, Thụy nhi ngoan". Diệp Linh Sương vội ôm dỗ, không nhàn rồi ngẩng đầu liếc hẳn một cái, "Thái phó hay là nên làm phép xong sớm đi, Thụy nhi dường như không chịu nổi mùi thuốc này".

Cổ Mặc Ngân im lặng, lại lừa bịp hồi lâu mới thu pháp, đang lúc rời Thúy Hà điện, dư quang khóe mắt nhìn một chút đáng người yếu điệu kia, ánh mắt âm trầm

Chuyện cũ như khói. Nhớ lại năm đó phụ thân là thủ hạ đảm nhiệm chức phó tướng nho nhỏ dưới trướng Hoa Tướng quân, bất hạnh sớm chết trận sa trường, chỉ còn lại hai người trong nhà. Phụ thân trời sinh tính tình lãnh đạm, không thân cận với nhiều người, ngày thường trong nhà cũng không lui tới với ai. Là Hoa Tướng quân thấy hai người cô nhi quả mẫu, chiếu cố nhiều hơn, chính là khi đó, lần đầu tiên hẳn gặp Hoa Lê Nguyệt.

Khi đó nàng ngồi đung đưa trên xích đu dưới tàng cây lê, tiếng cười thanh thúy như nước suối róc rách, nghe được tiếng vang nàng chợt quay đầu nhìn sang. Một đôi mắt to sáng ngời sinh động phảng phất như tô vẽ ngàn vạn ngôi sao tỏa sáng giữa màn đêm, lập tức in vào đáy mắt hắn.

Một năm kia, nàng mới mười hai tuổi, mà hắn đã là một đứa bé mười lăm tuổi. Hai năm sau, mẹ mang theo hắn trở về quê hương, sau đó không còn liên lạc với Hoa phủ.

Có thể hắn chưa bao giờ quên, trong cuộc sống hai năm kia, Hoa Tường quân dạy võ nghệ hắn như thế nào, tìm tiên sinh tới dạy hắn viết chữ như thế nào, mà nàng luôn tránh ở một bên lặng lẽ nhìn hắn luyện võ. Thấy hắn đầu đầy mồ hôi, không khỏi ha ha bật cười, lúc ấy Hoa Tường quân không biết làm sao, liền cho nàng cùng học, mấy chiêu khoa tay múa chân kia của nàng là hắn tự mình dạy.

Hắn thích nhất nàng ở bên tai mình cười đùa gọi hắn, từng tiếng Cổ thể huynh một mực gọi tới tâm khảm của hắn. Lúc ấy u mê, không biết sợ hãi xa lạ, cho đến khi theo mẹ rời đi, ngày càng lớn lên hắn mới hiểu rõ sợ hãi không nói ra lời đó là động tình.

Vốn định thi đậu công danh sẽ tới Hoa phủ tìm nàng, lại không ngờ rằng mẫu thân bệnh qua đời, hắn thủ hiếu ba năm, lần nữa có được tin tức của nàng, là lúc nàng đã trở thành Hoàng Hậu tôn quý nhất của Đại Yên quốc.

Biết bao đau thương, hắn thậm chí không biết nụ cười yếu ớt thản nhiên của thiếu nữ trong trí nhớ lúc đầu có còn hình bóng của hắn hay không. Sau đó, hắn đi du lịch khắp nơi, lại không tận lực hỏi thăm tin tức của Hoa phủ.

Minh Vũ quốc cùng Đại Yên quốc hai nước giao chiến, Hoa Tường quân toàn thắng, hắn cao hứng nhưng lại lo âu. Kết quả lo âu của hắn tới thật, mới vừa đánh thắng trận Hoa Tường quân lại rơi vào tội tư thông với địch. Hoa gia bị trảm, Hoa thị toàn bộ bị lưu đầy, nữ tử sáng rõ trong trí nhớ từng câu từng chữ gọi Cổ thể huynh giờ lại ở lãnh cung tự vận mà chết.

Hắn cũng từng nghĩ Đại Yên Đế ngu ngốc như thế nào, mới hại trung thành lão thần Hoa Tường quân như vậy, nữ tử kia sáng rõ minh điểm như thế nào lại không chiếm được yêu thích của Đại Yên Đế. Cho đến khi tiếp xúc với nam nhân cao cao tại thượng đó, hắn mới rõ ràng, quân chủ trong ngực ôm thiên hạ thiên sanh nên như vậy, từng bước tính toán tỉ mỉ, không sai lệch chút nào.

Hắn nên hận Hoàng Thượng, nhưng thủy chung không hận nổi, bởi vì không ai hiểu lý tưởng cùng hoài bão của mình như vậy, bọn họ là quân thần, càng giống như bằng hữu. Trong lòng hắn một mực vãn vẹo, không có khác nào mà không bị mâu thuẫn dày vò.

Hôm nay cảnh còn người mất, nàng trở lại, nhưng nàng vẫn còn là Nguyệt nhi sao?

Hình phi, lần đầu tiên hắn nhìn thấy là ở bên ngoài Trích Ngọc cung của Cúc phi.

Nàng lẳng lặng đứng một bên, khóe miệng khẽ cười, trong lúc vô tình nhìn nàng rũ mắt xuống, nhưng không ngờ nàng chợt ngẩng đầu trong nháy mắt đó, một đôi mắt sáng ngời chói như nhiều năm năm trước lần đầu gặp Hoa Lê Nguyệt. Nàng nghe tiếng quay đầu lại, cứ như vậy chạm vào trong mắt hắn. Một khắc kia, hắn vẫn luôn bình tĩnh lại, không chế không bị rối loạn.

Trà hoa lại, là trước kia Hoa Lê Nguyệt thích uống nhất, hắn cũng thích theo nhiều năm. Mà Hình phi sai người đưa tới một lần kia, trong thoáng chốc hắn sinh ra một loại ảo giác, số lần hắn có thể gặp nàng không nhiều, nhưng mỗi lần đều thấy bóng dáng Hoa Lê Nguyệt.

Lần trước đi Lãnh Nguyệt điện, trong điện lời nói điên cuồng của Mạnh Sung nghi càng xác định phỏng đoán khó tin trong lòng hắn.

Nàng nói: Đừng tới, Hoa Hoàng Hậu, không phải bồn cung hại chết ngươi, Hình phi.

....

Từ Thúy Hà điện trở về Trường Nhạc cung, khóe miệng Diệp Linh Sương vẫn luôn cười chím chím, lại mang theo mấy phần khó hiểu rùng mình.

"Vô luận nàng muốn làm gì, ta cũng giúp nàng". Trước khi đi, câu nói cuối cùng Cổ Mặc Ngân nói với Diệp Linh Sương, khiến nơi nào đó trống rỗng nhất thời được lấp đầy, hoặc giả là khổ sở, hoặc là những thứ khác.

Có người hỗ trợ tốt nhất, nếu không có, bồn cung một mình cũng có thể đi hết tất cả con đường...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Sủng đến tận trời

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Ka Thái Hậu

"Sương nhi, mấy ngày nay khổ cho nàng và hoàng nhi rồi". Đại Yến Đế tay trái ôm Hình phi, tay phải ôm Tiểu Thiên Thụy, mặt đầy áy náy.

"Phải, thiếp đây là vì hậu cung tiêu ưu giải nạn, làm gì có chuyện khổ cực hay không, Hoàng Thượng ngàn vạn đừng nói như vậy, thiếp nhận không nổi đâu".

Diệp Linh Sương không nhìn hấn, tự trêu chọc cánh tay hấn ôm tiểu tử, mặt đầy tươi cười, "Đến đây, Thụy nhi, cười một cái với mẫu phi nào". Tiểu Thiên Thụy rất phối hợp cười khanh khách, quơ quơ hai móng vuốt nhỏ, khiến người hấn không thể tới hôn mấy cái.

"Thụy nhi thật ngoan, là thịt trong tâm can mẫu phi, mẫu phi thích con nhất..."

"...Thụy nhi cười thật đáng yêu".

Tiểu Thiên Thụy càng ra sức cười hơn nữa.

Gương mặt Đại Yến Đế lại càng ngày càng đen, càng lúc càng thối. Mặt cứng nhắc gọi nữ mẫu vào, không nói hai lời liền nhét tiểu gia hỏa đang tươi cười rúc rỏ kia vào trong tay nữ mẫu, sau đó dứt khoát đuổi ra ngoài.

Một mạch làm xong những chuyện này, hung hăng ấn Hình phi vào trong ngực, ngửi khí mang theo vài phần đặc ý, "Nàng xem, lại xem nữa đi. Có hoàng nhi rồi cũng không thèm nhìn trộm, hử?" Nhéo hai cái thực mạnh vào eo thon, khiến Diệp Linh Sương đau phải hô lên một tiếng.

"Hoàng Thượng, người đây là sao? Hoàng nhi chỉ là con của ta. Chẳng lẽ người không thích hoàng nhi của ta?" Nói xong lời này, hai mắt nguy hiểm híp lại, thế nhưng ở trong mắt Đại Yến Đế chỉ giống như con mèo nhỏ lười biếng híp mắt mà thôi.

"Tất nhiên thích, nhưng đánh là vì nàng có hoàng nhi rồi, trong mắt Sương nhi cũng không có trộm". Hừ một tiếng, hỏi tiếp: "Nàng nói, hoàng nhi đẹp mắt hay là trộm?" Nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kia khiến người khác rợn cả tóc gáy.

Diệp Linh Sương cười khan hai tiếng, "Chuyện này căn bản không thể nào so sánh được, một tiểu tử còn chưa mọc đủ răng làm sao có thể so với đại nam nhi anh dũng phi phạm... như Hoàng Thượng người".

Đại Yến Đế hết sức hài lòng gật đầu một cái, ôm nữ tử trong ngực vuốt ve một trận, tỉ mỉ thưởng thức mùi vị nhân gian trăm lần không chán này vài lần, cũng không thỏa mãn vuốt ve da thịt trơn nhẵn đó mấy lần, mới ôm nàng vào trong ngực nghỉ ngơi.

"Hoàng Thượng đang nghĩ gì vậy?" Diệp Linh Sương dùng sức chống đỡ mí mắt nặng trĩu, muốn chờ hấn ngủ trước rồi mới ngủ, nào ngờ người này lại mở đôi mắt sáng nhìn mình chăm chăm, tựa hồ đang thưởng thức một tác phẩm xinh đẹp, trong mắt chiếu sáng lấp lánh.

"Sương nhi, trộm thấy nàng càng ngày càng xinh đẹp". Mặt Đại Yến Đế đầy nghiêm trang nói, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa ở bên hông nàng, tựa hồ đã thành một thói quen khó bỏ.

Diệp Linh Sương haha cười một tiếng, "Hoàng Thượng không cần miễn cưỡng thiếp, hậu cung này người xinh đẹp rất nhiều, thiếp cũng không dám tranh thứ. Tỷ như Kỳ Quý phi, còn có Trần tần kia, đều là mỹ nhân trăm dặm mới có một, hơn nữa cũng sắp tới đợt tuyển tú, Hoàng Thượng người... lại nhìn no mắt rồi". Vừa nói, hung hăng bấm một cái lên thịt bên hông của hấn.

Đại Yến Đế vốn nghe những lời nàng nói trước còn có chút không vui, nào ngờ đầu ngón út của nữ tử trong ngực bấm một cái, lại tựa như đem tâm can của hấn bóp một cái, không đau nhưng lại có chút ngứa, lập tức bưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia, cúi đầu liền ấn một nụ hôn nóng bỏng, thờ hờn hèn nói bên tai nàng, "Nha đầu, nàng đang ghen".

Một lời ngắn gọn vạch trần sáng tỏ, trong lời nói còn mang theo vui vẻ đặc ý.

"Ừ, thiếp đang ghen". Diệp Linh Sương gật đầu một cái, rất hào phóng thừa nhận.

Dáng vẻ vừa ngoan ngoãn lại ngây ngô gật đầu như vậy ngược lại khiến Đại Yến Đế lập tức sùng sốt, ngay sau đó bực bội cười ra tiếng, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn kia lại hung hăng hôn mấy cái, tựa như làm sao hôn cũng không đủ. Chờ cho gương mặt mịn màng thủy nộn kia đầy nước miếng, mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, tâm tình thoải mái.

"Sương nhi, mỹ nhân trăm dặm quả thực không ít, cho dù lại tới một nhóm cũng vậy, trộm chỉ thích một mình nàng, nàng là hoa giải ngữ của trộm, trộm chỉ có bảo bối là nàng". Đại Yến Đế hết sức thẳng thắn nói nói mấy câu tâng bốc, Diệp Linh Sương nghe trong lòng không khỏi bờ ngỡ.

"Hoàng Thượng không nên sớm nhận định, không biết chừng khi nào Hoàng Thượng gặp được một đóa hoa giải ngữ mới, sau đó đóa hoa giải ngữ là thiếp đây cũng phải tàn mất rồi. Chẳng qua Hoàng Thượng cũng không cần phải lo, đến lúc đó thiếp ôm Thụy nhi sống qua ngày cũng không tệ".

Đại Yến Đế hung hăng liếc nàng, "Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của nàng, cho dù có xuất hiện đóa hoa kiều diễm nào thì nàng cũng nên không chút lưu tình bóp nát, một mình chiếm lấy trộm mới đúng, cái gì mà trông Thụy nhi sống qua ngày, trộm là người bạc tình như vậy sao?"

Nhìn dáng vẻ tròn trĩnh mắt, Diệp Linh Sương ngược lại cười một tiếng, "Hoàng Thượng là vua của một nước, làm sao có thể dùng bạc tình hay không để so đo chứ, chẳng qua... lời Hoàng Thượng vừa nói có phải ngầm cho phép thiếp ngày thường có thể kiêu căng một chút, cho dù bị người sau lưng nói là đồ phụ cũng không sao?"

Mày nhỏ giương lên, nhìn hần hoi, trong mắt đều là giảo hoạt, sau lại thêm một câu, "Nếu như thiếp ra tay ác độc ngắt hoa, Hoàng Thượng có nữ không?"

"Có gì mà không nữ, người nàng không thích trầm nhất định cũng không thích, lúc nàng ngắt hoa thì trầm nhắm một mắt mở một mắt thôi". Đại Yến Đế đưa tay quét qua mặt nàng, giầy xéo đôi môi phàn nộn kia.

"Được, cho dù Hoàng Thượng cho thiếp can đảm đó, thiếp cũng không nữ, hoa đẹp như vậy, giữ lại dưỡng nhan cũng được." Diệp Linh Sương đẩy đôi tay đang di du trên dưới kia, chậm rãi nói.

"A, trầm không nhìn ra nàng còn là người thích thưởng hoa". Đại Yến Đế thôn thức một tiếng.

"Hoàng Thượng, hậu cung nhiều hoa như vậy không phải để người ngắm sao?" Diệp Linh Sương nhỏ giọng ngập ngừng nói. "Nếu không chọc tới thiếp thì thôi, còn nếu ngáng chân thiếp, thì không cần Hoàng Thượng người nói, thiếp nhất định phải cho đối phương nhìn một chút màu sắc mới được". Đôi tay nhỏ bé nện lên ngực hần một cái, mặt đầy tức giận.

Đại Yến Đế bắt lấy quả đấm kia bóp một cái, vui vẻ nói: "Cuối cùng cũng có chút tiến bộ rồi, nếu như vậy, người khác khi dễ nàng, khi dễ lại gấp đôi mới được, dù sao trầm ở phía sau chống lưng cho nàng, nàng muốn nháo như thế nào thì nháo như thế ấy".

Diệp Linh Sương co rúc trong ngực hần một cái, dùng đầu cụng cụng, nói nhỏ hai tiếng: "Mặc dù nói thiếp giống phụ nữ đánh đá, nhưng lời này thiếp nghe trong lòng lại hết sức thỏa đáng, nếu một ngày kia thiếp thật sự trở thành đàn bà chanh chua rồi, Hoàng Thượng đừng chê thiếp."

Đại Yến Đế xách cả người nàng rúc vào, kẹp cả người nàng vào trong ngực mình, chân dài đề nàng còn không quên cả mấy cái, hận không thể đem nàng khảm vào trong ngực mình mới được, bất mãn mồm mề cái miệng nhỏ nhắn hôn lên hai cái, mới khàn giọng nói: "Trầm thương nàng, yếu nàng còn không kịp, làm sao lại chê nàng, cho dù nàng nổi giận, bộc phát tính khí, trầm cũng thích, người khác làm sao bị được với nàng. Những lời này trầm chỉ nói với nàng, trầm ở trên giường người khác đều là quy củ, đến trên giường nàng lại hận không được chết trên người nàng".

Vừa nói vừa quen thuộc nâng chân thon dài trắng nõn lên, vật nóng bóng kia liền phịch một tiếng trượt vào trong nơi vẫn còn chưa khô hương dịch, lại bắt đầu trâu ghẹo.

Diệp Linh Sương bị hần đâm đến từng đỉnh, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo lắm bả: "Ai biết Hoàng Thượng ở nơi khác có nói như vậy hay không, lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ biết bao nhiêu người".

Đại Yến Đế cắn lên cằm nàng một cái, đứng thẳng eo đâm một cái, "Lúc nào nàng cũng trở nên càn quấy như vậy rồi, bất quá trầm thích là được. Sương Nhi, nàng thật có bản lĩnh, khiến trầm chỉ muốn tới chỗ này của nàng, nơi khác trầm cũng không muốn đi, nữ nhân khác trầm thấy cũng phiền lòng. Nàng nói, có phải nàng cho trầm ăn gì rồi không, hử?"

Hai chân Diệp Linh Sương vòng lên eo của hần, cánh tay treo trên cổ hần, mí mắt đánh nhau trả lời: "Đoán chừng là vậy đi, không chừng bản thân thiếp chính là độc dược, Hoàng Thượng ăn nghiện rồi khó bỏ được, à~" Thở dài một hơi, cổ lấy làm tiếc.

"Vậy phải làm sao bây giờ, một ngày nào đó Hoàng Thượng cũng bị thiếp ép khô".

Đại Yến Đế cười nhạo một tiếng, động tác bất tri bất giác mạnh hơn, tấm đệm mỏng đắp lên người hai người cũng bị lực mạnh làm phập phồng, "Thân nhỏ này của nàng còn muốn ép khô trầm, nếu không phải mỗi lần trầm đều lo cho thân mình nàng, nàng cho là trầm sẽ dễ dàng bỏ qua cho nàng vậy sao?"

Diệp Linh Sương mơ mơ màng màng trả lời: "Hoàng Thượng không cần lo cho thiếp, xương cốt thân thể thiếp rất khỏe mạnh, người cứ tận hưởng đi".

Khỏe miệng Đại Yến Đế tà tà cong một cái, thanh âm mỉa mai, "Sương nhi, đây chính là nàng nói, đã như vậy trầm bây giờ có đại khai khẩu vị rồi, chờ lát nữa nàng không được cầu xin trầm tha thứ đâu".

Dứt lời chợt bế nàng lên, tư thế giao hợp đi tới bên song cửa sổ, Diệp Linh Sương lập tức thanh tỉnh không ít, cảm nhận được vật kia dưới bụng theo động tác đi lại mà run lên một cái, nhất thời yên tĩnh ôm sát bả vai của hần, nghẹn ngào nói: "Hoàng Thượng đừng làm rộn, đã trễ lắm rồi".

Đại Yến Đế chỉ coi như không thấy, "Hiện giờ trời nóng nực, đến bên cửa sổ sẽ mát hơn".

Cửa sổ gỗ sơn tím dường như đều mở ra hơn một nửa, sau đó đem nàng để trên giường dọc theo cửa sổ hưng hăng chạy nước rút. Gió mát mẽ thổi tan đi rất nhiều nóng ra bên trong, Đại Yến Đế thoải mái liên tục bật hơi, khiến chuyện đang làm này như một loại trường kỳ kháng chiến, lúc nhanh lúc chậm, lúc vào lúc ra, tư thái ưu nhã ôm nàng, kiên nhẫn vận động.

Diệp Linh Sương cắn chặt hàm răng, không dám kêu lên tiếng, chỉ thấp giọng ngậm nga, nếu bị những người khác nghe thấy thì thật mắc cỡ chết người. Không biết bao lâu sau, Diệp Linh Sương rốt cuộc chịu không nổi, cơ hồ đã sắp bất tỉnh, Đại Yến Đế đến gần bên tai nàng cười khẽ, sung sướng cực kỳ, "Sương nhi, lại sinh cho trầm mấy tiểu tử mập mạp đi, sau này trong cung cũng náo nhiệt hơn nhiều."

"Người xem thiếp là heo sao? Cả đời một ổ?" Diệp Linh Sương trong mơ hồ đáp lại, sau đó hô hấp đều đều, hoàn toàn ngủ mê mang.

"Ha ha ha..." Đại Yến Đế cười to.

Đan Nguyệt cung.

"Hôm nay bốn cung đi Phúc Thọ cung thỉnh an Thái Hậu, phát hiện khí sắc Thái Hậu quả nhiên tốt hơn nhiều. Cổ Thái phó bắt quý trừ tà thật đúng có hiệu quả" Kỳ Quý phi nói hết sức thông dong, không biết là cười nhạo hay là cười khẩy.

Hai cung nữ phía sau cầm quạt lá cọ quạt nhẹ nhàng, cúi đầu chỉ coi như không nghe thấy. Tú Trúc bên bệnh đưa một ly trà xanh, tiếp lời: "Không chừng Thụy Hà diện thật có ác quỷ âm hồn bất tán, Cổ Thái phó này nhất thiết lập đàn làm phép, diệt hết ác quỷ, cũng không còn âm hồn lên vào trong mộng Thái Hậu".

Kỳ Quý phi cứ chỉ nhàn nhả thưởng thức trà, cười nói: "Phàm là người, sao có thể không làm ra nửa điểm chuyện trái lương tâm, chi cần trong lòng người không sợ, cho dù ác quỷ nhiều hơn cũng đừng hòng dấy dựa!".

Lúc nói lời này, trong mắt Kỳ Quý phi chợt lóe lên lệ khí, ngay cả Tú Trúc sau khi thấy trong lòng cũng không khỏi run lên, chảy mấy giọt mồ hôi lạnh.

Chớ nói Thái Hậu, cũng chớ nói Kỳ Quý phi, chính là đôi tay này của nàng cũng dính không ít máu, nghĩ như vậy, trong lòng Tú Trúc không có nửa điểm lo âu là không thể nào, may là nàng còn sống, cho dù Hoa Hoàng hậu cao quý năm đó thì như thế nào, cuối cùng cũng không phải là chết ở lãnh cung sao.

"A... ừ... hảo ca ca, dùng sức chút, nhanh lên một chút, a..." Đêm tối, ở phía sau núi giả ít có người qua lại loáng thoáng truyền tới tiếng nữ tử than nhẹ khê rên, nam tử to lớn mãnh liệt phát công, thứ nóng bỏng sền sệt liên chảy thật nhanh vào trong thân thể nữ tử, tiếng thờ gấp phá lệ nồng đậm, dưới đáy quần nam tử kia nửa rơi, lộ ra một đoạn thon gầy độn lên, bộ ngực nữ tử nửa lộ, quần cung trang bị nam tử vén lên cao, lộ ra hai chân dài trắng nõn, lẳng lơ ôm eo của hắn.

Tỉ mỉ nhìn lại, thì sẽ phát hiện nam tử kia chính là trang phục thị vệ thông thường, mà nữ tử kia thì ăn mặc sang trọng hoa lệ. Hai người một trận điên loạn ngã phurong xong, tiêu dao tựa như tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Đế vương vô tình

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Giang Tàn

"Thần Cổ Mặc Ngân bái kiến Hoàng Thượng". Cổ Mặc Ngân cúi người hành lễ.

Đại Yến Đế cười lăng một tiếng: "Cũng đừng hành đại lễ như vậy, hôm nay ngươi là đại sự bắt quý trừ tà trong nội cung của trẫm, đến Thái Hậu cũng nề mặt ngươi vài phần".

Nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Đại Yến Đế, Cổ Mặc Ngân ngượng ngừng cười một tiếng: "Hôm nay Hoàng Thượng triệu kiến thần, chắc không chỉ đơn giản để khen ngợi thần chứ".

Đại Yến Đế thu lại nụ cười trên mặt, rút trên mặt bàn một quyển văn thư đưa cho hắn nói: "Thư từ biên quan đưa đến".

Cổ Mặc Ngân nhanh chóng lấy thư ra xem, trong lòng đã có tính toán: "Khương tộc dù sao cũng là một quốc gia nhỏ bình thường, lại dám xâm phạm biên giới lãnh thổ của nước ta, nên dạy dỗ họ một chút. Trong lòng Hoàng Thượng... Có lẽ đã chọn được người thích hợp?"

Đại Yến Đế im lặng trong chốc lát, chợt hỏi: "Mặc Ngân, ngươi cảm thấy Diệp Hào là người như thế nào?"

Trong mắt tinh quang chợt lóe lên, Cổ Mặc Ngân vẽ mặt nghiêm túc hỏi: "Hoàng Thượng hỏi là Diệp Đại tướng quân của Minh Vũ quốc quy thuận chúng ta? Thần cho rằng Hoàng Thượng cho hắn đảm nhiệm chức Phiêu Kỵ tướng quân chỉ là hư danh, trong lòng vẫn luôn đề phòng hắn, vì sao hôm nay lại nghĩ đến hắn?"

"Người chỉ cần nói hắn là người như thế nào". Về mặt Đại Yến Đế không nhìn ra vui buồn, nhưng đáy mắt lại đen đặc lại, tựa hồ trong lòng đang tính toán chuyện gì.

Cổ Mặc Ngân cũng không hỏi thêm nữa, nhớ lại biểu hiện ngày thường của người kia, trả lời: "Thần đã quan sát người này được một thời gian, Diệp tướng quân là người cực kỳ hiểu vị trí của mình, đều là người Minh Vũ quốc quy thuận chúng ta, nhưng đối với Liễu thượng thư mà nói người này đến Đại Yến Đế ta chỉ hai tháng ngắn ngủi đã bắt đầu kết bè kết phái, nhưng Diệp tướng quân lại một mực giữ mình trong sạch, không hề tiếp xúc với những thứ có ý lung lạc lòng người. Tuy nói người này có lúc lên lúc xuống, nhưng khi lãnh binh đánh giặc lại có một thân bản lĩnh. Dựa vào những gì thần biết về hắn, hôm nay hắn đã quy thuận Đại Yến Đế của ta nhất định về sau sẽ chỉ cống hiến cho Đại Yến Quốc".

"Nếu trẫm lệnh cho Diệp tướng quân đi xử lý một số chuyện nhỏ ở biên quan, Mặc Ngân ngươi cảm thấy như thế nào?" Đại Yến Đế lại hỏi, có vẻ như

đang hỏi hần, nhưng cũng như đang hỏi chính mình.

Biết rõ hần chỉ có ý tưởng như vậy thôi, không thể không có kẻ sách Mặc Ngân hần nên giả vờ nghiêm túc nói: "Không nói đến chức vụ Phiêu kỵ của Diệp tướng quân chỉ là hư danh, đã không có bao nhiêu người để hần vào mắt, nhưng hần lại có thân phận là người của Minh Vũ quốc, trong triều có không ít đại thần bài xích hần, Lý Tiên Phong sợ sẽ là người đầu tiên không đồng ý". Đại Yến Đế khẽ nhún mày, Cổ Mặc Ngân chuyển giọng: "Nhưng mà chuyện này cũng không phải là không có cách giải quyết".

Đại Yến Đế đối với cách nói chuyện lúc cao lúc thấp của hần tập mãi thành thói quen, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, như chờ hần nói tiếp.

"Hôm nay Minh Vũ quốc tuy nói là đã mất, nhưng quân đội của triều đình bị trục xuất vẫn còn đó, chỉ thay đổi từ thân phận họ Hầu tước thành thân dân của Hoàng Thượng, đất vẫn còn nằm đó, chỉ thay đổi tên thành đất Yến của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng lệnh cho Diệp tướng quân đi đối phó với Khương tộc xâm phạm lãnh, người biết rõ nội tình sẽ nói là Hoàng Thượng trọng dụng Diệp tướng quân, người dân Yến quốc không biết nội tình cũng sẽ rằng Diệp tướng quân là một tướng quân bảo vệ quốc gia tốt, những lời đồn bên ngoài cũng sẽ ít hơn một chút, những dư luận xấu của dân chúng Yến quốc cũng sẽ được sắp xếp tốt. Hoàng Thượng chỉ cần nói muốn cho dân chúng Minh Vũ quốc gần gũi hơn với Đại Yến quốc ta, cả triều chúng thần còn có lý do gì để phản đối".

Bá quan văn võ trong triều đều biết Khương tộc mặc dù cũng là một nước độc lập, nhưng so với Đại Yến quốc là một trời một vực, nói cách khác, lúc Đại Yến quốc cùng Minh Vũ quốc tập trung toàn lực giao chiến, Khương tộc đã thừa dịp mà tiến vào. Để cho Diệp Hào vị tướng quân nổi tiếng đi bảo vệ biên cương trước sự xâm phạm của Khương tộc, là Đại Yến Đế cố ý làm cho người khác nhớ đến thân phận của hần, xem như chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

"A, thì ra Mặc Ngân ngươi cũng biết đến chuyện tin đồn. Trẫm nói ngươi cả ngày giả thần giả quỷ, đối với những chuyện bên ngoài không quan tâm lắm". Đại Yến Đế cười đến vui vẻ.

Cổ Mặc Ngân đơn giản liền ôm quyền, mặc dù nghiêm trang, nhưng vẫn thông dong thanh thản: "Thần sẽ vì Hoàng Thượng tận tụy tới chết mới thôi, mọi chuyện không dám để Hoàng Thượng phiền lòng. Ngoài lời đồn Diệp tướng quân cùng những quan viên Minh Vũ quốc vì ham vinh hoa phú quý mà khiến cho quân đội triều đình quy thuận Đại Yến ta, quả thật là bán chủ cầu vinh, nhất gan sợ chết, dân chúng Yến quốc cũng coi thường. Nếu Diệp tướng quân có thể tự mình xin đi hành quân đi xử lý chuyện Khương tộc xâm phạm lãnh thổ ta, những lời dị nghị đối từ dân chúng sẽ ít đi, đối với những thành kiến của dân chúng Yến quốc cũng sẽ giảm đi".

"Ha ha, trẫm cho rằng Mặc Ngân ngươi cả ngày chỉ biết dạy học cho Hiền nhi, hoặc là tại hậu cung lập đàn bắt quỷ, thật sự là lãng phí tài năng của ngươi, tính toán của ngươi đúng là không có sơ hở, tốt, rất tốt. Nhưng mà khổ sở của ngươi bây giờ cũng không thể oán hận trẫm, cái gì lập đàn làm phép chín chín tám mươi một ngày đều là chuyện ngươi bịa đặt ra với Thái Hậu, cũng không phải trẫm đẩy ngươi vào khổ ải". Vừa nói Đại Yến Đế vừa đứng lên, nghĩ đến Cổ Mặc Ngân nho nhã ôn nhuận mỗi ngày giả thần giả quỷ lừa gạt người, trong lòng cảm thấy rất tức cười.

Cổ Mặc Ngân giả bộ như đuối, lấy tay đè lên trán, thờ dãi nói: "Ai, Hoàng Thượng nhưng lại làm khổ thần".

"Trẫm thấy ngươi cả ngày giả thần giả quỷ tự đắc tự tại..." Đại Yến Đế lướt mắt nhìn hần, khóe miệng khẽ cong lên.

Khi lâm triều, Đại Yến Đế đem chuyện Khương tộc bên cạnh xâm phạm lãnh thổ nói ra, Diệp Hào cũng là một trong số phần đông tướng quân chủ động xin đi đánh giặc, Đại Yến Đế tựa hồ suy nghĩ hồi lâu, có chút khó xử đem việc này giao cho Phiêu kỵ tướng quân Diệp Hào, mọi người thôn thức, phản đối chiếm đa số. Đại Yến Đế một câu trực tiếp làm cho đám đông đang ồn ào chợt lặng.

Quyết định lần này của trẫm là công bằng, Diệp tướng quân thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, các ngươi có thể so với hần sao?

Trong lòng mọi người đều biết rõ chuyến đi này không cần thân kinh bách chiến, là Hoàng Thượng cố ý như vậy, nên không dám nói gì thêm.

Diệp Hào nhận được sự trọng dụng của Đại Yến Đế, trong lòng vui sướng đồng thời càng thêm cảm kích, chuẩn bị đơn giản, Diệp Hào suất lĩnh hơn ngàn binh mã đi Biên Thành, mà kết quả đã sớm nằm trong dự liệu. Không đến hai tháng, tin Diệp Hào thắng trận được truyền về, tất cả Khương tộc đều đầu hàng, thế sẽ không dám xâm phạm một tấc đất của Đại Yến quốc.

Đại Yến Đế vui mừng, ban thưởng vô số.

Chính điện Trường Nhạc cung.

"Sương nhi, Diệp tướng quân đánh thắng trận, ngươi có vui không?" Đại Yến Đế cười hỏi, dùng một tay ôm cả vòng eo của nàng.

"Hoàng Thượng, thần thiếp không biết cảm tạ người bằng cách nào, vì đã cho phụ thân cơ hội lập công". Diệp Linh Sương dựa vào vai hần, thanh âm ôn nhu.

Đại Yến Đế thấy nàng có bộ dáng con chim nhỏ nép vào lòng hần, vui vẻ nói: "Không cần cảm tạ trẫm, muốn cảm tạ thì cảm tạ chính ngươi, ai bảo trẫm thích ngươi nhiều như vậy".

Khóe miệng Diệp Linh Sương khẽ cong lên thành nụ cười đẹp mắt, khóe miệng kia vênh vênh làm cho Đại Yến Đế nhìn không được liền cúi đầu xuống hôn, chỉ là người còn chưa kịp cúi xuống đã bị tiếng ồn ào bên ngoài cắt đứt, mơ hồ nghe thấy tiếng khiển trách của Lý Phúc Thăng.

"Lý Phúc Thăng, chuyện gì ồn ào thế?" Đại Yến Đế cực kỳ không vui, ngữ khí mang theo băng lãnh.

"Hoàng Thượng, nô tài đáng chết, lại để cho tiện tỳ ăn gan chó dám gây ồn ào, nô tài sẽ đuổi nàng đi ngay". Lý Phúc Thăng gấp rút đáp.

"Hoàng Thượng, nô tỳ có chuyện quan trọng cần bẩm báo". Ngoài điện không biết cung nữ của điện nào nói lớn. Lập tức là tiếng quát khê của Lý Phúc Thăng, mơ hồ có tiếng của mấy người Vân Kiều chộn rộn tức giận.

Mây Đại Yến Đế nhủ chặt lại, môi mỏng khẽ nhếch lên. "Hoàng Thượng, có thể có chuyện quan trọng, nếu không cũng sẽ không tìm đến nơi này, bằng không cứ cho tỳ nữ kia tiến vào bẩm báo". Diệp Linh Sương vỗ vỗ tay, nói, trên mặt mang theo ý cười ôn nhu.

Về mặt căng thẳng của Đại Yến Đế vì lời nói của nàng mà trở nên nhu hòa hơn, hôn lên trên trán của nàng, cười yếu ớt, nói: "Theo ý ngươi".

"Lý Phúc Thăng, cho cung nữ kia vào đây cho trẫm". Đại Yến Đế hướng ra cửa hạ lệnh.

Chỉ trong chốc lát, Lý Phúc Thăng cúi đầu đi đến, sau lưng có một cung nữ đi theo, nhìn thấy Hoàng Thượng cùng Hình phi, lập tức quỳ trên mặt đất: "Nô tỳ biết không nên quấy rầy Hoàng Thượng và nương nương nghỉ ngơi, nhưng mà, nhưng mà An Mỹ nhân nàng không chờ được, cầu xin Hoàng Thượng đến gặp chủ tử lần cuối cùng, nô tỳ van xin Hoàng Thượng". Nói xong nàng đập đầu thật mạnh xuống đất, chỉ một lát trên đầu đã bị chảy máu.

Người này là tỳ nữ Châu Ngọc ở bên cạnh An Mỹ nhân, An Mỹ nhân là người từ một năm trước tại Trường Nhạc cung trượt chân nên bị xảy thai, sức khỏe liên suy sụp, không nghĩ đến hôm nay lại ngày đèn cạn dầu kiệt sức.

Diệp Linh Sương nghe qua lời nàng nói trong lòng âm thầm kinh hãi, không nghĩ đến chỉ mới một năm, An Mỹ nhân có thể suy sụp đến như vậy sao? Trông lòng xẹt qua một tia phiền muộn, không biết vì nàng ta hay vì lý do khác.

"An Mỹ nhân?" Đại Yến Đế đầu tiên là ngần ra, sau đó mới nhớ ra người trong lời nói của Châu Ngọc là ai, trong mắt xuất hiện chút không vui: "Thân thể không khỏe nên tìm thái y mới đúng, sao lại đến đây quấy rầy trẫm?"

"Hoàng Thượng, An Mỹ nhân thật sự không qua được, cầu xin ngài gặp mặt chủ tử lần cuối, An Mỹ nhân rất muốn gặp mặt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng van xin ngài". Châu Ngọc không ngừng van xin nói, trong mắt hoàn toàn sương mù.

Đại Yến Đế thờ ơ, nhìn lướt qua Lý Phúc Thăng, Lý Phúc Thăng lập tức hiểu ý tiến đến, bắt lấy Châu Ngọc kéo ra khỏi điện.

Châu Ngọc giãy giụa, gấp rút hướng đến Hình phi bên cạnh Hoàng Thượng cầu xin: "Hình phi nương nương, nô tỳ biết hiện tại Hoàng Thượng sủng ái ngài nhất, cầu xin ngài nói giúp với Hoàng Thượng, van xin ngài. Cầu xin ngài...". Lời còn chưa dứt đã bị Lý Phúc Thăng kéo ra bên ngoài điện.

Sắc mặt Đại Yến Đế lạnh băng, hai mắt thăm trầm. "Hoàng Thượng, ngài..." Diệp Linh Sương còn đang muốn nói cái gì, Đại Yến Đế quay đầu mạnh nhìn nàng, trong mắt từng đợt băng lãnh, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Diệp Linh Sương bị hàn ý trong mắt hấn làm cho cả kinh, thấy hấn thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, thờ dãi nói: "Thiếp muốn nói... Thiếp không muốn Hoàng Thượng đi".

Sắc mặt Đại Yến Đế hòa hoãn, chậm chậm ôm chặt nàng, hai tay càng ngày càng ôm chặt: "Vừa rồi nếu ngươi dám nói muốn trẫm đi gặp nàng, trẫm thật sự sẽ bị ngươi làm tổn thương, thật may là... Thật may là ngươi không nói..."

Cầm đặt trên vai nàng, nam nhân nói nhỏ bên tay nàng: "Sương nhi, trẫm vốn là một người vô tình, nếu đã là một người sắp chết, trẫm còn đến gặp lần cuối làm gì, gặp rồi cũng không thay đổi được điều gì. Nữ nhân hậu cung nhiều như vậy, trẫm không thể người nào cũng để tâm. Ngươi hiểu được chứ?"

Tựa hồ thân thể Diệp Linh Sương khẽ run, nỉ non nói: "Nhưng là Hoàng Thượng.. Thiếp sợ hãi..."

"Sương nhi không cần phải sợ. Trẫm đối với tất cả mọi người vô tình, duy nhất đối với ngươi không giống như vậy".

Đôi mắt Diệp Linh Sương nhìn chăm chăm vào bình hoa đôi điện, giống như không hiểu cũng không muốn hiểu, nói nhỏ: "Như vậy là tốt rồi... Là tốt rồi..."

Ngày kế tiếp, Cam Tuyền cung nhận được tin tức An Mỹ nhân không còn. Dù sao cũng chỉ là một An Mỹ nhân, ai lại quan tâm, bắt quả chỉ là có thêm chuyện để nói sau bữa ăn thôi. Chỉ là, có thêm một tin tức khác làm cho người nghe phải khiếp sợ.

Thương Loan Điện

"Quan Sung viện có thai rồi?" Đại Yến Đế ném bút trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng chăm chú vào Lý Phúc Thăng đang bẩm báo.

Lúc Lý Phúc Thăng nghe được tin này cũng kinh ngạc hồi lâu, lúc này thấy vẻ mặt cổ quái của Đại Yến Đế, chính mình vội vàng gật đầu nhẹ, trong lòng vì một Quan Sung viện đột nhiên mang thai lắc đầu tiếc hận.

"Lý Phúc Thăng, các phi tần sau khi trẫm sủng hạnh đều ngoan ngoãn uống thuốc bỏ kia?" Đại Yến Đế âm thanh cực lạnh.

Lý Phúc Thăng gặt gao gật đầu, liên tục không ngừng nói: "Từ năm ngoái khi xảy ra chuyện An Mỹ nhân bất ngờ mang thai, nô tài mỗi lần đều sẽ đích thân giám xác các phi tần uống thuốc, ngoài trừ Hình phi theo sự phân phó của Hoàng Thượng thay đổi thuốc, còn lại đều sử dụng thuốc như ban đầu".

"A, mấy tháng trước trẫm rõ ràng chỉ sủng hạnh nàng một hai lần do nhớ đến tình xưa nghĩ cũ đối với nàng. Nữ nhân này lại có thể không an phận, dám

cho trầm cảm sừng" Vừa dứt lời, một khối nghiêng mực trên bàn bị hất ném bay nằm trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Bắt đôi gian phu dâm phụ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Trân Thục Nghi

"Bây giờ thân thể ái phi đang mang long thai, không cần đa lễ". Đại Yến đế nói một cách lạnh nhạt, bỏ qua khoản bái lạy của Quan Sung viện, ngồi ở ghế chủ thượng, vẻ mặt không chút mảy may vui mừng.

"Ái phi đã mang bầu hai tháng?". Ánh mắt Đại Yến đế đảo qua khuôn mặt hồng hào của nàng ta, trong mắt xẹt qua tia chán ghét sâu sắc.

Quan Sung viện một tay sờ sờ bụng mình, vẻ mặt thẹn thùng nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, là Lý Thái y đích thân chẩn đoán, chính xác hai tháng, Hoàng thượng còn nhớ hai tháng trước đó..". Lời còn chưa dứt, ý tứ đã sáng tỏ, chính là lần trước Đại Yến đế sủng hạnh nàng ta, sau đó nàng ta mang thai.

Nhìn bộ dạng nàng ta ta giả vờ e thẹn, Đại Yến đế dè dặt lửa giận cùng với chán ghét trong lòng, sắc mặt vẫn như thường.

Quan Sung viện len lén ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn không có chút mừng rỡ nào, trong lòng giật thót, vội vàng che mặt roi lệ nói: "Hoàng thượng, thiếp có thai, nên Hoàng thượng không vui sao?".

Khóe miệng Đại Yến đế cong lên thành một đường, nở nụ cười kỳ dị: "Vui chứ, tất nhiên trăm rất vui, ái phi ở đây dưỡng thai cho tốt. Từ hôm nay trở đi, tất cả chi phí nơi này của ái phi tăng gấp bội, lát nữa trăm sai Lý Phúc Thăng cho thêm vài cung nữ thái giám đến hầu hạ. Ái phi có gì cần cứ đến Nội Vụ phủ báo một tiếng".

Quan Sung viện mừng rỡ, tất cả những lo lắng, khủng hoảng bất an trong lòng vừa mới đây đã tiêu tán hết, vội vàng cúi người: "Thiếp tạ Hoàng thượng ban ân".

Đại Yến đế bước tới, Quan Sung viện cho rằng Hoàng thượng muốn dìu nàng ta đứng dậy, cứ cúi đầu thẹn thùng, chờ hắn nâng đỡ. Không ngờ rằng bên tai nàng ta vang lên một tiếng cười khê kỳ quái, Đại Yến đế đã lướt qua làn váy của nàng ta đi khuất.

"Quan Sung viện, nô tài cáo lui trước". Giọng nói Lý Phúc Thăng the thé, hơi cúi đầu, xoay người lại đi khỏi, nhìn Quan Sung viện một lần cuối cùng vừa quái lạ mà vừa đồng tình, mang theo một sự khinh bỉ coi thường lạnh như băng.

Mặc dù có chút nghi hoặc trong lòng, nhưng sau đó ban thưởng liên tiếp không ngừng làm cho Quan Sung viện mừng như điên, trên đường lại càng thêm ưỡn ngực ngẩng cao đầu. Trong lúc nhất thời, tất nhiên là có không ít ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ từ những người khác.

"Kỳ Quý phi nương nương, muội muội bên này hữu lễ". Trong lúc vô tình đến bên ngoài Đan Nguyệt cung, thấy Kỳ Quý phi được Tú Trúc dìu đi tới, Quan Sung viện vui vẻ cười một tiếng, mặt đầy ý xuân. Trâm châu ngọc trên tóc khẽ đung đưa khi nàng ta cúi đầu, nổi bật chú ý, vừa nhìn đã biết chính là vật phẩm mới được Hoàng thượng ban thưởng.

Kỳ Quý phi xi một tiếng trong lòng, thế nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: "Bây giờ Quan Sung viện đang có mang, tỷ tỷ ta không chịu nổi đại lễ này. Muội muội vẫn là nên dưỡng thai cho tốt, chớ có học giống như An Mỹ nhân, không bảo trụ được thai nhi, cũng mất luôn cái mạng". Nói đến đây, giống như bưng bình nhớ tới cái gì: "Theo bản cung nhớ, ngày An Mỹ nhân mất cũng là lúc Quan Sung viện ngơoi được chẩn đoán có thai, bản cung tuyệt đối không nên đề cập chuyện xúi quẩy này mới phải".

Quan Sung viện nghiêng răng ken két, cười càng thêm rực rỡ: "Muội muội không thèm để ý những thứ này, mặc kệ như thế nào cuối cùng muội muội cũng nở mày nở mặt (mặc kệ như thế nào muội muội cuối cùng là chịu đựng ra khỏi đầu), so với có người được sủng ái nhiều năm mà vô sinh còn tốt hơn nhiều. Bây giờ muội muội cáo lui, thái y nói nên đi nhiều một chút, như vậy đối với bào thai trong bụng mới tốt". Nói xong, nàng ta uốn éo mà đi, dáng vẻ vinh quang kia thiếu điều muốn hạ thấp Kỳ Quý phi xuống.

Kỳ Quý phi tức tối thở hổn hển mấy hơi, nắm ngón tay nắm thành quyền.

"Nương nương đừng nóng giận, Quan Sung viện này rêu rao như thế, sớm muộn gì cũng chuốc lấy tai họa". Tú Trúc thấy vẻ mặt Kỳ Quý phi thâm trầm, vội vàng khuyên giải.

Kỳ Quý phi hừ một tiếng: "Đồ không biết trời cao đất dày, lúc trước nịnh bợ bản cung đúng là ngoan ngoãn vâng lời. Bây giờ cho nàng ta gặp may mắn mang long tự, nhưng như thế cũng chưa nói trước được điều gì. Nàng ta quả xứng là dạng ngu xuẩn, sinh ra hải tử nói không chừng là đứa ngốc!".

Vừa nghe lời này, Tú Trúc vội vã nhìn bốn phía xung quanh một cái, xác định không người nào mới thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: "Nương nương nên thận trọng, không bằng hồi cung rồi hẳn nói ra".

Tất nhiên Kỳ Quý phi hiểu ý của Tú Trúc, tình cờ thấy Quan Sung viện thì hoàn toàn mất hết tâm tình ra ngoài ngắm hoa, oán hận phất ống tay áo một cái, trở về trong cung.

Thần Hi cung, Ngạn Phi ngồi trên ghế chủ tọa, phía dưới là Trần Tần.

Ngạn Phi không nhanh không chậm ăn một khối bánh như ý [1], liếc nàng một cái, đưa cái mâm tới: "Trần Tần cũng ném thử, ma ma phòng bếp nhỏ mới vừa làm xong bánh như ý, ngọt mà không ngán, mùi vị rất ngon".

[1] Bánh như ý:

Trần Tần cười, cầm một miếng lên: "Tạ ơn hảo ý của Ngạn Phi nương nương". Cắn nhẹ một cái, đồng ý gật gù đầu: "Quả thật hương vị rất ngon miệng".

Ngạn Phi a một tiếng, cầm một miếng điểm tâm lên đánh giá tỉ mỉ, ánh mắt lưu chuyển: "Bánh như ý. Như ý như ý, rốt cuộc là như ý của ai. Trần Tần, người thật là làm cho bản cung... thất vọng cực độ".

Trần Tần sớm đoán được nàng ta sẽ nói như thế, cười nhạt vô vị: "Ngạn Phi nương nương sao lại nói như vậy? Muội muội ta dù chưa mang thai, chỉ là lúc này đổi thành người khác thôi, tất nhiên cũng là như ý của nương nương".

Ngạn Phi liếc nhìn nàng, ra hiệu nàng nói tiếp.

"Ta có tiếp xúc với Quan Sung viện muội muội mấy lần, là một người gốc gác. Tỳ tỳ người muốn chẳng qua là một hoàng tử làm con thừa tự dưới danh nghĩa của mình, tương lai có một chỗ tốt dựa vào. Quan Sung viện này nói thế nào thì thân phận và địa vị đều vừa vặn, chẳng lẽ không đúng như ý

của Ngạn Phi tỷ tỷ sao?".

Khóe miệng Ngạn Phi khẽ cong lên: "Trần Tần quả thật biết tâm tư của bản cung, chỉ là Quan Sung viện kia cao ngạo trước giờ, thì sao lại nguyện ý thành toàn cho bản cung. Hơn nữa nàng ta đã sớm thất sủng, cho dù sinh hạ hoàng nhi, hoàng nhi kia được đưa đi đâu nàng ta chủ trương quyết định được sao?".

Trần Tần khẽ suy tư, mới nói: "Bằng thân phận và tư cách của tỷ tỷ, hậu cung nào có ai dám đoạt với người. Tuy rằng bây giờ Hoàng thượng không hề thịnh sủng muội muội, nhưng trong một tháng cũng có một hai lần đến Dương Từ cung của ta. Đến lúc đó muội muội nhắc sơ sơ một chút, thì Hoàng thượng sẽ cân nhắc nhiều hơn. Những thứ này tạm thời không đề cập đến, chỉ nói riêng Hình Phi được sủng ái nhất bây giờ, muội muội và nàng ta đâu sao cũng xem như là bạn cũ. Đến lúc đó để cho Hình Phi thôi một chút gió bên tai Hoàng thượng hiển nhiên sẽ tốt thôi".

Ngạn Phi hừ một tiếng, trong mắt tràn đầy đồ kị: "Hình Phi thật bản lĩnh, cho dù sinh hạ hoàng nhi vẫn có thể chiếm được ưu ái của Hoàng Thượng như xưa. Bây giờ lại càng đứng đầu bảng, bản cung không tin trong lòng Kỳ Quý phi kia sẽ không có tị nạnh!". Quay đầu lại liếc Trần Tần một cái, ý tứ hàm xúc không rõ: "Thôi, người đi về trước, chuyện này bản cung tự có tính toán".

"Vậy muội muội về trước". Trần Tần cúi đầu, xoay người rời đi.

Đôi mắt Ngạn Phi nhìn chăm chú bóng lưng Trần Tần, tự đánh giá thêm vài phần. Nàng cho rằng Trần Tần là "thứ" tốt để lợi dụng, nhưng lại không biết mình đang nuôi một con rắn độc. Nó tiết ra nước bọt hàm chứa kịch độc, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại cắn nàng một cái.

Trở về Dương Từ cung, Trần Tần trực tiếp đến chỗ Quan Sung viện, ngồi xuống ghé tựa quen thuộc, cười nói với nàng ta: "Còn chưa tới kịp chúc mừng Quan Sung viện có tin vui, Quan Sung viện chớ trách".

Quan Sung viện cười khúc khích, trên mặt không che giấu được vẻ hồng hào tươi sáng rạng ngời: "Trần Tần sao lại nói những lời như vậy, quan hệ hai ta còn nói khách sáo như thế sao. Tỷ tỷ ta được ông trời chiếu cố, lần trước Hoàng thượng sủng hạnh chỉ một lần liền mang thai, Trần tần muội muội cũng nên nỗ lực nhiều hơn mới phải". Trong lúc nói chuyện, vô tình trở bàn tay, trên cổ tay trắng nõn lộ ra vòng ngọc phi thủy nạm vàng, ánh lên màu sắc mê người.

Trần Tần hừ ừ ừ xì x [2] một phen, trở về điện của mình, trong lòng lại tràn đầy trào phúng. Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, nếu không phải nàng ta có lòng thành toàn, Quan Sung viện sao có thể dính trong một lần.

[2] Hừ ừ ừ xì x: lá mặt lá trái, tùy tiện ứng phó.

Trần Tần và Quan Sung viện cùng ở Dương Từ cung, đương nhiên hai người lui tới nhiều hơn một chút. Trần Tần là sửa lại một chút chủ trương lần trước của Ngạn Phi, nói sơ cho Quan Sung viện một lần, còn nói Hình Phi sinh hạ Tam hoàng tử hiện tại được sủng ái như thế nào đều là bởi vì mẹ vinh nhờ con. Nếu Quan Sung viện cũng có thể sinh hoàng tử, không chừng đến lúc đó Hoàng thượng tâm tình tốt, liền thăng phân vị cho nàng ta. Quan Sung viện vốn chính là đồ ngọc, bình thường tráo trở thành quen. Sau khi từ Tiệp dư giáng chức thành Sung viện, bị đa số mọi người chế nhạo và khinh bỉ, đã sớm ghen một nỗi phần hận trong lòng. Đối với người trở mặt với nàng ta là Kỳ Quý phi thì trong lòng càng mang cảm thù. Nghe Trần Tần xui khiến, quyết tâm cắn răng một cái, nổi lên tâm tư sai lệch. Trong hậu cung nam nhi đích thực thoải mái nhất thuộc Đại nội thị vệ. Quan Sung viện lại tư sắc không tệ, nếu thật chứa tâm tư kia, cho dù là từ tội ở hậu cung, cũng không thiếu những kẻ lớn gan.

"Nương nương, tiểu tâm can, thuộc hạ thật đúng là nhớ người muốn chết". Quan Sung viện hết nhìn đông tới nhìn tây rồi đi tới một chỗ sau hòn non bộ, còn chưa dừng lại liền bị một cây cánh tay vững mạnh lôi qua, điên cuồng hôn xuống.

Quan Sung viện đẩy hắn ra, đưa cho hắn một túi đồ đầy trang sức kín đáo giấu trong ngực, thấp giọng quát: "Đồ bên trong đủ cho ngươi ăn uống nửa đời sau, về sau đừng xuất hiện ở trước mặt ta nữa". Mấy lần trước đều là tìm người lên lút đưa ngân lượng cho hắn, chỉ lần này Quan Sung viện muốn một đao cắt đứt quan hệ với hắn, tránh cho ảnh hưởng đến tháng ngày tốt đẹp về sau.

Thị vệ kia tiếp nhận đồ, ước lượng mấy lần: "Nương nương quả thật hào phóng, chỉ là, nương nương thật sự không cần thuộc hạ hầu hạ nữa?". Nam tử kia siết thật chặt, giữ lấy vòng eo của nàng ta, thổi hơi nóng vào miệng nàng ta. Dưới ánh trăng, mơ hồ soi rọi diện mạo thị vệ kia, đúng là tướng mạo cũng không tồi.

Hai tháng trước Đại Yến đế hiếm hoi sủng hạnh một lần, về sau đều là cùng nam nhân trước mắt này phóng đảng thân mật. Quan Sung viện không ghen nổi, hai người ở phía sau hòn non bộ quần quít mơ mơ màng màng. Lập tức trong người nóng bừng lên, nhất thời quên phản kháng. Thị vệ kia được voi đòi tiên, đôi bàn tay thô ráp to lớn luồn vào trong vạt áo của nàng ta vuốt ve mơn trớn.

Đột nhiên, hai tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, hai người quần quít lấy nhau cùng ngã xuống đất.

Lúc mở mắt, Quan Sung viện bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi kêu lên, nơi này đúng là trong điện của mình, chỉ là người ngồi chính giữa không phải là Đại Yến đế thì là ai. Về mặt hắn tối tăm, nhìn mình chăm chăm, môi mỏng khẽ cong thành một đường.

Chậm rãi nghiêng đầu, chứng kiến vẻ mặt khủng hoảng của thị vệ, trong đầu Quan Sung viện đột nhiên nổ ầm một tiếng, thân thể mỗi chỗ đều đang run rẩy. Quan Sung viện muốn giãy giụa, lại phát hiện sau lưng có người đè mình xuống, quay đầu nhìn, người nọ đứng là thị vệ bên người Hoàng thượng Trương Từ Nghi.

"Hoàng thượng... Hoàng thượng, thiếp... Thật ra thiếp chưa hề làm gì cả...". Quan Sung viện đầu óc lúng búng, chỉ không ngừng hô Hoàng thượng, không biết phải nói cái gì.

"Hoàng thượng, thuộc hạ có tội, lại có thủ hạ làm ra chuyện hậu cung, xin Hoàng Thượng trọng phạt, thuộc hạ tuyệt không một câu oán hận". Trương Tử Nghi quỳ trên mặt đất, trừng mắt cuồng nộ nhìn tên thị vệ vô thần quỳ gối bên cạnh Quan Sung viện một cái, nói rõ ràng từng câu từng chữ với Hoàng Thượng. Lúc trước Hoàng thượng bảo hắn chú ý tới cử động của Quan Sung viện, âm thầm nhắc nhở có thể sẽ đi bắt một đôi dã uyên ương. Hắn còn tưởng rằng thủ hạ của mình tư thông với cung nữ của Quan Sung viện, lúc ấy liền tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết. Không nghĩ tới hôm nay mới thấy là thật, nào phải là một cung nữ, vốn dĩ chính là bản thân Quan Sung viện!

Bây giờ Trương Tử Nghi mới biết, Hoàng thượng sớm đã biết được chuyện này. Mà Hoàng thượng nếu đã sai hẳn dẫn người bắt tại chỗ, chính là không ngại để cho người khác phát hiện hành vi sai trái ở hậu cung của Quan Sung viện. Rồi cuộc Hoàng thượng không cần thể diện, hay là căn bản không ngại Quan Sung viện hồng hạnh xuất tường?

Thị vệ kia biết mình nhiều lời vô ích, kết cục không thể nghi ngờ là chết không từ tế, liền dứt khoát ừ rừ tại chỗ đó, không nói một lời. Thời điểm hắn làm ra chuyện này đã nghĩ đến kết quả bây giờ, chỉ là không nghĩ tới bại lộ sớm như vậy.

"Quan Sung viện, người thật đúng là đói khát, tùy tiện tìm một tên thị vệ hầu hạ, thỏa mãn dưới thân hắn, bụng mang thai nghiệt chủng còn muốn trầm nhận làm hoàng tử? Người chuẩn bị nón xanh to như vậy muốn trầm đội bao lâu, hả?". Trong tay Đại Yến để vuốt vuốt một túi tràn đầy đồ trang sức, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm Quan Sung viện.

"Hoàng thượng, không phải như thế, thiếp không muốn, không muốn... Cầu xin Hoàng thượng tha thứ, thiếp lần sau cũng không dám nữa..". Bây giờ Quan Sung viện đã đến đường cùng, khàn giọng khóc lóc kêu la, vừa khóc vừa quỳ, lết đến bên chân Đại Yến để.

Đại Yến để cười lạnh: "Còn muốn lần sau, lần sau cho người lại đi tìm nón xanh cho trầm đội? Trương Tử Nghi, kéo tiện nhân kia xa một chút, trầm trông thấy ả liền buồn nôn".

Trương Tử Nghi vội vã đứng dậy, nhanh chóng kéo Quan Sung viện đang tiến lên phía trước lại đằng sau.

Ánh mắt Đại Yến để rơi xuống trên người tên thị vệ đang cúi đầu không nói: "Ánh mắt cũng không tệ lắm, tìm tên mặt mày tuần lãng". Giọng nói lộ vẻ mỉa mai trào phúng.

Thân thể thị vệ kia khẽ nhúc nhích, cúi đầu xuống thật thấp: "Tiểu nhân thực xin lỗi Hoàng thượng, thực xin lỗi Trương đại nhân". Dứt lời, cuối cùng ngẩng đầu, cũng không phải nhìn Đại Yến để, mà là nhìn thoáng qua Trương Tử Nghi, thì thầm trong miệng: "Đại nhân, thực xin lỗi, là tiểu nhân không chịu nổi". Sau đó đột nhiên tránh tên thị vệ đồng sự đang trối hắt sau lưng, đâm đầu vào cây cột lớn trong điện. Lập tức đầu đầy máu tươi, từ từ theo cột trúc chảy xuống, thân thể hắn cũng dần dần tuột xuống.

"A..." Quan Sung viện che đầu thét chói tai, toàn thân giống như bị cái sàng lay động.

Trương Tử Nghi vội vàng tới thử hơi thở một chút, trả lời: "Hoàng thượng, còn chưa có chết hẳn".

Trong mắt Đại Yến để không dậy chút gợn sóng nào, thân nhiên nói: "Trương Tử Nghi, mau mau phái thái y trị lành thương thế của hắn".

Trương Tử Nghi ngẩng đầu, vừa sợ vừa nghi, còn chưa chờ bao lâu, Đại Yến để ung dung bồi thêm một câu: "Chữa lành thương thế của hắn, sau đó bảo Lý Phúc Thăng dẫn hắn lãnh cung hình, ném thử tư vị mất đi sinh mạng, sau đó... xử tử".

Trương Tử Nghi chậm rãi cúi đầu: "Thuộc hạ tuân chỉ".

"Quan Sung viện..". Đại Yến để gọi dịu dàng một câu, khiến cho Quan Sung viện sợ hãi lui về phía sau, không ngừng thấp giọng nức nở nghẹn ngào nói: "Hoàng thượng, thiếp không dám, thiếp sai rồi, thiếp không nên nghe lời nói của Trần Tần và Ngạn Phi mà làm ra chuyện hồ đồ đến mức này... Thiếp thật sự sai rồi... Là Trần Tần, đều là Trần Tần!".

"Trên đời không có thuốc hối hận". Đại Yến để lạnh lùng nói, nhìn Lý Phúc Thăng: "Ban thưởng một ly rượu độc xuyên tràng, tốt nhất phải là cái loại độc tính phát tác chậm".

"Nô tài hiểu rõ".

"Đi đi, đi chuẩn bị ngay bây giờ, trầm muốn nhìn tận mắt tiện nhân kia chết từ từ". Trong mắt Đại Yến để tràn đầy tơ máu. Không ai biết, lúc này hắn lại nghĩ tới bộ dạng mẫu phi lúc bị hãm hại. Mẫu phi bị oan uổng rơi vào kết cục như vậy, mà tiện nhân Quan Sung viện kia là hàng thật giá thật khiến hắn bị cảm ứng, làm sao hắn có thể dễ dàng buông tha cho nàng ta!

Bị Lý Phúc Thăng cưỡng chế rót độc dược vào, Quan Sung viện chậm rãi té trên mặt đất, hai mắt nửa khép nửa mở, vẻ mặt mờ mịt. Đều nói ác giả ác báo, báo ứng của nàng ta cuối cùng cũng đến. Hai năm trước chính nàng ta nghĩ cách tìm độc dược xuyên tràng, sau đó cho người rót vào Hoa Hoàng hậu. Hôm nay người này biến thành chính nàng ta, người bức nàng ta uống độc dược lại là Đại Yến để. Nàng ta đã qua tuổi trẻ, nàng ta cũng đã từng thích người nam nhân này, nhưng chung quy hắn vẫn tự tay muốn mạng của nàng ta đó thôi.

Nàng ta không trách người khác, chỉ tự trách mình không nên vào hậu cung này. Nhìn xem hậu cung tính kế vô số, cuối cùng bị người khác tính kế trên đầu mình.

Cuối cùng nhìn Đại Yến để một cái, không cam lòng từ từ nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Thái hậu phát bệnh

Edit: Phương Tiếp dư

Beta: An Thực phi

Đại Yến để tựa hồ cũng không muốn giấu giếm chuyện Quan sung viện được sủng ái mà làm càn, lập tức hậu cung vốn đang sóng yên biển lặng giống như bị người ném vào một tảng đá lớn, bọt sóng văng khắp nơi.

Đang Nguyệt cung.

Kỳ quý phi đang nhâm nhi bát chè hạt sen trong tay, mặt toàn là những tia xuân quang đắc ý, "Ha ha...Tiện nhân Quan sung viện kia hôm qua còn ở trước mặt bản cung náo loạn, hôm nay lại truyền ra tin nàng dâm loạn hậu cung bị ban chết, ông trời thật có mắt a."

Tú Trúc phụ họa nói: "Quan sung viện xưa nay vẫn là người ngốc nghếch, không nghĩ tới lại dám làm ra loại chuyện bỉ ổi này. Nô tỳ thật không dám nghĩ."

"Nếu không phải cân nhắc đến mặt mũi Hoàng gia, người cho rằng Quan sung viện sao có thể được ban rượu độc mà chết dễ dàng như vậy, phải lăng trì xử tử nàng mới tốt." Thanh âm Kỳ Quý phi lạnh lùng, lại xen thêm vài phần cười nhạo trên nỗi đau của người khác, "Hoàng Thượng đã chính mắt bắt gặp chuyện này, há có thể bỏ qua cho Quan Sung viện dễ dàng."

"Nương nương, lá gan Quan sung viện quả thật là lớn. Nếu nàng thành công việc này, nương nương há chẳng phải phải chịu uất khí sao? May mắn mà phát hiện ra." Tú Trúc nói.

Lại nhớ tới bộ dạng Quan sung viện đã khiêu khích trực diện Kỳ Quý phi, còn thật sự tốt số mang long thai, vậy chẳng phải là cùng loại thị vệ đề tiện kia gian dối, ý đồ lừa mình dối người mà vượt qua kiểm tra sao. Nếu thật sự không có người phát hiện, Quan sung viện này có thể nói là phong quang vô hạn.

"Thật sự giả không được, giả giả thật thật. Tiện nhân Quan sung viện kia chẳng phải đã rơi vào kết cục chết thảm sao." Kỳ quý phi nói, thanh âm ung dung chậm rãi, hết mức tự tại.

Hôm nay Thần Hi cung nhưng lại yên tĩnh lạ lùng.

Ngan phi một tay vâng chén trà, ngón tay vì dùng sức quá lớn nên sớm đã trắng bệch, lại nhìn Trần tần đang khép nép ngồi ở ghế dưới, không khỏi khẽ quát một tiếng, "Trần tần, bản cung làm việc này là theo ý người, nếu chuyện xấu của Quan sung viện không bị phát hiện, về sau bản cung sẽ thực sự nhận nuôi con của nàng, há chẳng phải giúp nàng ta nuôi thứ nghiệt chủng kia sao? Bây giờ sự việc bị phát hiện, người nói bản cung còn mặt mũi nào mà gặp Hoàng thượng?"

Trần Tần nghe vậy buống mi che đi ánh sáng lạnh trong mắt, rất nhanh đã khôi phục vẻ nhu hòa ban đầu, chỉ biết khúm núm trả lời: "Ngan phi tỷ tỷ, trước kia muội thực không biết Quan sung viện lớn mặt như thế, ngay cả chuyện như vậy mà còn có thể làm ra. Nếu trước kia muội biết được, tuyệt không dám đưa ra chủ ý như thế." Trần Tần ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại vô cùng hận. Rót cuộc trước kia ai một mực làm ám hiệu với nàng phải mang thai bất kể thủ đoạn nào. Hôm nay chuyện Quan sung viện dâm loạn hậu cung đã bị vạch trần, nữ nhân này lại làm như mình đơn thuần, chính nghĩa, đường như trong lòng thập phần khinh thường chuyện Quan Sung viện làm ra. Nếu Quan Sung viện đổi thành chính mình, bây giờ người mang nghiệt chủng, lấy rượu độc mà chết chẳng phải chính là Liễu Lạc Đan nàng sao! Nghĩ như vậy, trong lòng chợt cảm thấy như đạp một tảng băng mỏng, lạnh đến run rẩy toàn thân.

"Quan Sung viện chết như vậy cũng coi như có thể diệt. Trần Tần người về sau nhớ nhắc bản thân cho tốt, chuyện không với tới được tuyệt đối đừng giữ ý niệm trong đầu." Ngan Phi đầy thâm ý liếc nàng một cái, nhắc nhở.

Trần Tần liền gấp rút trả lời: "Ngan Phi nương nương yên tâm, muội muội hiểu." Trong lòng cũng đang giẫm cột: Ta nếu coi như có ý niệm gì trong đầu cũng là do ám hiệu của Ngan phi người dụ dỗ. Nếu không phải ta lường trước nên lấy Quan sung viện chết thay, sợ đã sớm là quân cờ Ngan phi người không cần.

"Nương nương, xem ra trong lòng Trần Tần đã có hận ý với ngài." Đội Trần Tần đi rồi, tỳ nữ Xuân Đào liền tiến lên nhỏ giọng thì thầm.

Ngan phi cười một tiếng, "Nàng tưởng bản cung không biết những suy nghĩ mờ ám kia của nàng? Thôi, có Quan Sung viện này không có đầu óc thay nàng chết, ấy là mạng nàng lớn. Chỉ là, bản cung không ngờ tới, biện pháp này càng như thế càng không có khả năng thực hiện được."

Xuân Đào thấy nàng không để ý lắm, vội hỏi: "Nương nương chẳng lẽ không đề phòng Trần tần sao? Nàng thoát nhìn cũng không phải là người đơn giản."

"Nếu nàng là người đơn giản, hôm nay sao có thể lên đến vị trí Trần Tần này. Trong hậu cung này, những người không có đầu óc như Quan Sung viện

cũng chỉ lẫn vào một, hai người mà thôi, những người khác sớm đã chết. Bất quá, bản cung sao có thể dễ đối phó như vậy."

Trong mắt Ngạn phi chột lóe lên tia sát ý, Xuân Đào vội vàng cúi đầu xuống. Là nàng quá lo lắng rồi, Trần Tần bất quá chỉ là chim non chưa đủ lông cánh, sao có thể đấu được với Ngạn phi vốn đã là điều hầu.

Từ Thần Hi cung, Trần tần trở lại điện của mình, nhưng trong lòng luôn nghĩ đến chuyện khác. Cho dù Quan Sung viện có thật sự tư thông với thị vệ đi nữa, tuy Quan Sung viện vốn chưa bao giờ hiểu được việc chùng mực, cũng không thể nào Hoàng thượng lại phát hiện sớm như vậy. Như thế, rốt cuộc là bên người Quan Sung viện có nhân tuyến của Hoàng thượng, hay là ngay từ đầu Hoàng thượng đã không tin cái thai trong bụng nàng ta là của hắn? Là chính nàng đã đưa ra chủ ý này cho Quan Sung viện, không biết trước lúc chết đi nàng có khai ra mình hay không. Cho dù có khai ra, Quan Sung viện nàng ta là người luôn gây thù chuốc oán, Hoàng thượng sao có thể chỉ nghe lời cáo buộc từ một phía? Đúng là chỉ dựa vào điểm này, Trần tần mới cảm thấy bớt sợ hãi, lại không biết Đại Yến Đế vốn là người đa nghi, dù chỉ có chút ít khả năng cũng làm đến rành mạch mới thôi.

Thương Loan điện.

Đại Yến Đế đang ngồi trên án thủ, liếc Lý Phúc Thăng một cái, "Chuyện tra được thế nào rồi?"

Lý Phúc Thăng cong lưng, "Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài đã điều tra ra, xác thực Trần Tần có lui tới chỗ của Quan Sung viện mấy lần. Vốn là hai người cùng ở tại Giương Tử cung, thường xuyên lui tới cũng không có gì kỳ quái. Chỉ là, vài thám giám, cung nữ có nói, có một hai lần lúc các nàng nói chuyện đều cho người lui xuống dưới, không ai biết các nàng nói chuyện gì. Còn có, Trần tần thường thích lui tới các cung, nhưng canh giờ lưu lại Thần Hi cung luôn dài nhất. Hoàng thượng, hiện nô tài chỉ mới điều tra ra được những chuyện này."

Khóe miệng Đại Yến Đế giương lên, "Thực là một đám nữ nhân không an phận."

"Hoàng Thượng, ý ngài chính là muốn...xử lý một chút?" Nhìn thấy trong mắt Đại Yến Đế đều là sự hờ hững cùng chán ghét, Lý Phúc Thăng nhỏ giọng dò hỏi.

Đại Yến Đế khẽ ngẩng đầu, "Chuyện này trầm tự có chừng mực, trước mắt không cần để ý. Chỉ là một đám nữ nhân mà thôi, gạt qua một thời gian rồi hẳn nói tiếp."

Lý Phúc Thăng hiểu rõ, không có cái gì hơn việc bị thất sủng để trừng phạt những nữ nhân hậu cung này. Hoàng thượng chán ghét một người, sẽ dẫn đến toàn bộ mọi người cũng chán ghét người đó. Chỉ sợ Trần Tần từ nay về sau sẽ thất sủng, còn Ngạn phi cũng chỉ có thể nhìn tiểu công chúa của mình mà sống qua ngày. Nếu không phải đã làm bạn bên người Đại Yến Đế nhiều năm, làm Đại Yến Đế nhớ đến tình nghĩa ngày xưa, cuộc sống Ngạn phi từ bây giờ sao có thể trôi qua thư thái được. Hoặc là nói, Đại Yến Đế căn bản không nhớ đến tình xưa nghĩa cũ gì, có chăng cũng chỉ là việc phụ thân nàng ta là Tướng Thiếu Thu năm đó tranh giành ngôi vị Hoàng đế đứng về phía hắn, dù nhiều dù ít cũng góp chút công sức. Bây giờ Tướng Thiếu Thu tuổi đã già, mặc dù Đại Yến Đế cho hắn đảm nhiệm chức Nội thị vệ Tướng quân, ngoài mặt là hắn nắm binh quyền, nhưng sớm muộn gì cũng đổi người, cuối cùng tất cả binh quyền lại rơi vào tay Đại Yến Đế mà thôi.

Từ khi Hinh phi mang thai, Trần tần có thể nói là nhận thịnh sủng không suy, đến hôm nay chỉ sợ rốt cuộc đã kết thúc. Nghĩ đến Hinh phi, Lý Phúc Thăng cũng không biết trong lòng có cảm giác gì. Bằng việc hắn đã nhiều năm lẫn lộn hết các nơi trong hậu cung này, loại nữ nhân gì chưa từng thấy qua. Nhưng Hinh phi này, đúng thực là một nữ nhân kỳ quái. Nếu nói nàng giống như những nữ nhân khác một lòng ái mộ Đại Yến Đế, thế nhưng nàng lại chưa từng làm ra hành động gì quá mức mà tranh giành tình cảm, cho dù trong thời nàng mang thai, Đại Yến Đế chỉ một mực ở lại chỗ Trần tần. Nhưng nếu nói nàng không yêu Đại Yến Đế, sao có thể từng giây từng phút thể hiện sự quan tâm không hề giống giả vờ như thế? Lý Phúc Thăng đột nhiên rất muốn biết, Hinh phi trong lòng Đại Yến Đế có vị trí thế nào, mà nàng lại yêu Đại Yến Đế sâu đậm như thế? Chỉ là hắn mang phận nô tài, những chuyện này cũng không đến lượt hắn được quan tâm. Đột nhiên có một tiểu thái giám từ ngoài cửa gõ đầu với hắn, trong nháy mắt, Lý Phúc Thăng đã hiểu được, "Hoàng Thượng, chỗ Thái hậu có tin tức."

Đại Yến Đế ừ một tiếng, Lý Phúc Thăng liền đi đến trước mặt tiểu thái giám, trao đổi trong chốc lát liền nhanh chóng ly khai Thương Loan Điện.

"Bên Phúc Thọ cung xảy ra chuyện gì?" Đại Yến Đế nhìn hắn một cái, hỏi.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu dường như lại phát bệnh." Lý Phúc Thăng lại khom lưng xuống thấp vài phần, tận lực không nhìn về mặt Đại Yến Đế lúc này.

Đại Yến Đế có chút trầm mặc, bỗng dừng khóe miệng cong lên, "Chuyện Quan Sung viện dâm loạn hậu cung vậy mà lại kinh động đến vị mẫu hậu tôn quý này của trẫm, có lẽ lại nhớ đến chuyện gì cũ không chịu đựng được. Nói cách khác, ngay lúc Giả thái phó lập đàn làm phép gần kết thúc, bỗng chốc vậy đã phát bệnh, quả nhiên là trùng hợp." Trong lời nói trước sau nồng đượm ý mỉa mai.

Động tác Lý Phúc Thăng không hề thay đổi, chỉ biết khom lưng chờ phân phó. "Nếu Thái hậu đã không muốn cho ai biết chuyện này, vậy trẫm cũng đành không làm, chính là thuận theo ý nàng thôi." Đại Yến Đế thần nhiên nói.

Lý Phúc Thăng đang muốn lui qua một bên, Đại Yến Đế đã chậm rãi quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt hơi đổi, nói: "Thôi, dù sao cũng có một thời gian làm mẹ con, đợi lát nữa người cùng trẫm đi Phúc Thọ cung thăm lão nhân gia."

Lý Phúc Thăng mặc dù không biết Đại Yến Đế có chủ ý gì, chỉ biết không phải là đơn thuần đi thăm. Bởi vì, mấy ngày trước kia đã lấy được tin tức kia...

Thời điểm Đại Yến Đế đến Phúc Thọ cung, thần sắc thái hậu bị bệnh nên không tốt, đang nằm trên giường, tỷ nữ Lạc Mai cẩn thận đắp thuốc. Đại Yến Đế lại đến lúc này, Thái hậu thoáng vẻ giật mình. "Buổi sáng không phải thời gian thịnh an, Hoàng thượng chính sự bận rộn, không cần phải tranh thủ đến thăm ai gia." Thái hậu đẩy cái chén trong tay Lạc Mai ra, thần nhiên nói.

Đại Yến Đế nghe vậy không lập tức trả lời, vén áo bào rồi ngồi xuống một bên ghế, cười nhìn bà, "Trẫm chẳng qua chỉ đang quan tâm thân thể Thái hậu thôi. Vừa xảy ra chuyện Quan sung viện dâm loạn hậu cung, Thái hậu liền ngã bệnh, trẫm là nhi tử, dù bận rộn mấy cũng muốn đến xem Thái hậu vài lần."

Tay Thái hậu run lên, sắc mặt trắng bệch.

Đại Yến Đế chỉ làm như không thấy, "Đúng rồi, trẫm nghe nói có người ngoài gửi một phong thư đến chỗ Thái hậu, không biết là của ai... Thân nhân sao?"

Thái hậu ngẩng mạnh đầu nhìn hấn, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Đại Yến Đế thấy nàng có chút khác thường, chỉ thoáng nhếch môi, "Thái hậu không cần kinh ngạc như thế, trẫm chỉ là quá mức lo lắng cho thân thể Thái hậu cho nên mới phải thêm một vài nô tài trông chừng. Hôm nay chỉ là hiếu kỳ về phong thư mà thôi, thái hậu không muốn cho trẫm xem, trẫm liền không xem, Thái hậu không cần hoảng sợ như thế."

"Hoàng thượng người rõ ràng phái người giám thị ai gia!" Mặt mũi Thái hậu tràn đầy vẻ giận dữ, vươn cánh tay run rẩy chỉ về hướng hấn.

Đại Yến Đế gạt ngón tay kia xuống, không đếm xỉa nói: "Tất cả nói Thái hậu cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, vì sao Thái hậu luôn làm cho trẫm không yên tâm đây."

Hồi lâu, hấn nhìn chằm chằm người trước mắt, mặt không chút thay đổi, nhẹ nhàng nói: "Nếu trẫm đoán không sai, phong thư này là đến từ Trung Nhạc?"

Mắt Thái hậu bỗng chốc tròn tròn, khoé mắt đầy nếp nhăn tựa hồ cũng vì điều này mà chống đỡ không nổi - -

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Làm rõ mọi việc

Edit: Du Tàn

Beta: Thiên Phi

Trong lòng Thái Hậu lúc này đang sôi trào, tuyệt đối không ngờ rằng chuyện cơ mật như vậy mà không thể giấu diếm được ánh mắt của hấn. Khẽ thở dài mấy hơi, "Xem ra ai gia làm chuyện gì cũng không thể gạt được Hoàng Thượng người. Đã như vậy, ai gia cũng nói rõ với người. Năm đó Hoàng Thượng người quá mức tuyệt tình với chuyện của Hoa gia, bất luận như thế nào, ai gia tuyệt đối không tin chuyện Hoa tướng quân tư thông với địch. Hoàng Thượng người qua loa định tội Hoa gia, Đại Yến quốc ta cũng bởi vì vậy mà thiếu một hổ tướng đắc lực! Trong lúc vô tình ai gia biết được Hoa tướng quân còn một đứa cháu nhỏ lưu lạc ở Trung Nhạc. Ta suy nghĩ Trung Nhạc căn cứ như Tây Nhạc, lúc này mới sai người chuẩn bị một phen, ngẫu nhiên đưa thư, trừ lần đó ra cũng không tiếp tục đưa cái khác nữa."

Trong mắt Đại Yến Đế thoáng hiện lên tia sánh sắc bén, cúi thấp đầu, bưng ấm trà khắc hoa mẫu đơn ở trên bàn lên, rót thêm nước trà đưa tới Thái Hậu, thân nhiên nói: "Thái Hậu nói nhiều lời vậy cũng đã khát, nên uống chén trà trước cho nhuận giọng."

Thái Hậu theo dõi hồi lâu trên mặt hấn không có thể hiện điều gì, mới đưa tay nhận lấy, nhưng không có uống trà, chỉ đưa cho Lạc Mai đứng bên cạnh, cất giọng nhàn nhạt: "Trà của Hoàng Thượng ai gia nhận không nổi. Hôm nay ai gia đã sớm nói hết chuyện của hai năm trước, Hoàng Thượng chớ tức giận."

Khoé miệng Đại Yến Đế nhếch lên, sắc mặt vẫn nhàn nhạt nhìn bà, "Thái Hậu nói trẫm qua loa xử lý chuyện Hoa tướng quân tư thông với địch. Trẫm cũng biết, nếu không phải lúc ấy chứng cứ vô cùng xác thực, trẫm cũng sẽ không nóng giận ra quyết sách đó. Nhưng trẫm vẫn hạ thủ lưu tình, nói cách khác tội tư thông với địch mà chỉ xét nhà với đây lưu vong, chuyện đơn giản như vậy sao? Về phần..." Tiếng nói dừng lại, "Trên đường lưu vong phát sinh chuyện gì, trẫm cũng không thể bảo đảm. Nghe nói đường đi biên quan đạo tặc rất nhiều..."

Bỗng nhiên đồng tử Thái Hậu co rút lại, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh. Tự Hoa gia gặp chuyện không may, bà lễ Phật một năm, không biết chuyện xảy ra sau đó. Nếu không phải về sau bà phái người đi thăm dò, căn bản cũng không biết Hoa gia trên đường lưu vong lọt vào phục kích của đạo tặc, cơ hồ không còn người nào sống. Rốt cuộc có trùng hợp hay không mà ở trước mắt người này nói lời đó thì thật vẫn đậm phong kinh[1].

[1] Bình tĩnh nhẹ nhàng như nhó như mây.

"Hoàng Thượng sớm đã biết chuyện này?"

"Chuyện gì?" Đại Yến Đế cố làm ra vẻ không hiểu.

Bởi vì một năm lễ Phật nên Thái Hậu đã luyện được sự bình tĩnh như nước, trong nhất thời đôi mắt lộ ra ánh sáng sắc lạnh, "Hoàng Thượng cần gì ở trước mặt ai gia vòng vo. Mặc kệ chuyện Hoa gia Hoàng Thượng có cố ý hay không, kết quả Hoàng Thượng vẫn vui mừng đó thôi. Người cùng đại ca người tranh đoạt, tuy nói lúc đó Hoa tướng quân không tỏ thái độ, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận người làm tân hoàng, vì sao người cứ không tha cho hắn? Trên đường Hoa gia lưu vong gặp đạo tặc, hẳn là Hoàng Thượng sớm đã biết tin tức, nhưng người lại lừa gạt một người ở trong cung như ta."

"Thật sự trầm muốn thân thể Thái Hậu được nghỉ ngơi, dựa vào giao tình của Thái Hậu với Hoa gia, khi biết tin tức xấu này thân thể Thái hậu sẽ suy sụp." Đại Yến Đế buồn bã nói, nói đến hai chữ giao tình thì cố ý thả chậm từng chữ.

"Quả nhiên..." Giờ khắc này, thân thể Thái hậu tựa hồ thoáng ỉu xiu, sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Đại Yến Đế liếc bà một cái, thanh âm u ám, tiếp tục nói: "Có thể nói Thái Hậu và Hoa tướng quân coi như là thanh mai trúc mã. Thế nhưng lại không làm thế tử tốt của tướng quân, vì lợi ích của gia tộc nên tiền cung tranh thủ tình cảm. Bất quá tranh nửa đời người, trầm làm con trai tốt cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng ngài, một nhà Phụng thị của ngài đều vinh quang. Hôm nay cuộc sống trong cung của Thái Hậu xem như nhàn nhã, cả hậu cung có ai dám chọc giận ngài."

Thái Hậu bị lời nói này của hắn làm tâm can tức giận đến mức rung động, đôi môi ngập ngừng khẽ run run, nói không nên lời.

"Hôm nay ta với người nói rõ mới tốt!" Âm điệu Thái Hậu bỗng cao lên, hai mắt đảo qua, cho tất cả người trong điện lui xuống, đợi đến khi chỉ còn hai người, Thái Hậu mặt lạnh nhìn hắn, "Người ngoài sáng khách khí gọi ai gia một tiếng Thái Hậu, nhưng lại ngầm hận ai gia vào trong xương cốt, phải không?"

Đại Yến Đế không nói một từ, chỉ lẳng lặng nhìn bà. Trong lúc này bà mất hết vẻ ung dung cao quý thường ngày, cả thân thể bởi vì tức giận mà nhẹ nhàng run lên.

"Đến cùng người có phải vẫn hận ai gia? Nói! Người nên đánh bạo nói ra vì lúc này trong điện một người cũng không có, người không cần lo lắng danh tiếng bất hiếu sẽ truyền ra ngoài!" Thái Hậu cơ hồ như rống lên.

Hai mắt Đại Yến Đế sâu như hồ nước, mới đầu không có gợn sóng nào nay lại từ từ nhấc lên lớn dần, khoé miệng khẽ nhếch nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng chậm rãi, "Thái Hậu nắm tâm lý rất giỏi, cần gì phải muốn trầm nói ra. Ngài làm Thái Hậu của ngài, trầm làm Hoàng Thượng của trầm, hai người đều không liên hệ nhau."

"Không liên hệ nhau?" Thái Hậu giễu cợt, "Nếu không phải như lời ai gia nói, Hoàng Thượng người cần gì phải âm thầm khắp nơi đối nghịch với ai gia. Người ở ngoài một bộ dáng khách sáo, nhưng không biết ở trong lại ngầm nguyên rủa ai gia ngàn lần."

"Lời của Thái Hậu làm cho trầm rất oan uổng." Đại Yến Đế ung dung thờ dãi, "Cho dù trầm oán hận Thái Hậu, cũng sẽ không nguyên rủa Thái Hậu. Trầm luôn ngóng trông thân thể Thái Hậu ngài sống lâu muôn tuổi. Nếu không thì trầm sao lại đáp ứng cho Thái Hậu làm loại chuyện hoang đường như thỉnh đại sư bắt quỷ trừ tà."

Thái Hậu trào phúng theo dõi hắn, "Hôm nay ai gia mới biết, hận ý của Hoàng Thượng người với ai gia sâu thế nào! Sao, thay mẫu phi người báo thù ư?" Đột nhiên bà lại nhếch miệng nở nụ cười, gương mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt nay lại vụn vỡ dữ tợn, "Tiền nhân kia rốt cuộc có cái gì tốt, người cùng phụ hoàng của người đều nhớ mãi không quên. Một người sống như ai gia không sánh kịp với người đã chết sao? Bất quá chỉ là mutton bụng đầu thai lại, nằng nết với người có cái ân tình gì?!"

Hai mắt Đại Yến Đế cơ hồ bắn ra băng đao, ón lạnh tột cùng, "Hôm nay ngài là Thái Hậu nên chú ý tới cử chỉ lễ nghi của mình, không nên một tí liền nằng nết tiền nhân, đừng có mất thân phận tôn quý của ngài."

"Thân phận tôn quý này ai gia không cần cũng được!" Thái Hậu tay đẩy chén trà lúc trước Đại Yến Đế đưa tới, một thanh âm thanh thúy vang lên, chén trà chia năm xẻ bảy, nước trà trong chén bắn ra khắp nơi, thậm chí còn bắn tới long ngoa (giày của vua) của Đại Yến Đế.

Sắc mặt Đại Yến Đế không đổi, chân thoáng dời đi lộ ra gấu gầy do nước lưu lại, khoé miệng nhếch lên hết sức trào phúng, "Thái Hậu cũng không nên nói nhảm như thế, ngài đâu hơn nửa đời người, không phải vì vị trí tôn quý nhất hậu cung hôm nay sao."

"Người!" Thái Hậu thở gấp thiếu chút nữa thở không được, sau lại bình tĩnh trở lại. Muốn tức chết bà, bà sẽ không như ý hắn.

"Như thế xem ra Hoàng Thượng đối phó với Hoa gia cũng vì diệt trừ cánh tay đắc lực của ai gia sao?" Lời nói chậm rãi không giống so với lúc trước.

"Trầm sao lại là loại người lấy việc công trả thù tư." Đại Yến Đế ánh mắt vô thần tĩnh mịch nhìn chằm chằm bà, làm cho Thái Hậu sồn tóc gáy.

"Nghe nói trước khi phụ hoàng băng hà chỉ chưa Hoa tướng quân với Triệu lão công công hầu hạ bên người. Ngay cả Thái Hậu ngài cũng không cho vào trong." Hắn nói.

Lời này làm cho trong lòng Thái Hậu toả ra cảnh giác.

Nhìn thấy trong mắt bà không khác thường, Đại Yến Đế tiếp tục nói: "Sau khi phụ hoàng băng hà Triệu lão công công cũng hi sinh vì nhiệm vụ, chỉ còn lại Hoa Thi Vũ. Trầm với hoàng huynh được tuyên vào Long Khuyết điện, trầm có lưu ý trên bàn án, trên mặt còn vết mực chưa khô. Thái Hậu, ngài không biết chuyện này sao?" Đại Yến Đế thâm ý nhìn bà.

"Hoàng Thượng nói cái gì, ai gia căn bản không hiểu." Con mắt Thái hậu chột lơ, tránh nhìn thẳng mắt hắn.

Đại Yến Đế ha ha cười một tiếng. "Một quốc quân sắp lâm chung ngoại trừ viết chiếu thư sắc lập tân quân còn có thể viết gì khác sao? Hoa tướng quân tính tình thật thà chất phác, nếu ở trên chiếu thư viết tên trẫm, hẳn đã sớm ở trước mặt văn võ bá quan tuyên đọc. Nếu không đằng sau sao lại phát sinh chuyện tranh đoạt. Thái Hậu, trẫm nghe nói buổi tối hôm đó người âm thăm triệu Hoa tướng quân vào cung, thương thảo chuyện quốc tang thật lâu, không biết chuyện này có thật hay không?"

Thái Hậu quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt không tránh né nữa, cảm giác mát lạnh mỏng manh, "Hoàng Thượng có ý gì?"

"Trong lòng Thái Hậu tự biết rõ. Trẫm vẫn cho là mật chiếu bị Hoa tướng quân giấu đi. Nhưng về sau trẫm cho người âm thăm lục soát nhiều lần Hoa gia cũng không thấy mật chiếu kia. Lúc ấy trẫm còn tưởng rằng Hoa tướng quân tự mình phá hủy mật chiếu. Về sau tỉnh tở nghĩ lại, nếu Thái Hậu ngài cũng biết chuyện này, tung tích mật chiếu kia, chắc hẳn Thái Hậu là người biết rõ nhất."

Thái Hậu hừ lạnh một tiếng, "Người cũng biết chuyện mật chiếu, năm đó ai gia cho người ngồi trên ghế quốc quân. Hôm nay người hỏi báo ai gia như thế nào?" Đại Yến Đế nhường nhường mày, "Thái Hậu ngài có lựa chọn khác sao? Mẫu phi hoàng huynh lúc ấy là Đức phi Lý thị được Tiên hoàng sủng ái. Nếu hoàng huynh trở thành tân quân, cho dù tôn ngài làm Đông cung Thái Hậu, ngài cho rằng Tây cung Thái hậu Lý thị sẽ im lặng cho qua?"

Nghe nói thế, Thái Hậu trừng trừng tròn mắt, trong lòng ngực cơ hồ khí huyết sôi trào.

"Thái Hậu, mật chiếu còn ở trong tay ngài. Ngài giấu đến tận bây giờ, chẳng lẽ muốn dùng mật chiếu kia trói buộc trẫm?" Dứt lời, Đại Yến Đế không để ý thờ dài, "Trẫm khuyên Thái Hậu ngài hay là nên dừng tâm tư này đi. Hoàng huynh hắn còn chưa chết. Mặc dù đất phong vương ở Tây Nhạc cần cỗi nhưng ngài lại có thù với Lý thị, hẳn vẫn còn nhớ rất kỹ đấy. Ngài cảm thấy hoàng huynh hần hiểu thuận hơn trẫm sao."

Không đợi Thái Hậu phản ứng, Đại Yến Đế phát áo choàng chuẩn bị ra cửa điện. Nhưng nhớ lại cái gì liền quay đầu lại cười nói với bà: "Trẫm quên nói cho Thái Hậu một việc. Lúc trước bởi vì Tích Ngọc cung có thích khách, trẫm có bắt làm Tiễn công công. Sau một phen tra khảo, cầu nỏ tài kia có nói ra một chút chuyện tình. Về phần chuyện gì chắc trong lòng Thái Hậu thập phần rõ ràng. Trẫm còn phải xử lý chính sự, không ở cùng Thái Hậu được nữa. Nếu thân thể Thái Hậu khó chịu, hãy phái bọn nô tài trong cung lấy thêm thuốc." Dứt lời Đại Yến Đế liền đi.

Xa xa nghe thấy trong điện có âm thanh bễ của đồ sứ.

Lý Phúc Thăng ở cửa đại điện chờ vội vàng đi theo Đại Yến Đế, trán cũng đã thấm thoát ra mồ hôi lạnh. Mắt thấy Đại Yến Đế đi vài bước về phía Thương Loan điện, ai ngờ cước bộ liền chuyển một cái đi đến phía Đông cung bên kia.

Đại Yến Đế sững sờ hồi lâu ở chính điện Trường Nhạc cung cũng không đi vào. Lý Phúc Thăng không hiểu nhủ nhủ mày cung kính đứng một bên.

"Oa oa..." Đột nhiên nội điện truyền ra tiếng trẻ mới sinh khóc. Lúc này Đại Yến Đế còn lưu lại vài phần lãnh ý nay đã nhu hoà trở lại. Khoé miệng nhếch mấy lần nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Mặc Ngân nghi hoặc nói

Edit: Du Tàn

Beta: Thiên Phi

"Nhũ mẫu, người mau xem một chút vì sao Thụy nhi luôn khóc." Diệp Linh Sương ôn tồn dỗ hồi lâu, tiểu gia hoá ở trong ngực vẫn lớn tiếng khóc không ngừng. Nhũ mẫu vội vàng tiếp nhận cục bột mới sinh từ trong ngực Hinh phi, khẽ dỗ vãi cái nhưng tiểu gia hoá kia càng lớn tiếng khóc.

Diệp Linh Sương buồn bực nói: "Đứa nhỏ này chẳng lẽ không thân cận với mẫu phi là bản cung sao. Bản cung tự mình ôm hần dỗ dành cũng không ngừng khóc."

"Ha ha..." Hai người đang bận rộn, chợt nghe âm thanh trầm thấp cười ở ngoài cửa, Đại Yến Đế một tay vạt chéo sau lưng, bước chân không nhanh không chậm đi vào.

"Thần thiếp gặp qua Hoàng Thượng." Diệp Linh Sương gấp rút đứng dậy hành lễ, nhũ ôm đang ôm Thiên Thụy nhưng không ngăn được đứa trẻ kia đang lớn tiếng khóc, trong lòng thấp thỏm, sợ Hoàng Đế mất hứng liền trị tội bà. Đại Yến Đế đỡ Hinh phi dậy, trên mặt vẫn vui vẻ, ánh mắt nhìn tới nhũ mẫu đang ôm tiểu Thiên Thụy trong ngực. Trong lòng nhũ mẫu hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nhận sai, "Hoàng Thượng thứ tội, nô tỳ không biết vì sao Tam Hoàng tử liên tục khóc như vậy, rõ ràng vừa rồi mới uống sữa xong."

Đại Yến Đế giận quá hoá cười, "Ngay cả tiếng khóc của con trai trẫm cũng vang dội như thế. Về sau nhất định thành tài. Đưa hài tử cho trẫm, trẫm ôm một cái xem."

Nhũ mẩu luồng cuống nhìn đôi mắt to tròn linh hoạt của tiểu Thiên Thụy không ngừng rơi châu lệ, dần dần có thể thành một dòng suối nhỏ. Nhũ mẩu bây giờ phải dè dặt đưa đưa nhỏ tới Đại Yến Đế.

"Nào, con trai ngoan, cười với trẫm một cái." Đại Yến Đế nhận lấy hài tử, nhẹ nhàng vỗ cái mông nhỏ được lót tã. Tiểu tử rõ ràng đang há mồm khóc nay lại dừng khóc. Đôi mắt đen to tròn hết nhìn đông rồi sang tây, sau đó dừng lại trên mặt Đại Yến Đế, cái tay nhỏ quơ quơ vài cái.

"Ha ha... Surong nhi nhìn thấy không, con trai trẫm rất nghe lời trẫm." Đại Yến Đế cười vang nói, trên mặt tựa hồ có chút đắc ý, quay đầu nhìn Diệp Linh Surong một cái, sau đó tiếp tục trêu chọc tiểu tử trong ngực.

"Đứa nhỏ này nhanh như vậy đã nịnh nọt phụ hoàng của nó, ngay cả mẩu phi này cũng không nể mặt." Trên mặt Diệp Linh Surong oán hận nhưng trong mắt lại mang vài phần vui vẻ.

"Surong nhi ghen ghét với trẫm cũng vô dụng, Thụy nhi nó chỉ nghe lời trẫm." Bản thân Đại Yến Đế cười sảng khoái, lấy ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt mồm mím của tiểu Thiên Thụy, cảm giác giống như chọc vào đậu hủ, mềm mại vô cùng. Đại Yến Đế trêu chọc đủ rồi mới trả lại cho nhũ mẩu.

Về mặt nhũ mẩu giấu không được cười, ôm tiểu tử quý báu trong ngực, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, nương nương, nô tỳ ôm Tam Hoàng tử xuống trước, canh giờ này nên cho Hoàng tử bú sữa tiếp rồi."

"Chăm sóc Tam Hoàng tử cho tốt, về sau trẫm sẽ thưởng hậu hĩnh." Đại Yến Đế phát tay.

Vừa nghe lời này, lập tức nhũ mẩu vui vẻ ra mặt, ứng âm thanh vang rồi lui về sau mấy bước quay người đi khỏi.

Đội Đại Yến Đế ngồi xuống, Diệp Linh Surong châm chén nước trà mới pha đưa tới, cười nói: "Mời Hoàng Thượng uống trà, thuận tiện xem tay nghề thần thiếp có tăng lên hay không."

Đại Yến Đế tiếp nhận cốc trà, do nước trà mới pha nên vừa cúi đầu một chút khí nóng bốc lên như sương mù bay vào mặt hắn, Đại Yến Đế nhũ nhũ mày: "Trẫm nhìn trà này mới pha còn nóng. Chẳng lẽ ái phi không tính đợi nguội một chút rồi mới đưa trẫm uống."

Diệp Linh Surong cười thu hồi cốc trà trên tay hắn, nhìn ánh mắt kinh ngạc của hắn mới cúi đầu uống một ngụm nhỏ, cánh môi liền dính ánh sáng trong suốt, "Hoàng Thượng, trà này tuy có hơi nóng không cần thận sẽ bị phỏng. Nhưng khi uống vào trong miệng ngược lại nước trà có hương thơm càng thêm nồng nàn. Không bằng Hoàng Thượng thử một lần." Dứt lời nàng lấy chén trà chưa dùng qua chuẩn bị rót trà vào.

"Không cần phiền toái, trẫm uống chén trà kia được rồi." Đại Yến Đế ngăn cản động tác của nàng, cánh tay dài nhấc lên liền lấy chén trà nàng mới dùng qua, tỉnh tể phẩm vị.

"Hơi bị phỏng lưỡi, nhưng hương vị rất tốt. Cảm giác tựa hồ nước trà đi xuống cả lồng ngực đều nóng lên." Ném vài ngụm nhỏ, hắn nói.

"Mỗi ngày Hoàng Thượng uống trà đều đợi người làm nước ấm lên rồi mới đưa đi. Thật ra thần thiếp ngược lại cảm thấy nhìn có tốt nhưng thực sự không tốt lắm. Thấy tốt tại vì đơn giản đại đa số người đều cho rằng như thế mà thôi."

Trong đầu Đại Yến Đế đang có ý niệm gì liền dừng một chút, chỉ vào trán nàng cười nói: "Cũng chỉ có nguoi mới dám cho trẫm uống trà nóng như vậy, còn dạn dĩ trẫm uống làm trẫm thật kinh ngạc."

"Thần thiếp oan uổng, từng chữ của thần thiếp đều thật lòng." Diệp Linh Surong che trán trả lời.

Hai người rảnh rồi tán gẫu một lát, trong lúc bất tri bất giác Đại Yến Đế đã uống cạn chén trà.

"Trẫm đi về trước, lúc này không nên ở hậu cung vì trẫm vốn nên xử lý chuyện chính sự."

"Vậy tại sao Hoàng Thượng lại ba ba chạy đến trong điện thần thiếp đây?" Diệp Linh Surong truy vấn.

"Cái gì gọi là ba ba, trẫm nghĩ đến con trai mình, đến Trường Nhạc cung xem một chút không được sao." Sau cùng vẫn còn thấy thiếu chút gì lại bỏ thêm một câu, "Hôm nay trẫm cũng thuận đường. Huống chi mỗi lần đến cung của nguoi uống trà không quá một canh giờ mà thôi." Từ Phúc Thọ cung đến Trường Nhạc cung chỉ vòng hai đường, kỳ thật cũng coi như thuận đường, Đại Yến Đế chỉ tiết nghĩ đến.

"Phải, thần thiếp lỡ lời, Hoàng Thượng chớ để ở trong lòng. Mỗi lần Hoàng Thượng đến Trường Nhạc cung của thần thiếp, tự nhiên thần thiếp vạn phần vui mừng." Diệp Linh Surong cười, cầm lấy chén trà không, ngửa đầu nhìn hắn, "Hoàng Thượng có muốn uống thêm một chén không?" Thấy nàng hồn nhiên không thêm để ý, Đại Yến Đế ôm nàng một cái, "Cũng chỉ có nguoi miệng không che đây nói chuyện như vậy với trẫm. Trẫm nghe được còn vui mừng, đổi lại là người khác đã sớm đi đến chỗ khác rồi."

Diệp Linh Surong cười dài, "Thần thiếp thật vinh hạnh. Thần thiếp sẽ tiếp tục không che đậy miệng, dù sao Hoàng Thượng cũng không trách."

"Được voi đòi tiên." Đại Yến Đế thấp giọng, cũng không phản bác lời nói của nàng.

Sau khi Đại Yến Đế đi, thân thể mềm mại của Diệp Linh Surong ngồi trở lại trên giường, nàng thất thần hồi tưởng đến lời nói ngày hôm qua của Cổ Mặc Ngân, trong lòng không hiểu tư vị gì. Người của Hoa gia còn sống? Chuyện của vài vị thúc thúc trong nhà nàng không rõ ràng lắm, nhưng cũng biết Tam thúc còn có một hài tử nhỏ tuổi nhưng chỉ gặp gỡ tiêu biểu vài lần...

Thời điểm đi Thủy Hà điện, Cổ Mặc Ngân đã sớm chờ, nghe có tiếng thì hần quay đầu lại. Hai tầm mắt cùng nhìn một chỗ, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, nhưng trong nháy mắt lại rất nhanh rời đi.

"Hôm nay là ngày cuối cùng thiết lập đàn làm phép, mấy ngày nay nướng nướng vất vả rồi." Lạc Mai cùng nhũ mẫu đi ra ngoài, Cổ Mặc Ngân khách sáo nói.

"Cổ Thái phó không cần khách khí, bất quá chỉ là việc nhỏ mà thôi. So với Thái phó người vất vả làm phép, bản cung cùng hoàng nhi chỉ đứng ở một bên, không cho là vất vả." Diệp Linh Sương khẽ lên giọng. Nhìn lướt qua tới chỗ cửa, hai người mới đổi thoại lại chuyện cũ.

"Chuyện hôm qua là thật à?" Diệp Linh Sương thẳng thắn hỏi.

"Thái Hậu cùng người nọ thông tin qua lại với nhau, Hoàng thượng phát hiện sau đó kêu ta tự mình điều tra, đúng là hậu nhân của Hoa gia."

Thấy trong mắt nàng ám quang lưu chuyển, Cổ Mặc Ngân hết than lại thờ nói: "Người yên tâm, Hoàng Thượng không cần mạng của hần..."

Dừng một chút, hần nói ra lời đã giấu trong lòng bấy lâu, "Thế muội, chuyện đã qua thật sự không bỏ được sao. Những ngày này người đều rõ, mỗi lần nhìn thấy trong lòng người đều không thấy sự vui vẻ, lấy cừu hận mà sống thật quá mệt mỏi... Sống lại một lần nữa, vì sao người không thể vì chính mình suy tính một chút..."

Diệp Linh Sương nhàn nhạt lướt qua gương mặt luôn hồ nghi của hần, giọng nói nàng thanh đậm, "Ta cũng không muốn, hằng đêm ta đều nằm mộng thấy cả nhà với chính mình một bộ dạng chết thảm. Người nói ta không phải vì chính mình mà sống, vậy người nói sai rồi, nhìn xem những nữ nhân từng hại ta không điên cũng chết, trong lòng ta cực kỳ vui sướng." Cúi đầu nhìn người đang chìm vào giấc ngủ trong ngực mình, giọng nói hơi nhu, "Từ lúc có Thiên Thủy, ta cũng thu liễm rất nhiều. Chỉ cần người khác không chọc đến ta, ta sẽ không đụng đến các nàng, nhưng là..." Giọng nói nàng đột nhiên chuyển một cái, "Nếu các nàng tự mình đưa tới cửa, thế huynh người nhìn cho thật kỹ, nếu ta không trị các nàng thật tốt thì ta cũng không phải là Hoa Lê Nguyệt."

Cổ Mặc Ngân ngửa đầu nhìn trời, cau mày thành một chữ xuyên, áp ứng nói: "Người... Rốt cuộc là thay đổi hay là ta chưa bao giờ hiểu rõ người..."

"Ta chưa bao giờ thay đổi, trước kia yêu hận tình thù đều có. Hiện nay bất quá hận nhiều hơn yêu một chút."

Cổ Mặc Ngân thu hồi ánh mắt thật sâu nhìn nàng, "... Nguyệt nhi, trước kia người yêu chuyện gì? Người đã từng yêu hần?"

Bỗng nhiên khoé miệng Diệp Linh Sương nhếch lên, hiện ra mấy phần tự giễu, "Thế huynh, vì sao người lúc trước không nói một câu liền đi. Nếu người ở lại hoàng đô, tất cả mọi việc sẽ không giống nhau, ít nhất ta có thể cùng người nhà chết chung một chỗ... Trước kia ta vốn muốn gả cho người làm thê tử duy nhất, phụ thân ta cũng có ý đó, nhưng người lại đi..."

Đột nhiên hai mắt Cổ Mặc Ngân xanh lên, thân thể chấn động.

"Nguyệt nhi, ta..."

"Nhiều lời cũng vô ích, Thái phó người hãy mau làm phép đi. Những ngày này người nói cho bản cung rất nhiều tin tức, bản cung cảm kích không thôi. Người vì ta đã làm đủ chuyện rồi, về sau ta và người không ai thiếu nợ nhau..."

Cổ Mặc Ngân không nói gì thêm, trong lòng phảng phất như có tảng đá đè nặng, hai mắt trầm xuống.

Lần cuối cùng hành lễ cúng bái, mỗi người sẽ đi một ngã, hần nhìn không được hỏi một câu, "Hôm nay người rốt cuộc mang loại tâm tình nào đối với Hoàng Thượng, về sau người muốn thế nào?"

Diệp Linh Sương cười cười, "Tất nhiên mang tâm tình làm thê tử tốt với trượng phu mình. Về phần về sau thế nào, bản cung cũng muốn biết Hoàng Thượng hần... Trong lòng có bao nhiêu phân lượng dành cho bản cung."

Thiết lập đàn làm phép ở hậu cung chấm dứt, bệnh tình Thái Hậu tuy có chuyển biến tốt đẹp. Nhưng từ lúc nói rõ mọi chuyện với Hoàng Thượng, trong ngực tích tụ khí huyết, dần dần làm bạn với âm thuốc.

Giờ đây không có chuyện gì lớn, chuyện được xem như cũng lớn là tuyển tú bốn năm một lần của Đại Yến quốc. Nhưng hiện tại dời đến cuối tháng chín, tú nữ được chọn vào cung ứng tuyển phần lớn cũng đã xác định xuống tới.

Đan Nguyệt cung

Kỳ Quý phi tường tận xem xét mấy bức họa mỹ nhân trong tay, chắc chắn khen: "Bây giờ tú nữ đều là mỹ nhân, ngay cả bản cung cũng cảm thấy không bằng. Ánh mắt Ngạn phi thật không sai."

"Nướng nướng, nô tỳ không hiểu, chuyện tuyển tú vì sao Hoàng Thượng không trực tiếp giao cho nướng nướng, ngược lại muốn Ngạn phi thò chân xía vào." Tú Trúc cúi thấp đầu hỏi.

Kỳ Quý phi đẩy bức họa sang một bên, hừ cười một tiếng, "Đây là Hoàng Thượng không muốn bản cung độc quyền hậu cung nên mới để cho bản cung

với Ngạn phi cùng quần chuyện tuyền tú. Ngạn phi không thể tốt bằng bản cung và Hinh phi, nên ước gì chọn vài người dung mạo xinh đẹp tiến cung để cho Hoàng thượng thay đổi khẩu vị."

"Cũng tốt, bản cung cho nàng ta toại nguyện." Ánh mắt Kỳ Quý phi đảo mấy vòng, ung dung nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Thiên Thụy dị thường

Edit: Phương Tiệp dư

Beta: An Thực phi

Thương Loan điện.

Một tiểu thái giám ôm mấy bức họa trong ngực nhanh chân theo sau Lý Phúc Thăng, cả hai cùng khom lưng trước mặt Đại Yến Đế.

Không dám ngẩng đầu, Lý Phúc Thăng nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, bây giờ tuyền tú đã kết thúc, những bức họa này đều là của những tú nữ bằng cô ngọc cốt đã trúng cử, công dung ngôn hạnh đều tuyệt vời, Kỳ Quý phi và Ngạn phi sai nô tài trình lên Hoàng thượng."

Đại Yến Đế nghe vậy mới dừng động tác trong tay một chút, liếc Lý Phúc Thăng một cái, "Mang lên cho trẫm xem qua."

Lý Phúc Thăng vừa nghe lời này, liền phát phát tay về phía tiểu thái giám đang đứng sau lưng, tiểu thái giám thấy vậy liền vội vàng tiến lên hai bước. Đại Yến Đế tùy tiện lấy một bức tranh, đặt trên bàn rồi mở ra.

Lý Phúc Thăng chỉ dám đứng cung kính một bên quan sát về mặt Đại Yến Đế. Lúc đầu, hắn không hề để ý đến những bức họa ấy, chỉ khẽ nhíu mày. Sau đó tựa hồ như phát hiện ra điều gì thú vị, mặt mày dần ra, làm Lý Phúc Thăng trong lòng thấp thỏm không yên.

"Hoàng Thượng, nếu không được đề nô tài đổi lại bức khác." Lý Phúc Thăng gấp rút lấy ra một bức họa khác, định trải ra.

Đại Yến Đế khiêu mi cười cười, "Không cần, chỉ là bộ tú da đẹp mắt mà thôi, hậu cung của trẫm trước nay chưa từng thiếu. Mà những nữ nhân này về ngoài xinh đẹp, lòng dạ thế nào ai biết được đây? Trẫm chỉ cần một đóa giải ngữ hoa[1] là đủ rồi."

[1] Hoa ở đây chỉ những mỹ nhân. Giải ngữ hoa là những người con gái vừa xinh đẹp, vừa thấu tỏ lòng người khác.

Lý Phúc Thăng kinh ngạc, im lặng cúi đầu. Khó trách Ngạn phi cùng Kỳ Quý phi có chút đứng ngồi không yên, chỉ cần nhìn thoáng qua phản ứng của Hoàng thượng, thật sự không tin được. Hoàng Thượng hẳn...cuối cùng cũng động tâm.

"Nói tranh này họa đến kinh tâm động phách cũng không sai, cũng không biết sau này trẫm có thể thấy được bức họa sống động như vậy không nữa." Đại Yến Đế nhìn bức tranh họa mỹ nhân, rất nghiêm túc mà đánh giá.

Thì ra vừa nãy ánh mắt Hoàng Thượng chuyên chú như vậy không phải chỉ mãi ngắm nhìn mỹ nhân mà là thưởng thức kỹ thuật họa. Lý Phúc Thăng thầm nghĩ trong lòng.

"Hoàng Thượng, nếu ngài đã không muốn xem, vậy nô tài liền thu lại."

Đại Yến Đế ừ một tiếng, tiện tay ném bức tranh qua một bên. Lý Phúc Thăng cẩn thận cất kỹ, giao cho tiểu thái giám ôm lấy tranh họa, ra hiệu lui ra ngoài trước.

Tiểu thái giám nghe vậy liền cẩn thận ôm tất cả những cuộn tranh kia lại, cúi đầu khom lưng về phía sau, dưới chân không cần thận lão đảo vài bước, mấy cuộn tranh liền rơi xuống. "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!" Tiểu thái giám kinh hoàng cầu xin tha thứ. Lý Phúc Thăng gấp rút nhìn về phía Đại Yến Đế, thấy bộ dạng hắn âm trầm, liền đưa chân hung hăng đạp tiểu thái giám một cước, thấp giọng năn: "Còn không mau thu dọn rồi rút xuống đi!"

Đại Yến Đế bực mình nhìn qua, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên bức họa tiểu thái giám vừa định thu hồi. "Dừng lại!" Hắn quát to một tiếng, vội vã đi tới, nhặt bức họa lên, rồi nhanh chóng mở ra, thần sắc có chút kích động.

Lý Phúc Thăng có chút nghi ngờ len lén liếc qua, hai mắt đột nhiên tròn to, cô gái trong bức tranh vô cùng xinh đẹp, nhưng quan trọng là bộ dáng của nàng rất giống một người, là một nữ nhân đã qua đời rất lâu, là mẫu thân thân sinh của Hoàng thượng -- Liên phi! Ánh mắt lại chuyển về hướng Đại Yến Đế, dường như có chút hoảng hốt, ánh mắt xa xăm.

Về mặt tiểu thái giám bôi rồi liếc trộm Đại Yến Đế, rất nhanh liền cúi đầu xuống.

Đại Yến Đế để lại bức họa kia, bảy ngày sau phong nữ nhân trong tranh đó làm Quý nhân, liên tục nhận ân sủng vài ngày.

Thần Hi cung.

"Chuyện này bản cung sớm đã đoán được sẽ như vậy." Ngạn phi thần nhiên cười, "Bản cung bên cạnh hần nhiều năm, trong lòng hần rốt cuộc luôn vướng mắc điều gì, không ai có thể rõ ràng hơn. Chỉ là, bản cung không nghĩ tới, hần lại say mê nữ nhân đó như vậy, nếu không bản cung đã sớm lưu lại hậu chiêu, Hinh phi chắc chắn không thể tiếp tục đắc ý."

"Vì sao nương nương khẳng định Hoàng thượng nhất định sẽ sủng hạnh vị Lý Quý nhân kia?" Xuân Đào nhỏ giọng hỏi.

Ngạn phi im lặng một chốc mới lắc đầu, "Bản cung không biết Hoàng thượng có thật sự thương yêu Lý Quý nhân hay không, nhưng chắc chắn đối với nữ nhân kia sẽ thêm phần đề ý so với những mỹ nhân khác."

Xuân Đào cúi đầu, lầm bầm nói: "Cho dù Lý Quý nhân được sủng ái, nương nương có chỗ tốt gì đây?"

Nghe lời này, sắc mặt Ngạn phi khẽ biến đổi, "Chỗ tốt? Hiện tại bản cung có thể có được chỗ tốt gì? Đừng tưởng bản cung không biết, Hoàng thượng kỳ thật đã sớm không muốn gặp bản cung, sau khi chuyện Quang Sung viện xảy ra lại càng không muốn. Bản cung không hưởng được gì, những nữ nhân khác cũng đừng mơ tưởng được khoái hoạt! Xuân Đào, ngươi có biết vì sao cảnh tượng Kỳ Quý phi phong quang vạn trượng bây giờ, bản cung lại không đề trong lòng?"

Xuân Đào len lén nhìn nàng một lần, sau đó lập tức cúi đầu, "Nô tỳ không biết."

"Bởi vì bản cung biết rõ, trong lòng Hoàng thượng căn bản sẽ không có chỗ cho nữ nhân yêu mị kia, cho dù nàng ta có thể nào, dưới gối cũng chẳng có lấy một đứa con thân sinh, sớm muộn gì cũng giống bản cung mà thôi. Kỳ Quý phi còn chưa nói, chẳng phải năm xưa Hoàng hậu Hoa Lê Nguyệt cũng không có được chỗ gì tốt sao? Nàng xử lý chuyện hậu cung yên ổn, thỏa đáng như thế, nhưng trong lòng Hoàng thượng có nàng sao? Bản cung sớm đã nghĩ tới kết cục của nàng, bản cung cũng lười để tâm, cuối cùng lại không nghĩ tới mấy nữ nhân kia không nhận được đã động thủ. Nhưng, Hinh phi lại bất đồng. Thái độ của Hoàng thượng đối với nàng ta, hoàn toàn không nằm trong dự liệu của bản cung, lại sinh được Tam Hoàng tử. Về sau như thế nào, bản cung lại càng không đoán trước được. Chuyện như vậy...Bản cung tuyệt đối không cho phép phát sinh! Bản cung tuyệt đối không để cho Hoàng thượng yêu nữ nhân khác!"

"Cho nên, nương nương không muốn Hoàng thượng liên tục sủng ái Hinh phi, mới hao tâm tổn trí tuyển chọn ra nhiều tú nữ dung mạo xinh đẹp như vậy, hy vọng Hoàng thượng tâm không đặt ở chỗ Hinh phi nữa?" Xuân Đào nói tiếp. Trong lòng lại sinh ra chút e ngại đối với tâm tính vận vẹo này của Ngạn phi.

Ngạn phi cười, "Đúng vậy. Bản cung chính là không nhìn được nữ nhân kia được sủng ái như vậy. Mấy năm trước, Hoàng thượng bổ nhiệm phụ thân làm Tướng quân thống lĩnh nội thị vệ, cho rằng Hoàng thượng sẽ thuận tiện đề ý bản cung thêm vài phần. Nhưng ngươi xem, bản cung ngày đêm trông ngóng, kết quả hần cũng chẳng hề quan tâm. Nhiều năm tình cảm như vậy, trong lòng hần rốt cuộc cũng không có bản cung. Bây giờ Kỳ quý phi nhìn như địa vị tối thượng, nhưng ấy cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Những điều khổ tâm trong đó cũng chỉ có những người từng trải như bản cung mới hiểu được." Lời này dường như không có chút nào đồng tình, ngược lại chỉ dẫn đến loại tâm tình chết lặng sớm đã tập thành thói quen. "Đúng vậy. Hinh phi kia tính là cái gì? Ngay cả Cúc phi yêu đến ngốc như thế cũng chỉ đối được chút quan tâm thoáng qua của Hoàng thượng, Hinh phi thì dựa vào cái gì, nàng lại không có chỗ nào giống với Cúc phi!" Nói xong lời cuối cùng, sự phẫn nộ cùng không cam lòng trong mắt Ngạn phi cơ hồ như phun trào ra.

Xuân Đào bị cơn giận của nàng dọa đến sợ hãi, gấp rút đáp: "Nương nương nói phải, Hinh phi tính là gì. Nàng sao có thể so được với nương nương, có chăng cũng kém xa người."

Ngạn phi đưa tay sờ sờ mặt mình, vẻ mặt sầu bi, "Bản cung xác thực không so được với những nữ nhân đôi mươi vừa tiến cung kia. Hoàng thượng nếu đã vô tình với bản cung, sớm muộn gì cũng sẽ vô tình với những nữ nhân khác thôi. Nói cách khác, những nữ nhân kia cuối cùng cũng giống bản cung, đều không chạm đến được tâm Đại Yến Đế."

Xuân Đào thấy trên mặt Ngạn phi cười quỷ dị, trong lòng ngớ ngàng.

Trường Nhạc cung.

Thời điểm Đại Yến Đế đi vào, Hinh phi đang cúi đầu chuyên chú, theo đường viền hoa lên một thứ còn nhỏ hơn ống tay áo bình thường.

"Không phải đã nói những chuyện này cứ giao hết cho những mama kia làm sao, nàng không cần quá vất vả." Đại Yến Đế ngồi xuống bên giường Diệp Linh Sương, lại lấy cái yếm nhỏ trong tay, nắm lấy tay nàng: "Đề tâm nhìn một chút. Trầm thích nhất đôi tay ngọc này." Đại Yến Đế vuốt ve tay nàng vài cái, hai mắt buông xuống.

"Hoàng thượng nói đùa, thiếp bất quá chỉ làm vài chiếc áo yếm, cũng không phải việc nặng gì. Thiếp chỉ là muốn Thụy nhi có thể mặc xiêm y do chính mẫu phi hần làm mà thôi." Diệp Linh Sương cười cười, trả lời.

"Sương nhi...Ngươi..." Đại Yến Đế nhìn chằm chằm đôi tay đang nằm trong lòng tay, tựa như một loại bạch ngọc xinh đẹp thượng hạng, kỳ thật một chút cũng không có gì tổn hao.

"Ừm, chuyện gì?"

Đại Yến Đế ngẩng đầu, đối diện với hắn là đôi mắt trong suốt như nước của nàng, miệng hỏi

"Nàng...Không có chuyện gì muốn hỏi trẫm sao?"

"Hoàng Thượng hi vọng thần thiếp hỏi điều gì?" Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi lại.

"Trẫm đã vài ngày không đến Trường Nhạc cung, nàng chẳng lẽ không muốn biết trẫm đã đi nơi nào sao?" Đại Yến Đế hỏi nàng, đôi đồng tử như mực tựa hồ như sâu thẳm.

"Hoàng thượng nói đùa, hậu cung không phải chỉ có mình thần thiếp, Hoàng thượng hiển nhiên không thể ngày nào cũng nán lại chỗ thần thiếp. Nếu không thần thiếp há chẳng phải yêu phi mê hoặc quân thượng sao?" Diệp Linh Sương ha ha cười một tiếng, từ trên mặt nàng, Đại Yến Đế chỉ thấy được vẻ duyên dáng quen thuộc.

Đại Yến Đế thấy thần sắc nàng không một tia oán hận hay dị thường, đột nhiên trong lòng cảm thấy bức bối.

Đột nhiên đứng dậy, khuôn mặt Đại Yến Đế hơi trầm xuống.

"Hoàng Thượng sao vậy?" Diệp Linh Sương ngưng mi, nhìn hắn.

"Mấy ngày nay trẫm đều lưu lại chỗ Lý Quý nhân, là nghỉ ở đó! Vì sao nàng cái gì cũng không muốn hỏi trẫm, hửm?"

Lông mi Diệp Linh Sương nhú lại một chỗ, "Vậy vì sao mấy ngày nay Hoàng Thượng luôn nghỉ ở chỗ Lý Quý nhân?"

Đại Yến Đế nghe vậy giận từ trong ra ngoài, "Nếu nàng không muốn biết cũng không sao! Trẫm cũng không cần thiết phải nói cho nàng!" Quảng một câu như vậy, liền cấp tốc xoay người rời khỏi Trường Nhạc cung.

"Không thể hiểu được." Diệp Linh Sương tự mình lầm bầm. Hồi lời này cũng chẳng chạm đến chỗ nào kiêng kỵ của Đại Yến Đế, hôm nay phản ứng như vậy là thế nào? Về phần vị Lý Quý nhân kia, Diệp Linh Sương cười nhạt một tiếng. Nàng hiển nhiên đã gặp qua nàng ta, gương mặt đó quả thật có bảy phần tương tự với Liên phi.

Mà đối với một người có dáng dấp giống với mẫu phi mình như thế, Hoàng Thượng bắt quả có thể làm cái gì? Đơn giản chính là nhìn gương mặt đó mà nhớ lại quá khứ mà thôi. Ngạn phi cùng Kỳ Quý phi thật đúng là dụng tâm lương khổ, ngay cả nữ nhân như vậy cũng có thể tìm ra được.

"Nương nương, không xong, không xong!" Nhũ mẫu ôm Tam Hoàng tử vội vàng xông vào.

"Xảy ra chuyện gì?" Diệp Linh Sương nheo mắt, trong lòng chợt hốt hoảng.

"Nương nương, phản ứng của Tam Hoàng tử có chút không giống bình thường." Văn Kiều thấy nhũ mẫu sợ đến mức không nói ra lời, liền gấp rút thay nàng ta trả lời.

Diệp Linh Sương lúc này mới phát hiện nhi tử trong tay nhũ mẫu yên tĩnh đến khác thường, từ trong tay nàng ta ôm lấy, gấp rút dò xét hơi thở của hắn, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, "Thụ nhi như vậy là thế nào?"

"Bẩm nương nương, đều là lỗi của nô tỳ, khẩu vị Tam Hoàng tử mấy ngày nay không tốt lắm, sữa cũng uống ít đi. Nô tỳ cảm thấy không có gì đáng ngại, lại sợ nương nương trách tội, cho nên mới giấu diếm nương nương. Ai ngờ mấy ngày nay phản ứng của Tam Hoàng tử càng ngày càng lạ, ngày càng ham ngủ, cũng không hề khóc thét gì. Đầu là lỗi của nô tỳ, không bẩm báo sớm với nương nương!" Nhũ mẫu khóc ròng nói.

"Bắt đầu từ khi nào?" Diệp Linh Sương lạnh lẽo nhìn nàng ta.

"Đại khái...Khoảng hai ngày trước." Nhũ mẫu sợ hãi trả lời.

"Văn Kiều, mau mau đi mời Tiết Thái y đến đây."

"Nương nương, Bội Hoàn cùng Thụy Hoàn sớm đã đi thỉnh, lúc này có lẽ đang trên đường trở về."

Tiết Thái y không dám chậm trễ đối với Hinh phi đang được sủng ái cùng Tam Hoàng tử, vội vã đến. Qua một hồi bắt mạch, Tiết Thái y chau mày.

"Tiết Thái y, không biết Thụy nhi mắc bệnh gì?" Diệp Linh Sương vội hỏi.

Tiết Thái y lắc đầu, "Nương nương, thứ cho lão thần y thuật vụng về, không phát hiện ra được điều gì dị thường. Không bằng phiên nương nương lại thỉnh những thái y khác, có lẽ lão thần đã thật sự già rồi, y thuật cũng không bằng lúc trước nữa."

"Nhưng đúng là Thụy nhi hẳn rất biếng ăn, còn ngày càng trở nên thích ngủ, rõ ràng không bình thường." Diệp Linh Sương có chút kích động.

"Nương nương không nên kích động, thần sẽ nói những đồng liêu khác lên xem lại cho Tam Hoàng tử."

Diệp Linh Sương trầm mặc một lát, "Cũng được, phiên Tiết Thái y." Lại quay đầu nhìn mấy người đứng trong điện, "Chuyện này tạm thời đừng nói cho

Hoàng Thượng biết. Nếu Thụy nhi thật sự không có bệnh gì, chẳng phải lại làm Hoàng Thượng sợ bóng sợ gió một hồi sao."

"Vâng." Tất cả đồng thanh trả lời.

Vài Thái y liên tiếp chuẩn đoán cũng không phát hiện ra điều gì dị thường. Diệp Linh Sương liền gọi Vân Kiều tiến mấy người này ra ngoài, cúi đầu đánh giá nhi tử mới sinh trong ngực. Đúng vậy, thật sự không có vấn đề gì, bởi vì hần bây giờ đang ngủ. Nếu mở mắt ra, ánh mắt kia tựa hồ như có điểm ngốc trệ (ngốc nghếch + trì độn).

Muốn nâng tin tưởng không có chuyện gì sao, thật sự buồn cười. Vốn là từ lúc sinh tiểu Thiên Thụy, nàng đã biết tất sẽ có chuyện xấu xảy ra, làm sao những nữ nhân không an phận kia có thể bỏ qua lúc này. Muốn đầu sao? Tốt, nàng sẽ phụng bồi đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Thần thiếp là bình giấm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Jia Quý Tân

Beta: Tiên Chiêu Dung

"Sương nhi, trầm nghe nói hôm qua nàng cho gọi Thái y. Nàng cảm thấy có chỗ nào không khỏe sao?" Trong lòng Đại Yến Đế ảo não, cảm thấy hôm qua mình không nên nổi giận vô cớ, hôm nay vừa nghe được tin báo liền vội vã đến Trường Nhạc cung.

Thấy Đại Yến Đế tới, Diệp Linh Sương liền chôn đầu vào trong ngực của hần, rầu rĩ nói: "Sao Hoàng thượng biết thần thiếp cho gọi Thái y? Hôm qua Hoàng thượng tức giận bỏ đi, thần thiếp cứ tưởng sau này người sẽ không thêm quan tâm đến thần thiếp nữa."

Đại Yến Đế vỗ vai nàng an ủi, nâng đầu nàng từ trong ngực mình ra, cúi xuống nhìn, dịu dàng nói: "Đúng là hôm qua trẫm có chút tức giận, nhưng bây giờ thì hết rồi. Nói cho trẫm biết, thân thể nàng khó chịu ở đâu?"

Ánh mắt Diệp Linh Sương có chút mờ mịt, lắc đầu: "Chuyện này có thể là do thiếp quá lo lắng mà thôi. Hôm qua nữ mẫu phát hiện Thụy nhi có chút bất thường, ngủ nhiều hơn so với trước kia, khẩu vị cũng không được tốt. Thần thiếp lo lắng, liền cho người đi mời Thái y đến kiểm tra, nhưng mà tất cả Thái y đều nói không có chuyện gì."

Đại Yến Đế sửa sang lại vài sợi tóc mai của nàng: "Nàng đó, đừng quá lo lắng rồi tự hù dọa mình như vậy! Nếu tất cả Thái y đều chẩn đoán không có gì, thì tất nhiên là thân thể của Thụy nhi không có gì đáng lo. Huống chi còn có trẫm là phụ hoàng ban phúc cho nó, sau này nhi tử của ta nhất định gặp dữ hóa lành." Nói rồi, Đại Yến Đế nhìn nữ mẫu đang ôm Tam Hoàng tử một cái: "Ôm hoàng nhi của trẫm đến đây, trẫm muốn tự mình xem nó một chút."

Nhũ mẫu vội cẩn thận ôm Tam Hoàng tử đến, thấp thòm trong lòng.

Đại Yến Đế ôm lấy thân mình mềm mại tròn trĩnh của tiểu bảo bối, thấy tròng mắt đen lúng liếng của nó đang nhìn mình chăm chăm, quay sang cười nói với Hình Phi: "Trẫm thấy Thụy nhi vẫn rất tốt mà." Nói xong, hần theo thói quen nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thiên Thụy. Trước kia tiểu gia hỏa này nhất định sẽ làm bầm vài cái hoặc là hươu hươu cánh tay nhỏ, nhưng bây giờ nó lại không có phản ứng gì, chỉ nằm đó phun bong bóng trong miệng. Đại Yến Đế thấy vậy, sắc mặt thoáng chốc trở nên nặng nề.

"Hoàng nhi ngoan, cười với phụ hoàng một cái nào." Đại Yến Đế thấp giọng dụ dỗ nói, nhưng tiểu Thiên Thụy chỉ lắc lắc đầu vài cái, không để ý tới hần. Đại Yến Đế khẽ nhíu mày, quay sang hỏi Hình Phi: "Thái y nói như thế nào?"

Diệp Linh Sương vẫn luôn nhíu mày, thấp giọng trả lời: "Các Thái y đều nói thân thể Thụy nhi không việc gì, trẻ sơ sinh mấy tháng đầu đều như thế, ham ngủ cũng là chuyện bình thường."

Đại Yến Đế trả lại hài tử cho nữ mẫu, sau đó nắm lấy bả vai Diệp Linh Sương an ủi nói: "Thụy nhi hần là không có chuyện gì, nàng cứ thả lỏng tinh thần, thoải mái một chút. Trước kia Thụy nhi quá hiếu động, bây giờ an tĩnh một chút cũng tốt, đỡ cho người làm mẫu phi như nàng phải quan tâm, lo lắng cả ngày."

Diệp Linh Sương nhẹ gật đầu, ưu sầu nơi đầu lòng mày cũng giảm đi.

"Nếu nàng vẫn chưa yên tâm... hay là đổi một nữ mẫu khác."

Nhũ mẫu đang ôm Tam Hoàng tử vừa nghe Đại Yến Đế nói thế, trong lòng hoảng hốt, lập tức khẩn cầu: "Cầu xin Hoàng thượng khai ân! Nô tỳ nhất định chăm sóc Tam Hoàng tử thật tốt. Xin Hoàng thượng đừng đổi nô tỳ! Cầu xin Hoàng thượng và nương nương lưu lại nô tỳ!" Nhũ mẫu thấy Đại Yến Đế không thêm để ý, vội vàng cầu xin Hình Phi: "Nương nương, cầu xin người lưu lại nô tỳ, nô tỳ chắc chắn sẽ tận tâm tận lực chăm sóc Tam Hoàng tử"

thật tốt."

"Thôi thôi! Nhũ mầu quả thật chăm sóc Thụy nhi rất tốt, là do thần thiếp lo xa, Hoàng thượng giữ lại bà ấy đi."

"Nếu Hinh Phi đã lưu lại thì người còn đứng ngây ra đấy làm gì, không mau lui xuống chăm sóc cho Tam Hoàng tử thật tốt." Đại Yến Đế liếc nhìn bà ta.

Nhũ mầu vội vàng tạ ơn rồi ôm Tam Hoàng tử lui ra.

"Thần thiếp không sao, Hoàng thượng không cần ở đây với thần thiếp. Khiến Hoàng thượng sợ bóng sợ gió một phen, thần thiếp thật có lỗi." Diệp Linh Sương cúi đầu, hai tay ôm eo hân.

Thấy bộ dạng cúi đầu then thùng của nàng, Đại Yến Đế cười ha ha một tiếng: "Phải làm sao bây giờ? Nàng ôm trẫm như vậy, sao trẫm nỡ bỏ nàng mà đi." Hân vòng tay ôm lấy eo nàng xoay một vòng, thuận thế ngồi lên sập: "Sau này nếu như có việc gì, đều phải báo cho trẫm biết một tiếng, nếu không trẫm sẽ lo lắng không yên."

"Thần thiếp chính là không muốn Hoàng thượng lo lắng. Hơn nữa, tất cả Thái y đều nói không có việc gì, cho nên mới không báo cho người." Diệp Linh Sương lẩm bẩm nói, im lặng một lát, đôi môi mấp máy vài cái, mắt sáng lấp lánh. Chợt nàng ngẩng đầu lên nhìn Đại Yến Đế, chậm rãi tiến đến gần hân một chút, hơi thở ướt át mang theo hương thơm nhàn nhạt phả vào khuôn mặt hân.

Thân thể Đại Yến Đế căng cứng, ra sức kiềm nén dục vọng muốn giải quyết nàng tại chỗ.

"Ái phi muốn nói cái gì?" Âm thanh Đại Yến Đế khàn khàn trầm thấp.

"Nghe nói, Hoàng thượng người..."

"Ừ, trẫm như thế nào?" Đại Yến Đế thẳng lưng nhìn nàng chăm chú, thấy đôi môi hồng nhuận ướt át khấp khểnh mở mở, như cánh hoa đào nở rộ trong gió. Hân không nói hai lời, liền cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại mê hoặc đó, khẽ cắn mút hồi lâu. "Nghe nói trẫm như thế nào, hửm?" Giọng nói của Đại Yến Đế mơ hồ không rõ, hỏi.

"Nghe nói gần đây Hoàng thượng người vẫn luôn nghỉ ở chỗ Lý Quý nhân? Thần thiếp từng gặp qua Lý Quý nhân, quả thật rất xinh đẹp." Diệp Linh Sương khẽ đẩy hân ra, sắc mặt không vui.

"Trẫm cũng cảm thấy nàng ấy rất đẹp." Đại Yến Đế trông như có vẻ suy tư, gật gù đồng ý, ý cười dần lan tràn trong mắt. Hân thấy gương mặt nàng bắt đầu xụ xuống, rốt cục nhìn không được nữa cười ra tiếng. "Như thế nào? Hôm qua nàng rất bình tĩnh, một bộ dáng kiên định trước mọi sự, hôm nay đã bắt đầu hỏi đến việc riêng của trẫm rồi sao?"

"Thần thiếp chính là sợ Hoàng thượng trách tội, ghét bỏ thần thiếp can thiệp vào chuyện riêng của người, cho nên lúc trước mới giả bộ rộng lượng, thực ra trong lòng thần thiếp rất giận dữ." Diệp Linh Sương u oán nhìn hân.

"Nàng tức giận cái gì, hửm?" Đại Yến Đế đưa tay捏捏 khuôn mặt nàng, sắc mặt vui vẻ mang theo vài phần đắc ý.

Diệp Linh Sương nghiêng đầu: "Thần thiếp là một đồ phụ [1]. Chẳng lẽ Hoàng thượng không biết thần thiếp tức giận cái gì sao? Có điều, giận thì giận, vẫn phải tiếp tục sống tiếp. Hậu cung của Hoàng thượng ba nghìn giai lệ, mỗi người đều là tuyệt sắc giai nhân. Nếu mỗi lần Hoàng thượng sủng hạnh ai, thần thiếp đều ôm bình giám chua uống, sớm muộn gì cũng sẽ chết vì no."

[1] Đồ phụ: người phụ nữ hay ghen.

"Ha ha ha... Lại đây, để trẫm sờ bụng nàng, xem nó đã căng đến mức nào rồi. Nếu mà bị no chết, ai bồi thường Hinh Phi cho trẫm đây." Đại Yến Đế đưa tay sờ soạng cái bụng bằng phẳng của nàng. Hân vuốt vuốt vài cái, liền thay đổi ý vị, không chỉ còn đơn thuần muốn trêu chọc nàng nữa.

Một tay Diệp Linh Sương đẩy bàn tay to của hân ra: "Hoàng thượng, đang là ban ngày, không đứng đấy chút nào!"

"Sương nhi, hay là tối nay trẫm lại đến Trường Nhạc cung, nơi này của nàng có hương thơm dễ chịu nên trẫm ngủ rất ngon." Đại Yến Đế kề sát vào tai nàng, thè lưỡi ra, khẽ liếm vành tai nhỏ xinh.

"Ồ, Hoàng thượng không đi tìm Lý Quý nhân của người sao?" Diệp Linh Sương rút cổ, liếc xéo hân một cái.

"Thật ra thần thiếp cảm thấy, Hoàng thượng không cần cố kỵ thần thiếp, nên sủng hạnh ai thì cứ sủng hạnh người đó. Thần thiếp sẽ ôm bình giám chua uống một mình, tuyệt đối sẽ không để người ngoài biết được, đỡ phải mang tiếng xấu ghen tuông hẹp hòi, còn khiến cho Hoàng thượng chán ghét."

"Ai nói, trẫm yêu chết đi được cái bình giám chua nhỏ nhắn này. Nhìn dáng vẻ giáo hoạt của nàng bây giờ, rất giống một con mèo nhỏ đang xù lông." Đại Yến Đế cười nói, cảm thấy cực kỳ phấn khởi trong lòng, nâng gương mặt nàng lên hôn cuồng nhiệt một hồi.

"A! Hoàng thượng, người làm gì thế?" Diệp Linh Sương khẽ hô một tiếng, trên mặt nàng in lên mấy dấu răng và vết nước ươn ướt, liền trừng mắt nhìn hân. "Hoàng thượng làm như vậy, thần thiếp còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người nữa."

"Hôm nay nàng không cần ra ngoài gặp người nào khác, chỉ cần gặp một mình trẫm là được rồi."

Đại Yến Đế cất lực găm găm cắn cắn mặt nàng hồi lâu, sau đó hài lòng hả dạ nhìn kiệt tác của mình. Hắn duỗi ngón tay cái ra nhẹ nhàng vuốt ve dấu răng chính tề trên khuôn mặt nàng, ôn nhu nói: "Sương nhi, thật ra mấy ngày nay trẫm không có sủng hạnh Lý Quý nhân. Nàng cảm thấy, trẫm sẽ sủng hạnh một nữ nhân có dáng vẻ giống mẫu phi của mình hay sao?"

Diệp Linh Sương giả vờ kinh ngạc há miệng: "Lý Quý nhân giống Liên Phi? Ý của Hoàng thượng là, mấy ngày nay hai người không có làm chuyện gì, chỉ đơn thuần đắp chăn bông nói chuyện phiếm?"

Đại Yến Đế vỗ lên trán nàng một cái: "Nàng xem trẫm là loại mặt người dạ thú sao? Chỉ là do Trẫm quá nhớ nhung mẫu phi, đặc biệt là hình ảnh mẫu phi ôm trẫm, dỗ trẫm ngủ khi còn bé."

"Hoàng thượng, hẳn người sẽ không xem Lý Quý nhân như là thể thân của Liên Phi, sau đó để nàng ta dỗ người ngủ đấy chứ?" Diệp Linh Sương giật mình tròn tròn mắt.

Đại Yến Đế liếc nàng một cái, giả vờ khụ hai tiếng, thấp giọng nói: "Nàng đừng suy nghĩ vớ vẩn, chẳng qua trẫm chỉ gối đầu lên bụng nàng ấy ngủ mà thôi."

Diệp Linh Sương sững sốt một lát, đột nhiên ôm lấy đầu Đại Yến Đế, hôn mạnh mẽ hai cái lên đôi môi mỏng của hắn, hưng phấn nói: "Tâm tình của thần thiếp bỗng nhiên trở nên rất tốt."

"Nụ hôn vừa rồi xem như là phần thưởng sao?" Đại Yến Đế hơi nhướn mày hỏi, lại không đợi nàng trả lời, lăm bầm nói: "Cái này không tính, đợi buổi tối khi trẫm đến đòi lại sau." Nói xong, tâm tình hắn rất tốt mới buông nàng đang ở trong ngực ra, nghiêm trang sửa sang lại long bào có chút mất trật tự.

Diệp Linh Sương cho rằng hắn chuẩn bị rời đi, ai ngờ Đại Yến Đế lại gọi Lý Phúc Thăng lấy giấy và bút mực vào.

"Lần trước trẫm nhìn những mỹ nhân trong tranh, cảm thấy có một phong vị khác, liền muốn vẽ cho Sương nhi một bức. Nàng ngồi yên đó, đừng lộn xộn, trẫm vẽ rất nhanh, sẽ xong ngay thôi."

Đối với nhũ hứng bất chợt này của Đại Yến Đế, Diệp Linh Sương thật sự không dám gật bừa, chỉ dựa theo yêu cầu của hắn mà đoan trang ngồi ở chỗ cũ.

Ước chừng một canh giờ sau, Đại Yến Đế mới ngừng bút, vẩy vẩy tay gọi nàng: "Sương nhi, đến đây."

"Đây là...thần thiếp?" Diệp Linh Sương nhìn nữ tử yêu kiều cười khê trên giấy, ngay cả hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ đều được vẽ ra, mang theo vài phần tình nghịch, thì ra bộ dạng thường ngày mình cười với hắn là như vậy.

"Ngây ngốc rồi sao?" Đại Yến Đế cười, hết sức hài lòng với phản ứng của nàng.

Diệp Linh Sương quay đầu lại nhìn hắn một cái, ngờ ngác gật đầu, "Thần thiếp thật sự không ngờ mình lại đẹp như vậy, tất cả đều là nhờ công lao của Hoàng thượng."

"Hả? Ha ha..." Đại Yến Đế nhin không được cười to sáng khoái.

Lý Phúc Thăng đứng một bên khẽ quay đầu đi nơi khác, che miệng cười trộm.

Kết quả là bức họa kia không để ở chỗ Hình Phi, bị Đại Yến Đế cầm đi mất.

"Vân Kiều, chuyện bản cung giao cho ngươi, mấy ngày nay ngươi làm như thế nào rồi?" Sắc mặt Diệp Linh Sương ngưng trọng nhìn Vân Kiều chăm chú.

"Nương nương, dạo này mỗi ngày nô tỳ đều nhìn chăm chăm nhũ mẫu, nhưng vẫn chưa phát hiện bà ấy tiếp xúc với người nào khả nghi." Vân Kiều nhíu mày, "Nương nương, người hoài nghi nhũ mẫu động tay động chân với Tam Hoàng tử sao?"

"Vân Kiều, ngươi có biết, vì sao bản cung nói chuyện này cho ngươi hay không?"

Vân Kiều ngần ra, cúi đầu đáp: "Bởi vì nương nương tin tưởng năng lực của nô tỳ."

"Không, không hẳn như vậy, hơn hết là bởi vì bản cung tin tưởng lòng trung thành của ngươi. Ngươi còn nhớ Mặc Nguyệt không, lúc trước tuy rằng bản cung đối với nàng ta không tính là thấu tâm đào phế [2], nhưng cũng phân phó rất nhiều chuyện quan trọng cho nàng ta đi làm. Cuối cùng bản cung đối lại được cái gì? Chỉ nhận được sự phản bội vô tình của nàng ta mà thôi!"

[2] Thấu tâm đào phế: moi tìm moi phổi, ở đây hiểu là toàn tâm toàn ý tin tưởng.

"Nương nương!" Vân Kiều đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Linh Sương, "Nương nương yên tâm, nô tỳ tuyệt đối sẽ không hai lòng."

Diệp Linh Sương thở dài: "Không có là tốt. Chuyện này nhất định phải nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Thụy nhi là hoàng nhi do bản cung mang thai mười tháng sinh hạ, là tâm can bảo bối của bản cung, bản cung không dám đánh cược. Nếu ngay cả Thái y cũng không chẩn đoán ra được bệnh, thì chỉ có hai nguyên nhân: một là Thụy nhi thật sự không có việc gì, hai là Thụy nhi rất có khả năng...trúng độc được mẫn tính. Tuy rằng nhất thời sẽ không nguy

hiểm đến tính mạng, nhưng về lâu dài..."

Vân Kiều khiếp sợ. Có người muốn hại Tam Hoàng tử!

"Vân Kiều, ngươi là người thông minh. Nếu như chuyện này không phải nhũ mẫu động tay động chân, như vậy chỉ có thể là do người khác giở trò trên người của bà ta. Mấy ngày nay, bất kể là bà ta ăn cơm hay tắm rửa, ngươi đều phải lưu ý cẩn thận, xem có điều gì khác thường hay không."

Vân Kiều nghiêm túc gật đầu: "Nô tỳ hiểu rõ, xin nương nương yên tâm."

Hình ảnh minh họa cái sập:

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Lý Quý Nhân xuất hiện

Edit: Tiên Chiêu Dung

Beta: Sutháiphi

"Thái hậu đạo này thân thể không khỏe, miễn thỉnh an buổi sáng cho hậu cung, không cần thức dậy sớm, bản cung có chút không quen." Kỳ Quý phi rửa ngọc cơ tán được thoa trên mặt, nhận khăn lụa Tú Trúc đưa tới lau sạch. Sau đó nàng nhìn vào gương đồng, đưa tay lên sờ mặt ngắm nghía mình trong gương hồi lâu.

"Nương nương, ngọc cơ tán này quả thật dùng rất tốt. Da mặt nương nương ngày càng trở nên trắng trẻo mịn màng." Tú Trúc nói.

Trong gương soi rõ khuôn mặt nữ tử kiều mị, một đôi mắt hết sức phong tình, nghe tỷ nữ nói như thế miệng nàng bất giác chau lên. "Tú Trúc, cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi ngày càng khéo nói, cho dù là lời không thật, bản cung nghe cũng thoải mái."

Tú Trúc vội hỏi: "Nương nương, nô tỳ cũng không dám lừa gạt người, lời nô tỳ nói đều là thật. Da mặt nương nương vốn nà, nhìn tựa như ngọc, trong hậu cung này nào ai có làn da có thể so sánh được với nương nương."

Kỳ Quý phi hài lòng cười hai tiếng, soi gương hồi lâu dần dần nụ cười kia tắt ngấm, chỉ còn lại một tiếng thờ dài. "Cho dù bản cung có đẹp hơn chẳng nữa nếu không có ai thương thức cũng là uổng phí. Gần đây số lần Hoàng thượng đến Đan Nguyệt cung càng ngày càng ít."

"Nương nương, Hoàng thượng quả thật luôn nhớ tới người, nói không chừng lúc nào đó Hoàng thượng chán ghét Hình Phi kia, sẽ lại quay về Đan Nguyệt cung của nương nương." Tú Trúc thấp giọng nói, mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại không chắc.

Kỳ Quý phi cười tự giễu một tiếng, tháo dây trâm hơi lệch một chút trên búi tóc xuống, cài vào một lần nữa, lẩm bẩm nói.

"Bản cung hầu hạ Hoàng thượng đã bốn năm, chuyện phòng the sớm đã nguội lạnh. Trong mắt bản cung, chỉ có nắm vững quyền lực ở hậu cung, mới có thể đạt được vinh hiển nhất. Mà toàn hậu cung bây giờ, trong tứ đại chính phi Quý, Hiền, Thực, Đức. Ghế Thực Phi vốn bỏ trống, Đức Phi mất, Hiền Phi

giảm phi vị không ngừng, còn bị nhốt ở lãnh cung, bản cung mới là người lớn nhất ở hậu cung, ai dám khiến bản cung không thoải mái." Nói đến đây, ánh mắt thâm sâu hơn.

"Khoảng cách tới vị trí kia, bản cung chỉ kém một bước nhỏ mà thôi. Chỉ một bước nhỏ!"

"Nương nương, nô tỳ tin tưởng nương nương nhất định có thể đạt được ước muốn."

"Còn không phải sao. Hiện tại tuyển tú mới kết thúc, hậu cung lại vào thêm một nhóm tú nữ mới, mỗi người đều là mỹ nhân, tuyệt không cho phép lại xuất hiện thêm một Hình Phi nữa. Còn Ngạn Phi, không lo bảo vệ tốt Du công chúa sống qua ngày, nhất định phải nhào thành chuyện rối tung lên. Nàng ta chịu không nổi khi thấy người khác được tốt đẹp, nghĩ đến Lý Quý nhân bây giờ tiếng tăm vượt trội, đúng là do Ngạn Phi chọn, đẹp thì có đẹp nhưng chỉ là hạng ngọc ngà giống như Quan Sung viện thảm bại đến mất mạng."

Trong mắt Kỳ Quý phi xẹt qua tia khinh bỉ. "Có điều, nếu như Lý Quý nhân này có thể đoạt vinh sủng của Hình Phi, bản cung không ngại giúp nàng ta một tay."

"Ý của nương nương là?" Tú Trúc cảm thấy sáng tỏ vài phần.

"Một lát nữa ngươi vào kho phòng lấy trâm Phi Thủy Liên Châu cùng với bộ khuyên tai Thương Hải Minh Nguyệt, đích thân mang đến cho Lý Quý nhân, nói đây là một chút tâm ý nho nhỏ của bản cung, Hoàng thượng sủng ái nàng, bản cung vô cùng hâm mộ." Kỳ Quý phi thờ ơ nói, khoe miệng lại khê cong lên một nụ cười.

Tú Trúc hơi kinh ngạc. "Nương nương, đây chính là bộ trâm và khuyên tai mà người thích nhất, vì sao phải hào phóng ban cho Lý Quý nhân như vậy? Cho dù muốn lôi kéo Lý Quý nhân cũng không cần tiêu tốn như thế. Lý Quý nhân chẳng qua chỉ là một quý nhân nho nhỏ, sao có thể nhận nổi ưu ái của nương nương."

Nắm ngón tay Kỳ Quý phi hơi cong thành một bông hoa, động tác thanh nhã lộ qua bờ đào ăn, Tú Trúc cung kính đợi một bên vội vàng đưa khăn lụa sạch cho nàng lau tay.

Kỳ Quý phi liếc nhìn Tú Trúc một cái. "Tú Trúc, ngươi đi theo bản cung nhiều năm, nên biết bản cung không lôi kéo những người vô dụng. Lý Quý nhân này có phân lượng như thế nào? Bản cung muốn thử ước lượng một chút, nếu không sau này lại xuất hiện một con thiêu thân, chẳng phải liên lụy đến bản cung sao."

Tú Trúc cúi đầu. "Nương nương nói có lý, nô tỳ hổ thẹn."

"Ban cho Lý Quý nhân một chút lợi lộc là tốt, thế nhưng lợi ích này quá nhiều thì bản tính trong xương sẽ lộ ra. Đến lúc đó ngươi nhìn xem, Lý Quý nhân sẽ ý sủng sinh kiều như thế nào?"

"Nương nương thánh minh."

Trường Nhạc cung.

Trong điện chỉ còn một tỳ nữ Vân Kiều, nhìn nhìn bốn phía, thấy chủ tử gật đầu với nàng, mới lại gần nhỏ giọng nói. "Nương nương, nô tỳ lưu lại một ít thức ăn mà nữ mẫu dùng trong thường ngày, mang đến Thượng Y cục lên lên để Lý Thái y, người trung hậu thành thật kiểm tra tí mĩ một hồi. Lý Thái y nói thức ăn không có gì khác lạ, đều là chút đồ ăn bình thường."

"Ngươi nói như thế nào? Trong Thượng Y cục đã có người phát hiện?" Thần sắc Diệp Linh Surong ngưng trọng.

"Nô tỳ chỉ nói, có khả năng có người hạ độc trong cơm mưu hại nương nương. Nương nương tín nhiệm hẳn mới âm thầm lệnh cho hẳn điều tra. Lý Thái y vừa nghe nói như thế? Tất nhiên là không dám chậm trễ, cũng đảm bảo sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. Nô tỳ còn cố ý tránh được Ngô Thái y."

"Ngươi cũng cẩn thận, Ngô Thái y quả thật nên tránh đi, hẳn có quan hệ với Kỳ Quý phi, bản cung đã sớm biết từ trước rồi." Diệp Linh Surong thờ dãi, nghiêng tai nghe tiếng gió bên ngoài. "Vân Kiều, về những phương diện khác, chẳng hạn như lúc nữ mẫu tắm rửa, có bỏ thêm gì đó hay không?"

Vân Kiều lắc đầu. "Nữ mẫu phải nuôi Tam Hoàng tử bằng sữa mẹ, dựa theo quy củ trong cung, cứ hai ngày nữ mẫu phải tắm rửa một lần. Mấy ngày nay nô tỳ có ý thân cận với nữ mẫu một chút, rảnh rỗi giúp bà ấy lấy một ít đồ dùng để tắm rửa. Nô tỳ không phát hiện nữ mẫu thả cái gì đáng nghi vào trong nước, trên người bà ấy cũng không dùng hương liệu kỳ lạ nào." Càng nói về sau, Vân Kiều càng có chút hổ thẹn. "Nương nương, nô tỳ phụ kỳ vọng của ngài."

"Lẽ nào thật sự là bản cung đa nghi?" Diệp Linh Surong lẩm bẩm. "Bình thường tất cả đồ ăn của Thụy nhi đều là từ sữa trong người nữ mẫu, nếu không phải trong người nữ mẫu xảy ra vấn đề, vậy vấn đề nằm ở chỗ nào."

Có vẻ một câu của Hình Phi làm cho Vân Kiều nhớ ra điều gì, đôi mắt đang rũ xuống đột nhiên ngước lên, chen miệng nói. "Nương nương, người vừa nói xong nô tỳ chợt nhớ tới, lúc nữ mẫu tắm rửa thay xiêm y có một loại hương thảo mộc nhàn nhạt. Lúc ấy nô tỳ cũng không lưu ý, chỉ nghĩ là đám cung nữ Thượng Phục cục sử dụng hương thảo mộc giặt quần áo. Bây giờ nghĩ kỹ lại, hương thơm đó có vẻ khác thường so với loại hương chuyên giặt quần áo!"

Hai mắt Diệp Linh Surong thoáng hiện lên một tia sắc lạnh, phi tần hậu cung chỉ sử dụng xiêm y do tỳ nữ riêng giặt, vậy trong đám hạ nhân được phân

công giặt quần áo chắc chắn sẽ dư người.

"Vân Kiều, nhất định có người ở Thượng Phục cục đặc biệt lưu tâm đến xiêm y cần giặt của nhũ mẫu, thay bản cung điều tra người này, thận trọng để tránh phải dãi thảo kinh xà (1)."

Đãi thảo kinh xà: bứt dây động rừng,

Lúc Vân Kiều liếc mắt nhìn qua, thấy trong mắt Diệp Linh Sương bắn ra từng tia sắc lạnh như dao găm, chấn động trong lòng, vội vã trả lời. "Nương nương yên tâm, nô tỳ chắc chắn làm tốt chuyện này."

"Chuyện này không cần gấp. Máy hôm nữa người lấy nhiều xiêm y cần giặt của bản cung hơn một chút mang đến đó, cũng thuận tiện cho người thăm dò."

"Nô tỳ hiểu."

Sau khi hai người nói chuyện xong, Vân Kiều gọi Thúy Hoàn và Bội Hoàn đến. Hai người họ có chút ngơ ngác, không rõ chuyện gì nhìn chằm chằm Vân Kiều hồi lâu.

"Nương nương, người thật là thiên vị, kéo riêng Vân Kiều tỳ tỳ nói chuyện lâu như vậy." Thúy Hoàn vờn ngón tay, thấp giọng nói lầm bầm.

"Đúng vậy đúng vậy, nương nương đúng là biến hai nô tỳ thành người ngoài rồi." Bội Hoàn tiếp một câu.

Diệp Linh Sương tức giận liếc hai người một cái, cười nói. "Theo bản cung không bao lâu, lá gan hai nha đầu các người càng lúc càng lớn, bình thường chắc hẳn là thường xuyên ý vào thể của bản cung khi để người khác?"

Bội Hoàn cuống lên. "Bọn nô tỳ nào dám, người khác cậy thế bắt nạt nô tỳ thì đúng hơn. Đề nói chủ nhân nào thì sẽ có nô tài đấy, nương nương người hiền hòa như vậy, bọn nô tỳ tất nhiên đều nhu thuận. Hôm qua nô tỳ và Thúy Hoàn vừa mới gặp Xảo Nhi, tỳ nữ thiếp thân bên người Lý Quý nhân, hai con mắt của nàng ta đều sắp đụng tới trời, cũng không nhìn lại xem nàng ta có thân phận gì, nô tỳ thấy thế thì bức bối." Bội Hoàn nói xong thì bĩu môi.

Thúy Hoàn bên cạnh cũng gật đầu liên tục, nói thêm vào. "Nương nương không nhìn thấy bộ dáng Lý Quý nhân, lớn lên tuy xinh đẹp nhưng trên thực tế là người tính tình ngang ngược vô lý." Thấy đôi môi Hinh Phi hé mở muốn nói gì, Thúy Hoàn liên tục không ngừng bồi thêm một câu. "Nương nương yên tâm, những lời này nô tỳ chỉ dám ở bên cạnh nương nương nói chuyện phiếm đôi lời, ra bên ngoài tất nhiên nói lời quy củ, sẽ không giống Xảo Nhi bên cạnh Lý Quý nhân cùng dạng như nhau, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng."

Vân Kiều đứng một bên che miệng cười trộm. Hai người này càng ngày càng không chính trực, cũng may hai người họ có khả năng kiềm chế tính khí, những lời không hay cũng sẽ không nói ra bên ngoài.

Diệp Linh Sương bĩu môi. "Thời thời, các người hiểu là tốt, nếu không cẩn thận bị người bên ngoài nghe được, bản cung cũng sẽ không dễ dàng tha cho các người."

Thúy Hoàn và Bội Hoàn hai người cúi đầu liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra ý cười tinh nghịch.

"Nương nương, người ở trong cung bí bách cũng lâu, trên mặt... Dạ, dầu ráng cũng mờ bết, không bằng nhân dịp hôm nay khí trời tốt ra ngoài đi dạo một chút?" Thúy Hoàn nhìn nàng chớp mắt.

Diệp Linh Sương có chút quần bách, lườm Thúy Hoàn một cái. "Tiểu nha đầu người còn nhiều lời. Có điều, ra ngoài một chút cũng tốt."

Thúy Hoàn theo Hinh phi xuất cung, một trận gió lạnh thổi vào mặt, có chút lạnh lẽo.

"Nương nương, có chút gió hay là nô tỳ hồi cung lấy áo choàng đến?"

"Không cần, chỉ tùy tiện đi một chút có điều trên xiêm y này dính bụi, tí nữa quay về mang đến Thượng Phục cục." Diệp Linh Sương chậm rãi đi tới, giọng nói thanh thanh đậm đậm, nghe qua dường như có cảm giác vài phần lạnh lẽo.

"Không biết vị tỳ tỳ này là người phương nào?" Bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh nhỏ giọt mềm mại.

Diệp Linh Sương liếc mắt nhìn sang, nữ tử một thân áo dài màu hồng nhạt cười yếu ớt với nàng. Nhìn xa xa giống như hoa sen đọng sương trong gió, có vẻ mỏng manh, nhưng trong mắt lại ẩn giấu vài phần kiêu ngạo. Thoạt nhìn, thật giống như Liên Phi qua đời đã lâu.

Trong lúc Diệp Linh Sương còn đang tỉ mỉ quan sát, một tiểu nha đầu xinh đẹp bên cạnh nữ tử kia cũng đã tiến lên hai bước, khẽ quát nàng một tiếng. "Người là vị nào, sao trông thấy chủ tử nhà ta lại không hành lễ?"

Dạo này Lý Quý nhân vinh sủng đang lên cao, nhìn vị chủ nhân trước mắt này trang phục đơn giản, búi tóc Lưu Vân kế chỉ cài hai cây trâm, Xảo Nhi so sánh liền rút ra được người này là phi tần không được sủng ái, vì vậy khí thế quanh thân lập tức tăng thêm vài phần.

"Xảo Nhi, còn không mau mau lui ra, nơi này có phần cho hạ nhân người nói chuyện!" Lý Quý nhân thấp giọng khiển trách, bộ dạng nổi giận đều lộ vẻ nhu nhu nhược nhược.

Sắc mặt Diệp Linh Sương cũng không phiền, chỉ nhàn nhạt nhìn chăm chăm nàng ta, giống như nhìn một tôm tép nhãi nhép.

"Muội muội ở trác điện Cam Tuyền cung Lý Quý nhân, không biết tỷ tỷ là vị nào?" Lý Quý nhân yêu kiều cười, quả thật là mỹ nhân mỏng manh như liễu rủ trong gió.

Lúc này Diệp Linh Sương mới cong môi, lạnh nhạt nói. "Hóa ra là Lý Quý nhân, bản cung ở chính điện Trường Nhạc cung, Hình Phi."

Lý Quý nhân ngẩn ra, sắc mặt khê biến, cuối cùng trở lại bình thường. "Muội muội mất vụng về, vậy mà lại không biết tỷ tỷ chính là Hình Phi, người được Hoàng Thượng sủng ái nhất. Vừa rồi Xảo Nhi mạo phạm Hình Phi, mong Hình Phi chớ trách."

"A, Lý Quý nhân không cần lo lắng, bản cung chưa bao giờ chấp nhặt câu nô tài không có mắt."

Lời này vừa nói ra, Xảo Nhi trước đó ngang ngược kiêu ngạo, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, cũng không dám lỗ mãng nữa. Mà Lý Quý nhân nhu mì kia, gương mặt xinh đẹp lại lúc đen lúc xanh.

Hai vai Thúy Hoàn khẽ run run, nghiêng thân thể tận lực mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Trò xiếc ngốc nghếch

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Giang Tần

"Hôm nay gió lớn, thân thể Lý Quý nhân đã quen được chiều chuộng bắt đầu thấy mệt mỏi. "Hay là bản thân ở trong điện nghỉ ngơi nhiều hơn đi". Diệp Linh Sương cười nhạt nói ra một câu, trong mắt ánh lên vẻ lạnh lùng làm cho người đối diện không dám nhìn thẳng.

Lý Quý nhân không nghĩ đến Hình phi lại nói ra những lời này, miệng môi anh đào nhỏ khê nhếch lên, nhu nhược lại lộ ra vài phần mỉa mai, lúc này trong mắt lại mờ mờ oan ức cùng nước mắt. "Là lúc trước muội muội không đứng, mong rằng Hình phi tỷ tỷ chớ trách". Lý Quý nhân nhỏ giọng hèn mọn nói.

"Người cũng đã gọi bản cung một tiếng tỷ tỷ, bản cung có thể lại lòng dạ hẹp hòi trách tội người".

Nước mắt Lý Quý nhân như muốn tuôn rơi: "Là muội muội không biết cách nói chuyện, không chỉ ánh mắt vụng về mà miệng cũng kém cỏi". Dứt lời, như quyết tâm liền đưa tay đánh lên mặt mình "Đều tại cái miệng này".

Diệp Linh Sương xinh đẹp tuyệt trần giật mình một cái, cũng không phát hiện ở khúc quanh sau lưng, có bóng áo khoác con trai lộ ra một chút, đến khi Đại Yến Đế đến gần, Diệp Linh Sương mới nghe thấy tiếng bước chân của hắn, xác định tiếng bước chân người đến là ai, ánh mắt nàng lạnh như băng quét qua khuôn mặt đang rung rung muốn khóc của Lý Quý nhân, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười: người đầu chỉ ánh mắt vụng về, miệng kém cỏi mà đến cả trò xiếc cũng ngốc nghếch.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đại Yến Đế từ xa nhìn thấy hai phi tần đang đứng đối diện nhau, Hình phi đứng đưa lưng về phía hắn nên không thấy rõ biểu cảm, còn Lý Quý nhân đang đối diện hắn nhưng lại bộ dáng vạn phần oan ức, nhu nhược như sen cuối mùa trong gió, rất dễ dàng chạm đến lòng muốn bảo hộ của nam nhân, nhìn đến gương mặt rất giống mẫu phi, tâm Đại Yến Đế liền mềm nhũn vội bước nhanh đến.

Mặt Lý Quý nhân đỏ lên một mảng, vừa ôm một bên mặt vừa thỉnh an Đại Yến Đế, nhìn qua rất đáng thương, Diệp Linh Sương cũng vội vàng phúc thân thỉnh an. Đại Yến Đế đến gần nâng Hình phi đứng lên. Lý Quý nhân nhìn thấy, trong mắt chợt lóe lên tia ghen tỵ, nhưng lại nhanh chóng thay thế bằng vẻ tủi thân.

"Hai vị ái phi ở chỗ này làm gì?" Đại Yến Đế nhàn nhạt hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm một bên mặt đỏ ửng của Lý Quý nhân.

Diệp Linh Sương mở miệng muốn nói, nhưng Lý Quý nhân đã giành trả lời trước: "Hoàng Thượng, cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là thiếp vừa rồi ở trước mặt Hình phi thất lễ, nên đáng bị phạt".

Lời nói này mơ hồ không rõ ý, người nghe còn tưởng Hình phi có ý bới móc, phạt Lý Quý nhân tự tát tay.

Hai hàng lông mày của Đại Yến Đế từ lúc lâm triều đã nhăn lại, tựa hồ đã có vài phần không vui. Lý Quý nhân nhìn thấy như vậy trong lòng mừng thầm, cho rằng Hoàng Thượng đã tin lời nàng, đang muốn tiếp tục thêm mắm thêm muối, nào ngờ Hoàng Thượng lại mở miệng trước. "Lý Quý nhân người nói không sai, nếu trước mặt Hình phi mà không tuân thủ lễ nghi đúng là nên phạt". Đại Yến Đế nói, lúc nhìn về phía Hình phi khẽ nhướng đầu mày, trong mắt mang theo vài phần dung túng: "Về sau nếu là người phía dưới ở trước mặt người không tuân theo lễ nghi, người cứ việc phạt, trẫm tin tưởng người hành sự tự có chừng mực". Trong lúc nói, bàn tay to nâng bàn tay nàng nắm ú vào ống tay, truyền cho nàng nhiệt độ quen thuộc, làm ấm áp lòng người.

Diệp Linh Surong bởi vì ngạc nhiên mà khẽ môi khẽ mở hơi nhếch lên, hướng phía trên nói: "Nếu Hoàng Thượng đã nói như vậy, về sau nếu thiếp có phạt phi tần nào không tuân theo lễ nghi, nhưng không cho Hoàng Thượng nói thiếp ý sủng mà kiêu".

Đại Yến Đế cười lắc lắc đầu: "Tính tình người như thế nào Trẫm còn không biết. Cho dù Trẫm cho người ý sủng mà kiêu, người cũng không kiêu được".

Sắc mặt Lý Quý nhân khó coi đến cực điểm, gắt gao cắn lấy môi dưới, quả thật là người nhìn thấy thương tiếc mỹ nhân như nước, chỉ là nam nhân trước mặt này cứ như vậy ở trước mặt nàng cùng nữ nhân khác liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của nàng.

"Hôm nay trời lạnh, về sau lúc đi ra ngoài nhớ mặc thêm nhiều y phục, vạn nhất bị nhiễm phong hàn thì không tốt". Đại Yến Đế đưa tay ôm eo nàng, ôn nhu nói. Ánh mắt lướt qua Thúy Hoàn theo hầu ở phía sau Hình phi, có chút không vui nói.

Thúy Hoàn bởi vì cười trộm mà khoe môi khẽ nâng một chút, gấp rút cúi thấp đầu, vui vẻ trả lời: "Lần này là nô tỳ bất cẩn, lần sau chắc chắn sẽ nhắc nhở chủ tử mặc nhiều y phục".

"Hoàng Thượng, thân thể thiếp tốt lắm, ngài nên yên tâm". Diệp Linh Surong cười nói, nắn ấm chiếu nghiêng xuống khuôn mặt nàng, làm nổi bật lên vẻ rạng ngời sức sống.

Đại Yến Đế bỗng dưng hiểu ra ồ lên một tiếng "Trẫm suýt nữa đã quên một việc, ái phi người có mấy lần khoa tay múa chân, có một chút võ nghệ trong người như vậy, thân thể tất nhiên cũng sẽ tốt lên".

Diệp Linh Surong cười khanh khách: "Thiếp còn nhớ rõ Hoàng Thượng có từng nói lúc nào rảnh rồi sẽ dạy thiếp mấy chiêu, nhưng về sau lại không nhớ".

Đại Yến Đế dừng lại: "Không nghĩ đến người còn nhớ rõ như vậy, là trẫm quên, nên phạt".

Lý Quý nhân chưa bao giờ cảm thấy giống như lúc này muốn tìm cái lỗ trốn đi, hai người trước mặt này hoàn toàn không thấy sự tồn tại của nàng, làm sao nàng có thể chịu nổi? Lúc này trên mặt Hoàng Thượng là nhu tình mật ý mà trong mấy ngày qua nàng chưa bao giờ thấy qua. Nàng cho rằng Hoàng Thượng buổi tối chỉ ôm nàng ngủ, là vì vô cùng thương tiếc nàng vì nàng còn quá nhỏ, hôm nay nhìn thấy Hình phi mới biết Hoàng Thượng cũng chiều nữ nhân là như thế nào. Hoàng Thượng lại có thể ở trước mặt nàng, đối xử với Hình phi những cung chiều mà nàng trông mong mà không được. Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Quý nhân nước mắt lưng tròng ướt ướt cũng tuôn rơi, lúc này là tui thân thật. Tỳ nữ Xảo nhi sau lưng nàng khẽ lôi kéo tay áo của nàng, trong mắt cũng tràn ngập vẻ ngạc nhiên như nàng. Lý Quý nhân hoàn hồn, ngược mắt với hai hàng nước mắt ẩn tình chan chứa nhìn về phía Đại Yến Đế, u oán kêu lên một tiếng: "Hoàng Thượng...".

Đại Yến Đế có chút kỳ quái nhìn về phía nàng một cái.

Lý Quý nhân cho rằng Hoàng Thượng vì nàng đau lòng, nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn. "Hoàng Thượng, thiếp...".

Một câu còn chưa nói xong, Đại Yến Đế đã bực mình cắt ngang "Sao vẫn còn ở đây?".

Lý Quý nhân sưng sốt, cả nước mắt cũng quên rơi. Đại Yến Đế thường nhìn thấy bộ dáng nhu nhược như vậy giả đáng thương, nếu không phải gương mặt trông giống mẫu phi thì trong mắt sớm đã lộ ra chán ghét sâu sắc.

Ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Xảo nhi, lại so với vừa rồi nói với Thúy Hoàn khí thế mạnh hơn mấy lần: "Người nô tài còn làm cái gì, còn không mau đi từ nhà người trở về".

"Nô tỳ, nô tỳ theo chủ tử trở về". Xảo nhi bị hù dọa hoang mang lo sợ, vội vàng trả lời, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở Lý Quý nhân bên cạnh, Lý Quý nhân lấy lại tinh thần lúc này mới thuận theo nàng đi trở về, đưa lưng về hướng Đại Yến Đế cùng Hình Phi lúc này đã sớm bị nước mắt loang vòng thành hoa, rất đáng thương.

"Hoàng Thượng, ngài thật không hiểu thương hương tiếc ngọc". Diệp Linh Surong nhìn lại bóng lưng hốt hoảng rời đi, khoe miệng mở ra.

Đại Yến Đế cười ha ha một tiếng: "Sao, Surong nhi chẳng lẽ người ngóng trông trẫm thương tiếc nàng? Thật sự là lăng phí gương mặt kia, mẫu phi trẫm huệ chất lan tâm, như thế nào ở trên người Lý Quý nhân lại có đáng vẻ của nữ nhân khách cớm".

Thấy nàng còn muốn hỏi cái gì, kéo mạnh nàng vào trong ngực, cơ hồ hơn nửa người đều nằm ở trong ngực mình: "Đi thôi, trẫm đưa người trở về. Trong ngày thường bảo người đi ra ngoài nhiều một chút, người lại cứ thích ở trong điện. Hôm nay gió lớn, người trái lại đi ra ngoài tản bộ, thật sự là nên phạt".

"Thiếp đây không phải là do cực kỳ buồn bực sao". Diệp Linh Surong cúi đầu trả lời.

"Chắc, đây là trách trẫm giữa ban ngày không đến thăm người?"

"Thiếp mới không có, ngày thường không phải lo dạy dỗ Thụy nhi sao, mấy ngày nay Thụy nhi đứa bé kia đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cũng không khóc náo loạn, thiếp không có việc gì để làm nên nghĩ muốn đi ra ngoài một chút. Trong lòng vừa muốn gấp mấy đóa hoa kiêu diễm, thật không ngờ có thể dễ thiếp gặp được".

Nghe thế, Đại Yến Đế cười khê: "Người yên tâm, có nhiều hoa xinh đẹp hơn nữa cũng không có hại nộ. Có ít hoa để bài trí, có ít hoa để sử dụng cũng không có chút tình cảm. Chỉ có người, trẫm yêu mình người".

Diệp Linh Surong gạt mình, sau một khắc hai mắt cười đến cong cong "Không nghĩ đến Hoàng Thượng còn có thể nói ra những lời hàm súc âu yếm buồn

nôn như vậy".

Lời âu yếm? Thần sắc Đại Yến Đế dừng lại một chút, lập tức không để ý cười cười: "Lời nói như vậy Surong nhi có thích nghe?"

"Là nữ nhân đều thích nghe, nhưng mà thiếp cho rằng, Hoàng Thượng đối với thiếp vẫn là tận lực nói ít, bởi vì...Thiếp sẽ tin là thật".

Con người Diệp Linh Surong đen nhánh thoắt nhìn qua Đại Yến Đế liền ở trong mắt, có như vậy khoảnh khắc, màu đen thần bí kại như bỏ hết lại mọi thứ, vạn vật xung quanh đều biết mất, chỉ còn một đôi đồng tử đen không thấy đáy, trong mắt là ảnh ngược một thân mình hoàng của hắn, gò má kẻ sát hơn một chút, đồng tử chỉ còn lại gương mặt của hắn, theo ánh mắt của nàng lóe lên một mảng sáng lóa.

Hắn tiến gần đến mặt của nàng, tại trên môi phần nhuận của nàng ấn xuống một cái hôn, sau đó lại nhanh chóng rời đi. "Surong nhi, những lời trầm nói với người cũng có thể là thật, bởi vì trầm rất ít khi ở trước mặt của người nói láo".

Diệp Linh Surong chỉ cười cười, không nói một lời. Đại Yến Đế ôm vai nàng, chậm rãi đi về hướng Trường Nhạc cung.

Cách phía sau mấy trượng Lý Phúc Thăng cùng Thúy Hoàn hai người đều cúi đầu, đối với hai vị chủ tử giữa ban ngày có hành động thân mật xem như không nghe không thấy. Ánh mắt Lý Phúc Thăng hơi nghiêng, nhìn Thúy Hoàn đang trầm mặt một cái, Thúy Hoàn hiểu ý, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy nhanh chóng đưa cho Lý Phúc Thăng, mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt hầu như không có người nào phát hiện.

"Những ngày gần đây chuyện của Hình phi làm đều dễ dàng nhớ kỹ, không có người đến Trường Nhạc cung bới móc, chẳng qua Hình phi có chút lo lắng cho Tam hoàng tử, ngoài trừ lúc cho Tam hoàng tử bú sữa, đa số thời gian đều là nương nương tự mình chăm sóc". Thúy Hoàn nhanh chóng nói nhỏ, như nhớ đến cái gì lại bổ sung thêm "Còn có, Hình phi có mấy lần chỉ tìm Văn Kiều nói chuyện, nô tỳ cũng không biết lý do".

Lý Phúc Thăng ghi nhớ, gật đầu ậm ừ.

"Công công, thứ cho nô tỳ lảm nhảm, Hoàng Thượng vì sao phải biết rõ việc làm của Hình phi mỗi ngày". Thúy Hoàn nghi ngờ nói.

Lý Phúc Thăng trừng mắt nhìn nàng "Nhìn người biết chữ mà lại là một nô tỳ lanh lợi, mới đem việc này giao cho người đi làm, nhưng là hôm nay ta muốn nhắc nhở người một câu, chủ tử làm bất cứ việc gì cũng không được hỏi đến, coi chừng không giữ được cái mạng nhỏ của mình".

Thúy Hoàn trong lòng căng thẳng: "Nô tỳ biết rồi".

Mặc dù đối với Thúy Hoàn bộ dạng nghiêm túc nhưng Lý Phúc Thăng lại không khỏi nhớ đến Thương Loan điện mấy lần. Hoàng Thượng nhìn chăm chăm mảnh giấy nhỏ ghi lại những việc làm của Hình phi mỗi ngày, chốc lát sẽ nhíu mày, chốc lát sẽ nhếch miệng cười trộm, hoặc chốc lát lại lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. Những tờ giấy nhỏ kia đến hôm nay đã gom được một xấp dày, còn có Hoàng Thượng vẽ một bức tranh Hình phi, thời điểm Hoàng Thượng phê duyệt tấu trưng phần muộn sẽ lấy ra xem một chút, có đôi khi sẽ xem đến ngẩn người.

Lý Phúc Thăng thở dài trong lòng, bộ dáng ngốc nghếch của Đại Yến Đế hắn đã vô tình thấy được nhiều lần. So với bộ dạng trước kia lạnh lùng, bây giờ Đại Yến Đế xem như đã có thêm vài phần mùi vị nhân gian, đối với chính mình cũng tốt hơn so với Đại Yến Đế hi vọng vô thường trước kia, bất cứ lúc nào cũng có thể mất cái mạng nhỏ.

Đại Yến Đế cùng Hình phi trở về Trường Nhạc cung, Diệp Linh Surong vội vã cho nữ hầu ôm Tam hoàng tử đến.

"Hoàng Thượng, nhìn xem hoàng nhi của chúng ta". Diệp Linh Surong cười nói, kéo Đại Yến Đế qua ngồi bên cạnh mình.

Một đôi con người đen bóng của Tiểu Thiên Thụy có thần hơn rất nhiều, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng ngo ngoáy vài cái, giống như vẫn còn vị sữa trên môi. "Ha ha, trầm nhìn hình như mập lên một chút ít, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này đều nhanh biến thành viên tròn".

Nữ hầu đứng ở một bên thấy Đại Yến Đế tâm trạng tốt, liền tiến lên góp vào một câu: "Hoàng Thượng, mấy ngày nay ngoại trừ lúc nô tỳ cho bú sữa nước, thì lúc khác đều là do nương nương tự mình chăm sóc đấy, Tam hoàng tử do mẫu phi của mình chăm sóc, tự nhiên bộ dạng càng khiến người khác yêu thích".

Đại Yến Đế đối với lời nói này cũng không thấy kỳ lạ, chỉ không đồng ý nhìn Diệp Linh Surong nói: "Trầm biết rõ người yêu thương hoàng nhi, nhưng như vậy có quá mức một nhọc, đã có nữ hầu chăm sóc, người nên tiết kiệm sức lực, nếu không nữ hầu ở đây có ích lợi gì".

Diệp Linh Surong nghe hắn nói như vậy, cười trả lời: "Hoàng nhi của chính bản thân thiếp dĩ nhiên muốn thân cận nhiều hơn một chút, hơn nữa, thiếp ở bên cạnh cũng yên tâm rất nhiều". Dường như cảm giác trong lời nói còn có ý khác, trong lòng Đại Yến Đế không tự chủ ghi nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Hoán y độc thảo

"Nói như vậy, Hình phi hoài nghi có người hạ thủ trên người Thụy nhi." Trở về Thương Loan điện, ánh mắt Đại Yến Đế trầm trầm, sắc bén nhìn chăm chăm Lý Phúc Thăng.

"Bẩm Hoàng Thượng, nô tài cho là như vậy. Nha đầu Thúy Hoàn kia nói Hình phi không còn yên tâm với nhũ mẫu như trước kia nữa, Tam Hoàng Tử đa phần đều là do Hình phi chăm sóc. Trừ chuyện này ra, mấy ngày này Hình phi thường đơn độc lưu lại một mình tỷ nữ Vân Kiều. Thúy Hoàn cùng các nàng sống chung gần một năm, có nhắc với nô tài tỷ nữ Vân Kiều này tính tình trầm ổn, tâm tư lại kín đáo, có rất nhiều chuyện Hình phi cũng hỏi ý kiến của nàng".

Đại Yến Đế gật đầu một cái, "Có một hạ nhân trung thành cùng trầm ổn giúp đỡ cũng tốt! Kỳ thực có rất nhiều lúc Hình phi... thông minh hơn so với tưởng tượng, nếu không trầm cũng không để mặc mà sủng ái nàng như vậy. Hậu cung vốn là vùng nước đục, trầm hy vọng Hình phi có thể kiên cường thích ứng hết thảy, nhưng..." Cặp mắt sắc bén khinh người trầm xuống, "Nếu để trầm phát hiện có người đánh chủ ý lên người hoàng nhi, trầm tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho người này!"

Lý Phúc Thăng nhận ra một tầng khí tức lạnh lẽo âm u quanh thân của nam nhân trước mắt này, không khỏi khẽ ngừng đầu, thấp giọng dò hỏi: "Hoàng Thượng, có cần nô tài phái người theo dõi nhũ mẫu đó, hoặc để cho Trương thị vệ điều tra kỹ chuyện này".

Đại Yến Đế yên lặng, một lúc sau, nói: "Người âm thầm phái người theo dõi cử động của nhũ mẫu kia, xem nàng ta lên lút cùng người nào lui tới hay không, cần thận chớ để đối phương phát hiện". Mãi hơi nhếch một chút, "Có điều trầm tin tưởng Hình phi sẽ tìm ra người sau lưng nhanh hơn ai hết. Để trầm nhìn xem ai không biết trời cao đất rộng, vội đi tìm cái chết như vậy!"

Đan Nguyệt cung

"Lý Quý nhân này quả thực không đáng tin cậy. Bên ngoài đều đồn đãi Lý Quý nhân này được sủng ái thế nào, Hoàng Thượng mấy ngày liền đều nghỉ ở điện nàng ta, kết quả sao chứ..".

Kỳ Quý phi cười châm chọc một tiếng, "Nghe nói hôm qua Lý Quý nhân thất lễ ở trước mặt Hình phi, bị Hình phi phạt tụt và miệng, vừa khéo Hoàng Thượng bắt gặp. Nhưng Hoàng Thượng chẳng những không thương tiếc, mà còn hướng về phía Hình phi. Quả nhiên so sánh với Hình phi, Lý Quý nhân kia cũng chẳng đáng là gì. Đáng tiếc, đáng tiếc cho cây trăm liên châu phi bực cùng với bộ hoa tai Thương Hải Minh Nguyệt của bản cung." Kỳ Quý phi như có chút tiếc hận nói.

"Nương nương, xem ra Lý Quý nhân này chỉ là do Hoàng Thượng nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi, trên căn bản không có gì nổi trội." Tú Trúc nói.

Kỳ Quý phi cau mày lại như có điều suy nghĩ, "Không phải nhất thời mới mẻ đơn giản như vậy! Trước giờ Hoàng Thượng cũng không phải chưa từng sủng hạnh người mới, nhưng đâu có người nào có thể được sủng hạnh liên tục mấy ngày? Ngược lại bản cung cảm thấy trên người Lý Quý nhân có bí mật gì đó mà bản cung không biết, nhưng con hồ ly Ngạn phi kia, đã sớm biết rồi."

"Nương nương, không bằng nô tỳ đi điều tra chuyện này một chút?"

"Không cần, nữ nhân Ngạn phi kia rất狡 hoạt, khó đảm bảo người không tra ra được chuyện bản cung muốn, ngược lại còn để nàng ta bắt được cái đuôi. Nữ nhân kia bị Hoàng Thượng ném ở Thần Hi cung hồi lâu, hôm nay sớm đã biến thành chó điên gặp người liền cắn, bản cung không muốn chống lại một con chó điên".

Vân Kiều không thể đợi đi vào chính điện Trường Nhạc cung, chuyển một cái ánh mắt cho Hình phi. Diệp Linh Sương hiểu ý, cho những người khác trong điện lui ra. Thúy Hoàn liếc trộm hai người một cái, cùng Bội Hoàn lui ra ngoài.

"Bội Hoàn tỷ, người nói nương nương mấy ngày này sao lại thần thần bí bí như vậy, cứ lưu lại một mình Vân Kiều nói chuyện, chẳng lẽ nương nương còn nghĩ hai người chúng ta là người ngoài". Thúy Hoàn kéo tay Bội Hoàn, giọng nói nũng nịu có chút quở trách.

"Cái cô bé này, thật thua thiệt cho ta khi cùng tên Hoàn với người". Bội Hoàn cười mắng, nhéo một cái lên thịt mềm trên cánh tay nàng ta một cái. Thúy Hoàn ai yêu một tiếng, "Có chút đau a, Bội Hoàn tỷ người nhẹ tay một chút."

"Rốt cuộc là tại sao? Bội Hoàn tỷ, có khi nào ta làm việc chưa đủ tốt? Nương nương rất ít khi đơn độc lưu ta lại làm việc". Thúy Hoàn không thuận theo ôm cánh tay Bội Hoàn.

Bội Hoàn phốc xuy một tiếng bật cười, "Người mới tới, ta còn nói người là một nha đầu dịu dàng ít nói, nào ngờ đi theo ta lăn lộn gần một năm, còn lưu manh hơn ta. Người muốn biết thì ta nói cho người nghe, khi ta cùng Vân Kiều và An Đức Tử bọn họ được Lý công công chọn trúng, tới Trường Nhạc cung hầu hạ chủ tử. Nhưng Vân Kiều thông suốt mọi chuyện, nương nương có đại sự gì đều tự nhiên thương lượng với nàng trước, đây cũng không phải là lần đầu tiên, ta đã sớm thành thói quen".

Thúy Hoàn ồ một tiếng, gật đầu. Trong giây lát nghĩ đến cái gì, trong mắt Bội Hoàn khóa chặt nàng, mang theo mấy phần cảnh cáo, "Chớ trách ta không nhắc nhở người, cho dù Vân Kiều được chủ tử trọng dụng, nhưng chủ tử đối với mỗi hạ nhân trong chính điện Trường Nhạc cung đều tốt như nhau. Người chớ giống như Mặc Nguyệt năm trước, làm ra chuyện ngu xuẩn phản bội chủ tử, nếu không Bội Hoàn ta là người đầu tiên không buông tha cho người".

Ánh sáng trong mắt Thúy Hoàn chợt lóe lên, vội cười nói: "Bội Hoàn tỷ nói gì vậy, lần đầu tiên trong đời Thúy Hoàn gặp được chủ tử tính tình ôn hòa lại không ngốc nghếch như Hinh phi, làm sao học những người kia phản bội chủ tử? Tâm can bọn họ đều là bị chó tha, tâm can của Thúy Hoàn lại thật ngây ngô nha." Dừng một chút, xich lại gần Bội Hoàn, thấp giọng nói: "Nghe nói cuộc sống một năm này của Mặc Nguyệt cũng không tốt, đưa cho một công công làm đối thực không nói, công công kia tính tình thô bạo, thường xuyên dùng roi đánh nàng..."

Bội Hoàn hơi rủ mắt, không đành lòng, cảm hận, thương tiếc các loại ưu tư tràn đầy trong mắt, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh lúc trước, nói với Thúy Hoàn: "Cho nên, người vạn phần không nên mang tâm tư không đáng có. Lúc trước Mặc Nguyệt kia trung thành với nương nương nhất, quay đầu lại nàng ta lại là người đầu tiên phản bội chủ tử, nàng ta có kết quả này cũng là tự nàng ta gieo gió gặt bão!"

Thúy Hoàn thở dài trong lòng, cũng may nàng chẳng qua là giúp Hoàng Thượng, hẳn... không coi là phản bội đi.

Bên trong nội điện, biểu tình của Hinh phi và Vân Kiều đều nặng nề.

"Nương nương, trong lúc vô tình nô tỳ tìm được từ chỗ mấy nô tỳ giặt quần áo ở Thượng Y cục." Vân Kiều đem hai dây cỏ dại giấu trong tay áo đưa qua, thấy Hinh phi cẩn thận đánh giá hai cọng cỏ, giải thích: "Trong đó cỏ dại có phiến lá to hơn, nô tỳ đã từng gặp, gọi là Hương Tử Minh. Loại cỏ này lẫn vào xiêm áo dễ dàng làm sạch vết dơ, còn lưu lại mùi thơm dễ ngủ, ở nông thôn có rất nhiều người biết cách dùng loại cỏ này. Nô tỳ không biết trong cung cũng sẽ có loại cỏ này, còn có người nghĩ tới biện pháp này giặt quần áo".

Diệp Linh Surong lắng lắng nghe, nhưng lại đưa tay lấy một cánh cỏ dại có lá hình kim để trước mặt mình nhìn nghiêm túc, biểu tình có chút âm đảm.

"Vân Kiều, người có biết ở phương diện y thuật có một loại cỏ, kiểu lá hình kim nhỏ, là một loại cỏ có chứa lượng độc tố nhẹ, độc này rất nhẹ, ít đến mức ngủi mùi thơm của cỏ này hai ba chục năm cũng không nguy hiểm đến tính mạng."

Cặp mắt sáng ngời nhất thời trở nên âm u sâu không thấy đáy, thêm mấy phần dữ tợn, "Không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trí thông minh sẽ bị tổn thương, dần dần trở nên ngốc nghếch!"

Dứt lời, bàn tay mảnh mai trắng nõn nắm lấy cây cỏ dại kia, hung hăng bóp chặt, sau đó buông ra. Mặc cho nó theo lòng bàn tay rơi xuống đất, sau đó đôi giày thêu hoa nhỏ từ từ dẫm cọng cỏ kia dưới chân, nghiền nát.

Nhìn thấy điên cuồng trong mắt Hinh phi, sắc mặt Vân Kiều thay đổi, vội đi lên kéo nàng ra, cọng cỏ kia sớm đã bị nàng đạp phải chảy ra một chất lỏng màu xanh biếc. "Nương nương, người trấn định một chút, Tam Hoàng Tử không sao, hẳn không có sao!" Trong lòng Vân Kiều cũng hết sức khiếp sợ.

"Vân Kiều, hôm nay người cũng nhìn thấy, không phải bản cung không muốn buông tha cho các nàng, thật sự là các nàng tự dẫn diệt vong, động người không nên động!" Diệp Linh Surong thu lại kích động trong mắt, dù đã bình tĩnh trở lại nhưng trong mắt vẫn là một tầng lạnh lùng làm người khác khó có thể xem nhẹ.

"Nương nương, chuyện này nên làm như thế nào, nô tỳ nghe theo nương nương phân phó!" Vân Kiều thở ra một hơi, rốt cuộc quyết định nói như vậy.

Ngay cả một hài tử nhỏ như Tam Hoàng Tử như vậy mà người đứng sau lưng này cũng không buông tha, tâm tư ác độc biết bao, lần này tuyệt đối không thể nhân nhượng.

Ám trầm chưa bao giờ có trong mắt Diệp Linh Surong, lộ ra một cỗ tử khí, đột nhiên quay đầu nhìn Vân Kiều, "Vân Kiều, bản cung cần người giúp bản cung làm một chuyện..."

Phanh một tiếng giòn giã, gương đồng trên bàn trang điểm bị ném trên mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh. Bội Hoàn cùng Thúy Hoàn nghe tiếng vang trong điện, vội vàng chạy vào, thấy trên đất là một mảnh hỗn độn.

"Nương nương, người sao vậy? Nương nương!" Bội Hoàn bị gương mặt tức giận của nữ tử trong điện hù dọa, chưa bao nhìn thấy sự tức giận như vậy trong mắt nàng. Diệp Linh Surong không nói gì, bước nhanh ra khỏi điện.

"Bội Hoàn, Thúy Hoàn, còn không mau đi theo nương nương!" Vân Kiều ở phía sau vội la lên. Bội Hoàn cùng Thúy Hoàn bất chấp suy nghĩ nhiều, chạy đuổi theo, cũng không biết vì sao Hinh phi thất thường như vậy.

Diệp Linh Surong bước chân càng đi càng nhanh, một bước không ngừng đi tới Thương Loan điện.

Thương Loan điện

Đại Yến Đế cúi đầu xem tấu chương, Lý Phúc Thăng đứng một bên.

"Bản cung có việc gấp cầu kiến Hoàng Thượng, cắt ngay cho bản cung!" Bên ngoài cửa điện có tiếng nữ tử quát khê, hai người trong điện đồng loạt sững sờ.

Lý Phúc Thăng trong lúc giật mình nhớ tới tình huống trước kia Hinh phi xông thẳng tiến vào Thương Loan điện, Đại Yến Đế lại chính vì thanh âm quen thuộc mà ngưng.

"Lý Phúc Thăng đi nhanh, bên ngoài cửa điện xảy ra chuyện gì?". Thanh âm Đại Yến Đế mang theo mấy phần vội vàng mà chính mình cũng không phát giác, mày kiếm nhíu lại. Lý Phúc Thăng đáp một tiếng chuẩn bị đi ra, Hinh phi đã xông vào.

Nàng đứng thẳng tắp trước bàn của Đại Yến Đế, cổ nén nước mắt không để rơi xuống, tất cả uất ức, toàn bộ đều hiện trong đôi mắt mịt mờ sương mù.

Vốn Đại Yến Đế trước hết nên trách cứ nàng không biết lễ nghi xông vào, nhưng giờ phút này thấy nàng, hoàn toàn ngẩn ngơ, theo bản năng liền đứng dậy, đi tới trước mặt nàng.

Diệp Linh Sương nhào vào trong ngực hắn, lớn tiếng khóc rống lên, không phải khóc thút thít như hắn thường thấy, cũng không phải dằn vặt xinh đẹp động lòng khi khóc mà không phải khóc, cứ tựa trên vai hắn như vậy mà khóc lớn tiếng, nước mắt từng giọt từng giọt thấm ướt long bào của hắn.

Trong lòng Đại Yến Đế cũng buồn theo, đưa tay ôm lấy thân thể run lẩy bẩy của nàng, ôn nhu hỏi: "Sương nhi, đã xảy ra chuyện gì? Ai ăn gan hùm mật gấu dám trêu chọc khiến nàng không thoải mái, trầm làm thịt hắn!"

Tiếng khóc của Diệp Linh Sương dần dần ngưng, ánh mắt có chút sưng đỏ nhìn hắn chằm chằm, "Hoàng Thượng, thiếp cảm thấy mình thật bất lực, có người muốn hại Thụy nhi, bây giờ thiếp mới phát hiện."

Cặp mắt của Đại Yến Đế mạnh mẽ bắn ra băng đao, thanh âm cũng mang theo một tầng lãnh ý, "Là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Điều tra thực hư

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Ka Thái Hậu

Diệp Linh Sương chớp đôi mắt sưng đỏ lác đầu một cái, "Thiếp cũng không biết, chỉ biết được bọn tỳ nữ của Thượng Y cục động tay chân lên quần áo của nhũ nẫu. Không đối gạt Hoàng Thượng, từ lần trước phát hiện Thụy nhi có chút khác thường, thiếp liền hoài nghi có người gây bất lợi cho Thụy nhi, khổ nỗi không có chứng cứ, không dám ở trước mặt Hoàng Thượng khua môi múa mép. Thiếp sai Vân Kiều âm thầm dò xét một phen, mới vừa rồi Vân Kiều từ Thượng Y cục đặc biệt đi chỗ hạ nhân giặt quần áo phát hiện một chút cớ kỳ quái. Hoàng Thượng còn nhớ thiếp thích xem sách thuốc không? Thiếp vô tình nhìn thấy loại cớ kia trong sách... cớ kia... cớ kia là..." "Người Diệp Linh Sương hơi lay động, giống như là ân nhân bị ai cùng hoảng sợ cực lớn.

Đại Yến Đế cau mày, đã sáng tỏ, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, vuốt một cái, trong ôn nhu mang theo một phần lệ khí, "Sương nhi, chuyện này trầm làm chủ cho nàng, dám dẫm thương hoàng nhi của trẫm, trẫm tuyệt đối không nhân nhượng!"

Quay đầu một cái, nhìn về phía Lý Phúc Thăng đang đứng đứng ngây ngơ, "Hình phi nói đều nghe rõ?"

Lý Phúc Thăng vội vàng tiến lên một bước, "Hoàng Thượng, nô tài lập tức cho người đi Thượng Y cục tra rõ chuyện này".

"Sợ rằng chuyện để lâu sẽ có biến, không cần âm thầm dò xét, trẫm muốn đích thân điều tra kỹ chuyện này ngay bây giờ!"

Trên mặt Đại Yến Đế bày một tầng băng sương, "Lập tức để Trương Tử Nghi đi cùng, người mang theo mấy thái giám cơ trí". Phân phó Lý Phúc Thăng xong, Đại Yến Đế ôm eo Diệp Linh Sương đi ra ngoài, "Sương nhi cùng trẫm đi xem rốt cuộc là ai dám ăn gan hùm mật gấu!"

"Hoàng Thượng, nô tài lập tức chuẩn bị long liễn." Lý Phúc Thăng nói, định phân phó người chuẩn bị.

Đại Yến Đế đưa tay ngăn lại, "Không cần, Hình phi lúc tới không ngồi xa liễn sao, trẫm nếu ngồi long liễn, chẳng lẽ để cho Hình phi đi phía sau." Lý Phúc Thăng thấy biểu tình Đại Yến Đế không vui, nhỏ giọng đáp vâng.

Đoàn người đi theo Đại Yến Đế đi thẳng đến Thượng Y cục.

Trương Tử Nghi không biết xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng lại bày trận thế lớn như vậy, không khỏi nhìn Lý Phúc Thăng một chút. Cặp mắt Lý Phúc Thăng tà liếc qua, hướng về phía Hình phi, Trương Tử Nghi nhất thời hiểu rõ, chuyện này nhất định có liên quan tới cung chủ Trường Nhạc cung.

"Hoàng Thượng, Thượng Y cục là nơi thấp kém dơ bẩn quả thực không thích hợp Hoàng Thượng đi, không bằng Hoàng Thượng ở bên ngoài nghỉ ngơi, nô tài dò hỏi chuyện bên trong xong rồi báo cho Hoàng Thượng biết được không?"

"Thấp kém dơ bẩn?" Đại Yến Đế liếc mắt nhìn Lý Phúc Thăng một cái, "Long bào của trẫm, áo choàng của Thái Hậu đều giặt ở nơi đó, có gì thấp kém? Trẫm hiện giờ còn muốn ở nơi thấp kém kia xử tử người có ý đồ tổn thương Thụy nhi!"

"Vâng, vâng, Hoàng Thượng nói phải, nô tài lẩm nhẩm". Lý Phúc Thăng chỉ hận mình xen vào nhiều chuyện.

Đi tới cửa viện của Thượng Y cục, hai thái giám quen mắt đứng ở cửa, thấy đoàn người oanh oanh liệt liệt, vội vàng hành lễ với hai người đi đầu, "Nô tài

An Đức Từ/ Ngô Đoàn tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an, tham kiến Hình phi, Hình phi nương nương kim an".

Đại Yến Đế kinh ngạc nhú mày, nhìn về phía nữ tử bên cạnh, "Sương nhi, nàng để bọn họ chờ ở chỗ này?"

"Hoàng Thượng, thiếp cũng không biết, sau khi thiếp nghe Vân Kiều tra ra độc thảo thì nổi giận, chỉ một lòng tìm Hoàng Thượng làm chủ cho thiếp, những thứ khác lại không suy nghĩ nhiều".

Diệp Linh Sương trả lời, cau mày nhìn hai người trước mắt, "An Đức Từ, Ngô Đoàn, hai người không canh chừng ở Trường Nhạc cung, chạy tới Thượng Y cục làm gì?"

"Bẩm nương nương, Vân Kiều đã nói chuyện này với nô tài, ác nhân có ý đồ tổn thương Tam Hoàng Từ tuyệt đối không thể bỏ qua! Nô tài thấy nương nương không suy nghĩ chút nào liền đi Thương Loan điện, vậy người âm thầm làm ra chuyện này nhất định sẽ hoài nghi, cho nên nô tài cùng Ngô Đoàn thương lượng ở chỗ này đợi, thay nương nương nhìn chăm chăm những người trong lòng có quý. Nô tài cả gan làm ra quyết định này, nương nương nếu trừng phạt, nô tài cũng không có câu oán hận nào!" An Đức Từ quỳ xuống, mặt đầy quật cường, Ngô Đoàn ít nói, nhưng cũng có thái độ kiên định.

"Các người càng ngày càng to gan rồi, là bôn cung cho các người ăn gan báo?" Diệp Linh Sương nghiêm nghị trách cứ. Đại Yến Đế kéo kéo nàng đến bên cạnh mình, "Sương nhi, trầm biết trong lòng nàng đang bức rức, nhưng những nô tài này cũng là trung thành, tội gì nổi giận, trầm đã nói đợi lát nữa tra ra chân tướng, nhất định sẽ không buông tha kẻ hại người đó".

Diệp Linh Sương hít thở bình thường trở lại, ngược mắt nhìn Đại Yến Đế, "Hoàng Thượng cho dù là tốt cho thần thiếp, nhưng nếu mặc cho bọn họ tự chủ trương như vậy, một ngày nào đó sẽ có lòng làm chuyện xấu".

"Được rồi, trở về nàng tỉ mỉ phạt bọn họ là được, nàng muốn thế nào trầm cũng theo nàng. Hôm nay để chuyện này qua một bên trước đã."

Đại Yến Đế vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng bình tĩnh, nhìn về phía hai người đang quỳ dưới đất, ánh mắt lại biến thành khí thế bức người như trước, "Nếu các người một mực ở chỗ này đợi, vậy có thấy người nào lên lút không?"

An Đức Từ suy nghĩ một chút mới nói: "Bẩm Hoàng Thượng! Thời gian ngắn ngủi nương nương đi tìm Hoàng Thượng chỉ có năm người đi vào. Một người là tỷ nữ Xảo Nhi bên người Lý Quý nhân, một người là tiểu thái giám Hắc Từ trong cung Ngạn phi nương nương, còn có ba người, là hai cung nữ và một tên thái giám. Nhưng nô tài thấy lạ mắt, không biết người trong cung nào, nhìn giống như là hạ nhân mới được bổ trí cho tú nữ nhập cung. Nô tài giả vờ tản bộ vu vơ bên này, vô tình nhìn qua, phát hiện ba người kia cùng Xảo Nhi đều cầm cung trang sang trọng của các chủ tử, chỉ có tiểu thái giám Hắc Từ trong cung của Ngạn phi thì cầm cung trang, bên dưới cung trang còn đệm thêm một số xiêm áo đem đi giặt của hạ nhân. Có lẽ bị nô tài phát hiện, những người đó đều chỉ đưa xiêm áo dơ cho Thượng Y cục rồi rời đi, không có dừng lại lâu. Mà Vân Kiều cũng cầm xiêm áo dơ của hạ nhân qua bên đó, thuận tiện theo dõi động tĩnh bên đó, cho đến bây giờ vẫn chưa đi ra." An Đức Từ nói xong, chung quanh một mảnh ngột ngạt.

Đại Yến Đế nhìn hẩn hồi lâu, trong mắt lộ ra tán thưởng, "Hình phi có thể có nô tài thông minh, trung thành như người, trầm cũng yên tâm."

An Đức Từ chẳng qua chỉ cúi thấp đầu, "Hình phi đối đãi với nô tài rất tốt, nô tài đương nhiên muốn toàn tâm toàn lực làm việc cho chủ tử. Chuyện lần này, chủ tử gạt đám người nô tài, chỉ âm thầm điều tra với Vân Kiều, đó là do nô tài làm còn chưa đủ, nương nương vẫn không yên tâm để nô tài giúp nương nương".

"An Đức Từ... người..." Diệp Linh Sương khẽ thở dài một cái.

Sắc mặt Đại Yến Đế nhu hòa rất nhiều, cánh tay ôm eo nàng một cách tự nhiên, "Thở dài cái gì? Có hạ nhân trung thành như vậy, sau này nên trọng dụng nhiều hơn, không nên để bọn hạ nhân cảm thấy nàng làm chủ một cung, một chén nước bưng không đều, có chút thiên vị".

Đôi mắt Diệp Linh Sương hơi âm trầm, "Nhưng thiếp sợ, tri nhân tri diện bất tri tâm, Hoàng Thượng có còn nhớ Mặc Nguyệt? Từ khi tiến cung nàng ta luôn ở bên cạnh thiếp, trong tất cả mọi người, thiếp tin tưởng nàng ta nhất, chuyện gì cũng giao cho nàng ta làm, quay đầu lại, thế nhưng nàng ta lại... phản bội thiếp". Càng nói càng vô lực, đầu đón trong mắt từng chút một tuôn ra ngoài.

Đại Yến Đế thương tiếc cầm tay nàng, "Có một hai nô tài trung thành cũng đủ rồi, trầm thấy Vân Kiều cùng An Đức Từ cũng không tệ, là người có thể tin tưởng".

Thụy Hoàn cùng Bội Hoàn vẫn đi theo Hình phi đến giờ, cuối cùng cũng biết được đại khái là có người hại Tam Hoàng Từ, mà Hình phi cũng không nói chuyện này với bọn họ, chỉ để cho một mình Vân Kiều âm thầm điều tra.

Bội Hoàn cúi thấp đầu, trong lòng có chút mất mát, nhưng nàng không trách chủ tử. Điều là do Mặc Nguyệt hại chủ tử không dám tùy tiện tin tưởng người khác, Mặc Nguyệt kia là người lang tâm cầu phế, vì chuyện riêng của mình mà phản bội tình nghĩa chủ tớ nhiều năm!

Chương sự ma ma của Thượng Y cục nghe nói Hoàng Thượng cùng Hình phi đang thịnh vịnh sùng tự mình đến chỗ này, lập tức ra tiếp giá, để cho tất cả các tỷ nữ đang giặt quần áo trong Thượng Y cục cũng lánh đi chỗ khác, rất sợ bọn họ làm loạn xúc phạm long nhan.

Mà Vân Kiều nghe Hình phi cùng Đại Yến Đế đến chỗ này, mới trở lại sau lưng Hình phi. Ngay lúc người khác không có chú ý, mắt nhìn Hình phi nháy ba cái, Hình phi không dấu vết dời ánh mắt đi, trong mắt xẹt qua lãnh ý.

Vương ma ma một mực khom người, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng. "Hoàng Thượng, nơi này chính là ao nước chuyên giặt quần áo của hạ nhân." Vương ma ma chỉ ao nước ngoài cùng của ba ao lớn.

Nước trong ao có chút đục ngầu, Đại Yến Đế khẽ nhủ mày một cái. "Tất cả xiêm áo bản của hạ nhân đều giặt ở đây?" Đại Yến Đế nhàn nhạt hỏi.

Vương ma ma cúi đầu cúi người, cung kính trả lời: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, đây là chỗ của những nô tài hầu hạ chủ tử giặt giữ quần áo, bên phải chuyên dành để các đại cung nữ chuẩn bị, còn bên trái là để cho các hạ nhân cấp thấp giặt giữ quần áo, là do các ma ma cùng công công quản chế thống nhất cách một đoạn thời gian sẽ đưa đến giặt giữ."

Trả lời xong, trên trán của Vương ma ma đã có mồ hôi lạnh rí ra, nhưng không dám lơ mững lau đi, chỉ mặc cho từng giọt mồ hôi chảy xuống, chảy theo tóc mai đến cằm.

Thiên đại chủ tử lại đến góc xó xinh này, nhất định là có người ở Thượng Y cục đã làm ra chuyện gì rồi. Vương ma ma ngẩng ngốc ở hậu cung đã nhiều năm, đương nhiên cũng có chút ánh mắt, hai vị chủ này mặt lạnh lùng, tiếp nữa bọn họ chắc sẽ không có trái ngọt mà ăn.

"Nhũ mẫu hầu hạ Tam hoàng tử của Trường Nhạc cung là ở ao nào giặt giữ?" Thời điểm Đại Yến Đế hỏi nhìn Lý Phúc Thăng một cái. Lý Phúc Thăng hiểu ý, đi tới chỗ ba cái ao đó nhìn tỉ mỉ.

"Bẩm... Hoàng Thượng, là cái áo phía bên phải". Vương ma ma cẩn thận nói, "Bởi vì nhũ mẫu thân phận cao hơn những hạ nhân khác nên cũng quy về chỗ của các Đại cung nữ".

Đại Yến Đế nhìn chằm chằm Lý Phúc Thăng dưới ao, thanh âm không có chút phập phồng, "Lý Phúc Thăng, có phát hiện gì không?"

"Hoàng Thượng." Lý Phúc Thăng vội vàng quay đầu, "Nô tài đúng là có thấy được một ít cỏ dại dưới ao, chẳng qua là trong ao hơi sâu lại đục, không thấy rõ ràng lắm".

Vương ma ma thấy đại chủ Đại Yến Đế này huy động nhân lực vì những thứ cỏ dại dưới ao kia, trong lòng không khỏi buông lỏng một chút, nhanh chóng tiếp lời Lý Phúc Thăng: "Bẩm Hoàng Thượng, những thứ cỏ kia là do các tiểu thái giám chuyên phụ trách vận chuyển nước trong hoàng cung thuận tiện mang vào cung, dường như tên là Hương Từ Minh. Lúc giặt quần áo có thêm loại cỏ này thì vết bẩn sẽ dễ dàng làm sạch. Lão nô cũng chỉ cho phép các tỳ nữ giặt giữ quần áo của các cung nữ thái giám dùng loại cỏ này, bởi vì loại cỏ này tuy thơm nhưng lão nô sợ các chủ tử ở hậu cung không thích mùi này, không dám tùy tiện sử dụng".

Đại Yến Đế ồ một tiếng, khẽ nâng giọng, "Không biết Hương Từ Minh là ai đề nghị với ma ma, biện pháp này thật đúng là không tệ".

Tựa tiểu phi tiểu như vậy khiến trong lòng Vương ma ma lộp bộp một chút, không dám giấu giếm, chỉ một mực cung kính nói thật, "Mặc dù trí nhớ lão nô không tốt lắm, nhưng chuyện này lại nhớ rõ, là tiểu thái giám Hắc Tử ở cung Ngạn phi trong lúc vô tình đưa quần áo bản đến có nhắc tới. Bởi vì dáng dấp Hắc Tử tương đối đen, lão nô cũng chỉ nhớ hần. Sau đó, lão nô cũng chỉ nói với các thái giám phụ trách đưa nước, không nghĩ tới thái giám phụ trách đưa nước kia lại thật sự mang tới rất nhiều. Lão nô đề cho tỳ nữ dùng, cảm thấy không tệ nên vẫn dùng".

"Hiện giờ thứ đang bỏ trong ao, trẫm ngược lại muốn nhìn một chút đây là cỏ gì." Đại Yến Đế chấp tay đứng cách ao một trượng, lạnh lùng nói.

Vương ma ma nào dám chậm trễ, vội chỉ thị hai tỳ nữ cường tráng rút cái nút gỗ trong ao ra, xả hết nước. Đợi đến khi nước trong ao chỉ còn gần một nửa, Lý Phúc Thăng phát phát tay với hai tiểu thái giám, tiểu thái giám lập tức nhảy vào trong ao, cắt mấy khúc cỏ dại trong ao vớt lên, giao cho Lý Phúc Thăng. Lý Phúc Thăng liền dùng khăn lụa gói kỹ lại, đứng bên người Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Vương ma ma, "Hiện giờ có dự trữ cỏ này không?"

"Có có". Vương ma ma luôn miệng nói, rất nhanh sai người đem một thùng gỗ tới, bên trong là một mảnh màu xanh.

"Hoàng Thượng, lão nô sợ Hương Từ Minh này bị héo, nên để cho người nghiền nát, thêm nước nào, khi dùng thì đổ vào trong ao".

Vương ma ma giải thích, len lén liếc nhìn Đại Yến Đế mấy lần, không dám ngẩng đầu quá cao. Chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, giống như ngậm hai miếng băng mỏng, nhanh chóng cúi đầu xuống, mồ hôi sau lưng nhễ nhại.

"Trương Từ Nghi đi Thượng Y cục gọi mấy người Tiết Thái y, Lý Thái y tới đây." Đại Yến Đế nói.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh". Trương Từ Nghi nói một câu dứt khoát ngắn gọn, mấy bước đã rời khỏi Thượng Y cục.

"Sưng nhĩ, không nên gấp, chân tướng chuyện này rốt cuộc như thế nào, trẫm sẽ bóc trần từng cái một". Đại Yến Đế nói với Hình phi, nắm tay nàng ngồi xuống hai cái ghế đã sớm được hạ nhân chuẩn bị.

"Hết thấy do Hoàng Thượng làm chủ." Diệp Linh Sương nắm bàn tay của hắn, nhưng thân mình có chút run rẩy, "Hoàng Thượng, thiếp có chút sợ hãi".

Đại Yến Đế cười khẽ một tiếng, nhưng trong nụ cười lại chứa lãnh ý thấu xương, "Chớ sợ, bắt kẻ kè kè sau lưng là ai, lần này... trẫm quyết không khoan dung!"

Diệp Linh Sương đáp một tiếng, rũ xuống cặp mắt có ác quang xẹt qua...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đến gần chân tướng

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Thiên Phi

Còn Thái Y cục Tiết Thái y đứng đầu cùng những thái y khác có thâm niên, tính cả Ngô Thái y đều bị Trương Từ Nghi gọi đi. Trương Từ Nghi có vẻ vội vàng, tâm những người được gọi đi cũng thẩn thẩn, không biết trong hậu cung xảy ra biến cố gì, có thể khiến Đại Yến Đế tự mình nhúng tay vào chuyện của hậu cung.

Ánh mắt Đại Yến Đế xẹt nhanh qua mấy người, chỉ chỉ mấy cái thùng sơn chứa chất lỏng đã bị đảo nát, nói: "Nhìn một chút, xem trong thùng này chứa cái gì? Nhìn kỹ vào cho trẫm".

Tuy nhìn như thuận miệng nói ra nhưng những lời nói ra đều đầy thâm ý. Vài lão thái y liếc mắt trao đổi với nhau, theo kinh nghiệm nhiều năm ở trong cung của họ đã nhìn ra vấn đề, chắc chắn trong thùng này chứa cái gì đó mờ ám.

Tiết Thái y dẫn đầu đi trước, từ trong thùng mò ra một bả lá cây màu xanh hỗn tạp đưa lên mũi ngửi tức ngửi, các thái y khác cũng rồi rít bước lên theo, có thái y dứt khoát lè lưỡi ra nếm thử. Trong thùng vẫn còn hoặc nhiều hoặc ít một số lá cây chưa bị đảo nát, hơn nữa còn có mùi vị cỏ, chỉ trong chốc lát vài vị thái y đã xác nhận được trong thùng có những loại cỏ nào.

Tiết Thái y ném lại vào thùng bả lá cây, dùng khăn tay bên mình lau tay, rồi mới đi đến trước mặt Đại Yến Đế khom người ôm quyền trả lời: "Hoàng Thượng, thần đoán không lầm trong thùng chứa nhiều nhất là vị trà hương tử, thứ này chỉ là loại cỏ dại dân gian hay dùng để giặt quần áo, ngoài ra còn có lẫn một loại dược thảo, tên gọi là cỏ Phiên Đầu." Tiết Thái y dừng lại một chút, tựa hồ suy xét cái gì mới nói: "Hình dáng cỏ Phiên Đầu có chút giống trà hương tử, nhưng lá nhỏ hơn một chút, loại cỏ này độc tính không mạnh, nếu ăn nhầm một hai lần đối với thân thể cũng không có vấn đề gì. Chỉ là phản ứng có chút trì hoãn, lúc chuẩn đoán bệnh cũng rất khó phát hiện. Nhưng nếu ăn nhiều lần, ngày tháng tích lũy độc tố đối với não người có hại, thần trí không tỉnh táo hoặc sẽ trở nên ngu đần."

Chú ý đến sắc mặt càng ngày càng đen của Đại Yến Đế, còn Hình phi đứng trước mặt lão vừa khiếp sợ vừa tức giận nhìn chăm chăm hẳn. Tiết Thái y cúi thấp đầu, lời còn chưa nói hết, hai chủ tử đã bắt đầu nổi giận, nếu câu kế tiếp nói ra... Tiết Thái y cảm thấy lát nữa chắc chắn sẽ hứng chịu lửa giận cuộn cuộn của Đại Yến Đế.

"Hoàng Thượng, theo như lời nói của Tiết Thái y là không sai, chỉ là bọn thần còn phát hiện những thứ khác". Thấy Tiết Thái y nói một nửa lại chần chừ không nói hết câu, Lý Thái y liền nói tiếp: "Hoàng Thượng, trộn lẫn trong trà hương tử và cỏ Phiên Đầu còn có một ít bột của hạt mã tiền, hạt mã tiền là vật kịch độc."

Những thái y còn lại đều cúi đầu thật thấp, hạt mã tiền chính là chất kịch độc, nghe càng nhiều càng khó sống.

Đại Yến Đế trong lòng giận đến mức không nói nên lời, sắc mặt gần như đông lạnh thành khối băng. Ánh mắt sắc bén lướt qua mặt đám thái y, khoe miệng đột nhiên nhếch lên như cười như không: "Cỏ Phiên đầu? Hạt mã tiền? Người này không chỉ ăn gan hùm mật gấu, lại còn vurun cỏ dài sẵn, chờ trẫm đến chém. Nếu không thể chờ đợi mà muốn chết trẫm liền sẽ thành toàn cho nàng." Vừa mới đầu còn nhẹ giọng, càng nói hết câu thanh âm càng thêm lạnh, làm cho người nghe cũng bị phủ một tầng băng mỏng.

"Lý Phúc Thăng, cho người đi Thần Hi cung gọi thái giám tên Hắc Tử đến đây. Trương thị vệ, người cũng đi phủ Nội Vụ tìm tiểu thái giám mấy ngày nay chịu trách nhiệm mang nước đến đây." Hai người đáp ứng, rồi gấp rút chia ra hành động.

Trong lòng Lý Phúc Thăng hiểu rõ, chuyện này Hoàng Thượng sợ là muốn điều tra đến cùng, huống chi chuyện này còn liên lụy đến Tam hoàng tử cùng Hình phi. Lúc trước thời điểm có người ám sát Nhị hoàng tử, Hoàng Thượng đã tức giận đến không kiềm chế được. Hiện nay Tam hoàng tử còn nhỏ hơn nhiều so với Nhị hoàng tử, sợ rằng tức giận cố nén trong lòng còn đáng sợ hơn. Dù sao Tam hoàng tử cũng chỉ mới mấy tháng tuổi, những nữ nhân kia cũng có thể xuống tay được, thật sự là quá tạo nghiệt.

Lúc Lý Phúc Thăng đi Thần Hi cung truyền Hắc Tử, trực giác Ngạn phi bảo có điều không ổn. Bình thường Tổng quản thái giám sẽ không vô duyên vô cớ tự mình thay Hoàng Thượng truyền người, đặc biệt là một thái giám không chút nổi bật, trừ phi người này phạm phải tội lớn không thể khinh xuất.

"Lý công công, không biết Hoàng Thượng gọi thái giám trong cung của bản cung là có chuyện gì?" Ngạn phi nhin không được hỏi.

Trên mặt Lý Phúc Thăng vẫn treo nụ cười khách sáo trước sau như một: "Hỏi Ngạn phi, nô tài cũng không rõ ràng lắm, tựa hồ là có liên quan đến Tam hoàng tử."

Trong lòng Ngạn phi đánh thộp lên một cái, đang muốn hỏi thêm thì Lý Phúc Thăng đã mang người rời khỏi Thần Hi cung.

Vừa rời lúc nhìn thấy Hắc Tử hai chân hắn run nhè nhẹ, sợ hãi trong mắt hoàn toàn không giấu được người ngoài.

"Nương nương, có phải Hắc Tử sau lưng nương nương đã làm ra chuyện xấu gì?" Xuân Đào cũng không phải là người ngốc, lúc này cũng nhìn ra điểm

không thích hợp. Ngạn Phi thân là một trong ba phi, hầu hạ bên người gồm có sáu nô tỳ cùng thái giám, Xuân Đào là một tỳ nữ rất hiểu chuyện nên rất được lòng chủ tử. Còn Hắc Tử là một thái giám không thông minh cũng không quá vụng về, trong ngày thường cũng chỉ phục trách một ít công việc tạp vụ, tất nhiên không thể đánh đồng với Xuân Đào là tỳ nữ thân cận. Hôm nay, hạng nô tài tầm thường như hắn lại được Lý Phúc Thăng tổng quản người thân cận nhất bên cạnh Hoàng Thượng gọi đi, Ngạn phi chắc chắn trong chuyện này có điều mờ ám. Đã có người tính kế trên đầu nàng, nàng sao có thể lại làm con rùa rụt đầu.

Cả người Hắc Tử mềm nhũn nằm quỳ trên mặt đất. Sau khi nhìn thấy trận thế cường đại trước mắt, những lời nói dối dọc đường đi hắn đã chuẩn bị không nói lên được nửa lời. Còn có ma ma của Hoán Y cục, các Thái y của Thái y viện, thậm chí đến cả tên tiểu thái giám thay nước cũng được gọi đến. Hắc Tử có ngốc hơn đi nữa cũng biết mọi chuyện đều đã bị bại lộ.

"Hoàng Thượng, nô tài có tội, nô tài có tội, nhưng là nô tài cũng là do bị ép buộc, Hoàng Thượng tha mạng...xin tha mạng cho nô tài, ở nhà trên nô tài còn có người già, dưới còn có em nhỏ..." Cũng giống như những tội nhận khác, biết cầu xin tha thứ là vô dụng, nhưng là phảng phất như có cầu xin tha thứ mới có thể đè nén lại sự sợ hãi trong lòng, tiểu thái giám liền dập đầu cầu xin tha thứ.

"Người đã làm cái gì, tự mình nói rõ." Ánh mắt Đại Yến Đế nhìn hắn giống như nhìn một người chết, thanh âm thốt ra như lời gọi của thần chết.

"Nô...Nô tài không nên đề nghị Vương ma ma sử dụng trà hương tử."'

Thấy hắn dừng lại không nói nữa, Đại Yến Đế nhíu mày, âm trầm nhìn chằm chằm người trên mặt đất như nhìn một con kiến hôi: "Chỉ có vậy thôi? Tất cả hình phạt của Đại Yến quốc, cầu nô tài như người nghĩ muốn ném thử một lần trước khi chết sao? Trẫm cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, người nên nghĩ thông suốt, trẫm cho người một cơ hội cuối cùng, nói hay không nói?"

Hai mắt Hắc Tử chứa đầy hoảng loạn cùng sợ hãi, sớm đã quỳ rạp trên đất như con chó, cúi đầu trầm mặt một lát, run rẩy nói: "Nói, nô tài nói. Là, là...Là Ngạn phi sai khiến nô tài làm chuyện này, nương nương bảo nô tài tìm cách đưa vào cung trà hương tử cùng cỏ Phiên Đầu, còn có kia có tác dụng gì nô tài quả thật không biết. Lúc trước khi nô tài chưa tiến cung có một hảo bằng hữu tên là Nhị Đan Tử, nô tài nhờ hắn chuẩn bị tốt trà hương tử và cỏ Phiên Đầu, mỗi lần thái giám vào thay nước cũng dễ dàng mang vào cung".

"A? Vậy vì sao người hôm nay lại đặc biệt đến Thượng y cục, chẳng lẽ chốt dạ? Không cần trước mặt trẫm cố gắng giở trò, trẫm ghét nhất chính là loại tiểu nhân vì ý đồ của mình mà làm chuyện tiểu nhân." Trong lời nói lộ vẻ chán ghét.

Tâm trạng Hắc Tử hoảng hốt, vội nói: "Những lời nô tài vừa nói đều là sự thật, là Ngạn phi nghe chuyện Hình phi được ở Thương Loan điện, trong lòng sinh hoài nghi, mới bảo nô tài trước tiên đến nơi này xem có điều gì bất thường. Vốn là nô tài chuẩn bị đem trà hương tử cùng cỏ Phiên Đầu ra ngoài, nhưng không ngờ người phụ trách được liệu Trường Nhạc cung là An Đức Tử cùng Ngô Đoàn là đến lấy trước, càng không ngờ đến Vương ma ma đã đem chúng hòa vào nước, nô..."

"Hoàng Thượng đừng vội nghe cầu nô tài kia hồ ngôn loạn ngữ vu oan cho thiếp." Ngạn phi vội vàng từ đằng xa đi đến, khó nén giận dữ, cung nữ Xuân Đào theo sát sau lưng.

"Thiếp gặp qua Hoàng Thượng." Ngạn phi hành lễ đơn giản rồi vội vàng giải thích: "Hoàng Thượng, cầu nô tài kia chỉ nói bậy, thiếp chưa bao giờ phải làm bất cứ việc gì. Tên cầu nô tài kia tính tình vụng về, trong cung thiếp cũng chỉ cho hắn là chút công việc vặt, thiếp không thể nào giao cho hắn đi làm việc tổn thất như vậy. Mới vừa rồi phát sinh chuyện gì thiếp không biết, nhưng mà thiếp có thể thề, thiếp tuyệt đối không sai bảo cầu nô tài kia đi làm bất cứ việc gì hại người khác." Ngạn phi nói xong lời lẽ thẳng ngay, vẻ mặt tức giận. Chỉ tiếc, nữ nhân trong hậu cung quen thói diễn trò, chỉ dựa vào lời nói một bên Đại Yến Đế không thể nào tin hoàn toàn.

Đại Yến Đế nhàn nhạt liếc qua Ngạn phi một cái: "Ngạn phi đừng nên kích động, ta và người nhiều năm tình cảm, trẫm sao lại có thể tin lời nói một bên của nô tài kia."

Mặc dù nói như thế, với Ngạn phi hiểu rõ tính tình của hắn, hắn ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng sợ là đã tin vài phần. Dù sao người đến lúc sắp chết, nói lời hoàn lương, không có lý nào lại nói dối.

"Loại cầu nô tài nhà người, bản cung có chỗ nào đối xử tệ bạc với người, thế nhưng lại vu oan cho bản cung như vậy? Bản cung mấy ngày trước còn phái Xuân Đào đến nhà của người cho người nhà người ngân lượng, người đây chính là báo đáp bản cung như vậy sao?" Ngạn phi oán giận nói, bởi vì toàn thân tức giận nên càng nói càng đi đến gần người đang quỳ trên đất, hận không thể phun lên đầu nô tài kia một ngụm nước miếng. Thuận thế đi chuyển đến trước mặt Hắc Tử, vừa khéo thân mình hắn chắn tầm mắt của Đại Yến Đế và Hình phi. Dừng lại trước tầm mắt của hắn, trong tay áo rộng thùng thình rơi ra một cái khóa vàng nhỏ đập vào mắt Hắc Tử. Hắn ngẩng phát đầu, chống lại ánh mắt cảnh cáo xẹt qua một tia tàn nhẫn của Ngạn phi.

Chỉ trong chốc lát sau, Ngạn phi lại xoay người đối diện với Đại Yến Đế: "Hoàng Thượng, thiếp thật sự không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thiếp tuyệt đối không cho phép cầu nô tài trong cung mình ăn cây táo, rào cây sung, vu oan cho thần thiếp."

Lúc này Đại Yến Đế đang ngồi trên ghế dựa, cơ hồ dựa sát vào gương mặt có chút ngẩn ngơ của Hình phi. "Sương nhi, người cảm thấy lời nói của Ngạn phi có đáng tin không?" Đại Yến Đế đột nhiên quay sang hỏi nàng, sát mặt so với vừa rồi khách nhau một trời một vực, trên mặt mang thêm vài phần nhu hòa.

Diệp Linh Sương cúi đầu, thật lâu sau mới nhàn nhàn nói ra một câu: "Thiếp cũng không biết, các nàng muốn hại Thụy nhi, muốn hại hắn trở nên ngu đần, muốn hại đến tính mạng của hắn. Hoàng Thượng cho rằng thiếp nên như thế nào?"

Ngay lúc Đại Yến Đế ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngạn phi, khi môi mông khê mở, Hắc Tử lúc trước còn đánh chết miệng vẫn cắn chặt khẳng định Ngạn phi đột nhiên hướng Đại Yến Đế cùng Hình phi dập đầu mạnh, so với lúc trước còn mạnh hơn, sợ hãi hơn: "Hoàng Thượng, nô tài sai rồi,

chuyện này không liên quan đến Ngạn phi, là..." Kiên quyết nhắm hai mắt lại, vừa nhanh vừa vội nói: "Là cung nữ Tú Trúc của Đạm Nguyệt cung chỉ thị nô tài làm như vậy."

"Trong nhà nô tài nghèo khổ, lần trước Tú Trúc cho nô tài một số tiền lớn, muốn nô tài giấu Ngạn phi làm những việc này. Nô tài là sợ nghèo, cho dù trở thành cung nhân trong cung Ngạn phi, nhưng cũng chỉ là nô tài thấp kém, không được chủ tử trọng dụng, nô tài nhất thời bị mê hoặc tâm hồn, nên đáp ứng chuyện này. Tú Trúc còn nói, chuyện này không may bị lộ, sợ là sẽ bị xử chết, đến lúc nếu đem việc này vu oan cho Ngạn phi, nàng sẽ bảo vệ cả nhà trên dưới lớn bé của nô tài nửa đời sau không lo cơm áo. Là nô tài nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, là nô tài vong ân phụ nghĩa, Ngạn phi đối với nô tài cũng không tệ..." Trong lúc nói chuyện, Hắc Tử đang phục dưới đất cả mặt đầy nước mắt, lời nói đã trở nên nghẹn ngào..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Xử phạt

Edit: Mị Đức tâm

Beta: Thiên P hi

Hắc Tử thay đổi lời nói của mình, cắn ngược lại cung nữ Tú Trúc bên cạnh Kỳ Quý phi. Đại Yến Đế nghe xong lời này, tức giận. "Lúc trước gặt gao cắn chặt Ngạn phi không tha, lúc này lại cắn Tú Trúc của Đạm Nguyệt cung, người cầu nô tài kia lại dám ở trước mặt Trẫm đùa giỡn Trẫm!"

"Hoàng thượng! Thiếp chưa bao giờ sai sử cầu nô tài kia làm chuyện gì, thiếp lấy đầu của mình ra bảo đảm!" Thấy Đại Yến Đế không tin, Ngạn phi vội vàng chống ché.

Thái giám Hắc Tử quỳ trên mặt đất, đè nén khủng hoảng và e ngại trong lòng, phụ họa nói: "Hồi Hoàng thượng, những lời mà nô tài nói đều là thật, tuyệt không có nửa câu lừa gạt."

Đại Yến Đế thấp giọng quát một tiếng, "Người cầu nô tài kia, nói chuyện trước sau không đồng nhất, còn dám nói là không lừa gạt Trẫm, nói khoác không ngượng miệng?!"

Hắc Tử không ngừng dập đầu, dập đầu đến máu chảy không ngừng nghỉ, "Lúc trước là nô tài bị đầu heo che mắt tâm mới có ý đồ hãm hại Ngạn phi nương nương. Đúng là nô tài sợ, sợ xuống địa ngục bị tuốt đầu lưỡi, sợ xuống vạc dầu. Khi nô tài tiến cung trong nhà vẫn còn có đứa nhỏ, nô tài không muốn vì mình khi còn sống làm sai chuyện gây họa đến con cháu của mình." Hắc Tử khóc lóc nức nở, nước mắt và máu từ trên trán chảy xuống hòa vào nhau, thoạt nhìn rất kinh khủng. Diệp Linh Sương khẽ quay đầu dời đi ánh mắt của mình.

Đại Yến Đế lạnh lùng nhìn thái giám kia phủ phục quỳ trên mặt đất, "Lý Phúc Thăng, gọi Kỳ Quý phi và cung nữ Tú Trúc của Đạm Nguyệt cung đến đây, hôm nay Trẫm muốn làm rõ mọi việc, không thể qua loa." Thấy thân mình Hắc Tử cứng ngắt, hân sâu kín cười một tiếng, "Người cầu nô tài kia, đừng tưởng người nói gì Trẫm cũng tin."

Hắc Tử khóc ròng nói: "Nô tài biết tội chết khó tránh, tuyệt không giấu giếm Hoàng thượng nữa."

Thời điểm Kỳ Quý phi đến, vẻ mặt ung dung, ánh mắt "vô tình" nhìn Ngạn phi đang đứng bên, ánh mắt sáng rực, trong mắt lộ vẻ thâm ý.

Cho đến khi hành lễ với Đại Yến Đế, vẻ mặt của Kỳ Quý phi mê mang nhìn chung quanh một vòng, bị trận thế này hù sợ, "Không biết Hoàng thượng gọi thiếp và Tú Trúc đến là có chuyện gì muốn hỏi?"

Ánh mắt Đại Yến Đế lãnh đạm lướt qua Kỳ Quý phi, trực tiếp nhìn Tú Trúc đang cúi đầu đứng phía sau, không đếm xỉa tới nàng ta hỏi, "Bên cạnh Kỳ Quý phi là tỷ nữ Tú Trúc?"

"Hồi Hoàng thượng là nô tỳ." Tú Trúc không chút hoang mang trả lời, trong mắt chợt lóe lên tia khản trương lại tiết lộ cảm xúc của mình.

"Người có nhận ra thái giám đang quỳ trên mặt đất?" Đại Yến Đế vào thẳng chủ đề.

Tú Trúc thoáng trầm mặc, nhìn người nọ một cái, trả lời: "Nô tỳ biết, đây là thái giám của Thần Hi cung hầu hạ bên người Ngạn phi, hình như gọi là Hắc Tử."

Đại Yến Đế lười lặp lại lần nữa, trực tiếp để Hắc Tử và Tú Trúc giằng co với nhau.

Sắc mặt Tú Trúc đại biến, "Người nói vậy, khi nào ta sai người làm chuyện này! Cho dù chủ tử người đắc tội, cũng không cần vu oan cho nương nương của Đạm Nguyệt cung ta!"

Hắc Tử không tranh luận nhiều, trực tiếp mang tiền hối lộ lúc trước của Tú Trúc cho y ra, trong hà bao là vài đỉnh bạc vụn, còn có mấy cây trâm và khuyên tai thượng hạng. Đối với một nô tài như Hắc Tử mà nói đây là một khoản tiền tài lớn, mà cây trâm và khuyên tai kia qua xác định cũng là từ Đạm

Nguyệt cung mà ra. Chứng cứ vô cùng xác thực!

"Tú Trúc, tiện tỳ này sao ngại dám giấu bản cung làm chuyện độc ác, hại Tam hoàng tử như vậy?" Trong mắt Kỳ Quý phi là khiếp sợ thêm bi thống, tức giận đến đỏ mắt.

Đại Yến Đế bên cạnh vẫn trầm mặc không nói, còn Diệp Linh Sương thì nghiêm túc đứng một bên nhìn, khóe miệng nở nụ cười trào phúng.

Tú Trúc thay đổi vẻ mặt mấy lần, cuối cùng bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, "Nuông nuong, nô tỳ thực xin lỗi ngài! Chuyện này là do nô tỳ sai Hắc Tử làm như vậy."

"Chát ----" Âm thanh thanh thúy vang lên, Kỳ Quý phi chỉ tiếc rên sát không thành thét, tát nàng ta một cái, "Bình thường bản cung đối xử với người như thế nào? Người thử nói xem, vì sao phải vui lòng bản cung như vậy! Uống phí bản cung tín nhiệm người!"

Nửa bên mặt của Tú Trúc đỏ rực, ngẩng đầu nhìn Kỳ Quý phi, lại nhanh chóng cúi thấp đầu, đoan đoan chính chính quỳ trước mặt Đại Yến Đế, "Hồi bẩm Hoàng thượng, chuyện này là do nô tỳ giấu chủ tử mà làm, Kỳ Quý phi không hề hay biết. Nô tỳ thấy mỗi ngày chủ tử lên dùng nước mắt rửa mặt, trong lòng nô tỳ chịu không nổi. Hoàng thượng, trước kia nuông nuong không có như vậy, đều là do yêu phi Hinh phi này. Kể từ khi Hoàng thượng mê đắm nàng ta, liền rất ít đến Đan Nguyệt cung. Hoàng thượng đã quên sao? Trước kia ngài sủng ái Kỳ Quý phi như thế nào, hôm nay chỉ vì Hinh phi liền lạnh nhạt chủ tử. Hoàng thượng ngài đã quên nuông nuong rồi sao?"

"Câm miệng! Tú Trúc chớ nói nữa!" Kỳ Quý phi hét lớn một tiếng, trong mắt có kinh dị, ần ần và thống khổ.

"Lý Phúc Thăng, vả miệng." Đại Yến Đế hồ hững nhìn chằm chằm tỳ nữ can đảm quả trách mình, trong mắt hiện lên hai ngọn lửa.

Chán chát hai tiếng, Lý Phúc Thăng tát tai, hô hấp của mọi người ở đây cơ hồ đều ngừng lại. Cung nữ Tú Trúc này quả thực gan rất lớn, lại dám nói như vậy.

Tát vài cái, mặt Tú Trúc trong nháy mắt sưng đỏ lên, Lý Phúc Thăng nhủ mảy nhìn, thì ra là do Kỳ Quý phi xuống tay.

"Cho dù Hoàng thượng muốn đánh nô tỳ, nô tỳ cũng muốn nói! Hinh phi này so với chủ tử có cái gì tốt hơn, không phải chỉ là sinh cho ngài một Hoàng tử thôi sao. Nô tỳ không muốn nàng ta tốt, chỉ cần Tam Hoàng tử không được sủng ái, Hoàng thượng sẽ lại nhớ chủ tử. Ván cờ này là do nô tỳ bày ra, nô tỳ suy nghĩ hồi lâu mới xuống tay từ nhũ mẫu của Tam Hoàng tử. Hắc Tử của Thần Hi cung không được Ngạn phi trọng dụng, trong nhà lại nghèo khó, nô tỳ liền mượn tay hắn đi làm việc này. Những thứ trang sức kia là do chủ tử thưởng cho nô tỳ lâu nay. Nô tỳ làm những chuyện này từ tâm ra, cũng không cảm thấy cần phải xin lỗi ai."

Đại Yến Đế làm như có thật gạt đầu một cái, "Quả là một câu nô tài trung thành, ngay cả chủ tử nhà người chưa nghĩ tới người đã nghĩ thay. Khó trách Kỳ Quý phi xem trọng người như vậy." Nói xong liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Kỳ Quý phi. Kỳ Quý phi lúng túng, cuối cùng vẫn là im lặng không nói cái gì.

"Bất quá, một cung nữ nhỏ nhoi như người làm sao biết được thuốc này như thế nào?" Ánh mắt Đại Yến Đế sắc bén nhìn thẳng vào sự tránh né của nàng ta.

Tú Trúc trấn định nói: "Là nô tỳ hỏi Ngô Thái y."

Nghe thấy lời này, Ngô Thái y đứng giấu mình sau lưng mọi người lập tức bước ra khỏi hàng, bồi rối giải thích: "Hồi bẩm Hoàng thượng, xác thực là Tú Trúc có đi tìm thần, bất quá chỉ hỏi là độc thảo mẫn tính và trà Hương Tử trông như thế nào. Thần cho rằng nàng ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, nếu như biết rõ nàng ta sẽ hại Tam Hoàng tử thần tuyệt đối sẽ không nói ra. Hoàng thượng minh giám, thần nói đều là sự thật, không dám nửa câu giả tạo."

Đại Yến Đế xoa xoa trán của mình, cười lạnh một tiếng: "Mỗi một người các người nói so với hất còn dễ nghe hơn. Nếu Trẫm tin tưởng các người, thiên hạ này đều vô tội hết." Ngồi bên ngoài lâu, Đại Yến Đế hắt hơi một cái, Lý Phúc Thăng gấp rút sai người mang áo choàng đến. Đại Yến Đế xem xét một lát, hai mắt trực tiếp khoát thẳng lên người Hinh phi, "Sương Nhi, trời rét, cẩn thận đừng để bị cảm lạnh. Vừa rồi nên cho người mặc nhiều một chút rồi hẳn ra ngoài."

Diệp Linh Sương từ chối, "Thân thể Hoàng thượng so với thiếp quý hơn." Liền mang áo choàng kia phủ lên người hắn.

Đại Yến Đế không vui trừng mắt với nàng.

Trong lòng Lý Phúc Thăng lúc này đang gọi cha, gấp rút sai người mang áo choàng đến cho Hinh phi, sắc mặt Đại Yến Đế lập tức yên tĩnh đi không ít.

Ngạn phi và Kỳ Quý phi bị chuyện này quán lấy tâm, thấy Đại Yến Đế vừa sủng ái vừa dung túng Hinh phi như vậy thì trong lòng đều lạnh buốt, mà nhiều hơn vẫn là đố kỵ.

Ngô Thái y đứng khom lưng, không khỏi nuốt nước bọt, vừa rồi biện giải cho mình mà vẫn chưa thấy Đại Yến Đế ban tội chết, đối với hắn không khác gì là d gậy vồ.

"Ngô Thái y, bởi vì người sơ sẩy gây họa đến tính mạng Hoàng nhi, Trẫm nên trọng phạt, nhưng niệm tình người làm Thái y trong cung nhiều năm, cũng xem... mặt mũi Ôn Tướng quân, chỉ cách chức của người. Ngày mai liền cắt khỏi hoàng cung!"

Nghe được mấy chữ Ôn Tướng quân, trong lòng Ngô Thái y lộp bộp, Kỳ Quý phi cũng khiếp sợ nhìn Đại Yến Đế, lại lập tức làm như không có gì cúi

đầu.

Thân thể của Ngô Thái y lao đảo, "Thần... tạ chủ long ân không giết."

Đại Yến Đế lạnh lùng nhìn Tú Trúc, "Đã nói xong?"

"Xong rồi." Tú Trúc ôm gò má sưng đỏ, thần nhiên nói.

"A? Trẫm lại cảm thấy ngươi đang che giấu cái gì đó, ngươi nói xem, chuyện này là chủ ý của một mình ngươi hay còn ai khác tham mưu?"

Tú Trúc cắn miệng lắc lắc đầu, "Tất cả đều là do một mình nô tỳ tính kế, ngoại trừ Hắc Tử không còn ai khác nữa."

Vịt chết còn cứng mỏ. Đại Yến Đế bủn rủn môi, "Lý Phúc Thăng, chấp hành trượng hình, Trẫm không tin nàng ta không nhả ra thông tin gì nữa."

Lý Phúc Thăng không có thương cảm, tập mãi thành thói quen đi tìm thái giám phụ trách trượng hình, mang cung nữ Tú Trúc kia đặt trên ghế dài một cách thô bạo. Gậy gộc to và dài không lưu tình từng chút từng chút đánh vào sau lưng và hông của nàng, chỉ vài trượng đã đổ máu.

"Thật sự không nói lời khác phải không?" Đại Yến Đế lại nhắc nhở một câu.

Tú Trúc hung hăng cắn răng, điên cuồng mà lắc đầu, trượng côn sau lưng càng ngày càng nặng, vết máu tràn ra làm cho áo quần dính liền vào huyết nhục, nàng rút cuộc không nhịn được kêu lên, tiếng kêu đau đớn này phá lệ thâm và âm trầm. Không biết ngất đi bao nhiêu lần lại bị nước bắn dội tỉnh. Từng trượng côn roi xuống, khí tức của nàng càng yếu.

Đại Yến Đế vẫn đang ngồi đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Tú Trúc đang hấp hối, giũ cột nói: "Thật đúng là nô tài trung tâm, vậy ngươi mang lòng trung thành của mình xuống địa ngục đi, xem một chút Diêm La Vương có thể hay không phán hình phạt cho ngươi!" Dứt lời, xoay người trở về ghế dựa của mình, giọng căm hận nói: "Khả lắm, rắn rết độc phụ, ngay cả Hoàng nhi của Trẫm cũng dám hại. Không chỉ nghĩ làm cho Thụy Nhi về sau phát ngốc, còn dùng hạt mã tiền kịch độc. Ngươi đã thích hại người như vậy thì liền ném thử cái chết thống khổ này đi."

Thân ảnh màu vàng sáng kia của Đại Yến Đế dần dần mờ hồ, Tú Trúc lại nghe mấy chữ hạt mã tiền, sương mù trong nháy mắt thanh minh, không, nàng chưa bao giờ thêm hạt mã tiền, chưa từng có. Nàng chỉ muốn Tam Hoàng tử sau này thành ngốc tử mà thôi, làm sao có thể bỏ hạt mã tiền kịch độc!

Tú Trúc chống đỡ một hơi tàn quét một vòng xung quanh, không biết sao, ánh mắt lại dừng trên người Hình phi. Giờ khắc này, thần sắc Hình phi không thay đổi nhìn mình chằm chằm, đôi con ngươi đen nhánh, trống rỗng và lạnh lùng.

Tú Trúc thở hổn hển khê giờ tay lên, chậm rãi chỉ nàng, sau lưng lại bị một lực đạo nặng nề đánh xuống, ngón tay mới nâng lên trong nháy mắt mềm nhũn rớt xuống, mà hai mắt càng ngày càng mờ hồ, mí mắt càng nặng, cuối cùng không cam lòng nhắm nghiền.

Kỳ Quý phi cầm tay nàng ta, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cung nữ không còn sinh khí đang nằm sấp trên ghế dài, hốc mắt ướt át, "Hoàng thượng, cầu ngài dừng tay, Tú Trúc đã đi rồi."

Đại Yến Đế giờ tay lên, hai gã thái giám chấp hành trượng hình lui ra sau, thẳng lưng đứng nhìn.

"Kỳ Quý phi, ngươi đây là oán Trẫm sao. Ngươi xem, ngay cả nô tài cũng vì ngươi mà bất bình, xem ra là do Trẫm lạnh nhạt ngươi?" Thần sắc Đại Yến Đế khó lường nhìn Kỳ Quý phi, cười hỏi.

"Hoàng thượng, thiếp không dám oán, Tú Trúc nói như vậy cũng chỉ là phóng đại lên mà thôi." Kỳ Quý phi trả lời, rất nhanh đã thả lỏng nắm đấm ở tay ra.

Đại Yến Đế cười cười, "Giỏi lắm, trẫm cũng không thích nữ nhân ưa ghen ghét, hiểu không?" Mười ngón tay giao nhau, giống như đang cẩn thận quyết định đại sự, một lát sau, nhìn hai nữ nhân trong sân, "Kỳ Quý phi, Ngạn phi, mặc dù hai ngươi không có liên quan, nhưng chung quy là nô tỳ bên cạnh mắc sai lầm lớn. Nếu Trẫm biết trễ thì sợ rằng Hoàng nhi của Trẫm không còn mạng, hạt mã tiền là kịch độc cộng thêm có Phiến Đầu, thật là độc phụ! Lý Phúc Thăng, tuyên chỉ cho Trẫm, lập tức hủy bỏ phong hào của Kỳ Quý phi, loại bỏ hết quyền hành trong hậu cung. Còn về phần Ngạn phi, niệm tình hầu hạ Trẫm nhiều năm, giáng xuống làm Nhị phẩm Chiêu nghi."

Lời này vừa được nói ra, sắc mặt Kỳ Quý phi tái nhợt, còn Ngạn phi thì càng muốn té xỉu....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Hậu cung có biến

Edit: Nhiên Thực tâm

Bởi vì chuyện hại độc Tam hoàng tử cho nên Kỳ Quý phi bị phế đi phong hào "Kỳ", còn bị tước đoạt hết tất cả cung quyền đang nắm trong tay. Hiện nay chỉ có thể gọi theo họ Ôn thành Ôn Quý phi. Mặc dù là Quý phi nhưng lại là một Quý phi không có quyền hạn, chỉ còn lại cái danh hiệu Quý phi vô ích. Mặc dù lúc trước mọi người đều khách khí với nàng, nhưng bây giờ trong lòng đều đang cười trên nỗi đau của người khác.

Nhiều năm nay, vị trí của Ngạn phi không lung lay được vậy mà chỉ trong một khoảng khắc liền sụp đổ mất, bị giáng chức thành Chiêu nghi. Hậu cung nhiều nhất chính là những kẻ nhiều chuyện, chuyện này xảy ra không lâu, vậy mà các vị chủ tử trong hậu cung cơ hồ là ngay lập tức đã biết được tin tức, trong lòng tuyệt đối là rất vui mừng chứ không phải lo lắng.

Dọc trên đường đi, Ôn Quý phi đều cười nhạt cho đến khi trở lại cung của mình, liền nhìn mấy cung nữ đang hầu hạ trong điện thấp giọng phun ra một câu: "Đều đi ra ngoài hết đi, nhớ nếu bản cung không gọi tuyệt đối không được vào, canh giữ cửa cho cẩn thận."

Mọi người buồn bực cúi đầu lui ra ngoài, đóng cửa một cái, rồi đứng ở trước cửa. Chỉ nghe thấy trong nội điện tiếng rang rắc vang lên một lúc, bọn cung nữ thái giám giữ cửa cúi đầu đứng yên, ngẫu nhiên trao đổi ánh mắt một chút.

Ôn Quý phi đập gần hết số đồ sứ trong điện, lửa giận dữ che giấu đã lâu tất cả bộc phát ra ngoài, ôm đầu kêu khóc thảm thiết. Từ trước tới nay nàng có tư thái ưu nhã, lễ nghi đoan trang. Hôm nay Tú Trúc chết, Đại Yến Đế thì vô tình khiến cho nỗi oán hận giấu kín trong lòng nàng phát ra. Ngày thường đôi mắt kia rất đẹp nhưng lúc này đang trừng lớn vì lửa giận, con mắt như mở to thêm một vòng.

"Hoàng Thượng, bốn năm, bản cung ròng rã đi theo ngài bốn năm, ngài lại đối đãi tàn nhẫn với bản cung như vậy sao?" Ôn Quý phi khóc ròng lắm lắm nói. "Trong bốn năm, bản cung từ một Ôn Thực viện từng bước leo lên vị trí Quý phi ngày hôm nay, hết thảy đều không dễ dàng! Không ngờ chỉ bằng một câu nói của ngài liền tước đoạt hết tất cả quyền lợi của bản cung. Vì sao ngài lại tàn nhẫn như vậy, sao lại tàn nhẫn như vậy?! Mọi người đều nói vì sợ mấy năm nay ngài lại sủng hạnh bản cung, nguyên nhân căn bản chính là vì cha ta cho nên ngài mới sủng hạnh ta. Một ngày nào đó, đợi đến khi phụ thân không còn là Ôn Tướng quân, chắc chắn Ôn Nhã Văn ta cái gì cũng không còn."

Nghĩ đến Tú Trúc, người đang sống sờ sờ trước mặt nàng bị gây gộc đánh chết, trong lòng Ôn Quý phi co rút đau đớn. Trong đám nô tài chỉ có duy nhất Tú Trúc rất được nàng yêu thích, mọi việc đều giúp nàng làm thỏa đáng, không nghĩ tới lần này lại thua bởi chuyện độc hại Tam Hoàng tử. Lần trước gặp mặt phụ thân, phụ thân liền ám hiệu cho nàng ra tay với Tam Hoàng tử, nàng liên tục do dự không làm. Bởi vì chuyện này nếu như thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại hậu quả sẽ rất khó lường, nàng không muốn mạo hiểm. Tú Trúc sinh ra trong một gia đình nghèo, trong lúc vô tình nàng nghĩ tới cách sử dụng hương tử trà, trong cung mọi chỗ đều sạch sẽ, làm sao biết và hiểu cái gì về hoa đại cỏ đại, cho nên nàng đoán sẽ không có người phát hiện ra. Bởi vì lúc đầu loại cỏ độc này rất khó phát hiện, cho nên Hinh phi cũng không thể phát giác ra được có gì không thích hợp. Thái y cũng sẽ không tra ra được cái gì, bọn họ làm sao có thể biết được quần áo của bọn nữ mẫu đã được đánh tráo. Thử nghĩ xem, đứa nhỏ Tam Hoàng tử từ nhỏ luôn được mình sủng ái đến khi lớn lên lại phát hiện ra là một kẻ ngu ngốc, chắc hẳn vẻ mặt của Hinh phi sẽ rất đặc sắc, Đại Yến Đế cũng sẽ mất hết tất cả thể diện.

Ha ha... Ôn Quý phi thừa nhận lúc đó trong lòng mình thật sự sung sướng vô cùng. Xem ra, Hinh phi, đây là người vì Hoàng Thượng sinh con trai bảo bối, nhưng hẳn lại là kẻ ngu ngốc! Hoàng Thượng, Tam Hoàng tử không phải là đứa con ngài yêu thương nhất, cùng với sự sủng ái của ngài dành cho Hinh phi kia sao. Nếu như đến lúc phát hiện ra Tam Hoàng tử là kẻ ngu ngốc, ngài còn có thể sủng ái đứa con trai này cùng Hinh phi như trước không?

Nếu như không phải bởi vì ý nghĩ muốn trả thù làm loạn tâm trí, Ôn Quý phi tuyệt đối sẽ không ngầm cho phép Tú Trúc dùng cách này. Bây giờ chân tướng bại lộ, ngay cả tính mạng của mình còn không có cách gì bảo vệ được khiến cho mình gặp tai ương. Nhưng khi ra lệnh nàng nhớ rõ mình không hề nói tới việc hạ độc lấy mạng. Chẳng lẽ Tú Trúc tự chủ trương muốn giết chết Tam Hoàng tử sao? So với cái chết, nàng muốn nhìn nhìn thấy mọi người nói Tam Hoàng tử là kẻ ngu ngốc hơn, ha ha... Nàng thật sự điên rồi, nhưng đây hết thảy là do Hoàng Thượng cùng Hinh phi ép nàng! Hoàng Thượng quả thật là thích nữ nhân kia...

Hai mắt Ôn Quý phi trống rỗng nhìn chằm chằm các mảnh vỡ trên mặt đất, cười khanh khách. Ngạn phi, cho dù bản cung không đòi mạng của ngài, nhưng cũng muốn kéo ngài cùng nhau xuống nước. Bản cung không phải không gặp được người tốt hơn ngài, mà Ôn Nhã Văn ta không thể không chọn ngài vì so ra ngài có nhiều thứ tốt hơn bản cung nhiều.

Thần Hi cung.

Ngạn phi vừa bị cách chức làm Chiêu nghi nên bây giờ mặt đang trắng bệch như tờ giấy ngời yên lặng trên giường. Xuân Đào dè dặt đưa tới một chén trà nóng, thấp giọng khuyên nhủ: "Nương nương, uống chén trà đi, đôi môi người đều bị nứt nẻ hết rồi."

Tướng Chiêu nghi khẽ ghé mắt liếc nàng một cái, Xuân Đào vô thức lùi lại một bước, cho rằng chủ tử sẽ ném chén trà này xuống mặt đất. Không ngờ Tướng Chiêu nghi chỉ là không đếm xỉa tới mà đưa tay lên ngoéo một cái lên đôi môi nứt nẻ, đưa tay kia cầm lấy chén trà, lập tức uống cạn.

"Vội cái gì chứ, bản cung chẳng lẽ sẽ đập phá đồ của mình ở Thần Hi cung sao. Không phải chỉ là giảm một bậc thôi sao, Nữ nhân Ôn Nhã Văn kia bây giờ còn không biết đã biến thành cái dạng gì đây."

Xuân Đào vội vàng nịnh nọt nói: "Nương nương nói rất đúng. Kỳ quý phi liên tục ngóng trông vị trí Trung cung kia, bây giờ chẳng những không có đến gần được mà ngược lại càng cách xa hơn, trong lòng nàng sao có thể sung sướng nổi chứ."

"Câm miệng cho bản cung!" Tướng Chiêu nghi trách mắng, lời này không chỉ là cười nhạo Kỳ Quý phi mà còn mỉa mai chính nàng nữa.

"Ôn Nhã Văn dựa vào địa vị của cha nàng ở trong triều để lấy được sự sủng hạnh của Đại Yến Đế, cho nên có thể đắc ý nghĩ tới vị trí Hoàng hậu kia. Mà bản cung phân vị không cao, đến vị trí của Quý, Thực, Hiền, Đức bốn phi còn không lên được. Song tận mắt chứng kiến vị trí Hiền phi mất đi, rồi

Đức phi cũng mất, bản cung lại vẫn là một Từ nhất phẩm Ngạn phi. Chẳng lẽ bản cung chỉ có thể ở mãi vị trí Ngạn phi này đến già sao?"

"Nương nương bớt giận, hiện nay vị trí tứ đại chính phi chỉ có mỗi Ôn Quý phi, Thục Hiền Đức ba phi đều trống không, nương nương ngài không phải là vẫn ở trên cao sao? Các phi tần khác trong cung vẫn không thể so với địa vị của nương nương. Cho dù bị Hoàng Thượng giáng chức thành Chiêu nghi cũng khác cấp bậc với các phi tần khác, dựa vào lý lịch của người, các nàng vẫn phải kính người ba phần."

Tựa hồ nghe lời này rất hài lòng, trong lòng Tường Chiêu nghi có chút thoải mái, "Lúc này đây nếu không phải bản cung lưu lại chứng cứ thì cũng đã sớm bị Kỳ Quý phi kia kéo xuống nước rồi, a, không, cần phải đổi lại gọi là Ôn Quý phi." Tường Chiêu nghi cười trên nỗi đau của người khác, nở nụ cười to hai tiếng, "Bây giờ nàng ta đã mất đi quyền lợi của Quý phi, nói cách khác nàng ta không còn có thể áp bức phi tần phân vị thấp khác nữa. Ta sẽ xem xem về sau nàng ta làm sao còn có thể lớn lối ở hậu cung nữa!"

Xuân Đào gom góp nói: "Nhờ có nương nương sang suốt sớm đoán ra được Hắc Từ kia là một người không an phận, để cho nô tỳ đi tìm người nhà của Hắc Từ dùng một cây trăm ngọc đem con trai độc nhất của hắn mang tới đây. Hắc Từ không biết tin vật đã sớm bị nương nương thay đổi, còn dùng tính mạng con trai của hắn để uy hiếp, tình huống nghìn cân treo sợi tóc nên mới sửa lại lời khai. Nếu không nương nương chính là bị gọi nước mực toàn thân rửa không sạch (Editor: ý ở đây là bị vu oan mà không cách nào minh oan được.)."

Tường Chiêu nghi hừ lạnh một tiếng, "Cái loại ăn cây táo, rào cây sung này, bản cung đã sớm phát hiện hắn lén lút lút lút, không nghĩ tới là bị Tú Trúc bên cạnh Ôn Quý phi mua chuộc làm ra loại chuyện này! Nếu là làm mà không bị người phát hiện thì tốt, bản cung cũng ước gì con trai của Hình phi gặp chuyện không may. Thật là đáng tiếc là dù làm hết sức cẩn thận vậy mà vẫn bị Hoàng Thượng phát hiện. Hoàng Thượng đúng là cưng chiều Hình phi. Nếu đổi thành người khác, hắn sao có thể phát hiện đúng lúc chứ."

"Nương nương, nô tỳ ngược lại nghe nói chuyện này là do Hình phi phát hiện. Sáng hôm nay Hình phi đi Thương Loan điện tìm Hoàng Thượng. Cùng lúc ấy, nô tỳ nhìn thấy Hắc Từ lén lút lút xuất cung cùng một thái giám lạ mặt nói chuyện. Rồi sau đó liền không thể chờ đợi được cầm quần áo bản đi đánh tráo."

Đôi mắt Tường Chiêu nghi từ từ sâu lại, "Xem ra Hình phi này cũng không đơn giản như ở ngoài mặt, là bản cung luôn coi thường nàng ta, nghĩ rằng nữ nhân này chỉ có cái đầu ngốc nghếch. Có thể đẩy ngã được Kỳ Quý phi, rồi còn kéo luôn cả bản cung xuống nước thì ngốc ở đâu chứ, căn bản chính là che giấu quá kỹ sự khôn khéo đó!"

Tựa hồ có chút mệt mỏi, Tường Chiêu nghi nửa nằm ở trên giường, chống đầu đi ngủ. Xuân Đào thở dài một cái rồi cẩn thận đứng ở bên hầu hạ.

"Lang băm, toàn bộ là một đám lang băm!" Đại Yến Đế đang phát hỏa ở Trường Xuân cung, chỉ một đám người trên mặt đất tức giận mắng: "Trẫm nuôi một đám lang băm các ngươi có ích lợi gì. Nếu không phải Hình phi kịp thời phát hiện thân thể Thụy Nhi có dị thường, thì chả phải Thụy Nhi đã xảy ra chuyện rồi sao, đến lúc đó trẫm sẽ chém đầu hết một đám các ngươi!"

Vài vị Thái y quỳ trên mặt đất cúi đầu không nói.

Tiết Thái y nhắm mắt nói: "Hoàng Thượng, nam tử khỏe mạnh mà ăn loại cỏ độc này thì rất khó phát hiện, càng đừng nói Tam Hoàng tử mới mấy tháng, lúc đầu độc tính cực thấp, xác thực không dễ phát hiện."

"Hạt mã tiền đây là loại kịch độc có thể dễ dàng phát hiện được thì còn dùng đến đám Thái y các ngươi làm gì?" Đại Yến Đế đỏ mặt mắng. Nhìn thấy Hình phi ôm Tam Hoàng tử đến sắc mặt Đại Yến Đế liền nhu hòa đi một chút. Hắn vươn cánh tay dài tới đem một lớn một nhỏ ôm vào lòng, "Như thế nào rồi, Thụy Nhi như thế nào rồi?"

Diệp Linh Sương cúi đầu nhìn tiểu Thiên Thụy trong ngực, "Vừa rồi uống thuốc do Tiết Thái y kê lúc này đã ngủ rồi. Bên trong phòng bếp nhỏ hôm nay toàn mùi thuốc, thiếp nghĩ thấy mùi này đã bay vào trong điện, Hoàng Thượng sẽ không cảm thấy khó ngủ chứ?" Ngửa đầu nhìn hắn, mang theo vài phần áy náy.

Đại Yến Đế cười, "Kẻ ngốc này, đây là hoàng nhi của trẫm, nó bị như vậy vẫn kiên cường không chê uống thuốc khổ, trẫm làm sao lại có thể cảm thấy thuốc này khó ngủ chứ."

Trong mắt Diệp Linh Sương đều là nghi đến mà sợ, ngập ngừng nói: "Thiếp là người ngu ngốc cũng tốt, nhưng tuyệt đối không thể để cho Thụy Nhi trở thành đứa trẻ ngốc."

Đại Yến Đế dừng lại, thở dài, cũng không để ý một đám Thái y đang quỳ trên mặt đất, ôm chặt nàng vào lòng, "Sương Nhi, đây là chuyện sơ sót của trẫm, trẫm đảm bảo với mẹ con hai người về sau nhất định sẽ đem hai người bảo hộ thật tốt. Ai còn dám chọc giận các ngươi không thoải mái, trẫm sẽ làm cho bọn họ chịu không nổi!"

"Thiếp không có trách người, thiếp chỉ là sợ hãi. Mọi chuyện có thể đổ lên đầu thiếp cũng được, nhưng Thụy Nhi vẫn còn là một hài tử còn nhỏ như vậy..."

Đại Yến Đế vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, thấp giọng dụ dỗ níu non: "Không sao, tất cả đều đã qua rồi."

Lý Thái y không có mắt mở miệng cắt đứt hai người đang chàng chàng thiếp thiếp, lời thề son sắt nói: "Hoàng Thượng cùng Hình phi yên tâm, thân cỏ đó chính là độc mãn tính, nhưng Tam Hoàng tử mới chỉ trúng độc chừng mười ngày, còn nhẹ, uống thuốc ba bốn ngày đảm bảo sẽ trở về khỏe mạnh như lúc trước."

Đại Yến Đế quét qua mấy người, trầm mặt, "Lần này các ngươi thất trách, phạt mỗi người cắt đi ba tháng bổng lộc. Được rồi, đều lui xuống đi nghiên

cứu một một chút được lý đi, lần sau nếu tái phạm chuyện như thế này, thì sẽ không phải chỉ phạt cắt bông lộc dễ dàng như này nữa đâu."

"Chúng thần tạ ơn Hoàng Thượng." Đám người nhanh chóng rút khỏi Trường Nhạc cung mới dám thở phào một cái.

Xem ra về sau Hình phi cùng Tam Hoàng tử chính là chủ nhân lớn nhất hậu cung này rồi. Hậu cung... Thời thế thay đổi.

"Sương Nhi vẫn còn giận trăm sao?" Đại Yến Đế dựa nhẹ vào đầu Hình phi, hỏi.

Diệp Linh Sương lâm bẩm: "Không có, Hoàng Thượng kịp thời thay thiếp làm chủ, thiếp nào dám giận dỗi Hoàng Thượng."

Đại Yến Đế râm rì hai tiếng, "Giả bộ, người giả bộ. Không phải là trách trăm không sớm phát hiện ra Thụy Nhi có vấn đề sao. Trăm bảo đảm, về sau tuyệt đối yêu thương con trai bảo bối của chúng ta, khi có bệnh sẽ là người đầu tiên phát hiện."

Diệp Linh Sương nhếch miệng nở nụ cười, "Được rồi, thiếp tha thứ cho người."

"Người đâu --" Đại Yến Đế hướng phía bên ngoài gọi một tiếng, thấy Vân Kiều vội vã tiến vào, không nói hai lời liền đem tiểu tử ở trong ngực Hình phi lôi ra, rồi sau đó nhanh chóng nhét vào tay Vân Kiều (editor: khổ thân tiểu Thụy Thụy), phát tay, "Đi xuống đi, không có trăm truyền gọi không được vào trong."

Vân Kiều ôm tiền Thiên Thụy đi, Diệp Linh Sương cả kinh khê mở miệng. Đại Yến Đế một tay ôm lấy chận nàng lại, bước tới giường nhỏ, cười đến ngu quan sang lạn, "Thông qua việc hôm nay, trăm phát hiện ra một vấn đề rất lớn, đó chính là Sương Nhi quá chú trọng Thụy Nhi, ngay cả trăm cũng bị lạnh nhạt. Xem hôm nay trăm phạt người thế nào."

Diệp Linh Sương biết rõ giây giụa cũng vô dụng chỉ cười cười đâm vào vai hắn, "Không có được, bữa tối còn chưa dùng."

"Không vội không vội, chờ trăm ăn người xong rồi dùng thiện muộn một chút cũng được."--

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Hai người không đứng đắn

Edit: Nhiên Thực tâm

Beta: Vy Tu nghi

Ném nàng lên giường, Đại Yến Đế xoay người một chút ôm trọn lấy nàng.

Diệp Linh Sương vội đưa tay chống đỡ thân thể đang hạ xuống của hắn, cười mắng: "Hoàng Thượng, người thật muốn làm sao? Đừng lộn xộn, cùng lắm thì thiếp chịu thiệt thòi một chút lát nữa cho người làm lâu một chút. Chuyện này nên đợi tối làm thì sẽ tốt hơn."

Lông mày của Đại Yến Đế nháy nháy, tựa hồ tâm trạng vô cùng vui vẻ, hai mắt trừng một chút, khuôn mặt uy nghiêm tuần kiệt lãng tử nhưng cũng mang vài phần ngang bướng côn đồ, "Trăm rất thích làm chuyện này vào ban ngày, buổi tối đen như mực trăm không nhìn rõ hình dáng của người. Bây giờ sắc trời rất đẹp lúc này làm chuyện đó rất hợp."

Nói xong bàn tay chỉ còn cách một lần vấy lốt, vuốt ve đôi chân thon dài của Hình phi, đem giày thêu cùng quần áo cởi xuống. Hai vết chai tay lần theo chân nhỏ tinh xảo, sờ mấy ngón chân nhỏ.

Diệp Linh Sương cười ra tiếng, vội vàng co chân về, "Hoàng Thượng, đừng, đừng có sờ, ta sợ nhột."

Đột nhiên ý thức được mình trước mặt Hoàng Thượng đại bất kính xưng hô "ta", vội vàng sửa lại, "Trong lúc nhất thời thiếp quên mất, Hoàng Thượng đừng trách tội -- "

Đại Yến Đế phẫn nộ ngắt lời nàng: "Không cần quan trọng quá về việc xưng hô, ở trước mặt trăm người nghĩ thế nào thì gọi thế đó. "hắn để sát mặt vào mặt nàng lê lưỡi liếm liếm cánh môi khiến nó trở nên ửng hồng sang bóng mới trăm thấp cổ họng nói: "Người có thể gọi trăm như thế nào đều được."

Cặp mắt sáng trong của Diệp Linh Sương nhìn qua hắn, khẽ chớp chớp, đột nhiên khoe miệng vênh lên, đưa tay ôm mặt hắn, đầu ngón tay chơi đùa đến khi gât một cái. Đại Yến Đế nghiêng đầu cọ xát vào lòng bàn tay nàng, tựa hồ cảm thấy có chút nhột, nhưng lại không bỏ được việc cầm chân nhỏ trong bàn tay.

"Hoàng Thượng, người không nói đùa với thiếp đó chứ?" Hai tay của Diệp Linh Sương ôm mặt hắn kéo xuống gần mặt mình hơn. Sau đó cứ như vậy nhìn chăm chăm vào trong mắt hắn, đôi mắt đen nhánh ở giữa quệt một vệt sáng, mặt mũi trong sáng, xa lạ mà quen thuộc. Nỉ non nói nhỏ cơ hồ là mang theo hương thơm nhàn nhạt đến trên môi hắn.

Đại Yến nhẹ nhàng hít một hơi như muốn nuốt hết tất cả hương thơm của nàng. Lại phát hiện ra bàn tay của nàng chút mồ hôi lạnh không khỏi cúi đầu xuống vài phân, chớp mũi chạm vào mũi của nàng, đôi môi áp vào cánh môi trơn bóng của nàng. Một màu trong suốt hồng phấn hiện lên sau nhiều lần mút. Nghĩ như vậy khóe miệng không nhịn được mà vênh lên, thanh âm có chút khàn khàn, trầm thấp rồi lại nhu hòa, "Trẫm không lừa ngươi, ngươi về sau muốn kêu thế nào thì kêu, cho dù có mạo phạm đến trẫm, thì trẫm cũng sẽ không trách tội ngươi."

Nói xong lời này, lại vuốt môi mỏng phấn đào của nàng, trong mắt tựa hồ mang theo sự mong chờ cái gì đó, so với lúc trước còn muốn sáng hơn vài phần.

Lúc nói chuyện chớp mũi hô hấp nói ướt khiến hần cùng nàng tận lực đè nén hơi thở triền miên. Chớp mũi đẩy nhẹ cái mũi cao của nàng nhẹ nhàng cọ sát hai cái, giống như một đứa bé đang làm nũng. Khóe miệng thở ra một hơi thở nóng cơ hồ hơn phân nửa khí bay vào trong miệng nàng, mang theo hơi thở nam tính mãnh liệt sạch sẽ dễ ngủ của hần.

Trong mắt Diệp Linh Suong mang ý cười, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ nhếch lên. Vuốt phẳng môi mỏng hần hồi lâu rồi ngậm lấy một nửa, hút gặm cắn hồi lâu, khiến hần chết lặng mới buông môi ra, nhìn đôi mắt hần có chút si ngốc, nàng cười một tiếng, nhàn nhạt kêu: "Thiên Hựu..."

Con ngươi Đại Yến Đế đột nhiên co lại, sững sờ nhìn chằm chằm nàng hồi lâu. Khi nói hai chữ kia khiến trong lòng hần tê dại, nhận nhận dâng lên một tầng rung động. Dừng lại một chút, nháy mắt hần liền buông lỏng chân nhỏ của nàng trong tay ra, hai tay ôm lấy mặt nàng, hung hăng, điên cuồng hôn lên môi nàng. Hần triền miên khuấy đảo, tinh tế quét khắp mọi nơi, dao thoa vào nhau, gắn bó dây dưa, một vòng lại một vòng càn quét, lần lượt bọc lại cái lưỡi đang muốn tránh né của nàng không biết mệt mỏi quần quanh.

Cánh môi của nàng bị hần thôn tính toàn bộ, bị hần mút đến khi trở nên sáng bóng.

"Suong Nhi..." Hần hơi thở của hần gấp gáp, đục ngầu gọi nàng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, sung sướng cười ha ha một tiếng, mắt đi về cõi mờ ngày thường, có vẻ trầm thấp mất tiếng.

Diệp Linh Suong hô hấp dồn dập, vừa rồi trong lúc bất tri bất giác cánh tay đã ôm lấy cổ hần nhẹ nhàng phập phồng theo hô hấp của nàng. "Hoàng Thượng, nếu

như người lâu một chút nữa mới buông ra, chắc chắn là thiếp sẽ chết mất."

"Không đâu, trẫm có chừng mực mà." Đại Yến Đế nói nhỏ, trong mắt vui vẻ nồng đậm, "Vừa rồi tại sao gọi trẫm vậy, về sau lúc không có ai bên cạnh thì đều gọi như vậy đi, trẫm thích nghe." Nói, một bàn tay chậm rãi đi xuống tìm kiếm, đưa vào làn váy trong.

Diệp Linh Suong quay đầu, trên mặt đỏ bừng, lẩm bẩm gọi hần: "Thiên Hựu..." Đại Yến Đế hôn lên khuôn mặt đỏ thắm của nàng, dụ dỗ: "Suong Nhi, giờ một chân lên."

Diệp Linh Suong trừng mắt nhìn hần, khẽ nhắc móng lên, hần lập tức cời quần lót của nàng ra, thanh âm cười trầm thấp mà đắc ý. Hần nhanh chóng trút bỏ hết xiêm y của mình. Đúng là, đợi đến lúc cời bỏ quần áo của chính mình lại không sao cời được cái áo choàng. Trán Đại Yến Đế đỏ mồ hôi, động tác cời áo bào càng thêm luống cuống.

Diệp Linh Suong nhìn động tác vội vã như khi của hần thì liền đẩy thân thể hần ra, ngồi dậy cúi đầu tỉ mỉ giải quyết dây lưng.

Trông rất Đại Yến Đế nhìn thấy bộ dáng vừa nghiêm túc vừa ngại ngùng của nàng, khóe miệng đào dạt câu dẫn, ánh mắt chuyên chú và sung sướng. Đợi nàng cời bỏ xong dây lưng, đầu liê vùi sâu vào lồng ngực hần, hai tay ôm eo hần bất động.

Đại Yến Đế vội vàng vỗ vỗ phía sau lưng nàng, "Suong Nhi, Suong Nhi tiếp tục."

Diệp Linh Suong ôm eo hần, ở trong lồng ngực buồn bực lắc đầu nói: "Thiên Hựu, ta có chút đói bụng, làm sao bây giờ? Chúng ta dùng xong bữa tối rồi lại tiếp tục có được không?"

Lông mày Đại Yến Đế khẽ động đậy, kì quái nói: "Đói bụng sao? Không được, trẫm không cho phép ngươi đói bây giờ, muốn đói cũng phải chờ tới lúc trẫm ăn no đủ thì ngươi mới được đói," Giọng điệu nói chuyện như là hải tặc không được ăn no, bá đạo nhưng cũng giống như làm nũng.

Tiếng nói vừa xong thì đã không thể chờ đợi thêm được cầm bàn tay của nàng đặt lên thắt lưng, mặt nghiêm nghị, "Suong Nhi, chỗ này rất khó chịu."

Diệp Linh Suong bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhắm mắt rồi lại mở ra, động tác tay cũng trở nên nhanh chóng làm cho Đại Yến Đế hài lòng.

Đại Yến Đế khẽ sát vào tai nàng trên ghẹo: "Suong Nhi, thì ra ngươi cũng không thể chờ đợi thêm được nữa."

Diệp Linh Suong im lặng không nói, liếc xuống thân dưới của hần một cái sau đó vội nằm sấp ở trên giường giả chết. Tay len lén duỗi ra kéo chăn đệm được gấp chỉnh tề về phía mình giữ ra, đắp kín, ngay cả đầu cũng ở bên trong, động tác lưu loát liền mạch.

Đại Yến Đế đối thư thể Quan Âm Tọa Liên*, cả thân thể lửa lò tiến tới, vật hình trụ ở giữa hai chân đã dựng đứng thẳng, có chút hùng tráng. Thấy nàng che giấu kín đến mức không có khe hở, vật thể trơn bóng của mình ở bên ngoài đã không thể chịu nổi nữa, sắc mặt Đại Yến Đế lập tức từ trắng chuyển sang đen xì, hướng về phía nàng tức giận nói: "Ngươi không có lương tâm với vật nhỏ như vậy sao, mình thì đi trốn, không trông nom gì trẫm cả, ngươi ra mà xem cái nào đó trơn bóng của trẫm bị bỏ rơi ở bên ngoài này." Mới vừa dứt lời liền hắt xì một cái vang dội.

*Tur thể Quan Âm Tọa Liên: tư thể Phật Quán Âm ngồi trên đài sen.

Chấn mềm khẽ run run, truyền ra tiếng cười trầm thấp bị đè nén của cô gái bên trong. Hai cánh tay nhỏ bé thò ra rồi tiếp theo là đến đôi mắt có hai con ngươi đen nhánh sáng tinh, giờ phút này bởi vì vui vẻ mà cười híp lại thành một đường thẳng.

Diệp Linh Sương bọc chấn mềm ngồi dậy, sau đó ngồi dịch lại bên cạnh Đại Yến Đế, vén chấn lên đem cả thân thể hấn bọc lại. Sau đó lại che kín, chỉ lộ ra đầu hai người.

Mặt Đại Yến Đế bình tĩnh thì lúc này liền ngay lập tức thay đổi nét mặt tươi cười. lập tức tiến lại gần. Một tay bắt đầu tru du ở trên người nàng.

Diệp Linh Sương hừ một tiếng, "Không cần phải đắc ý, thiếp là sợ thân thể người bị lạnh. Nếu không, thiếp mặc kệ người."

"Trẫm biết rõ người đang khẩu thị tâm phi***, không sao, trẫm không ngại. Sương Nhi có thể tiếp tục khẩu thị tâm phi." Đại Yến Đế gật gật đầu phân tích, mặt trung ra vẻ rất đứng đắn.

**Khẩu thị tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo.

"Thiên Hựu, tiểu muội ta thực sự rất đói bụng." Diệp Linh Sương năn nỉ nói.

Đại Yến Đế cười, cắn một cái lên đôi môi hồng của nàng, "Trẫm biết rõ, nhưng bởi vì... Trẫm cũng đói bụng đến muốn ngất đi rồi, nếu không ăn thì bụng nhất định sẽ bị nổ mất."

Đại Yến Đế: "Sương Nhi đến đây ngồi lên đùi trẫm"

Diệp Linh Sương: "... " Nhắc mộng ngồi lên người hấn.

Đại Yến Đế: "Nha đầu ngốc. hai chân móc vào ngang hông trẫm, như vậy sẽ không sợ bị xô dịch." Hấn trực tiếp kéo chân nàng để mắt cá chân sát thân người mình, cọ xát hồi lâu trên u cổ, cảm thấy đã đến lúc liền dò xét một chút đi thẳng vào.

Diệp Linh Sương không thoải mái vặn vẹo uốn éo thân thể. Sắc mặt Đại Yến Đế sung huyết đỏ bừng, không do dự bóp eo mềm không an phận của nàng hung hăng trêu

ghẹo chuyển động ra vào.

Diệp Linh Sương than nhẹ vài tiếng bị động tác kịch liệt của hấn làm cho đầu choáng váng, cuối cùng dứt khoát gối lên vai hấn, tay vuốt ve lưng tung tung hấn, đầu loạn thành một đồng mơ hồ.

"Ừ... Thiên Hựu, ta thật sự rất đói bụng."

Đại Yến Đế cầm lấy hông của nàng mạnh bạo xoa nắn, siết chặt lấy, giữ lấy eo của nàng hung hăng nâng lên hạ xuống, eo thon cử động. Thờ gấp nói: "Sương Nhi ngoan ngoãn, nhịn một chút nữa. Người biểu hiện ngoan đợt lát nữa trẫm sẽ cho người ăn cơm."

Hai người thoải mái ở trên chấn lựa chơi trò uyên ương nghịch nước nâng lên hạ xuống phập phồng. Không biết qua bao lâu một hồi run run xen lẫn với sự ngâm nga ân nhần của cô gái cùng tiếng rống to của nam nhân, cuối cùng đã trở lại bình thường. Tất cả cảnh tượng đều được hai người che giấu dưới lớp chấn mềm, ngay cả mồ hôi cung hương vị của dục tình cũng đều được lưu lại bên trong.

Đợi đến khi Đại Yến Đế sáng khoái tinh thần ngồi vào trước bàn gỗ còn Hinh phi thì đang mềm rũ nằm sấp lại với sắc mặt đỏ thắm đi ra ngoài, lúc đó đã là nửa canh giờ sau.

Vân Kiều gặt gao cúi đầu thay đổi gương đệm sạch sẽ, sau đó ôm chấn đệm cùng đồ tắm từ trong điện đi ra.

"Hoàng Thượng, hôm nay người dùng bữa ở Trường Nhạc cung luôn, phòng bếp nhỏ đã làm nhiều thêm vài món, Hoàng Thượng cùng nương nương nếu cảm thấy không hợp khẩu vị xin cứ nói, nô tỳ sẽ cho phòng bếp nhỏ làm lại lần nữa." Bội Hoàn cùng An Đức Từ dọn ra vài món ăn rồi lui ra ngoài.

"Trẫm thấy mấy món ăn này rất ngon. Sương Nhi, về sau trẫm sẽ đến chỗ của người dùng bữa tối được chứ?" Thanh âm Đại Yến Đế lạnh lạnh, cũng không cần hạ nhân gấp thức ăn cho mà tự mình bưng bát đưa lên bắt đầu ăn. Thấy thế nào cũng như là đang đòi những thứ tốt của người ta rồi còn quay ra khoe mẽ. --

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Lời nói tri kỷ

Edit: Chang Phi

Beta: Vân Chiêu Nghi

Diệp Linh Sương vui đầu ăn cơm, hai mắt thỉnh thoảng nhìn mấy người đứng ở một bên im lặng không lên tiếng, phát hiện được ánh mắt của Bội Hoàn, đầu nàng không khỏi càng vui càng thấp.

"Đầu của ngươi nếu lại vui xuống thấp nữa, món ăn trong chén cũng muốn dính vào trên mặt của ngươi rồi." Đại Yến Đế cười nói, động tác ưu nhã gấp một chút cá đuôi cánh phượng đưa tới.

Diệp Linh Sương cho là hắn muốn gấp thức ăn cho mình, cười nói: "Tạ Hoàng Thượng." Sau đó đưa chén tới.

"Trẫm là muốn ngươi há mồm." Đại Yến Đế giơ chiếc đũa lên không động đậy, để ở bên miệng của nàng chờ.

"A?" Diệp Linh Sương ngây người, "Hoàng Thượng, thiếp cho là lúc trước ngươi là dụ dỗ thiếp, chẳng lẽ Hoàng Thượng thật muốn giúp thiếp ăn cơm?"

"Trẫm là vua của một nước, quân vô hí ngôn." Đại Yến Đế vẻ mặt nghiêm nghị, mặc dù khuôn mặt vẫn vậy, nhưng trong mắt lại toát ra vui vẻ làm cho gương mặt nghiêm túc thoáng cái nhu hoà hơn rất nhiều.

Diệp Linh Sương len lén liếc mấy tỳ nữ của mình vài cái, Bội Hoàn còn đang che miệng nở nụ cười, chợt cảm thấy có chút quái bách, nhưng ngại Đại Yến Đế đã giơ chiếc đũa kẹp lấy miếng cá đuôi cánh phượng hồi lâu, liền há miệng nhận lấy, chậm rãi tinh tế thưởng thức.

Đại Yến Đế thấy nàng ngoan ngoãn ăn mới hài lòng nở nụ cười. Quay đầu lại quét qua mấy người, trong nháy mắt tất cả nhu hoà đều không còn, ánh mắt trở nên lạnh lùng: "Nếu để cho trẫm biết là ai đi nói luyên thuyên khắp nơi, về sau sẽ khỏi phải ở lại Trường Nhạc cung nữa."

Mấy người liền vội vàng gật đầu lên tiếng: "Hoàng Thượng yên tâm, nô tỳ thật sự không nhìn thấy cái gì." Thụy Hoàn nói.

Đại Yến Đế nghe được mới quay đầu lại tiếp tục ăn, tiếp tục dứt cho nàng.

Diệp Linh Sương cúi đầu, chỉ hận không thể vui vào trong chén, tiếp tục ngoan ngoãn há mồm chờ hắn dứt cơm.

Một bữa cơm tối so với ngày thường tốn thêm gấp hai thời gian, trong phòng vài cái hạ nhân sừng sốt không dám thở mạnh, chỉ là, bên tai đều lạnh lẽo nổi lên đồ ùng, trong lòng trộm vui mừng thay chủ tử.

Sau bữa tối, lại là một trận lưa hồng tung bay bị. Trong phòng những tiếng ngâm nga mập mờ không ngừng, ngẫu nhiên truyền đến từng đợt tiếng cười giòn giã dễ nghe.

"Ha ha... Ha ha ha... Đừng cù đừng cù, thiếp thật sự rất nhột..." Diệp Linh Sương năn nỉ nói.

Đại Yến Đế như không biết mặt cù nách nàng "Trẫm xem như tìm được nhược điểm của ngươi rồi, về sau nếu ngươi không nghe lời trẫm, trẫm sẽ dùng chiêu này."

"Thiên Hựu, đừng làm rộn... Ta về sau không dám, cũng không dám một mình chiếm chỗ, làm cho một mình ngươi trần truồng lồ lộ ở bên ngoài.. Ha ha..." Diệp Linh Sương cười đến chảy cả nước mắt.

Đại Yến Đế thực hiện được mưu kế, lúc này mới dừng lại, ôm nàng nằm nghiêng xuống.

Diệp Linh Sương thân thể khẽ co lên, cả người khom thành đường cong, Đại Yến Đế liền dán sát người lại, ngay cả đầu gối cũng dính vào làm ổ trong đầu gối của nàng, cùng nhau cuộn mình. Tay khoắc lên trên eo nàng, vuốt ve, lực đạo nhẹ nhàng mang theo sự nóng bỏng cùng áp áp. Chóp mũi để ở trên cổ trắng ngọc bị lộ ra một đoạn của nàng ngửi ngửi, da thịt nàng mang theo hương thơm nhàn nhạt. Có sợi tóc dính vào trên mặt hắn, có chút ngứa, nhưng vẫn lười phải đưa tay gạt ra, ngược lại ngay tiếp theo lộn tóc cũng toả ra hương thơm làm hắn tham lam hít một ngậm.

Đại Yến Đế gặm hôn cổ của nàng, thấp giọng gọi: "Sương nhi, ngủ sao?"

"Ừ... Không có đâu, nếu ngươi an phận một chút không chùng ta đã ngủ được rồi." Trong lời nói mang theo một tia u oán. "Hoàng Thượng muốn thiếp nói cái gì?"

Đại Yến Đế nghe thấy lời của nàng liền ở trên cái cổ trắng nõn như ngọc của nàng hơi dùng lực cắn một cái: "Lại quên mất lời của trẫm rồi hử, lúc chỉ có hai người trẫm và ngươi, ngươi phải kêu tên trẫm. Trẫm thích nghe ngươi gọi như vậy, lần sau không được tiếp tục quên, nếu không trẫm sẽ giống như vừa rồi hung hăng phạt ngươi."

Diệp Linh Sương co rúm người lại, làm bầm: "Biết rồi biết rồi, Hoàng Thượng ngươi thật nhỏ mọn."

"Ừ? Sương nhi ngươi vừa rồi nói gì đó, trẫm không nghe rõ." Đại Yến Đế trầm giọng.

Diệp Linh Sương khẽ cắn răng: "Ta nói, Thiên Hựu ngươi thật sự là người tốt nhất thiên hạ, đối với ta tốt nhất, ta rất yêu mến ngươi."

"A, trẫm biết rõ, ngươi không cần phải nói lớn tiếng như vậy." Đại Yến Đế nhếch môi nói, đáng tiếc cô gái đang đưa lưng về phía hắn không nhìn thấy

trên mặt hần là vẽ thực hiện được mưu kế mà cao hứng.

Lại là một hồi trầm mặc. Đại Yến Đế vẫn mở to hai mắt như không mệt mỏi.

"Sương nhi?" Hần lại kêu một tiếng, thanh âm êm dịu.

"Ừ..." Hữu khí vô lực.

"Nàng có phải lại mệt mỏi rồi hay không?" Đại Yến Đế ở trên bụng nàng qua lại dao động vuốt ve.

"Ừ..." Trở nên không có khí lực, "Thiên Hựu có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra, ta nghe đây, nếu không nói nữa, ta thật sự sắp ngủ thiếp đi rồi này."

"Sương nhi..." Dừng lại một lát, "Người thật sự muốn cái vị trí trung cung kia sao?" Đại Yến Đế buông ánh mắt xuống, rơi vào căn cổ của nàng.

Diệp Linh Sương nửa khép hai mắt hé ra một chút, lông mi vừa dài vừa cong chớp chớp.

"... Thiên Hựu, nói thật, trước kia bởi vì trong lòng nhớ người, vì ngày ngày nhìn thấy người, khó tránh khỏi có lúc trong đầu sẽ thoáng hiện lên cái ý nghĩ này, nghĩ tới cho dù trong ngày thường mệt mỏi một chút cũng là tốt. Nhưng là về sau, người liên tục sủng ái ta, gần như là ngày ngày đều tới gặp ta, loại tâm tư tự nhiên cũng biến mất.

Ta Diệp Linh Sương không phải là người ôm chí lớn gì, có người sủng ái, có Thụy nhi khiến người thương yêu như vậy, trong lòng đã sớm thỏa mãn rồi. Đứng là... Lần này chuyện Thụy nhi trúng độc làm cho ta thật sợ hãi. Thiên Hựu, người nói, có phải chỉ cần ngồi lên cái vị trí kia, có thể làm cho những người trong hậu cung kia sẽ bớt đi một chút ác niệm không..."

Đại Yến Đế thở dài một hơi, khẽ sát vào bên tai nàng nói nhỏ: "Sương nhi, người yên tâm, trẫm đã nói rồi, về sau nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Người nói cũng không sai, nữ nhân hậu cung đều quá tham lam, trẫm sủng hạnh các nàng một lần, các nàng liền muốn lần thứ hai, trẫm cho các nàng phân vị, các nàng liền có lòng tham nghĩ tới vị trí cao hơn. Hôm nay vị trí trung cung bỏ trống đã lâu, người nhìn chăm chăm vào nó chưa từng thiếu. Có lẽ, trẫm thật sự nên nghĩ biện pháp làm cho các nàng không nên có niệm tưởng như vậy nữa."

"Thiên Hựu, thứ cho ta lảm nhảm, vì sao người liên tục bỏ trống vị trí trung cung kia? Không chỉ là ta, chắc hẳn những người khác cũng cảm thấy, có Hoàng Hậu, hậu cung sẽ an phận hơn rất nhiều đi." Lúc hỏi lời này, ánh mắt Diệp Linh Sương tựa hồ một tối đi rất nhiều, đồng tử đen sẫm cũng không chuyển một cái.

Phía sau trầm mặc một hồi lâu.

Thật lâu sau, Đại Yến Đế ánh mắt phức tạp, thấp giọng trả lời: "Trẫm cũng không biết, hoặc là trẫm thấy thiết thời cho Hoàng Hậu. Nàng là một Hoàng Hậu tốt, chỉ tiếc... Sai là sinh ở Hoa gia."

"... Là vì công cao chán chủ sao, nếu là như vậy, Hoàng Thượng người không có sai..." Nàn tay nắm thật chặt mép giường, càng nắm càng chặt, gần như trắng bệch.

Đồng tử Đại Yến Đế tối đen tinh mịch, chới bỏ nói: "Không, chỉ riêng là một cái nguyên nhân này, căn bản sẽ không để cho trẫm phải động tới Hoa gia, để trẫm nghĩ biện pháp đoạt binh quyền của hần. Hoa tướng quân hần... Cùng mẫu hậu trẫm cấu kết với nhau, trong tay bọn họ có thứ để uy hiếp trẫm."

"Thái hậu?" Diệp Linh Sương có chút ngoài ý muốn, nhưng cái ngoài ý muốn lại phảng phất như đã sớm có trong dự liệu của nàng.

"Vậy Hoàng Thượng đã tìm được vật kia rồi sao?" Diệp Linh Sương tò mò hỏi, không đợi hần đáp lời, vội vàng cắt đứt: "Hoàng Thượng đừng trả lời. Thiếp như thế nào lại tự mình vượt khuôn phép, hỏi chút chuyện không nên hỏi."

Đại Yến Đế ha ha cười hai tiếng: "Nói cho người biết người cũng không hiểu, không sao. Vật kia đúng là trẫm không có tìm được, nhưng trẫm hoài nghi Hoa tướng quân đưa vật kia cho thái hậu."

"... Thiên Hựu."

"Ừ?"

"Người cảm giác thứ quan trọng nhất của mình là cái gì?"

Tay đang vuốt ve trên eo nàng khẽ dừng lại, suy nghĩ một chút, tiếng nói trầm trầm trả lời: "Tất nhiên là giang sơn của trẫm, hiện tại, có thêm người nữa. Sương nhi, trẫm không muốn... Mất đi người."

Diệp Linh Sương hừ cười một tiếng, "Thiếp thật vinh hạnh nha, thế nhưng có thể cùng giang sơn của Hoàng Thượng đứng cùng một chỗ."

Đại Yến Đế hung ác nhéo hai cái trên eo nàng, cười nói: "Người tiểu nữ nhân này, nếu như trẫm đem người đặt ở trước giang sơn, trẫm chẳng phải là hôn quân chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn sao."

"Sương nhi, xoay người lại, trẫm muốn nói với người lời nói thân mật này." Thấy tiểu nữ nhân tựa hồ có chút không vui, Đại Yến Đế vòng quanh eo nàng, lật người nàng lại, sau đó ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhéo hai cái: "Đừng nghiêm mặt, trẫm muốn nói lời trong lòng với người đây, người khác muốn nghe

trầm cũng không muốn nói."

Diệp Linh Surong gật gù đầu, tựa đầu vào ngực của hắn, nghĩ che kín cặp mắt của mình. "Người nói đi, ta nghe đây."

Đại Yến Đế thấy nàng vui vào trong lòng ngực của mình, xoa đầu của nàng, nói: "Trầm lúc còn bé để ý nhất chính là mẫu phi luôn yêu thương trầm, về sau trầm trưởng thành hơn, mẫu phi lại không thấy được. Mặc dù phụ hoàng đối với trầm cũng rất yêu thương, nhưng đôi khi trong mắt lại có ghét cùng hận ý, người khác cho tới bây giờ đều chỉ thấy phụ hoàng đối với trầm rất tốt, cho rằng trầm nhận hết sủng ái của phụ hoàng, ngay cả đại hoàng huynh đối với trầm cũng càng ngày càng xa cách."

Trầm một người cô linh linh lớn lên, cái gì cũng không có, ngoại trừ giang sơn hôm nay mà trầm đã khổ tâm tranh được. Nó mặc dù là một mảnh lạnh như băng, nhưng nó sẽ không dễ dàng rời khỏi trầm, sẽ không giống mẫu phi rời xa trầm. Là giang sơn này liên tục bầu bạn cùng trầm đi qua nhiều năm như vậy, cho nên, nó đã dung nhập trầm trong máu thịt, là một bộ phận không thể tách rời khỏi trầm.

Mà Surong nhi người lại không giống nó, người là một người còn sống, người cùng nó không cách nào so sánh được."

"... Đúng là, giang sơn chỉ có một. Hình phi nếu như mất đi về sau có phải còn có càng nhiều hơn không?" Diệp Linh Surong có chút đáng thương nắm tay của hắn, trong mắt hình như có lo lắng sợ hãi.

Đại Yến Đế gõ một cái vào ót của nàng, tức giận cười nói: "Làm sao người lại thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt như vậy. Trầm dám đảm bảo, Surong nhi người ở trong lòng trầm là độc nhất vô nhị, về sau sẽ không còn có nữa, như vậy đã hài lòng chưa?"

"Ta cũng không nói cái gì, là người vừa mới nói cái gì mà cũng đã dung nhập vào trong máu, ta nghe xong, trong lòng chỉ có hai chữ: ghen ghét."

"Ha ha... Ghen ghét thì ghen ghét, trầm cho người ghen ghét với nó. Trầm đáp ứng người, về sau nếu có thời gian, trầm liền ném nó lại, đến Trường Nhạc cung nhìn người, như vậy còn chưa hài lòng?"

"Hài lòng, cực kỳ hài lòng, chờ khi nào ta thành tâm can bảo bối của người, không chừng ta liền đánh bại nó."

"... Hiện tại đã là tâm can bảo bối..."

Ngày thứ hai lúc vào triều, cổ Đại Yến Đế liên tục cứng ngắc, bị sái cổ.

Từ sau chuyện Tú Trúc độc hại Tam hoàng tử bị vạch trần, hậu cung lại là một mảnh an bình.

Chính là ở thời điểm yên lặng này, Phúc Thọ cung đột nhiên truyền đến tin tức: Thái Hậu thân thể thật tốt, Thái Hậu tuyên bố Phúc Thọ cung lại khôi phục lễ vấn an.

Ý chỉ Thái hậu vừa truyền khắp hậu cung, Đại Yến Đế cũng biết được tin tức, nghe xong tin tức này mặt mày mở ra, tựa hồ cực kỳ sung sướng.

Lý Phúc Thăng trong lòng khó hiểu, ân oán của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu hắn đã sớm biết. Theo lý thuyết thái hậu thân thể thật tốt, Hoàng Thượng dù thể nào cũng không thể có thể mặt đầy nụ cười như vậy chứ, hôm nay lại vui mừng như vậy là vì sao?

"Lý Phúc Thăng"

"Nô tài ở đây."

"Đêm nay đi chỗ Lý Quý nhân." Đại Yến Đế phân phó.

Lý Phúc Thăng sửng người giật mình một cái chớp mắt, trả lời: "Nô tài hiểu rõ, đợi lát nữa liền sai người thông báo cho người của Lý Quý nhân biết."

"A, đúng rồi!" Đại Yến Đế gõ gõ ngón tay: "Nhớ rõ đi Trường Nhạc cung báo cho Hình phi một tiếng, trầm đêm nay không đến, còn có, nói cho nàng biết trầm phải đi chỗ của Lý Quý nhân, nàng sẽ rõ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Phong ba thỉnh an

Edit: Du Tàn

Beta: Thiên Phi

Về mặt Lý Quý nhân thần thờ hầu hạ Đại Yến Đế mặc long bào, trên mặt không dám lộ ra nửa phần bất mãn. Buổi tối hôm qua, Hoàng Thượng không có chạm vào người nàng. Người nàng có gì khó ngủ sao? Thừa dịp Đại Yến Đế không chú ý, Lý Quý nhân giờ cánh tay ở trong ống tay áo người thật sâu, nghe mùi hoa thơm rất dễ chịu, cũng không có mùi gì kỳ lạ.

Châm chậm mặc áo bào cho Đại Yến Đế, cả thân thể Lý Quý nhân mềm mại uyển chuyển, thậm chí còn dùng đôi gò núi trắng nõn cọ xát với bờ ngực rắn chắc của hắn.

Đại Yến Đế không vui nhíu mày, đưa tay đẩy nàng ta ra, "Xem ra Lý Quý nhân không thích công việc hầu hạ này, lần sau trẫm sẽ trực tiếp cho tỷ nữ của người đến làm, người cũng không cần gắng co như vậy nữa."

Lý Quý nhân hoảng hốt, vội nói: "Hoàng Thượng, đừng, tần thiếp đảm bảo lần sau nhất định làm thật tốt."

Đại Yến Đế nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta, thấy khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn cơ hồ rung rung muốn khóc, trong lòng thất vọng sâu hơn. Suy tính nếu không phải nữ nhân này còn hữu dụng, hẳn sớm đã phạt nàng ta từ lâu, nàng ta ở chỗ này thật đúng là ngựa mất. Mẫu phi kiên cường như vậy cùng Lý Quý nhân mềm dẻo cần bản không cách nào so sánh được.

Thu hồi sự chán ghét trong mắt, Đại Yến Đế miễn cưỡng giật giật khoe miệng, lộ ra vài phần vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Ái phi chớ khóc, vừa rồi trẫm vội vàng lâm triều, cho nên nhìn không được đôi mắt người hơi dữ tợn. Mà hôm nay, thân thể Thái hậu trên cơ bản cũng tốt, lần này lại là lần đầu tiên người đi Phúc Thọ cung thỉnh an Thái hậu, ái phi nên sớm đi đi, đừng có đến muộn lại làm cho Thái hậu không vui."

Vốn tưởng rằng Lý Quý nhân nghe được lời nhắc hữu ích của hắn sẽ vui mừng trở lại, nhưng nàng ta được voi đòi tiên, chẳng những không thu liễm, ngược lại còn khóc thút thít, khoe mắt rơi hai giọt lệ. Thoạt nhìn sẽ làm cho người ta trìu mến, nhưng tất cả chỉ là làm bộ, trong lòng Đại Yến Đế nhìn xuống sự chán ghét, thấp giọng hỏi: "Ái phi làm sao vậy?"

Cẩn thận nghe thì tuyệt đối có thể nghe ra trong lời nói không có sự kiên nhẫn, đáng tiếc Lý Quý nhân đang chìm vào sự sùng ái bao dung của Hoàng Thượng, không chút nào phát hiện ra.

"Hoàng Thượng." Lý Quý nhân cúi thấp đầu, ỷ khuất khóc rống, "Đúng là tần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng không chu toàn, vì sao... Hoàng Thượng trong điện tần thiếp nghỉ ngơi nhiều ngày, nhưng lại chưa bao giờ sủng hạnh tần thiếp lấy một lần? Các tỷ muội trong cung đều cho rằng... Đều cho rằng tần thiếp được Hoàng Thượng sủng ái, còn lấy tần thiếp so với Hình phi, nhưng tần thiếp tự biết không có cách nào đánh đồng mình cùng Hình phi. Chỉ là... nếu có chỗ nào tần thiếp không tốt, Hoàng Thượng hãy nói với tần thiếp, tần thiếp nhất định sẽ sửa."

Đại Yến Đế nghe nàng ta nói hết, trong mắt còn một ít tia giả vờ bao dung cũng mất hết, trầm giọng nói: "Nếu không có ai nói ái phi sẽ không biết rõ, trong mắt người ngoài, trẫm đến chỗ người chính là may mắn của người, nên có ban thưởng gì cũng là việc bình thường. Người nên ngoan ngoãn làm Lý Quý nhân của người, thời điểm nên thỉnh an thì thỉnh an, nên làm việc khác thì làm việc khác. Còn có, không nên cùng những nữ nhân đồng dạng khác ở sau lưng đàm luận Hình phi, trẫm không thích người khác sau lưng đàm luận nàng, hiểu chưa?"

Lý Quý nhân ngưng nước mắt, "Tần thiếp hiểu rõ." Nhưng ở trong tay áo hai tay bắt an vận vẹo nắm chặt.

"Tốt lắm, ái phi hiểu là tốt rồi, trẫm cũng không muốn việc này tái diễn lần nữa, đợi lát nữa thỉnh an Thái hậu cho tốt, chớ có chọc người không thoải mái." Đại Yến Đế tận lực nói một câu, sau đó lưu lại không lâu liền đi.

Đại Yến Đế vừa đi, cung nữ Xảo Nhi lập tức tới đỡ thân thể lung lay sắp ngã của Lý Quý nhân, "Chủ tử, người không sao chứ?" Nàng do dự một lát lại thấp giọng hỏi, "Chủ tử, Hoàng Thượng lúc này... có phải hay không lại không sủng hạnh người?" Bởi vì mỗi lần sau khi xong việc, Lý Quý nhân chỉ phân phó một mình Xảo Nhi thu thập đệm giường, đêm đầu tiên Hoàng Thượng sủng hạnh Lý Quý nhân, cũng không có vết máu, chuyện đó chỉ một mình nàng biết được.

Nghe nàng hỏi chuyện này, khuôn mặt trắng nõn của Lý Quý nhân không biết bởi vì xấu hổ hay tức giận, đôi mắt thanh tú lập tức trừng lên, nhanh chóng giơ tay, tát một cái vào mặt của nàng. Trong nháy mắt nửa bên mặt hiện lên năm dấu tay đáng sợ.

"Chủ tử." Xảo Nhi bụm mặt, khó có thể tin nhìn chằm chằm Lý Quý nhân.

Một khắc trước, mặt Lý Quý nhân còn tràn đầy nước mắt nhưng lúc này lại trừng mắt hung ác nhìn nàng, duỗi ngón tay ra đâm mạnh vào trán của nàng, càng ngày càng dùng sức, thanh âm bên nhón, "Tiện nhân, đừng tưởng ta không biết ngày thường người làm những chuyện mờ ám gì, thừa dịp thời điểm ta không chú ý liền nhìn Hoàng Thượng không chớp mắt. Tiện tỷ như người cũng không biết soi gương lại, với bộ dáng bình thường này mà muốn bay lên ngọn cây thành phượng hoàng, quả thực là nằm mơ!"

Xảo Nhi khóc rống nói: "Chủ tử, nô tỳ chẳng qua cảm thấy bộ dáng Hoàng Thượng đẹp mắt nên mắt mới nhìn thêm mấy lần, nô tỳ tuyệt đối không có ý niệm xấu xa trong đầu. Chủ tử tốt với nô tỳ, nếu nô tỳ làm ra chuyện gì không phải chính là muốn bị trời phạt. Chủ tử phải tin tưởng nô tỳ, nô tỳ luôn trung thành và tận tâm với chủ tử, tuyệt không dám vượt quá giới hạn bản thân!"

Lý Quý nhân tay cầm quạt phẩy phẩy bên mặt, hai má đỏ bừng, thanh âm buồn bực ngồi ở trên ghế, hai mắt nhìn nàng, phát ra giọng nói, "Còn không qua đây sửa sang giúp ta, nếu lát nữa đến Phúc Thọ cung muộn, không chừng những nữ nhân khác lại bắt bẻ, dầu gì ở trong mắt người ngoài ta cũng đang là một Quý nhân được sủng ái." Nói xong lời này, trong lòng Lý Quý nhân thoải mái hơn rất nhiều, một tay lại mở hộp trang sức tinh xảo, lấy ra một đôi hoa tai ngọc phi thủy lưu ly, chuyển về phía sau, trên mặt mang vài phần đắc ý, "Vài ngày trước Hoàng Thượng thưởng ta đôi hoa tai này, hôm nay liền mang đi, nếu người khác đã nhìn ta đỏ mặt, vậy vì sao ta không dứt khoát làm các nàng đỏ mặt một lượt."

"Chủ tử nói đúng." Xảo Nhi gấp rút đáp, bắt chập mặt của mình còn sung đỏ, quy củ búi tóc trang điểm cho Lý Quý nhân, lại lấy đôi hoa tai ngọc lưu ly thượng hạng kia, động tác dịu dàng đeo vào cho chủ tử mình. Bởi vì lần trước lỗ tai quá nhỏ, Xảo Nhi làm đau Lý Quý nhân, bị mắng chửi một trận, về sau Xảo Nhi liền có kinh nghiệm, mỗi lần đeo hoa tai cho Lý Quý nhân, đều từ tốn xỏ vào.

Kỳ thật, tiểu nha đầu Xảo Nhi này xác thực chứa tâm tư khác, mắt Lý Quý nhân kén chọn, chọn nô tỳ đều dựa vào bộ dáng đẹp mắt, cảm giác tỳ nữ của mình so với người khác đẹp hơn cũng chính là cho mình thể diện, trong một đám nô tỳ thì Xảo Nhi là đẹp mắt nhất. Hơn nữa bộ dáng Đại Yến Đế vốn tuấn lãng, phẩm là người có chút dã tâm sẽ đánh chủ ý muốn bò lên giường hắn. Tuy nhiên những tâm tư nhỏ này Xảo Nhi đều vùi ở trong lòng. Nếu một ngày kia Hoàng Thượng thực coi trọng nàng, nàng cũng không sợ Lý Quý nhân ác độc này tức giận!

Tận lực hao tổn một phen công phu ăn mặc, nên so với những người khác Lý Quý nhân chậm hơn một chút. Sau khi ngồi xuống, xem người ngoài nhìn Lý Quý nhân bằng ánh mắt ao ước, trong lòng nàng ta liền dương dương tự đắc. Phát giác được một ánh mắt liên tục nhìn trên người mình, Lý Quý nhân tức giận nhìn qua, lại thấy Hình phi đang cười cười.

Trong lòng âm thầm tự đánh giá: Xác thực Hình phi là một mỹ nhân, nhưng như vậy thì sao, nàng nhận thức được mỹ mạo của mình không kém so với Hình phi, chẳng lẽ Hình phi vì sinh cho Hoàng Thượng một Hoàng tử mới được sủng ái như thế sao? Lý Quý nhân âm thầm rơi lệ, vì sao Hoàng Thượng đối với một mỹ nhân như nàng lại không hợp tác, chẳng lẽ là vì... Hoàng Thượng bất lực rồi? Mí mắt Lý Quý nhân khẽ giật, trong lòng nha một tiếng, đối với mình đã phát hiện được bí mật lớn này liền kinh hãi không thôi. Có thể hay không vì thể diện Hoàng Thượng sẽ giết nàng?

"Nghe nói hôm qua Hoàng Thượng đi tới điện của Lý Quý nhân?" Một câu hỏi của Tường Chiêu nghi liền cắt đứt tâm hồn như đang phiêu diêu vào cõi thần tiên của Lý Quý nhân.

Tuy nói gần đây Tường Chiêu nghi cùng Ôn Quý phi trở thành trò cười của hậu cung, nhưng nàng chỉ là một Quý nhân nho nhỏ cùng nhị phẩm Chiêu nghi không có cách nào so sánh được, gấp rút cười trả lời: "Đúng như lời tỳ nữ nói, xác thực buổi tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở chỗ muội muội."

"Lý Quý nhân cần phải tranh thủ cơ hội, con nói dòng của Hoàng Thượng đơn bạc, nếu hậu cung có thêm vài tiểu hài tử, lão nhân gia Thái hậu cùng Hoàng Thượng sẽ càng cao hứng. Bản cung nghe nói, Thái hậu liên tục bệnh nặng không dậy nổi cũng bởi vì hậu cung phi tần không tận lực làm tròn nghĩa vụ khai chi tán diệp, bản cung không thể so với các người, các người đều còn trẻ, cần phải vì Hoàng Thượng khai chi tán diệp nhiều hơn."

Một câu Tường Chiêu nghi nói ra, mọi người đều buồn bực không lên tiếng, khoé miệng Diệp Linh Sương cười cười, nhìn nàng ta thêm vài lần. Tường Chiêu nghi ngời cho rằng bản thân không được làm Hoàng hậu, lại nhiều chuyện nói thêm vấn đề con nối dòng của Hoàng Thượng. Huống chi trong cung không phải có thêm Thụy nhi là hoàng tử sao, muốn tát vào mặt của người khác cũng phải nhìn lại hoàn cảnh. Tuy nói Ôn Quý phi mất quyền hạn trong hậu cung, nhưng nàng ta vẫn không phải là người chết.

Quả nhiên sắc mặt Ôn Quý phi khẽ biến, mỉm cười nói: "Tựa hồ Tường Chiêu nghi nhiều lời rồi, con nối dòng của Hoàng Thượng có như thế nào cũng không tới phiên một Chiêu nghi như người có thể lăm miệng mà trông nom. Cho dù hậu cung không có Hoàng hậu, nhưng không phải còn lão nhân gia Thái hậu sao."

Tường Chiêu nghi không cho Ôn Quý phi mặt mũi, "Bản cung cũng không có ý tứ gì khác, bắt quá ta vì Đại Yến quốc mà suy nghĩ thôi, Ôn Quý phi cũng quá mức làm lớn sự tình thêm rồi."

Hai người tranh đấu gay gắt, mọi người đều im lặng, không phải không dám chen miệng vào mà là vốn không muốn chen miệng vào. Cho đến khi đại cung nữ Lạc Mai dịu dặt Phùng Thái hậu từ trong điện đi ra, khí thế Ôn Quý phi cùng Tường Chiêu nghi như đang giương cung đấu kiếm mới từ từ tiêu tan.

"Ồ xa nghe có tiếng người ồn ào, rốt cuộc là tới thỉnh an ai gia, hay là đến quấy rầy ai gia tĩnh tu." Giọng nói Thái hậu không vui, ngồi vào ghế, khí thế uy nghiêm, so sánh với sắc mặt lúc trước cũng tốt hơn rất nhiều.

Tường Chiêu nghi cười nói: "Thái hậu người nói gì vậy, thần thiếp là đến thỉnh an Thái hậu người, ước gì phụng thờ Thái hậu còn sớm Khang phục đây."

Thái hậu liếc nhìn nàng ta, trước đó vài ngày thân thể đã tốt lên, hôm qua cho Lạc Mai nói một chút về những chuyện phát sinh gần đây, tự nhiên cũng biết Ngạn phi bị giáng chức thành Tường Chiêu nghi, Kỳ Quý phi cũng bị thu quyền, ngay cả phong hào cũng tước đi.

"Ngạn phi, Kỳ Quý phi, không phải ai gia nói với các người, trong cung không quân giáo lời nói của bọn hạ nhân cho nghiêm thì sẽ giống như trời lật, con nối dòng của Hoàng gia há có thể tùy tiện độc hại? Hôm nay hai người các người cũng coi như được dạy dỗ, Hoàng Đế là một người thấu tình đạt lý, về sau nếu các người an phận, tự nhiên không thể không cho các người chỗ tốt." Thái hậu trực tiếp xưng hô phi vị cùng phong hào ngày xưa của các nàng, là cho các nàng mặt mũi, lại cũng giống như đánh vào mặt các nàng, làm trong lòng các nàng đau nhức không thôi.

Tường Chiêu nghi cùng Ôn Quý phi cúi đầu thừa phải, nào dám bác bỏ lời nói của bà. Trong lòng cũng đang giễu cợt: Đừng nói chuyện mà không đau thất lung [1] những chuyện này Thái hậu người còn làm thiếu qua sao? Đối với bà ta mà nói, chỉ sợ chuyện này chỉ là chuyện lông gà vò tới [2] mà thôi.

[1]: nói người khác không biết nhìn lại mình.

[2]: chuyện nhỏ không đáng kể.

Thấy hai người ăn nói khép nép, Thái hậu cũng không làm khó dễ, ánh mắt chuyển tới Hình phi, trên mặt bất mãn, "Hình phi, nghe nói đoạn thời gian này cơ hồ Hoàng Thượng hàng đêm đều nghỉ ở trong cung của người. Làm nữ nhân hậu cung, bất kể là ai, cũng phải hiểu đạo lý ân huệ cùng hưởng, Hình phi người phải khuyên Hoàng Thượng tới những nơi khác, không cần phải một mình độc chiếm Hoàng Thượng. Nếu không, hậu cung nhiều phi tần như vậy, chẳng phải đều như vật bài trí, mỗi một người đều tìm đến ai gia khóc lóc kể lể, bên tai ai gia cũng đừng nghĩ tới muốn thanh tịnh." Trong lời nói cảm

thương mang còn [3], dĩ nhiên là tạo áp lực với Hinh phi.

[3]: lời nói sắc bén như mang dao, có ý trách móc, không hoà nhã.

Chúng phi tần đang ngồi nghe xong lời này, trong lòng mừng thầm. Thái hậu nói chuyện cực kỳ có phân lượng, Hinh phi sẽ không đối nghịch với Thái hậu. Ngồi gần phía trước, Phùng Chiêu viện khẽ cúi đầu, xác thực Hoàng Thượng ít đi tới cung của nàng, nếu nói như vậy, coi như là Thái hậu ân cần dạy bảo làm cho nàng mau chóng sinh hoàng tử, nhưng nàng muốn nỗ lực cũng vô dụng.

Diệp Linh Surong sớm đoán được Thái hậu sẽ bắt mẫn với mình, chỉ cười cười, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Thần thiếp suy nghĩ theo lời của Thái hậu, cho nên thần thiếp đã sớm khuyên Hoàng Thượng, Thái hậu cũng biết tính tình của Hoàng Thượng, hấn bướng bỉnh cực kỳ, thần thiếp dù có nói đến gãy lưỡi cũng vô dụng, không bằng Thái hậu hãy nói một chút với Hoàng Thượng. Tóm lại thần thiếp là người ngoài, đâu có bì kịp Thái hậu như người là mẫu hậu của hấn."

Lời nói này thoả đáng, ở chỗ nào Thái hậu cũng không bắt lỗi được, cho đến khi nghe nói câu cuối cùng, trong lòng tức giận từ từ nổi lên, bà cùng Hoàng Thượng là người thân? Có cái gì là người thân!

Thái hậu buồn bực, "Thôi thôi, ai gia sẽ cùng hấn nói một chút, nhìn bộ dạng uỷ khuất của ngươi kìa, ai gia cũng chưa từng trách tội ngươi."

Diệp Linh Surong cúi đầu, ngập ngừng trả lời: "Thần thiếp không dám uỷ khuất, Thái hậu nói những câu đều có lý, hơn nữa... Thần thiếp cũng không có ngày ngày chiếm cứ Hoàng Thượng, hôm qua Hoàng Thượng còn nghỉ ở trong điện của Lý Quý nhân mà."

Lý Quý nhân vừa nghe mình bị nhắc tới, tư thái vội vàng đoan chính, trên mặt nhẹ nhàng vui vẻ, như gió sinh động lung lay bạch liên, chuẩn bị thời điểm nghiêng đón ánh mắt của Thái hậu.

"Lý Quý nhân? Đoạn thời gian ai gia dưỡng bệnh, chuyện xảy ra đúng thật không ít." Thái hậu hừ một tiếng.

Tường Chiêu nghi sắc mặt cổ quái, cúi đầu xuống im lặng.

"Thái hậu, Lý Quý nhân là tú nữ nổi tiếng mới vào cung, Hoàng Thượng cũng cực kỳ thích, từng có một thời gian liên tiếp sủng ái vài ngày, hôm qua cũng là nghỉ ở chỗ của Lý Quý nhân." Ôn Quý phi giải thích, nhìn Hinh phi một cái, cho rằng nàng ta nghe sẽ biến sắc, nhưng sắc mặt một chút cũng không thay đổi, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Thái hậu liếc chúng phi tần một cái, thái độ miễn cưỡng hơi mệt mỏi, "Người nào là Lý Quý nhân, đứng ra cho ai gia nhìn một chút."

Nữ tử váy áo trắng nhạt bước ra khỏi hàng, thanh âm mềm mại ôn nhu, rất dễ nghe, "Thần thiếp Lý thị bái kiến Thái hậu..."

Thái hậu ừ một tiếng, "Không cần đa lễ."

Lý Quý nhân tạ ơn, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, Thái hậu không đếm xỉa liếc nhìn nàng ta một cái.

Ngay tại thời điểm này, bịch một tiếng, đồ vật rớt xuống, trong đầu bà ầm ầm nổ tung, cơ hồ toàn thân Thái hậu máu huyết chảy ngược, phảng phất như gặp Diêm La Vương. Mặt bà như chuyển thành màu xanh, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, hai tay khó khăn đuổi tới khuôn mặt nàng ta, kịch liệt lay động. "Ngươi... Tiệp nhân ngươi, sao lại ở trong cung của ai gia? Ngươi vào bằng cách nào, người đâu, người đâu... Bắt nàng ta lại cho ai gia, mau bắt nàng ta..." Thái hậu gào thét thật dài, cho đến khi thấy hai gã thái giám trối tay nữ nhân kia lại, mới an tâm ngắt đi.

Chúng phi tần giật mình, tâm trạng lo lắng rối rít.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Phùng Thái hậu hoẵng

Edit: Du Tân

Beta: Ka Thái Hậu

Đại Yến Đế vừa lâm triều xong, hai tay chấp ở sau người, thoải mái nhàn nhã trở về Thương Loan điện.

Ở cửa đại điện đã sớm có tiểu thái giám quen mặt đứng chờ sẵn, Đại Yến Đế chớp mắt nhìn trên người tiểu thái giám đó. Nhìn một cái tựa hồ liền xác định vấn đề, "Lý Phúc Thăng, ngươi đi xem một chút, trong khoảng thời gian gần đây không có ở đây không chừng đã có chuyện tốt xảy ra."

Lý Phúc Thăng vâng một tiếng, ra hiệu cho tiểu thái giám cùng mình lui qua một bên, lúc này Đại Yến Đế trực tiếp vào cung.

"Bên kia Phúc Thọ cung phát sinh chuyện gì?" Lý Phúc Thăng hạ thấp giọng hỏi.

Thân thể tiểu thái giám tới gần, nói nhỏ bên tai Lý Phúc Thăng, thần sắc Lý Phúc Thăng biến đổi, lập tức chạy chậm vào Thương Loan điện.

"Hoàng Thượng, nghe nói buổi sáng hôm nay, lúc thỉnh an Thái Hậu nương nương, lão nhân gia Thái Hậu người... Đã ngã bệnh à."

Lúc tiến vào Thương Loan điện, hai bàn tay Đại Yến Đế đặt trên bàn, cũng không vội vã phê duyệt tấu chương, mười ngón tay ngẫu nhiên gõ trên mặt bàn hai cái, phát ra âm thanh thanh thúy bang bang, "Đã có chuyện gì, thân thể Thái Hậu không phải đã tốt hơn sao, sao lại ngã bệnh?" Hắn nghiêng đầu xem xét Lý Phúc Thăng một cái.

Trong lòng Lý Phúc Thăng khóc ròng nói: Không phải người đây biết rõ còn cô hỏi sao, vì cái gì Thái Hậu lại bệnh? So với người khác chắc chắn đều rõ ràng hơn.

Đương nhiên ngoài miệng Lý Phúc Thăng vẫn cung kính trả lời: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, nghe nói lúc đầu Thái Hậu vốn rất tốt, về sau trông thấy dung mạo của Lý Quý nhân thần sắc liền chuyển biến, phảng phất như gặp quỷ, lập tức té xỉu. Lúc sau Lạc Mai mời vài vị Thái y tới, Thái y chuẩn đoán Thái Hậu ngộ hỏa công tâm cùng buồn bực tích tụ lại nên mới ngất xỉu." Lý Phúc Thăng ngừng lại, bồi thêm một câu, "Nghe nói sau khi Thái Hậu tỉnh lại còn phun ra máu. Về phần Lý Quý nhân, hiện tại còn bị hai gã Thái giám bắt giữ ở Phúc Thọ cung."

Đại Yến Đế hết than lại thở, tay trong áo bào gỗ gỗ, nói chuyện mang theo vài phần lãnh ý, "Cổ nhân thường nói, không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gỗ cửa. Người làm con như trẫm cái gì cũng chưa làm, điểm mấu chốt là ở bản thân bà ta mà thôi. Lý Phúc Thăng!"

"Nô tài ở đây."

"Đi lấy cây nhân sâm trăm năm lần trước Ôn tướng tặng ta ra, đợi lát nữa người tự mình đưa tới Phúc Thọ cung, nói với Thái Hậu... Trăm tuổi trẻ cường tráng, thứ đồ tốt này tạm thời không có dùng tới, thỉnh lão nhân gia Thái Hậu bà đừng nên khách khí xin vui lòng nhận tám lòng của trẫm, làm cho bà nhất định phải dưỡng tốt thân thể, trẫm vẫn chờ phụng dưỡng lão nhân gia bà lúc tuổi già đây."

Nếu thực nói như vậy, phỏng chừng Thái Hậu sẽ bỏ mình tức giận đến hộc máu, ở trong lòng Lý Phúc Thăng thầm nói, gấp rút khom người đáp lời với Đại Yến Đế, "Hoàng Thượng yên tâm, nô tài nhất định đưa đồ cùng lời nói đều mang tới Phúc Thọ cung."

"Đúng rồi." Đại Yến Đế đột nhiên nâng tay, "Nhớ rõ đưa Lý Quý nhân trở về, dù sao cũng là người của trẫm, nếu như lời nói không có phạm sai gì, cũng không nên bị Thái Hậu giam ở trong cung."

Lý Phúc Thăng đáp ứng.

Đồ đưa đến, mang Lý Quý nhân trở về, lão nhân gia Thái Hậu bà lại phun ra vài ngụm máu.

Buổi tối, Đại Yến Đế lật bài từ của Lý Quý nhân.

"Hoàng Thượng, cuối cùng tần thiếp cũng thấy người..." Mặt Lý Quý nhân đầy nước mắt bỏ nhào tới trước mặt Đại Yến Đế, nhưng không dám đụng hấn, chỉ ở trước mặt hấn nén lệ khóc lóc kể tình.

"Sao ái phi lại khóc thành như vậy?" Đại Yến Đế đưa tay vòng qua bả vai nàng, hai người cùng vào trong điện. Trong lòng Lý Quý nhân mừng thầm, Hoàng Thượng rất ít khi có động tác thân mật như vậy với nàng, không nghĩ tới hôm nay ở trước điện có nhiều thái giám cùng cung nữ, ngữ điệu của hấn đối với nàng lại trầm ấm ôn nhu đến thế, còn ôm nàng ở trong ngực. Lý Quý nhân như gió xuân thổi vào mặt, trong lòng vui mừng hơn hờ.

Mới vào bên trong điện, Đại Yến Đế chợt buông lỏng tay, ngồi tại nhuyễn tháp. Thẩn thờ một lúc Lý Quý nhân liền hỏi phục bắt đầu nở nụ cười dịu dàng.

"Hoàng Thượng, tần thiếp đã cho Xảo Nhi làm một chút điểm tâm, Hoàng Thượng có muốn nếm thử?"

Đại Yến Đế liếc nhìn nàng, "Không cần, ái phi ngồi đi."

Lý Quý nhân vội vàng tạ ơn, vốn định ngồi một chỗ với Đại Yến Đế, nhưng nàng càng đến gần một bước, chân mày Đại Yến Đế nhíu lại một phần, trong lòng lộ bộp, liền ngừng chân, ngồi ở ghế nhỏ bên kia.

"Hoàng Thượng, tần thiếp còn tưởng không thấy được người." Lý Quý nhân cúi đầu ngập ngừng nói, thoát nhìn rất uất ức.

"Làm sao vậy, ở Phúc Thọ cung người chọc tức Thái Hậu?" Không biết có ảo giác hay không, Lý Quý nhân cảm thấy giọng nói của Đại Yến Đế có phần nhẹ nhàng chậm chạp.

"Tần thiếp cũng không biết, tần thiếp hành lễ với Thái Hậu theo quy củ, nhưng Thái Hậu bà... Sau khi bà thấy tần thiếp liền mắng tần thiếp là tiện nhân. Hoàng Thượng, tần thiếp thật sự không có làm gì sai, tần thiếp cũng không biết vì sao Thái Hậu lại chán ghét tần thiếp." Nàng nói lại uất ức khóc thút thít hai tiếng.

Đại Yến Đế nghe nàng nói, vẻ mặt vốn không có gì nhưng nghe đến hai chữ tiện nhân bỗng nhiên căng thẳng, đồng tử đen lại, trong lòng giễu cợt: Đúng vậy, trong mắt Thái Hậu người, trừ chính mình ra, tất cả nữ nhân hậu cung chỉ sợ đều là tiện nhân mà thôi, những bọn cầu nô tài trung thành tận tâm tận lực làm chuyện xấu cho người, ở trong lòng người mới không ti tiện!

"Thái Hậu lớn tuổi, tính tình khó tránh khỏi khó chịu, người nên nhẫn nhịn bà, toàn bộ lễ nghi đều làm tốt với bà, bà cũng không thể trách móc gì người." Đại Yến Đế cười, quay đầu nhìn nàng, cường điệu nói: "Mặc kệ Thái Hậu đối với người như thế nào, người đều nên nhường nhịn, nếu bà thật không thích người, tùy tiện tìm một lý do cũng có thể xử trí người. Đã hiểu rõ chưa?"

Sắc mặt Lý Quý nhân trắng nhợt, trong lòng khủng hoảng. "Tần... Tần thiếp hiểu rõ, tần thiếp nhất định cẩn thận, bảo đảm không mất lễ nghi trước mặt Thái Hậu."

Nhìn thần sắc sợ hãi của Lý Quý nhân, Đại Yến Đế cười nhạt, "Ai phi đừng lo lắng, không phải là còn có trăm sao, hiện tại người là người của trẫm, dĩ nhiên trẫm sẽ che chở cho người."

Một câu "người của trẫm" làm cho lòng Lý Quý nhân vô cùng cảm động, những lời dằn dò của Hoàng Thượng đều là muốn nàng phải dè chừng ở trước mặt Thái Hậu, "Tạ Hoàng Thượng chỉ điểm." Lý Quý nhân cảm kích nói.

Trên giường, hai người đều tự mình nghỉ ngơi, không vượt quá giới hạn. Lý Quý nhân không phải không muốn, mà là không dám.

Đều nói ở trên giường tốt nhất là nên dẫn dụ nam nhân, lúc trước nàng lên đưa tay thăm dò eo bụng Đại Yến Đế, kết quả đột nhiên Đại Yến Đế mở hai mắt ra, ánh mắt phảng phất tia lãnh ý như gió rét lạnh thấu xương, ở trên mặt nàng như có ngàn vạn con dao nhỏ găm vào, thật giống như nàng đã làm chuyện gì xấu.

Từ đó Lý Quý nhân không dám động tay động chân, tư thế ngủ đoan chính theo quy củ không tìm ra tật xấu nào.

Hoàng Thượng thịnh sủng Lý Quý nhân, suốt năm ngày liền đều nghỉ ở chỗ Lý Quý nhân, ngay cả Hình phi ở Trường Nhạc Cung cũng bị lạnh nhạt. Chuyện này hậu cung đều biết, mà mấy ngày nay Thái Hậu bệnh nằm trên giường, một chút cũng không dậy nổi.

"Nương nương, Hoàng Thượng đã năm ngày không có tới Trường Nhạc cung. Có phải Lý Quý nhân kia đã cho Hoàng Thượng ăn mê dược gì hay không, có gì Hoàng Thượng lại sủng ái nữ nhân có dáng vẻ kệt còm như vậy?" lòng Thủy Hoàn mang bất mãn, nói thăm vào câu.

Diệp Linh Surong cầm một quyển sách, nằm trên giường nệm không nói gì, một bộ dáng không quan tâm gì cả.

"Nương nương..." Bội Hoàn cũng muốn nói đôi lời, lại bị ánh mắt Vân Kiều chặn lại.

Diệp Linh Surong cười, "Tốt lắm, không chỉ có Lý Quý nhân, hậu cung cũng không phải có một mình bản cung. Hơn nữa, trong lòng ghen tức cũng không phải tính tình của bản cung."

"Nương nương, nô tài An Đức Từ có việc bẩm báo." Ngoài cửa truyền tới âm thanh của An Đức Từ.

"Truyền An Đức Từ vào."

An Đức Từ tiến lên vài bước đứng trước mặt Hình phi, giọng nói hơi dồn dập, bẩm: "Nương nương, bên Lý Quý nhân kia được ban thưởng xứng."

Bội Hoàn khịt mũi coi thường, "Còn không phải là những thứ như trang sức sao, Hoàng Thượng ban thưởng cho nương nương chưa bao giờ thiếu qua."

"Không phải." An Đức Từ gấp rút bác bỏ nói: "Lúc này không ngừng ban thưởng còn thăng phân vị, Hoàng Thượng phong cho Lý Quý nhân thành..."

Phúc Thọ cung.

"Cái gì?! Lạc Mai người nói cái gì, Lý Quý nhân người có bộ dáng giống con tiện nhân Liên phi kia được phong thành cái gì?" Lúc này Phùng Thái Hậu tựa hồ già hơn mười tuổi so với mấy ngày trước, khuôn mặt bởi vì đan xen sự phẫn nộ cùng kinh ngạc càng thêm dữ tợn, tay hung hăng liên tục bắt lấy đệm giường, chống nứa thân lên, lực chống đỡ không nổi liền ngã trên giường.

Lạc Mai vội vàng đỡ bà, mấy ngày nay nàng phải thăm dò mọi chuyện rõ ràng tường tận, nữ nhân kia bắt quá là tú nữ mới tiến cung thôi, mà Hoàng thượng lại thăng phân vị tiếp, hiện tại thì nàng ta đang được thịnh sủng vô cùng.

"Thái Hậu, chẳng qua Lý Quý nhân kia có bộ dáng giống Liên phi mà thôi, căn bản không đủ sức đe dọa, Thái Hậu người không cần vì một người không liên quan mà chọc tức thân thể mình."

Nửa chữ Thái Hậu cũng không nghe, chỉ trừng mắt nhìn nàng, "Ai gia hỏi người, Hoàng Thượng phong nàng ta làm cái gì? Làm cái gì?!"

Trong lòng Lạc Mai thờ dài, cúi đầu nói: "Nô tỳ nghe nói, thời điểm buổi sáng, Hoàng Thượng phong cho Lý Quý nhân thành một trong tam phi, ban thưởng phong hào... Liên, Liên phi."

Đầu tiên Thái Hậu trầm mặc, tiếp theo cười lớn ra tiếng, lấy tay đập giường, càng đập càng hung ác, thanh âm ngọt ngào thùng thùng vang lên, "Hoàng thượng, hoàng thượng! Sao Hoàng Đế lạo như vậy, hà? Muốn đánh vào mặt ai gia, tốt, vô cùng tốt, không chỉ đưa qua một cây nhân sâm trăm năm, hiện tại còn có phân đại lễ này nữa. Hắn đây là đang trả thù ai gia mà! Nhiều năm qua ai gia tìm cách, nghĩ cách làm cho Hoàng Đế chịu đại ân đại nghĩa của ai gia. Đúng là không nghĩ tới, ai gia lại thua trên người con tiện nhân đã sớm chết kia!"

"Thái Hậu, Liên phi đã sớm chết, người cũng đừng tính toán nữa, hãy để việc này xuống đi." Lạc Mai khuyên nhủ! Nàng biết rõ trong lòng người này cuối cùng vẫn tính toán chi li với Liên phi, chưa bao giờ chịu buông xuống.

Đột nhiên Thái Hậu kéo ống tay áo Lạc Mai, tay gắt gao nắm lấy nên xuất hiện chút vết nhăn, "Lạc Mai, Lạc Mai, ngươi nói, có phải Liên phi nhập vào người Lý Quý nhân hay không? Hôm nay nàng ta trở về trả thù ai gia, ngươi xem, hiện tại lại không biết liêm sỉ câu dẫn nhi tử mình, chuyện này đáng bị thiên lôi đánh, lúc trước ai gia loại trừ người hồ mị này là chính xác, ngươi nói có đúng hay không?"

Lạc Mai liên tục gật đầu, trong mắt vô cùng đau thương, "Thái Hậu làm rất đúng, làm rất đúng."

"Ha ha, tốt, như vậy cũng tốt, ai gia làm tất cả đều là vì Đại Yến quốc ta." Trong mắt Thái Hậu xẹt qua tia vận vẹo hoang mang, "Lạc Mai, đem con tiện nhân kia lại cho ai gia." Vừa dứt tiếng nói, lập tức nói tiếp: "Đợi một chút, sửa sang lại cho ai gia đã, ai gia không thể để thua con tiện nhân kia!"

Vừa rồi Lý Quý nhân được phong thành Liên phi, đối với chuyện này vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, còn có chút bản thân, nàng giống như một cái bọt sóng được đưa đến chỗ cao nhất, bỗng bành thấm thoát, cảm giác như đang đi trên trời.

Hoàng Thượng còn nói, ban thưởng phong hào, là vì nàng làm cho người ta triu mến, thương tiếc.

"Xảo Nhi, ngươi nhéo ta một chút đi." Liên phi choáng váng.

Trong mắt Xảo Nhi loé lên tia ghen tị, cười nói: "Nương nương, đây là thật, hiện tại người đứng là Liên phi, ngay cả Tường Chiêu nghi còn thấp hơn người một bậc."

"Không phải ta đang nằm mơ chứ?" Liên phi lẩm bẩm nói.

"Đương nhiên không phải, tất cả cung nhân ở Cam Tuyền cung đều nghe được, không chừng người đứng đầu Cam Tuyền cung lập tức sẽ phải đổi thành là nương nương người đây."

"Nương nương, cô cô Lạc Mai Phúc Thọ cung đến đây." Tiểu thái giám nịnh nọt Liên phi nói.

Đột nhiên trong lòng Liên phi dâng lên dự cảm bất an. Chờ Lạc Mai nói xong chuyện Thái Hậu triệu kiến nàng, Liên phi nhớ tới lời Hoàng Thượng nói, không dám kháng lại ý chỉ Thái Hậu, đành phải đi theo.

Xảo Nhi cảm giác mình là tỷ nữ thiếp thân nên muốn cùng đi theo, mà đi tới Phúc Thọ cung là một chuyện rất vinh quang, đối với chuyện duy trì địa vị của mình ở Cam Tuyền cung chỉ có lợi chứ không hại. Lạc Mai không ngăn cản, khoé miệng thoáng cười làm cho Xảo Nhi nổi da gà.

Gặp Thái Hậu cung chính, thoát nhìn vô cùng uy nghi, Liên phi nhất mực cung kính hành lễ. Ngẩng đầu nhìn bà, đã thấy ánh mắt Thái Hậu hận không thể ăn được mình.

"Liên phi, không cần phải giả bộ, ai gia biết là ngươi." Bà đột nhiên đến gần nàng, bởi vì thân thể suy yếu nên đứng không vững, Lạc Mai đi tới đỡ bà. Trên mặt bà tươi cười, đến trước mặt Liên phi, đưa tay nhéo cằm nàng, càng nhéo càng chặt, Liên phi đau đến nhủi mảy, cũng không dám nói một từ, bởi vì Hoàng Thượng nói nàng nên nhẫn nhịn tính tình của bà. Nhưng nàng không biết đến tột cùng là mình có chỗ nào đắc tội với Thái Hậu, mọi chuyện đều xem nàng không vừa mắt.

"Trước kia, ngươi cùng ai gia tranh Hoàng Thượng, ngươi có thể tranh lại sao? Cuối cùng còn không phải ai gia thắng, ngươi đã chết, ai gia còn sống rất tốt, ha ha ha... Nhìn bộ dáng dụ dỗ này, trời sinh chính là để câu dẫn nam nhân, đáng chết!"

"Thái Hậu, thần thiếp không biết Thái Hậu người nói cái gì...?" Trong lòng Liên phi e ngại, sợ hãi lui về phía sau.

Bành bạch hai tiếng, Thái hậu hung ác tát hai cái, móng tay dài xẹt qua trên mặt nàng, lưu lại vài vết xước, Liên phi thét chói tai, bị tát hai cái liền ngã xuống mặt đất.

"Hôm nay ai gia liền thành toàn cho ngươi! Lạc Mai, lấy phi thủy cao đã chuẩn bị tốt bùng lên."

Mâm điểm tâm thoát nhìn có chút ngon miệng, Liên phi lại coi như độc dược lấy mạng người, không ngừng lui về phía sau.

Thái Hậu cười, "Liên phi, đây là phi thủy cao lúc trước tiên hoàng thích ăn nhất, nghe nói Hoàng Thượng thích nhất là tự tay ngươi làm, lúc trước ai gia tự mình đến phòng bếp nhỏ học một hồi lâu, tiên hoàng lại chưa một lần nếm qua, mùi vị này so với thứ ngươi làm đến tột cùng là kém cái gì."

Giọng nói bà mỉa mai âm trầm, Liên phi sợ hãi khóc lên.

"Lạc Mai, bắt nàng ta ăn!"

Lạc Mai vâng, nhặt một miếng phi thủy cao liền lấp đầy miệng Liên phi, khi nhét đầy miệng nàng xong, liền nắm cằm nàng nhấc lên, làm cho nàng nuốt xuống tất cả.

"Hoàng Thượng cứu thần thiếp... Cứu cứu thần thiếp." Liên phi che bụng co rút ở trên mặt đất, khuôn mặt bởi vì đau đớn trở nên vận vẹo.

"Hoàng Thượng hẳn không cứu được ngươi, trước kia cũng vậy, bây giờ càng không! Hắn là nhi tử của ai gia, không phải của ngươi! Thái Hậu lạnh lùng

nói, bởi vì kích động quá mức nên ho mất tiếng, nhưng trông mặt bà vẫn không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chăm vào bộ dáng giầy giụa của nàng, cho đến khi nàng trút hơi thở cuối cùng.

Liên phi đến chết vẫn nghĩ, đến tận cùng là nàng làm cho người ta triu mến, hay là đáng thương, đúng là... Không có ai nói cho nàng biết.

"Lạc Mai, ai gia mệt rồi, muốn nằm nghỉ một lát." Khí thế Thái Hậu tụt xuống, phảng phất trong nháy mắt như mất tất cả khí lực.

Lạc Mai vội vàng đỡ bà đến bên giường.

"Thái Hậu, nô tỳ xin người hãy coi áo ra."

"Không, ai gia phải mặc một thân Kim Phượng này đi ngủ." Thái Hậu cười nói, thoạt nhìn mặt mũi bà hiền lành, nằm xuống rồi nắm tay Lạc Mai, "Lạc Mai, ai gia thật không cam lòng, ai gia còn có chuyện chưa làm. Ai gia muốn người đi, làm xong chuyện này người liền xuất cung đi."

Thái Hậu nằm xuống xong cũng không đứng lên nữa.

Đại Yến quốc năm thứ bảy, Phùng Thái Hậu qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Mạch nước ngầm dao động

Edit: Chang Phi

Beta: Thiên Phi

Phùng Thái hậu hoảng, chúng phi tần hậu cung khiếp sợ, mấy ngày trước Phúc Thọ cung vừa mới khôi phục lễ vấn an, lúc đó nhìn qua thấy Thái Hậu vẫn còn tốt, nhưng hôm nay nói không còn liên không còn nữa. Các nữ nhân chỉ cảm thấy thế sự thật khó lường, vài người già vò thương tâm khóc đỏ mắt, vài người lại có tình cảm phức tạp không nói ra được.

Mặc dù năm đó Phùng Thái hậu không phải là nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung, nhưng nàng lại có quyền lợi tối cao trong hậu cung kia, nàng cũng là một nhân vật nói gió được gió, nói mưa được mưa. Không nghĩ tới nữ nhân này mới trở thành Thái Hậu được có bảy năm liền đi, quả thực vừa đáng tiếc vừa đáng buồn.

Người ta thường nói: người tốt sống không lâu, gieo họa lưu lại ngàn năm. Phùng Thái hậu một chút cũng không được tính là người tốt, nhưng lại có thể cùng gieo họa dính được với nhau. Năm đó thủ đoạn khốc chế hậu cung của Phùng Thái hậu, mọi người chỉ tùy tiện nghe một chút đồn đãi cũng có thể biết sơ một hai điều.

Cam Tuyền cung mới bị phong lại, thiếp thân tỳ nữ Xảo Nhi của Lý Quý nhân nghe nói ngày Thái Hậu hoảng, Liên Phi cũng bị mất tích. Có người dựa vào tin tức này mơ hồ đoán ra được có điều gì đó xảy ra, trong lòng sinh ra các loại suy đoán khác nhau. Nhưng mà, mặc kệ Liên Phi là mất tích hay là... chết, nữ nhân hậu cung đều là vui mừng khi thấy sự đã thành công.

Thái Hậu hoảng, thương tâm nhất chính là Phùng chiêu viện. Ngày thường mặc dù thấy Thái Hậu đối với chúng phi tần đều là công bằng vô tư, nhưng trên thực tế đều thiên vị nàng hơn rất nhiều. Cho dù là Uyển công chúa dưới gối nàng, cũng sợ là do lúc trước Hoàng Thượng nể mặt Thái Hậu mới có.

Hôm nay không còn người chiều cổ nàng nữa, Hoàng Thượng đối với nàng cũng không có tình cảm gì, cuộc sống sau này sợ là cũng không khá hơn được chút nào.

Kỳ thật, mọi người đều nói: hiện nay, ngoại trừ vị chủ nhân của Trường Nhạc cung kia, những người khác có thể tốt hơn được chỗ nào đây, cho dù kiêu ngạo như Kỳ Quý phi, thâm trầm như Ngạn Phi hôm nay không phải cũng rơi vào cảnh này hay sao?

Thương Loan điện.

Đại Yến Đế nhắm mắt ngồi đó, đã giữ nguyên tư thế này được một canh giờ rồi. Lý Phúc Thăng đứng ở một bên, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu đứng đó.

"So với trăm dự liệu còn sớm hơn." Đại Yến Đế đột nhiên mở miệng nói, một đôi mắt tinh mịch không gọn sóng chậm rãi mở ra.

Đi theo Đại Yến Đế nhiều năm, Lý Phúc Thăng tự nhiên nhìn ra, lúc này Đại Yến Đế đang mất hứng, trên nét mặt lại lộ ra mấy phần cô đơn.

Ngày hôm sau, Đại Yến Đế tuyên di cáo, quần thần khóc, Đại Yến Đế ngừng lên triều bảy ngày, quần áo trắng ai điều, không sùng hạnh bất kỳ hậu phi nào.

Trong hậu cung, Hình Phi làm theo ý chỉ của Hoàng Thượng tập trung phi tần lại mặc áo tơ trắng túc trực bên linh cửu.

Bảy ngày sau, vì không để trễ nãi triều chính, Đại Yến Đế khôi phục lại mọi việc hằng ngày, bắt đầu lâm triều, tất cả vẫn như cũ.

"Sương Nhi, trầm đột nhiên cảm thấy hơi mệt một chút." Trong Trường Nhạc cung, Đại Yến Đế ôm Hình Phi, tựa vào cổ nàng cọ cọ.

Diệp Linh Sương vỗ nhẹ phía sau lưng của hắn, thanh âm nhỏ nhẹ, nhu hòa: "Thiên Hựu, ta biết rõ mấy ngày nay ngươi mệt muốn chết rồi."

Đại Yến Đế cười khổ một tiếng: "Không, không phải bởi vì Thái Hậu đã chết, cũng không phải là bởi vì trầm bảy ngày ai điều, chỉ là trầm đột nhiên cảm giác được trong thân thể bỗng dưng thiếu đi cái gì đó. Trước kia lúc Thái Hậu vẫn còn, trầm khắp nơi đối nghịch với bà, mọi việc đều phản đối. Hiện tại bà rốt cục cũng không còn, trầm đứng ra nên mừng rồi, nhưng vì sao một chút trầm cũng không thấy cao hứng nổi. Đây là... Vì sao?"

Hàng lông mi dày rợp của Diệp Linh Sương chớp một cái, hơi buông xuống, con mắt khép hờ che đi sự dao động. Vì sao nàng không cao hứng nổi? Vì sao đây? Rõ ràng mọi chuyện cách mục tiêu của nàng càng ngày càng gần, nhưng nàng lại một chút cũng không thấy cao hứng, nàng cũng không biết, nàng cũng rất hoang mang.

"Thiên Hựu, thật ra... ngoài mặt ngươi biểu hiện ra đối với Thái Hậu là căm hận cùng không thể tha thứ, nhưng trong lòng lại không suy nghĩ như vậy. Thái Hậu trong lòng của ngươi có lẽ đã sớm là nửa người thân rồi, chỉ là ngươi không muốn thừa nhận mà thôi."

Đại Yến Đế nghe thấy lời này đầu tiên là thân thể cứng đờ, sau đó lại cười ra tiếng, khẽ buông nàng ra, hai mắt nhìn nhau: "Sương Nhi, lần nào chuyện trầm không nguyện ý thừa nhận nhất cũng đều bị ngươi không chút lưu tình nói ra, trầm thật muốn hung hăng phạt ngươi dừng lại. Vì sao nhất định phải nói ra chứ..." Một câu cuối cùng giống như là nỉ non, Đại Yến Đế thở dài, bỗng nhiên lại ôm sát nàng lại, đầu chôn ở trên cổ nàng.

"Trầm vì sao phải đau lòng, vì sao? Trầm nên hận bà, hận bà đã làm như vậy, hận bà..." Hắn từng lần một thấp giọng lặp lại, lời nói nhỏ và vô lực, giống như là muốn tự khuyên mình.

"Thiên Hựu, nếu một hôm thì gối lên chân của ta ngủ một lát đi, để ta xoa bóp cho ngươi một chút được không?" Thanh âm của nàng ôn nhu, giống như là ma ám đầu độc linh hồn một hôm của hắn.

Đại Yến Đế khẽ cười một cái, theo lời nàng buông nàng ra, nằm ở trên giường êm, gối đầu lên chân của nàng.

Tay Diệp Linh Sương nhẹ nhàng ấn lên hai bên huyệt vị của hắn, lực đạo nhu hòa vừa phải. Đại Yến Đế thoải mái nhắm hai mắt lại, vô ý thức khoe miệng hiện lên sự vui vẻ. Qua hồi lâu, hắn mở mắt ra, nhìn cô gái ở phía trên đỉnh đầu hắn, giống như hải tử làm nũng: "Sương Nhi, trầm muốn nhìn ngươi cười, trầm muốn thấy lúm đồng tiền trên mặt ngươi, ngươi cười nhiều lên cho trầm xem có được hay không?"

Diệp Linh Sương bật cười một tiếng, lúm đồng tiền ở khoe miệng hiện ra rất rõ ràng.

Đại Yến Đế đưa tay chạm lên mặt của nàng, dừng lại ở chỗ có lúm đồng tiền, khẽ nhòm người dậy: "Sương Nhi, lại cười một cái nữa, trầm muốn sờ một cái nữa thôi."

"Nhưng mà bây giờ không cười nổi nữa, làm sao bây giờ?" Diệp Linh Sương vô tội nhìn hắn.

Đại Yến Đế dứt khoát bỏ dậy, nằm ở trên người nàng, cười gian trá, thổi một hơi vào trong tay nàng.

Diệp Linh Sương thấy không ổn, định đẩy hắn ra để trốn đi, nhưng lúc đẩy đã có hai ngón tay luồn vào nách nàng mà cù.

"Ha ha... Đùng, nhột..." Tiếng cười giòn tan làm cho bao muộn phiền trong lòng Đại Yến Đế biến mất, hai mắt tham lam nhìn chăm chăm lên hai cái lúm đồng tiền nhỏ trên mặt nàng.

"Thật là đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp." Hắn cười, thừa dịp hai cái lúm đồng tiền còn chưa biến mất, lập tức tới gần hôn lên, động tác trong tay không ngừng lại, liên tiếp hôn lên đó mấy cái. Đợi đến lúc Diệp Linh Sương cười đến không thở nổi, mới tha cho nàng, sau đó hôn môi nàng thật sâu. Giống như phát hiện được cái gì, Đại Yến Đế ồ lên một tiếng, đầu lưỡi liếm trên môi nàng vuốt ve, ghé sát vào bên tai nàng cười giảo nói: "Sương Nhi, hương vị ở môi lại thay đổi rồi, kỳ thật trầm vẫn thích vị kia, có hương cỏ nhàn nhạt, còn có vị ngọt của mật, đương nhiên, miệng của Sương Nhi... là ngọt nhất."

Diệp Linh Sương cười mắng: "Ngươi chỉ biết ba hoa, rõ ràng là miệng của ngươi giống như bôi mật, lời ngươi nói so với tư nhạc phường đàn hát còn dễ nghe hơn."

"Sương Nhi đánh giá cao như vậy, trầm không nhận nổi rồi." Đại Yến Đế cười nói, đã bắt đầu giờ trò, tay mò vào trong vạt áo nàng tìm kiếm.

Diệp Linh Sương gấp rút ngăn cái tay đang gây sự của hắn lại, nhắc nhở: "Thái Hậu mới vừa đi được mấy ngày, Hoàng Thượng ngươi cũng còn chưa ra hiếu[2], làm những chuyện này không tốt lắm. Nếu như thiếp không cẩn thận có... đến lúc bị phát hiện sẽ tổn hại tới danh tiếng của Hoàng Thượng."

[2] Hiếu: ở đây là chỉ Hoàng Thượng vẫn chưa hết kỳ chịu tang Thái Hậu.

Trên mặt Đại Yến Đế có ảo não lướt qua: "Là trầm thiếu suy xét, trầm sẽ đợi đến hai mươi bảy ngày giữ đạo hiếu xong." Đột nhiên, trên mặt cười tà một

tiếng, "Làm chuyện này không được, vậy trăm yêu cầu vài cái môi thơm cũng có thể thôi." Nói xong, tiếp tục nâng mặt của nàng lên hung hăng găm hôn lên môi nàng.

Hai mươi bảy ngày sau, Đại Yến Đế ra hiệu, bảy bảy bốn mươi chín ngày Thái Hậu hạ táng, được cùng chôn cất với Tiên Hoàng.

Chuyện này giống như đã chấm dứt, mà Liên Phi cùng tỷ nữ Xảo Nhi hộ tống Thái Hậu chết biến mất cũng không có người nào hỏi thăm, mọi việc cứ như vậy mà lặng xuống.

"Hoàng Thượng, Đại cung nữ Lạc Mai ở Phúc Thọ cung thỉnh cầu xin được xuất cung dưỡng lão." Lý Phúc Thăng bẩm báo với Đại Yến Đế.

Đại Yến Đế buông tẩu chương trong tay xuống, cười: "Đúng vậy, núi dựa lớn đi rồi, cho dù bồi phận có lớn đến đâu, hậu cung cũng không phải chỗ nàng có thể ngây ngốc được nữa. Chỉ là...." ngưng một chút, u quang trong mắt thoáng hiện lên: "Tuyệt đối không thể để cho nàng mang theo những thứ không nên mang đi."

Lý Phúc Thăng hiểu ý, trả lời: "Hoàng Thượng, mấy ngày nay nô tài phái người quan sát mỗi nô tài ở Phúc Thọ cung, không phát hiện ai có động thái gì bất thường, đặc biệt là Lạc Mai kia, những ngày này rất quy củ."

Hai mắt Đại Yến Đế nheo lại, thần nhiên nói: "Đã như vậy, vậy thì cho nàng ta đi."

Trong hậu cung, hôm nay Hình Phi quyền thế càng lúc càng lớn, Hoàng Thượng cơ hồ đem mọi chuyện cần thiết đều giao cho Hình phi đi làm. Những người khác đều đỏ mắt ghen tị, cứ tiếp tục thế này, các nữ nhân có thể đoán trước được tương lai sắp tới, Hình Phi sẽ thay thế địa vị của Kỳ Quý phi, thậm chí còn cao hơn. Trong khoảng thời gian ngắn, Trường Nhạc cung đông như trẩy hội.

"Hoàng Thượng, thật sự thiếp vẫn không hiểu, vì sao nhiều người mong chờ bò lên trên như vậy, hôm nay thấy phi tần hậu cung nhất mực cung kính với thần thiếp, mọi việc đều dè dặt, mới phát hiện ra, quyền lợi thật sự là một thứ rất mê người. Nhìn xem người khác đối với người tôn kính như vậy, trong lòng sẽ sinh ra một loại thỏa mãn hư vinh." Diệp Linh Surong nằm ở trong ngực Đại Yến Đế, ánh mắt sáng ngời.

"Surong Nhi, ngươi có thích không? Thích cảm giác được mọi người kính ngưỡng?" Đại Yến Đế vuốt mái tóc của nàng, khẽ hỏi.

Diệp Linh Surong cười lắc lắc đầu: "Cảm giác này có lẽ rất tốt, nhưng cho tới bây giờ đều không thích hợp với ta, ta chỉ muốn mình có được một đời người bình an hạnh phúc, lại có một tướng công thương yêu ta hết mực là được." Một đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào hắn, ung dung bổ sung thêm: "Không mong thêm cái gì khác..."

Động tác của Đại Yến Đế hơi ngưng lại, thờ dài, khó sở cười một tiếng: "Surong Nhi, chỉ sợ trăm không thỏa mãn được nguyện vọng của ngươi rồi. Trăm là một quân vương, nhất định rồi không thể cho ngươi một cuộc sống như người bình thường được."

Diệp Linh Surong vô tình cười cười, "Không sao, ta sẽ vẫn ở cùng ngươi, cùng ngươi cùng nhau cô độc, cùng nhau tịch mịch. Ngươi nói xem có được không?"

Đại Yến Đế hé miệng cười một tiếng, cúi đầu dựa lên trán của nàng, theo thói quen dùng chóp mũi cọ cọ vào nàng: "Được, đương nhiên được. Có ngươi cùng trăm, về sau trăm sẽ không còn cô độc. Ngoại trừ giang sơn lạnh như băng kia ở cùng trăm, còn có Surong nhi một người sống sờ sờ như vậy ở bên cạnh trăm, cuộc đời này trăm không còn gì nuối tiếc..."

Diệp Linh Surong tựa ở trong ngực hắn, một tay khoác lên trên ngực hắn, cười cười dùng chóp mũi của mình đụng hắn: "Thiên Hựu, ở trong mắt của ta, ngươi chỉ là nam nhân của một mình Diệp Linh Surong ta, ngươi cũng không có ai khác?"

Đại Yến Đế nghe được lời này rất không có tiền đồ hồ hấp rối loạn, trái tim đập thành thịch.

"Đúng rồi!" Đột nhiên hai mắt Diệp Linh Surong sáng ngời, có chút hưng phấn mà nhìn hắn.

"Thiên Hựu, ngươi biết không, Thụy nhi hẳn biết nói rồi!"

"Phải không? Hải nhi của trăm cùng Surong Nhi thông minh như vậy, mới bảy tháng đã biết nói." Đại Yến Đế có chút không yên lòng, thanh âm hơi khàn khàn. Bàn tay ở trên eo nàng vuốt ve hai cái.

Diệp Linh Surong hồn nhiên chưa phát giác ra, lẩm bẩm nói: "Hôm qua lúc ta ôm Thụy Nhi, hẳn gọi ta, ha ha, Thiên Hựu, hẳn gọi ta, không phải là gọi nẫu phi, mà hẳn gọi ta là nẫu thân (nương) đấy." Nàng sáng lạn cười, thỉnh thoảng lay lay cánh tay của hắn hai mắt sáng ngời, giống như một con mèo nhỏ lăm lăm.

Đại Yến Đế có chút ghen: "Thụy nhi không có gọi phụ hoàng này sao, không có... Gọi cha sao?"

Diệp Linh Surong trừng mắt nhìn hắn: "Ngài cái người cha này luôn bận rộn chính sự, mới ôm qua Thụy Nhi được mấy lần, tự ngươi nói thử xem."

Đại Yến Đế cười mĩa hai tiếng, ngồi dậy ôm nàng lên, cười hơ hớ nói: "Trăm cảm thấy đứa nhỏ Thụy Nhi này hôn ngươi cũng giống như hôn trăm, cho nên trăm quyết định cùng Surong Nhi sinh thêm vài đứa nhỏ, về sau trăm muốn ngày ngày ôm, để cho bọn họ cùng phụ hoàng này thân nhất..."

Màn trướng rơi xuống, che giấu xuân quang, lương tiêu khổ đoán.

Mà lúc này giữa Đan Nguyệt cung, ngọn đèn ảm đạm, Ôn quý phi đã ngáy giấc ngủ một hồi lâu với ánh nến, trong mắt một mảnh u ám. Bên cạnh là tiểu thái giám được ánh nến thỉnh thoảng hắt lên, trầm mặc không nói, ngẫu nhiên liếc nhìn nàng, tựa hồ như đang chờ cái gì đó.

"Nương nương, đại nhân nói không thể kéo dài thêm được nữa, Hoàng Thượng đã nổi sát tâm rồi, chẳng lẽ ngài muốn nhìn cả nhà Ôn gia xuống dốc, đến lúc đó cho dù Hoàng Thượng có buông tha cho nương nương, nương nương cũng sẽ sống không bằng chết..." Thái giám thấp giọng nói.

Ôn quý phi ngốc trệ hai mắt trong nháy mắt đã chuyển thành bén nhọn, bỗng dưng quát về phía hắc: "Câm miệng, cậu nô tài như ngươi còn dám thúc giục bản cung!"

"Nô tài không dám, nương nương ngài cân nhắc nhiều hơn một chút nữa thôi. Hôm nay Ôn gia đã không còn như trước, nương nương ngài... cũng không so được với trước kia."

"Ngươi!" Ôn quý phi trừng mắt nhìn hắc.

Thái giám cúi đầu, tiếp tục nói: "Hoàng Thượng mấy ngày trước bấy miễn chức vị của Tướng Thiệu Thu đại nhân, lúc này chức thống lĩnh đại nội thị vệ đã bị người của Hoàng Thượng chiếm mất, binh quyền cũng bị Hoàng Thượng hoàn toàn khống chế trong tay. Hơn nữa, thế lực của Cổ đại nhân cũng càng lúc càng lớn, trong triều đại thần đi theo đại nhân cũng ngày càng ít..."

"Chớ nói nữa, để bản cung nghĩ đã..." Ôn quý phi cắt đứt lời của hắc, lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Bố cục

Edit: Khánh Hiền cơ

Beta: Sutháiphi

Tại Thương Loan điện, Đại Yến Đế ngồi nghiêm chỉnh, tùy tiện lật xem những tấu chương vốn đã xem qua trên bàn. Lý Phúc Thăng từ bên ngoài đi vào.

"Lý Phúc Thăng, ngươi có tin tức gì về cung nữ Lạc Mai chưa?" Đại yến đế hỏi.

Lý Phúc Thăng về mặt bội phục, khom người, đáp: "Hồi bẩm hoàng thượng, quả nhiên không ngoài dự đoán của hoàng thượng, cung nữ Lạc Mai ra khỏi cung vẫn không lập tức trở về an cư mà tìm một căn nhà nhỏ để ở tạm, ngày thường cũng không có người nào tới, đoạn thời gian này đều an ổn sống ở đó. Nô tài thiếu chút nữa cũng tưởng hoàng thượng quá lo lắng, nào ngờ ngay hôm qua ——"

Lý Phúc Thăng thần sắc ngưng trọng, nói tiếp.

"Lạc Mai đi qua gặp Cao tổng quản của Ôn tướng phủ tựa hồ sợ người phát hiện, hai người chỉ hàn huyên chốc lát, Cao tổng quản cùng Lạc Mai rồi đi sắc mặt hốt hoảng, nhanh chóng trở về Ôn phủ. Vì hoàng thượng căn dặn không được làm kinh động nên người theo dõi cũng không dám lại gần sát Cao tổng quản. Mà Lạc Mai đã rời khỏi hoàng thành về nơi đường lão từ sáng sớm rồi". Len lén liếc Đại Yến đế, Lý Phúc Thăng nói: "Hoàng thượng, người xem Lạc Mai vẫn theo thái hậu, còn là ——".

"Đề nghị vạn nhất làm theo kế hoạch, không nên để mắt tung tích của nàng ta là tốt rồi. Còn có, ngươi lui ra truyền Trương Từ Nghi tới gặp thăm". Đại Yến đế cắt đứt lời của hắc, nói.

"Nô tài xin cáo lui." Lý Phúc Thăng khom người lui ra. Một lúc sau Trương Từ Nghi nhanh chóng tiến vào trong điện, chân sau quỳ xuống đất. "Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng."

"Không cần đa lễ, đứng dậy." Đại Yến đế thanh âm lãnh đạm nói, chấp tay ở sau lưng chậm rãi thông thả cước bộ. "Trương Từ Nghi, thăm cho ngươi quan sát Ôn phủ, các ngươi có phát hiện dị thường gì không?"

Trương Từ Nghi mang những chuyện kia nói ra, "... Ôn phủ giống như trước đây nhưng có quan liêu lên đến bãi phóng, những thứ khác cũng không phát hiện gì. Bất quá, hôm qua Ôn Dương Vinh tự ra phủ, lấy lý do là hẹn gặp mặt mấy đại thần, đại khái khoảng hai canh giờ thì ra về, các đại thần đi ra sau tinh thần tựa hồ như sợ hãi kích động. Chuyện này thuộc hạ vốn đang muốn hỏi bẩm hoàng thượng, không nghĩ tới nửa đường lại gặp Lý công công." Nói xong, từ trong lòng ngực móc ra nhất tờ giấy, đưa cho đại yến đế. "Hoàng thượng, phía trên này chính là những đại thần hắc gặp, thỉnh hoàng thượng xem qua."

Đại Yến đế khẽ nhíu mày, ánh mắt đảo qua tờ giấy chẳng chịt chữ màu đen, cười cười. "Trẫm thật sự đã coi thường Ôn Dương Vinh này rồi, không ngờ rằng hắc lại tài năng, có thể triệu tập được hơn hai mươi đại thần. Trương Từ Nghi!" Giọng nói trong nháy mắt chuyển thành sắc giọng.

"Có thuộc hạ." Trương Từ Nghi đáp lại. Hắc dự cảm nhất định sẽ có đại sự gì phát sinh, mà chuyện này Ôn Dương Vinh tuyệt đối không tránh khỏi liên

quan.

"Phải thêm người quan sát Ôn phủ, có chuyện gì lập tức bẩm báo." Đại Yến đế phân phó.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh." Trương Tử Nghi nhận lệnh lui ra.

Ôn Dương Vinh lão thất phu này rốt cục cũng lộ ra cái đuôi hồ ly sao? Mấy năm nay Trầm vẫn muốn bắt nhược điểm của người, thật đúng là không dễ dàng. Muốn người lộ ra vài nhược điểm thật không dễ, mà lúc này đây người rốt cuộc cũng lộ ra.

"Hoàng thượng, Cổ đại nhân cầu kiến." Lý Phúc Thăng đi tới, bẩm báo.

Mâu quang Đại Yến đế khẽ nhúc nhích. "Tuyên."

"Hoàng thượng, gần đây có chuyện gì xảy ra sao? Vì sao hôm nay lâm triều, lão hồ ly Ôn Dương Vinh thoát nhìn có vài phần cổ quái?" Cổ Mặc Ngán cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói vào chính đề. "Hoàng thượng thế nhưng có việc gạt thần?"

Đại Yến đế cười to, vỗ vỗ bờ vai của hắn. "Mặc Ngán, việc này trẫm căn bản không có ý gạt người, trẫm còn có một chuyện muốn nói cho người." Mâu quang hắn chớp động, sâu và đen, chìm thanh, thấp âm. "Từ khi ở thi đình đến giờ trẫm mới thấy người lần đầu tiên, đã biết người và trẫm cùng một loại người, sở dĩ sau đó trẫm mới nói cho người biết, là vì trẫm tín nhiệm người. Sau khi nghe xong, người có lẽ sẽ rất khiếp sợ, sau đó... Nói cho trẫm, người quyết định như thế nào?"

Thấy Hoàng thượng lần đầu biểu tình ngưng trọng như thế hỏi hắn một việc, Cổ Mặc Ngán nghiêm nghị, biểu cảm sảo hiểm, lộ cười nhẹ nhàng mà tự nhiên. "Hoàng thượng đã tin tưởng thần, không cần Hoàng thượng nói xong việc này, thần hiện tại có thể hướng Hoàng thượng nói rõ. Thần Cổ Mặc Ngán tin tưởng Hoàng thượng làm tất cả cũng là vì giang sơn Đại Yến, mặc kệ Hoàng thượng làm cái gì? thần cũng toàn lực ủng hộ."

"Hảo huynh đệ." Đại Yến đế nhoen miệng cười, hắn hưng hăng lấy tay đập vào ngực. Cổ Mặc Ngán cười, vươn tay nắm lấy tay hắn một cái.

"Mặc Ngán, việc này nói rất dài dòng, từ năm đó Phụ hoàng còn đang..." Đại Yến đế nói ngắn gọn, tin tức trọng yếu nói ra một thể.

Cổ Mặc Ngán lắng lắng nghe, thần sắc ngưng trọng nghe chuyện cũ, đầu chậm rãi rũ xuống.

"Hoàng thượng, năm đó Hoa tướng quân và Thái Hậu liên hợp lại lừa mọi người. Kỳ thực, Tiên hoàng để lại một phần di chiếu, mà di chiếu rất có thể là truyền ngôi cho Trung Nhạc vương, Thái hậu chẳng những không hủy di chiếu, trái lại giấu nó đi. Hôm nay tin tức này bị lão hồ ly Ôn Dương Vinh kia biết được?" Cổ Mặc Ngán kinh ngạc, trong lòng nhắc lên kinh đào hải lãng (khúc này ko biết luôn).

"Lão thất phu kia đã sớm nhận thấy được trẫm đối với hắn nổi lên sát tâm, những năm gần đây không dám lộ ra chút gì. Hôm nay, trẫm cũng coi như đưa hắn đến góc tường, chuyện này bất quá là do hắn cả."

"Hoàng thượng ý tứ Ôn Dương Vinh hẳn muốn tạo phản?"

Đại Yến đế lạnh lùng mà cười. "Trẫm đoán không sai, Ôn Dương Vinh nhất định sẽ báo việc này cho Trung Nhạc vương biết. Mấy năm nay đại ca đối với chuyện trẫm lên ngôi vị Hoàng đế vốn không phục, lại bị trẫm phong đất ở vùng căn cổ, người nghĩ đại ca có cam chịu không?"

Cổ Mặc Ngán nhíu mày. "Sợ là cá chết lưới rách, cũng muốn đoạt lại tất cả."

Lông mày Đại Yến Đế giương lên, cũng không hờn giận. "Mặc Ngán, một thứ thuộc về người này cũng có thể thuộc về người kia. vật gì cũng có thể tranh thủ, cho dù là... Ngôi vị Hoàng đế. Không có ai biết phần di chiếu này nói gì, bởi vì Trầm là Hoàng tử mà Phụ Hoàng yêu thích nhất."

"Di chiếu lúc này ở đâu?" Cổ Mặc Ngán không phản bác hắn mà chỉ hỏi một câu.

"Trầm quả nhiên không nhìn lầm người." Đại Yến đế đầu tiên cười cảm thán, sau đó trả lời. "Di chiếu đương nhiên vẫn còn ở Phúc Thọ cung, Thái hậu là một người thông minh. Bà ta biết trẫm tuyệt đối không để người của bà ta mang ra khỏi cung. Vì vậy bà ta đành phải để Lạc Mai ra khỏi cung tiết lộ cho Ôn Dương Vinh."

"Thái hậu dĩ nhiên..." Cổ Mặc Ngán cau mày, nói thế nào? Hoàng thượng cũng coi như con trai của bà, dù mẹ con quan hệ không tốt nhưng vì sao bà ta ác độc muốn đẩy Hoàng thượng vào chỗ chết.

Đại Yến đế cười nói. "Mặc Ngán, lúc đó Trầm và Thái Hậu ân ân oán oán không phải chuyện mà một ngoại nhân như người có khả năng hiểu được. Ngay cả trẫm cũng không rõ, Trầm đối Thái Hậu đến tột cùng là một loại tình cảm thế nào? Thái hậu trước khi chết làm như vậy, trẫm không chỉ không cảm thấy khổ sở, trái lại cảm thấy rất thông khoái, cũng chính là... giải thoát."

Cổ Mặc Ngán trong lúc này giật mình hiểu cái gì? "Hoàng thượng, người đừng nói với thần, đây tất cả đều là người cố ý. Là người tùy ý để Lạc Mai lộ liễu tin tức khiến cho Ôn Dương Vinh và Trung Nhạc vương tạo phản."

Đại Yến đế không phủ nhận, giọng nói lãnh đạm cứng rắn như băng. "Trẫm chỉ vì muốn diệt trừ Ôn Dương Vinh, còn Đại ca nếu không phải Ôn Dương Vinh đầu độc tự nhiên sẽ không có việc gì. Nếu hắn tin Ôn Dương Vinh, vậy thì hắn sớm có dã tâm, hắn không nhận người đệ đệ này thì trẫm hà cớ gì phải nhớ đến giao tình lúc bé?"

Cổ Mặc Ngán thở một hơi thật dài. "Thần hiểu, Hoàng thượng là muốn thần quan sát động tĩnh Trung Nhạc Vương. Bất quá thần cho rằng, Trung Nhạc Vương ở đất nghèo an thân nhiều, bên người vẫn chưa có nhân mã, nếu như hần muốn cùng Hoàng thượng đối nghịch, ít nhất cũng phải ba năm."

Sắc mặt Đại Yến đế bình thản, "... Trăm chờ bọn hần hai ba năm."

Cổ Mặc Ngán trước khi rời đi, nhìn không được quay đầu lại, ánh mắt phức tạp theo dõi hần, "Hoàng thượng, thứ cho thần mạo muội, chuyện là do Hoa tướng quân làm hay là do người làm?"

Ánh mắt của hần sáng quắc nhìn mình chăm chăm, Đại Yến Đế trong mắt lóe lên một tia chật vật, ánh mắt vội vã dời đi, một lúc lâu nói ra tiếng, như bật hơi. "Trẫm là một người ích kỷ, Hoa Thi Vũ vạn vạn không nên thay Thái Hậu làm việc, không chỉ bởi vì hần có khả năng cất giấu di chiếu, mà bởi vì nếu có hần, Thái Hậu sẽ mãi ngồi trên đầu trẫm, trẫm không có khả năng hoàn thành lý tưởng và hoài bão của mình."

Cổ Mặc Ngán cười khỏ, thở dài nói. "Người mỗi lần đều nói thế nhưng đặc biệt nhắm vào ta, nói cách khác..." Hần (HTV) cũng có lý tưởng và hoài bão của mình. Sở dĩ hần biết, hần nhìn thấy trong mắt hần(Hoa Thi Vũ) có trách cứ, dùng lý do như vậy chặn hần (Htv), khiến hần hết lần này tới lần khác nguyện ý lý giải hần (HTV). Thế sự phức tạp có thể chân chính nói rõ ràng, hần chỉ có thể nói, hần đành phải nợ Hoa gia kiếp sau báo đáp.

Trường nhạc cung

"Thiên Hữu, người gần đây rất bận sao?". Diệp Linh Sương xoa trán Đại Yến đế cười nói. "Nhìn đi, mặt nhăn thêm vài nếp nhăn rồi."

Đại Yến đế cầm tay nàng, tới bên môi hôn một cái, khóe miệng ý cười nổi lên. "Ta tuy bận rộn nhưng vì Sương nhi ta đồng ý phân thân ra".

"Nếu như người thực sự phân thân không phiền, ta cùng với người cũng không quan hệ." Diệp Linh Sương cười tủm tỉm nói.

Đại Yến đế nghe nói lời này, tự nhiên sẽ không khách khí hôn một nụ hôn dài, đặt nàng ở dưới thân hung hăng đẩy đưa một phen. Sau, hần ôm eo của nàng nằm xuống, hai người ngủ không được cùng nhau nhìn sa trướng trên đỉnh đầu.

"Sương nhi, trẫm không muốn kéo dài, định ba tháng sau." Hần nghiêng mặt sang bên, nhìn nàng.

"Cái gì?" Nàng chỉ cảm thấy mình như lọt vào trong sương mù, xoay người đối mặt với hần.

"Trẫm nghĩ... Ba tháng sau, lập nàng làm Hoàng hậu của trẫm." Hần dùng ngón tay sờ sờ môi của nàng, gần từng chữ, trong mắt tràn đầy ý cười.

"..." Ánh mắt của Diệp Linh Sương lóe lóe, hắc mà lượng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lễ sắc phong Hoàng hậu

Edit: Tiên Chiêu dung

Beta: Cảnh Quý tần

"Thiên Hựu, chàng muốn ba tháng sau phong cho thiếp làm...Hoàng Hậu Đại Yến quốc?" Diệp Linh Sương không chắc chắn hỏi một câu, khẽ nhíu mày.

Đại Yến Đế cười cười, néo néo cái mũi của nàng, "Trẫm biết rõ nàng không thích vị trí này. Nhưng Sương nhi, nàng nghĩ thử xem một khi trở thành Hoàng Hậu thì về sau nàng có thể nhìn thấy trẫm mỗi ngày, muốn gặp lúc nào thì gặp lúc đó, và lại người khác cũng sẽ không có cơ hội ra tiếng vào được". Hần kẻ sát vào bên tai nàng, thò ra một hơi, nói: "Trước kia không phải nàng nói rất muốn nhìn thấy trẫm hằng ngày sao? Trở thành Hoàng Hậu, nàng có thể ngày ngày đến thư phòng của Trẫm, lúc Trẫm phê duyệt tấu chương nàng có thể ngoan ngoãn đứng ở một bênngắm nhìn, còn khi muốn pha trà làm điểm tâm cho Trẫm thì cũng thuận tiện cho nàng có thể tiến vào bất cứ lúc nào..."

"Thương Loan điện không phải là nơi nữ tử hậu cung có thể tùy tiện nói vào là vào". Diệp Linh Sương mỉm cười, đầu ngón tay chọc chọc vào lồng ngực rắn chắc của hần, "Chiếu theo chàng nói, Thương Loan điện này không phải là của riêng một mình Hoàng Thượng chàng, mà là của chung chúng ta rồi".

Đại Yến Đế cười, nắm tay của nàng, "Nói như vậy cũng được, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu Đại Yến quốc cảm sát hòa minh [1] đó là chuyện tốt đáng ngợi khen của thiên hạ, ai dám nói một lời".

[1]: Cảm sát hòa minh: vợ chồng hòa hợp.

"Chuyện đó...Ba tháng có phải quá vội vàng hay không? Thiếp còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nếu như quả thật làm Hoàng Hậu, thì sau này không thể tham

ngủ, hơn nữa thiếp còn muốn thay Hoàng Thượng quần áo phi tần oanh oanh yến yến ở hậu cung". Dứt lời, nàng nhìn chăm chú vào hai mắt của hắn, tựa như đang tổ cáo.

Đại Yến Đế hôn hai cái lên khóe miệng nàng, thờ dài nói: "Nếu có thể, Trẫm cũng muốn huỷ bỏ quy định bốn năm tuyển tú một lần này, nhưng mà dù sao cũng là tổ chế, sợ là không có dễ dàng như vậy".

Diệp Linh Sương cười haha nói: "Thôi thôi, vừa rồi thiếp thật sự không trách chàng, chàng vốn là quân chủ của bách tính thiên hạ, sao có thể hành động tùy hứng được".

"Sương nhi". Đại Yến Đế xoa đầu nàng, áy náy nói: "Trẫm biết rõ làm Hoàng Hậu thật ra rất vất vả, như nàng nói nếu chưa chuẩn bị tốt, Trẫm lại đòi thêm về sau, có điều ghê Hoàng Hậu này nhất định là chỉ thuộc riêng về nàng".

Diệp Linh Sương khẽ lắc đầu, cọ cọ hai cái trong lòng bàn tay hắn, "Không cần tri hoãn. Thiên Hựu, cứ như chàng nói nếu trở thành Hoàng Hậu, mỗi ngày mỗi khắc thiếp đều có thể được nhìn thấy chàng. Như vậy thì còn chờ cái gì, Hoàng Thượng ngày đêm vất vả quốc gia đại sự cũng không khổ cực, mà thiếp chẳng qua chỉ quản lý mấy vị phi tần mà thôi, so với chàng, việc của thiếp nhẹ nhàng hơn nhiều".

Đại Yến Đế giương cao khóe miệng, nheo nheo khuôn mặt của nàng, "Trẫm biết rõ Sương nhi nàng hiểu chuyện nhất. Những nữ nhân hậu cung này, nếu ai không an phận, nàng cứ dùng đặc quyền của Hoàng Hậu mà xử trí".

"Trùng trị ai cũng được sao? Thiên Hựu chàng đau lòng thì phải làm thế nào bây giờ?" Diệp Linh Sương nháy mắt mấy cái với hắn.

Đại Yến Đế hí mắt nhìn nàng, "Nói dối không chớp mắt, trẫm đau lòng nàng thì đi đâu mà tìm người thứ hai. Nàng nếu có phép thuật, có thể biến một thành hai rồi".

Diệp Linh Sương co người lại trong chăn, ngáp một cái, miễn cưỡng nói: "Thiếp mệt rồi, chàng mới là nói xạo".

"Nói xạo?" Đại Yến Đế khó chịu nhíu mày, lời nàng từ trong chăn ra, kéo vào ngực mình, "Nếu không phải trước đó nàng vớ vẩn, trẫm sao lại nói tào lao với nàng chứ. Không được, tiểu nữ nhân đôi trắng thay đen như nàng. Trẫm không thể dễ dàng buông tha nàng như vậy, Trẫm muốn phạt nàng thật mạnh".

Vừa nghe lời này, Diệp Linh Sương vội vàng kẹp chặt nách, chỉ sợ hắn có cơ hội lợi dụng được, chọc nàng ngứa, khiến cho nàng cười đến chết đi sống lại. Không ngờ được người này kéo hai chân nàng ra một cái, khi nàng kịp hiểu ra chuyện gì thì hắn đã đè lên người nàng, động tác quen thuộc kích tình.

"Hoàng Thượng, chuyện này đừng nên quá nhiều, coi chừng thương thân, huống chi bây giờ đã hơn nửa đêm rồi". Diệp Linh Sương vừa khẽ ngậm nga, vừa nhẹ nhàng nhắc nhở.

Đại Yến Đế cúi đầu, chặn lại môi của nàng, gặm cắn một hồi, mới mơ hồ nói không rõ: "Mấy ngày nay Trẫm vội vàng xử lý chính sự, nào có để ý mấy chuyện này, Trẫm toàn trực tiếp nghỉ ngơi ở Long Khuyết điện. Tới nay thật vất vả mới có chút thời gian trống, đương nhiên phải ở trên người Sương nhi bù đắp lại toàn bộ".

Giăng co thêm một hồi lâu, hai người mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngày tiếp theo, trên triều đình Đại Yến Đế trình trọng tuyên bố sắc lập Hinh phi Diệp thị làm Hoàng Hậu, khiến chúng thần khiếp sợ.

"Hoàng Thượng, thần cho rằng chuyện này quá mức vội vàng qua loa, Hinh Phi nương nương vào cung thời gian ngắn ngủi, mà Hoàng Thượng cần chính là một hiền thê có thể xử lý tốt chính sự hậu cung, Hinh Phi người... chỉ sợ không thích hợp". Ôn Tề tướng đứng ra phản đối đầu tiên.

Cổ Mặc Ngân rất nhanh che dấu kinh ngạc trong mắt, vẻ mặt thâm trầm, bước ra khỏi hàng nói: "Hoàng Thượng, thần ngược lại cho rằng, Hinh Phi là người được chọn thích hợp cho ngôi vị Hoàng Hậu. Không nói những cái khác, chỉ tính riêng Hinh Phi vì Hoàng Thượng mà sinh hạ dưỡng dục một Hoàng Tử, công lao này quả thật to lớn không thể không nhắc đến. Hơn nữa bản thân Hinh Phi cũng ôn hòa, hiền đức đoan trang, tuyệt không còn người thứ hai xứng đáng làm Hoàng Hậu hơn Hinh Phi".

Lời nói vừa ngưng, nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Dương Vinh, "Ôn Tề tướng, ông nói xem, Hoàng Thượng con nói dòng đơn bạc, chỉ riêng việc hạ sinh Hoàng Tử liền không thể bỏ qua công lao, càng không nói đến cái khác".

Lão Ôn Tề tướng trừng mắt, bị Cổ Mặc Ngân làm cho tức nghẹn nói không ra lời. Nếu đứa bé Nhã Văn kia không chịu thua kém một chút, có được một trai một gái, thì hôm nay ông cũng không đến mức bị tên tiểu tử Cổ Mặc Ngân này chặn lại lời nói.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu sao có thể dựa vào việc có sinh hạ Hoàng Tử hay không mà đánh giá. Hoàng Hậu quản tất cả việc nhỏ nhặt ở hậu cung, cần phải là một phi tử có tư lịch [2] không ngần ở trong hậu cung đảm nhiệm mới tốt". Ôn Dương Vinh vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ.

[2] Tư lịch: tư cách và sự từng trải.

Ông từng không chỉ một lần nghĩ tới Kỳ Quý phi được thăng chức lên làm Hoàng Hậu, nào có liệu được lần trước chuyện độc hại Tam Hoàng Tử làm cho Kỳ Quý phi dính phải tai ương. Từ chuyện này ông phát hiện Hoàng Thượng rất coi trọng Tam Hoàng tử và Hinh Phi. Nếu thật sự dễ Hinh Phi làm Hoàng Hậu, địa vị của nữ nhi nhất định sẽ bị ảnh hưởng, vị trí của ông ở trong triều cũng sẽ từ từ bị uy hiếp. Nghĩ đến đây, Ôn Dương Vinh len lén liếc nhìn Diệp Hào vẫn như cũ không nói một lời. Hôm nay mặc dù sắc mặt hắn ta vẫn bình thản, chỉ là không biết trong lòng dấy ý như thế nào đây.

Ôn Dương Vinh và Cổ Mặc Ngán mỗi người một quan điểm, những đại thần khác tất nhiên là bên nào ủng hộ bên đó, chín người mười ý.

Đại Yến Đế ngồi ngay ngắn trên long ý, vẻ mặt lạnh nhạt nghe người bên dưới tranh luận tới mắt đỏ tía tai, đợi đến canh giờ không sai biệt lắm, một tiếng a ngừng, "Tốt lắm, ý kiến chư vị ái khanh Trẫm đều nghe rõ, chỉ là hậu vị bỏ trống nhiều năm, thời điểm này quả thực nên lập lại, chọn Hinh Phi cho vị trí này không thể thích hợp hơn. Về phần Ôn Tể tướng người nói kinh nghiệm không đủ".

Đại Yến Đế ý vị thâm trường lướt mắt nhìn ông ta một cái, cười nhạt nói: "Trẫm nhớ rõ trước kia Hoa Hoàng Hậu thu xếp chuyện hậu cung thỏa đáng vạn phần, hưởng chi, so với nàng ấy, Hinh Phi tuyệt không thua kém. Chuyện này cứ quyết định như vậy, năm ngày sau ban chỉ chiêu cáo thiên hạ. Trong vòng ba tháng chuẩn bị tốt toàn bộ vật phẩm cho lễ phong Hậu. Ba tháng sau, mừng mười là ngày tốt, sau đại lễ sắc phong, lúc đó Trẫm sẽ đại xá thiên hạ, khắp chốn vui mừng. Trẫm mệt mỏi, đều giải tán đi".

Ôn Dương Vinh tức giận đến nét mặt già nua tím xanh. Mấy ngày sau đó đều tính toán xong rồi, còn cố làm ra vẻ hỏi bọn họ ý kiến làm gì! Được, đã như vậy, ông liền không cần lo lắng, Hoàng Thượng, đây đều là người bức cựa thần!

Chuyện này truyền đến hậu cung, hậu cung nhốn nháo một mảnh.

Trong cung Thần Hi, Tường Chiêu nghi cười đến cong cả lưng, lệ trên khóe mắt đều ép ra ngoài, vỗ bàn lớn tiếng kêu tốt.

"Nương nương, người không có sao chứ". Xuân Đào lo lắng tiến lên vén lấy nàng, tay của nàng đập trên bàn, ầm ầm vang vọng, dường như tay cũng đập đến sưng lên.

Tường Chiêu nghi cười, đẩy Xuân Đào ra, "Không có việc gì, đương nhiên không có việc gì, bản cung sao lại có thể có chuyện. Haha...cười chết bản cung, Hoàng Thượng lại muốn sắc phong Hinh Phi làm Hoàng Hậu! Bản cung âm thầm tranh đoạt nhiều năm, nhìn Hiền Phi, Đức Phi các nàng nguyên một đám ngã xuống, đợi đến Kỳ Quý phi cũng mất hào quang, chờ tới lúc này thế nhưng lại nhận được tin tức như vậy. Thời điểm Hinh Phi nàng ta vừa mới tiến cung là thân phận đề tiện như thế nào, hôm nay lúc này vừa mới được bao lâu, Hoàng Thượng liền muốn sắc lập nàng ta làm Hoàng Hậu! Haha... Bản cung sao có thể nghe một truyện cười như thế!"

Xuân Đào nhủ mày, vội vàng khuyên nhủ: "Nương nương, đừng cười, cầu xin người đừng cười như vậy, nô tỳ biết rõ trong lòng nương nương không dễ chịu, thế nhưng...nô tỳ cảm thấy, Hinh Phi làm Hoàng Hậu so với Ôn Quý phi làm Hoàng Hậu thật sự tốt hơn nhiều. Ôn Quý phi sẽ nhắm vào nương nương, mà Hinh Phi tính tình ôn hòa, nàng ta không kéo bè phái".

Ánh mắt Tường Chiêu nghi khẽ biến, trừng mắt nhìn Xuân Đào, "Xuân Đào, người cũng cho rằng Hinh Phi là người đơn giản? Không, các người đều bị nàng ta lừa, người thấy ai tính tình đơn thuần mà có thể sống quá một năm ở trong hậu cung này không, ả?"

Xuân Đào bị nàng quát chói tai, sợ đến thân thể run lên, cúi đầu kêu một tiếng, "Nương nương..."

Tường Chiêu nghi ngược lại thoải mái nở nụ cười, "Có điều lời của người ngược lại nhắc nhở bản cung, dù sao hậu vị đối bản cung mà nói là vô vọng, mà Ôn Quý phi lại không phải như thế. Cũng không biết trong hậu cung nàng ta ngồi vị trí này đã bao lâu, cứ tưởng rằng cuối cùng cũng tiến gần tới một bước, nhưng trong nháy mắt bị đánh trở về nguyên hình. Nàng ta không chỉ tính toán sai, mà còn mất luôn cái bản tính. Ôn Nhã Văn kia tự cho mình là nữ nhân siêu phẩm bây giờ tức chết rồi giận điên lên mới tốt!"

Ôn Quý phi quả thật là gần như nổi điên, đóng kín cửa Đan Nguyệt cung, bên trong đập phá một hồi, sau đó nhìn ngâ ngốc những mảnh vụn đầy đất suốt một canh giờ. Đến tận cùng Hinh Phi có điểm nào tốt hơn so với nàng? Hoàng Thượng lâu như vậy không lập Hậu, nào có ngờ rằng rốt cục đợi đến khi hấn lập Hậu, hậu vị này thế mà lại chuẩn bị cho Hinh Phi! Lúc trước Hinh Phi còn là một nữ tử thân phận thấp kém ở Minh Vũ quốc. Sau này Minh Vũ quốc không còn nữa, phụ thân của nàng ở trong triều địa vị từng bước một lên cao, nàng cũng theo nước lên thì thuyền lên. Mặc dù như thế, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới cuối cùng có thể ngồi trên ngôi vị Hoàng Hậu sẽ là một nữ nhân như vậy. Nàng thù hận Hiền Phi, đề phòng Ngạn Phi, nhưng đã không tính đến cả nàng ta! Dù là biết rõ những ngày này Hoàng Thượng giao rất nhiều quyền lợi hậu cung cho nàng, nàng cũng cho rằng Hinh Phi cao lắm là sẽ ngang hàng với nàng, trở thành một trong những vị Hiền Thục Đức. Sai rồi, mười phần sai, không nghĩ tới Hoàng Thượng đã sớm có tính toán như vậy.

Ôn Quý phi một tay siết chặt vỡ tan một nửa chén trà, máu đỏ tươi từ lòng bàn tay chậm rãi chảy ra, nàng không hề hay biết, ánh sáng trong mắt mờ mịt nặng nề.

Ba tháng sau, quốc vương Đại Yến quốc - Đại Yến Đế sắc lập Tân Hậu Diệp thị, khắp chốn vui mừng, đặc biệt náo nhiệt.

Diệp Linh Sương mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng, nhìn chăm chú giữa bá quan văn võ, từng bước một tiến về đứng bên cạnh Đại Yến Đế. Hai người cầm tay nhìn nhau, bước đều về phía long ý và phượng ý, đồng thời nhập tọa, tiếp nhận đủ kiểu chúc mừng của bá quan.

Đại Yến Đế âm thầm nắm tay nàng, thấp giọng nói: "Chớ khản trương, có Trẫm ở đây."

Diệp Linh Sương cười cười, "Thiếp biết rõ, người vẫn luôn hiện hữu..."

Kỉ ức quen thuộc cuộn cuộn kéo tới, tất cả dường như chỉ mới xảy ra hôm qua. Diệp Linh Sương bỗng ngừng [3] nhìn chúng thần phía dưới, ý cười khó hiểu trên khóe miệng. Lại là một ngày như thế, nàng và nam tử bên cạnh cùng nhau tiếp nhận đủ loại quan lại chúc mừng, thế nhưng, hôm nay mặc dù vẫn là hai người họ lại có rất nhiều thứ đã thay đổi..

[3]: Bể nghệ: nhìn bằng nửa con mắt, kiểu nhìn kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Vận sức chờ phát động

Edit: Chiêu Tàn

Beta: Tâm Quý tảo

Sau khi kết thúc các lễ nghi phức tạp, nhận bảo sách, Đại Yến Đế nắm tay Diệp Linh Sương cùng trở về Long Khuyết điện. Đại Yến đế có một quy củ không thể trái, là vào đêm thứ nhất Đế Hậu cùng ngủ ở Long Khuyết điện. Về sau, hoàng hậu sẽ vào ở trung cung, trở thành chủ nhân lục cung này.

Đại Yến đế đã sớm ra hiệu cho Lý Phúc Thăng đuổi hết cung nhân ra khỏi điện. Khi hai người đi đến đại môn của Long Khuyết điện, Đại Yến đế đứng lại, khẽ môi vào tai nàng, nói nhỏ: "Sương nhi, nàng mặc phượng bào quả thật rất đẹp. Đường như là người trong mộng trẫm từng thấy vậy."

Diệp Linh Sương cúi đầu nhìn hoa văn rườm rà rắc rối trên phượng bào, oán giận nói: "Hoàng Thượng cảm thấy đẹp là tốt rồi, thiếp dù không có bị những nghi lễ kia đè chết thì cũng vì đội mấy cái mũ phượng cả một ngày, cổ như sắp gãy đến nơi. Còn có phượng bào này, lại đến chục lớp vải, nóng chết đi được. Không chừng lúc này toàn thân ta đều là mồ hôi cả."

"Sương Nhi, vất vả nàng rồi, hôm nay, vì biểu hiện của nàng tốt như vậy, trẫm nhất định sẽ thưởng cho nàng một phen." Đại Yến Đế cười thần bí.

Diệp Linh Sương hồ nghi mà nhìn hắn, "Nếu Thiên Hữu là đang nói đến... Làm cái chuyện này bây giờ, ta còn là... Không cần."

Đại Yến Đế bị nàng nói trắng ra, hết hồn trong giây lát, ngẩn người, sau lại nhin không được cười ha ha, "Sương Nhi, nếu nàng không nói, trẫm còn không nghĩ tới biện pháp khen thưởng này, nay nàng đã nhắc tới, trẫm đêm nay liền phải gắng sức phụng bồi mỹ nhân rồi. Kỳ thật, khi này trẫm nhắc tới không phải là chuyện này."

Diệp Linh Sương đang hết sức buồn bực, lại thấy hắn hơi khom người xuống, một tay vòng qua lưng nàng, tay còn lại vòng qua đôi chân nàng, sau đó ôm nàng từ chỗ ngồi lên. Phượng bào thướt tha xoè rộng nay lại bị hắn túm gọn lại.

Diệp Linh Sương có chút hưng phấn, đôi tay ngọc ngà vòng qua cổ hắn, khoe miệng khẽ mỉm cười, "Thiên Hữu, chàng... Chàng muốn ôm ta vào trong sao?"

Đại Yến Đế dùng chân hất làn váy kia sang một bên, cũng không có trả lời lại với nàng, chỉ chắc chắn hai tiếng, nói: "Phượng bào quả thật là quá nặng nề, Sương Nhi so với ngày thường không biết nặng hơn biết bao nhiêu. Chỉ là, may mắn trăm tuổi trẻ, sức lực tràn trề, cho dù nàng có nặng thêm năm mươi cân nữa, đối với trẫm mà nói cũng chỉ như một bữa ăn sáng." Dứt lời, tâm tình hắn rất tốt, liền ôm nàng đi đến long khuyết điện, bước đi thong thả, trông hết sức tao nhã.

Diệp Linh Sương dựa đầu vào ngực hắn, thấp giọng cười ra tiếng, "Khó trách chung quanh đây không có một người nào, thì ra là bởi vì Hoàng Thượng sợ làm việc này sẽ dọa đến mọi người mới cho họ lui xuống."

Đại Yến Đế nghe được lời này, liền ho khan hai tiếng, "Sương Nhi, thật ra cũng không hẳn như vậy, đúng thật là trẫm cũng hơi sợ mất mặt, nhưng trẫm lại càng không muốn người khác nhìn người chui vào lòng trẫm thẹn thùng, ỷ lại." Nói xong, dường như hắn cảm thấy bản thân vô cùng đúng lý hợp tình, thân thể liền hơi thả lỏng.

"Đúng, đúng, Thiên Hữu chàng nói rất đúng, là ta lòng dạ hẹp hòi. Hoàng Thượng là người hào phóng như vậy sao lại để ý mấy việc nhỏ nhặt không đâu như thế này." Diệp Linh Sương che miệng cười trộm.

Khi đi đến cửa đại điện Long Khuyết điện, Đại Yến Đế dùng chân đá một cái, mở cửa đại điện ra, ôm nữ tử trong lòng mà bước vào. Nhưng phượng bào lại quá dài, bị vướng vào cửa khiến Đại Yến Đế nhất thời lảo đảo, thiếu chút nữa đã bị ngã sấp xuống. Bởi vì cơ thể hắn bị mất cân bằng, lảo đảo nên Diệp Linh Sương cũng bị nghiêng theo, đầu lắc lư một chút, mũ phượng rơi xuống đất, kêu một tiếng.

Diệp Linh Sương bị giật mình, ở trong lòng Đại Yến đế gãy dựa đôi xuống, nhặt lên mũ phượng biểu thị cho quyền lực và cao quý.

Đại Yến Đế đi nhanh đến, ôm nhẹ thắt lưng nàng, nghiêng người đánh giá, sau đó nhướng mày nói: "Hoàn hảo, không có rơi hỏng." Thấy nàng vẫn cau có mặt mày, về mặt lại vô cùng ảo não, bèn cười cười mà trấn an nói: "Chịu thôi, nếu mũ phượng bị rơi xuống mà hỏng rồi thì còn có thể làm lại một lần nữa, nhưng nếu trẫm không cẩn thận làm hoàng hậu trẫm bị té ngã, vậy thì không ổn."

Diệp Linh Sương dùng khuỷu tay huyếch nhẹ vào người hắn, oán trách nói: "Nhìn chàng lần sau còn dám hồ nháo như vậy nữa hay không. Nếu thật sự là bị hỏng rồi, chẳng may bị người khác biết được thì đó là điềm xấu cỡ nào."

"Trăm không tin mấy cái đó." Đại Yến Đế cao giọng nói, lấy mũ phượng trong tay nâng đặt lên bàn, kéo tay nàng cùng ngồi, "Sương Nhi, làm việc vất vả cả một ngày, người cũng mệt rồi, trên bàn có bánh hoa quế cao nàng thích ăn nhất, trăm đã cho ngự thiện phòng chuẩn bị trước, nàng nếm thử xem. Ăn nhiều một, lấp đầy bụng chút, miễn cho lát nữa không còn khí lực." Lúc nói chuyện hân đã nhặt lên một khối đưa tới bên miệng nàng. Diệp Linh Sương cười cười, ăn một miếng, sau đó cũng cầm một khối lên đút vào miệng hân.

Hai người đút nhau ăn điểm tâm. Trong điện truyền ra tiếng cười nói không dứt. Com ấm rượu say, sau đó lại là một hồi mây mưa ân ái.

Từ đó, tân hoàng Đại Yến quốc chuyên sủng hoàng hậu vị thứ hai — Diệp Linh Sương.

Hai tháng sau, Diệp hoàng hậu lại được chẩn đoán long thai, tháng năm sinh hạ một nhi tử, là Tử hoàng tử, Đại Yến Đế long tâm đại duyệt. Long nhan mừng rỡ, bèn ban tên, gọi là Tề Thiên Cầm, ngụ ý là cầm tù thì giờ, huệ dư dân chúng.

"Hoàng Thượng, trà đến đây." Người nữ tử đi vào từ phía đại điện, ẩn chứa một loại khí thế uy nghiêm của hoàng hậu. Lúc cười lên đối diện với hân, liền hiện ra khí thế này, ở trong ánh mắt.

"Được rồi, bây giờ là nên nghỉ ngơi một lát, uống một ngụm trà nhuận cổ." Diệp Linh Sương cười nói, đoạt tấu chương trong tay Đại Yến Đế, nhét tách trà vào tay hân, "Đây, uống trước trà thôi."

Đại Yến Đế cười cười, nhéo nhéo mũi của nàng, "Mới làm hoàng hậu hơn một năm mà thôi, thế mà nàng đối với trăm quản thúc ngày càng nhiều."

"Vây tách trà này người không uống có phải hay không?" Diệp Linh Sương nhìn hân nói, đôi mắt khẽ nhếch lên.

"Uống, tất nhiên uống, trăm thích nhất chính là nước trà hoàng hậu pha chế, trăm sao có thể không uống chứ." Đại Yến Đế cười nói, bưng tách trà kia lên uống một hơi hết phân nửa.

Lý Phúc Thăng tự động tránh sang một góc sáng sủa khác, trên môi nở nụ cười, nhưng trong lòng lại nùng đậm lo lắng.

Nhìn Đại Yến Đế uống không còn một giọt, Diệp Linh Sương mới vừa lòng cầm tách trà lui ra, trước khi đi còn dặn dò: "Nhớ nghỉ ngơi nhiều vào, chàng không cần phải làm việc quá mệt mỏi."

"Yên tâm, thân thể trăm trăm biết rất rõ ràng. Chờ lúc rảnh rồi trăm nhất định sẽ đi trung cung xem ngự, với Thụy Nhi cùng Cẩm nhi." Đại Yến Đế trả lời, cảm thấy người con gái trước mặt này tùy tiện nói một câu cũng làm cho mình thoải mái cả người, mặt mày không tự chủ mang ý cười.

Đợi cho thân ảnh kia hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, Đại Yến Đế mới che miệng lại, ho nhẹ mấy tiếng.

Lý Phúc Thăng lấy khăn quyn đưa cho Đại Yến Đế, mặt mày cau có, "Hoàng Thượng, thứ tội cho nô tài lảm miệng, xin ngài nhất định phải bảo trọng long thể!" Dừng một khắc, mang theo vạn phần khó hiểu, ngữ khí âm trầm lại vội vàng, "Người vì sao biết rõ nước trà kia không thể uống, lại còn cố chấp mà uống, ngài đây là không phải tự mình hại mình sao!"

Đại Yến Đế đưa lại cho hân cái khăn quyn ấy, cười lạnh một tiếng, "Yên tâm đi, trăm sao có thể chết được. Lão hồ li Ôn Dương Vinh kia quả nhiên là thiếu kiên nhẫn, năng lực cũng tốt nhĩ. Có thể sai khiến cả người ở tư trà phường động tay động chân vào lá trà tiền cung, mong độc chết trăm. Chờ độc hại trăm xong, hân chắc chắn lấy cớ Hoàng nhi trăm vẫn còn quá nhỏ, do đó sẽ đề cử Trung Nhạc vương làm tân hoàng? Hoặc là khiến trăm không còn khả năng quản lý chính sự, từ từ thả lỏng cảnh giác, hân liền cấu kết với Trung Nhạc vương đánh ý tưởng lên di chiếu của tiên hoàng vừa đặt trong cung? Bản tính này của hân gây cũng thật vang."

"Nếu Hoàng Thượng đã biết hết những điều này, sao lại còn cố chấp uống trà? Cho dù Tiết thái y có đúng bệnh mở được đi nữa, thì vẫn có chút tác dụng phụ, Hoàng Thượng cần gì lấy long thể chính mình ra nói đùa?" Lý Phúc Thăng vừa vội vừa lo.

Đại Yến Đế dờ mắt, xem sổ con trên bàn, từ từ nói: "Nếu không bỏ ra chút tiền đánh cược, lão thất phu Ôn Dương Vinh sao lại dám thả gan làm đại sự." Nói đến hai chữ đại sự, ngữ khí hân vừa trào phúng lại vừa mỉa mai. Ánh mắt trong lúc vô tình lướt qua một bức họa mỹ nhân đang được cuộn tròn lại, biểu tình Đại Yến Đế nhu hòa một chút, thờ dài nói, "Huống chi... Nước trà mỗi ngày đều do chính tay hoàng hậu tự mình pha. Trăm không muốn nàng biết chuyện này, lại càng không muốn để nàng thất vọng mà về. Cũng chỉ là một ly trà mà thôi, sau khi trăm uống, ngự không thấy nàng cao hứng như thế nào sao?"

Lý Phúc Thăng rối rắm trong lòng, Đế hậu kiểm điệp tình thâm mọi người đều biết, cho nên việc hoàng hậu mỗi ngày đều pha trà cho Đại Yến Đế rất nhiều người cũng biết. Nếu Đại Yến Đế đem việc này nói cho hoàng hậu biết, sau đó giả bộ uống hết trà, hai người lại có thể vụng trộm đem nước trà đồ đi. Nhưng tính tình Đại Yến Đế lại quật cường, tình nguyện đem mấy chuyện này giấu đi, không để hoàng hậu phát giác. Nếu không phải một năm trước, bọn hân vẫn luôn âm thầm theo dõi, phát hiện được người của Ôn quý phi thường xuyên ra vào tư trà phường, mà nguồn cung cấp lá trà cho Hoàng cung cùng Ôn Dương Vinh có chút quan hệ, nói không chừng Đại Yến Đế cũng không phát hiện lá trà này có gì đáng ngờ. Khi nhập cung, lá trà trải qua sự kiểm tra đương nhiên là không có độc, Ôn quý phi phải người nhập hương liệu đương nhiên cũng là không có độc. Nhưng có vài thứ xen lẫn với nhau, thì lại tạo thành kịch độc. Nếu như vẫn không phát giác, bây giờ Hoàng Thượng có cái bộ dáng gì, Lý Phúc Thăng thật không dám tưởng tượng.

"Hoàng Thượng, còn Ôn quý phi..."

"Bây giờ tạm lưu cho nàng ta cái mệnh, chờ Ôn Dương Vinh lão thất phu kia rơi xuống hố, nàng ta đương nhiên cũng không sống sót nổi." Đại Yến Đế thần nhiên nói, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên cười, "Nay trăm mới phát hiện, Hậu cung người đẹp ba ngàn, lời này quả thật không sai, nhưng bên

cạnh đó, trẫm cũng nuôi dưỡng một bầy độc xà. Các nàng không phải nghĩ hại Hoàng nhi và nữ nhân của trẫm, thì cũng chính là nghĩ hại trẫm!"

Lý Phúc Thăng cũng biết trong hậu cung này, nữ nhân luôn lục đục với nhau, trong lòng không biết nên vui mừng hay bi ai cho đám nữ nhân đó. Sùng hạnh bây giờ không cần phải tranh giành, đặc biệt là trong mắt, trong lòng Hoàng Thượng, chỉ sợ nữ nhân của hân cũng chỉ là nói đến hoàng hậu thôi. Đám nữ nhân ấy muốn làm gì thì làm, chỉ là không được gây chuyện với hoàng hậu.

"Lý Phúc Thăng." Đại Yến Đế nhu nhu mi tâm.

"Có nô tài."

"Bảo Thúy Hoàn chú ý một chút đến cuộc sống hằng ngày của hoàng hậu. Nếu ai dám làm hoàng hậu không thoải mái, cấp tốc báo cho trẫm. Sau đó trẫm sẽ thay hoàng hậu hảo hảo giáo huấn cái đám nữ nhân không yên phận đó."

"Hoàng Thượng yên tâm, một năm nay Hoàng Thượng ngài ban đêm luôn nghỉ tại trung cung điện của hoàng hậu, địa vị của hoàng hậu hết sức rõ ràng, ai dám chọc cho hoàng hậu không thoải mái, chính là tự tìm mất mặt."

"Như thế, quả thật rất tốt." Đại Yến Đế nở nụ cười.

"Hoàng Thượng, Cổ đại nhân có việc cầu kiến." Tiểu thái giám canh cửa chạy mà đến, hồi bẩm nói.

"Mau mau cho mời." Đại Yến Đế nghiêng người, phẩy tay, cho lui hết cung nhân trong điện, bước lên phía trước, hỏi, "Mặc Ngân, là có tin tức của Trung Nhạc vương bên kia?"

Ánh mắt Cổ Mặc Ngân sáng lên, hưng phấn nói: "Hoàng Thượng, quả thật là như thế! Thần nhận được tin tức, một năm nay Trung Nhạc vương âm thầm tập hợp quân đội, dường như sắp phát động, hết sức có khí thế, chắc hẳn không bao lâu nữa sẽ cùng Ôn Dương Vinh lão hồ ly kia mưu tính chuyện lớn!"

Đại Yến Đế cười to hai tiếng, vỗ tay, lớn tiếng nói: "Tốt, tốt, trẫm sẽ chờ ngày đó. Trẫm muốn cho cả dân chúng thiên hạ đều biết được, ưu quốc ái dân Ôn tướng cùng với hảo đại ca của trẫm tính kế trẫm như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Năm tháng trôi qua

Edit: Du Tàn

Beta: Sutháiphi

Diệp Linh Sương lên ngôi Hoàng hậu đã hơn hai năm, Đế Hậu ân ái vô cùng, Đại Yến Đế cũng ít sùng hạnh những nữ nhân khác, chuyện này ở dân gian vô cùng tán dương, nay đã trở thành một đoạn giai thoại. Nhưng ở trong triều lại có số ít đại thần tỏ thái độ ngược lại, nói Đại Yến Đế độc sủng Diệp Hoàng hậu làm cho hậu cung mất cân bằng, quả thật không nên.

Đại Yến Đế giữu cột chặn lại lời nói của các đại thần. "Diệp Hoàng hậu đoan trang hiền thực, lại sinh cho trẫm hai Hoàng tử, cho dù trẫm độc sủng một mình nàng thì sao, chuyện này còn chưa tới phiên chư vị ái khanh quan tâm. Nếu các người nhàn rỗi, không bằng quan tâm nhiều hơn chuyện ở ngoài biên cương." Cứ như vậy, mọi người đều không dám nói một lời.

Mấy năm này Đại Yến Đế quốc coi như là thịnh thế thái bình, chỉ là gần một năm trở lại đây, mỗi lần trong lúc lâm triều Đại Yến Đế ho nhẹ không ngừng, có đôi khi thân thể có việc gì liền miễn lâm triều. Tất cả đại thần đều lén lút nói sau lưng, không ngừng ưu tư.

Trong lòng Ôn tướng lại càng đặc ý, tất cả đều dựa theo kế hoạch của hân mà tiến hành. Ngày thường Đại Yến Đế không ngừng tìm chứng cứ phạm tội của hân, đúng là so với hân thì Hoàng thượng có kiên nhẫn hơn một chút. Nhưng những chứng cứ phạm tội kia Hoàng thượng muốn là có thể tìm được sao? Cứ như vậy hân cũng không cần trải qua cuộc sống pháp phòng lo sợ. Mỗi lần lâm triều Ôn Dương Vinh chứng kiến Đại Yến Đế che miệng ho khan, trong lòng có nhiều thống khoái.

Trong Long Khuyết điện, bởi vì thân thể Đại Yến Đế khó chịu nên nằm giữa long sán, vẻ mặt Diệp Linh Sương sầu lo ngồi ở một bên.

"Tiết thái y, Hoàng Thượng bị làm sao thế, vì sao gần đây thân thể không còn như trước? Không phải người nói với bản cung, Hoàng Thượng chỉ nhiễm một chút phong hàn sao, vậy có gì bệnh phong hàn của Hoàng Thượng lại chưa khỏi!" Diệp Linh Sương nhíu mày nhìn về phía Tiết thái y vừa bắt mạch cho Đại Yến Đế, sắc mặt không tốt.

Hai mắt Tiết thái y loé lên, cúi đầu cung kính trả lời. "Xin Hoàng hậu nương nương trở về, Hoàng Thượng chỉ là vất vả quá độ mà thôi, bệnh phong hàn đã sớm tốt lên, chỉ cần trong ngày thường Hoàng Thượng nghỉ ngơi nhiều hơn, Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng quá mức."

"Nếu bản cung phát hiện người chậm trễ chữa bệnh cho Hoàng thượng, bản cung quyết không tha cho người!" Diệp Linh Surong nghiêm nghị trách mắng.

"Thần tuyệt đối không dám, xác thực Hoàng Thượng là... Một nhọc quá độ." Tiết thái y gấp rút trả lời.

Nghe lời cam đoan của Tiết thái y, Diệp Linh Surong mới yên tâm, quay đầu nhìn nam tử nằm ở trên giường, nắm hai tay hắn, ôn nhu khuyên nhủ. "Thiên Hựu, người nghe thấy không, người bình thường phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Nhưng người lại cứ không nghe, hôm nay Tiết thái y đã nói vậy, người nếu không nghe lời của ta bảo trọng thân thể thật tốt, vậy thật sự ta cũng bị người chọc tức chết rồi."

Đại Yến Đế nhếch miệng cười cười, vỗ vỗ tay của nàng. "Nếu thái y đã nói không có việc gì, người còn lo lắng cái gì." Dừng một chút lại nói tiếp. "Surong nhỉ, người hãy hồi cung nghỉ ngơi trước đi, trẫm có mấy lời muốn nói với Tiết thái y." Thấy nàng nhún mày nghi ngờ, liền lấy tay gõ cái trán của nàng. "Người nha, trẫm chỉ hỏi Tiết thái y một chút nên chữa chứng ho như thế nào, cũng không phải giấu giếm người lên lút làm chuyện xấu gì đâu. Ngoan ngoan, người về trước đi, chắc Thụy nhi và Cẩm nhi lúc này đang lắm bầm mủ hậu của bọn chúng ở đâu đấy."

"Được rồi, được rồi, ta đi đây. Người nên nghe theo lời Tiết thái y không nên bướng bỉnh nữa." Giọng nói nàng giống như dụ dỗ một đứa trẻ, hết lần này tới lần khác Đại Yến Đế thập phần hưởng thụ, cười gât gât đầu với nàng, phất phất tay. "Mau đi đi, coi chừng Thụy nhi và Cẩm nhi không tìm được người lại khóc, hai tiểu tử bọn nó so với trẫm còn dính người hơn."

Diệp Linh Surong cười với hắn một tiếng, xoay người rời đi.

Tiết thái y cúi đầu lảng tránh, may là mấy năm nay thường thấy Đế Hậu ân ái, lúc này nhìn không được trong lòng ám áp một phen, khó tin được Hoàng Thượng lại có thể độc sủng một nữ nhân như vậy. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đại Yến Đế, lại phát hiện ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm chỗ Diệp Hoàng hậu biến mất ở cửa điện, ánh mắt chuyên chú mà... phức tạp, đan xen rất nhiều cảm xúc mà Tiết thái y không hiểu. Cho đến hồi lâu, Đại Yến Đế mới dời ánh mắt về phía Tiết thái y.

"Tiết thái y, người nói thực cho trẫm biết, thân thể trẫm rốt cuộc là bị bệnh gì?" Ánh mắt Đại Yến Đế nhìn chằm chằm theo người ở phía trước, giọng nói phảng phất như không phải hỏi thân thể của mình mà là của người khác.

Thần sắc Tiết thái y ngưng trọng, đột nhiên quỳ phịch xuống ngôn ngữ thành khẩn. "Hoàng Thượng, xin nghe lão thần nói một lời, không thể lại giảm bớt lượng thuốc. Nếu không trà bị nhiễm độc kia càng để lâu tích tụ sẽ càng nhiều. Đến lúc đó cho dù lão thần có nghĩ ra biện pháp giải độc tổ trong thân thể Hoàng Thượng, long thể Hoàng Thượng cũng sẽ suy giảm rất nhiều!"

Đại Yến Đế như không nghe thấy, ánh mắt quét qua lão ta, tình mịch nhìn chăm chăm xa xa, "Tiết thái y, lúc trước người chẩn bệnh cho trẫm, vô tình lại phát hiện một loại độc mãn tính, hiện tại độc tố kia... Có phải tích tụ càng nhiều phải không?"

Tiết thái y vừa nghe, nghiêm nghị lắc đầu. "Độc đó trong cơ thể Hoàng thượng đã tích tụ vài năm, đại khái là thời gian nửa năm mới dần hấp thụ, không tính là quá lâu mà mấy năm nay cũng không có phát triển thêm. Cũng không biết kẻ xấu nào dùng loại độc được mãn tính kia với Hoàng Thượng, nếu độc mãn tính này liên tiếp không ngừng mà tồn tại dài đến năm năm, coi như là lão thần cũng vô lực!"

Đôi mắt Đại Yến Đế chớp chớp, ung dung hỏi. "Nói cách khác, hơn hai năm qua, độc tố trong cơ thể trẫm không có tăng lên nữa?" Vừa hỏi xong, khoe miệng hắn từ từ giãn ra. Nhưng bỗng nhiên lồng ngực bị đè nén một hồi, mà khoe miệng vẫn lưu lại nụ cười nhạt, làm cho người xem lại đau lòng.

Tiết thái y quá sợ hãi. "Hoàng Thượng! Không thể kéo dài được nữa, người đây là hại lão thần trở thành tội nhân thiên cổ mà!" Lão đã sớm cùng Đại Yến Đế nói qua, lúc trước độc tố của trà bị nhiễm độc đã lẫn vào trong bộ phận cơ thể, điều đó lại càng làm cho cơ thể bị thương tổn nhiều hơn, độc của lá trà này tốt nhất là không nên đụng vào. Chỉ là Hoàng Thượng lại ngoan cố mỗi lần đều uống chén trà chính tay Hoàng hậu tự pha. Mà Hoàng hậu nương nương lại không biết sự tình, Tiết thái y lại càng khó hiểu, đã có kẻ xấu động tay động chân với lá trà, muốn hại Hoàng Thượng. Nhưng mà Hoàng Thượng lại không nói với Hoàng hậu, ngược lại tự hại chính mình, làm thân thể mình càng ngày càng suy sụp. Cho dù về sau có giải hết độc tố, phỏng chừng Đại Yến Đế cũng sẽ tồn tại mất mấy năm tuổi thọ đấy!

"Tiết thái y, ngày mai khôi phục lại lượng giải độc kia đi..." Đại Yến Đế thờ dãi một hơi.

Tiết thái y mừng rỡ, "Lão thần khấu tạ Hoàng Thượng!"

"Tạ ơn trẫm cái gì?" Đại Yến Đế cười khở.

"Thần tạ ơn vì Hoàng Thượng đã biết quý trọng thân thể mình, cũng làm cho thần không phải làm tội nhân thiên cổ."

Đại Yến Đế cười nhạt càng thêm khở sở. Yêu quý thân thể mình?

"Phụ hoàng, phụ hoàng, Thụy nhi cũng muốn ôm." Tiểu Thiên Thụy ba tuổi hai mắt ngập nước ngửa đầu nhìn Đại Yến Đế, làm nũng nói, thanh âm ôn nhu mềm mại, cho dù là ai nghe đi nữa trong lòng cũng nhìn không được mà mềm xuống. Sau đó tiểu Thiên Thụy giang hai cánh tay nhỏ, chạy về phía nam tử cao lớn trước mặt ôm lấy bắp đùi của hắn.

Đại Yến Đế ha ha cười một tiếng, nhấc tiểu Thiên Cẩm qua một bên, sau đó cúi người ôm lấy tiểu Thiên Thụy ở bên còn lại. Hai đứa mỗi bên, ước lượng một cao một thấp. "Thật tốt, đều cao lớn hơn, đến nỗi phụ hoàng ôm không xuể."

Diệp Linh Surong cười cười nhìn về phía ba người, bắt đầu đi lác lác đầu.

"Phụ hoàng là muốn... gạt người, mẫu hậu so với Thụy nhi còn nặng hơn nhưng phụ hoàng chẳng phải vẫn ôm được đó thôi." Về mặt tiểu Thiên Thụy lên án, nhấn nhá những chữ chủ yếu, tiểu Thiên Cẩm không biết gì cũng gật đầu còn nháy mắt hai cái.

Đại Yến Đế cùng Diệp Linh Surong nghe nói thế nhất tề đều dừng lại, sau đó Đại Yến Đế cười ra tiếng. "Surong nhi người xem, Thụy nhi cùng Cẩm nhi của chúng ta đều thông minh hơn bình thường đó, ha ha..."

"Thiên Hựu, đừng chiều hư bọn chúng, mau thả bọn chúng xuống đi." Diệp Linh Surong nhìn hai tiểu nhục tử đang được hân ôm trên hai tay, thoát nhìn cả người cực kỳ công kênh.

Đại Yến Đế nghe lời để hai tiểu nhục tử xuống, sờ sờ hai cái đầu nhỏ kia. "Đi tìm Minh Hiền ca ca chơi đi."

Nghe vậy, hai tiểu gia hoả hấp tấp chạy đi, đôi chân tiểu Thiên Cẩm lao đảo, cơ hồ là được nhũ mẩu đất đi.

Rốt cuộc chỉ còn lại hai người nên mới thanh tĩnh, Diệp Linh Surong nhìn theo bóng dáng hai tiểu gia hoả, Đại Yến Đế tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau, cười nhẹ nói: "Thụy nhi cùng Cẩm nhi rất đáng yêu, chờ bọn chúng từng ngày trưởng thành, chúng ta cũng già đi rồi."

Thân thể Diệp Linh Surong dựa vào trong ngực hân. "Cũng không biết chúng ta có thể chờ tới ngày đó hay không nữa..."

Hai mắt Đại Yến Đế sâu sắc, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, tựa đầu trên vai Diệp Linh Surong, hai má kề nhau, ngữ khí kiên định nói. "Có thể, tất nhiên là có thể. Trẫm còn muốn mỗi ngày đều uống trà Surong nhi pha, ăn điểm tâm Surong nhi làm, chúng ta cùng nhau xem hải tử lớn lên. Surong nhi, chúng ta có thể làm được, có đúng hay không?"

Diệp Linh Surong trầm mặc, thật lâu mới gật đầu nhẹ một cái, "Có lẽ là vậy... Thế sự khó lường, không có chuyện gì là tuyệt đối, có lẽ thiếp..."

Hai mắt Đại Yến Đế trầm xuống xoay thân thể nàng lại, cúi người hôn môi nàng hưng hăng cắn xé gặm nuốt, có vài phần điên cuồng tiếp tục hôn mặt của nàng. Hô hấp của nàng dần dần rối loạn dồn dập, tay nắm chặt cánh tay hân mới buông lỏng được một chút. Ánh mắt hân nhìn chăm chăm trên mặt nàng. "Trẫm nói được là được, ai cũng đừng hòng mơ tưởng phá hư hạnh phúc mà trẫm vất vả mới xây dựng được!"

Diệp Linh Surong bị sự điên cuồng của hân làm cho hết hồn, sững sờ chốc lát mới hé môi trả lời. "Người nói như thế nào thì là vậy đi." Về mặt nàng bắt đầu dĩ, nhớ tới cái gì, lại hỏi. "Thiên Hựu, có muốn uống trà không, ta liền pha cho người một chén."

Đại Yến Đế ngăn ra, khoé miệng cười một cái. "Ừ, hương vị trà của Surong nhi pha là tốt nhất, trẫm rất thích."

Được khen ngợi, Diệp Linh Surong liền chuẩn bị dụng cụ để pha trà.

Đại Yến Đế ồ lên một tiếng, tiến sát vào phía sau nàng, cười hỏi. "Sao lại không dùng loại trà trước kia vậy?"

Diệp Linh Surong ngừng tay một chút, rất nhanh liền hồi phục, quay đầu trừng mắt nhìn hân, "Trà phòng lúc trước chuẩn bị trà cũng tốt, nhưng uống nhiều quá sẽ ngán." Nàng quơ quơ hộp trà trong tay. "Ta cùng Vân Kiều chuẩn bị một ít trà lái, hương vị cũng không kém trà kia. Nếu lúc sau đổi thành loại trà này, Hoàng Thượng sẽ không ghét bỏ chứ?"

Đôi mắt Đại Yến Đế sâu kín nhìn nàng, từ từ chuyển thành nóng bỏng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành một đường cong.

"Hoàng Thượng, thuộc hạ có việc gấp bẩm báo!" Bên ngoài hét vang một tiếng, trong nháy mắt thần sắc Đại Yến Đế lại nghiêm nghị. Là Trương Từ Nghi! Xem ra lão hồ ly Ôn Dương Vinh cùng Trung Nhạc vương đã bắt đầu hành động!

"Surong nhi, trẫm có việc quan trọng xử lý, đêm nay không thể nghỉ ngơi ở chỗ của người." Đại Yến Đế vội vàng quẳng xuống một câu, liền đi ra ngoài, đi được một nửa bỗng dừng lại, quay lại hưng hăng hôn môi nàng xong rồi mới cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Yêu hận thuộc về nơi này

Edit: Chang Phi

Beta: Vân Chiêu Nghi

Thiên Hữu Quốc năm thứ mười, vào sinh thần hai mươi chín tuổi của Đại Yến Đế, Trung Nhạc Vương thượng tấu, hi vọng có thể tiến vào Hoàng thành châu mừng. Có đại thần mãnh liệt phản đối, sợ Trung Nhạc Vương tâm hoài bất quỷ, Ôn tướng lại lực bài chúng nghị: "Trung Nhạc vương là đại ca của Hoàng Thượng, hồ dữ cũng không ăn thịt con, với lại binh mã của Trung Nhạc vương nhỏ yếu, mọi người chính là đã quá mức nghi ngờ rồi."

Đại Yến Đế cũng vô tình cười cười, ánh mắt đen tối, mang theo một tia hoài niệm: "Cũng đúng, kể từ khi đại ca được phong vương, tự mình có đất phong tới nay. Từ lúc trăm dân cơ làm Đế tới giờ, đã có hơn mười năm, trăm còn chưa bao giờ truyền gặp qua hân, Hoàng thành dù gì cũng là cố thổ của đại hoàng huynh, hoàng huynh nhớ nhà sốt ruột, ngược lại trăm làm hoàng đế lại thiếu suy xét. Chuyện này, chuẩn."

Trung Nhạc Vương mang theo tùy tùng thị vệ vào Hoàng thành, thị vệ binh mã chờ trú đóng quân ở bên ngoài vài dặm. Chỉ có mấy thiếp thân thị vệ coi bội đao, đi theo Trung Nhạc Vương, tiến vào hoàng cung.

Cung đình thịnh yến, Đại Yến Đế cố ý chuẩn bị chỗ ngồi, để cho Trung Nhạc vương ngồi ở phía dưới.

Đại Yến Đế nâng chén với hân, cười nói: "Hoàng huynh, trăm đã mười năm chưa có gặp ngươi, một chén này trăm mời ngươi."

Trung Nhạc vương cùng Đại Yến Đế tương mạo có năm phần tương tự, chỉ là trên người nhiều hơn sự tang thương của năm tháng, có vẻ già dặn, trong mắt ẩn giấu sự ẩn nhẫn vận sức chờ phát động.

Hân cười gượng ly rượu lên, trả lời: "Hoàng Thượng, một tiếng hoàng huynh này làm cho thần thấy thẹn không dám nhận. Trung Nhạc đường xá xa xôi, cho nên thần không trở về Hoàng thành thăm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chớ trách mới phải. Một chén này là hạ thần đến kính Hoàng Thượng."

Dứt lời, hai người giong chén lên với nhau, uống một hơi cạn sạch. Cúi đầu, trong mắt đều có tình quang thoáng hiện lên.

Chúng đại thần khi rảnh rồi có người hướng Trung Nhạc vương mời rượu. Đến lượt Ôn Dương Vinh, ánh mắt hai người thoáng giao nhau, ý truyền đạt chỉ có đối phương mới hiểu, sau đó chính là một phen nghi thức xã giao khách sáo. Mà động tác này của hai người tất cả đã rơi vào trong mắt Đại Yến Đế, trong lòng không khỏi một mảnh lạnh băng, hướng về phía Cổ Mặc Ngần nhìn, Cổ Mặc Ngần khẽ gật đầu.

Trong sân ca múa không ngừng, yến hội đã qua hơn phân nửa, Trung Nhạc vương Tề Thiên Trạch không hiểu sao bật cười ra tiếng. Ở trong điện có vẻ thật đột ngột, trong sân an tĩnh lại một chút.

"Hoàng huynh đây là sao, vì sao đột nhiên bật cười?" Đại Yến Đế cố làm ra vẻ khó hiểu, nhìn về phía hân.

Ánh mắt Tề Thiên Trạch âm trầm nhìn hân, thanh âm chậm rãi trầm thấp: "Thưa Hoàng Thượng, thần chỉ là trong lúc vô tình nhớ tới một chuyện buồn cười mà thôi."

"A? Là chuyện gì tốt như vậy lại làm cho hoàng huynh phải thất lễ cười ra tiếng." Khóe miệng Đại Yến Đế vẽ lên một độ cong ưu nhã mà mê hoặc.

Hai tay Tề Thiên Trạch nắm chặt, trong lòng là hận ý nồng đậm. Rõ ràng, rõ ràng là người này đã đoạt tất cả của mình, vì sao hân (ĐYĐ) có thể ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng mà nói móc hân!

"Ha ha, hồi bẩm hoàng thượng, là như vậy..." Tề Thiên Trạch cười nhạt nói xong cả chuyện, thờ dài lắc đầu: "Hoàng Thượng cảm thấy hoàng tử này có phải quá mức đáng thương hay không, rõ ràng tất cả đều nên là của hân, lại đơn giản chỉ là vì hoàng đế của hân có một mẫu hậu thủ đoạn lợi hại cùng một Đại tướng quân có tư tình với mẫu hậu hân, cho nên ngôi vị hoàng đế của hân cứ như vậy bị hoàng đế cướp đi! Hoàng hậu kia trở thành thái hậu, cùng Đại tướng quân đem di chiếu tiên hoàng lưu lại di chiếu dấu đi, phạm phải tội khi quân, đẩy hoàng đế hân lên ngôi vị hoàng đế, hai người bọn họ thật là đáng chết! Bất quá thiên lý sáng tỏ báo ứng khó chịu, hai người kia cũng coi như ác giả ác báo, đều đến Địa ngục gặp Diêm La Vương!" Tề Thiên Trạch giọng nói càng ngày càng xúc động phẫn nộ, nhìn qua nam tử ngồi trên ghế rồng.

Các đại thần đang ngồi càng nghe càng kinh hãi, người bị đoạt chính tranh giành này đó chính là chỉ Trung Nhạc vương đi.

Hoàng tử bị đoạt ngôi vị hoàng đế đúng là hân Tề Thiên Trạch, mà vị hoàng hậu lừa dối cùng Đại tướng quân dĩ nhiên là Phùng hoàng hậu thủ đoạn ngoan lệ cùng Hoa đại tướng quân được tiên hoàng coi trọng nhất. Chẳng lẽ tiên hoàng trước khi lâm chung thật sự có để lại một đạo di chiếu, mà Phùng hoàng hậu cùng Hoa tướng quân đem việc này lừa gạt giấu đi?

Nhưng mà, Hoa tướng quân tính tình không những ngoan cố, lại càng trung quân ái quốc, làm sao có thể làm ra loại chuyện khi quân phạm thượng này được.

Mặc kệ chuyện này là thật hay giả, Trung Nhạc vương ở trước mặt Đại Yến Đế nói ra việc này, quả nhiên là thật quá ngu xuẩn.

Đại Yến Đế nghe xong chuyện xưa của hân, sự vui vẻ ở khóe miệng càng sâu hơn mấy phần, vẻ mặt bình tĩnh ung dung, thần nhiên nói: "Hoàng huynh, bất quá cũng chỉ là chuyện xưa của người ngoài tạo ra mà thôi, không thể coi là thật được."

Tề Thiên Trạch ánh mắt lạnh lùng nhìn hân: "Dù loại dấu hiệu đã tỏ rõ, đây hết thấy đều là thật, chính miệng cung nữ bên cạnh thái hậu đã đem việc này nói cho bản vương!"

Giọng nói tạm ngừng, khí thế toàn thân lập tức bén nhọn hơn gấp mấy lần, thẳng đứng bật dậy, cùng hân mặt đối mặt.

"Hoàng Thượng, ngươi nói, hân rốt cuộc có nên đoạt lại tất cả những thứ thuộc về mình, kể cả ngôi vị hoàng đế này hay không!"

"Người hạ tiện nói, không thể dễ tin, hoàng huynh có khi bị người khác che mắt rồi." Đại Yến Đế thần nhiên nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại hân.

Tề Thiên Trạch ngửa mặt lên trời cười ha ha: "Đúng vậy, bản vương đích thực là bị người che mắt! Là bị Phùng thái hậu che mắt, bị Hoa tướng quân che

mất, bây giờ còn bị cả Hoàng Thượng người che mắt nữa!"

"Trung Nhạc vương, người làm càn!" Cô Mặc Ngân nổi giận nói. "Thánh thượng ở trước mặt ai cho người dám làm loạn!"

"Hoàng Thượng, người vô lễ như thế nên bị bắt giam!" Lý Tiền Phong cũng tức giận đứng dậy.

Tề Thiên Trạch quét mắt qua mấy người, trên mặt lộ vẻ khinh thường, giọng điệu mỉa mai: "Một đám tay sai!"

Đột nhiên hắn ngừng đầu lên, cái cằm giương cao, kiêu căng hung hăng ngang ngược nhìn về phía Đại Yến Đế: "Hoàng đệ, ngôi vị Hoàng Đế mà người đang ngồi mười năm nay vốn nên là của bản vương, là bản vương!"

"Nghịch tặc to gan!" Lý Tiền Phong quát to, vội vàng nhìn sang phía Đại Yến Đế: "Thỉnh Hoàng Thượng mau mau bắt lại tên nghịch thần tặc tử này lại!"

Đại Yến Đế vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm những trò khôi hài này. Nhìn về phía Trung Nhạc vương Tề Thiên Trạch, khóe miệng vì cong lên, thanh âm giống như xối một tảng nước đá, lạnh lẽo đến tận trong lòng: "Hoàng huynh đây là đang... Quang minh chính đại ngấp nghé ngôi vị hoàng đế của trẫm?"

"Hoàng đệ, hôm nay người đang ngồi trên hoàng vị nên là bản vương! Là người lừa gạt mọi người! Là Phủng hoàng hậu nữ nhân vô sỉ kia cấu kết với Hoa tướng quân đoạt tất cả những thứ bản vương nên, bọn họ đều đáng chết!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt chúng thần đều biến đổi lớn.

"Người đâu, đem kẻ loạn thần tặc tử này lôi đi xuống!" Đại Yến Đế trầm mặt, nghiêm nghị phân phó.

Nhưng Tề Thiên Trạch lại chỉ lạnh lạnh càn rỡ cười to: "Hôm nay đã là quá chậm rồi!"

Đang khi nói chuyện hắn giơ cao chén rượu trên bàn lên, mạnh mẽ ném xuống, chén rượu vỡ tan, mảnh vụn văng khắp nơi.

Mọi người bị tiếng vang thanh thúy bén nhọn làm cả kinh trong lòng, mà sau một tiếng này, cửa đại điện đột nhiên truyền đến tiếng bước chân huyền ảo, ngoài cửa có hai tiếng kêu rên vang lên, dĩ nhiên là tiểu thái giám giữ cửa bị chặt đầu, máu tươi tựa như từ ngưỡng cửa kia chảy vào. Mấy chục binh sĩ võ trang đầy đủ đeo đao xâm nhập vào đại điện, gần một nửa áp chế các đại thần đang xao động cùng tướng sĩ, còn dư lại tất cả đồng loạt đem đao kiếm chỉ thẳng hướng Đại Yến Đế.

Bên cạnh Đại Yến Đế chỉ có mấy hộ vệ, lúc người ở bên ngoài vừa mới xâm nhập vào nhanh chóng rút đao vây ở trước người Đại Yến Đế. Vài tên tiểu thái giám cũng đang ngăn cản ở phía trước, ít người như vậy căn bản không đủ để chống lại mấy chục hộ vệ sau lưng Trung Nhạc vương.

Tề Thiên Trạch cười lạnh liên tục, "Hoàng đệ, bản vương chưa bao giờ nghĩ muốn đối địch với người, vì sao người lại muốn cướp đi tất cả những thứ thuộc về bản vương? Khi còn bé, phụ hoàng chỉ sủng ái người, không đếm xỉa đến cố gắng cùng phấn đấu của ta. Đến lúc phụ hoàng trước khi lâm chung, trên di chiếu kia rõ ràng là để cho ta đăng cơ làm đế, Phủng hoàng hậu lại khi quân phạm thượng để cho người làm hoàng đế, các người một người hại chết mẫu phi của bản vương mẫu phi, một người lại đoạt ngôi vị hoàng đế của bản vương, các người đều đáng chết!"

Đại Yến Đế sắc mặt không thay đổi nhìn hắn, từ trên ngôi vị hoàng đế đứng lên. Thi vệ bên ngoài cả kinh, gấp rút tiến sát vài phần: "Hoàng Thượng không nên tùy tiện rời đi khỏi chỗ bọn thuộc hạ."

Đại Yến Đế chỉ là đứng lên, cũng không rời khỏi long ý, như vậy có thể dùng ánh mắt bề ngạo liếc nhìn mọi người, kể cả Tề Thiên Trạch đang trợn mắt trừng hắn cùng một ít binh sĩ đang rút đao khiêu chiến.

"Phụ hoàng ra đi vội vàng, chuyện di chiếu chỉ là giả dối hư ảo. Cho dù phụ hoàng thực sự để lại di chiếu, người cho rằng bằng sự yêu thương của phụ hoàng đối với trẫm, hắn sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người?" Đại Yến Đế ánh mắt nhìn thẳng hoàng huynh của mình Tề Thiên Trạch, lạnh mặt giọng mỉa mai.

Tề Thiên Trạch giận, vô ý thức quét qua Ôn tướng một cái, kiên định trả lời: "Trước kia bản vương có lẽ không tin, nhưng là... " khóe miệng bỗng dưng nhếch lên "Hôm nay bản vương lại biết rõ tung tích của bản di chiếu kia, chính miệng Đại cung nữ Lạc Mai bên cạnh Thái Hậu nói, tuyệt đối không giả bộ, hoàng đệ người có dám ở lúc này, chỗ này, lập tức sai người đi Phúc Thọ cung lục soát không? Di chiếu kia đang ở... trong góc tối dưới sập ngủ của Thái hậu!"

Nghe nói nói thế, hai mắt Đại Yến Đế đột nhiên lạnh lẽo, giống như hai thanh đao trừng nhìn về hắn: "Phúc Thọ cung chính là nơi trước kia Thái hậu nghỉ ngơi, há lại cho người muốn lục soát liên lục soát, trẫm vì sao phải nghe lời ăn nói bừa bãi của người!"

"Như thế nào, hoàng đệ người sợ?" Tề Thiên Trạch trầm thấp cười ra tiếng: "Bất quá người không cần phải lo lắng, bản vương đã sai người đi rồi, rất nhanh sẽ mang vào, đến lúc đó, hoàng đệ người cũng không nên nhìn di chiếu mà trợn mắt nói dối!"

Đôi mắt Đại Yến Đế vào lúc này phá lệ sáng sủa, lại mang theo hung quang, đột nhiên hắn lạnh lùng cười một tiếng: "Hoàng huynh, người đây là muốn bức trẫm thoái vị, chính người lại chuẩn bị tốt lên làm Hoàng Thượng sao?"

Tề Thiên Trạch đỏ mặt trừng trừng mắt khóa chặt ở trên trang phục uy nghiêm của hắn: "Chỉ cần hoàng đệ người chịu ở trước mặt chúng đại thần còi xuống này một thân long bào cùng long miện này xuống, sau đó viết xuống thánh chỉ nhường ngôi. Hoàng huynh ta tất nhiên sẽ không làm khó người, mười năm này bản vương ở đất Trung Nhạc rét lạnh căn cứ kia ném đủ các loại tư vị khó tả rồi, bản vương muốn cho hoàng đệ người cũng đi ném thử, không biết hoàng đệ người cảm thấy như thế nào?"

"Hoàng huynh, trầm nhắc lại người một câu, người đây là đang... Bức vua thoái vị." Đại Yến Đế nhìn hần nói, trong ánh mắt không có nửa điểm sợ hãi, Tề Thiên Trạch đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng.

Các vị đại thần bị kèm hai bên một mảnh trầm mặc, Ôn tướng đột nhiên mở miệng, đứng lên hướng Đại Yến Đế làm một lạy dài, bí thiết trầm thống nói: "Hoàng Thượng, theo cựu thần thấy, nếu là tiên hoàng thực có lưu lại di chiếu, di chiếu lại là truyền ngôi cho Trung Nhạc vương, Hoàng Thượng ngài... Xác thực cần phải nhường ngôi. Mặc dù cựu thần đi theo Hoàng Thượng nhiều năm, trung thành và tận tâm, đúng là cựu thần là cựu thần trợ giúp của tiên hoàng, cho dù tiên hoàng đi về cõi tiên, ý chỉ của tiên hoàng cựu thần cũng không dám cãi lời."

Lời này vừa nói ra, có cựu thần khác tự định giá một lát, cũng phụ họa lên tiếng.

"Một đám hạng người ham sống sợ chết mà thôi, lại còn dám tự đem mình nói cao như thế!" Hình bộ thượng thư hữu thị lang mắng chửi.

Trung Nhạc vương cho thị vệ bên cạnh một ánh mắt, binh lính kia vùng trường đao lên. Hữu thị lang vừa lên tiếng lập tức máu tươi ba thước, tề liệt ngã xuống ở trên bàn, các đại thần ở hai bên cạnh đại thần bị máu bắn ra dính vào quan bào, trong nháy mắt về mặt biến thành trắng bệch, thân thể run rẩy.

Cổ Mặc Ngân khẽ biến sắc, nhìn lướt qua cửa đại điện.

"Ôn tướng, người thật đúng là một trang tuấn kiệt thức thời." Đại Yến Đế chậm biếm nhấn mạnh hai chữ tuấn kiệt, lại nói: "Kỳ thật, Ôn Dương Vinh người cùng hoàng huynh của trẫm đã sớm cấu kết với nhau, người đều đã để lộ ra đuôi cáo rồi, sao không dứt khoát lộ ra hết luôn?"

Ôn Dương Vinh biến sắc, nhưng nghĩ đến tất cả chuyện này đều nằm trong lòng bàn tay mình rồi, không khỏi lộ ra vài phần đắc ý của tiểu nhân: "Hoàng Thượng, chuyện này sao lại là cấu kết, cựu thần làm như vậy là để Đại Yến quốc tư căn cơ vững chắc, nếu tiên hoàng đã để lại di chiếu, mà người trên di chiếu cũng không phải Hoàng Thượng người, cựu thần tự nhiên muốn sớm một chút phối hợp với Trung Nhạc vương."

Thì ra là, Ôn tướng cùng Trung Nhạc vương sớm có cấu kết với nhau!

Chúng thần thoáng cái hiểu được, khó trách Ôn tướng tích cực đồng ý để Trung Nhạc vương tiến vào Hoàng thành như vậy, hoá ra sớm đã là cùng một giuộc.

"Hoàng huynh, người nhất định phải trở thành loạn thần tặc tử sao?" Đại Yến Đế chuyển hướng Tề Thiên Trạch, ánh mắt thay đổi dần dần tình mạch, không chuyển nhìn thẳng hần.

Mí mắt Tề Thiên Trạch giựt giựt, lại cười to với hần: "Tề Thiên Hựu, chuyện cho tới bây giờ, người còn dùng loại tư thái cao cao tại thượng này nói chuyện cùng bản vương sao! Người bây giờ đã là cá trong chậu của bản vương, đội binh đóng ở vài dặm bên ngoài Hoàng thành hôm nay đã đem Hoàng thành bao vây lại, mà Thống lĩnh đại nội thị vệ của người đã sớm quy thuận bản vương, nếu không, người cho rằng vì sao bây giờ không có ai nghe lời người nói tới đây hộ giá?"

Khoẻ miệng Đại Yến Đế chậm rãi câu dẫn ra một độ cong trào phúng: "Hoàng huynh chẳng lẽ không có phát hiện thiếp thân thị vệ Trương thị vệ không có bảo vệ trẫm sao, người nói... " thân thể nghiêng về phía trước, cười nhìn về phía hần: "Trương Tử Nghi thân là Phó thống lĩnh đại nội thị vệ, không ở chỗ này sẽ ở nơi nào đây?"

Tề Thiên Trạch cùng Ôn Dương Vinh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt là sự kinh hoàng, Tề Thiên Trạch ha ha cười nhạo nói: "Cho dù hoàng đệ người sớm có chuẩn bị, nhưng cũng chỉ là một Phó thống lĩnh đại nội thị vệ mà thôi, người nói, nội thị vệ là nghe Thống lĩnh tướng quân, hay là Phó thống lĩnh?"

"Ồ..., vậy chúng ta không ngại thử xem đi." Đại Yến Đế cười đến ý vị thâm trường, sau đó ánh mắt lười biếng nhìn tới cửa đại điện, Tề Thiên Trạch cùng Ôn tướng theo ánh mắt của hần nhìn sang, trong lúc mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân đều nhịp, tiến đến. Các đại thần bị chấn trụ cũng rồi rít lên lên ngẩng đầu nhìn hướng cửa.

Thanh âm càng ngày càng rõ ràng, là bộ binh!

"Hoàng Thượng, thuộc hạ tới chậm, xin hoàng thượng thứ tội!" Trương Tử Nghi lưng đeo bội đao, bước dài bước tiến đến, khí thế hung hăng dẫn thị vệ bao vây người của Trung Nhạc vương, sau đó quỳ xuống trước mặt Đại Yến Đế, hắng giọng trả lời.

"Thứ cho người vô tội, đứng dậy." Đại Yến Đế khoẻ miệng hơi nâng, nói.

Tề Thiên Trạch cùng Ôn Dương Vinh quá sợ hãi, Ôn Vinh Dương lại càng khó có thể tin lắc đầu: "Không thể nào, Trương thống lĩnh đâu? Trương thống lĩnh đi nơi nào?"

"Ôn Dương, hần ở kia?" Trương Tử Nghi cười, chỉ chỉ bộ binh cái chắn ở giữa lui ra phía sau lộ ra một người, người này tóc tai bù xù không phải là Trương thống lĩnh thì là ai?

Lý Tiên Phong thấy thế, giận dữ, chỉ vào hần tức miệng chửi ầm lên: "Trương thống lĩnh, người cái đồ lang tâm cầu phước này, ta và người đã là quan đồng liêu vài năm, Hoàng Thượng tín nhiệm chúng ta, mới đưa binh quyền phân giao cho ta và người. Đã vậy còn đem cái vị trí trọng yếu như vậy giao cho người, không nghĩ tới không những không tri ân báo đáp, còn lấy oán trả ơn, muốn hại Hoàng Thượng!"

Trương thống lĩnh cúi đầu, sớm bị đánh mất mũi bầm dập. Là hần tham đồ phú quý, thu vài rương lớn vàng bạc châu báu của Ôn Dương Vinh, càng bị Trung Nhạc vương hứa hẹn chuyện về sau phong làm khai quốc đại thần, hôm nay thất bại, tất cả mộng đẹp đều tan vỡ, chính hần cũng không thể nói gì hơn.

Tề Thiên Trạch vô ý thức lui về phía sau một bước, cận vệ vây quanh hấn bảo vệ, tình thế lúc trước đã bị nghịch chuyển.

"Hoàng huynh, ngươi là muốn hiện tại buông tay chịu trói, hay là muốn trầm giết chết toàn bộ thủ hạ hộ vệ của ngươi, sau đó đem ngươi dẫn đi?" Đại Yến Đế rời khỏi long ý, từng bước một đi về phía hấn, mặt lạnh như băng. Thị vệ che chở ở xung quanh thì theo sát bên người Đại Yến Đế.

Tề Thiên Trạch yên lặng nhìn hấn đi tới phía mình, trên người kiêu căng không giảm, hấn chỉ cần chờ một chút, người của hấn có thể đánh vào Hoàng thành, mấy năm này hấn âm thầm thu binh mua ngựa, mà Đại Yến Đế ham an nhàn, căn bản không có chú ý huấn luyện quân đội, hấn không tin chính mình nỗ lực vài năm như vậy còn không phá được Hoàng thành này!

Phảng phất nhìn ra tính toán của hấn, Đại Yến Đế thần nhiên cười với hấn một tiếng: "Hoàng huynh, ngươi đúng là đang đợi ngươi binh sĩ đóng quân bên ngoài hoàng thành công tiến Hoàng thành sao?"

Tề Thiên Trạch đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt hấn.

"Báo... " ngoài cửa một tiểu tướng báo một tiếng, chạy vào, thần sắc kích động, ôm quyền trả lời: "Bẩm báo Hoàng Thượng, phiêu kỵ tướng quân đã dẫn đầu binh lính tiêu diệt binh mã đóng quân bên ngoài hoàng thành của Trung Nhạc vương! Quân địch toàn quân bị diệt!"

"Ha ha... Tốt, tốt! Diệt tướng quân quả nhiên không phụ hi vọng của trẫm hi vọng của mọi người!" Đại Yến Đế ngửa đầu cười ha hả.

Trung Nhạc vương chỉ nhìn chằm chằm Cổ Mặc Ngán cùng Lý Tiên Phong bình thường hấn coi trọng, thế nào cũng không có ngờ tới Hoàng Thượng lại âm thầm để cho người không quá bị người để ý chính là Diệp Hào mai phục bên ngoài hoàng thành, làm cho binh lính của hấn trở thành cá trong chậu!

Toàn quân bị diệt, toàn quân bị diệt! Ha ha, Tề Thiên Trạch một chút xui xẻo trên mặt đất, xung quanh hơn mười thị vệ nghe được tin tức này hai mắt nhìn nhau.

"Bỏ vũ khí xuống, trẫm tha cho các ngươi vô tội." Đại Yến Đế hai tay đặt ở phía sau lưng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, quét qua vài tùy tùng thị vệ ở bên cạnh Trung Nhạc vương, khí thế uy nghiêm của vương giả lộ rõ, thanh âm boong boong.

Thị vệ bên cạnh Tề Thiên Trạch trầm mặc một lúc, binh khí liên tiếp bị vứt bỏ xuống mặt đất, quỳ lạy trên mặt đất, Đại Yến Đế cho người dẫn bọn hấn đi xuống.

Trung Nhạc vương một mình xui xẻo ngồi dưới đất, đầu khô cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Đại Yến Đế cách mình chỉ có vài bước, trong mắt không cam lòng nồng nặc ngập trời: "Ha ha, chúc mừng a, hoàng đế, ngươi lại thắng. Người thắng làm vua người thua làm giặc, bản vương không có lời nào để nói. Đúng vậy, bản vương không cam lòng, ngôi vị hoàng đế này phải là của ta, là các ngươi vô si đoạt đi ngôi vị hoàng đế của bản vương!"

Trong mắt Đại Yến Đế đen nhánh không đáy, bề ngoài của hấn, thần nhiên nói: "Hoàng huynh cũng nói, người thắng làm vua người thua làm giặc. Người đầu, đem Trung Nhạc vương bắt giam, nghe trẫm xử lý."

"Không cần!" Tề Thiên Trạch nghiêm nghị ngăn cản, từ trên mặt đất bắt lấy một đao thị vệ vừa vứt bỏ, đao phong lạnh như băng đưa lên cổ mình, hướng Đại Yến Đế nhếch miệng cười một tiếng: "Bản vương cho dù chết, cũng sẽ không làm tù nhân của hoàng đế ngươi!"

Cánh khê tay vung, máu tươi ồ ồ theo mũi đao chảy xuống. Hấn khó khăn thở hổn hển mấy hơi, nằm trong vũng máu, không cam lòng mà oán hận trừng mắt Đại Yến Đế cùng ngôi vị hoàng đế phía sau hấn. Nếu như, hấn không có từ Ôn tướng biết chuyện mình bị đoạt ngôi vị hoàng đế, cho dù hấn không cam lòng cũng sẽ không có quyết tâm tử chiến đến cùng này. Nhưng mà hấn nếu đã biết rồi, hấn tuyệt không cho phép người luôn mồm gọi hấn hoàng huynh này bá chiếm tất cả của hấn! Hấn Tề Thiên Hựu mới là cường đạo, mới là loạn thần tặc tử!

Đại Yến Đế trơ mắt nhìn hấn nằm trong vũng máu giữa giữa, sau đó hơi thở càng ngày càng yếu, cặp mắt tràn trề hận ý liên tục trừng hấn, cuối cùng tiếc nuối đóng lại.

Mắt thấy Trung Nhạc vương gặp nạn, Ôn Dương Vinh hai chân giống như đóng đinh bất động đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt ngốc trệ, hấn ti mi bày ra hết thảy cứ như vậy... Kết thúc?

Đại Yến Đế quay đầu nhìn hấn, như cười như không. "Ôn tướng mưu phản, chứng cứ vô cùng xác thực, đưa vào đại lao. Ba ngày sau... Cả nhà xử trảm!"

Chuyện Trung Nhạc vương tạo phản bị truyền đi rộng rãi, dân chúng cùng sức sôi, Hoàng Thượng lòng dạ rộng lớn mới để hấn vào cung chúc thọ. Nhưng Trung Nhạc vương đúng là loại loạn thần tặc tử lòng lang dạ thú, mà Ôn tướng làm như ái tử yêu dân, ai ngờ lại cùng Trung Nhạc vương cấu kết với nhau làm việc xấu.

Hoàng Thượng thực không nên hậu táng Trung Nhạc vương, nên để cho hài cốt của hấn phơi ngoài hoang giao dã ngoại. Trung Nhạc vương cùng Ôn tướng theo như lời của dân chúng dân gian, từ đó để lại tiếng xấu muôn đời.

Đàn Nguyệt cung

Ôn quý phi cười nhún nhún, đang nhìn ba thước lụa trắng trước mặt mình, đưa tay ra chạm vào lụa trắng, cho dù sớm có chuẩn bị cũng không nhận được

đầu quả tim đều đang run rẩy sợ hãi.

"Nương nương, Ôn tướng mưu phản, phạm vào tội tru di cửu tộc, Hoàng Thượng niệm tình ngày xưa, cho nên để cho nương nương dùng cách có thể diện này mà đi." Lý Phúc Thăng đứng ở một bên, giải thích.

Ôn quý phi nhàn nhạt lướt mắt nhìn hắn, đem thứ màu trắng chói mắt kia nâng ở trên tay, khoe miệng cong lên một nụ cười trào phúng: "Lý công công, thay bản cung cảm ơn Hoàng Thượng ban tặng... Ân tình. Mấy năm này, bản cung sớm đã trải qua cuộc sống sống không bằng chết, tạ Hoàng Thượng rốt cục cũng để cho bản cung giải thoát, ha... ha ha..."

Thấy oán hận trong mắt nàng, Lý Phúc Thăng nhủ mảy, có chút không vui: "Ôn quý phi, không phải là ta đẩy lăm miệng, Hoàng Thượng xác thực đã thập phần tha thứ rồi, người cho rằng Hoàng Thượng không biết người cùng Ôn tướng ra tay ở trong nước trà hay sao?"

Ôn quý phi có chút kinh ngạc ngẩng đầu, thật lâu lại chậm rãi cúi thấp xuống, cười lạnh nói: "Vậy thì như thế nào, Hoàng Thượng cho dù biết trong lá trà có độc, hoàng hậu mỗi ngày đưa nước trà hẩn còn không phải vẫn uống sao. Các người cho rằng... Hoàng hậu nàng khéo hiểu lòng người như vậy, đoán trạng động lòng người như vậy, ha ha... Ha ha, nếu chuyện này đã không thể gạt được Hoàng Thượng thì như thế nào có thể giấu được nàng, tai mắt của nàng so với Hoàng Thượng cũng không thiếu!"

"Câm miệng! Ôn quý phi, người đã chết đến nơi còn muốn vu oan Diệp hoàng hậu, người có ý gì!" Lý Phúc Thăng nhìn qua hai tên tiểu thái giám ở sau lưng, hai tên tiểu thái giám lập tức tiến lên, làm bộ liền muốn động thủ.

"Không cần những thứ cầu nô tài các người động thủ, bản cung tự mình đến!" Ôn quý phi quát bảo ngưng lại, đẩy hai tên tiểu thái giám vừa đi lên ra, cầm lấy ba thước lụa trắng trong tay, từ từ đi đến đứng chỗ cao nhất trong điện, ông tay áo vung lên, đem kia lụa trắng vòng qua xà ngang, động tác ưu nhã buộc lại. Cho dù nàng chết, cũng muốn cao cao tại thượng, quan sát mọi người!

Trong Thần Hi cung, Ngạn phi có chút mệt mỏi dựa nửa đầu nghỉ ngơi. Xuân Đào để sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói: "Nương nương, Ôn quý phi bị ban chết."

Trong mắt Ngạn phi có một tia sáng loé lên, rồi lại nhanh chóng ảm đạm xuống, nàng khẽ ngồi dậy, chỉnh lại áo choàng trên người, đi đến phía trước cửa sổ: "Chết thì đã có sao đây, trước kia, bản cung ngóng trông nàng chết, nhưng đến cùng lại phát hiện, Ôn quý phi chết, bản cung về sau ngay cả bạn để độ sức cũng bị mất, mà hoàng hậu nàng cùng bản cung căn bản không phải cùng một loại người... Hậu cung này lục đục với nhau, ngay cả bản cung cũng đều gán..."

Nàng hết than lại thở, nằm lại trên nhuyễn tháp: "Xuân Đào, bản cung muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi lát nữa có việc lại gọi bản cung..."

Xuân Đào đáp lời, suy nghĩ một chút, lại hạ giọng nói: "Nương nương, nghe nói phụ thân Trần tần lần này sửa lại án xử sai lập công, Trần tần được Hoàng Thượng phong làm Trần phi."

Con người vừa đóng lại cửa Ngạn phi lại hơi mở ra một chút, vô thần nhìn ra xa xa, sau đó tiếp tục đóng lại, lông mi cong mà dài khẽ run rẩy. Lúc Xuân Đào cho rằng nàng sẽ không nói gì, môi nhẹ nhàng mở ra, thanh âm giống như từ giữa hàm răng thoát ra, giống như lão giả tang thương nhìn thấu thê: "Bất quá là nhiều hơn một cái hư danh thôi, Trần tần cũng chỉ là người đáng thương..."

"Sương nhi, đều kết thúc rồi. Ván cờ trầm bày ra ba, Ôn tướng cùng Trung Nhạc vương đều bị trầm bắt hết, về sau sẽ không có người có thể gây hại đến giang sơn của trầm nữa." Đại Yến Đế ha ha cười nói, từ phía sau ôm eo của nàng, hai người dính sát cùng một chỗ.

"Sương nhi, về sau cùng với trầm cùng nhau trông coi giang sơn này, được không?"

Diệp Linh Sương khoe miệng chứa cười: "Nếu như nếu có thể, đương nhiên tốt."

Nàng rúc vào trong ngực của hắn, hai người thân mật như lúc ban đầu. Chỉ là, trong mắt hai người đều đều tự trộn lẫn tạp chất bất đồng, làm cho trong mắt kia ánh lên sự cô lẻ tịch mịch, ảm trầm hơn mấy phần.

Nàng tự mình rót nước trà đưa cho hắn, trên mặt là sự vui vẻ nhẹ nhàng: "Đây là trà hoa nhài ta đích thân pha, uống có thể nâng cao tinh thần."

Đại Yến Đế uống, cười nói: "Uống xong nước trà Sương nhi pha, trầm quả nhiên thấy tinh thần trở nên sáng khoái hơn rất nhiều."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, yên lặng không nói gì.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng hồi lâu, chợt nhớ tới cái gì, nói: "Trầm đi xem Thụy nhi cùng Cẩm nhi một chút, hai đứa bé này chắc lại đang dây vò các ma mà cùng Hòa công công đi. Đợi buổi tối, trầm lại đến sang đây xem người. Sương nhi, nếu như cảm thấy buồn chán thì để cho bọn hạ nhân cùng người đi ra ngoài đi lại một chút, không cần phải ở trong phòng buồn tẻ." Dứt lời, cúi người ở khoe miệng nàng hôn nhẹ một cái, chỉ là trong lúc dán sát vào khoe miệng nàng hơi cứng đờ một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Nhớ kỹ, không được để cho chính mình quá mệt mỏi, trầm cho người làm hoàng hậu, là vì để người hưởng phúc chứ không phải để người vất vả." Đại Yến Đế nheo nheo khuôn mặt của nàng, dặn dò.

Diệp Linh Sương cười gật gật đầu, "Thiên Hựu yên tâm đi, trong lòng ta có tính toán, chính người cũng không cần quá vất vả."

Đại Yến Đế khước miệng giật giật, xoay người mà đi, cước bộ từ chậm đến nhanh, càng lúc càng nhanh, thật giống như chợt nhớ tới chuyện gì nên vội vàng rời đi.

Diệp Linh Sương lẳng lặng nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn, bóng lưng của hắn thon dài và cao ngất, như tùng như trúc.

"Hoàng Thượng!" Mắt thấy hắn sẽ bước ra cửa điện, Diệp Linh Sương đột nhiên gọi hắn lại, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc này đây nàng không có kêu tên của hắn, hắn chỉ là Hoàng Thượng.

Bước chân Đại Yến Đế mạnh dừng lại, như tiếng đàn im bất định chỉ, hắn không có lập tức quay đầu lại, chỉ là đôi tay phía dưới hết nắm lấy lại buông ra, toàn thân cũng giống như trong nháy mắt căng thẳng.

"Hoàng Thượng, không cần lại lừa mình dối người nữa, người... Cũng cần phải biết đi..." Ngữ điệu của nàng trầm trầm, giọng nói nhàn nhạt.

Đại Yến Đế quay đầu lại một chút, nhìn nàng, đột nhiên lại cười một tiếng: "Sương nhi, trẫm không hiểu người đang nói cái gì. Canh giờ không còn sớm, người sớm đi nghỉ ngơi đi." Một câu cuối cùng giống như là không thể chờ đợi được nói ra.

Diệp Linh Sương lại đuổi theo, đi tới chỗ hắn, con ngươi đen nhánh sáng ngời giống như nhiễm một lớp bụi, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hắn, cho đến khi đến trước mặt hắn mới đứng lại, đưa tay phải ra vuốt ve gương mặt của hắn, cười nói: "Hoàng Thượng, không cần phải miễn cưỡng chính mình, có một số việc một khi phát sinh sẽ không có khả năng trở lại như lúc ban đầu, giống như ta, vĩnh viễn cũng không có khả năng trở lại năm mười sáu tuổi."

Đại Yến Đế nhìn thẳng nàng, lông mày nhăn lại một chút, hai đầu lông mày tạo thành một chữ xuyên: "Vì cái gì?"

Hắn vô lực hỏi, đột nhiên giọng tay lên cầm bàn tay mảnh mai như bạch ngọc của nàng: "Vì cái gì?"

Hắn lại hỏi một câu, trong mắt che dấu sự bi thống cùng bị thương, lời nói ngắn nhưng dồn dập, giống như đao kiếm ra khỏi vỏ, keng một tiếng hàn quang chói mắt.

"Sương nhi, tại sao phải hại trẫm? Vì sao biết rõ trong trà có độc còn muốn mỗi ngày tự mình đưa tới cho trẫm? Tại sao phải hạ độc trẫm, nếu đã hạ độc, vì sao không độc chết trẫm luôn, vì sao phải dùng thuốc? Đây tất cả đều là vì cái gì, vì cái gì?" Hắn không ngừng lay bả vai của nàng, vẻ mặt trầm thống.

"Trẫm đối với người không tốt sao? Có chỗ nào không tốt? Tất cả tình yêu của trẫm đều cho người a..." nói xong lời cuối cùng, cổ họng của hắn giống như bị một thứ gì đó chặn lại, ngay cả nói ra một chữ cũng khó khăn như vậy, chặn ở cổ họng hắn thật đau.

Nàng nhìn qua bộ dạng hắn cực kỳ bi ai, trên mặt không chút động dung, môi hồng khẽ mở, bổ sung thêm đến: "Hoàng Thượng, không chỉ là những thứ này, là thần thiếp giả truyền khẩu dụ của người, để cho những người âm thầm theo dõi Lạc Mai rút về, cho nên Trung Nhạc vương cùng Ôn tướng mới rất dễ dàng tìm được nàng, còn từ trong miệng nàng biết được chỗ cất giấu di chiếu của tiên hoàng. Còn có, Hoàng Thượng có lẽ không biết."

Nàng ghé sát vào tai của hắn, nói nhỏ: "Bản đồ bố cục thị vệ phòng thủ trong hoàng cung, thần thiếp cũng nặc danh đưa cho Ôn tướng. Nếu không phải Hoàng Thượng người đạo cao một thước, không chừng hôm nay Hoàng Thượng đã mất này giang sơn Đại Yến quốc này rồi..."

Thân thể Đại Yến Đế chấn động, chậm rãi nhìn gò má của nàng, nàng còn ở bên tai của hắn nói nhỏ, thân mật giống như trước kia, nhưng mà trong mắt nàng lại là một mảnh trống rỗng, thậm chí lóe ra quang mang mà hắn xem không hiểu.

"Sương nhi, người vì sao... Vì sao? Người đây là đang muốn trẫm chết, người có biết hay không!"

Diệp Linh Sương động tác dịu dàng lại kiên định kéo tay hắn để ở bả vai mình ra, lui cách hai bước, nhìn hắn: "Hoàng Thượng, thần thiếp tuyệt đối không muốn người chết, nói cách khác thần thiếp sao lại ngừng lại độc được mệnh tính kia? Thần thiếp muốn chỉ là... giang sơn của người mà thôi."

"Giang sơn của trẫm?" Đại Yến Đế thì thầm một câu, không khỏi cười khổ: "Sương nhi, người cũng là hoàng hậu rồi, giang sơn này là của trẫm, cũng là của người."

Nàng lắc lắc đầu, cười khê: "Không, thần thiếp không yêu thích giang sơn của hoàng thượng, thần thiếp là muốn cho Hoàng Thượng mất đi giang sơn này. Hoàng Thượng, người đã từng nói với thần thiếp, giang sơn Đại Yến quốc này giống như là dung nhập vào máu của người, không thể phân cách, nếu như người mất đi nó, có phải cũng thống khổ giống như muốn mạng của người hay không?"

"Vậy người vì sao không trực tiếp lấy mạng của trẫm?" Đại Yến Đế tiến về phía trước một bước lớn, hung hăng nhìn chăm chăm nàng: "Sương nhi người sao không trực tiếp lấy mạng trẫm?"

Con ngươi Diệp Linh Sương lạnh lẽo như thế, trong đôi mắt chứa sự yêu hận đan xen, từng chữ từng chữ nói không chút tình cảm: "Thần thiếp không phải là đơn giản muốn một cái mạng của hoàng thượng, thần thiếp là muốn hoàng thượng cả đời sống trong thống khổ hối hận. Nếu như lúc này Trung Nhạc vương tạo phản thành công, Hoàng Thượng chết, thần thiếp sẽ không sống tạm bợ, thần thiếp sẽ đi cùng người. Như vậy cũng không tính là cô phụ sủng ái của Hoàng Thượng đối với thần thiếp."

Đại Yến Đế khó có thể tin nhìn cô gái trước mắt, trong lòng đè nén giống như hô hấp không thông, chậm rãi đưa tay muốn đưa về phía nàng, đưa đến một nửa cuối cùng lại thả trở về, chỉ cúi đầu hỏi một câu: "Sương nhi, vì sao, vì sao lại hận trẫm như vậy?"

Nàng cười cười, cười nhưng chưa xót cùng khổ sở trong lòng chỉ có nàng mới hiểu: "Hoàng Thượng không phải cảm thấy từ lúc thần thiếp trở thành hoàng hậu, làm việc càng lúc càng cẩn thận kín đáo giống như... Hoa Hậu trước kia sao? Hoàng thượng cảm giác không có sai, bởi vì thần thiếp chính là Hoa Lê Nguyệt. Ta Hoa Lê Nguyệt mang theo không cam lòng cùng cừu hận, đã trở lại." Thần thái trước kia trong cặp mắt đã biến mất, giờ chỉ còn lại sự tỉnh mạch.

Trong đầu Đại Yến Đế đột nhiên nổ tung một tiếng sấm, ha ha cười ra tiếng: "Hoang đường, hoang đường đến cực điểm!"

Nhưng là, mới nở nụ cười được một lát, trên mặt của hắn lại biến mất, chỉ lẳng lặng nhìn nàng: "Người ở trước mặt trẫm đều là giả sao, đều không phải là thật sự sao? Người nói thích trẫm đều là bịa chuyện sao? Há? Nếu đây không phải là người chân chính, vậy người thực sự là người như thế nào? Là Hoa hậu đoan trang điềm đạm nhã nhặn sao? Ha ha, quá buồn cười, trẫm rõ ràng đem người trở thành bảo bối của mình, nhưng người lại chỉ là nữ nhân giỏi diễn trò nhất mà thôi!"

Diệp Linh Surong không quan tâm hắn trào phúng, khoe miệng giương cao tạo thành một nụ cười mà hắn quen thuộc: "Hoàng Thượng, ở trước mặt người đúng là ta, đó chính là ta, chân thật nhất... Hoa Lê Nguyệt, chỉ là người chưa bao giờ hiểu rõ nàng. Mỗi lần đối mặt với người, ta thật sự coi người trở thành trọng phụ trong cảm nhận của ta mà đối đãi, ta cũng sẽ làm nũng với hắn, ta cũng sẽ ghen. Chỉ khi có một mình ta cô linh ngây ngốc trong điện, ta mới có thể nhớ tới mình trọng sinh mang theo cừu hận, nghĩ tới nên từng bước một tính kế như thế nào!"

"Người là một tên lừa gạt, người là một tên lừa gạt!" Đại Yến Đế giận dữ hét, cánh tay dài nhấc lên, bóp chặt eo của nàng, hung hăng đẩy nàng lên vách tường, vùi đầu chặn mũi của nàng lại, điên cuồng mà gặm nuốt, giống như muốn đem đôi môi hồng kia nuốt vào bụng, mơ hồ không rõ nói: "Người đã hận trẫm như vậy, vậy để cho trẫm bị người độc chết thôi!"

Hôn hồi lâu, nàng cũng không hề động lấy một cái, Đại Yến Đế giận quá thành cười, bỗng dung buông lỏng ra nàng ra: "Surong nhi, người thật là ác độc, người đối với trẫm thật ác độc. Người nếu là muốn vì Hoa gia báo thù, vậy trẫm chờ người, tùy thời đều chờ người, cho dù là cho trẫm ăn độc được mà chết, hoặc là một đao đâm vào bụng trẫm cũng được!" Hắn nói xong câu sau tiếp, bước chân mất trật tự rời đi.

Trong nháy mắt thân thể Diệp Linh Surong xụi lơ xuống, một môi ngồi ở trên giường nệm, trong lòng có sung sướng nhưng lại càng có một loại u sầu không nói ra được. Kết quả đến cuối cùng, nàng vẫn không thể nào cướp đi giang sơn của hắn.

Nàng vốn là mang theo cừu hận mà trọng sinh, có một số việc không phải nói buông có thể để xuống, mặc lòng của hắn ôn nhu cỡ nào, lời tỏ tình của hắn êm tai cỡ nào, những cừu hận kia tựa như một cây đao vượt qua vẫn ở trước mặt bọn họ, không quản xem bọn họ cách nhau gần cỡ nào, trước ngực luôn có một đạo băng hàn lạnh thấu xương.

Tề Thiên Hựu, chúng ta trước kia yêu cũng tốt hận cũng được, để cho ta một lần tính toán rõ ràng đi...

Ánh mắt nàng sâu kín nhìn qua cửa, chỗ đó sớm đã mất bóng dáng của hắn.

Đại Yến Đế chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh nặng nề, giống như vài ngọn núi lớn đè nặng, làm cho hắn thở không được, lắc lư hồi lâu, không ý thức được liền đi tới đại điện lâm triều.

"Hoàng Thượng, trời tối rồi." Sau lưng Lý Phúc Thăng nhỏ giọng nhắc nhở một câu. Từ lúc Hoàng Thượng từ chỗ của hoàng hậu đi ra, trên người phảng phất lộ ra một loại tử khí âm trầm. Trong lòng Lý Phúc Thăng lo lắng lại không dám hỏi nhiều, chỉ một tác cũng không rời theo sát ở đằng sau.

Cửa điện có thái giám chuyên môn gác đêm, Đại Yến Đế cho bọn họ lui xuống, chỉ để lại một mình Lý Phúc Thăng trông giữ cửa điện to như vật. Sau đó hắn tiếp nhận đèn lồng trong tay Lý Phúc Thăng.

"Lý Phúc Thăng, đóng cửa đại điện lại, trẫm muốn một mình yên lặng một chút."

"Vâng..." Lý Phúc Thăng muốn nói cái gì, nhưng thấy Đại Yến Đế sắc mặt ảm đạm như vậy lại nhận xuống lời khuyên can.

Kêu kết một tiếng, một khắc cánh cửa màu bạc chói lọi đóng lại, tất cả bị ngăn cách bên ngoài, trong đại điện một mảnh đen nhánh, mà lại vắng vẻ không có gì, chỉ có long ý ở trên cao nhất hai bên trái phải chiếu rọi xuống một màu vàng kim chói mắt.

Đại Yến Đế híp híp mắt, đi về hướng long ý ngay phía trước. Long ý lạnh như băng lại cứng rắn, hắn vén long bào màu đỏ sậm thêu Kim Long, ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, một đôi mắt trong bóng đêm giống như dã thú lộ ra ánh mắt sắc bén, bềnh bễ. Dưới ghế rồng là một mảnh đen nhánh không có vật gì trong đại điện, trong cổ đột nhiên tràn ra một tiếng gầm cọt, chậm rãi, hắn cúi đầu hai tay vòng quanh ngực, cúi đầu vùi ở đầu gối, thật lâu, cũng chưa hề động đậy.

Giữ nguyên động tác này hồi lâu, sống lưng khẽ run, cách vật liệu may mặc phát ra một thanh âm ngọt ngào nức nở nghẹn ngào, rốt cục, hắn ngẩng đầu, gào khóc đứng lên, hung hăng cắn chặt quả đấm của mình, phòng ngừa chính mình khóc thành tiếng, cơ hồ cắn ra máu tươi, thân thể kia lại càng ngày càng run rẩy, một tay nắm thật chặt tay vịn long ý, trên tay gân xanh thỉnh thoảng nổi lên, đầu ngón tay trắng bệch.

Hắn Tề Thiên Hựu cả đời này đến tận cùng chiếm được cái gì, chẳng lẽ cũng chỉ có ngôi vị hoàng đế lạnh như băng này hay sao...

Ngày hôm sau, trong cung tất cả mọi người đều biết Đại Yến Đế cùng Diệp hoàng hậu xảy ra mâu thuẫn, bởi vì Diệp hoàng hậu từ ngày đó bị Hoàng Thượng cấm túc, tất cả sự vụ trong hậu cung đều giao cho Ngạn phi cùng Trần phi quản lý, buổi tối cũng không đi qua, chỉ một mình nghỉ ở Long Khuyết điện.

Trong nội cung, tất cả đều rất quen thuộc, lại phảng phất như cách rất xa, giống như là cách cả đời.

Diệp Linh Sương đem một phong thư viết xong đưa cho Thúy Hoàn, trong mắt cô nàng là sự kiên định: "Thúy Hoàn, phong thư này mấy ngày nữa người thay bản cung giao cho Hoàng Thượng đi."

Trong lòng Thúy Hoàn trong nảy lên, kinh ngạc nhìn nàng: "Hoàng hậu nương nương..."

Diệp Linh Sương nhếch môi một chút: "Không cần kinh ngạc, bản cung đã sớm biết, người là người bên cạnh hoàng thượng rồi."

Vừa nghe lời này, Bội Hoàn mạnh quay đầu lại nhìn Thúy Hoàn, trong mắt có thất vọng cùng hận ý bị lừa gạt. Vân Kiều lại là vẻ mặt hiểu rõ.

"Hoàng hậu nương nương, nô tỳ xác thực là do Hoàng Thượng phái người tới, nhưng mà nô tỳ chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với nương nương, Hoàng Thượng cũng chỉ là quan tâm nương nương mà thôi!" Thúy Hoàn gấp hai đầu gối, lập tức quỳ trên mặt đất, vẻ mặt thành khẩn nhìn nàng.

Diệp Linh Sương phát phát tay: "Đi xuống đi, bản cung cũng không trách người, lúc này đây coi như là một chuyện cuối cùng bản cung giao cho người. Nhớ kỹ, phải đợi một hai ngày nữa mới được đưa."

Thúy Hoàn thần sắc thê lương lui ra ngoài, cúi đầu nhìn nhìn thư trong tay. Trong thư là vài chữ to: Phu quân Thiên Hựu.

Trong điện chỉ còn Bội Hoàn cùng Vân Kiều. Diệp Linh Sương nhìn về phía Bội Hoàn, ánh mắt ôn hoà: "Bội Hoàn, người là nha đầu tốt, chỉ là tâm tư hơi đơn thuần chút ít, bản cung khuyên người nhiều lần, người cũng không đổi được, đây là một lần cuối cùng bản cung nhắc nhở người, phải nhớ, lúc nào cũng phải giữ lại một chút, không phải là ai cũng đều giống như người nghĩ như vậy đâu."

Trong mắt Bội Hoàn nén lệ, gật đầu nói: "Nô tỳ biết rồi. Nương nương, Hoàng Thượng hấn mấy ngày nay chỉ là tức giận một lúc thôi, không lâu sẽ hồi tâm chuyển ý."

Bội Hoàn vừa mới nói xong, An Đức Từ giống như thường ngày, nhận được tin tức từ ngoài điện tiến vào, bẩm báo: "Nương nương, Hoàng Thượng đêm nay lật bài từ của Trần phi."

Thanh âm Diệp Linh Sương nhàn nhạt: "Bản cung biết rồi, An Đức Từ người lui xuống trước đi."

Thất Bội Hoàn trừng lớn mắt, không khỏi cười nói: "Ân ân oán oán ở giưac bản cung cùng Hoàng Thượng, các người không thể hiểu được. Bội Hoàn, người cũng lui xuống đi..."

Bội Hoàn tức giận trừng An Đức Từ một cái, hai người đồng loạt lui ra ngoài.

Đợi vào trong điện chỉ còn lại hai người Vân Kiều cùng Diệp Linh Sương. Vân Kiều từ trong tay áo lấy ra một lá thư đưa cho nàng: "Là Cổ thái phó hồi âm cho nương nương."

Diệp Linh Sương tiếp nhận phong thư, cười nói với nàng: "Vân Kiều, dọc theo con đường này bản cung toàn bộ nhờ vào người tương trợ, người vì bản cung làm như vậy là đủ rồi. Hôm qua ta đã nói với Nội Vụ phủ quân sự công công, hết một năm nay người có thể xuất cung rồi, rốt cuộc không cần phải ngây ngốc ở trong cung này nữa."

Vừa nói liền xé phong thư ra xem, chỉ liếc mắt một cái lại đem phong thư thu vào.

Vân Kiều cả kinh: "Nương nương! Xin cho nô tỳ tiếp tục ở cùng nương nương đi, trước kia đúng là nô tỳ muốn xuất cung, nhưng từ khi đi theo nương nương, nô tỳ tuyệt không hai lòng, chỉ muốn ở lại bên cạnh hoàng hậu nương nương mà thôi."

Diệp Linh Sương cười nhạt: "Kỳ thật, người không cần phải đi theo bản cung, có một số việc bản cung đã sớm muốn chấm dứt."

Thở dài, nói: "Đi ra ngoài đi, bản cung muốn một mình ngây ngốc trong chốc lát. Đúng rồi, lúc rảnh rồi, người cùng Bội Hoàn và An Đức Từ kêu người làm trong trung cung cùng nội cung đều đi Trường Nhạc cung thu thập một chút, bản cung đột nhiên rất muốn ngây ngốc thêm mấy ngày trong quá khứ. Tốt nhất cả Thúy Hà điện cũng dọn dẹp đi, dù sao đều là chỗ bản cung đã từng ở qua, bản cung không muốn những chỗ kia bị hoang phế."

Khóe miệng nàng vui vẻ lộ ra vài phần nhớ lại, thông minh như Vân Kiều cũng đều từng bị nàng lừa qua.

"Thật tốt, nô tỳ đi quét dọn Trường Nhạc cung còn có Thúy Hà điện, chỉ cần nương nương không đuổi nô tỳ đi, nô tỳ làm chuyện gì cũng được." Vân Kiều cười đáp.

Nàng ngay cả chuyện kịch độc hạt mã tiền cũng dám làm, thì có chuyện gì không dám. Diệp hoàng hậu làm bất cứ chuyện gì đều có nguyên tắc, người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta sẽ hồi báo gấp bội, nàng thường thức chủ tử như vậy. Cho dù cả đời ngây ngốc ở trong cung giúp nàng làm việc cũng không sao.

Cho tất cả mọi người lui xuống, Diệp Linh Sương lại nhìn kỹ một lần hồi âm của Cổ Mặc Ngân, con mắt của nàng càng sâu càng đen.

"Công công, nô tỳ là thiếp thân cung nữ bên cạnh hoàng hậu nương nương, hiện tại có việc gấp muốn gặp Hoàng Thượng!" Thúy Hoàn siết chặt lá thư trong tay, vội vàng nói.

Vài tên tiểu thái giám giữ cửa ngoài Long Khuyết điện vừa nghe là người bên cạnh hoàng hậu, thái độ cung kính hơn rất nhiều, tên cầm đầu chỉ trả lời:

"Hoàng Thượng đêm nay đi chỗ Trần phi, nếu có việc gấp thì mau đến đó tìm đi."

"Đa tạ công công." Thúy Hoàn bỏ lại một câu, vội vàng đi. Mặc dù hoàng hậu để cho nàng mấy ngày sau lại mới đem thư giao cho Hoàng Thượng, nhưng trong lòng nàng có dự cảm xấu, đêm nay nhất định sẽ phát sinh chuyện không tốt gì đó.

Liễu Lạc Đan nhìn Đại Yến Đế ngồi ở trước bàn, hần từ trước đến nay đến trong điện, cũng chưa cùng nàng nói qua một câu nào, chỉ lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia ngẩn người, có đôi khi vẻ mặt đau đớn làm cho nàng cũng không nhìn được nhử mảy.

Từ khi vào cung tới nay, mục đích của nàng đơn giản chỉ là cầu xin một nơi an thân, mới không thể không phụ thuộc Ngạn phi, người khác đều cho rằng nàng là cô gái thích câu dẫn dụ dỗ hoàng thượng. Nhưng chỉ có nàng biết rõ, nàng so với ai khác cũng không muốn vào cung, thời điểm vẫn còn ở Minh Vũ quốc, nàng cũng chỉ giống như những thiếu nữ bình thường khác, nàng cũng có thanh mai trúc mã của nàng. Cho tới bây giờ nàng đều nhớ rõ tên của hần là Ngô Hạo Hiến, mặt mũi của hần tuấn mỹ mà cương nghị, hần là thủ hạ phó tướng của Diệp tướng quân, tiền đồ rực rỡ, quang minh một mảnh. Nhưng mà về sau Minh Vũ quốc chiến bại, chỉ một đạo thánh chỉ, hần với nàng trở thành người xa lạ, đích thân hần còn phải đưa nàng vào hậu cung Đại Yến quốc.

"Hoàng Thượng nếu là nghĩ tới hoàng hậu, không bằng đi thăm nàng một chút đi." Liễu Lạc Đan thở dài, nói. Trước kia nàng không tin để vương hữu tình, nhưng trong lòng Đại Yến Đế xác thực chỉ có một mình Diệp hoàng hậu, nhìn như vô tình kì thực rất thâm tình.

Đại Yến Đế liếc nhìn nàng, thanh âm lạnh nhạt: "Chuyện của trẫm không cần một phi tần nhỏ như ngươi đến lăm miệng."

Liễu Lạc Đan ngượng ngùng, ngậm miệng không lại nói nữa.

Ngoài cửa đại điện truyền đến thanh âm huyền ảo, Đại Yến Đế đen mặt nhìn ra ngoài.

"Hoàng Thượng, cung nữ Thúy Hoàn bên cạnh Hoàng Hậu có việc gấp cầu kiến." Lý Phúc Thăng thanh âm có chút vội vàng truyền đến, nếu là trong ngày thường, Lý Phúc Thăng tuyệt đối sẽ không quấy rầy Đại Yến Đế nghỉ ngơi trong điện của phi tần, nhưng nếu là chuyện về Diệp hoàng hậu vậy liền lại là chuyện khác.

Con người Đại Yến Đế chợt lóe, hừ đứng dậy đi ra ngoài

Lý Phúc Thăng đang muốn đẩy cửa đi vào nói rõ, không nghĩ tới Đại Yến Đế đã mở cửa đứng ở trước chân, trầm mặt hỏi: "Chuyện gì?"

Lý Phúc Thăng nhìn nhìn Thúy Hoàn đứng ở bên cạnh, Thúy Hoàn gấp rút cầm thư trong tay đưa lên cho Đại Yến Đế.

Ở cửa đại điện đèn lồng phát ra ánh sáng, Đại Yến Đế thấy trên phong thư viết mấy chữ "Phu quân Thiên Hựu.", cả trái tim như nhũn ra, rồi lại cố giả bộ trấn định không muốn mở ra, mới vừa cầm thư lại ném trở về cho Thúy Hoàn, hừ lạnh một tiếng. "Nói cho hoàng hậu, có chuyện gì trực tiếp mở miệng nói với trẫm, nàng là quốc mẫu một quốc gia, không phải là trẫm không đi tìm nàng, thì nàng không thể tìm trẫm! Nàng nếu muốn mạng của trẫm mệnh cũng có thể tùy thời tới lấy!"

Nghe một câu cuối cùng này, Lý Phúc Thăng cùng Thúy Hoàn đều ngẩn ra, còn chưa tới kịp nói cái gì đó, Đại Yến Đế đã xoay người trở về nội điện. Chỉ là kia bước chân mới bước hai bước, rất nhanh lại trở về, cầm thư trong tay Thúy Hoàn lấy lại, một câu cũng không nói bước đi.

Đại Yến Đế cầm lấy thư trong tay, sững sờ nhìn hồi lâu, ngón trở vuốt dọc theo phong thư, chậm chạp chưa mở bao bì.

"Hoàng Thượng, mở ra xem một chút thôi, nói không chừng hoàng hậu có chuyện trọng yếu gì nói cho ngài." Liễu Lạc Đan thấy hần vẻ mặt rối ren thống khổ, nhìn không được khuyên một câu. Loại nam nhân này không động tình thì thôi, vừa động chuyện chính là kiểu dòi núi lấp biển, làm cho người ngoài căn bản không thể nào đi vào.

Đại Yến Đế ngại nàng nhiều chuyện, cảnh cáo liếc nàng một cái, sau đó hạ quyết tâm, đem kia phong thư kia xé ra, trong lòng có chút không thể chờ đợi được cũng có chút lo lắng cùng sợ hãi ẩn sâu, sợ hãi phải chứng kiến thứ hần không muốn nghe thấy.

Những ngày này hần lẫn lộn khó ngủ, suy nghĩ rất nhiều chuyện, nàng là Diệp Linh Sương cũng tốt, là Hoa Lê Nguyệt cũng được. Nàng muốn mạng của hần cũng tốt, nghĩ đoạt hần giang sơn cũng được, bốn năm chung đụng này đã giống như giang sơn lạnh như băng kia, sáp nhập vào máu của hần, muốn quên đi muốn ném đi là chuyện không thể nào. Chuyện hần có thể làm còn có rất nhiều, hần có thể chăm rãi làm cho nàng quên mất cừu hận trước kia, dùng ôn nhu cùng bao dung của hần đã động nàng, một ngày nào đó nàng sẽ buông xuống cừu hận này. Đúng vậy, bọn họ còn có hai hoàng nhi đáng yêu, cho dù là vì hai đứa bé này, nàng cuối cùng cũng sẽ tha thứ lỗi lầm của hần.

Vừa nghĩ như thế, Đại Yến Đế trong lòng dễ dàng rất nhiều, mặc kệ nàng sẽ nói lời nói cỡ cực đoan cỡ nào, hần nhất định sẽ dùng thời gian còn lại để mềm hoá lòng của nàng. Nhưng mà, chờ hần nhìn thấy nội dung trong thư, trong đầu của hần trong một cái chớp mắt trống rỗng, tiếp đó là hần điên cuồng mà cười lớn ra tiếng, cười đến nước mắt giống như bão tố bay ra, sau đó, thân thể của hần như tên bắn chạy ra khỏi chính điện của Trần phi, cơ hồ muốn đem cửa điện kia đập nát.

Sương nhi, ngươi dám làm như thế, ngươi dám can đảm!

Đại Yến Đế chạy như bay đến trung cung, Lý Phúc Thăng cùng Thúy Hoàn sợ hãi, cùng một đám tùy tùng thái giám cung nữ tất cả thờ phỉ phò chạy theo phía sau hần.

"Có ai không, không xong, trung cung đi lấy nước..."

"Dập tắt lửa, mau dập tắt lửa, hoàng hậu nương nương còn ở bên trong!"

Thanh âm huyền ảo ở bên tai Đại Yến Đế ong ong vang lên, một khắc này, phảng phất như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có trận lửa lớn trước mắt kia, ngọn lửa ngất trời, tòa cung điện hoa lệ này ở trong lửa từ từ sụp xuống, lagm mơ hồ mắt của hắn.

"Không... " hắn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, thể lương hùng hậu, sau đó phóng tới hỏa hoạn kia, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, vài thái giám khỏe mạnh kịp thời kéo lại cánh tay của hắn. Lý Phúc Thắng thở hổn hển liều mạng chạy tới: "Mau ngăn cản Hoàng Thượng lại, ngăn cản lại!"

Lửa càng đốt càng lớn, không ngừng mà dội nước cũng không thể dập tắt kia ngọn lửa ngất trời kia.

Thùng nước trong tay Bội Hoàn rơi xuống, ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc rống lên, "Nương nương, nương nương người vì sao phải rời khỏi bọn nô tỳ ..."

Mấy nhười Vân Kiều cùng An Đức Từ cũng ngây ngốc nhìn hỏa hoạn trước mắt, ánh mắt mờ mịt, không thấy rõ một mảnh lửa đỏ trước mắt.

Đại Yến Đế hai mắt đỏ bừng nhìn ánh lửa trước mắt, thân thể xụi lơ xuống, nửa ngồi trên mặt đất, lại vẫn lớn tiếng gào thét với ánh lửa: "Sương nhi..., Sương nhi người mau ra đây! Đều là trẫm sai, thật sự sai rồi! Người muốn như thế nào cũng được, cầu xin người không cần phải dùng loại phương thức này trả thù trẫm, cầu xin người... "

Lúc này Đại Yến Đế khóc như một hài tử bất lực, chỉ có thể nhìn hỏa hoạn ngày càng lớn ngay trước mà bất lực. Hai tay hung hăng nắm trên mặt đất, kéo lê hai vết máu đỏ thẫm

"Ha ha..." Hắn đột nhiên thấp giọng cười ra tiếng, lắp bắp tự nói: "Sương nhi, người thành công, trẫm hiện tại thật sự rất đau lòng chỉ hận không thể đi tìm chết... Nếu như người còn sống, cho dù về sau ngày ngày muốn trẫm nuốt vào độc được người đưa, trẫm cũng cam lòng, chỉ cần... Người còn sống."

Trong hoàng cung, bãi tha ma chuyên môn vứt bỏ tử thi, hai tiểu thái giám tiện tay quăng bao thi thể cung nữ ra, sau đó xúi quẩy rời đi. Trong hoàng cung mỗi ngày đều có người chết, mỗi ngày có một hai thi thể thái giám cung nữ đã thành một chuyện tập mãi thành quen. Chỉ là bao thi thể kia lại đột nhiên giật giật, chậm rãi thò ra cánh tay cùng đầu.

Xa xa một cái người đánh xe chạy tới, đem kia "Thi thể" kia đỡ dậy, nói: "Cô nương, tiểu nhân là người Cổ đại nhân phái tới đón cô nương."

...

Trung cung lửa không cách nào dập tắt, cháy suốt ba ngày ba đêm. Trong nội cung chuyển ra một khối thi thể của cô gái bị đốt trụi.

Đại Yến Đế không lâm triều, không ăn uống, sắc mặt tái nhợt lộ ra một cổ tử khí, hắn từng lần một nhìn bức thư ở trong tay, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng cười lạnh.

Thiên Hựu: hôm nay là một lần cuối cùng ta gọi người như vậy.

Phật nói, bễ khổ vô biên quay đầu lại là bờ, đúng là ta nhìn không thấy bờ, hoặc là nói ta không muốn quay đầu lại, bởi vì ta không phải là thánh nhân, không phải là Phật tử. Có những cừ hận vĩnh viễn không có cách nào để quên, giống như giang sơn Đại Yến quốc đã dung nhập vào máu thịt của người, những thứ hận này cũng đã sớm tan vào máu của ta.

Ví dụ như, phụ thân như thế nào bị người vu hãm tội tư thông với địch, tộc nhân khác của Hoa gia lại bị người lưu vong biên quan như thế nào, rồi lại ở nửa đường biển mất vô tung vô ảnh. Người có biết, sau khi ta biết rõ Hoa gia bị định tội, một mình ta ở lãnh cung trôi qua như thế nào sao? Ta giống như cái xác không hồn, cái gì cũng không muốn nghe không muốn làm, nản lòng thoái chí tùy ý để cho đám nữ nhân hậu cung kia hại ta đến chết.

Nhưng, ông trời đã để cho ta sống lại. Cho nên, sau khi sống lại Hoa Lê Nguyệt chỉ có cừ hận, chỉ biết báo thù, mà người nàng hận nhất chính là người, nàng hận không thể làm cho người cảm nhận được tất cả những đau đớn mà nàng phải chịu lúc trước.

Ta Diệp Linh Sương đối tốt với người tất cả đều là thật, nếu như không phải người là cừ nhân hại chết nàng một nhà nàng, nàng sẽ không giống như hiện tại, liên tục chân tâm thật ý đối đãi với người, cho đến già đi.

Người từng nói, ngoại trừ giang sơn, Diệp Linh Sương là trọng yếu nhất, nếu đã không đoạt được giang sơn của người, vậy thì để cho Diệp Linh Sương ở trước mặt người chết đi thì như thế nào? Người bây giờ có đau lòng hay không, có khổ sở hay không?

Từ đó, hai chúng ta thanh. Ta mang theo cừ hận không có hoàn thành lần nữa chết đi, người tiếp tục an tâm làm Đại Yến Đế của người, từ nay về sau, không ai có thể uy hiếp được địa vị của người nữa.

"A... Ha ha... Sương nhi, lòng của người rốt cuộc là cái gì? Vì sao lại ác như vậy!" Hắn đem thư của nàng vo thành một nắm, sau một khắc lại trải phẳng ra, trong lòng cũng từng lần một bị nội dung trong thư lăng trì, máu tươi đầm đìa.

Ánh mắt lơ đãng chuyển tới một cái hộp gấm, bật cười ra tiếng, đem di chiếu trong hộp gấm kia lấy ra, cười khổ nói: "Sương nhi, người nói đúng, chỉ cần trẫm phá hủy di chiếu này, từ nay về sau ngôi vị hoàng đế của trẫm sẽ không bị uy hiếp nữa. Đúng vậy, hiện tại trẫm tình nguyện lúc trước không có vì thù riêng cùng ngôi vị hoàng đế mà hại một nhà Hoa thị, càng sẽ không để mặc đám nữ nhân hậu cung kia hại chết người."

Hắn đem đi chiếu kia tùy ý mở ra, trên mặt đang cười khở nhìn đến chữ màu đen trên đi chiếu kia lại mạnh cứng đờ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm mấy chữ trên đi chiếu một hồi lâu, sau đó điên cuồng bật cười: "Truyền ngôi cho Nhị hoàng tử Tề Thiên Hựu? Buồn cười, quá buồn cười! Trên đi chiếu của Phụ hoàng hẳn lại là đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta Tề Thiên Hựu, ha ha..."

"A..." Đại Yến Đế gào to lên tiếng, vuron tay điên cuồng mà xé nát thánh chỉ. Tại sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy, hắn vẫn muốn hủy diệt đi chiếu. Nhưng trên đó lại là tên của hắn, tại sao phải đùa với hắn như vậy!

Sương nhí, Sương nhí... Trẫm về sau cái gì cũng không cần, ngươi trở lại, ngươi trở lại đi...

"Trên hoàng băng nói cái gì?" Dân chúng vây quanh hoàng băng vừa được dán thông báo, có người dốt đặc cán mai lớn tiếng hỏi.

"Trên hoàng băng nói: Đại Yến Đế bệnh nặng, Cỗ thái phó tế thiên cầu phúc, nhận được chỉ thị, miễn thuế một năm." Có người đọc lên.

"Hoàng Thượng trong đoạn thời gian trước không phải là dẹp loạn phản tặc sao, hôm nay sao nói bệnh liền bị bệnh?"

"Nghe nói là Hoàng Hậu nương nương táng thân trong biển lửa, hoảng. Hoàng Thượng bởi vậy mà bệnh không dậy nổi..."

Một phụ nhân ăn mặc xinh đẹp đi qua chỗ hoàng băng, dừng lại một lát, sau đó dắt ngựa đi xa.

Tề Thiên Hựu, ta từng nghĩ, nếu như ngươi không phải là cừu nhân diệt tộc của Hoa Lê Nguyệt ta, chúng ta về sau sẽ như thế nào đây? Nhưng là, vĩnh viễn không có nếu như.

Diệp Linh Sương cuối cùng thật sâu nhìn thoáng qua hoàng băng cùng Hoàng thành nơi xa, không tiếp tục lưu luyến rồi đi.

"Thuộc về nơi này thuộc về nơi này, thuộc về nơi này thuộc về nơi này..." Bên cạnh Diệp Linh Sương một lão đạo sĩ đi qua bên cạnh nàng lại đột nhiên nhắc đi nhắc lại một câu, lục lạc trong tay mãnh liệt rung động, thật là dễ nghe, đúng lúc này trong đầu nàng lại là một mảnh choáng váng, trong cơ thể linh hồn phảng phất vận vẹo, sau đó nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng một vị phụ nhân đang cần nhằn bên tai, thân thiết và ấm áp.

"Nguyệt Nhi, ngươi tỉnh rồi, hù chết vì nương." Cô gái trên giường chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt là một gương mặt hiền lành.

"Nương?" Diệp Linh Sương ngây ngốc nhìn người phụ nữ trung niên bên giường, hốc mắt ướt át.

"Nguyệt Nhi, thánh chỉ này vừa mới ban xuống, ngươi lại gấp phong hàn, nếu để Hoàng Thượng biết được, còn cho là Hoa gia chúng ta kháng chỉ bất tuân đây." Phụ nhân sờ sờ trán của nàng, thấy không có nóng rần lên, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nương, thật sự là nương?" Diệp Linh Sương duỗi tay sờ mặt của nàng, mừng đến phát khóc.

"Đứa nhỏ ngốc, sắp là nhất quốc chi mẫu rồi, không nên hơi một tí lại chảy nước mắt." Mỹ phụ cười nói, lau đi lệ trên mặt nàng.

"Hiện tại là lúc nào?" Diệp Linh Sương đột nhiên hỏi.

"Tân hoàng mới đăng cơ, là năm Thiên Hựu. Ngươi đứa nhỏ này không phải là bị nóng hóng đầu rồi đi?" Mỹ phụ cười trêu nói.

Diệp Linh Sương gấp rút từ trên giường đứng dậy, cầm lấy gương đồng chiếu chiếu mặt của mình, là nàng, là mặt của Hoa Lê Nguyệt! Nói như vậy, nàng trở lại chính mình lúc còn chưa tiến cung?

"Nguyệt Nhi." Ngoài cửa, trung niên nam tử mặc khôi giáp phong trần mệt mỏi mà đến.

"Phụ thân?" Hoa Lê Nguyệt vui vẻ nói, phụ thân vẫn còn đây, vẫn còn đây!

"Ta vừa rồi thao luyện binh lính trở lại, nghe nói nữ nhi bảo bối của ta bị bệnh, tất nhiên muốn vội vàng sang đây xem nữ nhi bảo bối của ta." Hoa Thi Vũ háng giọng cười to: "Nguyệt Nhi, đoán xem phụ thân mang gì về cho ngươi?"

Hoa Lê Nguyệt nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút, cười hơ hớ nói: "Chẳng lẽ là đồ chơi nhỏ bằng đường nữ nhi thích nhất?"

"Ha ha, nữ nhi của ta thật thông minh!" Dứt lời, từ phía sau lấy ra một cái đồ chơi làm bằng đường đưa cho nàng.

"Nguyệt Nhi, nhớ kỹ lời nương nói với ngươi, sau khi tiến vào hoàng cung sau tất cả đều phải theo khuôn phép, không thể xông tới thánh nhan, càng không thể tùy tâm sở dục, còn có..."

"Biết rồi biết rồi..." Hoa Lê Nguyệt gật đầu liên tục, nụ cười trên mặt sáng rỡ như mặt trời tháng ba.

Đại Yến Đế đăng cơ, phong nữ nhi Hoa Lê Nguyệt của Hoa tướng quân làm hoàng hậu, cử hành nghi thức phong hậu long trọng.

Hoa Lê Nguyệt từng bước một đi về phía hắn đang đứng ở giữa cung điện, Đại Yến Đế môi mím thật chặt, khuôn mặt cũng giống như là căng thẳng. Hiên nhiên, hắn đối với lần lập hậu hết sức bất mãn.

Hoa Lê Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, hai người dắt tay nhau cùng đi lên ngồi trên long ý cùng phượng ý.

Phát giác được tay Đại Yến Đế có chút lạnh, Hoa Lê Nguyệt không khỏi nhẹ nhàng nắm chặt lại, thấy hắn vô ý thức quay đầu lại, nhẹ nhàng nhếch môi cười cười, Đại Yến Đế rõ ràng sửng sốt, vội vàng quay đầu.

Lễ nghi kết thúc, Đại Yến Đế cùng quần thần chung yến ẩm rượu, tân hậu ở trong Long Khuyết điện chờ.

Nhìn trong điện một mảnh lửa đỏ, khắp nơi tràn đầy sắc mặt vui mừng, Hoa Lê Nguyệt nhìn không được cười khê một tiếng.

"Người đang cười cái gì?" Bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh trầm tức.

Hoa Lê Nguyệt mạnh quay đầu lại, đánh ra một quyền, một quyền này lại bị hắn đón trong tay, vững vàng bị lòng bàn tay hắn ôm lấy.

"Không nghĩ tới người còn có thể khoa chân múa tay một chút." Đại Yến Đế có chút kinh ngạc nói, hứng thú nồng đậm nhìn chằm chằm nàng.

"Như thế nào, Hoàng Thượng có nghĩ muốn thử một lần thần thiếp khoa chân múa tay hay không?" Hoa Lê Nguyệt nhú đôi lông mày lại, khiêu khích nhìn hắn.

"Tốt, trăm đến xem." Đại Yến Đế cười nói.

"Mã đạp Phi Yến!"

"Gió thu quét lá!"

"Tặc tặc, mới có hai chiêu như vậy..." Đại Yến Đế trêu chọc nói, đem chiêu số của nàng từng cái phá giải.

Hoa Lê Nguyệt đột nhiên hai mắt sáng ngời, như ngôi sao ban đêm, thấy Đại Yến Đế ngây người một lúc, sau đó tiểu nữ nhân giáo hoạt đắc ý nói: "Kỳ thật thần thiếp sở trường nhất chính là một chiêu này."

"Xem chiêu!" Thân thể bay lên trời, lúc sắp đánh tới chỗ Đại Yến Đế, hai tay đột nhiên ôm cổ Đại Yến Đế, chân thon dài cũng đồng thời quấn lên eo hắn.

Đại Yến Đế ngây người, cánh tay dài vô ý thức ôm lấy eo nhỏ của nàng, phòng ngừa nàng trượt ngã, bên tai ửng đỏ, tò mò hỏi: "Chiêu này tên gọi là gì?"

Hoa Lê Nguyệt nháy mắt với hắn mấy cái, đắc ý mà tự hào trả lời: "Là chiêu thức thần thiếp tự nghĩ ra, tên gọi là... con khi leo cây."

Đại Yến Đế đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức lại cười ha ha ra tiếng, ôm nàng quay hai vòng.

"Thì ra vậy, hoàng hậu của trăm là con khi a..."

"Nếu như thần thiếp là con khi, vậy chẳng phải Hoàng Thượng tự thừa nhận mình là đại thụ sao?"

"Ừ? Ha ha ha... Vậy trăm coi như là đại thụ cũng tốt lắm..."

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Ngoại truyện trọng sinh - Cả đời cho phép người

Edit: Nhiên Thực tâm

Beta: Vy Tu nghi

Hôm nay Triệu Nhị Tử tiên sinh thuyết thư ở quán trà nói đến mức mặt mày hớn hở, sinh động như thật, từng chấm nhỏ nước bọt bay ra ngoài như bão tố.

Các khán giả uống trà nhiệt tình lắng nghe. Nghe nói, Đại Yến Đế đương triều cùng chiêu Hoa Hoàng hậu lên tận trời. Từ lúc lập Hoa Hoàng hậu thì không hề sung hạnh bất kỳ phi tần nào nữa. Bất quá phi tần của Đại Yến Đế vốn cũng không có nhiều. Trước khi đăng cơ cũng chỉ có hai vị trắc vương phi.

Nếu như có hiểu biết chắc sẽ biết khi đó đang trong giai đoạn Đại Hoàng tử Tề Thiên Trạch cùng Nhị Hoàng tử Tề Thiên Hựu tranh dành ngôi vị. Hoa Đại tướng quân và Ôn Tướng quân đều là trọng thần của triều đình, nếu có thể lôi kéo bất cứ bên nào cũng đều vô cùng tốt, đặc biệt là người đang nắm giữ binh quyền Hoa Thi Vũ. Đáng tiếc Hoa tướng quân tính tình đôn hậu, giữ vững quan điểm trung lập, chỉ tuân theo lệnh của Hoàng Thượng. Mà Ôn tướng quân cũng im miệng không nói.

Lúc ấy Tề Thiên Hựu không thể không nói là rất có thủ đoạn. Đầu tiên là cưới nữ nhi của Tuyên Uy tướng quân Tủng Thiệu Thu cùng nữ nhi của thiên hạ đệ nhất phó tướng dưới trướng của Hoa tướng quân. Việc này đối với việc tranh đoạt ngôi vị rất có tác dụng. Hiện nay hai vị trắc phi này được phong làm Cúc phi và Ngạn phi. Trừ lần đó ra, hậu cung sau không tiếp tục tuyển tú nữa.

"...Triều thần nhiều lần dâng tấu lên Đại Yến Đế, mong Hoàng Thượng mở kỳ tuyển tú để hậu cung thêm phong phú. Nhưng thật ra là muốn để khuê nữ của mình vào hậu cung, đúng là... Tặc tặc, các người không biết lúc đó về mặt Hoàng Thượng như thế nào đâu, đen như cái đáy nồi của nhà các người vậy. Bất quá thủ đoạn của Hoàng Thượng cũng thật lợi hại. Chỉ mới vài năm ngắn ngủi đã thống trị Đại Yến quốc ta mưa thuận gió hòa, dân chúng yên ổn làm ăn. Các người nói có phải như vậy không?"

"Ha ha... Triệu Nhị Tử, người nói giống như được chính mắt nhìn thấy được vậy." Có người trêu.

"Không chừng là ở trong mơ Triệu Nhị Tử có được Thiên Lý Nhãn tận mắt nhìn thấy tất cả tình hình lúc đó đấy." Những người khác cười âm lên.

Triệu Nhị Tử kể chuyện cổ tích kia cười khoát tay áo, "Đừng ngắt lời ta, mà hãy nghe ta nói đây. Hoàng Thượng sủng ái Hoàng hậu đến mức chỉ hận không thể đem tất cả những gì tốt nhất đến cho nàng. Tất cả công việc ở hậu cung đều giao hết cho Ngạn phi cùng Cúc phi. Bởi vì như vậy cho nên Ngạn phi và Cúc phi vô cùng bận rộn, có quyền lực rồi thì những oán hận nữ nhân cũng sẽ không còn nữa. Các người đoán xem lúc đấy Hoàng Thượng và Hoàng hậu đang làm cái gì?"

"Làm cái gì?"

"Hoàng Thượng là thánh quân sáng suốt tự nhiên sẽ nghiêm túc phê duyệt tấu chương. Bất quá -- " Tròng mắt Triệu Nhị Tử đảo lòng vòng, treo ngược hứng thú của mọi người lên rồi cười ha ha nói: "Một khi được rảnh rỗi, Hoàng Thượng đương nhiên là cùng Hoa Hoàng hậu ân ái ngọt ngào. Sau đó nỗ lực vì Đại Yến quốc cây cối nhiều một chút để ra Hoàng tử, Công chúa."

Lời này vừa nói ra, cả quán âm âm cười to.

"Triệu Nhị Tử, loại lời này mà người cũng dám nói ra. Nếu không phải bây giờ là thời kỳ thịnh thế, cái đầu của người đã sớm rơi rồi đấy!"

"Lời của ta đến mười phần là sự thật. Hoàng Thượng hủy bỏ chế độ tuyển tú bốn năm một lần, chỉ chuyên tâm đối đãi với Hoàng hậu của Đại Yến quốc ta. Cho dù có cự thần phản đối cũng chỉ có thể nói mấy lời không hơn không kém. Một người là bởi vì uy nghiêm khí phách của Hoàng Thượng, bên dưới còn có một đám triều thần mới phụ họa, Giả Thái phó có biết không? Người này học thức uyên bác, không chỉ Hoàng Thượng mà ngay cả Hoa Tướng quân cũng thập phần khen ngợi. Ta thấy mấy năm tới người này có thể so sánh cùng Ôn tướng quân cũng không chừng. Bằng giờ này năm ngoái, không phải là Minh Vũ quốc muốn kết thân với Đại Yến quốc ta sao. Bởi vì Quân chủ của Minh Vũ quốc không có Công chúa nên đã đưa nữ nhi của Diệp tướng quân cùng nữ nhi của Liễu Thượng thư tới đây. Còn phân biệt thân phận công chúa làm gì chứ, hai cô gái này chính là quốc sắc thiên hương. Quốc quân của Minh Vũ quốc vốn muốn đưa họ vào hậu cung, nhưng Đại Yến Đế trực tiếp ban hôn cho họ với triều thần. Họ Diệp kia chỉ hôn cho Giả Thái phó, còn nữ nhi của Liễu Thượng thư chỉ hôn cho một vị Tướng quân, đây đều là duyên số!"

Triệu Nhị Tử vừa nói xong hai chữ "duyên số" liền có người cười phản bác: "Ta lại nghe nói, cô gái họ Diệp kia tính tình đanh đá, gả cho Cố Thái phó khiến trong phủ gà bay chó sủa."

"Người thì biết cái gì, đây được gọi là oan gia tương phùng. Đúng rồi, Triệu Nhị Tử, người còn chưa nói nguyên nhân khác vì sao các đại thần không phản đối Hoàng Thượng hủy bỏ chế độ tuyển tú bốn năm một lần đấy."

Triệu Nhị Tử giả vờ ho hai tiếng mới không nhanh không chậm nói: "Nguyên nhân thứ hai chính là Hoa Hoàng hậu đã cho Hoàng Thượng nhiều con nối dõi rồi, hiện nay hình như là đang mang thai lần thứ tư..."

"A—đau chết mắt! Tề Thiên Hựu, cái người hỗn đản này--" trong nội cung Hoa Lê Nguyệt không ngừng hô đau nhức, Đại Yến Đế ở ngoài cửa điện đang đi tới đi lui, bị tiếng kêu đau đớn của nàng làm cho kinh hãi tâm can.

"Lý Phúc Thăng, nhanh đi vào trong nội cung xem Hoàng hậu như thế nào rồi?" Đại Yến Đế chỉ vào trong nội cung khẩn trương nói.

Khuôn mặt của Lý Phúc Thăng nhăn thành méo mó, "Hoàng Thượng, cái này không hợp quy củ. Hoàng hậu đã có ma ma đỡ đẻ cùng bọn cung nữ ở đó chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Đại Yến Đế quắc mắt trừng mị, "Lời trẫm nói chính là quy củ, cút nhanh lên vào xem tình hình một chút sau đó trở ra báo cho trẫm. Nếu không phải bọn nô tài các người ngăn trẫm, thì trẫm đã tự đi vào rồi. Thái hậu nói không để cho trẫm thấy máu, vậy thì người đi vào một lần đi!"

Lý Phúc Thăng ôm mặt khóc đi vào trong, mới đi được hai bước liền nghe giọng nói mang theo vị giấm chua của Đại Yến Đế vang lên, nói: "Chỉ được ở ngoài điện hỏi ma ma một chút tình hình bên trong, người dám đến nội điện hỏi thăm, xem trẫm phế chân của người như thế nào!"

Lý Phúc Thăng cười khổ một cái thầm nghĩ: ta chỉ là thái giám, ngay cả là người nam nhân chân chính cũng không phải, lão thiên gia ngài yên tĩnh một chút đi. Ngoại trừ ngài, ai dám nhìn Hoàng hậu lâu một chút chứ.

Mấy năm nay Thái hậu cũng không nói gì, đối với Hoa Hoàng hậu cũng coi như hải lòng. Sau lại có mấy tiểu tôn nhi hầu bên cạnh, cho nên bên Phúc Thọ cũng coi như là yên bình.

Hoàng Thượng tựa hồ dồn hết tất cả tâm tư, chú ý vào chuyện triều chính và Hoa Hoàng hậu. Còn đối xử với Thái hậu không quá thân mật nhưng cũng làm mặt lạnh. Nếu có chút ân oán ở đời trước đã được giải quyết rồi thì cũng không cần phải quá dây dưa giằng vò để cho tất cả đều đau khổ.

Lăn qua lăn lại hơn nửa ngày, Hoa Lê Nguyệt thuận lợi sinh ra một công chúa. Đại Yến Đế vô cùng vui vẻ khoa chân múa tay, hưng hăng ôm lấy Hoa Lê Nguyệt hôn mấy cái, "Nguyệt Nhi, ngươi thật quá thần kỳ, quả nhiên trăm đoán đúng, đứa con này đúng thật là công chúa!"

Cũng khó trách Đại Yến Đế kích động như vậy, ba thai trước của Hoa Hoàng hậu đều là hoàng tử. Đại hoàng tử Tề Thiên Thụy, Nhị hoàng tử Tề Thiên Cẩm, Tam hoàng tử Tề Thiên Tu. So sánh giữa cái bị bỏ mặc với cái lúc nào cũng dính ở bên cạnh không rời thì tất nhiên là thân thiết tốt hơn rồi. Nhưng nếu như là kẻ cận thân thiết với người phụ hoàng là hần thì không nói là gì, đằng này mấy đứa nhỏ lại yêu quý quần lấy mẫu hậu của bọn chúng, kết quả là Tề Thiên Hựu cảm thấy sự chú ý của Hoa Lê Nguyệt không còn ở chỗ hần nữa mà đã rời đi. Bây giờ có nữ nhi rồi, nói không chừng hải tử này sẽ quần quýt lấy hần, như vậy cũng coi như là an ủi một chút sự cô độc tịch mịch trong tâm hần.

Đại Yến Đế rất nhanh đã ban tên cho công chúa, gọi là Tề Thiên Bảo, Hoa Lê Nguyệt liếc mắt, "Quá tục." Nhưng vẫn quyết định lấy này.

Đại Yến Đế cũng cực kỳ tính kế, dù sao hậu cung vẫn còn hai nữ nhân nữa, muốn hần đi sủng hạnh hai nữ nhân này, hiện tại đoán chừng hần không làm được. Biết được Ngạn phi thích quyền lực liền giao phần lớn cung quyền cho nàng. Dù sao hậu cung cũng không có người của hần, công việc này chính là trọng nom đám cung nữ, thái giám, ma ma, cô cô, nếu nàng ta thích thì đều giao hết cho nàng. Nguyệt Nhi cũng đỡ phải bận tâm. Còn về phần Cúc phi số lần chung đụng với hần cũng thật ít ỏi, cũng không thích hần như đời trước, sự ách này trong lòng Đại Yến Đế cũng từ từ không còn nữa, còn nghĩ để cho Nhị hoàng tử làm con thừa tự của nàng. Mấy năm nay đều để cho nàng nuôi bởi như vậy Cúc phi cũng tìm được niềm vui của chính mình, ngược lại bản thân Hoa Lê Nguyệt lại có chút ách này, luôn cảm thấy có lỗi với nàng.

Vì vậy Tề Thiên Hựu mất hứng, giận dữ trừng mắt với nàng, "Nếu ngươi dám đẩy trẫm tới đó, xem trẫm xử lý ngươi như thế nào!"

Hoa Lê Nguyệt cười, "Ta cũng không phải là Quan Âm Bồ Tát đại từ đại bi cứu vớt muôn dân, có nhiều chuyện ta rất ích kỷ đấy."

Đại Yến Đế mặt mày hớn hở hôn một cái lên mặt nàng, "Vậy là được rồi, tiểu nữ nhân."

Nghe hần gọi mình là "tiểu nữ nhân", Hoa Lê Nguyệt không khỏi nổi giận, nếu không phải một năm trước Tề Thiên Hựu cùng mình duy trì chuyện đó, thì chắc người này còn muốn giấu diếm nàng cả đời. Khi ấy Tề Thiên Hựu đang động tình liền ở bên tai nàng gọi một tiếng "Surong Nhi". Lúc đó Hoa Lê Nguyệt vô cùng tức giận ngồi cười lên người hần, nói: "Tề Thiên Hựu, ngươi thật hỗn đản, ngươi lừa gạt ta thật khổ. Khó trách khi ta nói muốn đặt tên cho hai hoàng nhi là Tề Thiên Thụy cùng Tề Thiên Cẩm, thì thái độ của ngươi vừa khiếp sợ vừa vui mừng. Lý do không là gì khác chính là vì thân phận của ta có đúng hay không? Thiết thời cho ta trước đó không lâu nói cho ngươi biết có khả năng Minh Vũ quốc sẽ xâm phạm Đại Yến Đế, ngươi còn phối hợp ra bộ dạng hết sức ngạc nhiên, nhưng kỳ thật ngươi sớm đã biết, ngươi thật hỗn đản, ngươi nói xem ngươi đã giấu diếm ta bao lâu rồi hả?!" Nói xong nhắm thẳng vào ngực hần đánh hồi lâu.

Tề Thiên Hựu đỡ lấy tất cả đòn đánh của nàng, trên mặt vui mừng nhìn nàng cười, nhưng trong mắt có chút đau xót xẹt qua.

Hoa Lê Nguyệt ngẩn ngơ.

Tề Thiên Hựu ôm nàng vào lòng, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, đầu ngón tay chạm nhẹ vào lông mi của nàng chơi đùa, "Nguyệt Nhi, chuyện đã đi qua có thể xem như không có gì phát sinh được không? Ngươi xem, Hoa tướng quân vẫn còn ở đó, là Đại tướng quân trăm quý trọng nhất, lại còn là cha vợ trẫm hết sức kính trọng. Trong hậu cung cũng không có những thứ làm cho ngươi bận tâm. Chúng ta có những hoàng nhi của chính mình, về sau, bọn họ sẽ hiếu kính với chúng ta. Còn trẫm chỉ cần một mình ngươi là tốt rồi, chỉ cần một mình ngươi, cũng chỉ có ngươi là nữ nhân của trẫm..." Vừa nói, hần vừa vui đầu vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào cổ của nàng.

Thân thể mềm mại trong ngực run nhẹ từng cái, Tề Thiên Hựu ngẩng đầu nhìn nàng liền thấy nàng đang khóc.

"Thiên Hựu, ngươi nói, từ khi chúng ta trở về tới bây giờ, Thụy Nhi cùng Cẩm Nhi làm sao bây giờ? Ai sẽ chiếu cố chăm sóc cho bọn họ?" Nàng vừa hỏi vừa khóc ròng.

Tề Thiên Hựu dừng một chút, đột nhiên cười khẽ một tiếng, gõ nhẹ đầu nàng một cái, "Trẫm nói ngươi ngốc, ngươi còn không thừa nhận, nếu đã trở về cho tới bây giờ, như vậy tất cả đều là bắt đầu lại lần nữa, những gì đã qua liền bị xóa bỏ, hoàn toàn không còn tồn tại. Thụy Nhi cùng Cẩm Nhi hiện tại không phải là đều ở bên cạnh ngươi sao?"

Lúc này Hoa Lê Nguyệt mới thông suốt một chút ít, cũng đúng, tựa hồ từ khi trở về tất cả đều đang thay đổi, phụ thân mạnh khỏe, Hoàng Thượng chỉ chuyên cung chiều một mình nàng. Mà ngay cả Đức phi, Hiền phi, Kỳ Quý phi cũng đã được sắp xếp nơi đi khác. Nghe nói, Kỳ Quý phi cũng được Ôn tướng quân tìm cho một mối hôn sự tốt, hiện tại cũng đang nắm giữ một chức quan trọng ở trong triều. Ngày xưa Hiền phi cùng Đức phi tựa hồ đã bị sắp đặt làm người phụ. Tất cả mọi chuyện xảy ra đều không thể đoán trước được điều gì. Ngay cả chuyện nàng cho rằng hai nước sẽ phát sinh chiến tranh cũng bởi vì Đại Yến quốc hưng thịnh. Thì nay biến thành Minh Vũ quốc chủ động kết thân, còn phái hai vị tiểu thư được sắc phong công chúa tới để cầu thân.

Liễu Lạc Đan bị Tề Thiên Hựu chỉ hôn cho một vị tướng quân, còn có... Diệp Linh Sương chỉ hôn cho Cổ Mặc Ngạn.

Nghĩ đến đây, mắt Hoa Lê Nguyệt khẽ trừng nhìn thẳng vào mặt Tề Thiên Hựu, "Ta hỏi ngươi, lúc Minh Vũ quốc đưa tới hai vị mỹ nữ, vì sao ngươi lại

nhìn chăm chăm Diệp Linh Suong kia một lúc lâu, có phải người thích nàng ta đúng không?"

Nữ nhân ăn phải giấm chua chính là cố tình đi gây sự, đầu tiên Tề Thiên Hựu hôn một trận rồi không đếm xỉa tới nói: "Chỉ là hiếu kỳ nàng ta có tính tình như thế nào, không ngờ quả thực làm trầm sợ hết hồn. Nàng ta xảo trá đánh đá, về sau Cố ái khanh sẽ ném mùi đau khổ." Tề Thiên Hựu tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình ghen tị, ai kêu trong lúc vô tình hắn biết được Cố Mặc Ngân kia cùng Hoa gia từng có giao tình, nghe nói còn xem như là thanh mai trúc mã với Hoa Lê Nguyệt. Mặc kệ đời trước hắn vì cái gì mà an tâm, nhưng đời này nếu không chinh lại cha ngay ngắn thì trong lòng hắn rất khó chịu!

Thấy Hoa Lê Nguyệt còn muốn nói điều gì đó, Tề Thiên Hựu liền lục lợi kinh nghiệm nhiều năm qua của mình, rất nhanh làm cho cô gái dưới thân vì mình mà trở nên ngoan ngoãn, mềm thành một bãi bùn.

Tề Thiên Hựu làm không biết mệt liên tục đổi động tác, cuối cùng quần chân thon dài của Hoa Lê Nguyệt ngang hông mình, nghiêm túc nói: "Tiểu hầu tử, đến đây đi, cây to của trẫm sẽ bỏ vào người ngươi, nhưng bắt quả đại thụ một mẻ, đợi một lát nữa tiểu hầu tử sẽ hành động."

Hoa Lê Nguyệt: "Đồ háo sắc bại hoại!"

Im lặng là vàng, Tề Thiên Hựu gật đầu cười, tiếp tục hung hăng nắm lấy eo thon hoạt động. Khi quá lười, đành phải để cây đại thụ là hắn tự thân vận động

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Ngoại truyện trọng sinh - Bánh bao bi thống

Edit: Phương Tiệp dư

Beta: An Thực phi

"Phụ hoàng, phụ hoàng! Nhi thần đã làm xong toàn bộ công khóa Giản Thái phó giao rồi, nhi thần có thể đi thăm mẫu hậu một chút không?"

Bảy tuổi, tiểu Thiên Thụy khuôn mặt mướt mà mà mập mạp, thật giống như cái bánh bao nóng hổi vừa ra lò a~. Khuôn mặt trắng nõn, ôn nhu như nước kia càng làm cho người khác hận không thể cắn một cái, lúc này lại đang ngoan ngoãn quỳ trên đất, mở to đôi mắt lưu ly ngập nước, cái đầu nhỏ ngược lên, nhìn chăm chăm Đại Yến Đế đang ngồi nghiêm nghị trên bệ rồng, bộ dáng tiêu điều đến đáng thương.

Đáng tiếc, về mặt đáng thương này lại không làm cho Tề Thiên Hựu sinh ra ít thương cảm nào, ngược lại có chút ghét bỏ nhìn mấy chữ nguyệt ngọc nhi tử vừa viết, lông mày nhíu vào một chỗ, ngón tay chỉ trên trang giấy, bắt bẻ, "Thụy nhi, không phải phụ hoàng nghiêm khắc với ngươi, nhưng chính ngươi thử nhìn xem đây là chữ gì, quẩn quại như giun bò, ngươi còn không biết xấu hổ muốn ăn điển của phụ hoàng, hả? Lát nữa viết lại mười lần! Còn nữa, mẫu hậu ngươi ngày đêm bận rộn, không có việc gì thì đừng phiền nàng. Bản thân ngươi cũng đã trưởng thành rồi, bây giờ đường đường đã là Yến quốc Thái tử, phải sớm cùng Giản Thái phó học cho tốt thuật trị quốc, trẫm mới có thể yên tâm truyền ngôi cho ngươi. Nhưng xem, bây giờ việc ngươi am hiểu nhất không phải ăn chơi thì là suốt ngày kẻ cặn mẫu hậu ngươi, không có lấy một tia khí khái nam nhân!"

Tiểu Thiên Thụy trong lòng nghi hoặc, vô tội mở to hai mắt, giống như đang hỏi: Vậy phụ hoàng cả ngày kẻ cặn mẫu hậu, có phải cũng không có khí khái nam nhân?

Bị cặp mắt trong veo tựa nước y như Hoa Lê Nguyệt kia nhìn chăm chăm, toàn thân liền không được tự nhiên, Tề Thiên Hựu liền vờ khụ khụ hai tiếng. "Tạm thời dừng ở đây, ngày mai trẫm sẽ tiếp tục kiểm tra công khóa, nếu ngươi không có tiến bộ, coi chừng trẫm đánh mông ngươi đến nở hoa, cũng đừng mơ tưởng mẫu hậu ngươi sẽ che chở." Đe dọa xong liền thư thái rời đi.

Tiểu Thiên Thụy nhìn theo bóng lưng cao thẳng kia, khuôn miệng nhỏ nhắn liền bắt mắt chu lên, sau đó lại ừ ừ khụt bẹp bẹp, cuối cùng hai hàng nước mắt to chùng hạt đậu lăn dài trên má, sau đó liền hét to, òa òa khóc lên. Phụ hoàng không thương hắn, một chút cũng không a! Hắn mới bảy tuổi, mới bảy tuổi thôi! Ngay cả Giản Thái phó cũng nói hắn thông minh lanh lợi, phụ hoàng lại chê hắn quá ngốc nghếch, còn không cho đến gần mẫu hậu.

Tiểu Thiên Thụy cảm thấy ủy khuất vô cùng, rất muốn thu thập đồ đạc sớm trốn đi. Nhưng Tú Trúc cô cô bên người mẫu hậu lại nói Hoàng cung rất lớn, chỉ sợ hắn chưa ra được thì đã bị lạc đường rồi.

Đệ đệ là Tiểu Thiên Cẩm đã sáu tuổi, rất đồng tình với hoàng huynh, thường xuyên len lén mang bánh hoa quế cho Thiên Thụy ăn, kết quả lại bất cẩn bị Tề Thiên Hựu phát hiện còn dính điểm tâm trên khoe miệng, liền phạt tiểu Thiên Cẩm một tháng không được ăn bánh hoa quế. Tiểu Thiên Cẩm tức tối vịn vịn cái eo núc ních, cảm giác đúng thật bản thân có hơi mập một chút, nhưng hắn vẫn muốn ăn bánh hoa quế a~.

Thiên Thụy và Thiên Cẩm cũng vì vậy mà sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên, hai tiểu hài liền bắt tay làm việc, mua chuộc được tiểu thái giám canh giữ cửa điện, len lén chạy vào thư phòng của phụ hoàng.

Thiên Thụy liền trèo lên ghế, Thiên Cẩm ở phía sau thấy vậy thuận tay đẩy cái mông vênh lên của hắn, tiểu Thiên Thụy thuận lợi trèo lên, đứng trên cái

ghế cao, bàn tay nhỏ bé nỗ lực với về phía trước, cuối cùng cũng lấy được cuộn tranh họa sớm đã cất kỹ.

Mở cuộn tranh họa ra, bên trong là hình một nam một nữ kẻ vai, Thiên Thụy cười nguy hiểm nhếch môi, lộ ra hai cái răng sữa đáng yêu.

"Hoàng huynh, có tìm được chưa?" Thiên Cẩm đuổi dài cổ nhìn trên bàn, dò xét.

"Thiên Cẩm, tìm được rồi. Đây chính là bức họa ta thường thấy phụ hoàng lên lút nhìn, trong tranh chính là phụ hoàng cùng mẫu hậu, nhưng họa phụ hoàng trong này lại tuấn mỹ hơn bình thường, còn cười với ta nữa đấy."

Tiểu Thiên Thụy liền cầm bút mực, hưng hăng vẽ vài nét bút xuống bức tranh tựa trần bảo kia của Tề Thiên Hựu, xoạt xoạt vài tiếng, lại nhìn tuyệt phẩm mình vừa tạo nên, hải lòng nở nụ cười đen tối.

"Tề - Thiên - Thụy! Hôn tiểu tử này!" Trong Thương Loan điện, Đại Yến Đế nổi giận, nhìn chăm chăm bức họa vừa mở ra. Hần và Hoa Lê Nguyệt vốn đang thân thiết ngồi cạnh nhau, lại từ đâu nhảy ra thêm một hải tử xấu xa ôm chân Hoa Lê Nguyệt, một đứa khác lại ôm chân Hần. Ngay cả ở giữa hai người còn có thêm hai hình nhân, một con giẫm lên đùi Đại Yến Đế, một con lại được Hoa Lê Nguyệt ôm lấy, tiểu Thiên Thụy còn rất thông minh chú giải một bên, chính là ba chữ to Tề Thiên Thụy, những chỗ khác cũng được chú thích tương ứng. Không ngờ tiểu tử thối này viết tên mình cũng không tặc, Tề Thiên Hựu thâm nghĩ, lại nhìn bức tranh toàn hải tử kia, trái tim liền nhũn ra. Đây là vẽ một nhà bọn hắn a...

Mười một tuổi, Tề Thiên Thụy đã thông minh dị thường. Lúc Đại Yến Đế phê duyệt tấu chương thường xuyên đi theo, hỏi thăm chuyện triều chính. Đến năm Tề Thiên Thụy mười hai tuổi, chỉ xem tấu chương một chút đã có thể hạ bút thành văn. Thiên Hựu năm thứ mười ba, Đại Yến Đế chủ động thoái vị, truyền ngôi cho Đại Hoàng tử Tề Thiên Thụy. Tân hoàng tôn tiên hoàng thành Thái thượng hoàng, Hoàng hậu thành Thái hậu.

Tề Thiên Thụy đối với hành vi vô trách nhiệm của phụ hoàng mình khinh bỉ vạn phần, phụ hoàng đã nói như thế nào? Thụy nhi a, phụ hoàng đã già rồi, muốn cùng mẫu hậu người an hưởng tuổi già, trọng trách của Đại Yến quốc này liền giao cho người, tuyệt đối không được phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng.

Trong lòng Tề Thiên Thụy hưng hăng mừng thầm, đừng tưởng rằng hắn không biết phụ hoàng hồ ly này trong lòng nghĩ gì, không phải là buồn phiền chuyện thời gian ở cùng mẫu hậu quá ít sao, khó trách từ lúc hắn còn nhỏ đã thập phần hà khắc, thì ra đã sớm chuẩn bị tốt kế hoạch, đợi đến thời điểm hắn có thể một mình đảm đương trách nhiệm, sẽ đem cái gánh nặng này giao cho hắn. Lão hồ ly, lão hồ ly, lão hồ ly... Tiểu Thiên Thụy trong lòng từ trên xuống dưới rửa sạch một ngàn lần.

Tề Thiên Thụy trở thành tân hoàng Đại Yến quốc, mà Nhị Hoàng tử Tề Thiên Cẩm hay văn, Tam Hoàng tử Tề Thiên Hữu giỏi võ cùng chấn quốc. Tứ Công chúa Tề Thiên Bảo là một tiểu mỹ nhân, còn Ngũ Công chúa Tề Tương Phi chỉ vừa ra đời được hai năm trước, bây giờ còn là một tiểu hải tử. Tề Thiên Hựu cuối cùng không dùng đến chữ "Thiên" làm tên đệm cho tiểu nữ nhi nữa, càng bày tỏ bao nhiêu sủng ái. Đến bây giờ, Hoa Lê Nguyệt cũng không sinh thêm bất kỳ một Hoàng tử, công chúa nào.

Thái thượng hoàng cùng Thái hậu đi Vĩnh trấn tự cầu phúc, Lý Phúc Thăng vốn là công công chuyên môn hầu hạ Thái thượng hoàng tự nhiên cũng đi theo, theo sau còn có một vài thiếp thân thị vệ.

"Lý công công, Thái thượng hoàng cùng Thái hậu đã vào cả buổi, sao còn chưa ra?" Một thị vệ nhỏ giọng hỏi.

Lý Phúc Thăng ho khan hai tiếng, là bộ dáng biết nhưng không thể nói, "Ta vừa nghe Quả đại sư nói, sau chùa có một ao sen, bên cạnh ao sen có gốc cây chuyên cầu nhân duyên, Thái thượng hoàng cùng Thái hậu chắc là đi chỗ đó thôi..."

Lúc này đang độ hoa sen nở rộ, càng làm cho gốc cây cạnh ao thêm phần thanh khiết, ngày thường có rất nhiều đôi tình nhân trẻ tuổi đến đây cầu duyên. Trên cây là vô số những dải lụa đỏ cầu duyên bay phất phơ, nhìn xa xa tựa như một thác nước đỏ đỏ đổ xuống.

"Nguyệt nhi, người cũng tin những thứ quỷ thần này sao? Chỉ là dùng để lừa gạt những cô nương, công tử không hiểu chuyện thôi." Tề Thiên Hựu cười một tiếng, ánh mắt rơi vào sợi tơ hồng trên tay nàng.

Hoa Lê Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, "Đây là trong địa Phật môn, đừng làm Phật tổ mất hứng." Sau đó, hưng phấn quơ quơ sợi tơ hồng trên tay, cười dài nói: "Vừa rồi ta vừa nói chuyện với Quả đại sư về đường nhân duyên, nếu luôn mang theo vật cầu duyên này bên người, sẽ hạnh phúc ân ái suốt đời. Thiên Hựu, chàng cúi xuống đi, ta thắt sợi tơ này lên tóc cho chàng."

Tề Thiên Hựu khinh thường nấp máy miệng, "Ta không cần sợi tơ duyên này đã ngọt ngào ân ái nửa đời người, nàng cũng đã là mẫu thân năm đứa bé." Mặc dù nói như thế nhưng hắn không nở làm nàng tức giận, liền thoáng khom lưng, cúi đầu trước mặt nàng.

Tâm tình Hoa Lê Nguyệt thập phần sung sướng, thắt sợi tơ lên tóc hắn, sợi tơ mảnh mai kia liền nương theo mái tóc rủ xuống ngực, nàng cười vỗ ngực hắn, "Trước sau gì phụ quân ta cũng thật tuấn mỹ."

Nghe vậy, Tề Thiên Hựu thập phần sung sướng cong môi, toàn thân thoải mái đến cực điểm. Xoay người nàng lại, từ trong tay nàng lấy ra một sợi tơ duyên khác quấn quanh búi tóc tinh tế, đến vừa lòng mới thôi. Thiên Hựu nhìn sợi dây đó, theo làn gió nhẹ nhàng đung đưa rất đẹp mắt, không khỏi chau mày, cười nói: "Sợi tơ này thắt trên tóc Nguyệt nhi còn đẹp hơn cài trâm vài phần."

Lại quay lại, Tề Thiên Hựu thân mật ôm eo nàng như đã từng làm vô số lần, bàn tay lại nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, tựa như một khối ngọc thượng hạng tinh mỹ, ánh mắt thâm lam, ôn nhu và chuyên chú.

Hoa Lê Nguyệt mặc hắn ôm, rồi lại thân mật khoác tay lên bờ ngực rắn chắc ấy, yên ổn nép vào, một cảm giác bình yên và thỏa mãn cứ thế trào dâng.

"Nguyệt nhi." Hắn ôn nhu gọi nàng, thanh âm trầm thấp.

"Ừ?" Nàng khó hiểu, ngược mắt nhìn gương mặt hắn dần tiến sát bên tai.

Hắn lại đột nhiên cười nhẹ nói, "'Nàng dường như ngày càng trở nên đầy đặn." Thấy mày liễu nàng nhẩn ản nổi giận, lại gấp rút nói thêm một câu, "Bất quá, ta thích..."

Hoa Lê Nguyệt hừ một tiếng, "Càng ngày càng xảo trá."

"Ừ, ta cũng chỉ xảo trá trước mặt nàng thôi..." Tề Thiên Hựu cười thừa nhận.

Dưới tàng cây trăm tuổi, bên hồ sen vẫn vương ái tình ấy, năm tháng tĩnh hằng...

Editor: Ôi edit chương này mà thấy ngọt đến tận xương:">

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ngoại truyện trọng sinh: Oan gia vui vẻ

Edit: Thần Phi

Beta: Hà Tiệp Dư

Cổ Mặc Ngân chưa bao giờ nghĩ rằng nữ nhân mà mình cất sâu trong lòng kia sẽ có một ngày trở thành mẫu nghi một nước. Lúc trước, hắn theo mẫu thân trở về thôn quê, sau lần đó liền mất liên lạc với nàng. Rồi mẫu thân bị bệnh qua đời, hắn giữ đạo hiếu ba năm. Đợi đến khi quay về Hoàng thành lần nữa thì nhận được tin tức nữ nhi của Hoa Tướng quân, Hoa Lê Nguyệt trở thành mẫu nghi thiên hạ. Ban đầu, hắn không hiểu loại cảm xúc kỳ lạ kia của mình rốt cuộc là gì. Cho đến khi hiểu ra thì nàng đã thành Hoàng hậu, tất cả đã sớm trở thành cảnh còn người mất.

Mọi người đồn đại Đế Hậu ân ái, Cổ Mặc Ngân lại chỉ cảm thấy lòng chua xót. Bỗng nhiên hắn rất muốn xem một chút, Đại Yến Đế đương triều đến tột cùng là một đế vương như thế nào. Đương nhiên, hắn cũng có lý tưởng và khát vọng của mình. Bỏ lỡ khoa cử lần trước, hắn chỉ có thể chờ đến hai năm sau.

Hai năm qua hắn nghiên cứu học hỏi khắp nơi, không tránh khỏi nghe được câu chuyện Đế Hậu ân ái khi xưa, sự hiểu kỳ trong lòng càng thêm mạnh mẽ. Hắn hiểu được Nguyệt Nhi là một nữ tử có tài trí, hơn nữa mọi chuyện đều có kiến giải độc đáo của riêng mình, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn bị nàng thu hút.

Hai năm sau, trên thi đình hắn gặp được Đại Yến Đế trong lời đồn. Thấy Đại Yến Đế khí phách uy vũ, anh tuấn sáng ngời, tựa như trời sinh thiên bẩm một loại khí chất vương giả khiến cho người ta thần phục, giữa hai đầu lông mày lại càng đầy vẻ khoan khoái hạnh phúc.

Cổ Mặc Ngân có một loại ảo giác, có vẻ như Đại Yến Đế đã gặp hắn ở đâu, hơn nữa dường như còn rất bất mãn với hắn. Đến cuối cùng, khi hắn "Quá ngũ quan, trăm lục tướng" [1], vượt qua được sự khó dễ của Đại Yến Đế, Đại Yến Đế mới bình lùi (ngăn chặn và đẩy lùi) mọi người, trực tiếp quan sát hắn, ánh mắt đầy thâm ý, cười hỏi một câu:

"Nghe nói khi còn nhỏ ngươi từng sống ở phủ Hoa Tướng quân, nhạc phụ đại nhân của Trầm trong hai năm, còn cùng với Hoàng hậu của trẫm có chút... giao tình, không biết chuyện này có thật không?"

[1]: Quá ngũ quan, trăm lục tướng: Qua năm cửa ải, chém sáu tướng, dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy, ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

Cổ Mặc Ngân hơi cúi đầu xuống một chút rồi ngẩng lên, nhìn thẳng Đại Yến Đế, thấy rõ ràng trong đôi mắt hẹp dài của Đại Yến Đế ẩn chứa sự khó chịu. Hắn cân nhắc suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: "Sau khi gia phụ qua đời, đúng là thảo dân đã ở phủ Tướng quân trong hai năm, được Hoa Tướng quân thương tiếc, ở phủ nhận được rất nhiều ân huệ. Chỉ là, thảo dân cùng Nguyệt... Hoàng hậu chỉ thỉnh thoảng gặp vài lần, nên không thể nói là có giao tình gì cả."

Đại Yến Đế nghe lời nói này, mặt mày giãn ra một chút, ngón tay trên long ý gỗ tới gỗ lui, trong đại diện thoáng dâng văng về âm thanh vang vọng thanh thúy.

Từ lúc này về sau, Đại Yến Đế đặc biệt lưu ý hắn. Đầu tiên là để hắn giữ chức rất thấp Tông Thất phẩm Biên tu [2] Thanh Chương các, chung quy khiến hắn quản lý chuyện tương đối khó giải quyết một chút. Cổ Mặc Ngân dựa vào sự rèn luyện của bản thân mình trong hai năm tất nhiên xử lý một cách

thành thạo, được Đại Yến Đế rất tán thưởng. Trong thời gian một năm hần từ từ lên tới chức Đại học sĩ Thanh Chương các, sau này càng có thể thăng tiến trở thành Lễ bộ Thượng thư. Trong mắt người khác, hần chính là người may mắn thăng chức rất nhanh trong một đêm. Mọi người chỉ biết rằng Đại Yến Đế có một sủng thần gọi là Cổ Mặc Ngân, trong hơn một năm ngấn gối liền thăng tiến đảm nhiệm chức vụ trọng yếu trong triều, rất nhiều người thường không lưu ý đến cố gắng của hần.

[2]: Biên tư sử quan biên soạn và ghi chép.

Đến khi thấy Đại Yến Đế và Hoa Hoàng hậu ở đại điển tế trời, hần mới có thể nhìn thấy từ phía xa một người nữ tử toàn thân Phurong bào cao quý. Rất nhiều thời điểm, trong lòng hần sẽ sinh ra một loại cảm giác nữ nhân này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, dường như đã trôi qua mấy đời.

Đại Yến Đế thích đến thao trường tập võ, nhiều lúc sẽ gọi hần tới luận bàn võ nghệ. Có một lần Đại Yến Đế còn nói đùa đề cập rằng muốn hần sớm thành thân, nếu vừa ý thiên kim nhà ai, Đại Yến Đế liền trực tiếp hạ một đạo thánh chỉ xuống, vì hai người mà chủ hôn. Lúc ấy, Cổ Mặc Ngân chỉ cười xã giao, cũng không cho là thật. Nào biết được rằng Đại Yến Đế đối với chuyện này tâm tư đã sớm xác định.

Sau đó không lâu, Minh Vũ quốc bày tỏ, đưa hai vị công chúa đến hòa thân. Tâm tình Đại Yến Đế rất tốt vì hần làm chủ, từ hôn một vị công chúa họ Diệp cho hần. Thoảng một chốc thánh chỉ đã ban xuống, nào để cho hần dỗi ý. Thế nhưng, sau khi Cổ Mặc Ngân thành thân với công chúa kia, mới phát hiện nữ nhân này nhất định là có cừu oán với mình từ đời trước, sau đó đòi náy đến đòi nợ.

Cổ Mặc Ngân không thể không thừa nhận, trong khoảnh khắc vừa mới vén khăn voan đỏ kia lên, không ngờ bản thân mình lại kinh diễm nhỏ một phen. Đến khi gần như hạ xuống, Cổ Mặc Ngân cảm thấy nữ tử này cũng không hẳn là kiểu người ngang ngược.

Tân hôn đêm đó.

Diệp Linh Surong chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, mới trừng mắt nhìn về phía Cổ Mặc Ngân một thân hồng bào. Đánh giá trên dưới một phen, không khỏi nhỏ giọng thăm thỉ nói: "Bộ dạng đẹp mắt thì có đẹp mắt. Chỉ có điều quá nhả nhận, nhìn hữu khí vô lực." Nàng xuất thân tướng môn, lại là hồn ngọc quý trên tay trấn quan Tướng quân Diệp Hào Minh Vũ quốc, thường thấy không ít những tướng sĩ đánh đánh giết giết kia. Mới vừa nhìn Cổ Mặc Ngân này nam tử tuấn mỹ như tranh thủy mặc, thật đúng là có chút không quen.

Thính lực Cổ Mặc Ngân không kém, tất nhiên nghe được lời của nàng, khẽ nhú mày. Hần mới tiến lên một bước, lại bị Diệp Linh Surong quát một tiếng mạnh mẽ, "Trước tiên ngươi đừng tới đây!" Thấy sắc mặt hần không ngại, lại nghĩ đến lời mẫu thân căn dặn giáo huấn trước khi đi, vội vàng lộ ra vẻ mặt cười ngọt ngào, hai tay nhắc lần váy, nhào nhệt gọi một tiếng: "Phu quân....".

Cổ Mặc Ngân nghe một tiếng này xong, trong lòng sinh ra loại cảm giác tê dại cực kỳ quái lạ, dường như khắp toàn thân từ trên xuống dưới nổi lên một lớp da gà. Hần liền dừng chân, đứng ngoài cách nàng vài bước nhìn, không nặn không nhặt nói: "Nếu ngươi cảm thấy oan ức, nên sớm nói không đồng ý với Hoàng thượng. Bây giờ ta vừa lấy ngươi, tất nhiên sẽ ra sức đáng mặt trượng phu hoàn thành nghĩa vụ. Ngươi cũng đã gả vào trong phủ của ta, về sau liền an phận làm phu nhân ta."

Diệp Linh Surong cảm thấy lời này lọt vào tai vô cùng khó chịu, trong nháy mắt nàng bị kích động liền nổi lên bản tính ngổ ngáo, nói với hần: "Xem lời này của ngươi hần cũng là không hài lòng phu nhân ta đây. Nếu ngươi không vừa ý cũng có thể sớm bẩm báo với Đại Yến Đế các ngươi. Nói thật hay, giống như thể Diệp Linh Surong ta muốn đào kiến [3] lên trên vậy". Nói xong, nàng dòn hết sức mà trừng hần từ đầu đến chân. " Nhìn bộ dạng ngươi nhỏ nhắn yếu ớt, chắc hẳn ngay cả một nửa chiều thức của ta đều không tiếp nhận nổi."

[3]: Đào kiến: nêu ra ý kiến phản đối.

Trong lúc nàng đang nói chuyện, lông mày Cổ Mặc Ngân càng nhíu càng sâu. Nghe thấy nàng khúc sau còn bổ sung thêm câu kia, không khỏi cười khê một tiếng. Tưởng như ôn hòa ảm áp, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần châm biếm: "Ta biết rõ ngươi là nữ nhi Diệp Tướng quân, nhưng trong mắt của ta, một nửa chiều thức của ngươi so với đào kếp đùa giỡn trên sân khấu giống nhau, không lọt vào mắt."

Diệp Linh Surong bị lời của hần làm cho tức giận, thoảng một cái liền đứng lên, chỉ vào hần nói: "Bây giờ ta bảo ngươi nhìn một chút, ta có phải đang đùa hay không!"

Nha hoàn hầu hạ của gia mẫu (mẹ chồng) ở bên ngoài, nghe thấy trong phòng âm thanh hỗn loạn không ngừng, xen lẫn tiếng mắng chửi của tân nương tử. Ngược lại tân lang một câu cũng không hề nghe. Mấy người liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt tự mình lĩnh ngộ. Thầm nghĩ: không ngờ lão gia là người không biết thương hương tiếc ngọc, khiến tân phu nhân đau đến chết đi sống lại.

Trong phòng, Diệp Linh Surong thở hồng hộc đứng dựa vào giường, hai mắt tròn tròn nhìn hần, "Không có... Không nghĩ tới, ngươi còn...quả thật vẫn có thể đỡ được nhiều chiêu như vậy."

Cổ Mặc Ngân một bộ dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió, thấy bộ dạng nàng thở không ra hơi, không khỏi khê cong khóe miệng, "Không biết phu nhân ngươi còn muốn tiếp tục hay không. Nếu muốn tiếp tục, vì phu luôn sẵn lòng phụng bồi. Có điều, ta thấy ngươi ngay cả hơi thở đều hôn hên không ra hơi, vẫn là nên nghỉ ngơi một chút, khi khác lại đấu tiếp."

"Không cần!" Diệp Linh Surong tức giận đến đỏ mặt tía tai, thở gấp mấy hơi, đột nhiên giơ chân quét ngang qua phía nam tử đang đứng im. Một cước kia trông có vẻ sử dụng lực đạo rất lớn.

Cổ Mặc Ngân cười cười, né người sang một bên, nhẹ nhàng linh hoạt tránh được, sau đó xoay người ra sau lưng nàng, ngón tay đẩy nàng một cái. Diệp Linh Surong vỗ huyệt một cái, thân thể vốn đã không ổn, lại bị hần đẩy như vậy, lập tức té xuống đất. Giả Mặc Ngân nhíu nhíu mày, duỗi tay ra, hảo tâm mà kéo lại váy áo của nàng, không nghĩ tới động tác kéo này, chẳng qua chỉ là trì hoãn việc nàng té xuống đất chậm lại một chút mà thôi. Một khắc sau

nàng vẫn ngã xuống, bởi vì váy áo bị hấn lôi kéo nên rơi xuống, lộ ra tiết đào màu hồng phấn.

Kết quả Diệp Linh Sương tự mình té ngã thành công, không khỏi đau đến ai da một tiếng.

Cổ Mặc Ngân nhìn chăm chăm váy áo trong tay hồi lâu, chợt phản ứng kịp thời mình đã làm gì, vội vàng ném đồ trong tay qua một bên, hai tai ửng đỏ. Sau lại cảm thấy không thích hợp, vì sao hấn phải chợt dạ, vừa rồi đúng là vì cứu nàng, nghĩ như vậy lập tức cây ngay không sợ chết đứng vùng lên, cười nói với nữ tử đang nằm sấp trên mặt đất: "Phu nhân, ngươi còn muốn ăn vạ trên mặt đất bao lâu nữa? Chẳng lẽ trong phòng tân hôn này, sàn nhà thoải mái hơn nhiều so với nơi khác hay sao, khiến ngươi không nổi ngồi dậy như vậy?"

Nhìn nữ tử nằm bò trên mặt đất không nhúc nhích hồi lâu, trong lòng Cổ Mặc Ngân buồn bực. Lại nhìn thấy vai nàng run lên một cái. Hấn không khỏi kinh ngạc, nữ nhân dũng mãnh này lại khóc?

Cổ Mặc Ngân không ngờ tới chuyện này, đứng yên tại chỗ ngây ngốc không biết làm gì. Suy nghĩ một chút, cuối cùng chọn chiêu khích tướng, cười trên nói: "Phu nhân, ta còn tưởng rằng ngươi là nữ tử anh hùng đấy, hóa ra cũng chỉ là cô nương nhu nhược yếu đuối." Nói xong, từ từ đến gần nàng, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bả vai nàng. Một khắc sau, Cổ Mặc Ngân cảm thấy đây là câu nói kỳ quái nhất của mình đời này.

Trên mặt đất nữ tử như cá chép trở mình một cái, mạnh mẽ kéo hấn ngã nhào xuống. Nào có phải đang khóc gì, rõ ràng là cười đến xán lạn như hoa đào.

Diệp Linh Sương đề trên người hấn, đôi mắt ánh lên tia hứng khởi, cười tủm tỉm nói: "Được rồi, ta phục rồi. Ngươi quả thật rất lợi hại, phu quân của ta...cũng không tệ lắm."

Cổ Mặc Ngân ngăn ra, có chút dờ khóc dờ cười: "Hóa ra vừa rồi là ngươi đang thử thăm dò ta có năng lực đảm nhận vị trí phu quân của ngươi hay không. Ta cũng làm đúng với chức vụ phối hợp với ngươi một phen."

Diệp Linh Sương xấu hổ gật đầu, đưa tay kéo cổ hấn, cười ha hả nói: "Phu quân, chúng ta...chúng ta động phòng đi."

Cổ Mặc Ngân đẩy tay nàng ra, dịch cơ thể nàng qua một bên, sau đó đứng dậy, phủi áo bào từ trên xuống dưới một hồi. Cảm thấy không có nếp nhăn, mới nở nụ cười nho nhã với nàng: "Hôm nay gia không có tâm tình động phòng, chúng ta trực tiếp đi ngủ đi". Nói xong, hấn kẹp eo nàng xách lên trên giường, sau đó cởi hồng bào và giày, thả xuống mảnh trướng. Nháo một chuyển như vậy, giờ lại không động tĩnh. Trong phòng, nến uyên ương long phượng đang cháy tách tách, tỏa ra vàng sáng màu vàng nhạt khiến người ta phiền lòng.

"Phu quân..." Âm thanh Diệp Linh Sương nhỏ như muỗi kêu vang lên.

Cổ Mặc Ngân nhàn nhạt ừm một tiếng.

Diệp Linh Sương kéo kéo tay áo của hấn, buồn bực nói: "Không đúng, phu quân chúng ta không làm gì sao?" Trước khi xuất giá, mẫu thân nàng lén lút cho nàng xem quyển tập, trên đó là một nam một nữ làm các loại động tác ngược ngược muốn chết. Lúc ấy Diệp Linh Sương xấu hổ và giận dữ đến mức thiếu chút nữa cầm kiếm chém quyển sách kia thành hai khúc, về sau tổn hao lượng lớn công phu mới có thể nhìn xuống. Sau đó thừa dịp nửa đêm không người, nàng len lén đốt nến nghiên cứu tỉ mỉ, ngày hôm sau khi rời giường mí mắt đều sưng phồng lên.

Cổ Mặc Ngân nghe lời này xong, chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt cổ quái, "Ngươi muốn ta với ngươi làm những gì?"

Diệp Linh Sương suy nghĩ một chút, cảm thấy có một số việc cần tự thử nghiệm mới đúng, vì vậy bỗng chốc trở mình ngồi dậy, đôi chân thon dài vắt qua, sau một khắc đề cả thân thể lên eo của hấn.

Khuôn mặt Cổ Mặc Ngân thoáng hiện một vết đỏ, thảm trách mắng: "Mau xuống đây, nữ nhân không biết xấu hổ này, ngươi nhanh xuống, ừm..." Diệp Linh Sương đã cúi xuống hôn hấn một cách mạnh mẽ, trong lòng đặc ý nói: bảo ngươi nói, ngươi lại lải nhải đông dài. Cha ta chinh phục ngàn vạn binh mã, ta không tin bản thân mình lại không chinh phục được một mình nam nhân ngươi!

Đêm đó, một nam nhân ôn nhuận như nước lại bị một tiểu nữ tử dũng mãnh gian xảo cường đoạt. Tất nhiên, có một số việc một cây làm chẳng nên non. Ngày hôm sau khi rời giường, Cổ Mặc Ngân tự cảm thấy thật mất mặt. Trong lúc mình bị hạ thủ vẫn còn ngủ say, Diệp Linh Sương đã lén lút chuồn mất. Đến khi hôm sau nửa khi trở về, Cổ Mặc Ngân nghĩ thật muốn chết tâm. Hoa lan hấn thích nhất trong khuôn viên nửa cái bóng dáng cũng không còn, thay vào đó trồng đầy một sắc xanh cây Tùng trăm tuổi. Trong thư phòng thì đặt hai thanh cổ kiếm, cực kỳ quái dị, mà ngay cả trên tường đại sảnh treo một bức họa sơn thủy của danh sĩ cũng bị đổi thành tranh ảnh trần ngập hình tượng chinh chiến tàn sát khốc liệt.

Sau lúc này, hai người chính là không ngừng đấu nhau âm ỉ. Phù đệ thường ngày thanh tịnh an tĩnh nay đã bị huyền não đến gà bay chó sủa. Đám nha hoàn, ma ma trong phủ đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc, đều là một bộ dáng vẻ không sợ sóng lớn. Hai người thích nháo liền nháo, ngược lại khi phu nhân bị bệnh, lão gia không như mọi ngày hay đấu khẩu mà quan tâm chăm sóc. Phu nhân tức khóc, lão gia vẫn dỗ dành như mọi khi, dỗ dành hòa thuận rồi lại bắt đầu cãi nhau.

Cãi nhau phân phân hợp hợp, việc cứ như vậy, nửa năm sau, hai người vẫn là lần qua lần lại cho ra một tiểu tử mập mạp, hai năm sau lại có thêm một khuê nữ đáng yêu.

Oan gia vui vẻ, đại khái chỉ như vậy thôi.

-----oOo-----

HOÀN TOÀN VẮN

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Xoay Người Ở Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.